

7128

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΜΜ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Καθηγητοῦ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΝ ΤΥΠΩΝ,
ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΩΝΥΜΩΝ, ΟΜΩΝΥΜΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44

1956

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΜΜ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Καθηγητοῦ

40

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ
ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΝ ΤΥΠΩΝ,
ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΩΝΥΜΩΝ, ΟΜΩΝΥΜΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΛΕΞΗ ΔΗΜΑΡΑ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44
1956

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν ἐκδοθῆ ἀρκετὰ Λεξικά Ἐνωμένων Ῥημάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον χρήσιμα διὰ τοὺς μαθητὰς, ἴσως καὶ διὰ τοὺς διδάσκοντας. Ὅλα ἐν τούτοις παρουσιάζουν, κατὰ τὴν γνώμην μου, βασικὰ ἐλατιώματα.

Ἐν πρώτοις μερικὰ ἔξ αὐτῶν εἰς μακρὰς εἰσαγωγὰς προσπαθοῦν ἐκ τῶν προτέρων νὰ εἰσαγάγουν χωρὶς λόγον ἐκεῖνον, ποὺ πρόκειται νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ, εἰς τοὺς δαιδάλους τῆς γλωσσικῆς Ἐπιστήμης. Εἶπα χωρὶς λόγον, διότι ὁ μαθητὴς, εἰς τὸν ὁποῖον πρωτίστως ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ βιβλίον, δὲν χρειάζεται παρὰ εἰς ἐλάχιστας περιπτώσεις νὰ ἐρμηνεύῃ γλωσσικὰ φαινόμενα. Ἄλλ' ἡ ἐργασία αὐτὴ γίνεται κατὰ περίστασιν καὶ κυρίως εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς διδασκαλίας μὲ τὴν χειραγωγίαν τοῦ διδάσκοντος. Ἄν πάλιν οἱ συντάσσοντες τὰ ἐν λόγῳ Λεξικά λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸν διδάσκοντα, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ φρονῶ, ὅτι οὗτος δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰς εἰσαγωγὰς τῶν τειούτων εἶδους βιβλίων, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν γλωσσολογικὴν του μόρφωσιν. Ἄλλως δὲ τὰ ἴδια περίπου διδάσκει καὶ προχειρότερον βιβλίον, τὸ ἐγκεκριμένον ἐγχειρίδιον τῆς Γραμματικῆς. Οὕτω κατηγορησέμεναι αἱ μακρὰ αὐτὰ εἰσαγωγὰ ἀποβαίνουν ὀλωσδιόλου ἄχρηστοι, ἢ ἐπιφέρουν σύγχυσιν εἰς τὸν νοῦν ἐκείνου, ποὺ θὰ ἐπεχειρεῖ τυχὸν νὰ τὰ συμβουλευθῆ.

Ἄλλο ἐλάττωμα τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν περὶ ὧν πρόκειται βιβλίων εἶναι ὅτι ἐλλείποντας τύπους ἡμᾶς ὀν ἐκ τῆς αἰτικῆς πεζογραφίας ἀναπληροῦν ἐν συναρτησέσει πρὸς τοὺς ἀπαντώντας δι' ἄλλων συνωνύμων ἢ περιφράσεων, συνήθως ἰδίας ἐπινοίας τοῦ γράφοντος. Ἐἴσι ἐπιφέρουν σάλον καὶ σύγχυσιν εἰς τὸν μαθητὴν, τοῦ ὁποῖου τὴν μνήμην ὑποβάλλουν εἰς ἔντονον καὶ ἄσκοπον κόπωσιν.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ὀημάτων παρουσιάζονται ὑπερβολαὶ μὲ τὴν ἐπισώρευσιν ἀμφιβόλων πολλᾶκι θεωριῶν περὶ τοῦ ἀρχικοῦ θέματός των. Εἶναι ἐν τούτοις γνωστὸν τὸ διδακτικὸν αἶτημα, ὅτι τὰ τειούτου εἶδους προβλήματα πρέπει νὰ παρουσιάζονται τελείως ἀπλοστενυμένα, ἀποσαφηνισμένα καὶ ἀφομοιώσιμα πρὸ τοῦ μαθητοῦ.

Καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης τοῦ βιβλίου ἀστοχοῦν ἐπίσης ὀς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ Συλλογεῖς. Συχνὰ παραλαμβάνουν ὀήματα ὀμαλῶτα σχηματιζόμενα ὀς παρέχοντα ἀνωμαλίας, ἢ ὀλος ποιητικά, τῶν ὀποῖων κάποιος τύπος, συνήθως μάλιστα ἀμφισβητούμενος, συνέβη νὰ χρησιμοποιηθῆ κάποτε ὑπὸ αἰτικοῦ πεζογράφου. Ἐκ τῶν πολλῶν ἀναφέρω ὀς

παράδειγμα τὸ ῥῆμα ἀκολουθῶ, τὸ μυριόλεκτον λύω, τὸ μαρτυρῶ-ω, τὸ οἰκέω-ω, τὸ ὁμολογῶ-ω καὶ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὅποια δὲν παρέχουν ἀνωμαλίας εἰς τὸν σχηματισμὸν των, τὸ ποιητικὸν **διστόω-ω** (=ἐξολοθρεῖω), τοῦ ὁποῖου μόνον ἕνας τύπος τοῦ παθ. ἀορίστου (**ἀιστωθείη**) ἀπαντῶ εἰς τὸν Πλάτωνα, τὰ σπανιώτατα ἀβρῶνω (=καθιστῶ ἀδρόν-ωριμον), αἰθῶ (=καίω, φλέγω), **ινδάλλομαι** (=δμοιάζω), **λείχω**, **μηνίω**, **σπαθῶ-ω** (=κτυπῶ τὸ ὕφρασμα μὲ τὸ σπαθί κατά τὴν ὕφρασιν καὶ μισρ.=σπαταλῶ) κ.ἄ.δ. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ὅμως αὐτῆς ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου «**Λεξικὸν Ἀνωμάλων Ῥημάτων τῆς Ἀττικῆς Διαλέκτου**» δὲν καλύπτει τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐρύτερον. Θὰ ἤρμοξε μᾶλλον εἰς αὐτὸ ἡ ἐπιγραφή «**Λεξικὸν ἀπάντων τῶν Ῥημάτων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης**». Ἐξαιρέσεις κατ' ἐμὲ ἐπιτρέπεται μόνον προκειμένου περὶ ῥημάτων, τὰ ὅποια ἐπεβίωσαν μέχρι σήμερον εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπλᾶ ἢ σύνθετα, ἢ χρησιμοποιοῦνται συχνά ὑπὸ τῶν διδασκομένων εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως μεταγενετέρων συγγραφέων, ὅπως ὁ Δουκιανὸς καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀρριανὸς (π.χ. τὸ ὄξειπω=μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, γλίχομαι=ἐπιθυμῶ κ.ἄ.τ.).

Ἐξω τῶν θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς διαγεγραμμένων πλαισίων καὶ τοῦ προσορισμοῦ τοῦ Λεξικοῦ Ἀνωμάλων Ῥημάτων ἐφοίσκται καὶ ἡ καθ' ἑκαστον ῥῆμα παράθεσις τῆς συντάξεως αὐτοῦ. Διότι τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον ἔχει καθωρισμένον σκοπὸν: Προτίθεται νὰ διδάξῃ τὸ τυπικὸν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ῥήματος καθ' ἑαυτό, ὅχι τὰς σχέσεις του πρὸς τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῦ λόγου. Τὸ πολὺν πολὺν αὐτὸ ἦμπορεῖ νὰ γίνῃ—καὶ γίνεται εἰς τὴν παροῦσαν Συλλογὴν—μόνον ὡς πρὸς τὰ ῥήματα, τὰ ὅποια ἔχον πολλαπλὴν σύνταξιν ἢ λαμβάνουν ἰδιάζουσαν σημασίαν εἰς τυπικὰς καὶ τρόπον τινὰ τεχνικὰς ἐκφράσεις.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὰς ὑπερβολάς.

Τὰ κυκλοφοροῦντα ὅμως Ἀνώματα παρνοσιάζουν καὶ ἐλλείψεις. Ἡ σημαντικώτερα αὐτῶν τῶν ἐλλείψεων εἶναι, ὅτι οἱ συντάκται τὰν δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν μεταγενεστέρους τύπους τῶν ῥημάτων, σχηματισθέντας δι' ἐπιδράσεως τῆς «ἐνοποιῦ καὶ ἐξομαλιωτικῆς γλωσσικῆς δυνάμεως», ὅπως ἀπεκάλει τὴν ἀναλογίαν ὁ πρωτόθρονος τῶν ἐλλήνων γλωσσολόγων ἀοίδιμος Γεώργιος Χατζηδάκις. Ἄν συμβῆ κάποτε νὰ ἐνθυμηθοῦν μερικὸς ἢ νὰ πλάσουν—διότι καὶ αὐτὸ δυνατῶς συμβαίνει—τύπους ἀνυπάρχοντες εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, τοὺς παρεμβάλλον μεταξὺ τῶν καθαρῶν ἀττικῶν χωρὶς τάξιν καὶ σύστημα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωρὶς κἂν ἐνδειξιν, ὅτι πρόκειται περὶ μεταγενεστέρων

1 Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ὁ σύνθ. μέλλ. τοῦ μαρτύρομαι διαμαρτυροῦμαι σημειώνεται εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς κυκλοφοροῦσας συλλογὰς Ἀνωμάλων Ῥημάτων ὡς μιγρ., διότι ἔτσι τὸν ἀναγράφει εἰς τὸ ἀξιόλογον πραγματικὸν ἔργον του ὁ Λεξικὸν ἀπάντων τῶν ῥημάτων τῆς ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου ὁ μακαρίτης Γ. Ζηκίδης καὶ τὸ Λεξικὸν Liddell-Scott-Κωνσταντινίδου. Ὅτι ὅμως εἶναι καθὰ

ἢ ἰδίως ἐπιτενύσεως καὶ δημιουργίας στοιχείων. Ἐξάφρουν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ἡ συλλογὴ τοῦ ἄλλοτε ἐν Πάτραις Γυμνασιάρχου καὶ νῦν Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Γεωργ. Παπακοινόμου, ὅστις καὶ ἄλλως μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας ἐπεξεργάσθη τὴν ὕλην τοῦ βιβλίου του.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἑλλειπῶς ἀπὸ τῆς ἐπόψεως αὐτῆς ἐργασίας περὶ τὴν διαπραγματέυσιν τοῦ ἀνωμάλου ὀήματος εἶναι, ὅτι τύποι τῆς μεταγενεστέρως γλώσσης, οἱ ὅποιοι ἀπαντοῦν ἰδίως εἰς τὰ βιβλία τῆ Πα-

ρώτατος ἀττικῶς τύπος, μαρτυρεῖ ὁ Ξενοφῶν εἰς τὰ Ἑλληνικά του (βιβλ. Γ', Β' 13) λέγων: *Ἐτύγγαν δὲ... καὶ Φαρναβαζος πρὸς Τισσαφρόνην ἀφρμένος, ἅμα μὲν ὅτι στρατηγὸς τῶν πάντων ἀπεδέδεικτο Τισσαφρόνης, ἅμα δὲ διαμαρτυρούμενος (=διὰ τὰ βεβαίωσθαι), ὅτι ἔτοιμος εἶη κοινῇ πολεμεῖν... καὶ συνεβάλλειν τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς βασιλείας»

Ἐξ ἀντιθέτου εἰς ἄλλας ἐπίσης τὰς κυκλοφορούσας συλλογὰς ἀναγράφεται ὡς ἀττικὸς τύπος παθῆν. ἀορ. τοῦ ὃ ἔσάντω (ἑάσω=κινῶ, ὅλιπον κάτω) ὁ τύπος (κατ)εραράχθη, ὅπως τὸν σημειώνει ὁ Γ. Ζηκίδης εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἔργον του, παραλαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ ἐσφαλμένην ἀντιγραφὴν εἰς τὸν Θουκυδίδην. Ἄλλ' ὁ εραράχθη εἶναι τύπος μεταγενεστέρου, εἰς δὲ τὸ κείμενον τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ (Ζ', ζ', 3) ἔχει ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἀποκατασταθῆ ὁ ὁρθὸς τύπος κατηράχθη τοῦ ἔκ τῆς ἰδίας ὀξείας ὀήματος κατ-αράττω (=συντρίβω), τὸ ὅποιον λέγεται κυρίως ἐπὶ ἡττημένον στρατεύματι, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὴν περὶ τῶν περὶ τῆς ὁσίας οὐκ εἶλε ὁ Θουκυδίδης (καὶ τὸ ἄλλο στρατεύμα νικηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα).

Ἡμοιοτήτων ὁμοίως εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος βιβλίου (ἀρχῆς γνωμῆς, ὅπως εἶναι εὐνόητον, ἀπὸ τῆς Συλλογῆς τοῦ Ζηκίδου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λεξικοῦ Liddell-Scott Κωνσταντινίδου), κατὰ τὸ ὅποιον ὁ μέσ. μέλλ. ὠφελήσομαι τοῦ ὠφελούμαι εἶναι μόνον παθ. διαθέσεως. Θὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ πάλιν ὡς μάρτυρα τὸν Ξενοφῶνα, ὁ ὁποῖος εἰς πλείστα χωρία τῶν Ἀπομνημονεύματων του (Β', ζ', 8—Γ', γ', 15 καὶ ζ', 9) χρησιμοποιεῖ τὸν χρόνον αὐτὸν καὶ ὡς μέσον. Παραθέτω τὰ χαρακτηριστικώτερα δείγματα: «Μὴ τοῖνυν ἔκνει, ὃ νεανία», ἔφη, ἄλλα περὶ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν, ἀφ' ὧν αὐτοὺς τε ὠφελήσει καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται διὰ οὗ» (Ξεν. Ἀπομ. Γ', γ', 15) καὶ «μὴ ἀμέλει τῶν τῆς πόλεως, εἴ τι δυνατόν ἐστί διὰ οὗ βέλτιον ἔχειν» τοῦτον γὰρ καλῶς ἐχόντων, οὐ μόνον οἱ ἄλλοι πολῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ σοὶ φίλοι καὶ αὐτοὺς σὺ οὐκ ἐλάχιστα ὠφελήσει (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ζ', 9).

Θὰ ἴη δυνατόν τὸ ἀναφέρειν καὶ ἄλλα ἀκόμη πεπλανημένα διδάγματα, τὰ ὅποια περιέχονται εἰς τὰς κυκλοφορούσας συλλογὰς Ἀνωμάτων ὃ., ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος πρὸς τοῦτο. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπρεπεῖν ἴσως τὰ παραλειφθῆ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μιάς ἐξ αὐτῶν, ἢ ὅποια μάλιστα ἔχει, ὡς πληροφοροῦμαι, καὶ τὴν εὐρύτεραν διάδοσιν Δοιπὸν κατὰ τὸν συντάκτην τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, στοιχοῦντα πιστῶς εἰς τὰς γλωσσικὰς θεωρίας τοῦ Γ. Ζηκίδου, τὸ ὃ. κομμῶ ὦ παρήχηθαι ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ κόσμος, ὅπως τὸ κοσμέω ὦ, δι' ἀφομοιώσεως τοῦ σ πρὸς τὸ μ. Ἄλλ' εἶναι πασίγνωστον, ὅτι τὸ κομμῶ ὦ (=καλλωπιζῶ, ἰδίως τὴν κόμην) προήλθεν ἀπὸ τὴν ἄκλιτον (ἐνίοτε καὶ κλιτὴν) ξενικὴν λέξιν (τὸ) κόμμι (ὡς κλιτὸν γεν. κόμμεως=γόμμα, τὸ δάκρον μερικῶν δένδρων), διότι διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς γυναικείας κόμης ἐγένετο χορῆσις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τοῦ κόμμεως. Περὶ αὐτοῦ ἔχουσι καὶ ὀρθῶν μαρτυριῶν τοῦ σχολιαστοῦ τῆς Πλατωνικῆς Πολιτείας, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν λέξιν κομμώτριαι (Πολιτ. Β', 373) σημειώνει ἐκόμμι λέγεται τὸ ἐκ δένδρων, ἅτε δη δάκρον, ἀπορροῦν ὕγρον, ὃ χρωτάναι πρὸς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν, ὥστε μὴ διαχεῖσθαι αὐτάς, ἀλλὰ μένειν ὡς ἄγαν συνημμένας, ἐφ' οὗ βεβούληνται σχήματος αἱ κομμώτριαι παρ' ὃ καὶ ἀπὸ τοῦδε τοῦ κόμμεως λέγονται, καὶ ἡ τέχνη κομμωτική».

λαιῶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα εἰς ἔργα ἀνήκοντα εἰς τὸν Γ' π. Χ. αἰῶνα καὶ ἐφεξῆς, καὶ οἱ ὁποῖοι δίδουν πλήρη ἱστορικὴν εἰκόνι τῆς ἐξελιξέως τῆς γλώσσης κατὰ περιόδους, ἔλλειπουν ἐντελῶς. Ὡς οὖν κεκριμένον παράδειγμα μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀναφέρω τὸ δρᾶμα ὦ, τοῦ ὁποῦν ὁ ἀόρ. β' ἔλαβεν εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ὁ' τὸν τύπον ἀορ. α' ἀρχικῶς μὲν εἰς τὸ γ' πληθυντικὸν εἶδосαν (κατὰ τὸ ἤκουσαν), ἔπειτα δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα (εἶδосάν σε, Κύριε ὁ Θεός, εἶδосάν σε ὕδατα καὶ ἐροβήθησαν), τὸ ἐρχομαι καὶ εὐρίσκω, τῶν ὁποίων ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' φέρεται ἐπίσης καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἶδосαν μὲ τὸν τύπον ἀορ. α' ἤλθοσαν καὶ εὐροσαν (κίνδυνον Ἄδου εὐροσαν με)—τὸ αὐτὸ εὐρίσκω, τοῦ ὁποῦν παραλλήλως πρὸς τὸν μέσ. ἀόρ. β' εὐρόμην ἀπαντᾷ καὶ α' εὐρόμην (Ἐλαζονεῖα τὸν ἔλεγchon οἴκοθεν εὐροατο—Μέγαν εὐροατο ἐν τοῖς κίνδυνοῖς σὲ ὑπέρομαχον ἢ Οἴκουμένη κλπ.)· τὸ ἐσθίω, τοῦ ὁποῦν ὁ μέλλ. ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἔδομαι ἀλλ' ἐκ τοῦ θ. τοῦ ἀορ. φάγομαι (Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου καταφάγεται με—Μακάριος, ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ)· τὸ ἐργάζομαι, τοῦ ὁποῦν ὁ μέλλων ἐπίσης ἐσχηματίσθη περιστώμενος ἐργῶμαι (Ἐξ ἡμέρας ἐργᾷ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου), κατὰ δὲ τοὺς ὅστε ρωτήτους χρῶντος ἐπλάσθη καὶ ἐνεργ. τύπος ἐνεσιτύπος ἐργάζω (ἐργάζοντες τὸν μοχθηρὸν σίδηρον, Νικηφ. Βλεμμίδης (1197—1272 μ. Χ.) εἰς Γεωγραφ., σελ. 417. 34), ἐκ τοῦ ὁποῦν κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν προήλθε προφανῶς τὸ σημερινὸν ἀργάζω (κυρίως=κατεργάζομαι δέματα καὶ μίφρα =δέρον ἀνηλεύς· περβλ. καὶ ἀργάτης καὶ μπουτσαργάτης=ἐργάτης, εἶδος βαρούλκου καὶ ἀργαστήριον (=ἐργαστήριον)· τὸ εἶμι, τοῦ ὁποῦν μέσος πρτ. ἤμην (ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με) εἶναι μεταγενέστερον δημιουργημ., ὅπως καὶ τὸ β' πρὸς τῆς προστικῆς Ἔσο (Ἔσο πιστὸς ἄγχι θανάτου) καὶ τὸ γ' ἦτω (ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας). Περὶ ὧν αὐτῶν τῶν τύπων οὐδὲ γὰρ εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος Δεξικὰ Ἀναμύλων ὁ, ὅπως ἄλλως—πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ—οὐδὲ εἰς τὸ Δεξικὸν Liddell-Scott-Κωνσταντινίδου (τὸ ὁποῖον σημειώνει μόνον τοὺς τύπους ἤμην καὶ ἦτω τοῦ εἶμι), καὶ τὸ μνημονευθὲν ἤδη εἰδικῶν ἔργων τοῦ Γ. Ζηκιδίου «Δεξικὸν ἀπάντων τῶν ῥημάτων τῆς ἀπτικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου». Καὶ ὅμοιος ἢ παράθεσις τῶν μεταγενεστέρων τύπων, γινουμένη κατὰ μεθοδικὸν τρόπον, καὶ πρακτικῶς εἶναι ἐλαφρῆς—μὲ ἄρκετά, ὡς γνωστὸν, κείμενα περιέχοντα τοιοῦτους τύπους ἀσχελεῖται ὁ μαθητῆς (Αἰσώπειοι μῦθοι, Ποικίλη Ἱστορία τοῦ Αἰλιανοῦ, Βιβλιοθήκη τοῦ Ἀπολλοδώρου, Λουκιανός, Ἀρριανός, Π. καὶ Κ. Δ.)—καὶ θεωρητικῶς προάγει: Δίδει, ὅπως εἶπα καὶ ἀνωτέρω, σαφῆ εἰκόνα τῆς ἐξελιξέως τῆς γλώσσης καὶ φέρει συχνὰ εἰς ἐναφρὴν τὸ γλωσσικὸν παρελθὸν πρὸς τὸ παρὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἐγκαταλείψει πλουσίαν καὶ πολύτιμον κληρονομίαν.

² Ἐξ ἄλλου εἰς τὰ περισσώτερα τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων δὲν ἀναγράφονται, ἢ ἀναγράφονται μὲν κάπου κάπου μερικὰ, ἀλλὰ χωρὶς τάξιν καὶ σύστημα, αἱ προσθέσεις, μετὰ τῶν ὁποίων συντίθεται τὸ ὁ.

αἱ περιφράσεις καὶ τὰ συνώνυμα, τὰ τυχόν ὑπάρχοντα δμῶνυμα καὶ τὰ ἀντίθετα, τὰ ὅποια εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν ολοκλήρωσιν τῆς διδασκαλίας τοῦ ῥήματος. Διότι ἡ παράθεσις αὐτῶν δὲν ἀξάνει μόνον τὸν γλωσσικὸν θησαυρὸν τοῦ μαθητοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει τὰ στηρίγματα, τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ παρέχη ἡ διδασκαλία διὰ τὴν ἀσφαλῆ γνώσιν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τῆς σημασίας ἐκάστου ῥήματος. Ἄλλως δὲ ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσις τῶν περιφράσεων τοῦ ῥήματος, τῶν συνωνύμων καὶ δμω- νύμων καὶ τῶν ἀντιθέτων αὐτοῦ ἀποτελεῖ κατὰ τὰ ἄφει δὴ πορίσματα τῆς διδακτικῆς πείρας καὶ τῆς ψυχολογίας μέσον καὶ ἐξοχὴν ἐποικοδο- μητικὸν τῆς ἀρχαιομαθείας, τὴν ὁποίαν ἔχει ἀποστολὴν καὶ χρέος νὰ καλλιεργῇ ἡ Μέση Ἐκπαίδευσις. Ὅταν δηλαδὴ ὑπάρσχη τοιοῦτον βοή- θημα, ὁ διδάσκων ἔχει τὴν εὐχέρειαν εἰς τὴν καθημερινὴν διδασκαλίαν του νὰ παραπέμπῃ εἰς αὐτὸ τοὺς μαθητὰς, διὰ τὰ ἀνευρίσκουν καὶ ἐκ- μαθάνουν τὰ σημασιολογικῶς συγγενῆ, τὰ δμῶνυμα καὶ τὰ ἀντίθετα τῶν ῥημάτων, τὰ ὅποια συναντοῦν εἰς τὰ ἐρμηνεύόμενα κείμενα. Ἔτσι χωρὶς μεγάλον κόπον θὰ συντελῆται ἡ αὐξήσις τοῦ γλωσσικοῦ πλοῦτου τῶν μαθητῶν καὶ θὰ προάγεται ἡ οἰκείωσις αὐτῶν πρὸς τὸν ἀρχαῖον λόγον.

Ἀπὸ τὰς ὑπερβολὰς καὶ ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας ἐξέθεσα, ἠθέλησα νὰ ἀπαλλάξω τὴν παρούσαν Συλλογὴν, καθὼς θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης. Τοῦτο γίνεται ἀντιληπτὸν ἀπὸ τὴν καθόλου διάρθρωσιν καὶ κατάταξιν τῆς ὕλης, ἡ ὁποία εἰς γενικωτάτας γραμμὰς ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Μετὰ προεισαγωγικὰ τινα πρὸς διασάφησιν τοῦ ὅρου Ἐνόματα ῥήματα ἔρχομαι εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐκάστου ἀνομάλου ῥήματος. Προη- γοῦνται οἱ ἐκ τῶν κλασσικῶν κειμένων καὶ κάπου κάπου καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἐξηκριβωμένοι γνήσιοι ἀττικοὶ τύποι. Ἐπακολουθοῦν οἱ ἐπὶ πλέον αὐτῶν ἀπαντῶντες ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι μέχρι τῶν βυζαν- τινῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους συσχετίζονται οἱ μέχρις ἡμῶν διασωθέντες αὐτοῦοιοι ἢ ἠλλοιωμένοι. Ἐπονται κατόπιν κατὰ τὸ ἴδιον σύστημα τὰ παράγωγα, διευκρινεῖται ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπλούστερα τὸ θέμα τοῦ ῥή- ματος καὶ ἐρμηνεύεται κατὰ τὴν ἐκάστοτε παρουσιαζομένην περίστασιν τὸ γλωσσικὸν φαινόμενον τῆς ἀναπληρωματικῆς ἐπιτάσεως, τῆς ἐπεν- θέσεως, τῆς μεταπτώσεως, τῆς ἀντιμεταχωρήσεως κλπ., ἀναγρά- φονται πᾶσαι αἱ προθέσεις, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ῥῆμα συντίθεται, καὶ δίδεται ἡ ἐρμηνεία τῶν σπανιωτέρων συνθέτων, ἀκολουθοῦν οἱ αἱ περιφράσεις καὶ τὰ συνώνυμα, τὰ δμῶνυμα, ὅπου ὑπάρχουν, καὶ τέλος σημειώνονται τὰ ἀντίθετα.

Χρήσιμον ἐπίσης ἐθεώρησα, ὡς ἄκεις παρέχεται εὐκαιρία πρὸς τοῦτο, νὰ ἀναγράψω εἰς ὑποσημειώσεις τὰ ὀνόματα τῶν εἰδικῶν γραμματι- κῶν ἢ ἄλλων σπουδαίων λογίων, οἱ ὁποῖοι συνέταξαν κατὰ τοὺς πα- λαιοτέρους καὶ μεταγενεστέρους χρόνους εἰδικὰς γραμματικὰς καὶ λε- ξικὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἢ διέσωσαν συναφῆ πολύτιμα διδάγματα ἐκ παλαιότερων ὁμοίων ἔργων, τὰ ὅποια ἐχάθησαν (Μοῖρις, Σουΐδας, Ἡρωδιανός, Ἡσύχιος, Φάπιος, Εὐστάθιος κ.ά.). Ὅπως εἶναι φνου-

κόν, δι' ὅλους αὐτοὺς δίδω καὶ μερικᾶς—ἐλαχίστας—πληροφορίας ἀνα-
φερομένας εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον των.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν κατηρτισμένη ἢ παροῦσα Σύλλογὴ ἔχει,
νομίζω, μερικᾶς ἀρετᾶς : Εἶναι περισσότερον ἀκριβῆς καὶ πλήρης εἰς
τὴν περὶ τοῦ ἀνωμάλου ὄψιματος διδασκαλίαν, περισσότερον εὐμεταχεί-
ριστος καὶ κατ' ἀκολουθίαν περισσότερον ἀφέλιμος.

* Ἀθήναι, Μάρτιος 1956.

Ν. Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

1. Εἰς τί συνίστανται αἱ ἀνωμαλῖαι τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων

Α'

* Ἀς πάροωμεν τὰ ἐξῆς συνηθέστατα ῥήματα τῆς ἑλλην. γλώσσης :

1. δι-δάσκω (θ. δα-), γι-γνώσκω (θ. γνω-), δι-δωμι (θ. δω-), δ-κέλλω (θ. κελ· τὸ δ. λέγεται ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ σημαίνει=ἔξο-κέλλω, πέφτω ἔξω, εἰς τὴν ξηράν), ἀ-στράπτω (θ. στραπ-).

2. λείπω, φεύγω, βρέχομαι, τρέφω.

3. ῥάπτω, ἀγγέλλω, φυλάττω, κομίζω (κομίδ-γω), (ἀφ)ικ-νέομαι, φθά-νω, ἁμαρτ-άνω, ἀρέ-σκω, εὐθ-ίσκω, δαρ-θ-άνω, δείκ-νυμι, ἀξά-νω (ἀγ-ο-άνω), ἀθ-έ-ω.

* Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ῥημάτων παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς :

* **Ομάς 1.** Εἰς τὰ ῥ. αὐτῆς τῆς ομάδος (δι-δάσκω κλπ.) τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα θέματα δα-, γνω-, δω-, κελ-, στραπ- εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ τὸν πρτ. ἐσχηματίσθησαν (') εἴτε δι' ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ ἀρχικοῦ συμφώνου μεθ' ἑνὸς ι (ἐνεστωτικὸς ἀναδιπλασιασμός : δι-δάσκω, γι-γνώσκω κλπ.), εἴτε διὰ τῆς προσθήκης ἑνὸς φωνήεντος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θέματος (πρόθεμα : δ-κέλλω, ἀ-στράπτω).

Συμπέρασμα : Μερικὰ ῥήματα ἔχουν πάθει μεταβολὰς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θέματος τῶν.

* **Ομάς 2.** * Ἄν σχηματίσωμεν τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ομάδος (λείπω, ἀόρ. β' ἔλιπον, πρσμ. λέλοιπα—φεύγω, ἀόρ. β' ἔφυγον—βρέχομαι, παθητ. ἀόρ. β' ἐβροάχην—τρέφω, παθητ. ἀόρ. β' ἐτρόφην κλπ.), παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ἔπαθε διαφορῶς μεταβολὰς εἰς τὸ μέσον.

1. Μεταχειρίζομαι παρρημένους καὶ συντελικούς χρόνους (ἐσχηματίσθησαν, ἔπαθαν, ἔχουν πάθει, συνηρέθησαν κλπ.) ἀντὶ τοῦ συνηθούς ἐνεστώτος προκειμένου περὶ οἰουδήποτε φαινομένου, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ἐπειδὴ νομίζω, ὅτι ἔτσι κριολεκτικῶ· διότι, ὡς γνωστόν, δὲν παθαίνουν σήμερα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, καὶ δὲν σχηματίζονται ἔτσι ἢ ἔτσι οἱ ἀρχαῖοι τύποι, ἀλλ' ὅτι ὁμαλὸν ἢ ἀνώμαλον παρουσιάζουν ἔχει γίνεῖ παλαιά-τατα καὶ παρεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀποτελεσμένον.

Συμπέρασμα: Μερικά ῥήματα ἔχουν πάθει μεταβολὰς εἰς τὸ μέσον τοῦ θέματός των.

Ὅμας 3. Εἰς τὰ θέματα τῶν ῥ. τῆς 3 ὁμάδος (ῥαφ- (ῥαφ-ή), ἀγγελ- (ἀγγε-λος), φυλακ- (φυλακ-ή), κοιμῶ- (κοιμῶ-ή—συγκοιμῶ-ή) κλπ. διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἑνεστώτος καὶ προτ. προσετέθησαν μεταξὺ θ. καὶ καταλήξεως τὰ προσφύματα τ (ῥάφ-τ-ω καὶ διὰ τῆς τροπῆς τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπουν τοῦ τ—π=ῥάπτω), j (') (ἀγγελ-j-ω=ἀγγέλ-λ-ω, φυλακ-j-ω=φυλάττω, κοιμῶ-j-ω=κοιμίζω), νε (ἀφ)ικ-νέ-ομαι, ν (φθά-ν-ω), αν (ἁμαρτ-άν-ω), σκ (ἀρέ-σκ-ω), ισκ (εὐθ-ίσκ-ω), θ (δαρ-θ-ά-νω), νυ (δείκ-νυ-μι), σ (αὐγ-σ-άνω=αὐξάνω), ε (ὠθ-έ-ω).

Συμπέρασμα: Μερικά ῥήματα ἔχουν πάθει μεταβολὰς διὰ τῆς προσλήψεως διαφόρων προσφυμάτων εἰς τὸ τέλος τοῦ θέματός των.

B'

* Ἄς λάβωμεν ἐπίσης τὰ ἐξῆς συνηθέστατα ῥήματα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης:

1. *Εἰμί, οἶδα.*

* Ἄν κλίνωμεν τὰ ῥ. αὐτὰ (εἰμί, εἶ, ἐστί, ἐσμέν κλπ.—οἶδα, οἶσθα, οἶδε, ἴσμεν κλπ.), θὰ ἴδωμεν ὅτι εἰς τὴν κλίσιν των παρουσιάζουν ὅπως διόλου ἰδιοτυπίαν παραβαλλόμενα πρὸς τὰ λοιπὰ ῥήματα.

Συμπέρασμα: Μερικά ῥήματα εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκλήθησαν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ λοιπὰ ἰδιόμορφως.

Γ'

* Ἄς πάρωμεν τώρα τὰ κατωτέρω γνωστότατα ῥ. τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

1. *ἀγορεύω, τρέχω, ἐσθίω.*

* Ἄν σχηματίζωμεν τοὺς χρόνους τῶν ἀνωτέρω ῥημάτων (ἀγορεύω, μέλλ. ἀγορεύσω καὶ συνηθέστερος ἐρῶ, ἀόρ. εἶπον, προκ. εἶρηκα—τρέχω, μέλλ. δραμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔδραμον κλπ.—ἐσθίω, μέλ. ἐδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον κλπ.), παρατηροῦμεν, ὅτι μερικοὶ χρόνοι αὐτῶν τῶν ῥημάτων ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ ἄλλα θέματα σημασιολογικῶς συγγενῆ πρὸς τὸ θ. τοῦ ἑνεστώτος.

Συμπέρασμα: Εἰς μερικά ῥήματα δὲν ἔχουν σχηματισθῆ ὅλοι οἱ χρόνοι ἀπὸ τὸ ἴδιον ῥηματικὸν θέμα, ἀλλ' ἀπὸ διάφορα σημασιολογικῶς συγγενῆ.

1. Τὸ πρόσφμα j προσέλαβαν καὶ τὰ φωνηεντόληκτα ῥ, ἥτοι τὰ συνηθόμενα (τιμά-j-ω, ποιέ-j-ω, δηλό j-ω), εἰς τὰ ὁποῖα τὸ j ἐξέπεσεν ἐνωρίτερα μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων, καὶ ὅσα εἶχον χαρακτῆρα ι καὶ υ (χρῆ-j-ω, λύ-j-ω), εἰς τὰ ὁποῖα τὸ j συνηρέθη μετὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπετέλεσε φωνῆεν μακρόν (χρῆ-ω—λύ-ω). Ἐξαιρέσεις παρουσιάζεται εἰς τὰ ῥ ἀνῶω, βοῦω, φαίω, ἐσθίω, μεθῶω, πῦω, τὰ ποιητ. καὶ μγν. ἀρῶω (ἀττ. ἀρῶ-ω) καὶ τανῶω (ἀττ. τείνω) καὶ τὸ μγν. ἐκῶω (ἀττ. ἐκω-ω).

*Ας πάρωμεν επίσης τὰ ἀκόλουθα γνωστά ῥήματα :

1. ἤκω, κείμαι.
2. δέδοικα, οἶδα.
3. ἀκούω, ἀμαρτάνω.
4. ἀδικοῦμαι, ἐδλογοῦμαι.
5. φαίνομαι, μιμησσομαι.
6. ἴστημι, φύω.

*Ομάς 1. Εἰς τὰ δ. αὐτῆς τῆς ομάδος (ἤκω, κείμαι) παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ ἔνεστῶτες ἔχουν σημασίαν προκμ. (ἤκω=ἔχω ἔλθει, κείμαι=ἔχω τεθῆ).

*Ομάς 2. Εἰς αὐτὴν τὴν ομάδα ἀνήκουν ῥήματα, τὰ ὅποια παρουσιάζονται μὲν ὑπὸ μορφὴν παρακειμένου (δέδοικα, οἶδα), ἔχουν ὅμως σημασίαν ἔνεστῶτος.

*Ομάς 3. *Ἄν σχηματίσωμεν τοὺς μέλλοντας τῶν ῥημάτων αὐτῆς τῆς ομάδος (ἀκούσομαι=θὰ ἀκούσω, ἀμαρτήσομαι=θὰ ἀμαρτήσω), θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἔχουν μὲν μορφὴν μέσου μέλλοντος, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν εἶναι ἐνεργητικοί.

*Ομάς 4. Εἰς τὰ ῥήματα αὐτῆς τῆς ομάδος οἱ μέσοι μέλλ. ἀδικήσομαι (=θὰ ἀδικηθῶ) καὶ ἐδλογήσομαι (=θὰ εὐλογηθῶ, ἐπαινεθῶ) εἶναι διαθέσεως παθητικῆς.

*Ομάς 5. Τὰ ῥήματα αὐτῆς τῆς ομάδος ἔχουν μέλλοντας καὶ ἀοριστους παθητικούς (φανήσομαι—εφάνην, μιμησθήσομαι—ἐμιήσθην), ἀλλὰ μὲ σημασίαν μέσην.

*Ομάς 6. Εἰς τὰ ῥήματα αὐτῆς τῆς ομάδος οἱ ἐνεργητ. ἀορ. καὶ προκμ. (ἴστημι : ἔστην (=ἔσταμάτησα)—ἔστηκα (=ἔχω σταματήσει τὸν ἑαυτόν μου), φύω : ἔφυν (=ὑπῆρξα ἐκ φύσεως)—πέφνκα (=εἶμαι πλασμένος ἀπὸ τὴν φύσιν) ἔχουν σημασίαν μέσην ἢ καὶ παθητικὴν.

Συμπέρασμα : Μερικὰ ῥήματα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ πολλὰ παροισάζουν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῶν χρόνων των.

Ε'

*Ας λάβωμεν τέλος τὰ ἑξῆς ῥήματα :

1. ἀσπάζομαι, ἀγωνίζομαι, βούλομαι.

Εἰς τὰ ῥήματα αὐτὰ παρατηροῦμεν, ὅτι ὑπάρχει μόνον μέση φωνή. *Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀσχοληθέντες πρῶτοι μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν καὶ κατάταξιν τῶν ῥημάτων ὑπέθεσαν, ὅτι καὶ τὰ ῥήματα αὐτὰ εἶχαν κάποτε καὶ ἐνεργητικὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἀπέθεσαν (=ἀπέβαλαν), τὰ ὠνόμασαν ἀποθετικά.

Συμπέρασμα : Μερικὰ ῥήματα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀπαντοῦν μόνον εἰς τὴν μέσην φωνὴν καὶ λέγονται ἀποθετικά.

2. Όρισμός και κατηγορία τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων.

Σύμφωνα με τὰ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατελήξαμεν ἐκ τῆς ἐξετάσεως διαφόρων ομάδων ῥημάτων, ἀνώματα ῥήματα λέγονται ὅσα δὲν ἠκολούθησαν τοὺς γενικοὺς κανόνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐσχηματίσθησαν τὰ ἄλλα ῥήματα.

Τοιαῦτα ἀνώματα ῥήματα εἶναι :

Α' Ὅσα παρουσιάζουν μετασχηματισμοὺς εἰς τὴν ἀρχήν, εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ θέματος των. Αὐτὰ καλοῦνται κοινῶς ἀνώματα ῥήματα.

Β' Ὅσα δὲν ἔχουν τὰς συνήθεις καταλήξεις τῶν ἄλλων ῥημάτων. Αὐτὰ λέγονται ἀνώματα κατὰ τὴν κλίσην ῥήματα.

Γ' Ὅσα δὲν σχηματίζουν ὅλους τοὺς χρόνους των ἀπὸ τὸ ἴδιον ῥηματικὸν θέμα, ἀλλὰ μερικοὺς ἀπὸ συγγενές. Αὐτὰ ὀνομαζονται ἑλλειπτικά ῥήματα.

Δ' Ὅσα ἔχουν εἰς μερικοὺς ἐκ τῶν χρόνων των διάφορον σημασίαν ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν φανερώσει ἢ κατάληξις των. Αὐτὰ λέγονται ἀνώματα κατὰ τὴν σημασίαν τῶν χρόνων ῥήματα.

Ε' Ὅσα ἀπαντοῦν μόνον εἰς τὴν μέσην φωνήν. Αὐτὰ καλοῦνται ἀποθετικά ῥήματα.

Σημειώσεις: Τὰ ἀποθετικά ὁ διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας :

α) Εἰς τὰ μέσα ἀποθετικά, ἐκεῖνα δηλαδή τὰ ὁποῖα ἔχουν μέσον ἀόρ. με ἐνεργ. σημασίαν (αἰσθάνομαι—ἠσθόμην, δέχομαι—ἐδεξάμην, βιάζομαι—ἐβιασάμην, ἀνέομαι οἶμαι (=ἀγοράζω)—ἐπριάμην).

β) Εἰς τὰ παθητικά ἀποθετικά, ἐκεῖνα δηλ. τὰ ὁποῖα ἔχουν παθ. ἀόρ. με ἐνεργητικὴν ἢ οὐδετέραν σημασίαν (βούλομαι—ἐβουλήθην, οἶομαι—ὠήθην, ἀγαμαι—ἠγάσθην (=ἐθαύμασα), ἤδομαι—ἠσθην (=εὐχαριστήθην).

γ) Εἰς τὰ μεικτὰ ἀποθετικά, ἐκεῖνα δηλ. τὰ ὁποῖα ἔχουν μέσον ἀόριστον με ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ παθ. ἀόρ. με παθητικὴν σημασίαν (αἰτιῶμαι—ἠτιασάμην (=κατηγορήσα)—ἠμιάθην (=κατηγορήθην), ἐργάζομαι—ἐεργασάμην (=ἐκκαμα)—ἐεργάσθην (=ὑπεβλήθην εἰς κατεργασίαν, κατεσκευάσθην).

Τὰ ἀποθετικά, ὅπως καὶ τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μόνον ἐνεργητικὸν τύπον, ἢ ἀπαντοῦν μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ τὸν πρτ., ἠμποροῦμεν νὰ τὰ κατατάξωμεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἑλλειπτικῶν.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ
ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ

ἀμιβ = ἀμετάβατον
 ἀναδ. = ἀναδιπλασιασμός
 ΑΝΤΙΘ. = ἀντίθετα
 ἀορ. = ἀόριστος
 ἀπαρ. = ἀπαρέμφατον
 ἀποθ. = ἀποθετικόν
 ἀπρός = ἀπρόσωπον ἢ ἀπρόσωπα
 ἀττ. = ἀττικὸς ἢ ἀττικοί
 ἀττ. ἀναδ. = ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμός
 διάθ. = διάθεσις
 δωρ. μέλλ. = δωρικὸς μέλλων
 ἔγκλ. = ἔγκλισις
 ἐν. = ἐνικός
 ἐνεργ. = ἐνεργητικὸς -ῆ -ὸν
 ἐνεστ. ἀναδ. = ἐνεστωτικὸς ἀναδιπλα-
 σιασμός
 εὐκτ. = εὐκτική
 Ἡρόδ. = Ἡρόδοτος
 Θ. = θέμα
 ἰων. = ἰωνικὸς ἢ ἰωνικόν
 κ. τ. δ. = καὶ τὰ ὅμοια
 κ. τ. τ. = καὶ τὰ τοιαῦτα
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος
 μτβτ. = μεταβατικόν

ΜΤΓΝ. καὶ μτγν = μεταγενέστερον ἢ
 μεταγενέστερα
 μτφρ. = μεταφορικῶς
 μτχ. = μετοχή
 ΟΜΩΝ. = ὁμώνυμα
 ὄρ. = ὀριστική
 οὖσ. = οὐσιαστικόν
 παθ. καὶ παθητ. = παθητικὸς ἢ παθητικόν
 ΠΑΡΑΓ. = παράγωγα
 πεζογράφ. = πεζογράφος ἢ πεζογράφοι
 ΠΕΡΙΦΡ. = περιφράσεις
 πληθ. = πληθυντικὸς
 ΠΟΙΗΤ. = ποιητικά
 πρβλ. = παράβαλε
 πρόθ. = πρόθεσις
 πρκμ. καὶ παρακείμ. = παρακείμενος
 προστ. = προστακτική
 πρόσφ. = πρόσφυμα
 πρτ. = παρατατικὸς
 Σημ. = σημειώσεις
 ΣΥΝΘ. = σύνθεσις
 ΣΥΝΩΝ. = συνώνυμα
 τετ. μέλλ. = τετελεσμένος μέλλων
 ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος
 ὑποτ. = ὑποτακτική

Ὅπου ἐμπρός ἀπὸ ῥηματικὸν τύπον ὑπάρχει ἐντὸς παρενθέσεως πρόθε-
 σις, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ τύπος ἀπαντᾷ μόνον σύνθ. καὶ μόνον μὲ τὴν πρόθ.
 αὐτήν. Ἄν ὁ ῥηματικὸς τύπος φέρεται σύνθετος μὲν, ἀλλὰ μὲ περισσοτέρας
 τῆς μιᾶς προθέσεις, τότε ἡ σημειώνεται ἀπλῶς σύνθ. (λ. χ. μέλλ. σύνθ.) ἢ πρὸ
 αὐτοῦ ἐντὸς παρενθέσεως ἀναγράφονται αἱ προθέσεις, μὲ τὰς ὁποίας συντί-
 θεται, π. χ. (δια, ἐπι) *σύρω*.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ
ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

***Αβρύνω** (=κάνω κάτι μαλακόν, λεπτόν). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ποτ. τῆς μέσης φωνῆς ἠβρυνόμεν (=ἐκαμάρινα, τὸ ἔπαιρνα ἐπάνω μου). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεργ. ἔνεστ. καὶ ἄορ. ἠβρῦνα. [ΠΑΡΑΓ. τὸ μτγν. ἄβρυντης=κοιμψευόμενος.

Θ ἄβρυν—ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἄβρος κατ' ἀναλογία τῶν εἰς -όν ῥ., τὰ ὁποῖα ἐσοχηματίσθησαν ἐξ ἐπίθ. εἰς -ες (βυρύνω, δξύνω κλπ. ἐκ τοῦ βρύς, δξύς). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἄβρυν με τὸ πρόσφ j=ἄβρυν j. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἑνός ἐκ τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν =ἄβρυν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν πρόθ. ἐν: *Ἐναβρύνομαι=καμαρώνω. { ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. ἄβρύνομαι φέρεται ἡ περιφραστικὴ ἀβερότητι χρῶμαι καὶ τὰ συνών. θρόπτομαι (=ὑπερηφανεύομαι, κάνω νάζια), καλλοπίζομαι, λαμπρύνομαι, σεμνύνομαι.

***Αγάλλω** (=μεγαλύνω, τιμῶ). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστῶς. Μέσ. ἀνάλλομαι (=χαίρω), ποτ. ἠγαλλόμεν. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τοῦ ἔνεργ. ἀγάλλω ἀπαντοῦν ποτ. ἠγαλλον, μτγν., μέλλ. ἀγαλῶ, ποιητ., ἄορ. ἠγηλα, ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ἀγάλλομαι εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ μετὰ τὸν τύπον ἀγαλλιάω ᾧ καὶ ἀγαλλιάζω καὶ συνηθέστερον ὡς ἀποθ. ἀγαλλιάομαι-ᾶμαι ἢ ἀγαλλιάζομαι (Εὐφροαινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια), ἔνεργητ. ἄοριστ. ἠγαλλίασα (ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρι μου), μέσ. μέλλ. ἀγαλλιάσομαι (ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε), μέσ. ἄορ. ἠγαλλιάσασθην (ἠγαλλιάσατο πανοικί), παθ. ἄορ. ὡς μέσος ἠγαλλιάσθην (ὑμεῖς ἠθελήσατε ἀγαλλιαθῆναι ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ). [ΠΑΡΑΓ. ἀγαλμα (=1

1. Ἐναπληρωματικὴ ἔκτασις ἢ ἀντέκτασις λέγεται ἡ ἔκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν ἢ δίφθογγον μετὰ τὴν ἀποβολὴν συμφώνων ἢ συμφώνων, τὰ ὁποῖα εὐρισκόντο κατόπιν αὐτοῦ (μέλλαν-ς=μέλλας, ὀδόντ-ς=ὀδοῦς, λέοντ-σι=λέονσι, φθέρ-γ ω—φθέρρω=φθείρω).

ἔκεινο διὰ τὸ ὅποιον ἀγάλλεται κανείς, 2) ὁμοίωμα θεοῦ (ὄχι ἀνθρώπου).

Θ. ἀγαλ- ἀπὸ τὸ ποιητ. ἐπιθ. ἀγλαός (ἀγα-λός=λαμπρός) Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ προσφ. j-ἀγάλ-j- και μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ λ=ἀγάλλ- [ΣΥΝΘ. Τὸ μεσ. ἀγάλλομαι με τὴν πρόθεσιν ἐπί (ἐπηγάλλετο ἐπὶ τῷ ποιεῖν ἀγαθόν) και εἰς τοὺς μτγν. και με τὴν ὑπέρο. [ΣΥΝΩΝ. καλλίνο. καλλοσιζῶ, κοσιμῶ, λαμπύρομαι, τιμῶ, φαιδρῶναι. Τοῦ μεσ. γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἤδομαι, ἔεργομαι, φαιδρῶνομαι, χαίρω. [ΑΝΤΙΘ. ἀσχῶνω, ἀμανρόω-ω, ἀτιμάζω.

Ἄγαμαι (=θανυμάζω, ἐκτιμῶ) ἄ πο θ. πα θ.—πρτ. ἡγάμην, μέσ. ἄορ. ἡγάσασθην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἡγάσασθην (=ἐθαύμασα). Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνων. θανυμάζω. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ἀγάσομαι, ποιητ., παθ. μέλλ. ἀγασθήσομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀγαστός και ἀξιάγαστος.

Θ. ἀγα- ἀπὸ ἀρχικὸν γα- (λατιν. gaudeo=χαίρω) με τὸ προθεματικὸν φωνήεν α. Ἄλλο θ. ἀγασ- (κατ' ἀναλογίαν τοῦ γελῶω-ἐ γελῶσ-θην), ἐκ τοῦ ὁποίου προήλθεν ὁ παθ. ἄορ. ἡγάσθην, τὸ πικράγ. ἀγασ-τός και ὁ παθ. μέλλ. τῶν μτγν. ἀγασ-θήσομαι. Τὸ ἄγαμαι κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταιμαι. Στερεσιτὴ ὑποτακτικῆς και προστακτικῆς. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν προθ. ὑπέρο: Ὑπεράγαμαι=θανυμάζω ὑπερβολικῶς. [ΣΥΝΩΝ. Θανυμάζω. [ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ὀνειδίζω.

Ἀγγέλλω (=ἀναγγέλλω, ἀνακοινώνω)—πρτ. ἡγγέλλον, μέλλ. ἀγγεῶ, ἄορ. ἡγγεῖλα, ποκμ. πάντοτε σύνθ. ἡγγελα, ὑπερσ. (ἀπ)ηγ-γέλκειν. Μέσ. και παθ. ἀγγέλλομαι (ὡς μέσ. ἐπαγγέλλομαι), πρτ. ἡγγε-λόμην, μέσ. ἄορ. (ἐπ)ηγγελάμην, παθ. μέλλ. (ἀπ)αγγελθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡγγέλθην, ποκμ. ἡγγεῖλαι, ὑπερσ. ἡγγεῖμαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. β' ἡγγεῖλον, μέσ. μέλλ. ἀγγελοῦμαι, παθητ. μέλλ. β' (ἀν)αγγελήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἡγγέλην (και ἀπηγγέλη αὐτῷ ἢ μήτηρ σου και οἱ ἀδελφοί σου ἐστήμασιν ἔξω, Λουκ. η', 20), ὅλοι μτγν. πλὴν τοῦ παθ. ἄορ. β' (ἐπ)ηγγέλην, ὁ ὁποῖος και παρὰ τῷ Εὐδριπίδῃ φέρεται και εἰς ἐπιγραφῆς τῆς Ἐλευσίνος τοῦ 439 π.Χ. [ΠΑΡΑΓ. ἄγγελμα (ἐπάγγελμα και τὸ μτγν. διάγγελμα), κατάγγελτος (=κατηγγε-μένος, φανερωμένος), ἐξάγγελτος (=ἐκδηλος, φανερός), ἀντεπάγγελτος (=ἐκεῖνος ποῦ κάνει κάτι μόνος του, χωρὶς νὰ παρακινήθῃ ἀπὸ ἄλλον).

Θ ἀγγελ- ἐκ τοῦ ἄγγελ-ος, ἀπὸ τὸ ὅποιον και ἀγγελία. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ προσφ. j ἀγγέλ-j- και μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ λ=ἀγγέλλ-. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἀπό, ἐπί, εἰς, ἔξ, πρό: Διαγγέλλω=γνωστοποιῶ με ἀγγελιαφόρον. Περιγγέλλω=ἀναγγέλλω γύρο-γύρο κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Ἐπαγγέλλω=καθιστῶ γνωστὸν. Τὸ μέσ. ἐπαγγέλλομαι με ἄντικ. κατὰ δοτ. (ἐπαγγέλλομαι τινι)=ὑπόδοχομαι με ἄντικ. κατ' αἰτία. (ἐπαγγέλλομαι τι)=ἔχω κάτι ὡς ἐπάγγελμα. Εἰσαγγέλλω (τινὶ τι)=γνωστοποιῶ κάτι εἰς κάποιον· εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν εἰσαγγέλλω τινὰ=καταγγέλλω εἰς τὴν βουλὴν ἢ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου κάποιον δι' ἀδίκημα κατὰ τὸ δημόσιον. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀγγελίαν φέρω, δηλον ποιῶμαι, ἐξάγγελος γίνομαι τινι (Θουκ. Η', 51), διδάσκω, κοινῶ ὦ=κοινόομαι-οῦμαι. Ὡς j σθητ. ἐξάγγελτος γίνομαι (Θουκ. Η' 14) και κατάγγελτος γίνομαι (=καταγγέλλομαι, προ-δίδομαι, Θουκ. Ζ'. 48).

Ἀγείρω (=συναθροίζω)—πρτ. ἡγείρον, ἄορ. ἡγείρα. Μέσ. και παθ. σύνθ. (περ)ιγείρομαι (μέσ.) και (συν)αγείρομαι (παθ.). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ μέσον και κατ' ἀνάλυσιν ἀγείρω ξμανιόν.

[ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἀγερω̄ (ποιητ.), ποικ. με̄ ἄττ. ἀναδιπλ. ἀγήγερχα (μτγν.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀγεροῦμαι (ποιητ.), μέσ. ἄορ. μεβτ. ἠγήεραμην (μτγν.), παθητ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠγέεθην (ποιητ. καὶ μτγν.), ποικ. ἀγήγερχαι, ὑπερσ. ἀγηγέουμι (μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. ἀγήγερο), καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀγορά (ποιητ. ἄγορας, ἐκ τοῦ ὁποίου πανήγυρις), ἀγόρης (ἀπὸ τὸν αἰολικὸν τύπον τοῦ θ. ἀγεοῦ ἀγορ-)=ἐκεῖνος ποῦ μαζεύει δῶρα, ὁ ἐπαίτης, ὁ ἀπατεῶν, καὶ τὸ μτγν. ἀγερω̄ς (=συγκέντρωσις) καὶ συναγερω̄ς.

Θ. γεο- (λατίν. ger-ο) καὶ με̄ τὸ ἀθροιστικὸν α=ἀγεο-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με̄ τὸ πρόσφ. j=ἀγεο j-. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ρ, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ρ καὶ τὴν ἀναπληρ. ἔκτασιν τοῦ ε=ἀγεο-. [ΣΥΝΘ. Με̄ τὰς προθέσεις περι καὶ σύν: Περιγεύομαι=γυρίζω καὶ μαζεύω χρήματα ἢ δῶρα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Συναγεύω=συναγείρομαι=συναθροίζω=συναθροίζομαι. [ΣΥΝΩΝ. ἀθροίζω, ἄλλω καὶ συναίξω, συλλέγω, συναίγω.

* Ἀγνοεῶ-ῶ (=δὲν γνωρίζω, ἀπατώμαι). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσ. Παθ. ἀγνοομαι-οῦμαι (=δὲν εἶμαι γνωστός, παρεξηγοῦμαι), προτ. ἠγνοεομην-οῦμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. ἀγνοήσομαι, παθ. ἄορ. ἠγνοήθην, ποικ. ἠγνόημαι. Τὸ μέσον κατ' ἀνάληυσιν ἀγνοῶ ἔμμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. ἀγνοθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀγνοια καὶ τὰ μεταγενέστερα ἀγνόημα (=σφάλμα ἀπὸ ἀγνοίαν), ἀγνοητέον καὶ τὸ ἐπίορ. ἀγνούτης (ἐκ τῆς μιχ. τοῦ ἀγνοῶ)=ἀπὸ ἀγνοίαν, ἀμάθειαν.

Θ. ἄγρος. Τὸ ῥ εἶναι παρὰσύνθετον (4) ἐκ τοῦ ἀνυπάρκτου μέν, ἄλλ' ὑποτιθεμένου ἐπιθ. ἄγρους (α στερεητ. καὶ τὸ ἀσθενὲς θ. γρο τοῦ γινώσκω—λατίν. ignoro). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα προήλθον ἀπὸ τὰ εἰς -ος γεν. εσ-ος-ους σιγμῶληκτα οὐδέτ. οὔσιαστ. (κρατέω κρατέω-ῶ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγρός εἰμί τιος ἢ ἀγροίαν ἔχω τίνος, ἀγροῖά ἐστιν ἐπὶ τινι, οὐκ οἶδα. Τοῦ παθ. ἀγροῦμαι: ἀγρός εἰμί τινι (=εἶμαι ἀγνωστος εἰς κάποιον). [ΑΝΤΙΘ. γινώσκω, ἐπαῶ, ἐπίσταμαι, οἶδα.

* Ἀγνυμι (=σπάζω, τσακίζω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφου, τὸ ῥ. πάντοτε σύνθ. κατὰγνυμι, ἄορ. κατέαξα (ὑποτ. κατὰξω, εὐκτ. ἔλλειπει, προστ. κατάξω, ἀπερέμφ. κατὰξει, μιχ. κατὰξας), ποικ. β' ὡς παθ. κατέαγα (=εἶμαι τσακισμένος), ὑπερσ. ὡς παθ. καταγῶς ἦν, τετελ. μέλλ. καταγῶς ἔσομαι. Παθ. κατὰγνυμαι, παθητ. ἄορ. β' κατέαγην (ὑποτ. καταγῶ, εὐκτ. καταγείην, προστ. ἔλλειπει, ἀπρ. κατὰγηναι, μιχ. καταγείς). Τὸ μέσ. ἀναλελυμένως κατὰγνυμι ἔμμαντόν. Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ὡς βαρύντονον φωνηεντόληκτον κατὰγνύω. Οἱ ἔλλειποντες χρονοὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. κατὰξω (ποιητ. καὶ μτγν.), παθητ. ἄορ. α' κατέαχθην, παθ. ποικ. κατέαγμα, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. διετηρήθη τὸ ε τῆς αὐξήσεως

1. Παρὰσύνθετον λέγεται τὸ ῥ. τὸ παραγόμενον ἀπὸ σύνθετον ὄνομα, τοῦ ὁποίου τὸ α' συνθετικὸν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε πρόθ. (σὺμ-μαχος=συμμάχῳ-ῶ) εἴτε ἄλλο μέρος τοῦ λόγου (φιλό-σοφος=φιλοσοφέω-ῶ, εὐ-τυχής=εὐτυχεῶ-ῶ). *Οχι πανταίῳ τὸ παρὰσύνθ. ῥ. εἶναι δυνατόν νὰ προσέχεται ἀπ' εὐθείας ἐκ δύο λέξεων χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ σύνθετον ὄνομα (μετα-χειρίζω, ἐγ-χειρίζω, νουθετέω-ῶ, σωμασκέω-ῶ κ. ἄ. ὅ).

* Ἀνόμαλα ῥήματα—Ν. Φραγκίσκου

τῶν δοροσίων καὶ εἰς τοὺς ἀνανεήτους τύπους (ὑποτ. κατεάξω, παθ. ἀόρ. κατεαγῶ). Ἀπὸ τοῦς μτγν. ἐπλάσθη ἐπίσης καὶ τύπος ἐνεστώ-
τος κατεάσω (δοὺς ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε κατεάσειν—δ
κάνθαρος ἐκύλιε τὰ ψά καὶ κατεάσσε (Αἴσ. μῦθ. 103 καὶ 7). [ΠΑΡΑΓ.
ἀκτῆ, ἀκταίος, Ἀτικῆ (ἀπὸ τὸ Ἄκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ πρὸς
τὸ τ), ναγαγός, καὶ τὰ μτγν. κάταγμα, κυματωγῆ (=μέρος ποῦ
σπάζουεν τὰ κύματα, ἀκτῆ), ὠτοκατάξις (ὠτοκατάξιδας καὶ ὠτοπλάδιος
ὠνόμαζον περιφρονητικῶς οἱ Ἕλληνες τοὺς πυγμαγούς, ἐπειδὴ εἶχαν
σπασμένα διαρκῶς τὰ αὐτιά).

Θ. *Fay*=*ag*, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. *rv*=*ag*-*rv*. Τὸ ῥ. λαμβάνει συλλα-
βικὴν αὔξησιν εἰς τοὺς παραγομένους χρόνους, διότι τὸ θ. εἶχε παλαιότατα εἰς
τὴν ἀρχὴν *F* (Ἐ*F*αγ-σα=ἔαξα). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θραῦω*, *θρῆπιω*, *κατα-*
ράτω, *κλάω ὦ*, *ὄρηγνυμι*, *συντρίβω*.

Ἀγοράζω (=1) καταλαμβάνω τὸν γῶρον τῆς ἀγορᾶς, περὶ τὴν
ῶραν μου εἰς τὴν ἀγοράν, 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὅπως καὶ σήμερα=
ἀγοράζω)—πρτ. *ἡγόραζον*, μέλλ. *ὠνήσομαι*, ἀόρ. *ἡγόρασα*, πρτ. *ἡγό-*
ρακα. Μέσ. ἐνεστ. *ἀγοράζομαι* (τι), παθ. πρτ. *ἡγοραζόμην*, μέσ. ἀόρ.
ἡγορασάμην, παθ. ἀόρ. *ἡγοράσθην*, πρκμ. *ἡγόροσμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ
ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἐνεργ. μέλλ. *ἀγοράσω*, ὁ ὁποῖος εἶς τοὺς
μτγν. καὶ *ἀγορῶ*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης καὶ ἐνεργ. ὑπερσυντ. (ἐπ)ἡγο-
ράκειν (ἐπιγραφῆ Ἐρυσθρών). [ΠΑΡΑΓ. *ἀγόρασμα* (=ἐμπόροσμα),
ἀγόρασις, *ἀγορασις*, *ἀγορασιτικῶς* καὶ τὰ μτγν. *ἀγορασία*, *ἀγορασιμὸς*
(=τὸ ψῶνι), *ἀγοραστός*.

Θ. *ἀγοραδ* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *j*=*ἀγοραδ j*=*ἀγοραδ*— ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ
ἀγορά. Τὸ ὄ. ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκόληκτων
(δόξα—δοξαδ-*j*ω δοξάζω, φράσις—φραδ-*j*ω φράζω κλπ.). Τὸ α τῆς παραλη-
γούσης παντοῦς βραχύ. Ὁ μέλλ. *ὠνήσομαι* ἐκ τοῦ συνωνύμου *ὠνέομαι-οὔμαι*
[ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατ*, *ἀντι* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί: *Καταγο-*
ράζω=ἀγοράζω χονδρικῶς. *Ἀνταγοράζω*=ἀγοράζω κατὰ μὲ χρήματα, τὰ ὁποῖα
ἐπῆρα ἀπὸ τὴν πώλησιν ἄλλου πράγματος. *Ἐπαγοράζω*=ἀγοράζω. [ΠΕΡΙΦΡ.
καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὠνήν* ποιοῦμαι, *ὠφωνέω-ῶ*, *ὠνέομαι-οὔμαι*.

Ἀγορεύω (=δμιλῶ εἰς συγκέντρωσιν τοῦ λαοῦ, δημηγορῶ, ὀμι-
λῶ)—πρτ. *ἡγόρευον*, μέλλ. *ἀγορεύσω* ἢ *εἰρῶ*, ἀόρ. *ἡγόρευσα* καὶ συχνῶ-
τερα *εἶπον*, πρκμ. *ἡγόρευκα* καὶ συχνότερα *εἶρηκα*, ὑπερσ. *εἰρήκειν* καὶ
εἰρηκῶς ἦν. Παθ. *ἀγορεύομαι* (=λέγομαι ἐνώπιον συγκεντρώσεως),
πρτ. πάντοτε σύνθ. *ἡγορευόμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *ἀγορεύσομαι*, παθ.
μέλλ. *ἐπηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. σύνθ. *ἡγορεύθην* καὶ συχνότερα *ἐρρήθην*,
παθ. πρκμ. σύνθ. *ἡγόρευμαι* καὶ συχνότερα *εἰρημαι*, ὑπερσυντ. *εἰρή-*
μην ἢ *εἰρημένος ἦν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τὸν λεξικογράφον
Σουΐδαν (') φέρεται τύπος ἐνεργητ. ὑπερσυντ. *ἀπηγορεύκειν*. Εἰς τὰ βι-
βλία ἐπίσης τῆς Κ.Δ. ἀπαντᾷ καὶ μέσ. ἀόρ. *ἀ' ἀπειπάμην* (ἀπειπάμεθα

1. Σουΐδας, βυζαντινὸς λεξικογράφος. Ἔζησε τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 1^{ου}
αἰῶνος μ.Χ. Συνέγραψε μέγα ἑλληνικὸν λεξικόν, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὄχι
μόνον τὴν ἐρμηνεῖαν τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ πλούσιον ἱστορικὸν ὕλικόν. Μολον-
τοι τὸ ἔργον του περιέχει πολλά σφάλματα καὶ παρερμηνείας, ὀφειλόμενα εἰς
τὴν ἀκρισίαν του, ἔχει μεγάλην ἀξίαν, διότι διέσωσε κατὰ τὸ πλείστον τὰ ὀρθὰ
πορίσματα παλαιωτέρων γραμματικῶν, σχολιαστῶν καὶ λεξικογράφων.

τὰ κρουτὰ τῆς αἰσχύνης, Περὶ πρὸς Κορινθ. Β', 2). [ΠΑΡΑΓ. *δητός, ἄρρητος, ἀπόρρητος, ἀνάρρησις* (=ἀνακήρυξις), *πρόρησις* (=προσαγόρευσις, χαιρητισμός), *κατήγορος, συνήγορος, προσαγορευτέος*, τὸ ποιητ. *ἀγορητής* καὶ τὰ μτγν. *ἀγόρευσις, ἀναγόρευσις, ἀπαγόρευσις*.

Θ. *ἀγορευ-*, ἐκ τοῦ εὐσιαστ. *ἀγορά* (πρβλ. *ἀγείρω*) μετὰ κατάληξιν *-εω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ φωνηεντόληκτα οὐσιαστ. εἰς *-εως* (βασιλεύς—*βασιλείω*, ἵππευς—*ἵππεύω* κ.τ.δ.) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. *κατά, διά, ἀπό, ὑπό, προαπ-, σύν, πρὸς, πρό*. Ἀπλοῦν τὸ ῥ. σπάνιον: *Καταγορεύω*=ἀναγγέλλω *Διαγορεύω*=διακηρύττω Ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας ἢ σημασία τοῦ συνθ. *ἀπαγορεύω* ὡς ἀντβ.=κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, παῦν νὰ ἔχω ἰσχύν (*αἱ σπονδαὶ μέλλουσιν ἀπορηθῆσθαι*=αἱ συνθῆκαι πρόκειται νὰ παύσων νὰ ἔχουν ἰσχύν, θὰ ἀκρωθθῶν) Ὅθεν *προαπαγορεύω*=κουράζομαι ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δημηγορέω-ῶ, διδάσκω, λέγω, φημί, φράζω*.

Ἄγρουπνέω-ῶ (=μένω ἄγρουπνος, ἔμπνητός)—πρτ. *ἡγρούπνεον-ον*, μέλλ. *ἄγρουπνήσω*, ἄορ. *ἡγρούπνησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρμ. *ἡγρούπνηκτ*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ἀγρουπνητέον, ἀγρουπνητήρ-ῆρος* (=νυκτοφύλαξ), *ἀγρουπνητικός* (=ἄγρουπνος).

Θ. *ἀγρουπν-*. Τὸ ῥ. εἶναι πορισμὸνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ *ἀγρουπνος* (=ὁ τὸν ὑπνον ἐν τῷ ἀγρῷ λαμβανὼν ὡς φύλαξ καὶ ἐπομνεῖος=ὁ ὀλιγον κομώμενος· ὄθεν=ἄπνους). Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σιγμόληκτα οὐδέτερα οὐσιαστικά εἰς *-ος* (*κράτος κράτος-ος-ους—κρατέω-ω-κρατέω-ῶ*), κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ *πλουτέω-ῶ* ἐκ τοῦ *πλοῦτος* κ.ά.δ. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. *ἐπί*: *Ἐπαγρουπνέω-ῶ*=παραφυλάττω κατὰ με ἐντεταμένην προσοχίην. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀγρουπνός εἰμι, ἐν ἀγρουπνίᾳ εἰμι, ἐγρήγορα* (βλ. *ἐγείρω*). [ΑΝΤΙΘ. *καθεύδω*.

Ἄγχω (=σφίγγω τὸν λαιμόν, πνίγω). Εἰς τοὺς αἰτικούς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς. Μέσ. καὶ παθ. *ἄγχωμαι*, πρτ. (*ἀπ*)*ἡγχόμην* μέσ. ἄορ. (*ἀπ*)*ἡγγάμην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἡγχοι*, μέλλ. *ἄγξω*, καὶ οἱ δύο ποιητ. καὶ μτγν., ἐνεργ. ἄορ. *ἀπῆγξα*, μέσ. μέλλ. *ἀπάγξομαι*, παθ. ἄορ. *ἀπῆγχθην* (Στραβ. ΙΑ', σ. 529), καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἀγχόνη*.

Θ. *ἄγχ-* (λατιν. *ango*=πνίγω, *angustus*=στενός). Ἀπὸ αὐτὸ τὸ φ. ἢ λέξις *συνάγχη* (=τὸ συνάχι) ἢ *κυνάγχη*. Ἐλέχθη δὲ *κυνάγχη*, διότι, ὅταν ὑποφέρει κανεὶς ἀπο καταρροήν καὶ φλόγωσιν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, δηλ. ἀπο συνάχι, ἔχει διαρκῶς ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ὅπως οἱ λαχανιασμένοι σκύλοι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἀπό*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θλίβω, πνίγω* καὶ τὰ μτγν. *ἀγχονάω, ἀγχορίζω* καὶ *ἀπαγχορίζω*.

Ἄγω (=ὀδηγῶ, φέρω [κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων]) ἀντβ.=βράδίζω)—πρτ. *ἤγον*, μέλλ. *ἄξω*, ἄορ. β' *ἤγαγον* (ὑποτ. *ἀγάγω*, εὐκτ. *ἀγάγομαι*, προστ. *ἄγαγε* κλπ.), πρμ. *ἤχα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἄγομαι*, πρτ. *ἤγούμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *ἄξομαι*, μί σ. ἄορ. β' *ἤγαγόμην* (ὑποτ. *ἀγάγομαι*, εὐκτ. *ἀγαγοίμην-οιο-οιστο* κλπ., προστ. *ἀγαγοῦ-ἀγαγέσθω*, ἀπαρέμφ. *ἀγαγέσθαι*, μτχ. *ἀγαγόμενος-ῆ-ον*), παθ. μέλλ. *ἄχθήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσος *ἤχθην*, παθ. πρμ. *ἤγαμ-παθ*. Ὑπερσ. *ἤγμην* καὶ *ἤγμένος ἦν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. *ἤξα*

(ποιητ. καὶ μυθν.), ποικ. κατ' ἀνομοίωσιν (') ἀγήροχα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀνομοίωσιν ἀγήροχα (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἐνήροχα τοῦ ὄ. φέρω), ὑπερσ. ἤχειν καὶ ἀγήροχειν, καὶ οἱ δύο μυθν., μέσ. ἄορ. α' ἀναυξήτος ἀξάμων (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. ἀγωγή (ἀπαγωγή, διαγωγή, ἐπαγωγή, παραγωγή καὶ τὸ μυθν. μεταγωγή κλπ.), ἀγωγός, ἀγών, ἄξων, ἀκίτον καὶ περιεκτόν καὶ ἐξακτόν καὶ εἰσακτόν καὶ προεκτόν, ἐπακτός, ἐπίσακτος, τὸ ποιητ. ἀγός, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ὡς β' συνθετικὸν εἰς τὰ λοχαγός, οὐραγός, ξεναγός, στρατηγός.

Θ. ἀγ. (λατιν. ag o) Οἱ ἄορ. β' ἔλαβαν ἀτικτὸν ἀναδιπλασ. (ἤγ - αγ - ον, ἤγ - αγ - ὀμην [ΧΡΗΣΙΣ Ἡ προστ. τοῦ ἔνεστ. ἀγε ἀγετε μετέπεος καὶ εἰς θέσιν παρακτευσματικῶ ἐπιρρ.: *Ἀγε ἢ ἀγετε ἴδωμεν=ἔλα ἢ ἔλατε νὰ δοῦμε, ἐμπρὸς νὰ δοῦμε. Ἰδιάζουσαι ἐκφράσεις μετ' ὄγω εἶναι αἱ ἀκόλουθοι: *Ἡουλιαν ἄγω=ἠσυχάζω, ἠρεμῶ. Εἰρήνην ἄγω=ζῶ ἐν εἰρήνῃ. Πόλεμον ἄγω=διεξάγω πολεμῶ. *Ἑορτὴν ἄγω=εορτάζω. *Ἐπιβδασ ἄγω (ἐπιβδα γεν. ἐπιβδης=ἢ μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν εορτὴν ἡμέρα)=εορτάζω τὰ μεθεόρτια (πρβλ. καὶ τὸ μεταγεν. γενέσιον ἄγω=εορτάζω τὰ γενεθλία μου). Γυναῖκα ἄγωμαι ἢ ἀπλῶς ἄγωμαι=νυμφεύομαι. *Ἄγω καὶ φέρω (ἐπὶ χώρας)=καταστρέφω, ληλατῶ. [ΣΥΝΘ. Μετ' ὅς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρὰ, ἐπὶ, περί, ἀπό, ὑπό. ἀνταν, ἐπαν-, αννεκ-, ἐπεξ-, συναπ-, αννεξ-, ἐν, εἰς, ἐξ, σύν. πρὸς, πρό: *Ἀνάγω=ἄγω ἀνω, ἀπὸ τὴν παραλίαν εἰς τὰ μεσόγεια' ὡς ἀμτβ =ἐπιστρέφω (Κύρ. Παιδ. Α'. δ', 24). *Ἀνάγωμαι=πλέω εἰς τὸ ἀνωκτὸν πέρατος, ξανοίγομαι. Κατάγω=1) ἐπανάγω εἰς τὴν παραλίαν (ἐπὶ ἐξορίστων=εἰς τὴν πατρίδα), 2) ὀδηγῶ πλοία εἰς τὴν παραλίαν, διά νὰ τὰ ληστεύω. Κατάγωμαι=καταπλέω εἰς λιμένα. Παράγω=ὀδηγῶ πλησίον τόπου τινός. *Ἐπάγω=ὀδηγῶ στρατὸν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. *Ἀπάγω (ἀμτβ)=ἀπέρχομαι. *Υπάγω=προσχωρῶ. Προάγω=ὀδηγῶ ἐμπρὸς, προέμω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγωγήν ποιοῦμαι (=παραγωγή), συναγωγὸς γίγνομαι τινος (=συνάγω τινά), κομίζω, φέρω.

*Ἀγωνίζομαι (=παλεύω, προσπαθῶ, πολεμῶ' ὡς δικανικὸς ὄρος =ἐμπλέκομαι εἰς δικαστικὸν ἀγῶνα) ἀποθ. μέσ. με ἐνεοργ. διὰ θ ε σ ι ν -πρτ. ἠγωνίζομην, μέσ. μέλλ. σπανίως καὶ ὡς παθ. ἀγωνιόυμαι, μέσ. ἄορ. ἠγωνισάμην, παθ. ἄορ. με παθ. διάθεσιν ἠγωνίσθη (=ἔγινε ἀντικείμενον ἀγῶνος), μέσ. ποικ. ἠγώνιομαι (σπανίως καὶ ὡς παθ. τὰ ἠγωνισμένα=ἔκεινα περὶ τῶν ὁποίων γίνεται ὁ ἀγών), ὑπερσυντ. ἠγωνίσθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ἀγωνίσσομαι, παθ. μέλλ. ἀγωνισθήσομαι, καὶ οἱ δύο μυθν. [ΠΑΡΑΓ. ἀγώνισμα, ἀγωνισμός, ἀγώνισις, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀνταγωνίστιος (=χωρὶς ἀνταγωνισμόν, ἀδιαφιλονίκητος).

Θ. ἀγωνίζε- ἐκ τοῦ ἀγών (καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἄγω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκλιχτικῶν (ξρις - ξριδ ος - ἐριδ ος - ἐριδ ος - ἐριζω - ἀγών - ἀγωνιδ ος - ομαι - ἀγωνιζομαι). Δ' αὐτὸ ὑπάρχει σ εἰς τοὺς παθ. χρόνους (ἠγωνισθην κλπ.) καὶ τὰ παραγωγα.

1. Καλεῖται ἀνομοίωσις τὸ γλωσσικὸν ἐκεῖνο φαινόμενον, κατὰ τὸ ὅποιον ἀντὶ δύο ὁμοίων ἐντός τῆς ἰδίας λέξεως φθόγγων ἐκφωνεῖται μόνον ὁ εἰς, ὁ δὲ ἄλλος ἢ παραλείπεται (γίνομαι - γίνωμαι, γινώσκω - γινώσχω - ἀγήροχα - ἀγήροχα, δρυφρακτὸν - δρυφρακτὸν πρβλ. καὶ τὸ ἰδικόν μας πενήτητα [ἐκ τοῦ πενήκοντα - πενήτη] ἢ ἀντικαθίσταται μετ' ἄλλου συγγενῆ πρὸς τὸν ἐτυμολογικῶς ἐνδεδιγμένον (κεφαλαλγία - κεφαλαργία, λύθη-θη - λύθη-τι - φέφρακα (φύω) - πέφρακα κλπ. πρβλ. καὶ τὸ σημερινὸν γήγορα - γλήγορα). *Ἐς σημειωθῆ, ὅτι χάριν ἀνομοιώσεως ἡμπορεῖ νὰ παραλειφθῆ καὶ ὀλοκλήρης ἄκομης συλλαβὴ λέξεως. *Ἐτσι ὁ ἀμφοφορὸς ἐγένε ἀμφορὸς καὶ τὸ ἰδικόν μας ἀποφοιτήριον ἀποφοιτήριον.

[ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. διά, αντί, σύν, πρό και εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατά. Ἀνταγωνίζομαι=ἀγωνίζομαι ἐναντίον κάποιου, διαρπυλονικό. Συναγωνίζομαι=ἀγωνίζομαι μαζί μὲ κάποιον ὡς συμβοηθός. Καταγωνίζομαι τινα=καταβάλλω κάποιον εἰς τὸν ἄγωνα (οἱ μάρτυρες κατηγωνίσαντο βασιλείας) [ΣΥΝΩΝ. ἀθλέω-ῶ, κάμνω, κοπιῶ, μάχομαι, μοχθῶ ὦ, παλαῶ, πολεμῶ. Ἐπὶ τῆς δικαστικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ῥ, ἀπαντοῦν αἱ περιφράσεις εἰς ἄγωνα καθίσταται ἡ ἀφικνούμαι (=ἐνάγωμαι εἰς δίκην), ἔτοι μοι ἄγών. [ΑΝΤΙΘ. ἀπολέμως ἔγω, ἡσχίαν ἄγω, ἀργῶ, κάθημαι (ἐνν. ἀργός).

Ἄδικέω-ῶ (=εἶμαι ἄδικος, κάνω ἀδικίας, κακόν). Τὸ ἐνεργητικὸν ὁμαλόν. Μέσ. καὶ παθ. ἀδικέομαι-οὔμαι, πρτ. ἡδικεοῦνη-οὔνη, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, παθ. ἄδρ. ἡδικήθη, πρkm. ἡδίκημαι, ὑπερσυντ. ἡδικήμην καὶ ἡδικημένος ἦν. Τὸ μέσ. αυτοπαθές κατ' ἀνά-λυσιν ἀδικῶ ἑαυτόν. [ΠΑΡΑΓ. ἀδίκημα, ἀδικητέον, εὐδακίητος καὶ τὰ μτγν. ἀδίκησις καὶ ἀδικητής.

Θ. ἀδικε. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἀδικος (α στεροθη καὶ δίκη =τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον), ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ ἀδικία. Ἐσχηματί-σθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ συμμόλητα οὐδέτερα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. -ος-ος-ους (κράτος-κράτεος-ος-κράτους—κρατέσ-ω-κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀντί καὶ σύν. Ἀνταδικῶ=ἀνταποδίδω τὴν ἀδικίαν, τὸ κακόν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κακῶς ποιῶ (τινα), κακῶ-ῶ, κακουρέω-ῶ (τινα).

Ἄδολεσχέω ὦ (=ἀερολογῶ, φλυαῶ)—μέλλ. ἀδολεσχῆσω. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἄδρ. (κατ)ηδολέσχησα καὶ παθητ. πρkm. (κατ)ηδολεσχημένος (Σουΐδας, βλ. σημ. σ. 18). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀδολεσχημα, ἀδολεσχητέον.

Θ. ἀδολεσχέω. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἀδολέσσης (ἀπὸ τοῦ ἐπίρρ. ἄδην [=μέχρι κόρου] καὶ λέσχη [=τόπος συγκεντρώσεως καὶ διαρκῶν συζητήσεων κατοῖον μωρολογία). Ἐκ τοῦ ἀδολέσσης καὶ τὸ οὐσιαστ. ἀδολεσχία (=φλυαρία). Τὸ ῥ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ συμμόλητα ἐπίθ. εἰς ης γεν. -ος-ος-ους (εὐτυχῆς-εὐτυχέος-ους—εὐτυχέσ-ω-εὐτυχεῶ-ῶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν προθ. κατά: καταδολεσχέω-ῶ=ξαλιζῶ κάποιον μὲ τὴν πολυλογίαν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. λαλέω-ῶ, ληρέω-ῶ, φλυαρέω-ῶ.

Ἄδω (=ψάλλω, τραγουδῶ)—πρτ. ἦδον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητ. ἄσομαι, ἄδρ. ἦσα. Παθ. ἄδομαι (συνήθη) ὡς ἀπρόσ. ἄδεται=λέγεται, κυκλοφορεῖ φήμη), παθητ. ἄδρ. ἦσθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ἄσω (ἄσω τῷ Κυρίῳ, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω), πρkm. ἦκα, ὑπερσ. ἦκειν, παθ. πρτ. ἦδετο, παθ. μέλλ. ἄσθήσεται, παθ. πρkm. ἦσται, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἄσμα, ἀηδών, ᾠδή (ποιητ. ἀοιδή), ᾠδετον, (ὁ) ἐπρωδός (=1) ὁ μεταχειζόμενος λέξεις ἢ μαγικά μέσα διὰ τὴν θεραπείαν πληγῶν, 2) ὁ κατὰ πυκνὰ διαλείμματα ἐπαναλαμβανόμενος στίχος), τραγωδός (ἕξ αὐτοῦ τραγωδία), ἐπρωδή (=μαγικά λόγια, τραγουδιῶν), ᾠδέον καὶ ἐπρωτέον.

Θ. Ἔδ· καὶ μετὸ προθεματικῶν α-αῖδ·, ἐκ τοῦ ὁποῖου διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. j=α-ῖδ-j-ω αἰδῶ-ἦδω. Τὸ φ τῶν παραγῶγων (ᾠδή, ἐπρωδός κλπ.) κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ αἰ (αἰιδός). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀπό, ἐπί, κατεπ-, ἐξεπ-, ἐξ, σύν, πρόσ, πρό καὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. καὶ μὲ τὴν κατά: Ἀπόδω=τραγουδῶ μὲ παραφωνίας. Ἐπίδω=τραγουδῶ ὡς ἐπρωδήν, μαγικὸν τραγούδι, μαγγανείαν. Ἐξέδω=τραγουδῶ τὸ τελευταῖόν μου τραγούδι (ἐπὶ τοῦ κύκνου). Συνάδω=συνοδεύω τὸ τραγούδι μεταφ.=συμφωνῶ. Καίδω

=ξεκουρσίνω με τὰ τραγῦδια μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. αἰνέω-ῶ, ἐπαινῶ, ὑμῶ, ψάλλω.

Ἄθροέω-ῶ (= παρατηρῶ με προσοχήν, κοιτάζω)—ἀόρ. ἤθροσα. Παθ. ἀθροέομαι-οῦμαι (ὡς σύνθ. καὶ μόνον εἰς τὴν μετ. ἀναθροέουσα = ἀνασκοπούμενα). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. ἤθροσον-ουν, ποιητ., μέσ. ἀόρ. ἤθροσάμην, μετγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀθρητέον (= πρό-πει νὰ σκεφθῆ, νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς) καὶ τὸ μετγν. ἀθρητικός (= ἐκεῖνος ποῦ ἠμπορεῖ νὰ βλέπῃ).

Θ. θεο, με τὸ προθεματικὸν α=ἀ θεο καὶ διὰ μεταθέσεως τοῦ ρ, συνή-θους εἰς τὰ ὑγρά, ἀθρο-. [ΣΥΝΘ. Μόνον εἰς τὸν παθ. ἐνεστ. με τὴν προθ. ἀνά, [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, θεωρῶμαι, θεωρῶ, ὄρω, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι.

Ἄθροίζω (= συγκεντρῶνω, μαζεύω)—παρατατ. ἤθροιζον, μέλλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἤθροισα, πρκμ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροίκεν. Μέσ. καὶ παθ. ἀθροίζομαι, μέσ. πρτ. ἤθροίζομην, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἀθροισθή-σομαι, μέσ. ἀόρ. ἤθροισάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσος ἤθροίσθην, πρκμ. ἤθροισαι, παθ. ὑπερσ. (συν)ἠθροισμένος ἦν καὶ μέσ. (συν)ἠθροίσουμην. [ΠΑΡΑΓ. ἄθροισις, ἄθροισμα, ἄθροιστέον καὶ τὰ μετγν. ἀθροισμός, ἀθροιστικός.

Θ. ἀθροῖδ. καὶ με τὸ πρόσφ. j=ἀθροιδ j=ἀθροῖδ-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθρόος (ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ α καὶ θρόος-θροῦς=θόρυβος) καὶ ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντιοληκτῶν (ἐρῖς ἐριδ-ος=ἐριδ-j-ω-ερίζω). Τὸ ἀθροῖω εἰς τοὺς ἀττικοὺς δασύνεται. [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ἀγείρω. [ΑΝΤΙΘ. διασπείρω σκεδάννυμι.

Ἄθρυμέω-ῶ (= λυποῦμαι, χάνω τὸ ἠθικόν μου)—πρτ. ἠθῦμενον-ουν, ἀόρ. ἠθῦμῃσα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνανῶ-μων. [ΠΑΡΑΓ. ἀθρυμητέον.

Θ. ἀθρυμ. Τὸ ῥ. εἶναι περισύνθετον (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθρυ-μος (α στερεῖ, θρυμός (= ψυχή, φρόνησις) ἀπὸ τὸ ὄπτειον καὶ ἀθρυμία. Ἐγχι-ματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρηχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. οὐγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εσ-ος-ους (κράτος-κράτεσ-ος-ους-κρατέσ ω-κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. κατὰ: Καταθρυμέω-ῶ=χάνω τελείως τὸ ἠθικόν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀθῦμος ἔγω (ἢ διάγω ἢ διακείμαι), ἀθῦμός εἰμι, εἰς ἀθῦμῃαν καθίσταμαι ἢ ἐμπίπτοι, ἀνιάσομαι-ῶμαι, λυποῦμαι κλπ. (βλ. ἀνιώμαι). Ὡς μετρ. τοῦ ῥ. χρησιμοποιεῖται ἡ περιφρασις εἰς ἀθῦμῃαν καθίστημι τινα. ἀθῦμῃαν παρῶκα τινί. Ὡς παθ. εἶναι ἀθῦμῃα ἐγγίγνεται τινί. [ΑΝΤΙΘ. εὐθῦμησομαι οἶμαι.

Αἰδέομαι οἶμαι (= αἰσθάνομαι σεβασμόν, ντρέπομαι) ἄ πο θ. με ἐνεργ. δι' ἄ θ.—πρτ. ἠδέσομην-οῦμην, μέσ. μέλλ. αἰδέσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠδέσάμην (= ἐσυγχώρησα ἀπὸ οἴκτου), παθ. ἀόρ. ἠδέσθην, πρκμ. ἠδέσομαι (= ἐσυγχώρησα κατόπιν παρακλήσεων). Τὸ παθ. με περι-φρασιν αἰδοῦς τυγχάνω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. αἰδεσθή-σομαι, ποιητ. καὶ μετγν. [ΠΑΡΑΓ. αἰδεσις (ἐξ αὐτοῦ αἰδέσιμος, αἰ-δεσμόςτατος), αἰδῶς, αἰδήμων (= ντροπαλός), αἰδημόνως, αἰσχος (ἐκ τοῦ αἰδ-χος=ἀσημία σωματική, πνευματική ἢ ἠθική), αἰσχρός (ἐκ τοῦ αἰδ-χος).

Θ. αἰδσο- (αἰδέσομαι-αἰδέομαι οἶμαι). Ὁ μέλλ. αἰδέσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἠδε-σάμην με ἀπλοτύπην τῶν δύο σ εις ἔν (αἰδέσομαι-ἠδεσ-σάμην). [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. εἰς ἀνὶ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ με τὴν κατὰ: Ἀνταἰδέομαι-οἶμαι = ἀτ.π. δίδ. σεβασμόν. Καταἰδοῦμαι (τινα)=αἰσθάνομαι σεβασμόν, φόβον

ἐν ὅπιον κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. αἰδώς *ἔχει με, αἰδῶ λαμβίνω* (Σοφ. Αἴ 31), αἰσχύνουμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβω καὶ σέβομαι. [ΑΝΓΙΘ. ἀναισχυντέω-ῶ καὶ ἀπαιασχυντέω, ἀθθαδίζομαι.

Αἰκίζομαι (=κακομεταχειρίζομαι, βασανίζω) ἄπο θ. μεικτὸν με ἐνεργ. διὰ θεσιν—μέσ. ἄορ. ἡκισόμην, παθ. ἄορ. με παθ. διὰ θ. ἡκίσθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποιτ. ἡκισόμην, ποιητ., ἢ μέλλ. αἰκίσσομαι ἢ αἰκισοῦμαι, ποιητ. καὶ μτγν., ποικ. ἡκισομαι, ποιητ., ὕπερσ. ἡκισίμην, μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. τύπος αἰκίζω. [ΠΑΡΑΓ. αἰκισμός, τὸ ποιητ. αἰκισμα (=κακοποίησις) καὶ τὰ μτγν. αἰκιστής, αἰκιστικός (=ὄ πρόθυμος νὰ βασανίσῃ), αἰκίστρια (=ἡ βασανίστρια).

Θ. αἰκίς· ἐκ τοῦ αἰκίδ *γ*-κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντοκόλλητα (ἐλλίδ-*γ*-ω-ἐλλίζω). Δι' αὐτὸ ἔχει σ εἰς τοὺς παθ. χρόνους καὶ τὰ παραγωγα (ἡκισθην—αἰκισμός). Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιθέτου αἰκίης-αἰκίης (=ἀπρεπής, αἰσχρός), τὸ ὅποιον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὸ στερ. α καὶ τὸ ὄ. δοικα (θ. *Φεικ*—*Φοικ*—*Φικ*—), ἐκ τοῦ ὅποιου καὶ αἰκία (=κακοτήσις). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πληγὰς ἐντείνω ἢ ἐντοίβω (συχνότερα τὸ μέσ. ἐντοίβομαι), πληγὰς ἐπιτίθημι, κακῶ-ῶ, μαστιγῶ-ῶ. [ΑΝΓΙΘ. θεραπέω, θωπεύω.

Αἰνέω-ῶ (=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω), σπανίως ἄπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον ἐπαινῶ—πρτ. ἐπήνεον-ουν, μέλλ. ἐπαινέω καὶ συνήθ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι, ἄορ. ἐπήνεσα, ποικ. ἐπήνεκα. Παθ. ἐπαινέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐπηνεόμην-οῦμην, παθ. μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπηνέθην, ποικ. ἐπήνημαι, ὕπερσ. ἐπηνημένος ἦν. Ὁ μέσ. ἐνεστώδης κατ' ἀνάλυσιν ἐπαινῶ ἐμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τοὺς μτγν. συνήθως τὸ ἄπλοῦν αἰνέω (αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ—καὶ χεῖλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου). [ΠΑΡΑΓ. ἐπανέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετέον, τὸ ποιητ. ἐπαινεσις καὶ τὰ μτγν. αἰνεσις (θυσία αἰνέσεως), αἰνέτης, αἰνετός.

Θ. αἶνε· ἐκ τοῦ αἶνος=ῆμος. Ὁ χαρακτὴρ σ ἐκτείνεται εἰς ἡ μόνον εἰς τὸν παθ. ποικ. καὶ ὕπερουν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. παρὰ, ἐπί, συγκατ-, οννεπ-, ὕπερσπ-, σίν: Παρανέω-ῶ=προτρέπω, συμβουλεύω. Συναίνω=1) συγκατατίθεμαι νὰ κάμω κάτι, 2) δίδω ὁμέσως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπαινον ποιοῦμαι τινος, ἐπαινον λέγω τινός, ἐπαινέτης τινός εἰμι, ἐγκωμιάζω, εὐλογῶ, ἔμνω. Παθ. ἐπαινον τυχάνω ἢ ἀξιοῦμαι, ἐπαινον ἔχω πρὸς τινος. [ΑΝΓΙΘ. κατηγοῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, θνειδίζω, φέγω.

Αἰνίττομαι (=ὑπανίσσομαι, ὑπονοῶ) ἄπο θ. μεικτὸν—πρτ. ἡνιτόμην, μέσ. ἄορ. ὡς ἐνεργ. ἡνιξάμην, παθ. ἄορ. με παθ. διὰ θεσιν ἡνιχθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. αἰνίσομαι, ποικ. με παθ. διὰ θεσιν ἡνιγμαι, καὶ οἱ δύο ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. αἰνιγμα, αἰνιγμός (προβλ. τὸ ἰδικόν μας ὑπανιγμός).

Θ. αἰνύ· ἐκ τοῦ ὅποιου διὰ προσλήψεως τοῦ *γ*-αἰνύ *γ*=αἰνύτ (αἰνισ-). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐπὶ: Ὑπανιττομαι=κάτω ὑπανιγνόν, ὑπονοῶ.

Αἰρέω-ῶ (=καταλαμβάνω, συλλαμβάνω)—πρτ. ἤρεον-ουν, μέλλ. αἰρήσω, ἄορ. β' εἶλον (ὑποτ. ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, ἀπαρέμφ. ἔλεῖν, μτγ. ἐλῶν-οῦσα-όν), ποικ. ἤρηκα, ὕπερσ. ἤρήκειν, τετελ. μέλλ. (ἀρ) ἤρηκός: ἔσομαι. Ὡς παθ. τοῦ αἰρῶ κατὰ τὴν σημασίαν εἶναι τὸ ἀλέσκομι (τὸ ὅποιον βλ.). Μέσος τύπος τοῦ αἰρῶ με ἐνεργ. καὶ παθ.

διάθεσιν εἶναι τὸ *αἰρέομαι-οὔμαι* = 1) λαμβάνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐ-λέγω, προτιμῶ, 2) ἐκλέγομαι—πρτ. *ἤρεόμην-οὔμην*, μέσ. μέλλ. *αἰρήσομαι* (ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. ἀπό και διὰ ἔχει παθ. σημασίαν), μέσ. ἄορ. β' *εἰλόμην* (ὑποτ. ἔλωμαι, εὐκτ. ἐλοίμην, προστ. ἐλοῦ-έσθω, ἄπαρ. ἐλέσθαι, μτχ. ἐλόμενος κλπ.), παθ. μέλλ. *αἰρεθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠρέθη*, ποκμ. *ἤρημαι*, ὑπερσ. *ἤρήμην*, τετελ. μέλλ. *ἠρήσομαι ἢ ἠρημέσομαι*. Τὸ δ. κατὰ τ' ἀνωτέρω εἶναι ἐλλειπτικόν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *ἐλῶ* (καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας και μερίζωνς οἰκοδομήσω), ἄορ. *ἤρησα ἢ ἤρσα* (πρβλ. τὸ ἴδικόν μας *ἀφῆρσα*), μέσ. μέλλ. *ἐλοῦμαι* (ἐπικάλεισάι με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως και ἐξελοῦμαι σε = νὰ με ἐπικαλεσθῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πόνου σου και θὰ σὲ πάρω ἀπὸ αὐτόν, θὰ σὲ λυτρώσω), ἄορ. α' *ἤρησάμην* και (ἀφ) *εἰλάμην*, ὄλοι μτγν. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπίσης ἐπλάσθη και ὁ τύπος *αἰρετίζω* = *αἰροῦμαι* (ὁ παῖς μου, δν ἠρέτισα, Ματθ. ιβ', 18). [ΠΑΡΑΓ. *αἰρεσις* (ἀφαίρεσις, ἀναίρεσις, προαίρεσις, καιθαίρεσις, ὑφαίρεσις), *αἰρετός* (διαιετός, ἐξαιρετός, ἀθθαίρετος, ἀναφαίρετος, περιαιρετός [= ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ κανεὶς]).

Θ. 1) *αἶρε-*. Ὁ χαρακτηριστὴ εἰς ἡ μόνον εἰς τὸν παθ. ποκμ. και ὑπερσυντ. 2) *ἐλ-* (*ἔελ-* ὁ ἄορ. β' *ἔ-ελ-ον* *ἔ-ει-ον* = *εἶλον*). Ἡ δασεία τοῦ *εἶλον* κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὸν ἐνεστώτα.] ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *παρά*, *περὶ*, *ἀπό*, *ὑπό*, *ὑπερ-*, *συνεξ-*, *ἐξ*, *σύν*, *πρὸς*, *πρό*. Τὸ συνθ. *αἰρῶ* ἔχει κανονικῶς ὡ: μέσον και παθητ. τὸ ἐκ τῆς ἰδίας προθέσεως σύνθ. *αἰροῦμαι*. Ἄεῖα ἰδιαίτατος μνείας ἡ σημασία τῶν ἀκολούθων συνθ. τοῦ *αἰρῶ*: Ἐξαιρῶ = 1) ἐξαγορίζω, 2) ἐξοντώνω, καταστρέφω. Ἀναιρῶ (και τὸ μέσ. *αἰροῦμαι*) = σηκώνω ἐπὶ μαντείου = δίδω χρησὸν Καθαίρῶ = κατακρημνίζω. Παραίρῶ = ἀφαιρῶ. Ὑφαιρῶ = ἀφαιρῶ κρυφά.] ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *αἰρῶ*: Ὑποχρηρίζω ποιοῦμαι, λαμβάνω και καταλαμβάνω, καταστρέφομαι (τι), παρίσταμαι (τι) χειροῦμαι-οὔμαι. Τοῦ μέσ. *αἰροῦμαι*: *αἰροῦσιν* ποιοῦμαι, μᾶλλον ἀποδέχομαι, μᾶλλον βούλομαι, περὶ πλείονος ποιοῦμαι, διαλέγω, ἐθέλω (ἐθέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον), ἐκλέγω, προτιμῶ. Ὡς παθ. τοῦ *αἰροῦμαι* φέρεται ἡ περιφρ. *αἶρεσις γίγνεται*.

Αἶρω (=σηκώνω, ὑψώνω)—πρτ. *ἤρον*, μέλλ. *ἀρῶ*, ἄορ. *ῆρα* (ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἄπαρ. ἄραι, μτχ. ἄρας), ποκμ. *ἤρα*, ὑπερσ. *ἤρακειν*. Μέσ. και παθ. *αἰρομαι*, πρτ. *ἠρόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἠράμην* (=ἐσήκωσα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐφορτώθηκα), παθ. ἄορ. και ὡς μέσ. *ἠροθην* (ὡς μέσ. = *ῆρα ἑμαυτὸν* = ἐσηκώθηκα), ποκμ. *ἠρμαι*, ὑπερσ. *ἠρμην* και (ἐπ) *ηρμέσος ἦν*. Τὸ μέσ. και ἀναιελυμένως: *αἶρω*, *ἐπαίρω* και *συνεπαίρω ἑμαυτὸν*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *ἀρθήσομαι* (ποιητ. και μτγν. «ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχοντος και δ' ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ»). [ΠΑΡΑΓ. *ἄρθην* (ἐπίορ. = σηκωτὰ εἰς τὸν ἄερα, ἐκ θεμελίων) και τὸ μτγν. *ἄροις* (ἄπαροις, ἔπαροις, σύναροις [=βοήθεια, εὐδοκία]).

Θ. *Ἔρω* = ἄρ-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ j = *αρ-γ-* και κατ' ἐπένθεσιν (¹) *αἶρ-*.] ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *μετά*, *ἀντί*, *ἀπό*, *ἐπί*, *ὑπό*,

1. Ἐπένθεσις λέγεται τὸ φαινόμενον, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἡμίφωνον j εὐρυσκόμεινον ἐντός λέξεως μετὰ τὰς συλλαβάς *αν-αρ-ορ* μετετέθη πρὸ τοῦ *γ* ἢ τοῦ *ρ* και ἠνάθη μετὰ τὸ α ἢ ο εἰς δίφθογγον αἰ ἢ οἰ (ὑφάν-γ-ω-ὑφαίνω, χάρ-γ-ω-χαίρω, μόρ-γ-α-μοῖρα).

συν-π-, ἐπαν-, ἔξ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν σύν: Καταίρω=καταπέλω. Διαίρω: ὡς μβτ=σηκῶνω, ἀνιψῶνω ὡς αὐτβ.=μεταφέρω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαίω (κυρίως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ). Μεταίρω=μεταθέτω, καταράω. Ἀναίρω=συνενώνομαι ἐναντίον κάποιου, ἐξεγείρομαι. Ἀπαίρω=ἀποπλέω, φεύγω. Ὑπεραίρομαι=ὑπερηφανεύομαι (τιμωρίζετε τοὺς ἄτακτους, ἵνα μὴ ὑπεραίρωσινται). Ἐξαιίρω=ἰνυῶνω, μεγαλοποιῶ Συναίρω (λόγον μετά τινος)=ἐξετάζω τὸν λογαριασμόν μαζί με κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνέχω ἢ ἀνίσχω, ἀνίστημι, ἀνορθόω-ῶ, ἀνυψόω-ῶ, ἀνυψώω-ῶ, ἐγείρω. [ΑΝΤΙΘ. ἐλατιόω-ῶ, καθαρεύω ὦ, καταβάλλω, ταπεινώω-ῶ, χαλιώ-ῶ.

Αἰσθάνομαι (=ἀντιλαμβάνομαι μὲ τὰς αἰσθήσεις μου, ἐννοῶ) ἀ πο θ. μέ σ. μ ἐ ε ν ε ρ γ. δι ά θ. —πρτ. ἤσθανόμην, μέσ. μέλλ. αἰσθάνομαι, μέσ. ἄοθ. β' ἤσθόμην, πρκμ. ἤσθημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. αἰσθανθήσομαι καὶ αἰσθηθήσομαι (Παυλ. Διαθ.), ἄοθ. ἤσθάνθην καὶ ἤσθήθην (Π. Δ.), μέσ. ἄοθ. α' ἤσθησάμην (Εὐστάθιος¹). Ἀπὸ τοὺς μτγν. ἐπλάσθη ἐπίσης καὶ ἄλλος τύπος τοῦ ἐνεστῶτος αἰσθῶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέσ. ἄοθ. β' ἤσθόμην (πρβλ. ἀπόσχομαι ἐκ τοῦ ὑπεσχομην). [ΠΑΡΑΓ. αἰσθησις, αἰσθητής (=ὁ ἐννοῶν), αἰσθητικός, αἰσθητός, ἀναίσθητος, εὐαίσθητος, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. αἰσθημα καὶ τὸ μτγν. αἰσθητήριον.

Θ. αἰσθ. τὸ ὅποιον μὲ τὸ πρόσφ. αν=αἰσθ-αν—. Ἄλλο θ αἰσθε-. τοῦ ὁποῖον τὸ ε πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς ἡ (αἰσθόσομαι—ἤσθημαι). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. αἰσθησις ἐστὶν ἐμοί, αἰσθησὶν λαμβάνω, γιγνώσκω, ἐννοῶ, ἐπαύω, λαμβάνω καὶ καταλαμβάνω, μαθάνω καὶ καταμαθάνω, συνήμι. [ΑΝΤΙΘ. ἀναίσθητο-ῶ.

Αἰσχύνω (=ἀσχημίζω, ντροπιάζω)—πρτ. ἤσχυνον, μέλλ. (κατ)αἰσχυνῶ, ἄοθ. ἤσχυνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, πρτ. ἤσχυνόμην, μέσ. μέλλ. αἰσχυνόμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. (ἐπ)αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἄοθ. ὡς μέσ. ἤσχυθησθην. Τὸ μέσ. φέρεται καὶ κατ' ἀνάλυσιν (κατ)αἰσχύνω ἑμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρκμ. ἤσχυκα ἢ ἤσχυκα, παθητ. μέλλ. αἰσχυνθήσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. πρκμ. ἤσχυμαι (ἤσχυσσαι-νται, ἤσχύμμεθα-νθε-μμένοι εἰσίν), ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀναίσχυτος, αἰσχυντέον, αἰσχυντήλος (=ντροπιᾶλός, κόσμιος) καὶ τὸ ποιητ. αἰσχυντός (=γεμῆτος ἀπὸ ἐντροπῆν).

Θ. αἰσχῶν. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) αἰσχος διὰ τῆς προσλήψεως τῆς κατάληξεως -νω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀ, τὰ ὅποια ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῶν ν-εος ἐπιθ. (δξύν-δξύνω, ἡδύν-ἡδύνω κλπ). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. αἰσχῶν μὲ τὸ πρόσφ. j αἰσχύν-j-. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπλήρωματ. ἔκτασιν τοῦ θ=αἰσχῶν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἀπὸ, ἐπὶ, διέρο: Ἀπαισχύνομαι, ἀποθ.=συστέλλομαι ἀπὸ ἐντροπῆν. Ἐπαισχύνομαι, ἀποθ.=ἐντρέπομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εἰς αἰσχύνην καθίστημι τινά, αἰσχύνην προσβάλλω ἢ περιάπτω ἢ περιποιῶ τινι, ποιῶ τινά ἐν αἰσχύνῃ ἢ αἰσχύνεσθαι. Ὡς παθ. εἶναι αἰσχύνης τυγχάνω ὑπὸ τινος. Τοῦ μέσου αἰσχύνομαι συνών. εἶναι αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβω καὶ σέβομαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀναίσχυνο-ῶ, αὐθαδέζομαι.

1. Ὁ περιφραστικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης κατὰ τὸ β' ἡμῖσιν τοῦ ΙΒ' αἰῶνος μ. Χ. Ὁ Εὐστάθιος κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα κυρίως μὲ τὸ ἐξαιρέτονον ἔργον του, τὰς «Παρεκβολὰς» εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν. Τὸ πολῦτιμον αὐτὸ σύγγραμμα περιέχει παρατηρήσεις κριτικὰς, ἐρμηνευτικὰς καὶ αἰσθητικὰς, αἱ ὅποια μαρτυροῦν ὀξείαν ἀντίληψιν καὶ μορφῶσιν θαυμαστὴν διὰ τοὺς χρόνους του.

Αἰτέω-ῶ (=ζητῶ νὰ λάβω)—πρτ. *ἤτει-ουν*, μέλλ. *αἰήσω*, ἄορ. *ἤτησα*. Μέσ. και παθ. *αἰτέουμαι-οῦμαι* (ὡς παθ. σύνθ. *ἰπαιτοῦμαι*), πρτ. *ἤτέομην-οῦμην* (ὡς παθ. σύνθ. *ἐξητούμην*), μέσ. μέλλ. (ἐξ) *αἰτήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤτησάμην*, παθητ. ἄορ. *ἤτήθη*, παθ. ποικμ. *ἤτημαι*. [**ΠΟΙΗΤ.** και **ΜΤΓΝ.** ἔνεργ. ποικμ. *ἤτηκα*, ὑπερσ. *ἤτήζειν*, παθ. μέλλ. *αἰτηθήσομαι*, ὄλοι μτγν. [**ΠΑΡΑΓ.** *αἰήσεις, αἰτήμα, αἰτητέον*, τὸ ποιητ. *αἰτητός*, τὸ ποιητ. και μτγν. θαμιστικὸν ὄ. *αἰτιζῶ* (=ζητῶ ἐπιμόνως, ζητιανεύω) και τὸ μτγν. *αἰτητής (ἀπαιτητής), ἐπαίτης*.

Θ. *αἰε*. Ὁ χαρακτιρ ε πρό συμφώνου ἐκτείνεται πάντοτε εἰς η [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. μετά, παρά, ἀντί, ἀπό, ἐξ, πρὸς: *Μεταίτεω-ῶ*=ζητῶ, παρακαλῶ *Παραίτομαι*, ἀποθ=ζητῶ κάτι ὡς χάριν εἰς τοὺς μτγν.=ἀφήνω (πονηρὸν ἀνθρώπον μετά πρότην και δευτέραν νουθεσίαν παραίτου). *Ἀνταίω*=ζητῶ ὡς ἀντάλλαγμα. [**ΠΕΡΙΦΡ.** και **ΣΥΝΩΝ.** *ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ζητῶ.* [**ΑΝΤΙΘ.** *δίδωμι*

Αἰτιάουμαι-ῶμαι (=ἀποδίδω τὴν ἐνοχὴν ἐνὸς πράγματος εἰς ἀποιοιν, κατακρίνω) ἄ π ο θ. μ ε ι κ τ ὸ ν μ ε ἔ ν ε ρ γ. δ ι ἄ θ ε σ ι ν (ὃ ἐνεστ. σπανίως και μὲ παθητικὴν)—πρτ. *ἤιαόμην-ῶμην*, μέσ. μέλλ. *αἰτιάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤτιασάμην*, παθητ. ἄορ. *ἤτιάθη*, ποικμ. *ἤτιαμαι*, ὑπερσ. *ἤτιαμην*. Ὡς παθ. λαμβάνονται και αἱ περιφορές *αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος ἢ ἐν αἰτία ἐμῆ*. [**ΠΟΙΗΤ.** και **ΜΤΓΝ.** παθ. μέλλ. *αἰτιαθήσομαι* (μτγν.) [**ΠΑΡΑΓ.** *αἰτίας, αἰτιατέον* και τὰ μτγν. *αἰματός, αἰτιατόν* (=τὸ ἀποτελεσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αἷτιον).

Θ *αἰτιά*. ἀπο τὸ οὐσιαστ. *αἰτία*. Ὁ χαρακτιρ ἄ εἰς τοὺς ἄλλους πλὴν τοῦ ἐνεστ. και πρτ. χρόνους ἐκτείνεται εἰς ἄ και ὄχι εἰ, η, διότι πρὸ τοῦ *α* ὑπάρχει ι [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. κατὰ και ἐπί: *Ἐπαιτίαομαι-ῶμαι*=θεωρῶ αἷτιον, κατηγορῶ [**ΠΕΡΙΦΡ.** και **ΣΥΝΩΝ.** *ἐν αἰτία ἔχω τινά, δι' αἰτίας ἔχω τινά, αἷτιαν ἐπιφέρω τινί, κακῶς λέγω* (=κακολογῶ), *ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, φέγω*. Παθ. *ἐμῆ ἐν αἰτία ἐμῆ, αἷτιαν ἔχω ὑπό τινος, αἷτιαν λαμβάνω ἢ ὑπέχω, εἰς αἷτιαν ἐμπίπτω, αἷτιαν τινὸς φέρομαι*. [**ΑΝΤΙΘ.** *εὐ λέγω, ἐγκωμιάζω, ἐπαιτῶ, εὐλογῶ*.

Ἄκεομαι-οῦμαι (=θεραπεύω, ἐπιδιορθώνω, μπαλλώνω) ἄ π ο θ. μ ε σ. μ ε ἔ ν ε ρ γ. δ ι ἄ θ. —μέλλ. *ἀκοῦμαι* (*ἀκέσομαι-ἀέσομαι-οῦμαι*), μέσ. ἄορ. *ἤκεσάμην*. [**ΠΟΙΗΤ.** και **ΜΤΓΝ.** μέλλ. *ἀκέσομαι* (ποιητ. και μτγν.), παθ. ἄορ. *ἤκέσθη* (μτγν.). [**ΠΑΡΑΓ.** *ἀκεστής, ἀκεστός, ἀνήκεστος* (=ἀγιάτρευτος), τὸ ποιητ. και μτγν. *ἄκεσμα ἢ ἄκημα* (=θεραπεία) και τὸ μτγν. *ἀκέστρα* (=μεγάλῃ βελόνα, σακοροσάφι).

Θ. *ἀκεσ*. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *ἄκος* (γεν. *ἄκος-ος-ους*, σιγμολ. γ')=θεραπεία, γυαρίδα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον *πανακὴς ἐς* (=ἐκείνος ποὺ θεραπεύει ὄλο) και *ἐξ αὐτοῦ πανάκεια* (=φάρμακον ποὺ θεραπεύει ὄλο). Ὁ ἐνεστικός κατὰ ταῦτα ἀρχικῶς ἦτο *ἀκέσομαι*, μετά δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *σ*, *ἀέσομαι-οῦμαι*. Εἰς τὸν ἄορ. τὰ δύο σ (*ἤκεσ-σάμην*) ἠπλοποιήθησαν εἰς ἓν. [**ΠΕΡΙΦΡ.** και **ΣΥΝΩΝ.** *ἄκος ποιοῦμαι τινι* (Πλάτ. Νόμ. 910 α'), *θεραπεύω, ἰάομαι-ῶμαι, ἱατροῦω*.

Ἄκονάω-ῶ (=ἀκονίζω)—ἄορ. *ἤκόνησα*, μέσ. πρτ. *ἤκοναόμην-ῶμην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [**ΠΟΙΗΤ.** και **ΜΤΓΝ.** Εἰς τοὺς μτγν. και ἔνεργ. μέλλ. *ἀκονήσω*, μέσ. ἐνεστ. *ἀκονάομαι-ῶμαι*, ποικμ. *ἤκόνημαι*. [**ΠΑΡΑΓ.** Τὰ μτγν. *ἀκόνησις, ἀκονητής*.

Θ *ἀκονα*. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ἀκόνη* (=πέτρα πρὸς ἀκόννην, ἢ ἄκονα ἢ τὸ ἀκόνι). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. παρά: *Παρακονάω-ῶ*=ἰκονίζω προσέτι.

¶ ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ, θήγω, δζύνω. [ΑΝΤΙΘ. Τὸ ποιητικὸν καὶ μτγν' ἀμβλύνω καὶ ἀπαμβλύνω.

Ἄκοντιζω (=ρίπτω τὸ ἀκόντιον, τραυματίζω μὲ τὸ ἀκόντιον)—
 πρτ. ἤκοντιζον, μέλλ. ἀκοντιῶ, ἄορ. ἤκοντισα. Παθ. ἀκοντιζομαι, πρτ.
 ἤκοντιζόμην, παθητ. μέλλ. (κατ-)ακοντισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤκοντισθήην.
 Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀποθ. σύνθ. διακοντιζομαι (=ἀγωνίζομαι μὲ ἀλ-
 λους εἰς τὸ ἀκόντιον), μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
 ἔνεργ. πρκ. (ὑπερ-εἰς)ηκόντικα, παθ. πρκμ. ἤκοντιομαι, ὑπερσ. ἤκοντι-
 σμην, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκόντισις, ἀκοντισίης.

Θ. ἀκοντιδ- ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀκόντιον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω
 ὀδοντοκολήκτων. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐσχηματίσθη διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ -j
 (ἐριδ-j-ω-ερίζω-ἀκοντιδ-jω-ἀκοντιζώ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, εἰς, ἐξ,
 σὺν καὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. καὶ μὲ τὴν ὑπέρ: Κατακοντιζώ=καταβάλλω
 μαχόμενος διὰ τοῦ ἀκοντίου. Εἰσακοντιζώ=ρίπτω τὸ ἀκόντιον ἐναντίον κά-
 ποιοῦ. Ἐξακοντιζώ=ρίπτω τὸ ἀκόντιον μὲ ὀρμηγὴν γενικῶς=ρίπτω κάτι μὲ
 ὀρμηγὴν. Ὑπερακοντιζώ μτφρ.=ἔλεπερῶ κάποιον. ἀναδικνύομαι ἀνώτερος.
 ¶ ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκοντίσις χρῶμαι (Θουκ. Ζ', 70).

Ἄκούω (=ἀκούω, πληροφοροῦμαι)—πρτ. ἤκουον, μέσ. μέλλ. ὡς
 ἔνεργ. ἀκούσομαι, ἄορ. ἤκουσα, πρκ. μὲ ἄττ. ἀναδιπλ. ἀκήκουσ, ὑπερσ.
 ἤκηκόευν καὶ ἀκηκῶς ἦν. Παθ. ἀκούομαι, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι,
 παθ. ἄορ. ἤκουσθήην. Ἄξαι ἰδιαιτέρας μνεΐας αἱ ἐκφράσεις ἰδ' ἀκούω
 (=ἐπαινοῦμαι) καὶ κακῶς ἀκούω (=κακολογοῦμαι) ἐπὶ τῶσ, αἱ ὅποια
 εἶναι παθ. τοῦ ἰδ' λέγω (=ἐπαινώ) καὶ κακῶς λέγω τινά (=κακολογῶ
 τῷ). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. ἀκουσῶ
 (οὐκ ἀκούομαι τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ματθ. ιη' 19), εἰς
 δὲ τοὺς ποιητὰς ἔνεργ. πρκμ. ἀκήκουκα. Ὅμοιος εἰς τοὺς μτγν. παθ. πρτ.
 ἤκουόμην, παθ. πρκμ. ἤκουομαι, ὑπερσ. ἤκουσμην. Εἰς τὴν Παλ. καὶ
 Καιν. Διαθήκην ἀπαντᾷ ἔνεργ. μτβτ. ὄ. ἀκοντιζω (μέλλ. ἀκοντίσω καὶ
 ἀκοντιῶ), τὸ ὅποῖον σημαίνει=καθιστῶ κάποιον ἱκανὸν νὰ ἀκούῃ, νὰ
 αἰσθάνεται (ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίαςιν καὶ εὐφροσύνην). Τὸ παθ. τοῦ ὄ.
 αὐτοῦ ἀκοντιζομαι χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀκούω, πρτ. ἤκου-
 νιζόμην, παθ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἄορ. μὲ ἔνεργ. διάθ.
 ἤκοντισθήην (γυναῖκες ἀκοντίσθητε (=ἀκούσατε) φωνὴν ἀγαλλιάσεως—
 χόρευσ ἡ οἰκουμένη ἀκοντισθεῖσα), πρκμ. μὲ ἔνεργ. διάθ. ἤκουτιομαι,
 ὑπερσ. ἤκοντισμην. [ΠΑΡΑΓ. ἀκοή, ἀκουσμα, παράκουσμα (=
 ἐσφαλμένη ἀντίληψις), ὑπήκοος, κατήκοος (=ἀκροατής), εὐήκοος, ἀκου-
 στός, ἀνήκουστος (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄ. ἀηκουπέω-ῶ=παρακούω),
 ἀκουστέον καὶ τὸ ποιητ. ἐφετικὸν ὄ. ἀκουσεῖω=ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω.

Θ. ἰσχυρὸν ἀκουσ- (ἐκ τοῦ ὁποῦ υ ὄνεστ. ἀκούσ-j-ω=ἀκούω διὰ τῆς ἀπο-
 βολῆς τοῦ σ καὶ j) καὶ ἀσθενὲς ἀκο. (δι' ἀποβολῆς τοῦ υ τῆς διφθόγγου, ὅπου
 αὕτη δὲν τοῦνεται [ἀκοή ἀκήκοα]). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, παρὰ, ἐπί,
 ὑπὸ, εἰς, πρὸς, πρό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκροῶμαι-ῶμαι, αἰσθάνομαι, πυνθά-
 τομαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀνηκουστέω-ῶ.

Ἄκριβῶω ῶ (=γυνωρίζω ἢ ἐκτελῶ κάτι μὲ ἀκριβείαν)—ἄορ.
 ἤκριβῶσα. Μέσ. (δι)ακριβοῦμαι-οῦμαι, πρτ. (ἀ)ηκριβοῦμην-οῦμην,
 μέσ. ἄορ. (δι)ηκριβῶσάμην, παθ. ἄορ. (δι)ηκριβῶθην, μέσ. καὶ παθ.

ποικμ. (δι)ηκριβωμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. ἀκριβώσω. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀκριβώμα ((=ἀκριβῆς γνῶσις), ἀκριβῶσις καὶ ἐξακριβῶσις, ἀκριβωτέον.

Θ. ἀκριβο- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβῆς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -σω συνηρ. (ὀρθός—ὀρθώω, δῆλος—δηλώω, κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ πληρώω ἐκ τοῦ πλήρης, ἀσθενῶ ἐκ τοῦ ἀσθενής κλπ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ ἀπό, εἰ δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐξ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκριβῶς οἶδα ἢ ἐπίσταμαι ἢ ποιῶ. [ΑΝΤΙΘ. ἀλῶς οἶδα ἢ ἐπίσταμαι ἢ ποιῶ.

*Ακροόομαι ὦμαι (=ἀκροάζομαι, προσέχω)—ἀ πο θ. μέσ. μ ἐ ἔνεργ. διὰ θ.—πρτ. ἠκροοόμην-ώμην, μέσ. μέλλ. ἀκροόσομαι, μέσ. ἄορ. ἠκροοοάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ποιητ. καὶ μτγν. τύπος τοῦ ἀκροώμαι εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. εἶναι ἀκροάζομαι, ἠκροοαζόμεν, μτγν. δὲ ὁ παθ. ἄορ. ἠκροάθην καὶ ὁ ποικμ. ἠκροάμαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀκροάσις, ἀκροάμα (ἐξ αὐτοῦ ἀκροομαιικός). ἀκροατής, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ μτγν. ἀκροατήριον (=1) τόπος πρὸς ἀκρόασιν, 2) οἱ ἀκροαταί).

Θ. ἀκροά-. Ὁ φημιστικός χαρακτήρ ἃ πρὸ φωνήεντος ἐκτείνεται εἰς ᾗ καὶ ὄχι εἰς η εἰς τοὺς ἄλλους ἐκτός τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ παρτα χρόνους καὶ εἰς τὰ παράγωγα κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια ἔχουν ρ πρὸ τοῦ α [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. σύν: συνακροώμαι=εἰμαι συνακροατής, συμμειθητής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκρόασιν ποιοῦμαι, ἀκροατής γίγνομαι, ἀκούω.

*Ακροβολίζομαι (=βάλλω [ἀκόντια, βέλη ἢ καὶ λίθους] ἀπὸ μακρῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μάχομαι ἀπὸ μακρῶν) ἀ πο θ ε τ ι κ ὸ ν μέσ. μ ἐ ἔνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—πρτ. ἠκροβολίζομην, μέσ. ἄορ. ἠκροβόλοισαμην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεως. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργητικῶν ἀκροβολίζω καὶ ἀκροβολέω-ῶ. [ΠΑΡΑΓ. ἀκροβόλοισις, ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής καὶ τὸ μτγν. ἀκροβόλοισμα.

Θ. ἀκροβολιδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφμμα j ἀκροβολιδ·j ἀκροβολιζ-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασυνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (ἄκρος, βάλλω=ὁ ἀπὸ μακρῶν βάλλων, ὁ ἀκοντιστής ἢ τοξότης) καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκλήκτων (ἐρις-ἐριδ-ος-ερίδ·j-ω-ερίζω-ἀκροβόλος-ἀκροβολιδ·j-ομαι-ἀκροβόλοίζομαι). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. διὰ μὲ τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκροβολισμοῖς χροῶμαι καὶ τὸ μτγν. ἀψιμαχέω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. εἰς χεῖρας ἔρχομαι, συμμείγνυμι.

*Αλαζονεύομαι (=ὑπερηφανεύομαι) ἀ πο θ. μέσον μ ἐ ἔνεργ. διὰ θ.—μέσ. μέλλ. ἀλαζονεύσομαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἔνεστ. ἀλαζονεύω (μτγν., Αἰσῶν μῦθοι), μέσ. ἄορ. ἠλαζονευσάμην (*Ἐλεξανδρος ἀλαζονευσάσθαι παρέσχε τοῖς τετρωμένοις, Ἄρριανός). [ΠΑΡΑΓ. ἀλαζονεΐα, ἀλαζονεῦμα.

Θ. ἀλαζονευ- ἐκ τοῦ διπλοθέμου ἀλαζὼν ἀλαζόνος διὰ τῆς προσλήψεως τῆς καταλήξεως -νομαι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -εω ῥ. (βασιλεὺς—βασιλεύω, ἄλλα καὶ κόλαξ—κολακέω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί: Καταλαζονεύομαι=ὑπερηφανεύομαι ὑπερβολικά. Ἐπιαλαζονεύομαι=ἀλαζονεύομαι ἐπὶ τινι=ὑπερηφανεύομαι διὰ κάτιτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλαζὼν εἶμι, ἀλαζονεΐα ἢ ἀλαζονεΐαις χροῶμαι, μέγα φρονῶ, ἐπαίρομαι, ἐπικομπέω-ῶ, κομπάζω, μεγαλυνχέω-ῶ καὶ μεγαλυνχοῦμαι, νεανιεύομαι (=φέρομαι κατὰ νεανικὸν τρόπον, μὲ προτέτιαν καὶ ἑταρσιν νεανικήν). [ΑΝΤΙΘ. ταπεινόμαι-οῦμαι.

Ἄλαλάζω (=ἐκβάλλω τὴν πολεμικὴν κραυγὴν ἀλαλά, φωνάζω δυνατὰ)—πρτ. *ἤλαλαζον*, ἄορ. *ἤλαλαξα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *ἀλαλάξομαι* (ποιητ.) καὶ ἔνεργ. *ἀλλιάζω* (μτγν.) [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. *ἀλαλαγή*, *ἀλαλητός*, *ἀλαλαγμός* καὶ τὸ μτγν. *ἀλάλαγμα*.

Θ. *ἀλαλαξ-* ἐκ τοῦ *ἀλλάγ-γ* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-αζω* οὐρανικολήτων (*ἀρπάγ-γ-ω*—*ἀλλάγ-γ-ω*—*ἀλαλαξ-ω*). Τὸ *θ* τοῦ *δ*, ἐκ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς τῶν ἀρχαίων *ἀλαλά* (πρβλ. καὶ τὸ ἰδικόν μας *ἀέρα*!). ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά* καὶ *ἐπί* χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀλαλαγμῶ χροῶμαι*, *κραυγῆ χροῶμαι*, *κραυγὴν ποιῶ*, *βοῶ*, *ἐλελίζω*. (=φωνάζω *ἐλελεῦ*, *ἐλεεῦ*, ἄλλην μορφήν τοῦ *ἀλαλά* ([βλ. *ἐλελίζω*]), *κραάζω*, *κραυγάζω*.)

Ἄλγέω ὦ (=αἰσθάνομαι σωματικὸν ἢ ψυχικὸν ἄλγος, πονῶ, ὑποφέρω)—πρτ. *ἤλγεον-ουν*, μέλλ. *ἀλήσω*, ἄορ. *ἤλγησα*. [ΠΑΡΑΓ. *ἀλγηδόν*, *ἀναλγησία* (=ἀναισθησία), *ἀνάλγητος* καὶ τὰ ποιητ. *ἄλγησις*, *ἄλγημα*.

Θ. *ἀλγες-* (*ἀλγέω-ω*—*ἀλγέω-ῶ*) ἐκ τοῦ σιγμολήκτου οὐδεν. *ἄλγος* (γεν. *ἄλγεος-ἄλγεος-ους*). ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *περί*, *ἀπό*, *ὑπό*, *σύν*: *Ἀπαλγῶ*=πανίω νὰ πονῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δδυνάομαι-ῶμαι*, *πάσχω*, *πονῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀγάλλομαι*, *ἡδομαι*, *χαίρω*.)

Ἄλειφω (=ἀλείβω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους σχεδὸν πάντοτε σύνθ. *ἐξαλείφω* ἢ *ἀπαλείφω*—πρτ. *ἤλειπον*, μέλλ. *ἀλείψω*, ἄορ. *ἤλειψα*, πρκμ. μὲ ἄττικ. ἀναδιπλ. *ἀλήλιφα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἀλείφουμαι*, πρτ. *ἤλειφόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀλείβομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤλειψάμην*, παθ. μέλλ. *ἀλειφθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἤλειφθῆν*, πρκμ. *ἀλήλιμυαι* (-ψαι -πται -μμεθα -φθε, *ἀληλιμμένοι* εἰσίν.) [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. ἄορ. β' (ἔξ) *ἤλιφην*, ποιητ. καὶ μτγν., παθητ. πρκμ. *ἀλήλιμυαι*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἄλειμμα*, *ἄλοιφή*, *ἀνεξάλειπτος*, τὸ ἰωνικὸν καὶ μτγν. *ἄλειψις* (ἀπάλειψις, ἐπάλειψις κλπ.) καὶ τὰ μτγν. *ἀνάλειπτος* καὶ *ἀνήλειπτος*, *ἀλείπτης* ἢ *ἀλειπτήρ* (=ἐκεῖνος, ποῦ ἤλειψε μὲ λάδι εἰς τὰ γυμναστήρια τοὺς ἀθλητὰς—ὁ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν) ἐκ τοῦ *ἀλειπτήρ* παρήχθη τὸ *ἀλειπτήριον*=τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἢ ἐπάλειψις τῶν ἀθλητῶν μὲ λάδι.

Θ. 1) ἰσχυρὸν *ἀλειφ-* καὶ κατὰ μετὰττωσιν (!) τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος *ἄλοιφ-* (πρβλ. *ἄλοιφή*), 2) ἀσθενὲς *ἀλιφ-* ἀπὸ ἀρχικόν *θ*. *λιπ-* (*λιπ-ος*) μὲ τὸ προθεματικόν φωνήεν *α* καὶ μετατροπὴν τοῦ *χαρσ* αὐτῆρος *π* εἰς *φ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *περί*, *ἀπό*, *ἐπί*, *ὑπό*, *ἐν*, *ἐξ*: *Ἐπαλείφω*=ἀλείβω ἔλαφω. *Ἐναλείφω*=ἀλείβω μὲ καί. *Ἐξαλείφω*=1) ἀλείβω τελείως, 2) σβήνω. [ΣΥΝΩΝ. *χρίω*.)

Ἄλέξω (=ἀπομακρύνω, προσφυλάττω). Εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν μόνον ὁ ἔνεστώς. Μέσ. *ἀλέξομαι* (=ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀμύνομαι), μέλλ. *ἀλέξομαι* (ἢ διάκρισις ἀπὸ τὸν ἔνεστ. ἐκ τῶν συμφραζομένων), ἄορ. *ἤλεξάνην* (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *ἀλέξασθαι*). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *ἀλέξω*, ἔνεργ.

1. *Μετὰπτωσις* λέγεται τὸ φαινόμενον, κατὰ τὸ ὅποιον εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ θέμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον παράγονται πολλὰ συγγενεῖς λέξεις, παρουσιάζονται πολλὰ μαζί παθήσεις τοῦ θεματ. φωνήεντος: *φρήν-φρενός-φρονῶ-ἄφρων*, *λείω-ἔλιπον-λέλοιπα-λοιπός*, *φέρω-φόρος-φωρ* (=κλεπτής)-*διφρος-φαρσίρα*.)

ἄορ. ἠλέησα, καὶ οἱ δύο ποιητ., μέσ. μέλλ. ἀλεξήσομαι (Ιων.) [ΠΑΡΑΓ. ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριος (=ὁ ἱκανὸς νὰ ἀπομακρύνῃ κατῆ), ἀλεξητήριον (ἔνν. φάρμακον), ἐπαλξίς, ἀλεξανδρός (ἔνν. ἀνήρ=ὁ ἀποκρούων τοὺς ἄνδρας) κατόπιν ὡς κύριον ὄνομα) καὶ τὸ ποιητ. καὶ ιτην. ἀλεξίκακος. *Ἐξ αὐτοῦ ἐπλάσθησαν καὶ τὰ νεώτερα ἀλεξίκερανον, ἀλεξιφρόγιον (χειμερινὴ ὀμπρέλλα), ἀλεξήλιον (=καλοκαιρινὴ ὀμπρέλλα), ἀλεξιπίτων κ.ἄ.ῶ.

Θ. ἀλεκ- καὶ μετὸ προσφ. σαλεκ-σ.=ἀλεξ-. Τὸ θ. ἀλεκ-παρήχθη ἀπὸ τὴν ῥίζαν ἀλκ- (ἐξ αὐτοῦ ἀλκ-ῆ) διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ε πρὸ τοῦ χειμακτήριος κ (ἀλεκ-). [ΣΥΝΘ. Μετὴν πρόθ. ἀπό: *Ἀπαλέξω=ἀπομακρύνω, ἀπωθῶ. [ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, παρίσταμαι (τινι), τιμωρῶ (τινι).

*Ἀλίζω (=συναυροῦίζω)—ἄορ. ἤλισα (μόνον εἰς τὴν μτχ. (συναλίσα). Μέσ. ἀλίζομαι (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἀλίζεσθαι), παθ. ἄορ. ἠλίσθην. Ὁ μέσ. πρkm. ἤλισμαι (εἰς τὴν μτχ. ἠ(ἀ)λισμένος) εἶναι ἰωνικὸς (*Ἡροδ.).

Θ ἀλιζ- ἐκ τοῦ ἀλιδ-ζ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐροῖδ-ζ-ορίζω). Τὸ θ ἐκ τοῦ σιγμολήκτου ἐπιθ. ἀλις (γεν. ἀλίσος ἕος-οὔς)=ἄθροός, συγκεντρωμένος. *Ἐκ τοῦ ἀλις προήλθε καὶ τὸ ἀλία (=ἐκκλησία, συνάθροισις τοῦ λαοῦ [εἰς τὰς δημοτικὰς πολιτείας]), ὅπως ἐκ τοῦ εὐτυχής: εὐτυχήα. [ΣΥΝΘ. Μετὴν πρόθ. σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγείρω, ἀθροίζω, νέω καὶ ἐπιπαρανέω, συλλέγω, συμφορέω-ω, συνάγω. [ΟΜΩΝΥΜΑ. Τὸ μτην ἀλίω (ἄλις)=ἀλατιζω (πρβλ. τὸ εὐαγγελικὸν «ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῆ (=ἀναλον γένηται=χάση τὴν ἀλμύρα του) ἐν τίνι ἀλισθήσεται; (=μὲ ποῖον τρόπονθὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀλμύρα);

*Ἀλίσκομαι (ἐπὶ ἐμψύχων=συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι ἢ καταδικάζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου) ἐπὶ ἀψύχων=κυριεύομαι ἂ π ο θ. ὡς παθ. τοῦ αἰρέω-ω (τὸ ὁποῖον βλέπε)—πρτ. ἠλίσκομην, μέσ. μέλλ. με παθ. διάθεσιν ἀλώσομαι, ἐνεργ. ἄορ. β' με παθ. διάθ. ἕάλων καὶ σπανιώτερον ἤλων (ὑποτ. ἁλῶ, ἁλῶς, ἁλῶ κλπ., εὐκτ. ἀλοίην κλπ., πρστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. ἁλῶναι, μτχ. ἁλοῦς-οὔσα-όν), πρkm. ἔλιωκα καὶ σπανιώτερος ἤλωκα, ὑπερσ. ἠλώκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὡς ἐνεργ. τοῦ ἀίσομαι φέρεται μόνον μίαν φοράν εἰς ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ ἀλίσκω (ἔλέφας μῦν οὐχ ἄλίσκει). Ὁ τύπος τοῦ ἄορ. β' ἤλων καὶ τοῦ πρkm. ἤλωκα φίνεται, ὅτι ἦτο μᾶλλον ποιητικόν. Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς μέχρι τοῦ 376 π.Χ. φέρονται μόνον οἱ τύποι ἕάλων—ἐλίωκα. *Ἀλλὰ καὶ βυζαντινὴ μαρτυρία (Θωμᾶς Μάγιστρος, σελ. 146, 3) ἀναφέρει, ὅτι «ἕάλωκεν ἄττικοί, οὐχ ἤλωκε, καὶ ἕάλω, οὐχ ἤλω». [ΠΑΡΑΓ. ἄλωσις, ἀλώσιμος, ἀλωτός (εὐάλωτος), δυσάλωτος, ἀάλωτος, αἰχμαλώτος (=ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς [τοῦ δόρατος ἢ τοῦ ξίφους] ἀλούς, ὁ συλληφθεὶς εἰς τὸν πόλεμον), δοριάλωτος (=ὁ τῶ δορῆ [ἄλλου τύπου] τῆς δοτ. τοῦ οὔσιαστ. τὸ δόρην) ἀλούς).

Θ. Φαλ=άλ-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. ισκ=άλ-σκ-. Τὸ θ. τοῦ μέλ.

1. Βυζαντινὸς γραμματικὸς. Ἐξῆσε περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΓ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος Ὑπήρξε πολυγραφώτατος. Τὸ κυριώτερον ἔργον του εἶναι ε' Ἐκλογὴ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἄττικῶν, τὸ ὁποῖον φίνεται, ὅτι προώρizen ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ἐποχῆς του.

καὶ ἄορ μετὸ πρότ. ο (ἄλο, τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς ω (ἄλω-γ. Ὁ ἄορ. ἐ-ἄλων=ἑάλων ἢ ἦλον δαυίνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεσιώτους. [ΣΥΝΘ. Τὸ ἀλίσκομαι μετ' οὐδεμιᾶς προθέσ. συντετέθη. Τὸ ἀναλίσκω—ἀναλίσκομαι καὶ τὰ λοιπὰ σύνθετα (καταναλίσκω, παραναλίσκω κλπ.) φαίνονται μὲν κατὰ τὴν μορφήν σχετικὰ πρὸς τὸ ἀλίσκομαι, ἀλλ' ἡ διάφορος ποσότης τῆς συλλαβῆς αἰ (εἰς τὸ ἀλίσκομαι εἶναι βραχεῖα, εἰς τὸ ἀναλίσκω μακρά), ὁ ἐνεσγ. τύπος τοῦ ὄ καὶ ἡ διαφορά τῆς σημασίας δεκνύουν, ὅτι τὸ ἀλίσκομαι ἔχει ἄλλην προέλευσιν. Ἐσφαλμένῃ ἄρα εἶναι τὰ δῆθεν ἐκ τοῦ ἀλίσκομαι παράγωγα κατανάλωσις, παρανάλωμα. [ΣΥΝΩΝ. ἄρχομαι, δεσπόζομαι, κρατοῦμαι, λαμβάνομαι [ΑΝΓΙΘ. ἐλευθερόμαι-οὔμαι.

Ἄλλάττω ἢ ἀλλάσσω (=ἀλλάζω)—πρτ. ἡλλαττον-σσο, μέλλ. ἀλλάζω, ἄορ. ἡλλαξα, πρκμ. ἡλλαχα. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάττουαι-σσομαι, πρτ. ἡλλαττούην-σσοῦην, μέσ. μέλλ. ἀλλάξομαι, μέσ. ἄορ. ἡλλαξάμην, παθ. μέλλ. β' ὡς μέσ. ἀλλαγῆσομαι, παθ. ἄορ. ἡλλάχθην καὶ β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἡλλάγην, πρκμ. ἡλλαγμαί (-ξαι -κται -γμεθα -χθε -γμένοι εἰσίν), ὑπερσ. ἡλλάγμην (-ξο -κτο -γμεθα -χθε -γμένοι ἦσαν) καὶ ἡλλαγμένοι ἦν, τετελ. μέλλ. ἡλλαγμένοι ἔσομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. α' (ἀπ)αλλαγθῆσομαι, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀλλαγῆ, ἀλλακτικὸς-ῆ-ὄν (παράβαλε τὰ σημερινά: ἀνταλλακτικὸν νόμισμα, τὰ ἀνταλλακτικὰ τῶν αὐτοκινήτων κλπ.), ἀδιάλλακτος, τὸ ἐπίορ. ἐναλλάξ καὶ τὰ μτγν. ἄλλαγμα (ἀντάλλαγμα, συνάλλαγμα), ἀλλακίος (ἀπαράλλακτος), ἀλλακτέον, ἀλλαξις (παράλλαξις).

Θ. ἀλλαγ-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. j=ἀλλαγ' a—ἀλλατ- ἢ ἀλασσο- [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, μετά, παρά, ἀντί, ἀπό, ἐπί, ἐξ, σύν: Ἐπαλλάττω=ἀνταλλάσσω, μεταβάλλω. Ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας ἡ σημασία τοῦ θ. μετὸς προθ. διά καὶ σύν: Διαλλάττω—συναλλάττω=ἀνταλλάσσω ἐχθσαν μετ' ἑαυτῶν, συμφιλιῶν καὶ ὡς ἀμββ=διαφέρω (Θουκ. Γ, 10, 1). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλοῖώω-ῶ, ἀμείβω, μεθίστημι, μεταβάλλω, τρέπω.

Ἄλλομαι (ἀμτβ=πηδῶ) ἄ π ο θ. μέ σ. με ἐ ν ε ρ γ. δι ἰ ἰ ε σ ι ν—πρτ. ἡλλόμην, μέσ. μέλλ. ἄλοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡλόμην (αἰ ἄλλαι ἐγκλίσεις, τὸ ἀπαρέμφ. καὶ συχνὰ ἢ μτχ. τοῦ μέσ. ἄορ. α' σχηματίζονται ἐξ ἀγορήστων εἰς τὴν ὀριστ. μέσ. ἄορ. β' ἡλόμην: ὕποτ. ἄλωμαι, εὐκτ. ἀλοίμην, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. ἀλέσθαι, μτχ. ἀλόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ α' ἀλάμενος). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μέσ. ἄορ. β' ἡλόμην, ἄχρηστος, ὡς ἐλέχθη, εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους καθ' ὀριστικὴν, ἐπικρατεῖ τοῦ α' εἰς τοὺς μτγν. (ἢ δ' ἀλώπηξ ἦλετο διὰ τῶν σκελῶν τοῦ τράγου ἐπὶ τῶν νῶτον αὐτοῦ καὶ ἀνέβη, Αἰσώτ. μῦθ. 45). [ΠΑΡΑΓ. ἄλλα καὶ τὰ μτγν. ἄλτης, ἀλτήρες (=βάση τὰ ὅποια οἱ ἄλλαι ἐκρατοῦσαν εἰς τὰ χέρια των), ἀλτηρία (=ἡ χρεῖαι τῶν ἀλτήρων) καὶ ἀλτηροβολία.

Θ. σαῖ-ἄλ- (πρβ. λα ν. sal io=τηδῶ, saltus=πήδημα). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. j=ἄλ-γ= ἄλ-. Ὁ ἄορ. ἐκτείνει τὸ θεματικὸν φωνῆεν α εἰς η μόνον εἰς τὴν ὀριστικὴν λόγῳ αἰσ ἀξήσεως. Εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις τὸ ἄ ἐκτείνεται εἰς ᾱ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑδρολήκτων καὶ ἐνρηνολήκτων, τὰ ὅποια ἔχουν πρὸ τοῦ θεματ. φωνήεντος α: ο ἢ ι (μαραίνω-ἐμάρανα, μαίνω-ἐμίνα). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, ὑπέρ, ἐν, ἐξ, πρὸς: Ἐξάλλομαι=τινάσσομαι ἀπὸ τῆς θέσιν μου. Προσάλλομαι=πηδῶ ἐπάνω. [ΣΥΝΩΝ. πηδῶ-ῶ, σκιρτῶ ῶ.

***Άλλοτριόω** ὦ (μὲ γεν. προσώπου=ἀποξενώνω, στερεῶ κάτι ἀπὸ κάποιον· μὲ δοτ. προσώπου=ἀποξενώνω, καθιστῶ κάτι δυσμενές εἰς κάποιον)—μέλλ. *ἀλλοτριώσω*, πρκμ. *ἡλλοτριώκα*. Μέσ. *ἀλλοτριόομαι* -οῦμαι, παθ. ἄορ. *ἡλλοτριώθη* καὶ ὡς μέσ. σύνθ. *ἀπηλλοτριώθη*. Τὸ μέσον αὐτοπαθές καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἡλλοτριώκα ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄορ. *ἡλλοτριώσα* καὶ μέσ. καὶ παθ. πρκμ. *ἡλλοτριώμαι* καὶ *ἀπηλλοτριώμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ἀλλοτριώοις* (εἰς τοὺς μτγν. καὶ *ἀπαλλοτριώσις*).

Θ. *ἀλλοτριόω* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλλότριος* (ἐκ τοῦ ἄλλο—*ἀλλότερος* καὶ κατὰ μετὰπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *ἄλιτος ἀλλότριος*). Ἐκ τοῦ *ἀλλότριος* καὶ τὸ ἀφηρημένον *ἀλλοτριότης*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἀπό*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀλλοτριῶς διακίμαι* ἢ *ἔχω πρὸς τινα*, ἔστι μοι *ἀλλοτριότης πρὸς τινα*. [ΑΝΓΙΘ. *οἰκείω ὦ*.

***Ἀλοάω-ῶ** (=ἄλωνίζω)—πρτ. σύνθ. *κατηλόασον-ων*, ἄορ. *κατηλόησα*. Ἐκ τοῦ παθ. ὁ πρκμ. σύνθ. *ἀπηλόημαι* (μόνον κατὰ μτχ. εἰς τὴν φράσιν *ἀπηλοημένος οἶτος*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *ἀλοήσω*, παθ. μέλλ. *ἀλοηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠλοάθη* (εἰς τὴν μτχ. *ἀλοῦθεις*). Εἰς τοὺς ἐπικοὺς ποιητὰς ὁ τύπος τοῦ ὄ. εἶναι *ἀλοάω* (κυρίως=κοπανίζω, τσακίζω). [ΠΑΡΑΓ. *ἀλοητός* (=τὸ ἄλωνισμα καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ ἄλωνίσματος), *ἐπαλωστής* (δρθότερον *ἐπαλώστης*) ἐκ τοῦ *ἐπαλωστής*=ἄλωνιστής), *παρλαίος* καὶ *μητραλοῖας* (γεν. *παρλαίου*—*μητραλοῖον*, ἀλλὰ καὶ *α*, κλητ. *παρλαοῖα*—*μητραλοῖα* (ἐκ τοῦ ἐπικού τύπου τοῦ ὄ. *ἀλοάω*)=ἑκεῖνος ποῦ κοπανίζει (δέρνει) ἢ φονεῖ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του.

Θ. *ἀλοα*· Τὸ ὄ. εἶναι συγγενές πρὸς τὸ *ἀλέω-ῶ*=ἄλεθω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἀπό: *Καταλοάω-ῶ*=κοπανίζω, *στουμπῶ*. **Απαλοῶ*, ὅπως τὸ *ἄπλοῦν*.

***Ἀμαρτάνω** (=ἄποτυγχάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, κάνω σφάλματα)—πρτ. *ἡμαρτανον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *ἀμαρτήσομαι*, ἄορ. β' *ἡμαρτον* (στερεῖται προστακτ.), πρκμ. *ἡμαρτήκα*, ὑπερσ. *ἡμαρτήκειν*. Παθ. συνήθως ὡς ἄπρόσ.—ἔνεστ. *ἀμαρτάνεται* (=γίνεται σφάλμα), πρτ. *ἡμαρτάνετο*, παθ. ἄορ. *ἡμαρτήθη*, πρκμ. *ἡμαρτήθη*, ὑπερσ. *ἡμαρτήθητο*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *ἀμαρτήσω* (οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐκ ἀμαρτήσει), ἔνεργ. ἄορ. *ἡμαρτήσα* (ἡμαρτήσαμεν, ἠγομήσαμεν), καὶ οἱ δύο μτγν.

Θ. *ἄμαρ*· Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *αυ=ἄμαρταν*· Προῆλθε δὲ τὸ θ. *ἀμαρτ* ἐκ τοῦ *α* στερεητικῆς καὶ τοῦ θ. *σμαρ=ἀ-σμαι*, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν τροπὴν τοῦ *σ* εἰς *δασειαν* καὶ τὴν πρόσληψιν τοῦ πρόσφ. *τ=ἀμαρτ*· Τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ θ. *σμαρ* ὑλάσχει εἰς τὸν ἀπρόσωπον παθ. πρκμ. τοῦ *μείρομαι*: *εἴμαρται*=εἶναι πεπρωμένον (*σε-σμαρται* διὰ τῆς τροπῆς τοῦ ἄορ. σ εἰς *δασειαν* καὶ τῆς ἀτοβολῆς τοῦ δευτέρου σ καὶ ἀναπληρωμ. ἐκτὰς τοῦ *σ* εἰς *ει=εἴμαρται*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά*, *ἀπό*, *ἐξ*, *συνεξ*: **Ἀφμαρτάνω*=ἄποτυγχάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐντὶ τοῦ παθ. *ἀμαρτάνεται* λέγεται καὶ *ἀμαρτήμα γίγνεται* (Θουκ. Ε', 26). Συνών. τοῦ *ἀμαρτάνω* εἶναι *ἀποτυγχάνω*, *ἀστοχέω-ῶ*, *σφάλλομαι*. [ΑΝΤΙΘ. *εὐστοχέω-ῶ*.

***Ἀμειβω** (=ἄλλάζω, ἀποκρίνομαι, ἀνταποδίδω)—ἄορ. *ἡμειβα*. Μέσ. *ἀμειβομαι* (=ἀνταποδίδω), πρτ. (*παρ*)*ἡμειβόμην*, μέσ. ἄορ. (*παρ*)*ἡμειβάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. (*ἀπ*)*ἡμειφθην* (=ἀπῆντησα). Τὰ ἄλλα

ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἤμειβον, μέλλ. ἀμείνω, μέσ. μέλλ. ἀμείρομαι, καὶ οἱ τρεῖς ποιητ., παθ. μέλλ. ἀμειφθήσομαι, πρκμ. ἤμειπται, ὑπερσυν. ἤμειπτο, ὄλοοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀμοιβή, ἀμοιβαῖος καὶ τὰ μτγν. ἄμειψις (ἀντάμειψις), ἀργυρομοιβός.

Θ. ἀμειβ-. Τὸ θ. ἐκ φήξης μελ- μετὰ τὸ προθεματικὸν α καὶ τὸ πρόσφ. j = ā-me-j = ἀμειβ- καὶ κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ θεματ. φωνήεντος ἀμοιβ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ἀπό, ὑπό, ἐξ. Τὸ θ. πάντως εἶτε ἄπλου εἶτε σύνθ. εἶναι σπάνιον εἰς τοὺς πελοῦς, οἱ ὁποῖοι χροσμοποιοῦν ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀλλάττω καὶ τὰ σύνθετά του. Ἄξια σημειώσεως ἡ σημασία μερικῶν συνθέτων: Ἐξαμείβω = ἀλλάσσω τόπον, περνώ. Παραμείβω ἢ παραμείβομαι = ἀσῆνω κατὰ μέρος, ὁπίσω μου = προσπερνώ. Ἀπαμείβομαι = ἀποκρίνομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλλάττω, ἀποκρίνομαι.

Ἀμελέω-ῶ (=εἶμαι ἀμελής, ἀδιαφορῶ). Σημηατίζεται κανονικῶς. Στερεῖται ἔνεργ. καὶ παθ. ὑπερσυντελικού. Ἡ προστακτικὴ τοῦ ἔνεργ. ἔνεστῶτος μετέπεσεν εἰς ἐπίρρημα, ὅπως αἱ προστακτικαὶ καὶ μερικῶν ἄλλων θ. (ἄγε, φέρε): ἀμέλει = μὴ σὲ μέλει καθόλου, ἐξάπαντος. [ΠΑΡΑΓ. ἀμελητέον καὶ τὰ μτγν. ἀμέλημα, ἀμελητής (=ἀμελής).

Θ. ἀμελεσ- (ἀμελέσ-ω-ἀμελέω-ῶ). Τὸ θ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελής (γεν. ἀμελέσ-ος-εὸς = οὖς), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ α στερεητ. καὶ τοῦ ἀπροσμέλει = ὑπάρχει διαφρόν, φροντίς. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ παρὰ: Καταμέλω = τελείως ἀμελῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ ἔνεργ. περιφρασις εἶναι ἀμελής εἶμι ἢ γίγνομαι, ἀμελῶς ἔχω (τινὸς ἢ περὶ τι ἢ πρὸς τι), δι' ἀμελείας ἔχω τινά, τοῦ παθ. ἀμελεία ἐστὶ ἢ γίγνεται τινος. Συνών. ἀλιγώροσ-ῶ ἢ ἀλιγώρος ἔχω (τινός), δρανθεῖω-ῶ, σφριεῖμαι. [ΑΝΤΙΘ. ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, φροντίζω.

Ἀμηχανέω-ῶ (=εὐφροσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν ἠξεύρω, τί νὰ κάμω) — μέλ. ἀμηχανήσω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρτ. ἠμηχάνεον-ονν. Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται ἐπίσης καὶ τύπος τοῦ θ. ἀμηχανάω-ῶ.

Θ. ἀμηχανε-. Τὸ θ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημείωσ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμήχανος (α στερεητ. μηχανή' πρβλ. μηχανάομαι-ῶμαι), ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ ἀμηχανία. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν ἀμηχανίᾳ εἶμι ἢ καθίσταμαι ἢ ἀνέχομαι, ἀπορέω-ῶ. Ὡς μτβτ. φέρεται ἢ περιφρασις ποιῶ ἢ τίθημι τινα ἀμήχανον.

Ἀμιλλάομαι ὤμαι (=διαγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ ξεπεράσω κάποιον), ἀ π ο θ. μ ἐ σ. μ ἐ ἔ ν ε ρ γ. δ ι ἄ θ ε σ ι ν — πρτ. ἠμιλλάομην-ώμην, μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι, παθ. ἀόρ. ὦς μέσ. καὶ ἐνίοτε ὦς παθ. ἠμιλλήθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ἀόρ. ἠμιλλήσαμην (Ἐῶδιπ. Ἐλ. 1471), πρκμ. ἠμιλλήμαι, καὶ οἱ δύο ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. ἀμιλλητέον καὶ τὸ ποιητ. ἀμιλλημα (=ἀγών), ἀμιλλητήρ-ῆρος (=ἀνταγωνιστής).

Θ. ἀμιλλα- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἀμιλλα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀντί, σίν: Διαμιλλῶμαι = ἀγωνίζομαι μετὰ προθυμίαν, μετὰ ὄλας μου τὰς δυνάμεις. Ἀνταμιλλῶμαι = ἀνταγωνίζομαι. Συναμιλλῶμαι = ἀγωνίζομαι μαζί με ἄλλον ὡς βοηθός του. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμιλλαν ποιοῦμαι (πρὸς τινά), διαγωνίζομαι, ἐρίζω, φιλονικῶ (ὀλιγώτερον ὀρθῶς φιλονικῶ), φιλοτιμοῦμαι.

Ἀμπέχω (=ἐνδύω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεσογράφους ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστ. σύνθ. περιαμπέχω. Μέσ. ἀμπέχομαι, πρτ. ἠμπεχόμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ

ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεργ. μέλ. ἀμφέξω, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεστ. ἀμφέχω, πρτ. ἄμφερον καὶ μέσ. μέλ. ἀμφέξομαι [ΠΑΡΑΓ. ἀμπεχόνη (= ἐνδύματα, ἱατισμός) καὶ τὰ μτγν. ἀμπεχόνον καὶ ἀμπεχόνιον (=συμμετρικὸν ἔνδυμα).

Θ. ἀμπεχ-. Τὸ ὄ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἀμφί καὶ ἔχω διὰ ψιλώσεως τοῦ φ, ὅπως συνέβη καὶ εἰς τὸν ἄλλον τύπον τοῦ ὄ. ἀμπίσω (πρτ. ἤμπισον, μέσ. ἔνεστ. ἀμπίσομαι). Τὸ ἀμπέχω καὶ ἀμπίσω (πρβλ. ἔχω καὶ ἴσχω) ἔλαβον διπλὴν αἰτήσιν, ἑσωτερικὴν καὶ ἔξωτερικὴν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. περὶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμπίσω, ἀμφιέννυμι, ἐνδύω.

Ἄμυνω (= ὑπερασπίζω κάποιον, ἀποκρούω κάτι, βοηθῶ)—πρτ. ἤμνον, μέλλ. ἄμνω, ἄφρ. ἤμνω. Μέσ. ἀμύνομαι (= ἀποκρούω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποθῶ), πρτ. ἤμνῶμην, μέλλ. ἀμνοῦμαι, ἄφρ. ἤμνῶμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ποιητ. ἔνεργ. ἄφρ. β' ἤμνασθον καὶ μέσ. ἤμνασθῶμην ἐσχηματισθὴ κατὰ τοὺς ὀλίγους ἄφρ. β' ἀλκαθεῖν (τοῦ ἀλέξω), διωκαθεῖν (τοῦ διώκω), εἰκαθεῖν (τοῦ εἶκω=ὑποχωρῶ), εἰργαθεῖν (τοῦ εἶργω=χωρίζω, κόπτω), σχεθεῖν (τοῦ ἔχω [εἰς τὴν ὀριστ. ἔσχεθον κατὰ ποιητ. ἐπέκτασιν τοῦ ἔσχομαι]. [ΠΑΡΑΓ. ἀμντήριος-ον, ἀμντικός, ἀμντέον, τὰ κύρια ὀνόμ. Ἀμύντας, Ἀμύνεας; τὸ ποιητ. ἀμύντωρ καὶ τὰ μτγν. ἄμνω, ἀμντήρ—ἀμύντιρα, ἀμντής.

Θ. ἀμν- ἐκ θ. μν- μετὰ τοῦ προθεματι. φωνήεντος α. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόφρ. j=ἀμν-j. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἔνός ἐκ τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπληρωμ. ἔκτασιν τοῦ θ=ἀμν-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπί, ἀπό, συνεπί: Ἐπαμύνω=τρέχω εἰς βοήθειαν. Ἀπαμύνω καὶ συγχρότερα τὸ μέσ. ἀπαμύνομαι=ἀποδιώκω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποθῶ. Συνεπαμύνω=μαζὶ μὲ ἄλλον ἀπομακρύνω, ἀποθῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλέξω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρέω-ῶ, θεραπεύω, παρίσταμαι (τινι), τιμωρῶ (τινι), ὑπηρετέω-ῶ, ὑπουργέω-ῶ.

Ἄμφιγνοέω-ῶ (=δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω)—πρτ. ἤμφιγνόεον-ον, ἄφρ. ἤμφιγνόησα. Παθ. ἄφρ. ἤμφιγνοήσθην (μόνον εἰς τὴν μτχ. ἀμφιγνοηθεῖς). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἀμφιγνοήσω (μτγν.).

Θ. ἀμφι-γνοε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐπιθ. ἀμφί-γνοε-ους, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἀμφί καὶ γνο, ἀσθενὲς θέμα τοῦ ὄ. γινώσκω (πρβλ. εὐκτ. ἄφρ. β' γνο-ἦν-ν=γνοήν). Τὸ ἀμφιγνοῶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀλίγων συνθέτων ρημάτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν αὐξησθῆν καὶ ἔξωθεν (πρβλ. ἀμφισβητέω-ῶ, ἀνέχομαι, ἀντιδικέω-ῶ κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐνδοιάζω, δυνέω-ῶ, τὸ ποιητ. ἀμφίγνοεω-ῶ καὶ τὰ μτγν. ἀμφιβάλλω καὶ ἀμφιδοξῶ. [ΑΝΤΙΘ. γινώσκω, ἐπίσταμαι, οἶδα.

Ἄμφιέννυμι (=ἐνδύω)—πρτ. ἤμφιέννυμι, μέλλ. ἀμφιῶ, ἄφρ. ἤμφιέσα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέλλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄφρ. (ἐπι)εσάμην (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἐπέεσασθαι : γῆν ἐπέεσασθαι=νὰ φορέσω φόρεμα τῆ γῆ, νὰ καλυφθῶ μὲ χῶμα, νὰ ταφῶ), παρὰκ. ἤμφιέσομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεργ. μέλλ. ἀμφιέσω, μέσ. πρτ. ἤμφιεννύμην, μέσ. ἄφρ. ἤμφιεσάμην, παθ. ἄφρ. ἤμφιέσθην (καὶ μετῆμφιέσθην), ὑπερσυντ. ἤμφιέσμην. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπίσης μετεσχηματίσθη; ὁ εἰς -μι ἔνεστὼς καὶ πρτ. κατὰ τὰ βαρύτερα φωνηεντόληκτα

ἀμφιεννύω (ὅπως δεικνύω), ἐπλάσθη δὲ καὶ ἄλλος τύπος τοῦ ῥ. ἀμφιάζω καὶ ἀμφιέζω (Πλούτ. Γ. Γράχλ., 2). [ΠΑΡΑΓ. ἀμφίεσμα καὶ τὰ μτγν. ἀμφίσεις, ἀμφίον ἢ ἄμφιον (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἱερὰ ἄμφια), ἀμφιεσμός, ἀμφιεστρίσις-ίδος (=ἐπανωφόρι, μανδύας).

Θ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἀμφι καὶ τοῦ ποιητ. ἐννυμι. Τὸ ἐννυμι τοῦτο προήλθεν ἐκ θ. φεσ- καὶ τοῦ προσφ. νυ=φεσ-νυ-μι=ἐννυμι. Τὸ φεσ-ὑπάρχει εἰς τὴν λέξιν εἶμα (φεσ-μα) ἢ ἱμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον προήλθε τὸ ὑποκοριστικὸν ἱμάτιον καὶ ἡ μὴ διατηρήσασα τὸ δασὺ πνεῦμα λέξις ἐοθής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμπέχω ἢ ἀμπίσχω, ἐνδύω, στέλλω. [ΑΝΤΙΘ. ἐκδύω.

^ο Ἀμφισβητέω-ῶ (=διαφωνῶ, ἀντιτίθεμαι εἰς τὴν γνώμην κάποιου)—πρτ. ἡμφεσβήτησον-ονν (καὶ ἡμφισβήτησον), μέλλ. ἀμφισβητήσῃς, ἄορ. ἡμφεσβήτησα (καὶ ἡμφισβήτησα), πρκμ. ἡμφεσβήτηκα (καὶ ἡμφισβήτηκα). Παθ. ἀμφισβητέομαι-οῦμαι (=γίνομαι ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως), πρτ. ἡμφεσβητέομην-οῦμην (καὶ ἡμφισβητούμην), μέσ. μέλλ. ὧς παθ. ἀμφισβητήσομαι, παθ. ἄορ. ἡμφεσβητήθην (καὶ ἡμφισβητήθην). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἕνεργ. ὑπερσ. ἡμφισβητήκειν καὶ παθ. πρτ. ἡμφισβητούμην. [ΠΑΡΑΓ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβήτητος, ἀναμφισβήτητος.

Θ. ἀμφισβητε-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἀμφις (ἄλλον τύπον τῆς ἀμφι=γύρο-γύρο) καὶ τοῦ θ. βη τοῦ βαίνω μετὰ τῶν προσφ. ι καὶ ε=ἀμφιο-βη-τ-ε-. Τὸ ῥ. λαμβάνει αὐθῆσιν ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. διά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμφισβήτησιν ἔχω (=παρέχω), ἀμφισβήτησαν ποιοῦμαι (Λυσίας 17, δ), ἀμφιλέγω. διαφορῶ, διχογνωμέω-ῶ, ἐρίζω, φιλονικῶ. Παθ. ἀμφισβήτησις ἐστὶ ἡ γίνεταί. [ΑΝΤΙΘ. ὁμολογῶ, καθομολογῶ, συνομολογῶ, συζητῶ, σύμφημι.

^ο Ἀναισχυντέω-ῶ (=εἶμαι ἀδιάντροπος, ξεστοίπωτος)—πρτ. (ἀπ) ηναισχύντεον-ονν, μέλλ. ἀναισχυντήσω, ἄορ. (ἀπ)ηναισχύντησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων [ΠΑΡΑΓ. ἀναισχύντημα (=ἀναισχυντος πρᾶξις).

Θ. ἀναισχυντε-. Το ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναισχυντος, ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ ἀναισχυντία. Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα εἰς -εω ῥ., ὅπως πλουτέω-ῶ (ἐκ τοῦ πλοῦτος) κλπ. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἀπὸ: Ἀπαισχυντέω-ῶ=εἶμαι πολὺ ἀδιάντροπος, ξεστοίπωτος (πρβλ. ἀπανθαδίζομαι ἀπομαραίνομαι, ἀποθανυμάζω κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναισχυντός εἰμι, ἐβρίζω καὶ τὸ ποιητ. ἀναιδέομαι (=φέρομαι ἀναιδῶς). [ΑΝΤΙΘ. αἰδέομαι-οῦμαι, αἰχῦνομαι, εὐλαβῶμαι.

^ο Ἀναλίσκω ἢ ἀναλώω-ῶ (=ἐξοδεύω)—πρτ. ἀνήλισκον ἢ ἀνήλωνν (καὶ χωρὶς αὐθῆσιν ἀνάλωνν), μέλλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα (καὶ ἀναύξητος ἀνάλωσα), πρκμ. ἀνήλωκα (καὶ ἀνάλωκα), ὑπερσ. ἀνήλωκειν (καὶ ἀναλώκειν). Μέσ. καὶ παθ. ἀναλίσκομαι, πρτ. ἀνηλικόμην ἢ ἀνηλούμην, παθ. μέλλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀνηλώθην, πρκ ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλούμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Τὸ μέσον καὶ ἀνανελυμένως ἀναλίσκω ἔμμανόν. Τοῦ ἕνεργ. ἔνεστ. ἀναλώω-ῶ ἀπαντοῖν εἰς τοὺς ἀπτικοὺς πεζογράφους μόνον οἱ τύποι τοῦ ἀπαρεμφ. καὶ τῆς μτχ. ἀναλοῦν καὶ ἀναλῶν, τοῦ δὲ παθ. ἀναλόομαι-οῦμαι μόνον ἡ μτχ. τὰ ἀναλούμενα. [ΠΑΡΑΓ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής (=σπάταλος), ἀνάλωτος (=ἀδιὰφθορος, ἀδωροδόκητος), ἀναλωτός καὶ τὰ μτγν. παρανάλωμα, κατανάλωσις, καταναλωτής, καταναλωτός.

Θ. *ἀν-αλ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. ο= *ἀν-αλ-ο-* (τὸ ο πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς ω). Τὸ ἴδιον θ. μετὰ τὸ πρόσφ. *ισκ*= *ἀν-αλ-ισκ-*. Τὸ ῥ. τοῦτο εἶναι ἄσχητον κατὰ τὴν σημασίαν πρὸς τὸ *ἀλλοκομαι* (βλ. *ἀλλοκομαι*). [ΣΥΝΘ. Τὸ ῥ. δεχεται καὶ διπλὴν σύνθεσιν μετὰ τὰς προθ. *κατά, παρὰ, ἀπό, ἐπί, σύν, πρὸς, πρό*. Κανονικῶς λαμβάνει τὴν αὔξησιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν μετὰ τὰς δύο προθ. (*προσαυγῆσκον*—*σπανήλωσα*—*ἀπανήλωκα*). **Οχι* σημασιῶς καὶ εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς μένει ἀναύξητον: «ἐκεῖ·οι εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως τὰς ψυχὰς τὰς αὐτῶν ἀνάλωσαν» (Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους, § 46). Τὸ σύνθ. ὅμως *καταναλίσκω* εἰς τὸν ἔνεργ. ἄορ. καὶ τὸν παθ. πρ.κμ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται μετὰ τὴν πρώτην πρόθεσιν *κατηγάλωσα*—*κατηγάλωμαι*. Εἰς ἄλλους τοὺς ἄλλους τύπους καὶ τὸ *καταναλίσκω* ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα τῆς αὔξεσως τοῦ μετὰ διπλῆς προθ. συνθέτου *ἀναλίσκω* ἢ μένει ἀναύξητον (*κατανήλισκον* ἢ *κατανάλισκον*, *κατανήλωθην* ἢ *καταναλώθην*). **Ἄξια* σημαίωσως ἢ σημασία τοῦ συνθ. *παρναλίσκω*=ἐξοδεύω ἀσκόπως, ἀσπευτῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀνάλωμα* ποιούμεαι ἢ φέρω πρὸς τινα, *δαπανάω-ῶ*. Παθ. *ἀνάλωμα* γίγνεται. [ΑΝΤΙΘ. *σκονομέω ῶ*, *φειδομαί*.

**Ἀνατέλλω* (ὡς μτβτ.=φέρω κάτι εἰς φῶς· ὡς ἄμτβ.=ἀναφαίνομαι, ἀνυψώνομαι (ἐπὶ τοῦ ἡλίου)—πρτ. *ἀνέτελλον*, ἄορ. *ἀνέτειλα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *ἀνατελῶ*, πρ.κμ. *ἀνατέταλκα*, ὑπερσ. *ἀνετετάλκειν*, ὄλιον μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἀνατολή* (διὰ τὸν ἡλίον), *ἐπιτολή* (διὰ τὰ ἄστρα).

Θ. *ἀνατέλλω*—ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ποιητικῆ ῥ. *τέλλω* (λατιν. *tollo*=σηκώνω), τὸ ὁποῖον ἐσηματίσθη, ὅπως τὰ ἄλλα ὑγρόληκτα, διὰ τοῦ προσφ. *ι* (=τελ-*ι*-ω=τέλλω. [ΣΥΝΘ. Τὸ ἄπλουτ. *τέλλω* ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετὰ τὰς προθ. ἐπὶ καὶ ἐν: **Επιτέλλω* μτβτ.=παραγγέλλω, διατάσσω· ἄμτβ.=ἀνατέλλω (ἐπὶ τῶν ἄστρον). **Ἐντέλλω* (εἰς τοὺς ἀντικεῖν πεζογράφ. *ἐντέλλομαι*)=δίδω ἐντολήν, διαταγήν. [ΣΥΝΩΝ. *ἀνέχω* ἢ *ἀνίσχω*.

**Ἀνδραποδίζω* (=καθιστῶ ἐλευθέρον ἄνθρωπον δοῦλον)—μέλλ. *ἀνδραποδιῶ*, ἄορ. *ἠνδραπόδισα*, ἢ *ἠνδραποδίζομαι*, παθ. μέλλ. *ἀνδραποδισθήσομαι* (ὁ μέσ. μέλλ. *ἀνδραποδοῦμαι* εἶναι ἰωνικός), μέσ. ἄορ. *ἠνδραποδισάμην*, παθ. ἄορ. *ἠνδραποδίσθην*, παθ. πρ.κμ. (ὡς μέσος πάντοτε σύνθ. *προεξ*) *ἠνδραποδοῖμαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ τῆς περιφράσεως *ἀνδραποδισίας* ἔχω καὶ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *ἀνδραπόδις*, *ἀνδραποδιστής*.

Θ. *ἀνδραποδιδ-* καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *ι*=*ἀνδραποδιδ-ι*=*ἀνδραποδιδ-ι*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἀνδραπόδοον*, τὸ ὁποῖον παρήχθη ἐκ τοῦ *ἀνῆρ, ἀποδόσαι* (=πωλεῖν) κατὰ ταῦτα ἀρχαίως ἢ το *ἀνδραπόδοον* (=ἀνδρὸς ἀποδοτόν· πρβλ. τὸ σημερινόν: αὐτὸς εἶναι πωλημένο κρέας, δηλ. δοῦλος) καὶ κατὰ συγκοπήν ἔγινεν *ἀνδράποδοον*. Τὸ *ἀνδραποδίζω* ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντιζοληκτικῶν (ἔρις-ἐριδος=ἐριδ-*ι*-ω=ἐρίζω). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. *ἐξ* καὶ *προεξ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δουλόω-ῶ*.

**Ἀνδρίζω* (=ἐμβάλλω ἀνδρικὸν φρόνημα, σκληραγωγῶ). Μόνον ὁ ἔνεργ. καὶ ὁ μέσ. καὶ παθ. ἐνεστώς *ἀνδρίζομαι* (=φέρομαι ὡς ἄνδρας, μετὰ γενναιότητα). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *ἀνδρίσω*, μέσ. πρτ. *ἠνδριζόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀνδρίσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ἀνδρισίον*, τὸ ποιητ. ἐπίρρ. *ἀνδρισί* (=ἀνδρικῶς) καὶ τὰ μτγν. *ἀνδρισμός*, *ἀνδριστής* (=γενναῖος ἄνδρας).

Θ. *ἀνδριδ-* καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *ι*=*ἀνδριδ-ι*=*ἀνδριδ-ι*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ *ἀνῆρ-ἀνδρός*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ μτγν. ῥ. *ἀνδρώω-ῶ* (=μεταβάλλω εἰς ἄνδρα) καὶ τὸ ποιητ.

καὶ μτγν. ἀνδροόμαι-οῦμαι (=φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιρρώνημι, κρατύνω καὶ τὰ μτγν. ἐνισχύω καὶ κραταίω-ω (καὶ κραταίωσαν βασιλεῖς, οὗς ἠγάπησας). [ΑΝΤΙΘ. τοῦ μέσ. ἀνδρίζομαι εἶναι τὸ βλακεύω, μαλθακίζομαι.

² **Ἀνέχομαι** [=1] ὑπομένω, 2) κρατῶ ὑψηλὰ ἓνα ἰδικόν μου πράγμα]—πρτ. ἤρειχόμην, μέσ. μέλλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἄορ. β' ἤνεσχόμην (ὑποτ. ἀνάσχωμαι, εὐκτ. ἀνασχοίμην, προστ. ἀνάσχον-ἀνασχέσθω κλπ., ἀπαρ. ἀνασχέσθαι, μτχ. ἀνασχόμενος). Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ἀνασχίσομαι (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. ἀνοχή, ἀνεκτός.

Θ. ἀνεχ-. Τὸ ὄ εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἀνά καὶ ἔχομαι, μέσ. τοῦ ἔχω (τὸ ὅποιον βλέπε). Λαμβάνει αὔξησιν ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν. Τὸ ἔνεργ. ἀνέχω (= κρατῶ ὑψηλὰ, σταματῶ κάτω) ἔχει πρτ. ἀνείχον καὶ ἄορ. β' ἀνέσχον. [ΣΥΝΘ. Τὸ ὄ λαμβάνει καὶ διπλὴν σύνθ. μετ' τὴν προθ. ὑπό: ἐπ'ἀνέχομαι=κρατοῦμαι ὑψηλὰ ἀπὸ κάτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναιλάω, ἀντέχω, καρτερῶ, ὑπομένω, φέρω.

³ **Ἀνθέω ὦ** (=ἀνθίζω, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμήν μου)—πρτ. ἤνθεον-ων, ἄορ. ἤνθησα, πρκμ. σύνθ. (ἀπ'ἐξ)ἤνθηκα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέλλ. ἀνθήσω (δίκαιος ὡς ὁ φοινίξ ἀνθήσει) καὶ συνηθέστερα σύνθ. ἐξανθήσω (ὡσεὶ ἀνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει). Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ πρκμ. ἀπλοῦς ἤνθηκα. [ΠΑΡΑΓ. (ἢ) ἀνθη (=ἀνθησις) καὶ τὰ μτγν. ἀνθηδών ὀνος (=ἡ μέλισσα), ἀνθημα καὶ ἐξάνθημα, ἀνθεις καὶ ἐξάνθησις.

Θ. ἀνθεο- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἀνθος-ἀνθεο-ος=ος, ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ τὸ ἐπίθ. ἀνθηρός-ά-όν. Οὕτω ὁ ἔνεστ. ἦτο ἀνθέσω καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξὺ φωνηέντων ἔγενεν ἀνθέω-ῶ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὁποίου καὶ πλεῖστα ἄλλα εἰς -εω συνηρημένα. Ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ἀνθος καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὄ. ἀνθίζω (=στολιζῶ μετ' ἀνθη, καθιστῶ κατὶ ἀνθηρόν), τὸ ὅποιον εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν συμπίπτει εἰς τὴν σημασίαν μετ' τὸ ἀνθῶ. [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς προθ. ἐπὶ, ἀπό, ἐξ: ὄ. Ἐπανθέω-ῶ=ἀνθῶ. Ἀπανθῶ=χάνω τὴν ἀνθηρότητά μου, μαραίνομαι. ὄ. Ἐξανθῶ=1) ἀνθῶ, ἀναφαίνομαι, 2) ἀπανθῶ, μαραίνομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝ. ἀκμάζω, βλαστάνω, θάλλω.

⁴ **Ἀνιάω ὦ** (=προξενῶ ἀνίαν, λύπην)—παρτ. ἠνίασον-ων, μέλλ. ἀνιάσω, ἄορ. ἠνίασα. Μέσ. ἀνιάομαι-ῶμαι, πρτ. ἠνιασομένη-ώμην, μέσ. μέλλ. ἀνιάσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠνιάθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρκμ. ἠνίακα, παθ. μέλλ. ἀνιαθήσομαι, πρκμ. ἠνίημαι, ὅλοι μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καὶ ἄλλος τύπος ἔνεστ. ἀνιάζω.

Θ. ἀνια- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἀνία. Ὁ χαρακτὴρ ἃ εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους ἐκτός τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ πρτ. ἐκτείνεται εἰς ἃ καὶ ὄχι ἦ, διότι προηγείται ι. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ μέσ. μετ' τὴν προθ. σύν: Συνανιάομαι-ῶμαι (=αἰσθάνομαι μαζί με ἄλλον λύπην). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνίας ποιῶ (Πλάτ. Πρωτ. 353, ε), ἐνοχλῶ, λυπῶ. Τοῦ μέσ. ἀνιώμαι: ἀγανακτῶ, ἀχθομαι. [ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἀνιῶ: τέρπω, τοῦ ἀνιώμαι: ἠδομαι, χαίρω.

⁵ **Ἀνιμάω ὦ** (=ἀνασύρω, τρανῶ)—πρτ. ἀνιμασον-ων. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνωνύμου ἀνέλκω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄορ. ἀνιμησα καὶ μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. ἀνιμάομαι ὦμαι, μέσ'

μέλ. ἀνιμήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀνιμησάμην, παθ. ἄορ. ἀνιμήθην, παθ. πρκ. ἀνίμηναι. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μγγν. ἀνίμησις (=ἀνέλκυστις).

Θ. ἀνιμα-. Τὸ ὄ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθέσ. ἀνά καὶ ἰμάω-ω (=ἀνασύρω, τραυῶ), τὸ ὅποιον προῆλθεν ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἰμάς (=λουρί). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ἀνέλκω.

Ἄνοιγω καὶ ἀνοίγνυμι (=ἀνοίγω)—πρτ. ἀνέωρον, μέλλ. ἀνοίξω, ἄορ. ἀνέωξα (ὑποτ. ἀνοίξω κλπ.), πρκμ. ἀνέωχα. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ ἀνοίγνυμαι, πρτ. ἀνεωρόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνοίξομαι (εἰς τὴν φράσιν ἀνοίξεται ἡ θύρα), παθ. ἄορ. ἀνεώχθην, παθ. πρκμ. ἀνέωγμα, ὑπερσ. ἀνεώγμην, τετελ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνεώξομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. ἤνοιγον (διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς), ἄορ. ἤνοιξα καὶ ἤνέωξα (ἤνέωξας τῷ λησιτῇ τὸν παραδέειν), πρκμ. ἀνέωγα (ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωρότα), ὑπερσ. ἀνεώχειν καὶ ἀνεώγειν καὶ ἤνέωγειν (=ἀνέωγμαί—ἀνεώγμην), παθητ. μέλλ. β' ἀνοιγήσομαι (χρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν) καὶ ἀνοιχθήσομαι (τῷ χρουόντι ἀνοιχθήσεται), ἄορ. α' ἤνοιχθην καὶ β' ἤνοιχην (καὶ εὐθὺς ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ) [τοῦ παθ. ἄορ. α' ἀπαρέμφ. ἀνεωχθῆναι ἀντι ἀνοιχθῆναι, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ εἰς τὴν Κ. Διαθ. (Λουκ γ', 21), εἶναι προφανῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν], παθ. πρκμ. ἤνοιγμα (ἤνοικται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ), ὅλα μγγν. [ΠΑΡΑΓ. ἄνοιξις καὶ τὰ μγγν. ἀνοίγμα, ἀνοικτός.

Θ. ἀνοιγ-. Τὸ ὄ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ποιητ. οἴω, τοῦ ὅποιον τὸ θ. εἶναι *Ἔωγ-*. Τὸ θ. τοῦτο μετὰ τὸ πρόσφ. *νυ=Ἔωγ-νυ=οἴγνυ* (ἀν-οιγ-νυ-). Τὸ ὄ. λαμβάνει συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν αὔξησιν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. διά, παρά, ὑπό : Παρᾶοἴω=ἀνοίγω πλαγίως. Ὑπανοἴω=ἀνοίγω κρυφά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ἀναπειτάννυμι. [ΑΝΤΙΘ. κλήω (ἡ κλείω).

Ἄντιβολέω ὦ (=παρακαλῶ)—πρτ. ἤντεβόλεον-ουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἄορ. ἤντεβόλησα. Ἐκ τοῦ παθ. ὑπάρχει μόνον ὁ τύπος τῆς μτχ. τοῦ παθ. ἄορ. ἀντιβοληθείς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Οἱ παραγόμενοι χρόνοι εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μγγν. χωρὶς ἐσωτερικὴν αὔξησιν (ἤντιβόλεον, ἤντιβόλησα). [ΠΑΡΑΓ. ἀντιβόλησις, ἀντιβολία.

Θ. Τὸ ὄ. παύσεται ἐκ τοῦ ἀντιβάλλω (=βάλλω τὸν βάλλοντα=κτυπῶ ἐκεῖνον, πού κτυπᾷ). Λαμβάνει διπλὴν αὔξησιν, χρονικὴν ἔξωθεν καὶ συλλαβικὴν ἔσωθεν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγγν. μετὰ τὰς προθ. κατὰ καὶ πρὸς : Καταντιβόλω=θερμοπαρακαλῶ. Προσαντιβόλω=παρακαλῶ προσέτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ἀντιβόλησις ποιοῦμαι, πρὸς ἀντιβολίαν τρέπομαι, αἰτῶ, δέομαι, ἔκτενῶ, λπρωῶ.

Ἄντιδικέω-ῶ (=παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἀντίδικος, ἀντιλέγω)—πρτ. ἤντεδίκεον-ουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἄορ. ἤντεδικησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Οἱ μγγν. σηματοῦναι τοὺς παραγομένους χρόνους χωρὶς ἐσωτερικὴν αὔξησιν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μγγν. ἀντιδικήσις.

Θ. ἀντιδικε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρᾶσύνθ. ἐκ τοῦ ἀντιδικός (ἀντί. δική). Δέγεται διπλὴν αὔξησιν χρονικὴν ἔξωθεν, συλλαβικὴν ἔσωθεν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝ. ἀντιδικός καθίσταται πρὸς τινα, ἀντιλέγω.

Ἄντιλέω ὦ (=ἀνασύρω, βγάζω νερὸν)—μέλλ. (κατ)αντιλήσω,

ἄορ. (κατ-δι-)ἤντησα. Παθ. (κατ-)αντίζουμαι οὔμαι, πρτ. (ἐπ)ἠντλεδομην οὔμην, παθ. ἄορ. (δι)ἠντλήθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρτ. ἤντλεον-ουν, πρξι. ἤντηλκα, παθ. μέλλ. ἀντηλθήσομαι, παθ. πρξι. ἤντηλμαι, ὑπερσ. ἤντηλμην. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἄντηλμα (=μικρὸς κουβᾶς), ἀντηλεις, ἀντηλήρῃ ἢ ἀντηλήρης (=1) ἐκεῖνος ποῦ ἀνασύθει νερόν, 2) ναυτικός κουβᾶς], ἀντηλήτιός, ἀνεξάντηλιος.

Θ. ἀντλεο- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) ἀντλος, γεν. ἀντλοσ-ος-εος=ους. Οὗτω ὁ ἔνεστ. ἦτο ἀντλέω-ω καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξύ φωνηέντων ἐγένεν ἀντλέω-ῶ. Παρήχθη δὲ τὸ ἀντλος ἐκ τοῦ ἀνάω=ἀντῶ καὶ ἐπομένως ὁ ἀρχικός του τύπος ἦτο ἀμ-τλος καὶ κατόπιν ἀντλος, ὅπως τὸ βροσ-τῆ ἀπὸ τὸ βρομ-τῆ (ἐκ τοῦ βρόμω=παράγω κρότον, βροντῶ). Σημαίνει δὲ ἀντλος=1) τὸ ἀκάθαρτον νερόν, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸ κύτος τοῦ ἱστιοφόρου ἢ τῆς λέμβου· δι' αὐτὸ ἀντῶ σημαίνει κυρίως=βγάζω καὶ χύνω εἰς τὴν θάλασσαν τὸ ἀντλος, 2) τὸ πρὸς ἀντήσιν ὄργανον, τὸν κουβᾶν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, διά, ἐπ, ἐξ : Καταντλέω-ῶ=χύνω ἀφθονον ὑγρὸν ἐπάνω εἰς κάποιον. Διαντῶ=πίνω μεχρὶ τέλους, ἐξαντῶ. Ἐπαντῶ=ἀντῶ καὶ χύνω ἐπάνω εἰς κάτι. Ἐξαντῶ=ἀντῶ καὶ χύνω ἐξω· εἰς τοὺς μτγν.=κατασταταῶ, ἐξαντῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀφύτω.

Ἄνυτῶ ἢ ἀνύω (=φέρω εἰς πέρας, τελειώνω· ὡς ἀμτβ.=δύναμαι)—πρτ. ἤνυτον ἢ ἤνυον, μέλλ. ἀνύσω, ἄορ. ἤνυσα, πρξι. ἤνυκα. Μέσ. ἀνύομαι, μέσ. ἄορ. ἤνυσάμην, παθ. πρξι. ἤνυμαι (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. καὶ ἐν συνθέσει διηνύσθαι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. ἤνυτόμην, μέσ. μέλλ. ἀνύσομαι καὶ οἱ δύο ποιητ., παθ. μέλλ. ἀνυοθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤνυσθην, μεταγενέστεροι. [ΠΑΡΑΓ. ἀνύσιμος (=ἀποτελεσματικός, ἀνωφελής), ἀνυστός (=κατορθωτός), τὰ ποιητ. ἀνυσις (=τελείωσις), ἄνωμα (=ἀποτελεσμα, κατόρθωμα), ἀνυστέον.

Θ. ἀνϑ- (ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀνίω) καὶ μὲ τὸ πρόσφ. τ=ἀντ-. Τὸ ν τοῦ θέματος εἶναι πακτοῦ βραχύ. Τὸ ῥ. ὑπὸ μὲν τῶν ἄττικῶν ἐδασύετο, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήκων ἐφιλοῦτο : ἀνύτειν οἱ Ἄττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνίειν δασεία ἢ πρῶτην καὶ σοὶ Ἄττικοί τὸ ἀνίειν ἀνύτειν φασίν (Σουιδας, σελ. 125, α'). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ διά. [ΣΥΝΩΝ. ἐπεργάζομαι, περῶμαι, τελειόω-ῶ.

Ἄπαγορεύω (ὡς μτβτ.=ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω· ὡς ἀμτβ.=κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, παύω νὰ ἔχω ἰσχὺν (βλ. ἀγορεύω).

Ἄπαντάω ῶ (=ἔρχομαι εἰς συνάντησιν)—πρτ. ἀπήνταον-ων, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἀπαντήσομαι, ἄορ. ἀπήντησα, πρξι. ἀπήντηκα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἀπαντήσω, μέσ. ἔνεστ. μὲ ἔνεργ. σημασίαν ἀπαντάομαι ὦμαι, μέσ. πρξι. ἀπήντημαι, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡ. ἀπαντήτεον, τὸ ποιητ. ἀπάντημα (πρβλ. τὸ ἰδικόν μας συναπάντημα) καὶ τὸ μτγν. ἀπάντησις.

Θ. ἀπαντα-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθέσεως ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητικ. ἀπῆνω, τοῦ ὁποῖου τὸ θ. ὑφ' ὀρεται εἰς τὸ ἐπικὸν ἐπίρρ. ἀντα (πρβλ. ἀντίος)=ἀπανάτι, κατὰ πρόσσωπον (λ.τιν. ante). [ΣΥΝΘ. Τὸ ἀπῆνω-ῶ ἀπανάτῃ σύνθ. καὶ μὲ τὰς προθ. ἐπὶ, προαπ-, σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὰς προϑπ- καὶ κατ- : Ὑπαντάω-ῶ=πηγαίνω πρὸς συνάντησιν κάποιου εἴτε ὡς φίλος εἴτε ὡς ἐχθρός· εἰς τοὺς μτγν. ἀπῶς=συναπτῶ. Καταντῶ=κατέρχομαι, φθάνω. [ΣΥΝΩΝ. ἐπανιάζω.

Ἄπατάω ῶ (=ἔξαπατῶ)—πρτ. ἠπάταον-ων, μέλλ. ἀπατήσω, ἄορ. ἦ πάτησα, πρξι (ἔξ)ἠπάτηκα, ὑπερσυν. (ἔξ)ἠπατήκην. Παθ. ἀπατάω-

μαι-ῶμαι, πρτ. ἤπαταόμην ὄμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι, παθ.-μέλλ. (ἔξ)οπατηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤπατήθην, πρκμ. ἤπάτημα, ὑπερσ. (ἔξ)ηπατήμην. Τὸ μέσ. (ἔξ)απατῶμαι καὶ κατ' ἀνάκυσιν ἐξαπατῶ ἐμαντόν. [ΠΑΡΑΓ. εὐδαπάτητος, δυσεξαπάτητος, ἐξαπατητέον καὶ τὰ μγν.-ἀπάτησις, ἀπάτημα, ἀπατήματα.

Θ. ἀπατα-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπατεῶν, ἀπατηλός. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐξ, σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. παράγω, παρακρούομαι, πλανάω-ῶ, φανακίζω.

² Ἀπειθῶ-ῶ (εἶμαι ἀπειθής, δὲν ὑπακούω)—πρτ. ἤπειθρον ουν, μέλλ. ἀπειθήσω, ἄορ. ἤπειθήσα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων.

Θ. ἀπειθε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασπθ. ἐκ τοῦ ἀπειθής (α στερητ. καὶ πείθομαι), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπειθεία. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπειθής εἰμί τινι, ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινά, ἀπιστῶ τινι. [ΑΝΤΙΘ. κατακούω τινός, πείθομαι.

² Ἀπειλώ-ῶ (=φοβερίζω)—πρτ. ἤπειλον-ουν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἤπειλησα. Παθ. ἀπειλέομαι οὔμαι, παθ. ἄορ. ἤπειλήθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ὡς ἀποθ. μέσον σύνθ. με τὴν προθ. διά : διαπειλοῦμαι τινι (=ἀπειλῶ κάποιον ἐντόνως), πρτ. διηπειλοῦμαι-οὔμην, μέσ. ἄορ. διηπειλησάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. ὁ παθ. ἔνεστὼς εἶναι καὶ μέσος με σημασίαν ἐνεργητικὴν : ἀπειλοῦμαι τινι=ἀπειλῶ κάποιον (λύκος ἀκούσας γραῶς παιδὶ κλαίοντι ἀπειλουμένης, ὡς βαλεῖ λύκῳ, προσέμενεν, Αἰσ. μῦθ. 275 β). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ἀπειλήμα.

Θ. ἀπειλο- ἐκ τοῦ ἀπειλή κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -σω-ῶ συνηο. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐπί, ὑπό : Διαπειλώ-ῶ καὶ μάλιστα τὸ μέσον διαπειλοῦμαι=φοβερίζω πολύ. Ὑπαπειλῶ=ἀπειλῶ κρυφά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐκφοβέω-ῶ, ἐπηρεάζω, μορμολύττομαι.

² Ἀπεχθάνομαι (=γίνομαι ἀπεχθής, μισητός) ἀ π ο θ. π α θ. δι α θ έ σ.—πρτ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἀπηχθόμην (ὑποτ. ἀπέχθωμαι, εὐκτ. ἀπεχθοίμην, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀπεχθέσθαι, μγ. ἀπεχθόμενος), πρκμ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἔνεστ. εἶναι ἀπέχθομαι κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπηχθόμην, μέσ. μέλλ. συνηο. ἀπεχθανοῦμαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων (=ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ νά κἀνὴ ἔχθρους, ὁ φιλόνηκος) καὶ τὸ μγν. ἀπλοῦν ἀπεχθήμων.

Θ. ἀπ-εχθ- (ἐχθ-ος, ἔχθω=μισῶ). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. αν=ἀπεχθ-άν- τὸ θ. τῶν ἄλλων χρόνων με τὸ πρόσφ. s (ἀπεχθ-ε), τὸ ὁποῖον πρόσ-συμφάνου ἐκτείνεται εἰς η (ἀπεχθήσομαι). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. πρό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δι' ἀπεχθείας γίγνομαι τινι, εἰς ἀπέχθειαν ἔρχομαι τινι, ἀπεχθῶς ἔχω τινί, ἀπέχθειά μοι γίννεται πρὸς τινά (Πλ. Ἀπόλ. 28, α), μισοῦμαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀγαπῶμαι, φιλοῦμαι.

² Ἀπιστέω-ῶ (=δὲν πιστεύω, ἀπειθῶ, παρακούω)—πρτ. ἤπιστεον-ουν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἤπιστήσα, πρκμ. ἤπιστήκα, ὑπερσ. ἤπιστήκειν. Παθ. ἀπιστέομαι οὔμαι (=δὲν γίνομαι πιστευτός, δὲν με πιστεύουν), πρτ. ἤπιστέομην-οὔμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ἤπιστήθην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ

ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἀπιστηθήσομαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μεταγεν. ἀπιστητέον.

Θ. ἀπιστε-. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπιστος (ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπιστία) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω-ῶ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προϋθ. διὰ : Διαπιστέω-ῶ = ἐντελῶς δυοπιστέω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπίστως ἔχω πρὸς τι, ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος, ἀπιστός εἰμι (μὲ ἔνεργ. καὶ παθ. σημασίαν), ἀπειθῶ, ὑποπιτεύω, ὑποποτέω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. πείθομαι, πιστεύω.

*Αποδημέω-ῶ (=λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα, εἰρίσκομαι εἰς τὰ ξένα, ταξιδεύω)—πρτ. ἀπεδήμεον-ονν. ἄθρ. ἀπεδήμησα, πρκμ. ἀποδηδήμηκα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἀποδημήσω (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. ἀποδημητής καὶ τὸ μτγν. ἀποδημητικός (προβλ. τὸ σημερινὸν ἀποδημητικά πτηνά).

Θ. ἀποδημε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπόδημος (εἰς τοὺς ἀπ. πεζογρ. οὐνθ. φιλαπόδημος), ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδημία [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀποδημίαν ποιῶμαι, ἀποδημητής εἰμι, ἐκδημῶ. [ΑΝΤΙΘ. ἀπονοστεῶ ῶ, ἐνδημῶ, ἐπιδημῶ.

*Αποδιδράσκω, βλ. διδράσκω.

*Αποθνήσκω, βλ. θνήσκω.

*Αποκρίνομαι (=δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ) ἀ πο θ. μέ σο ν—πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρηνοῦμαι, ἄθρ. ἀπεκρινάμην (ὑποτ. ἀποκρίνομαι, εὐκτ. ἀποκρινάμην, προστ. ἀλόκρηναι-άσθην, ἀπαρ. ἀποκρίνασθαι, μτχ. ἀποκρινάμενος-η-ον), πρκμ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην. Ὡς παθητ. τὸ ἀποκρίνομαι (=ἀποχωρίζομαι) ἔχει παθ. ἄθρ. ἀπεκρίθην=ἀπεχωρίσθην. Ἐνεργ. αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀποκρίνω=ἀποχωρίζω. Ὁ μέσ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἔχουν καὶ παθ. διάθεσιν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ παρ' αὐτῶν σχηματισθεὶς παθ. μέλλ. ἀποκριθήσομαι καὶ ὁ παθ. ἄθρ. ἀπεκρίθην ἔχουν μέσην σημασίαν=θὰ ἀπαντήσω—ἀπήνησα (ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν). [ΠΑΡΑΓ. ἀποκρίσις, ἀποκριτέον, ἀναποκρίτως.

Θ. βλ. κρίνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλόκρην δίδωμι, ἀπόκρην ποιῶμαι, ἀποκρίσει χρῶμαι, ἀμείβομαι.

*Αποκτείνω, βλ. κτείνω.

*Απολαύω (=ἀπολαμβάνω, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν ἑνὸς πράγματος)—πρτ. ἀπέλανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἀπολαύσομαι, ἄθρ. ἀπέλαυσα, παρακμ. ἀπολέλανκα, ὑπερσ. ἀπολελανκῶς ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἀπολαύσω, παθ. ἔνεστ. ἀπολαύομαι, παθ. ἄθρ. ἀπελαύσθην, παθ. πρκμ. ἀπολέλανμαι καὶ ἀπολέλανομαι. Ὁ πρτ. καὶ ἄθρ. τοῦ ἀπολαύω εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν καὶ ἀπήλανον, ἀπήλανσα, ἐσφαλμένως, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ παλαιὸς γραμματικός, ὁ Ἡρωδιανός (1) «ὁμοίως πηλημελοῦσιν, οἱ λέγουσιν ἀπήλανσα». [ΠΑΡΑΓ. ἀπό-

1) Ὁ Ἀἴλιος Ἡρωδιανός ἔζησε τὸν β' μ. Χ. αἰῶνα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διότι ἦτο μέλος τοῦ Ἀλεξανδρῖνου Μουσείου. Ἐπὶ Μάρκου

λανοις, ἀπόλανσμα καὶ τὰ μτγν. ἀπολανιστός, ἀπολανιστικός.

Θ. ἀπο-λαν- ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ τοῦ ἀχρήστου λαύω. Δι' αὐτὸ λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν ἐσωθέν. Τὸ θ. λαν- εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ λαβ- τοῦ λαμβάνω. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετ' τὴν προθ. ὑπέρ: Ὑπεραπολαύω=ὑπερβολικὰ ἀπολαύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπόλανσιν ἔχω τίνος, ἀπόλανσις ἔστι μοι, καρθόσομαι-οὔμαι, νέμομαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀμοιρέω-ῶ, στέρομαι καὶ στεροῦμαι.

Ἀπόλλυμι, βλ. ὄλλυμι.

Ἀπολογέομαι-οὔμαι (=ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτὸν μου διὰ τοῦ λόγου, ἀποκρούω κατηγορίαν) ἀποθ. μέσο ν—πρτ. ἀπελογεόμην-οὔμην, μέλλ. ἀπολογήσομαι, μέσο. ἄοφ. ἀπελογησάμην, παθ. ἄοφ. ἀπελογήθην (=ἠθωθήην), πρκμ. ἀπολελόγημαι (ὡς ἔνεργ. καὶ σπανίως παθητ.), τετελ. μέλλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀπολόγημα, ἀπολογητέον καὶ τὰ μτγν. ἀπολογητής, ἀναπολόγητος, ἀπολογητικός (=κατάλληλος πρὸς ἀπολογία' εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ θηλ. ἀπολογητικὴ ὡς οὐσιαστικὸν=ἡ ἐπιστήμη, πού διδάσκει τὴν ὑπεράσπισιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἐναντίον κάθε προσβολῆς).

Θ. ἀπολογε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ ἀπόλογος (=διήγησις, ἱστορία), ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀπολογία καὶ ἀπολογίζομαι=δίδω λογαριασμόν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ὑπέρ καὶ σύν: Ὑπεραπολογοῦμαι=ὑπερασπίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπολογῶν ποιοῦμαι. [ΑΝΤΙΘ. κατηγοροῦ.

Ἀποροῦ-ῶ (=1) εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, 2) εἶμαι ἄπορος—πρτ. ἠπόροον ονν, μέλλ. ἀπορήσω, ἄοφ. ἠπόρησα, πρκμ. ἠπόρηκα. Μέσο. ἀπορέομαι-οὔμαι (=περιέρομαι εἰς ἀπορίαν' κάποτε καὶ ὡς παθ.=παραμελοῦμαι, δὲν λαμβάνεται φροντίς δι' ἐμέ), πρτ. ἠπορέομην-οὔμην, παθ. ἄοφ. ὡς μέσος καὶ σπανίως καὶ ὡς παθ. ἠπορήθην, πρκμ. (δι)ἠπόρημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἀπορηθήσομαι (ιτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἀπόρημα: ἔξ αὐτοῦ τὸ μτγν. ἀπορηματικὸς=ἐκεῖνος πού ἐκφράζει ἀπορίαν.

Θ. ἀπορε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ ἄπορος (α στερεητ. καὶ πόρος, ἐκ τοῦ περῶ-ῶ=περῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. διά. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν ἔξ: Διαπορῶ=εὐρίσκομαι εἰς τελείαν ἀμηχανίαν. Ἐξαπορῶ καὶ συνηθ. ἐξαποροῦμαι (=εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην: «Ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην»). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπόρος ἔχω, ἀπόρος διάκειμαι, ἐν ἀπορίᾳ εἶμι ἢ ἔχομαι, ἀμηχανέω-ῶ, ἐνδεής εἶμι, ἐνδέομαι, πέννομαι, πτωχέω, χορῆζω. [ΑΝΤΙΘ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶμαι ἄπορος: εὐπορέω-ῶ, πλουτέω-ῶ.

Ἀποχρῆ (=ἀρκεῖ) ἀπ ῥ ὁ σ ὠ π ὠ ν. Ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν ὀριστικὴν, τὸ ἀπαρέμφ. ἀποχρῆν καὶ τὴν μτχ. ἀποχρῶν-ἀποχρῶσα-ἀποχρῶν)—παρ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει, ἄοφ. ἀπέχρησε. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς Ἱωνας ἀπαντᾷ καὶ ὡς προσωπικὸν ἀποχρῶ-ῶ=ἀρκῶ καὶ μέσο. ἀποχρήσομαι=ἀρκοῦμαι, μένο εὐχαριστημένους. [ΠΑΡΑΓ. ἀποχρῶντως (ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ.)=ἀρκετά.

Αὐρηλίω μετέβη εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἔγινε διδάσκαλος καὶ φίλος τοῦ αυτοκράτορος. Ἐγραψε πολλὰς γραμματικὰς διατριβὰς (περὶ ὀρθογραφίας, κλίσεως ὀνομάτων, περὶ δημάτων, συζυγιῶν, περὶ ἀντωνυμιῶν, ἐπιρρημάτων κλπ.), τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν εἰς τὰ ἔργα ἄλλων συγγραφέων.

Θ ἀπο χορ· (ἀπό και χορῶ-ω=χορημοδοτώ). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀρ-
κει, ἐξαρκεί. [ΑΝΤΙΘ. δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ.

Ἄπτω [=1] ἐγγίζω, προσαρμόζω, 2) ἀνάβω]—πρτ. ἤπτον, μέλλ. ἄψω, ἄορ. ἤφα. Μέσ. ἄπτομαι, πρτ. ἤπτομην, μέσ. μέλλ. ἄψομαι, μέσ. ἄορ. ἤψάμην, παθ. ἄορ. ἤφθην, πρκμ. ἤμμαι (ἤψαι, ἤπται, ἤμμεθα, ἤφθε, ἤμμενοι εἰσίν). [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἄφθήσονται (μτγν.) και εἰς τοὺς Ἴωνας λογογράφους (Ἡρόδ.) ὑπερσ. ἤμμην (ἤψο, ἤπτο, ἤμμεθα, ἤφθε, ἤμμενοι ἤσαν). [ΠΑΡΑΓ. ἀφή, ἄψις (=καῦσις), ἀψίς (=θόλος· εἰς τοὺς μεταγεν.=θριαμβευτική ἀψίς), ἀπίος, ἀπίεον, ἀπίκορος (=ἐκεῖνος πού μόλις ἄπτεται (=ἐγγίζει) τοῦ φαγητοῦ κορέννται (=χορταίνει), ἐπομένως=δύσκολος), ἀψιμαχία (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ μτγν. ὄ. ἀψιμαχέω-ω).

Θ. ἀφ· (ἀφ·ή). Τὸ θ. *τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. τ και τροπὴν τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπνου τοῦ τ : π=ἀπ·. Τὸ παλαιότερον ἐπ·ἀφ·, ἀλλὰ κατόπιν ἔλαβε δασείαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἄπτομαι. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, περί, ὑπό, ἐν, ἐξ, σύν, πρὸς : Καθάπτω=περιβάλλω, κρεμῶ καθάπτομαι=προσβάλλω. Περιάπτω=περιδένω, κρεμῶ περιάπτομαι=κρεμῶ ἐπάνω μου ἐξ αὐτοῦ περιάπτον=τὸ φυλακτό. [ΣΥΝΩΝ. ἐπιφλέγω, ἀνακαίω, ἐναύομαι, ὑποκαίω· τοῦ μέσ. ἄπτομαι συνών. εἰμαι ἔχομαι, διγγάνω, λαμβάνομαι και ἐπιλαμβάνομαι, ψάνω. [ΑΝΤΙΘ. οβέννυμι.

Ἄραόμαι-ὠμαι [=1] εὔχομαι, 2) καταρῶμαι] ἄ πο θ. μέσον—πρτ. ἤραόμην ὠμην, μέλλ. ἀράσομαι, ἄορ. ἤρασάμην, πρκ. (ἐπ)ήραμαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Ἄπλοῦν τὸ ὄ εἶναι ποιητικὸν πλὴν τῆς μτγ. τοῦ ἄορ. ἀρασάμενος. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπλάσθη παθ. ἄορ. τοῦ συνθέτου καταράομαι-ὠμαι κατηράθην και πρκμ. κεκατάραμαι (κεκατάραται ὑπὸ τοῦ Διὸς=εἶναι καταραμένος ἀπὸ τὸν Δία). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ἀρατὸς=καταραμένος (ἐξ αὐτοῦ τὸ κύριον ὄνομα Ἄρατος), κατάρῶτος, τρισκατάρῶτος, ἐλάρῶτος, πολυάρῶτος.

Θ. ἀρῶ· ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἀρῶ=εὐχή, κατάρῶ. Ἐπειδὴ προηγείται τοῦ χαρακτηριστοῦ ἄ τὸ ρ, τὸ ἄ τοῦτο πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων ἐκτείνεται εἰς ἄ και ὄχι η (ἤρασάμην). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἐνεργ. : ἀράς ποιοῦμαι, ἐλάρῶτόν τινα ποιοῦμαι. Παθ. ἀραί γίνονται.

Ἄραττώ και ἀράσσω (=κτυπῶ δυνατά, συντρίβω). Ὅς ἄπλοῦν τὸ ὄ. εἶναι ποιητ. και μτγν. Εἰς τοὺς ἀπτικούς πεζογράφους ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθ. μόνον εἰς τὸν ἐνεργ. ἄορ. (κατ·ἐπ·ἀπ·)ήραξα και τὸν παθ. (κατ)ηράχθην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ἀράξω (ποιητ.), παθ. πρκμ. κατήραγμα (Μιμίამβ. Ἡρώνα Β', 63). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀραξίς (=σύγκρουσις) και προσάραξίς.

Θ. Φραγ· και κατόπιν φραγ· πρβλ. ῥάττω και ῥάσσω, ῥήγγνυμι, λατιν. frango). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. j=ῥαγ j=ῥασσ· και ραττ· και με τὸ προθεματικὸν φωνήεν α=ἀραττ· και ἀρασσ·. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, ἐπί, ἀπὸ : Καταράττω (=ιδίως ἐπὶ ἠττημένου στρατεύματος)=καταβάλλω, συντρίβω. Ἐπαράττω ὡς μβτ.=κτυπῶ· ὡς ἀμβτ.=ἐπιπίπτω με ὀρυμν. Ἀπαράττω=ἀποκόπτω, ξεπαστρέω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. θραῶω, θρύπτω, κατάργνυμι, καταρῥήγγνυμι, πλῆττω, συντρίβω.

Ἄργεω-ῶ (=εἶμαι ἀργός) ἀμβτ.—πρτ. ἤργεον-ονν, μέλλ. ἀρ-

γήσω, ἄορ. ἤρρησα. Παθ. ἀργέομαι-οὔμαι (= μένω ἀνεκτέλεστος, ἀνωφελής). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὡς μτβτ. χρησιμοποιοῦνται ἢ περιφρασὶς ἀργόν τινα ποιῶ (Πλάτ. Γοργ. 515. ε).

Θ. ἀργε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀργός (ἀΨεργός), τὸ ὅποιον εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ στερεθ. α καὶ ἔργον. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν., ὅτε τὸ ῥ. εἶναι μτβτ.=κάνω ἀργόν, ἀχρηστον («τὴν γῆν καταργεῖ ἢ ἀκαίριος συκῆ» Εὐαγγ. Λουκ.). [ΣΥΝΩΝ. κάθημαι (ἐνν. ἀργός), σκολάζω. [ΑΝΤΙΘ. ἐργάζομαι.

* Ἄρδω (=ποιίζω)—πρτ. ἤρδον καὶ παθ. ἔνεστ. ἄρδομαι εἰς τοὺς Ἴωνας (Ἡρόδ.) καὶ ἔνεργ. μέλλ. ἄρσω καὶ ἄορ. ἤρσα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ποιητικὸς καὶ μτγν. τύπος τοῦ ἄρδω εἶναι ἀρδέω. πρτ. ἤρδενον, μέλλ. ἀρδέω, ἄορ. ἤρδενσα καὶ κατηρδενσα (τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νόμισι καταρδύσαντας). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ὁμηρικὸν ἀρδμός (=μέρος διὰ τὸ πότισμα τῶν ζώων) καὶ τὰ μτγν. ἄρδα γεν. ἄρδης (=ἀκαθαρότα, ἀρδεία (=πότισμα τῶν ἀγρῶν).

Θ. ἄορ. ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἀρδένω. Τὸ α τοῦ θ. μακρόν (Ἡρφδιανός). [ΣΥΝΘ. εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. κατὰ, διὰ, ἐπι χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας τοῦ ἀπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ποιίζω.

* Ἀρέσκω (=ἀρέσω)—πρτ. ἤρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἄορ. ἤρεσα. Μέσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἤρεσκόμην, μέσ. ἄορ. ἤρεσάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποκμ. μέ ἀτ. ἀναδιπλ. ἀρήρεκα (μτγν.), παθ. ἄορ. ἤρέσθην (ποιητ. καὶ μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἀρεστός καὶ τὸ μτγν. ἀρεστήρ (=εἶδος πίτας, τὸ ὅποιον προσεφέρετο εἰς τοὺς θεοὺς πρὸς ἐξευμενισμόν) ἐξ αὐτοῦ ἀρεστήριος (θυσία) καὶ ἀρεστήριον (ἀνάθημα).

Θ. ἀρ-(ἀορ-ω, ἀρ-αρ-ίσκ-ω), τὸ ὅποιον μὲ τὰ προφρ. ε καὶ σκ=ἀρ-έ-σκ-. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαι μὲ δοτικὴν μὲν (ἀρέσκομαι τινι)=εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ κάτω, μὲ αἰτιατικὴν δὲ (ἀρέσκομαι τινα)=ἐξευμενίζω κάποιον. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐξ, σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀρεστός εἰμι. Τοῦ ἀρέσκομαι τινι συνών. εἶναι τὸ στέργω, χαίρω. Τοῦ ἀρέσκομαι τινα τὸ ἰλάσκομαι καὶ ἰεσόμαι-οὔμαι [ΑΝΤΙΘ. ἀπαρέσκοω.

* Ἀρήγω (=βοηθῶ, ὑπερασπίζω)—μέλλ. ἀρήξω. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Θ. ἀρηγ-. εἰς τὰ παράγωγα τὸ η τοῦ θ. μετέπεσεν εἰς ω (ἀρωγ-) [πρβλ. πηθῶ (=ζαρώων ἀπὸ τὸν φόβον μου)-πιώξ (=ἐκείνος πού εἶναι ζαρωμένος ἀπὸ τὸν φόβον του, ὁ λαγός)—θήγγιμι-έωγη κ.ἄ.δ.]. [ΣΥΝΘ. εἰς τοὺς ποιητὰς μὲ τὴν προθ. ἐπι καὶ εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλέξω, ἀμόνω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, παρίσταμαι (τινι), τιμωρῶ (τινι).

* Ἀρθρόω-ῶ (=1) προσαρμόζω, στερεώνω, 2) ἐπὶ τῆς γλώσσης=προσφέρω καθαρά)—πρτ. (δι)ἤρθροον-ονν, ἄορ. (παρ)ἤρθρωσα. Μέσ. ἄορ. (δι)ἤρθρωσάμην (τι), παθ. ποκμ. (δι)ἤρθρωμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. ἀρθρώσω. εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. καὶ μέσ. ἔνεστ. ἀρθρόομαι-οὔμαι (=προσαρμόζομαι). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἄρθρωσις.

Θ. ἀρθροο- ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. οὐσιαστ. (τὸ ἀρθρον (=μέλος τοῦ σώματος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ παρὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐξ : Παρὰρθρόω-ῶ=ἐξάρθρωνω εἰς τὰ πλάγια εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἀμτβ. Ἐξάρθρόω-ῶ=ὑφίσταμαι ἐξάρθρωνσι, βγάξω ἀπὸ τὴν κλειδαῖν, στραγγουλίξω.

Ἀριθμέω-ῶ (=ἀραριθμῶ, μετροῶ). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται διὰ πλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντ. Μέσ. καὶ παθ. *ἀριθμέομαι-οῦμαι*, πρτ. *ἠριθμεύοιμην-οῦιμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασίαν *ἀριθμήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠριθμησάμην*, παθ. ἄορ. *ἠριθμηθήην*, προκμ. *ἠριθμηθῆμι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Παθ. μέλλ. *ἀριθμηθήσομαι* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. *ἀριθμητικός*, τὸ ποιητ. *ἀριθμημα* (=ἀριθμησις) καὶ *ἀναριθμητος* καὶ τὰ μτγν. *ἀριθμησις*, *ἀριθμητής*, *ἀριθμητός*, *ἀριθμητέος*.

Θ. *ἀριθμω-* ἐκ τοῦ ἀριθμὸς κατ' ἀναλογίαν ἄλλων εἰς -εω συνηρημ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, διά, ἀπό, ἐξ, σύν : *Καταριθμῶ*=μετροῶ, ἐκθέτω λεπτομερῶς *Διαριθμῶ*=λογαριθμῶ ἕνα πρὸς ἕνα. *Ἐξαριθμῶ*=ἀριθμῶ μὲ ἀκριβεῖαν. *Συναριθμῶ*=συγκαταλέγω, συνυπολογίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. *ἀριθμὸν ποιῶ* (=διατάσσω νὰ γίνῃ ἀραριθμησις) καὶ *ἀριθμὸν ποιοῦμαι* (=ἀραριθμῶ ὁ ἴδιος). Τῶν περιφράσεων αὐτῶν γίνεται χρῆσις κυρίως ἐν ἀριθμησεὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων. Τὸ παθ. εἰς *ἀριθμὸν ἔρομαι*. [ΣΥΝΩΝ. *λογίζομαι*, *μετροῦ-ῶ* (βλ. διαφορὰν τοῦ ἀριθμῶ εἰς τὸ ῥ. *μετροῶ*).

Ἀριστάω-ῶ (=παίρω τὸ γεῦμα μου, τροῶγω). Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥ. ὁμαλὸς κατὰ τὰ εἰς -αω περισπώμενα. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ ὡς μεταβατικὸν τοῦ *ἀριστάω-ῶ* τὸ *ἀριστιζῶ* (Ἄριστοφ. Ἰλλ. 538).

Θ. *ἀριστα-* ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *ἄριστον* (=γεῦμα), τοῦ ὁποῖου ἡ ῥίζα εὐρίσκειται εἰς τὸ ἐπίρρημα *ἦρι*=πρῶτῃ, ἐνωρῆς. Διότι εἰς τὸν Ὅμηρον, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ τὸ *ἦρι*. *ἄριστον* λέγεται τὸ πρῶτον φαγητὸν, τὸ πρόγευμα, ἐνῶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸ γεῦμα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, σύν : *Καταριστάω-ῶ*=σπαταλῶ εἰς γεύματα καὶ γενικῶς=κατασπαταλῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀριστοποιοῦμαι*, *δειπνῶ* καὶ *δειπνοῦμαι*, *ἐσθίω*.

Ἀριστοποιέομαι-οῦμαι (=ἀριστάω ῶ) ἄ π ο θ. μέσ. με ἔνεργ. ἀμτβ. σημασίαν καὶ σπανίως καὶ με παθητ. (εἰς τὴν μτγ. τὰ *ἀριστοποιούμενα*=τὰ διὰ τὸ ἄριστον (πρόγευμα) προοριζόμενα κρέατα)—πρτ. *ἠριστοποιέοιμην-οῦιμην*, μέλλ. *ἀριστοποιήσομαι*, ἄορ. *ἠριστοποιησάμην*, ὑπερσ. ὡς ἔνεργ. *ἠριστοποιήμην*.

Θ. *ἀριστοποιε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἄριστον ποιοῦμαι*, τὸ ὁποῖον φέρεται καὶ ἀναλελυμένως εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς. [ΣΥΝΩΝ. *ἀριστάω-ῶ*, *δειπνῶ* καὶ *δειπνοῦμαι*, *ἐσθίω*.

Ἀρκέω-ῶ (=ἐλαρκῶ, εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς)—πρτ. *ἤρκεον οὖν*, μέλλ. *ἀρκέσω*, ἄορ. *ἤρκεσα*. Μέσ. *ἀρκέομαι-οῦμαι* (=εἶμαι εὐχαριστημένος). Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ἀπροσώπως *ἀρκεῖ μοι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ἄορ. *ἠρκεσάμην* (ποιητ.), παθ. μέλλ. *ἀρκεσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠρκεσθήην*, προκμ. *ἠρκεσθῆμι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἀρκούντως* καὶ *ἐξαρκούντως*, *ἀδιάρκης* (=ὁ ἐαυτῷ ἀρκῶν=ἐκείνους πού δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἄλλου), *διάρκης* [=1) ἀρκετός, 2) συνεχῆς] καὶ τὸ μεταγεν. *ἀρκετός*.

Θ. *ἀρκεσ-* (λατ. *arceo*=εἰργῶ, ἐμποδίζω). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστώτος ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *ἀρκος* (γεν. *ἀρκεσ-ος=ους*)=βοήθεια. Διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξὺ τῶν φωνηέντων (*ἀρκεσ-ω*)=*ἀρκεσ-*. Εἰς τὸν μέλλοντα καὶ τὸν ἄορ. ἔργον ἀπλοποιήσι τῶν δύο σ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀντί, ἐπί, ἐξ, πρὸς με ἐλαφρὰν ἐκάστοτε μεταβολὴν τῆς σημασίας τοῦ ἁπλου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αὐτάρκης εἶμι*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *ἀρκοῦμαι τιμ* (=εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ κάποιον) ἐν χρήσει ἡ περίφρασις *ἀρκούντως χρῶμαί τιμ* καὶ τὰ συνώνυμα *ἀγαπῶ τιμ*, *στέργω τιμ*.

Ἄρμότης (=ἐφαρμοζῶ)—πρτ. ἤρμοτον, μέλλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμοσα. Μέσ και παθ. ἀρμότημαι, μέσ ἀόρ. (συν)ηρμοσάμην, παθ. ἀόρ. ἤρμότην, πρkm. ἤρμοσαι. Οἱ ἐλλείποντες τύποι ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ὡς ἀπρόσωπον ἀρμότητει. Ὁ τύπος ἀρμόζω, ὅταν χρησιμοποιῆται ἀπὸ τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους, εἶναι λακωνισμὸς καὶ σημαίνει=εἶμαι ἀρμοστής. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓ. ἔνεστ. ἀρμόζω (μτγν., ἀπὸ τοῦ 100 π.Χ.), πρkm. ἤρμοσα, μέσ. μέλλ. ἀρμόσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. μέλλ. ἀρμοσθήσομαι (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀρμοστής (ἄσχετον πρὸς τὸν λακωνικὸν ὄρον), καὶ συναρμοστής, ἀρμογή, ἐφαρμογή, ἄρμοσις, ἀρμοστός, ἀνάρμοσις, ἐφάρμοστος (ἀπὸ τὸ ὄποιον τὸ νεώτερον ἐφαρμοστής, ἀνεφάρμοστος), συναρμοστής.

Θ ἀρμόδ- (ἀρμόδ-ιος). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. j=ἀρμόδ j=ἀρμόζ-. Διὰ τῆς τροπῆς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς τι (σσ) ἀφωοιοληκτων τοῦ χαρακτηρισμοῦ δ εἰς τ καὶ τῆς ἀφομοίωσης τοῦ j πρὸς τὸ ι=ἀρμόδι-. Τὸ θ. τοῦτο ἐπικράτησεν εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους. Νέον θ. ἐδημιουργήθη κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ῥ. (ἀρπαγ-j-ω=ἀρπάζω) ἀπὸ τοῦς μτγν. με χαρακτηριστῆρα γ ἀντὶ δ (ἀρμογ-ἀντὶ ἀρμόδ-). Ἐξ αὐτοῦ τὰ παράγ ἀρμογή καὶ τὰ συνθ. ἐφαρμογή, συναρμογή καὶ τὸ νεώτερον προσαρμογή, ἀναπροαρμογή κλπ.) [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. διά, περί, ἐπί, σύν : Διαρμότης=διαμοιούζω εἰς διαίτερα μέρη, ὀυθμίζω. Συναρμότης=συναρμολογῶ, συμφωνῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐνώ-ω, συζέγγυμι, συνάπτω, συνδέω-ω. Τοῦ ἀπρόσωπον ἀρμότητει : ἔοικε, πρόπει, προσήκει. [ΑΝΤΙΘ. ἀναρμότησω-ω.

Ἄρνεόμαι οὔμαι (=ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι) ἄ π ο θ. με ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ῆ ν δ ι ἄ θ ε σ ι ν —πρτ. ἤρνεόμην-οὔμην, μέσ. μέλλ. (ἀπ)αρνήσομαι, μέσ ἀόρ. ἤρνησάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσος ἤρνηθην, πρkm. ἤρνημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπλάσθη ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥ. ἀρνε-ω, μέλλ. ἀρνησάω, ἀόρ. ἤρνησα(ὦ κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας ; (Αἶσ. μῦθ., 205), παθ. μέλλ. ποιητικὸς καὶ μτγν. ἀρνηθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀρνησις, ἔξαρνος, ἄπαρνος καὶ τὰ μτγν. ἀρνητικός, ἀρνητέον.

Θ ἀρνε- ἐξ ἀρχικοῦ θ. ἀρ-, (τὸ ὄποιον ὑπάρχει εἰς τὸ ἄρ-j-ω=αἶρω), καὶ τοῦ πρόσφ. νε. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, ἀπὸ, ἐξ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπαρνός εἰμι ἢ γίγνομαι, ἔξαρνός εἰμι τι (=ἔξαρνοῦμαι τι) ἢ περί τινος, οὐ φημι, ἀπόφημι. Παθ. ἀρνησίς ἐστι. [ΑΝΤΙΘ. φημί, ὁμολογῶ.

Ἄρρω-ω (=ἀρρώωνω, καλλιερῶ)—ἀόρ. (ἐν)ήρρωσα. Παθ. ἀρόομαι οὔμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἀρόσω (ποιητ.), μέσ. ἀρόσομαι (μτγν.), παθ. ἀόρ. ἤρόσθην (ποιητ.), μτχ. πρkm. ἀρρομένη ὡς ἐκ πρkm. με ἀττ. ἀναδ. ἀρήρομαι (ποιητ.). Οἱ μτγν. ἐπλάσαν καὶ ἄλλον τύπον ἔνεργ. ἔνεστ. ἀροτριάω ὦ καὶ ἀροτρεύω ἐκ τοῦ μτγν. παρραγ. τοῦ ῥ. ἀροτρον. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀρότης ἢ ἀροτήρ (=δρογωτής, γεωργός), ἀροτρον, ἄροσις, ἄρορα (=καλλιερῆσιμον ἔδαφος, πρβλ. ἀρουραῖος μῦς), ἀροσις, ἀνήροτος (=ἀκαλλιερῆτος, πρβλ. χώρα ἀνήροτος).

Θ ἀρο- ἀπὸ ἀρχικὸν θ. αρ- (λατιν. ar-o). Τὸ ῥημα—δπως καὶ ἄλλα συνηρημένα—ἀνῆκε κάποτε εἰς τὴν τάξιν τῶν εἰς -μι (ἀρο-μι) καὶ μετεπέδησεν ἔπειτα εἰς τὰ συνηρημένα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ χαρακτηριστῆρ ο δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν καταλήξεων, πρὸ ἀρχίζουσιν ἀπὸ συμφωνῶν καὶ εἰς τὰ παράγωγα (ἀρόσω,

ἥροσα, ἀρότης κλπ.). [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. κατὰ : Καταρώ-ω=καλλιερῶ τε-
λείως. [ΣΥΝΩΝ. γεωργέω-ω.

Ἄροπάζω (=ὄπως καὶ σήμερα)—πρτ. ἤροπαζον, μέλλ. ἀροπάσω
καὶ συνηθέστερα ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἀροπάσομαι, ἀρό. ἤροπασα, πρκ.
ἤροπακα, ὑπερσ. ἤροπάκειν. Παθ. ἀροπάζομαι, πρτ. (δι)ἤροπαζόμεην, παθ.
μέλλ. (δι)αρπασθήσομαι, παθ. ἀρό. ἤροπάσθην, πρκμ. ἤροπαομαι, ὑπερσ.
ἤροπάσμην ἢ (ἀν)ἤροπασμένος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ.
ἀροπάξω, ἀρό. ἤροπαξαι καὶ οἱ δύο ποιητ., μέσ. μέλλ. ἀροπούμαι (ἰων.
καὶ μτγν.), μέσ. ἀρό. ἤροπασάμην (μτγν.), παθ. μέλλ. β' ἀροπαγήσομαι
(ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀροπαγήσομεθα ἐν νεφέλαις), παθ. ἀρό ἤροπάγην, πρκ.
ἤροπαγαι, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἄροπαξ, ἀροπαγή, τὸ ποιητ. καὶ μτγν.
ἀροπαγῆ (=γάντζος, τριγγέλι), ἀροπνυια (=περρωτὰ δαιμόνια) καὶ τὰ
μτγν. ἀροπασμός καὶ ἀροπαγμός, ἄροπασμα, ἄροπαγμα.

Θ. ἀροπαγ- (ἀροπαγ-μός) καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. j- ἀροπαγ-j- = ἀροπαζ-. Οἱ ἄλλοι
χρόνοι ἐκτός τοῦ ἐνεστ. καὶ τοῦ πρτ. ἐσηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ
ἐχοντα χαρακτηριστὰ ὀδοντοκτὸν ἀφρονόληκτα ῥήματα λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ
ἐνεστ. ἀροπάξω πρὸς αὐτὰ (φραδ-j-ω=φράξω—φρασσα κλπ. ἀροπάσω—ἤροπασα
κλπ.). Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀρό. ἀροπάξω—ἤροπαξα ἐσηματίσθη
κανονικῶς (πρβλ. καὶ τὸ ἰδικόν μας ἀροπαξα). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, διά,
ἀπό, ὑπό, προανά, εἰς, ἐξ, σὺν, πρό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀροπαγῆν ποιοῦμαι,
λήξομαι (=ληγστεύω), ληγστεύω.

Ἄρρωστέω-ῶ (=εἶμαι ἄρρωστος)—πρτ. ἤρρωσσειον-ον, ἀρό.
ἤρρωσσησιν. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑ-
ΡΑΓ. ἀρρώσθημα.

Θ. ἀρρωστι-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημείωσ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἄρρωστος
(α στερητικ., ὄννημι), ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ ἀρρωσσία. Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν
τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερου σιγμόληκτα οὐσιαστικά εἰς -ος γεν.
εσ-ος=ους (ἀνθος-ἀνθεσ-ος=ους—ἀνθέσ-ω=ἀνθέω-ῶ), κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ νο-
σέω-ῶ (ἐκ τοῦ νόσος) κλπ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν ἀρρωσσίᾳ εἶμι, ἀρρώσθημα
συμβαίνει μοι, ἀσθενής εἶμι, ἀσθενέω-ῶ, κάμνω, νοσέω-ῶ.

Ἄρτάω-ῶ (=κρεμῶ)—μέλλ. (ἀ)αρτήσω, ἀρό. ἤρτησα. Μέσ. καὶ
παθ. (ἀν)αρτάομαι ὦμαι, μέσ. μέλλ. (ἐξ)αρτήσομαι, μέσ. ἀρό. (ἀν)ἤρτη-
σάμην, πρκμ. ἤρτημαι, ὑπερσ. (ἀν)ἤρτήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ.
ἀρό. ἤρτήθην. [ΠΑΡΑΓ. ἄρτησις, ἄρτημα, ἀρτήγη (=ἀγγόνη, βρόχος),
ἀρτέμω (=μικρὸν πανί τοῦ ἱστιοφόρου, ἄλλως δόλων, κοινῶς γάμψια).

Θ. ἀρτα- ἐκ τοῦ ἀρ-τός=σηκωτός (πρβλ. αἶρω ἐκ θ. ἀρ-). [ΣΥΝΘ. Με τὰς
προθ. ἀνά, ἀπό, ἐπί, ἐξ, σὺν, πρὸς. [ΣΥΝΩΝ. κρεμάνηνμι.

Ἄρτύω (=τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω). Εἰς τοὺς πεζογράφους πάν-
τοτε σύνθ.—πρτ. ἤρτυον. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἀρτύο-
μαι, πρτ. ἤρτυόμεην, μέσ. μέλλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀρό. ἤρτυσάμην, παθ.
ἀρό. ἤρτύθην (μόνον εἰς τὴν σύνθ. μτχ. ἐξαρτυθείς), πρκμ. ἤρτυμαι,
ὑπερσ. ἤρτύμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ἀρτύω, ἀρό. ἤρ-
τυσα, πρκμ. ἤρτυκα, ὅλοι ποιητ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. τὸ ἀρ-
τύω λεγόμενον ἐπὶ τῶν φαγητῶν σημαίνει καρυκεύω, βάζω μπαχαρικά.
[ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀρτυμα, ἀρτυσις, ἀρτυτός.

Θ. *ἀρν-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἢ *ἀρνός-ός* (=σύμβασις), τὸ ὁποῖον παρήχθη ἀπὸ τῆς *ἀρ-* (*αἶρω*). Τὸ υ τοῦ θέματος εἰς μὲν τὸν Ὀμηρὸν εἶναι βραχύ, εἰς δὲ τὸ ἄτικόν· ποιητὰς καὶ πεζογράφους μακρόν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *ἐξ*. [ΣΥΝΩΝ. *ἐτοιμάζω*, *εὐτροπέζω*, *παρασκευάζω*.

Ἄρνῶ (=ἀντῶ)—ἀόρ. *ἤρῳσα*. Μέσ. *ἀρνύομαι* (=ἀντῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποκτῶ), μέσ. ἀόρ. *ἤρυσάμην*. Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεστ. *ἀρνύω* (ποιητ. καὶ μτγν.), *πρτ. ἤρυνον* (ποιητ.). Μέσ. *ἀρνύομαι* (ποιητ. καὶ μτγν.), μέσ. μέλλ. *ἀρύνσομαι*, *παθ. ἀόρ. ἤρύνθην ἢ ἤρυσόθην*, μεταγενέστεροι. [ΠΑΡΑΓ. *ἀρυστήρ ἢ ἀρυντήρ* (=εἶδος κουτάλας), *ἀρνύταινα* (=χάλκινον δοχεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔξοριπταν λάδι εἰς τοὺς λύχνους), *οἰνήρυνος* (=ἡ κουτάλα μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιριαν τὸ κρασί ἀπὸ τὸν κρατήρα καὶ ἔχυναν εἰς τὰ ποτήρια), *ἐρνήρυνος* (=κουτάλα μὲ τὴν ὁποίαν ἐτάρασσαν καὶ ἔπαιριαν ἀπὸ τὴν χύτραν τὸ ἔντρος, δηλ. πολτὸν ἀπὸ ὄσπρια, εἶδος φάβας).

Θ. ἀρθ. (ἀρχ. θ. *ἀρ-* [*αἶρω*]) καὶ μὲ τὴν πρόσλημιν τοῦ προσφ. *τ=ἀρθη-*. Τὸ υ παντοῦ βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἐπί*: Ἐπαρνύω=ἐπιχύνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μὲν ἐνεργητικοῦ: ἀνασύνω, ἀντῶ, τοῦ δὲ μέσου *κῶμαι*, *πορίζομαι*.

Ἄρχω [=1] κάνω ἀρχήν, 2) κυβερνῶ, διοικῶ)—*πρτ. ἤρχον*, μέλλ. *ἄρξω*, ἀόρ. *ἤρξα*. Μέσ. καὶ *παθ. ἄρχομαι* [=1] κάνω ἀρχήν, 2) κυβερνώμαι)—*πρτ. ἤρχομην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς *παθ. ἄρξομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἤρξάμην*, *παθ. ἀόρ. ἤρχθην*, μέσ. *πρμ. ἤρχομαι*, ὑπερμ. *ἤρχμην*. Τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ περιφράσεων. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσος ἔνεστὸς τοῦ ὄ. συμπλῖπτουν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κάνω ἀρχήν. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἡ ἐξῆς λεπτοτάτη μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ: Τὸ μὲν ἔνεργ. ἄρχω σημαίνει, ὅτι ἀρχίζω ἐγὼ κάτι, τοῦ ὁποῖου θὰ μετέσχουν καὶ ἄλλοι κατὰ σειράν, τὸ δὲ μέσ. ἄρχομαι, ὅτι μόνος ἀρχίζω πράξιν (λόγον κλπ.). τὴν ὁποίαν θὰ φέρω εἰς πέρας ὁ ἴδιος (ἤρξε πρῶτος λόγου Φαρνύβαζος—ἤρξάμην κατηγορῶν αὐτῶν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ ἔνεργ. *πρμ. ἤρχα*, *παθ. μέλλ. ἀρχθήσομαι*, καὶ οἱ δύο *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. *ἀρκτέον*, *ἀρχή* καὶ ἐξ αὐτοῦ *ἀρχικός*, *ἀρχαῖος*, *ὑπαρχος*, *ἑπαρχος*, *ἀναρχος*, τὰ ποιητ. *ἀρχός* (=ἀρχηγός), τὸ ποιητ. καὶ *μτγν. ἀναρχος* καὶ τὸ *μτγν. ἐναρξίς*.

Θ. ἀρχ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *ἐπί*, *ἐπό*, *προῦπό*, *προσπό*, *ἐξ*, *σύν*: *Διάρχω*=διατηρῶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους. Ἐπάρχω=εἶμαι διοικητῆς χώρας τινός, κυβερνῶ χώραν. Ὑπάρχω=1) κάνω πρῶτος ἀρχήν, 2) ὑποστηρίζω ἐξ ἀρχῆς κάποιον (ἢ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ). Ἀπάρχομαι (ἀποθ.)=προσφέρω τὰς ἀπαρχάς, τὸ πρῶτον καὶ καλύτερον μέρος ἀπὸ ἑνα πράγμα (ἰδίως καρπούς). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κάνω ἀρχήν: *ἀρχὴν ποιούμεθα*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυβερνῶ: *βασιλεύω*, *δεσποζῶ ἢ δεσποτιέω-ῶ*, *δυναστεύω*, *ἡγεμονεύω*, *ἡγοῦμαι* (τινος), *κοιτέω-ῶ*, *τιραντεύω*. Ὡς *παθ. φέρεται ἡ περιφρασις ἀρχὴ γίγνεται* τινος. [ΑΝΤΙΘ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶμαι ἀρχὸν ἀντιθ. εἶναι τὸ *ἰδιοκτείνω*.

Ἄσεβέω-ῶ (=ἐπιδεικνύω ἀσέβειαν εἰς τὰ θεῖα). Τὸ ἐνεργητικὸν ὁμαλόν. *Παθ. ἀσεβοῦμαι* (=πράττομαι μὲ ἀσέβειαν), *παθ. ἀόρ. ἤσεβήτην*, *πρμ. εἰς τὸ γ' ἐν. ἤσεβήτηται* καὶ *μτχ. τὰ ἤσεβημένα* (=τὰ ἀσεβῶςπραχθέντα). ΠΑΡΑΓ. *ἀσέβημα*.

Θ. *ἀσβε-* παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἀσβής* (ἀ στερ. καὶ *σέβω*=σέβομαι. λατρεύω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*.] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝ. *ἀσβῶς ἔχω περὶ τινα* καὶ τὸ ποιητ. *ἀσπετῶ*.] [ΑΝΤΙΘ. *εὐσβέω-ῶ*.]

Ἀσθενέω-ῶ (=εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος)—πρτ. *ἠσθένεον-ον*, ἄορ. *ἠσθένησα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ἀσθένημα*.]

Θ. *ἀσθενεο-* παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ *ἀσθενής* (ἀ στερ. καὶ *σθένος*=δύναμις), γεν. *ἀσθενέος-ος*-*ἀσθενέος-οῦς*, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *ἀσθένεια*. Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ ἐκ τοῦ ἐνεστωτικοῦ θ. *ἀσθενεο*=*ἀσθενε-*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὸς προθ. κατὰ, ἐξ : *Κατασθενέω-ῶ*, μτβτ.=ἐξασθενίζω κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀσθενής εἰμι*, ἐν τῷ *ἀσθενεστάτῳ εἰμί*, *ἀσθένεια ἔστι μοι*, *ἀσθενῶς ἔχω ἢ ἔχω* (Πλάτ. Νόμ.), *ἀρρωστέω-ῶ*, *κάνω*, *νοσέω ῶ*.] [ΑΝΤΙΘ. *θῶννυμαι*, *ὑγιαίνω*, *ἐξυγιάνω* (=γίνομαι ὑγιής, γιατρεύομαι). Σήμερον τὸ *ἐξυγιάνω* ἐν χρήσει ὡς μτβτ. ἀντὶ τοῦ *ἐξυγιάζω*.]

Ἀσθενόω-ῶ (μτβτ.=κάνω κάποιον ἀδύνατον, ἀσθενῆ)—μέλλ. *ἀσθενώσω*. Τὰ λοιπὰ διὰ τῆς περιφράσεως *ἀσθενῆ ποιῶ* (τινα). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπλάσθησαν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *ἀσθενόω-ῶ* τὸ *ἀσθενοποιῶ* καὶ *ἐξασθενίζω*.] [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ἀσθένωσις*.]

Θ. *ἀσθενο-* παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἀσθενής* (κατ' ἀναλογίαν τοῦ δηλῶ ῶ ἐκ τοῦ δηλῶς. Περβλ. καὶ *ἀκριβής*-*ἀκριβόω-ῶ*, *πλήρης*-*πληρόω-ῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀσθενῆ ποιῶ* (τινα), *κατασθενέω-ῶ* (τινα).] [ΑΝΤΙΘ. *κραίω* καὶ τὰ μτγν. *ὑγιάζω* καὶ *ἐξυγιάζω*.]

Ἀσκέω-ῶ (=ἐξασκῶ, γυμνάζω). Τὸ ἐνεργ. ὁμαλῶς. Παθ. *ἀσκέομαι-οῦμαι*, πρτ. *ἠσκεόμην-οῦμην*, παθ. ἄορ. *ἠσκήθην*, πρκ. *ἠσκημαι*. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *ἀσκῶ ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. ἄορ. *ἠσκηόμην* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλ. *ἀσκηθήσομαι*.] [ΠΑΡΑΓ. *ἀσκημα*, *ἀσκησις*, *ἀσκητός-ον*, *ἀσκητής* (=ἐκεῖνος ποὺ καταγίνεται μὲ κάτι καὶ κυρίως μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴν γυμναστικὴν=ὁ ἀθλητής), *ἀσκητὸς* (=ὁ ἀποκτώμενος μὲ τὴν ἄσκησιν), *ἀνάσκητος*.]

Θ. *ἀσκει-* [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπὶ, ἐξ, *σύν*, *πρό* : *Ἐπασκέω-ῶ*=καταγίνομαι εἰς κάτι. Παρασύνθετα τοῦ *ἀσκῶ* εἶναι *σομασκέω-ῶ* (σῶμα, ἀσκῶ), *φωνασκέω-ῶ* (φωνή, ἀσκῶ).] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀσκησιν ποιῶμαι*, *ἀσκητής εἰμί τινος*, *γυμνάζομαι*, *μελετάω-ῶ*.]

Ἄσμενος [καὶ *τριτάσμενος*] (=χαίρων, μὲ χαρὰν)—μτχ. *ἀσχοῖ-στος* μέσ. ἄορ. α' (*Ἐπίδσμενος*-*Ἐπίσμενος*=*ἄσμενος*) τοῦ ῥ. *ἠδομαι* (=εὐχαριστοῦμαι). [ΠΑΡΑΓ. *ἀσμένως*=μὲ χαρὰν. Ἐπιροσηματικῶς μεταφράζεται καὶ ἡ μτχ. *ἄσμενος*, ἡ ὁποία πάντοτε προσδιορίζει τροπικῶς ῥῆμα (*ἄσμενος ἐόρακά σε* κλπ.). Ἄλλα παράγωγα τῆς μτχ. εἶναι τὸ ῥ. *ἀσμενίζω* (=εὐχαρίστως δέχομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς κάτι), τὸ μέσον αὐτοῦ μὲ τὴν ἰδίαν σημασίαν *ἀσμενίζομαι* καὶ τὸ *ἀσμενέω-ῶ* (=εὐχομαι, ἐπιθυμῶ).]

Θ. *Ἐπιδ-*, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ποιητ. ῥ. *ἀνδάνω* (=ἀρέσκω, εὐχαριστῶ) καὶ τὸ πεζολογικὸν *ἦδομαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀγαλλόμενος*, *ἠδόμενος*, *χαίρων*.]

Ἄσπαζέω (=ἀγκαλιάζω φιλικῶς, ἀγαπῶ, χαιρετίζω κάποιον), ἄ π ο θ. ἄ ν ε ρ γ. δι ἄ θ.—πρτ. *ἠσπαζόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀσπάσομαι*,

**Ἀνώμαλα Ῥήματα*—N. Φραγκίσκου

4

μέσ. ἄορ. ἡσπασάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἔνεστ. ἀσπάζω (μετρν.), παθ. μέλλ. ἀσπασθήσομαι (μετρν.), προκ. ἡσπασμαι (τῶν ἡσπασμένων ἐλευθερίαν). (Ἄττ. ἐπιγραφῆ). [ΠΑΡΑΓ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέον, τὸ ποιητ. καὶ μετρν. ἀσπάσιος (ἐκ τοῦ ὁποίου Ἀσπασία).

Θ. ἀσπαδ- (ἀπό ἀρχ. θ. σπα (τοῦ σπάω-ω=ἔλκω πρὸς ἑμαυτὸν, ἐναγκαλίζομαι) με τὸ προθεματικὸν α=ἀσπα-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστώτους διὰ τῆς προολήψεως τοῦ j=ἀσπάδj=ἀσπάζ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνί, ὑπέρ καὶ εἰς τοὺς μετρν. καὶ με τὴν κατὰ (σὲ κατασπαζόμενος καὶ φθεγγόμενος). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, στέργω, φιλῶ, περιτιύσομαι, προσοργισίω. Συγχὰ τὸ ἀσπάζομαι συνάπτεται μετὸ συνώνυμον φιλῶ πρὸς ἔμφρασιν (ἐγὼ ἀσπάζομαι ὑμᾶς, ὡ ἄνδρες, καὶ φιλῶ=σᾶς ἀγαπῶ, κύριοί μου, καὶ σᾶς ἔχω μεσα στήν καρδίᾳ μου). [ΑΝΤΙΘ. χαλεπῶς ἔχω τινί, μισῶ, χαλεπαίνω.

Ἄτιμάζω [=1) περιφρονῶ, θεωρῶ ἀνάξιον λόγου, 2) στερεῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων]—πρτ. ἡτίμαζον, μέλλ. ἀτιμάσω, ἄορ. ἡτίμασα, προκ. ἡτίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, παθ. ἄορ. ἡτιμάσθην, προκ. ἡτίμασμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἀτιμασθήσομαι (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. ἀτιμαστέον καὶ τὸ μετρν. ἀτιμασμός.

Θ. ἀτιμαζ- (ἐκ τοῦ ἀτιμαδj-) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκολήκτων (φράδjω=φράζω). Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. (σελ. 17) ἐκ τοῦ ἀτιμος (ἀ στερητ. καὶ τιμή). Ἐξ αὐτοῦ παρήχθησαν ἐπίσης τὰ ῥ.: 1) ἀτιμάω-ω=δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, τοῦ ὁποίου τὰ παρὰγ. ἀτιμητός, ἀτιμητέον ἀπαντοῦν εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους, ἐνθὸ τὸ ἀτιμάω εἶναι ποιητ. καὶ μετρν. 2) ἀτιμό-ω=α) ἀτιμάζω, β) τιμωρῶ με στέργον τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Τὸ ἀτιμόω-ω σχηματίζεται ὁμαλῶς. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μετρν. με τὴν προθ. παρὰ: Παρὰτιμάζω=γίνομαι πρόξενος ἀτιμίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα, καταφρονῶ, δνειδίζω, προηλακίζω, ὑβρίζω. Ὅς παθ. εἶναι ἀτιμός εἰμι.

Ἄτυχέω (=ἀποτυγχάνω' εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν=νικῶμαι). Τὸ ἔνεργ. ὁμαλὸν ἄνευ ὑπερουνητελ. Ἐκ τοῦ παθ. ὁ ἄορ. ἡτυχήθην (μόνον εἰς τὴν μετχ. τὰ ἀτυχηθέντα = αἱ ἀποτυχίαι, αἱ ἤτται) καὶ ὁ προκ. ἡτύχημαι (μόνον εἰς τὴν μετχ. τὰ ἡτυχημένα = τὰ κατ' ἀτυχή τρόπον πεπραγμένα). [ΠΑΡΑΓ. ἀτύχημα.

Θ. ἀτυχε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἀτυχῆς (ἀ στερητ., τύχη), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀτυχία. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀτυχῆς εἰμι, ἀτυχία συμπίπτει μοι, ἀμαρτίαν καὶ διαμαρτάνω (τινός), δυστυχέω-ω κλπ. (βλ. δυστυχῶ). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νικῶμαι: ἡττάομαι-ῶμαι, νικάομαι-ῶμαι, σφάλλομαι. Ὅς μεταβατικ. λαμβάνεται ἢ περιφρασις εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. [ΑΝΤΙΘ. εὐτυχεῶ-ῶ, εὐ πρώτω, εὐπραγέω-ῶ, εὐ ἢ καλῶς φέρομαι, κατορθῶω-ῶ, νικάω-ῶ.

Ἀυαίνω (=ξηραίνω)—Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους μόνον παθ. ἔνεστ. αὐαίνομαι καὶ προκ. αὐαινόμην καὶ ἠδαινόμην. Ἡ ἔνεργ. φωνὴ καὶ οἱ ἑλλείποντες τύποι τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνωνύμου ξηραίνω καὶ ξηραίνομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μετρν. ἔνεργ. ἔνεστ. αὐαίνω, προκ. (καθ)αὐαίνοιν, μέλλ. αὐανῶ, ἄορ. αὐηγα, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. αὐανούμαι, παθ. μέλλ. αὐανθήσομαι, παθ. ἄορ. αὐάνθην. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μετρν. αὐανσις (=ἀποξήρανσις), αὐασμός (=ξηρασία).

Θ. αὐαν-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ j=αὐανj- καὶ δι' ἐπενθέσεως (1) αὐαίν-

1) Βλ. σελ. 24.

Τὸ θ. *αδαν*-προήλθεν ἐκ τοῦ *αδος*=ξηρός κατ' ἀναλογία τῶν διμολῶς σχηματισθέντων εἰς *-άνω* ὅ. διὰ τῶν προσφ. *αν* καὶ *j* (αὐ-αν-*j*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐξ*, *σὺν* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατὰ καὶ ἀπό. [ΣΥΝΩΝ. *ξηραίνω*—*ξηραίνομαι*, *ἀναγύχομαι*—*ἀναγύχομαι*.

Αὐλέω-ῶ (=παίζω τὸν αὐλόν, τὸ σουραύλι)—*πρτ. ἠύλεον-ουν*, ἄορ. *ἠύλησα*. Μέσ. καὶ παθ. *αὐλοῦμαι* (μέσ.=εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ τὸν ἦλον τοῦ αὐλοῦ, παθ.=ἀντηχῶ ἀπὸ τοὺς ἦχους τοῦ αὐλοῦ), *πρτ. ἠύλούμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *αὐλήσω* (ποιητ. καὶ μεταγεν.). [ΠΑΡΑΓ. *αὐλητής*, *αὐλητρὶς-ίδος* (=αὐλήτρια, νέα ἔχουσα ὡς ἐπάγγελμα νὰ παίξῃ αὐλόν), *αὐλησις*, *αὐλημα*.

Θ. *αὐλε*- ἐκ τοῦ *αὐλός* κατ' ἀναλογία ἄλλων συννηρημ. (*κρατέω-ῶ* ἐκ τοῦ *κράτος*, *ἀθλέω-ῶ* ἐκ τοῦ *ἄθλος*). Τὸ ἀρχικόν θ. τοῦ αὐλός *αὐ*, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ποιητ. ὅ. *ἄψημι*=*ἄψημι*=πνέω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ*, *παρά*, *ὑπό*, *πρός*. Ἄξια ἰδιαίτερας μνείας ἡ σημασία τῶν συνθ. *παραινῶ*=1) παίζω τὸν αὐλόν πλησίον τινός, 2) παίζω τὸν αὐλόν ἄσχημα, *κατανῶ*=τέρω με τὸν αὐλόν. [ΣΥΝΩΝ. *συρίζω* ἢ *συρίτω* (=αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος, δηλ. τοῦ ἐκ καλαμπού ποιμενικοῦ ὄργάνου).

Αὐλίζομαι [=1) μένω εἰς τὴν αὐλήν, μανδρῶζομαι 2) περὶ τὴν νύκτα μου ὅ] ὡς στρατιωτικὸς ὄρος=στρατοπεδεύω, καταλιῶ], ἄ π ο θ. μ έ σ.—*πρτ. ἠύλιζόμην*, μέσ. ἄορ. *ἠύλισάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἠύλισσθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ὑπὸ τῶν μεταγεν. ἐπλάσθη ἔνεργ. ἔνεστώς *αὐλίζω*, παθ. μέλλ. *αὐλισθήσομαι* (αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται), *πρκ. ἠύλισμαι*, ὑπερσ. *ἠύλισμην*.

Θ. *αὐλίξ*- (ἀπὸ τὸ *αὐλιδ-*j**) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *αὐλή* κατ' ἀναλογία τῶν ὀδοντοκόληκτων εἰς *-ίξω* (ἐλπίδ-*j*ω=ἐλπίζω, ἐριδ-*j*ω=ερίζω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ*, *ἐπί*, *ἐν*, *ἐξ*. *Κατανίζομαι*=σταθμεῦν εἰς τὸ ὑπαιθρον. *Ἐπανίζομαι*=στρατοπεδεύω εἰς τοὺς ἀγρούς. *Ἐνανίζομαι*=διανυκτερεῦω. *Ἐξανίζομαι*=βγαίνω ἀπὸ τὴν περιοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστάθμευα (ἐπὶ στρατοῦ). Τὸ ὅ. συντεθῆ καὶ μὲ οὐσιαστικά. Οὕτω ἐκ τοῦ *θύρα* καὶ *αὐλίζομαι* παρήχθη *θυραυλῶ*=μένω ἐκτός τῆς οἰκίας. Ἐκ τοῦ *ἀγρός* καὶ *αὐλίζομαι*: *ἀγραυλῶ*=ἔω εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν παραλλήλως πρὸς τὴν σημασίαν αὐτὴν τὸ *ἀγραυλῶ* φαίνεται νὰ σημαίη ἐκ παρετυμολογίας=τραγουδῶ εἰς τοὺς ἀγρούς μὲ συνοδείαν αὐλοῦ (ἄγγελοι ἡμνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ ποιμένες ἀγραυλοῦσιν ὧδὴν ἐπάξιον). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σηκάσομαι* (=περικλείομαι εἰς μάνδραν), *συγκλήσομαι*, *στρατοπεδεύω*.

Αὕξω καὶ σπανίως *αὕξάνω* (μτβτ.=συντελῶ εἰς τὴν αὕξησιν ἐνὸς πράγματος, μεγαλώνω κάτι)—*πρτ. ἠῦξον*, μέλλ. *αὕξήσω*, ἄορ. *ἠῦξησα*, *πρκ. ἠῦξηκα*. Μέσ. καὶ παθ. *αὕξομαι* καὶ *αὕξάνομαι*, *πρτ. ἠῦξανόμην* καὶ σπανίως *ἠῦξόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *αὕξήσομαι*, παθ. μέλλ. *αὕξηθήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσος *ἠῦξήθην*, *πρκ. ἠῦξημαι*, ὑπερσ. *ἠῦξήμην*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάλυσιν=αὕξάνω *ἐμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὅ. ἔχει καὶ ἄμτβ. σημασίαν=αὕξάνω, μεγαλώνω. Εἰς αὐτοὺς ἀπαντοῦν ἔνεργ. μέλλ. *αὕξανῶ* (μτγν. Μετάφρ. Ο'), παθ. ἄορ. *ἠῦξύνθην* (Αἴσ. μῦθ. 28 καὶ 51). [ΠΑΡΑΓ. *αὕξησις* καὶ *αὕξη*, τὸ ποιητ. *αὕξητής* καὶ τὰ μτγν. *αὕξημα*, *αὕξητός*, *ἀναύξητος*, *αὕξητέον*.

Θ. *αὕγ*- (λατ. *augeo*=αὕξανω, σημερινὸν αὐγατάω ἢ αὐγατεύω) μὲ τὸ πρόσφ. σ=αῦγσ-αῦξ-. Τὸ οὗτω δημιουργηθὲν ἔνεστ. θ. μὲ τὸ πρόσφ. *αν* ἔγενεν

αὐξάν. Σημειώτεον ὅτι εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ἀπὸ τοῦ 400-100 π.Χ. φέρεται μόνον ὁ τύπος αὐξω, ἐνῶ τὸ αὐξάνω παρουσιάζεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς ρωμαϊκοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις ἐπί, ὑπέρ, ἐν, σύν. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπί μτβτ. σημασίας αἰρῶ, μεγαλύνω. | ΑΝΤΙΘ. ἐλαττώω, μειώω, ἱσχνάω.

Ἀυτομολέω-ῶ (=λιποτακτῶ καὶ προσφεύγω εἰς τὸν ἐχθρόν' μεταφορικῶς=ἄφηνῶ ἓνα πολιτικὸν κόμμα καὶ συντάσσομαι μεῖλλον)—πρτ. *ἠὺτομόλων*, ἄορ. *ἠὺτομόλησα*, ὑπερσ. *ἠὺτομολήκειν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *αὐτομολήσω*, πρκ. *ἠὺτομόληκα*. | ΠΑΡΑΓ. τὰ μτγν. *αὐτομόλησις*, *αὐτομολήτεον*.

Θ. *αὐτομολέ-παρασύνθ.* (1) ἐκ τοῦ *αὐτόμολος* (ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *αὐτομολία*). Τὸ *αὐτόμολος* εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ *αὐτός* καὶ τοῦ *θ. μολ-*, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἄορ. *ἐμολον* (*μολῶν λαβῆ*) τοῦ ποιητ. ὁ. βλώσκω=ἐρχομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αὐτομολίε* *χορῶ* πρὸς *τινα* (Θουκ.).

Ἄφανίζω (=καθιστῶ κατὰ ἄφανές, ἐξαφανίζω)—πρτ. *ἠφάνιζον*, μέλλ. *ἄφανιῶ*, ἄορ. *ἠφάνισα*, πρκ. *ἠφάνισκα*. Παθ. καὶ μέσ. *ἄφανίζομαι* (=καθιστῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἄφανῆ), πρτ. *ἠφανίζομην*, παθ. ἄορ. *ἠφάνισθην*, παθ. πρκ. *ἠφάνισμαι*, ὑπερσ. *ἠφανίσομην*. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν : *ἄφανίζω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *ἄφανισθήσομαι* (καὶ πόλεις *ἄφανισθήσονται* μτγν.). | ΠΑΡΑΓ. *ἄφανισσις*, *ἄφανιστός* καὶ τὰ μτγν. *ἄφανισμός*, *ἄφανιστής*.

Θ. *ἄφανιζ-* *παρασύνθ.* ἐκ τοῦ *ἄφανής* (ἀ στερ. καὶ *φαίνομαι*) διὰ τῆς προσλήψεως τῆς καταλήξεως -ίζω κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντολογικῶν (ἐλπιδ-ζ-ω=ἐλπίζω—ἄφανιδ-ζ-ω=ἄφανίζω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἐξ. *Καταφανίζω*=ἐξαφανίζω ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝ. *ἀναρῶ-ῶ*, *ἀπόλλυμι*, *λυμναίνομαι*, *φθείρω*.

Ἄφειδέω-ῶ (=ἄψηφῶ)—πρτ. *ἠφείδεον-ουν*, ἄορ. *ἠφείδησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέλ. *ἄφειδήσω*.

Θ. *ἄφειδес*. Τὸ ὁ. εἶναι *παρασύνθ.* ἐκ τοῦ *ἄφειδής* (γεν. *ἄφειδέος-ος*=*ἄφειδέος-ος* [ἀ στερητ., *φείδομαι*=*μεταχειρίζομαι* με φειδῶ, *κάνω* μετροίαν *χορῆσιν*]), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *ἄφειδία* (=ἄφθονία). Οὕτως ὁ ἐνεστ. *ἄφειδέω* με τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ φωνηέντων *ἄφειδέω-ῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἄφειδήσις*, *ἄφρομαι*.

Ἄφίημι, βλ. *ἔημι*.

Ἄφικνέομαι-οὔμαι, βλ. *ἰκνέομαι-οὔμαι*.

Ἄχθομαι (=βαρύνομαι με φορτίον, στενοχωροῦμαι), ἀ π ο θ. με π α θ. δ ι ἄ θ ε σ ι ν—πρτ. *ἠχθόμην*, μέσ. μέλλ. *ἄχθεσομαι*, παθ. μέλλ. *ἄχθεσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠχθέσθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρκ. *ἠχθημαι* (ποιητ. καὶ μτγν.). | ΠΑΡΑΓ. *ἄχθηδῶν-όνος* (=λύπη, ἔκφρασις δυσφορίας, *δυσαρθεσκία*).

Θ. *ἄχθ-* καὶ *ἄχθεσ-* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *ἄχθος* (=βάρος), γεν. *ἄχθεος-ους*. Εἰς τὸν μέλλ. *ἄχθεσομαι* τὰ δύο σ ἠπλοποιήθησαν εἰς ἓν (*ἄχθεσομαι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις ἐπί, σύν. Ἐπάχθομαι=ἄχθομαι ἐπὶ *τιμῇ*=*λυποῦμαι* διὰ κατὰ. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *χαλεπῶς φέρω*, *ἀθυμῶ-ῶ*, *ἀνιάομαι-ῶμαι*, *βαρύνομαι*, *θλιβομαι*, *λυποῦμαι*. | ΑΝΤΙΘ. *ἀργάλλομαι*, *εὐφραίνομαι*, *ἠδομαι*, *τέρπομαι*, *χαίρω*.

1) Βλ. σελ. 17.

B

Βαδίζω (=προχωρῶ ἀργά, περιπατῶ)—πρτ. *εβάρδιζον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητικὸς *βαδιοῦμαι*, ἀόρ. *εβάρδισα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. μέλλ. *βαδίσω* καὶ *βαδιῶ*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *βαδίσομαι*, πρκ. *βεβάρδικα*. Ὁ Βυζαντινὸς Λεξικογράφος Σουΐδας (βλ. σημ. σελ. 18) σφάλλεται νομίζων, ὅτι οἱ τύποι τοῦ μέλλ. *βαδίσω* καὶ *βαδιῶ* εἶναι «ἑμφρότερα δόκιμα», δηλ. χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἀττικῶν πεζογράφων. [ΠΑΡΑΓ. *βάδισις*, *βάδισμα*, *βαδισμός*.

Θ. *βαδίζε*- ἐκ τοῦ *βαδίδ* j κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντοκόληκτα εἰς -ίζω (*εἰρίδ*-j-ω=εἰρίζω). Τὸ θ. ἐκ τοῦ *βά-δ-ος* (=περπατήμα, ὁδός) ἀπὸ τὴν ὄξαν *βα* τοῦ *βαίρω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις *διά*, *ἀπό*, *σύν*. *Διαβαδίζω*=περῶν ἀντίπερα, *βαδίζω* ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. *Ἀποβαδίζω*=βαδίζω, ἀπερχομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σύμβασιν* καὶ *ἀπόβασιν* ποιοῦμαι, *βαίρω*, *ἄδεῶν*, *ἄδοιπορέω-ῶ*, *πορεύομαι*.

Βαθύνω (=κάμνω κάτι βαθύ, σκάπτω)—μέλλ. *βαθύνῶ*, ἀόρ. *εβάρθυνα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. πρkm. *βεβάρθυνκα*, παθ. ἐν. *βαθύνομαι*, παθ. πρkm. *βεβάρθυνα*, ὑπερσυντ. *εβεβαθύνωην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *βάθυνσις* (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὰ νεώτερα ἐκ-βάθυνσις, ἐμβάθυνσις).

Θ. *βαθύνε*- ἐκ τοῦ *βαθύνε* κατ' ἀναλογίαν τοῦ *ἀμύνε*-j-ω=ἀμύνω (ἀπὸ τὸ πρόθεμα *α* καὶ *μύνε*=πρόφασις). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφρ. j=βαθύνε-j. Μετὰ δὲ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ *ν* (*βαθύνε*), τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο *ν* καὶ τὴν ἐλαχολουθοῦσαν ἀναπληρωματικὴν ἔχτασιν=βαθύνε. Τὸ ἴδιον φαινόμενον καὶ εἰς τὸν ἀόρ. *εβάρθυνα*-σα=εβάρθυνα=εβάρθυνα. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. ἐν (*εμβαθύνω*=εἰσέρχομαι βαθιά, βυθίζομαι). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βαθὺ ποιῶ* τι, *κοιλαινῶ*.

Βαίω (=περιπατῶ, βαδίζω)—πρτ. πάντοτε *εβαιον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. πάντοτε *σύνθ*. *βήσομαι*, ἀόρ. β' πάντοτε *σύνθ*. *εβην* (κατὰ τὸ *εστην*—ὑποτ. βῶ, βῆς, βῆ κλπ., εὐκτ. *βαίην*-ης-η, προστ. βῆθι-βήτω, βῆτε-βάντων καὶ μὲ τὴν προθ. ἀνά=ἀνάβηθι-ήτω κλπ., ἀπαρέμφ. βῆναι, μτχ. *βάς*-βᾶσα-βάν), πρkm. *βεβήκα*, ὑπερσ. *εβεβήκειν*. Τοῦ πρkm. ἀπαντοῦν εἰς τοὺς πεζογράφους καὶ συνηρημένοι τύποι: ὑποτ. γ' πληθ. (*ἐμ*)βεβῶσι, μτχ. *βεβῶς-ῶτος*, οἱ ὁποῖοι ἦσαν λείψανα τοῦ ὁμηρικῆ πρkm. *βέβασ* (τοῦ ᾧ. *βᾶω*=βαίω). Παθ. *βαίνομαι* (πάντοτε *σύνθ*.), παθ. ἀόρ. *εβάρθην* (πάντ. *σύνθ*.), πρkm. *βεβάρμαι*. Τὰ ἑλλειποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἡ προστ. τοῦ ἀόρ. β' *εβην* (βῆθι καὶ ἐν *σύνθ*. ἀνάβηθι) εὐρίσκειται εἰς τοὺς ποιητὰς πάντοτε *σύνθετος* μὲ τὰς προθ. ἐν, κατὰ, ἀνά κλπ. ὑπὸ τὸν τύπον *εμβα*, *κατάβα*, *ἀνάβα*. ὁ ὁποῖος προέρχεται ἐκ τοῦ δωρικῆ τύπου τῆς προστ. *βᾶθι* (ἀττ. βῆθι) δι' ἀποκοπῆς τῆς καταλήξεως *θι*. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐσχηματίσθη καὶ παθ. μέλλων *παραβαθήσομαι* κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. ἀορ. *παρεβάρθην*. [ΠΑΡΑΓ. *βάσις* (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ μτγν. *βάσιμος*), *βῆμα*, *βα-θ-μός* (ἀνάβαθμός), *βάθρον* (ἀνάβαθρον), *βακτηρία*, *βατὸς* (διαβατὸς, προσβατὸς), *διαβατέος*, *βάδην* (=βῆμα πρὸς βῆμα), *βωμός* καὶ τὰ

μγν. *βατήρ* (=ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ κανεῖς ἢ στηρίζεται βαδίζων), *βάτης* (ἀναβάτης, ἐπιβάτης, διαβάτης), *βαθμῖς*, *βάθρα* (ἀποβάθρα, ἀναβάθρα).

Θ. *βαν-* (Λατιν. *venio*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *j*=*βαν-j* καὶ κατ' ἐπένθεσιν (βλ. σημ. σελ. 24)=*βαίν-*. *Ἄλλο θ. τοῦ ῥ. *βᾶ*, τὸ ὅποιον μετέπεσον εἰς *βη* (βῆμα) καὶ *βω* (βωμός). [ΣΥΝΘ. Μετὰ ὅλας τὰς προθ., μετὰ τῶν ὁποίων λαμβάνει διαφόρους σημασίας. Μετὰ τῆς προθ. *περι* καὶ ἐν μέτρῃ τῆς *ἀμφι* ἢ σύνθεσις εἶναι μόνον ποιητ. καὶ μγν. : *Περιβαίω*—*Ἀμφιβαίω*=περιπατῶ *περι*ξί τινός διὰ τὰ τὸν ὑπερασπίσω, προστατεύω. Τὸ *συμβαίω* ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀπρόσωπον *συμβαίνει*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βαδίζω*, *ὀδεύω*, *ὀδοιπορῶ*, *πορεύομαι*.

Βάλλω (=ῥίπτω ἀπὸ μακρᾶν, κτυπῶ, φονεύω)—*πρτ.* *ἔβαλλον*, *μέλλ.* *βαλῶ*, *ἀόρ.* *ἔβαλον* (ὑποτ. *βάλω*, *εὐκτ.* *βάλοιμι*, *προστ.* *βάλε κλπ.*), *πρκ.* *βέβληκα*, *ὑπερο.* (πάντοτε σύνθ.) *ἔβεβλήκειν*. *Μέσ.* καὶ *παθ.* *βάλλομαι*, *πρτ.* *ἐβαλλόμην* (ὡς μέσον μόνον ἐν συνθέσει), *μέσ.* *μέλλ.* *βαλοῦμαι*, *μέσ.* *ἀόρ.* *β' ἐβαλοῦην* (ὑποτ. *βάλωμαι*, *εὐκτ.* *βαλοίμην*, *προστ.* *βαλοῦμαι κλπ.*), *παθ.* *μέλλ.* *βληθήσομαι*, *παθ.* *ἀόρ.* *ἐβλήθη*, *πρκ.* (μέσ. καὶ *παθ.* σύνθ.) *βέβλημαι*, *ὑπερο.* *ἔβεβλήμην*, *τετ.* *μέλλ.* (δια)βέβλησομαι καὶ *βεβλημένος* ἔσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ ἀναελκυσμένως : (ὑπο-, ἐμ) *βάλλω* ἔμαυτον. [ΠΑΡΑΓ. *ἀπόβλητος*, *ἀνυπέροβλητος*, *βέλος*, *βελόνη*, *βολή* (ἀποβολή, διαβολή, ἀναβολή), *βολις* (=τὸ ῥίψιμο «τοῦ πεζόβολου» ἀπὸ τῶν ψαρῶδες), *ἀποβλητός*, *ἀναβολεύς*, τὸ ποιητ. καὶ μγν. *βλήμα* καὶ τὰ μγν. *βλητός* (ἔξ αὐτοῦ *βλητικός*, *πρβλ.* τὸ ἰδικὸν μας *πυροβλητικὸς* σωλήν), *ἀδιάβλητος*, *ὑποβολεύς*.

Θ. *βαλ-* καὶ διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ πρόσφ. *j* καὶ ἀφομοιώσεώς του πρὸς τὸ λ=βᾶλλ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. προήλθεν ἐξ ἀρχικῆς ῥίζης *βελ-* (πρβλ. *δημιον* *βέλεμον*=βέλος), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ θ. *βλη* (ἐβλήθη κλπ., *βλήμα*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ ὅλας τὰς προθέσεις, μετὰ τῶν ὁποίων λαμβάνει διαφόρους σημασίας. Τὰ σύνθ. *ἐκβάλλω* (=ἔξορίζω), *ἐμβάλλω*, *καταβάλλω*, *μεταβάλλω*, *περιβάλλω* ἔχουν παθητικὰ τὸ *ἐκπίπτω*, *ἐμπίπτω*, *καταπίπτω*, *μεταπίπτω*, *περιπίπτω* [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ῥίπτω : *ὀπίτω*, *ἴμην* ἀλλ' ἐνῶ τὸ *βάλλω*=κτυπῶ, *ἐπιτυγχάνω* τὸν στόχον, τὸ *ὀπίτω* καὶ *ἴμην*=ῥίπτω ἀπλῶς. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κτυπῶ συνώνυμον ἔχει τὸ *παίω* ἀλλὰ τὸ μὲν *παίω*=κτυπῶ ἀπὸ πλησίον μὲ ὄπλον, τὸ ὅποιον κρατῶ εἰς χεῖρας μου, τὸ δὲ *βάλλω*=κτυπῶ ἀπὸ μακρᾶν. Ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας συνώνυμ. ἔχει τὸ *πατάσσω*, *πλήτω*, *ῥαπίσω* (=κτυπῶ μὲ ῥαβδί ἢ ἀπλῶς κτυπῶ), *τίπτω*.

Βαπτίζω, βλ. *βάπτω*.

Βάπτω (=βουτῶ εἰς τὸ νερὸ ἢ βαφήν, βάφω, πλύνω)—*ἀόρ.* *ἔβαψα*. *Παθ.* (ἐμ) *βάπτομαι*, *παθ.* *ἀόρ.* *ἐβάψην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. *μέλλ.* *βάψω* (ποιητ. καὶ μγν.), *μέσ.* *μέλλ.* *βάφομαι* (ποιητ.), *μέσ.* *ἀόρ.* *ἐβαψάμην* (ποιητ.), *παθ.* *μέλλ.* *βαφήσομαι* (μγν.), *παθ.* *ἀόρ.* *ἐβάψθην* (ποιητ. καὶ μγν.), *πρκ.* *βέβαμμαι* (ποιητ.—*Ηροδ.*). [ΠΑΡΑΓ. *βαφή*, *βαφεύς*, *βαπτίος*, *βάμμα*, *βάψις* (ἐκ τοῦ ὁποίου *βάψιμος*), *βάπτις* καὶ τὸ θαμιστικὸν ῥ. *βαπτίζω* (=βουτῶ εἰς τὸ νερὸ), τὸ ὅποιον εἰς τοὺς ἀττικοὺς βασιτογράφους ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν μχ. τοῦ παθ. ἔνεστ. καὶ *πρκ.* (βαπτίζομενος-βεβαπτισμένος).

Θ. βαφ- τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. τ=βαφτ-. Διὰ τῆς τροπῆς τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπινον τοῦ τ -π=βάπιω. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. κατὰ ἔπιό, ἐν. Καταβάπιω=ποτιζῶ μὲ βαφήν, χρωματίζω κατὰ. Ὑποβάπιω=βάφο ὀλίγον, ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βαπτίζω, δάω ἢ δύνω.

Βαρβαρίζω [=1] ὁμιλῶ καὶ φέρομαι ὡς βάρβαρος, ὁμιλῶ κακὰ ἑλληνικά, 2) συμπαθῶ τοὺς βιρβαρούς καὶ ἰδίως τοὺς Πέρσας, μηδίζω). Τὸ ῥ. μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα *βαρβαρίζω* καὶ συνήθως συνθ. ἐπιβαρβαρίζω=ὁμιλῶ μὲ βαρβαρικὸν κάπως τρόπον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέλ. *βαρβαριῶ*, ἄορ. *ἐβαρβαρίσα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *βαρβαρισμὸς* (=σφάλμα εἰς τὸ τυπικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης), *βαρβαριστὶ* (εἰς τοὺς Ἀττικοὺς *βαρβαρικῶς*).

Θ. *βαρβαριδ-* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j=βαρβαριδ-j=βαρβαριζ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ιζω ὀδοντοκολήκτων (ἐλπῖς-ἐλπίδ-ος—ἐλπίδ-j-ω=ἐλπίζω). Τὸ ῥ. ἐκ τῆς λέξε. *βάρβαρος*, ἢ ὁποία θεωρεῖται ὡς λέξις ὀνοματοποιημένη πρὸς ἔκφρασιν τῆς τραχύτητος τῶν φθόγγων τῶν ἄλλων ἐκτός τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης (*βαρ-βάο*: πρβλ. τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχαίων, ὅτι οἱ βάρβαροι δὲν ὠμίλουσαν γλώσσαν «ἀλλ' ἔρουζον, ἔρουζον καὶ ἐχελιδόνιζον». Ἐκ τοῦ *βάρβαρος* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *βαρβαρόω-ῶ* (=καθιστῶ κάποιον βάρβαρον) καὶ κυρίως εἰς τὴν παθητ. φωνὴν *βαρβαρόομαι οὔμαι* (*βεβαρβάρομαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις*=ἔχεις ἀγριέψει, ἐπειδὴ ἐξήσες χρόνια μεταξὺ βαρβάρων, Εὐριπ. Ὀρέστ. 485). Εἰς τοὺς πεζοὺς μόνον συνθετ. *ἐκβαρβαρόω-ῶ* (τινα) καὶ τὸ παθητ. *ἐκβαρβαρόομαι-οὔμαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ὑπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμπαθῶ τοὺς Πέρσας συνών. εἶναι *μηδίζω*.

Βαρῶνω [=1] δίδω βάρος, ἐνοχλῶ)—μέλλ. *βαρυνῶ*. Παθ. *βαρύνομαι*, πρτ. *ἐβαρυνόμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσο. *ἐβαρύνθη*, πρκ. *βεβάρημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἀπὸ τὸ θέμα *βαρ* ἐπλάσθη ἀπὸ τοὺς μτγν. ἐνεργ. ἐνεστώως *βαρέω-ῶ*, ἄχρηστος εἰς τοὺς ἀτ. πεζογρ. πλήν τοῦ παθ. πρκ. *βεβάρημαι*, ἐνεργ. ἄορ. *ἐβάρυνα* (μτγν.), παθ. μέλλ. *βαρυνθήσομαι* (ποιητ.), παθ. πρκμ. *βεβάρημαι* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *βάρυνσις*, *βαρυντικός*, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ νεώτερα *ἐπιβάρυνσις* καὶ *ἐπιβαρυντικός*.

Θ. *βαρῶν-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρῶς* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λοιπὰ εἰς -νω ῥ. τὰ ὁποία ἐσηματίσθησαν κατὰ τὸ *ἀμῶν* (ἐκ τοῦ *ἀ-μύνη*=πρόφρασις). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=βαρυν-j. Διὰ τῆς ἀφομοίωσης τοῦ j πρὸς τὸ ν τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἔτερου ν καὶ τῆς ἀναπληρωματ. ἐκτάσεως⁽¹⁾=βαρῶν=βαρῶν. Τὸ ν τοῦ μτγν. ἐνεργ. ἄορ. ἐπίσης μακρόν ἐξ ἀνάληρ. ἐκτάσεως: *ἐβάρῶν-σα*=*ἐβάρῶννα-ἐβάρῶνα*. Ὁ παθ. πρκ. *βεβάρημαι* ἐκ θ. *βαρ-ε-*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ μτγν. *βαρέω-ῶ*=καταπιέζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βαρῶς εἰμί τι*, *ἐνοχλέω-ῶ*.

Βασανίζω [=1] τρίβω τὸν χρυσὸν ἐπάνω εἰς τὴν δοκιμαστικὴν πέτραν (τὴν λυδῖαν λίθον), διὰ τὴν ἐξακριβώσασιν τὴν γνησιότητά του. 2) μτφρ.=ἐξελέγχω τὴν ἀλήθειαν μὲ βασανιστήρια)—πρτ. *εβασάνισον*, μέλλ. *βασανιῶ*, ἄορ. *εβασάνισα*. Παθ. *βασανίζομαι* (=ὑποβάλλομαι εἰς βάσανον, διὰ τὴν εἶπω τὴν ἀλήθειαν), ἄορ. *εβασανίσθη*, πρκ. *βεβασάνισμαι*, τετελ. μέλλ. *βεβασανισμένος ἔσομαι*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ παθ. *βασανίζομαι*

1) Βλ. σελ. 15.

εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν σημαίνει=ταλαιπωροῦμαι ἀπὸ ἀσθένειαν («Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός δεινῶς βασιανίζόμενος» (Ματθ. Η, 6). [ΠΑΡΑΓ. βασιανιστής, ἀβασάνιστος, βασιανιστέον καὶ τὸ μγν. βασιανιστήριον [=1) τόπος βυσάνων, 2) ὄργανον κατ'ἀλληλον διὰ βασιανισμόν].

Θ. βασιανίς- (βασανιδ-γ) ἐκ τοῦ βάσανος (=ἡ πέτρα [ἡ λυδία λίθος], μετὴν ὁποῖαν δοκιμάζουν τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐξ ὀδοντοκλιχτικῶν ὀνομάτων παραγόμενα ὄ. (ἐλίς-ιδος—ἐλίπιδ γ=ἐλίπς-, ἐρίς-δος—ἐρίδ-γ=ἐρίδ- κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μετὰς προθ. διά, κατά : Διαβασιανίζω=βασιανίζω ἐντελῶς, δοκιμάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βάσανον λαμβάνω, βασάνω χροῶμαι, αἰκίζομαι, κακῶ-ῶ, στρεβλόω-ῶ.

Βασιλεύω (=εἶμαι βασιλεὺς)—πρτ. ἐβασίλευον, μέλ. βασιλεύσω· ἄορ. ἐβασίλευσα. Παθ. ἔνεστ. βασιλεύομαι (=διοικῶμαι ἀπὸ βασιλείας). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ ἔνεργ. προκμ. βεβασίλευκα καὶ παθ. ἄορ. ἐβασιλεύθην (=διετέλεσα ὑπὸ βασιλικῆν ἐξουσίαν). [ΠΑΡΑΓ. βασιλεία, ἀβασίλευτος καὶ τὸ μγν. βασιλευτός (=κατ'ἀλληλος διὰ βασιλικῆν διοίκησιν).

Θ. βασιλευ- ἐκ τοῦ βασιλεύς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βασιλεύς εἶμι ἢ γίνομαι, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καθίσταμαι, δυναστεύω, ἡγεμονεύω, κρατέω-ῶ, τυραννεύω καὶ τὸ ποιητ. ἀνάσσω. [ΑΝΤΙΘ. ἰδιωτεύω.

Βεβαιῶ-ῶ (=βεβαιῶνω, ἐξασφαλίζω, σταθεροποιῶ)—πρτ. ἐβεβαίωον-ον, μέλ. βεβαιῶσω, ἄορ. ἐβεβαίωσα. Μέσ. καὶ παθ. βεβαιῶμαι-οῦμαι, μέσ. μέλ. βεβαιῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβεβαιωσάμην (τι), παθ. ἄορ. ἐβεβαιώθην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. βεβαιῶσις καὶ τὰ μγν. βεβαιῶμα, βεβαιωτέον, βεβαιωτής.

Θ. βεβαιο- ἐκ τοῦ βέβαιος (ἀπὸ τὸ θ. βα- τοῦ βαίνω μετὰ ἀναδιπλασιασμόν : βε-βα-ιος=βέβαιος). [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. διά, ὁπότε εἶναι μέσον ἀποθετικῶν ἀπαντῶν μόνον εἰς τὸν ἄορ. : Διαβεβαιούμαι=διευχυρίζομαι, βεβαιῶνω ἐπιμόνος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βεβαίον τι καθίστημι, ἐμπεδῶ-ῶ, κρατύνω, νευρῶ-ῶ, στερεῶ-ῶ, στηρίζω.

Βιάζομαι καὶ σπανιώτερα βιάομαι-ῶμαι (ὡς μέσ.=στενοχωροῦμαι) κάποιον, ἐπιτυγχάνω κάτι διὰ τῆς βίας· ὡς παθ.=στενοχωροῦμαι) ἄ π ο θ. μ ε ι κ τ ὀ ν—πρτ. ἐβιάζομην, μέσ. μέλ. βιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβιάσάμην, παθ. ἄορ. ἐβιάσθην, προκμ. βεβιάσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ ἀναειλημένως βιάζομαι ἐναντιόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ ἔνεργ. τύπος βιάζω καὶ ἐκβιάζω (ὡς ἐπέμενον ὁ ἱατρός ἐκβιάζων αὐτὴν ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα, ἐκεῖνη δ' ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, Αἰσώπ. μῦθ. 107 β'). πρτ. ἐβιάζον, μέλ. βιάσω, ἄορ. ἐβιάσα καὶ παθ. μέλ. βιασθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. βιασμός, βιασθῆς (ἐκ τοῦ ὁποῖου βιαστικός), βιαστός (=ἐκεῖνος ποὺ γίνεται διὰ τῆς βίας), βιαστέον.

Θ. βιάς- (βιάδ-γ) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. βία κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -άζω ὀδοντοκλιχτικῶν (φράδ γ-ω=φράζω, ἀγοράδ γ-ω=ἀγοράζω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθέσεις κατὰ, διά, ἀπὸ, ὑπέρ, εἰς, σύν, πρὸς, πρό καὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μγν. καὶ μετὴν ἐκ : Διαβιάζομαι (ἐπὶ τῶν φυτῶν)=ἐκβιάζω τὴν ἐξοδὸν μου

ἀπό τὸ ἔδαφος. Ἀποβιάζομαι ὡς μέσ.=μεταχειρίζομαι βίαν ὡς παθητ.=ἐξαναγκάζομαι εἰς ὑποχώρησιν. Εἰσβιάζομαι=χορησιμοποῖω βίαν. Ἐκβιάζομαι, ὡς μέσ.=διά τῆς βίας ἀπορρίπτω κατ' ὡς παθ.=1) ἐκδιώκομαι διὰ τῆς βίας. 2) παριστάομαι μέ βίαιον, ὄχι φυσικὸν τρόπον (ἐπὶ ἐργῶν τέχνων). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βία χροῶμαι, ἀναγκάζω. Ὡς παθ. εἶναι βίαια πάσχω. [ΑΝΤΙΘ. πειθώ.

Βιβάζω (=ἀνεβιάζω, ὑψώνω). Εἰς τοὺς ἀττ. πέλογράφους ὅλοι οἱ χρόνοι πάντοτε σύνθετοι—πρτ. ἐβίβαζον, μέλ. βιβῶ (ᾱ, -ᾱ, βιβῶμεν κλπ.), ἄορ. ἐβίβασα. Μέσ. καὶ παθ. βιβάζομαι, μέσ. μέλ. βιβῶμαι (-ᾱ, -ᾱται, βιβῶμεθα κλπ.), μέσ. ἄορ. ἐβιβασάμην. Οἱ ἑλλείποντες τύποι ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλ. βιβάσω (ποιητ. καὶ μγν.), μέσ. μέλ. βιβάσομαι (ποιητ.), παθ. μέλ. συνήθως σύνθ. καταβιβασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβιβάσθην, πρκμ. βεβίβασμαι, ὅλοι μγν. Εἰς τοὺς μγν. γενικῶς τὸ ὄ. ἐφέρετο ἄπλοῦν. Τοῦ μέσ. μέλ. βιβάσομαι ἀντὶ τοῦ συνηρ. συνθ. βιβῶμαι ἐγίνετο, φαίνεται, χοῆσις καὶ ὑπὸ τῶν ἀττικῶν πέλογράφων : «ἀττικῶς πάντῃ τὸ ἀναβιβάσεται». [ΠΑΡΑΓ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος καὶ τὰ μγν. βίβασις (ἀναβιβασίς, καταβίβασις, διαβίβασις κλπ.), ἀναβιβασμός καὶ συμβιβασμός, ἀναβιβαστέον, βιβαστής.

Θ. βιδ-. Ἐξ αὐτοῦ με τὸν ἔνεστ. ἀναδ. καὶ τὸ πρόσφ. j=βι βιδ-j=βιβαζ-. Ὁ ἔνεστ. ἀναδ. εἰς τὸ ὄ. τοῦτο, ὅπως καὶ εἰς τὸ διδάσκω, διατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς χρόνους. [ΣΥΝΘ. Τὸ ὄ. εἰς τοὺς ἀττικῶς πέλογρ. ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθ. με ὅλας τὰς προθέσεις (πλὴν τῆς παρὰ, περὶ καὶ ἀμφὶ) καὶ με διπλὴν πολλακίς σύνθ. (ἀντιανα-, ἐπανα- κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνάγω, ἀναγέρω.

Βιβρώσκω (=τροφώ). Τὸ ὄ. ἑλλειπτικόν. Εἰς τοὺς ἀττ. πέλογράφους ἀπαντᾷ ὁ ἐνεργ. καὶ ὁ παθ. πρκμ. (κατὰ) βέβρωκα καὶ (κατὰ) βέβρωμαι μονον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. (κατὰ) βεβρωσθεὶ καὶ τὴν μγ. (κατὰ) βεβρωμένος. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεστ. βιβρώσκω (ποιητ.), μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βρώσομαι, ἄορ. ἐβρωσα καὶ οἱ δύο μγν., καὶ μγ. πρκ. συγκεκομμένη βεβρώς-ῶτος (ποιητ.). Παθ. ἐνεστ. βιβρώσκομαι (ποιητ.), παθ. μέλλ. βρωθήσομαι, π.αθ. ἄορ. ἐβρωθήην καὶ οἱ δύο μγν., ὑπεροχ. ἐβεβρωμην (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. βρώσις (=φαγητὸν «εὐλόγησον, Κύριε, τὴν βρώσιν καὶ τὴν πόσιν», βρώμα («σκολήκων βρώμα»), βρωτός (ἡμίβρωτος), βρωτέος καὶ τὸ μγν. βρώμη (=τροφή).

Θ. βρω- ἀπὸ ἀρχικῶν θ. βρω- (ἐκ τοῦ ὁποίου βρωά=τροφή τῶν σαρκοφάγων) καὶ διὰ μεταθέσεως καὶ μεταπτώσεως (βλ. σημ. σελ. 29) βρω-βρω-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸν ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τὸ πρόσφ. σκ=βι-βρω-σκ-. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθέσεις ἀνά, κατά, διά : Ἀναβιβρώσκω=καταβροχθίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐσθίω, αἰτέομαι-οῦμαι, καὶ τὸ μγν. βροχθίζω καὶ καταβροχθίζω.

Βιοτεύω (=ἔξενρισκώ τὴν τροφήν, ζῶ)—μέλ. βιοτείσω. Τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. βιοτεία (=τρόπος ἔξενρέσεως τροφῆς) καὶ τὸ μγν. βιότευμα (=τρόπος ζωῆς).

Θ. βιοτεν- ἐκ τοῦ βίωτος ἢ βιοτή (=βίος, μέσον ζωῆς), ἀπὸ τοῦ ὁποῖον τὸ μγν. βιοτικός (=δ. σχετικὸς με τὴν ζωὴν πρβλ. βιοτικὴ μέριμνα). Τὸ ὄ. ἐσχη- (ματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστικὰ εἰς -εως βασιλεὺς-βασιλεύω), ἱππεὺς-ἱππεύω κλπ., κατὰ τὰ ὅποια καὶ ἰδιωτεύω (ἐκ τοῦ

(ιδιότης), *ἡγεμονεύω* (ἐκ τοῦ ἡγεμών) κ. ἄ. ὅ.) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τὸν βίον ἢ τὴν δαίταν ποιῶμαι, τὴν βιοτὴν ἔχω, ὁ βίος ἐστὶ μοι ἀπὸ τίνος, βιώω-ῶ, διαι-
τάομαι-ῶμαι, ζῶ.

Βιώω-ῶ (=ζῶ)—μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἄορ. α' ἐβίωσα καὶ β' ἐβίων (ὑποτ. βιώ, βίῳ, βίῳ κλπ., εὐκτ. βιῶν-ης-η κλπ., προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμ. βιώναι, μτχ. βιούς-οὔσα-όν), πρκ. βεβίωκα. Παθ. πρκ. βεβίωμαι. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. καὶ οἱ ἄλλοι ἔλλειποντες χρόνοι ἀνα-
πληροῦνται ὑπὸ τοῦ βιοτεύω [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. βιώω-ῶ (ποιητ. καὶ μτγν.), πρτ. ἐβίοον-ουν, ἐνεργ. μέλλ. βιώσω (μτγν.). Μέσ. βιόομαι-
οῦμαι (ἰων. καὶ μτγν.), μέσ. ἄορ. ἐβιωσάμην (=ἔκαμα νὰ ζήσῃ), παθ. μέλλ. βιωθήσομαι (=βιώσομαι). [ΠΑΡΑΓ. βιωτός, ἀβιωτός, βιωτέον καὶ τὸ μτγν. ἀναβίωμα (κατὰ τὸ ὅποιον καὶ τὸ νεώτερον βίωμα=τὸ ζήσιμο), βιώσιμος, βιώσις.

Θ. βιο- (λατιν. νίνο) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. βίος. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, σὺν : *Ἀναβιώω-ῶ*=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν. *Καταβιώω-ῶ*=τελειῶναι τὴν ζωὴν μου (οὐδὲν βαρύτερόν ἐστι ἢ τὸ ἐν ἀμουσίᾳ (=ἀπαιδευσίᾳ) καταβιώ-
ναι). *Ἐπιβιώω-ῶ*=ζῶ κατόπι γεγονότος ἢ καταστάσεως, ἐπιζῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τὸν βίον ποιῶμαι, βιοτὴν ἔχω, βιοτεύω, διαιτάομαι-ῶμαι, ζῶ.

Βιώσκομαι (ἀμτβ.=ἀναζῶ, μτβ.=ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν) ἀποθ. μτβ. τοῦ βιώω-ῶ. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον σύν-
θετον ἀναβιώσκομαι—πρτ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. ἄορ. ἐπὶ μτβ. σημασία; ἀνεβιωσάμην, ἄορ. β' ἀμτβ. ἀνεβίων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ὅ. εἰς τοὺς μτγν. μόνον ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν. διότι ὑπ' αὐτῶν ἐπλάσθη ἐνεργ. τύπος τοῦ ἐνεστῶτος ἀναβιώσχω, ἄορ. ἀνεβίωσα.

Θ. βιο- καὶ βιω- (ἐκ τοῦ βίος), τὸ ὅποιον μὲ τὸ πρόσφ. σκ=βιώσκ-
[ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ ἀμτβ. σημασίας ἀναζῶ· ἐπὶ μτβ. τὰ μτγν. ζωο-
γόνεω ῶ καὶ ζωοποιέω-ῶ.

Βλάπτω (=προξενῶ βλάβην, ζημίαν)—πρτ. ἐβλαπτον, μέλλ. βλάψω, ἄορ. ἐβλαφα, πρκμ. βέβλαφα, ὑπερο. βεβλαφώς ἦν. Παθ. βλά-
πτομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. βλάνομαι, παθ. μέλλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐβλάβῃην καὶ β' ἐβλάβην, πρκμ. βέβλαμ-
μαι (ψαι.πται-μμεθα-φθε-μμένοι εἰσίν). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ ἀνα-
λειμμένως βλάπτω ἑμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς δύο μτγν. ἐπι-
γραφὰς ἀπαντοῦν δύο διάφοροι τύποι ἐνεργ. πρκμ. βέβλαβα (εἰς τὴν
μτχ. βεβλαβώς, ἐπιγραφή Ἐπιδαύρου) καὶ ἐβλαφα (εἰς τὴν μτχ. κατε-
βλαφότες, ἐπιγραφή Ὁρωπού). [ΠΑΡΑΓ. βλάβη ἢ (τὸ) βλάβος, βλά-
ψις (=βλάβη).

Θ. βλάβ- (βλάβ-η, βλάβ-ος). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. τ=βλάβ τ.
Μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ β εἰς τὸ ὁμόπουν του τ=π=βλάπτ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς
προθ. κατὰ καὶ ἀπὸ : *Καταβλάπτω*=προξενῶ μεγάλην ζημίαν. *Ἀποβλάπτω*=κα-
ταστρέφω ἐντελῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλάβην παρέχομαι τινι, ἀδικῶ τινι,
κακοεργῶ τινι, κακόω-ῶ, λυμναίνομαι, λωβάομαι-ῶμαι, σίνομαι, φθείρω. Ὡς παθ.
εἶναι βλάβην ἔχω. [ΑΝΤΙΘ. λυσιτελῶ, δίνημι, ὠφελῶ.

Βλαστάνω (=βγαῖω βλαστὸν)—ἄορ. β' ἐβλαστον, ὑπερουντ.
(ἐπ)εβλαστήκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλ. βλαστήσω (ποιητ. καὶ

μυγν.), ἄορ. *εβλάστησα* (μυγν.), πρκμ. *εβλάστηκα* (ποιητ.) καὶ *βεβλάστηκα* (μυγν.). Εἰς τοὺς μυγν. παραλλήλως πρὸς τὸ *βλαστάνω* φέρεται καὶ συνηρ. τύπος *βλαστέω-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μυγν. *βλάστημα* καὶ τὸ μυγν. *βλάστηαις*.

Θ. *βλαστ-* (*βλαστ-ός*, *βλάστ-η*=*βλαστός*). Τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ θ. μετὰ πρόσφ. *αν* καὶ *ε=βλαστ-αν-βλαστε-* (πρὸ συμφ. *βλαστ-η*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθέσεις *ἀνά*, *παρά*, *ἐπί*, *ἐκ* : *Παραβλαστάνω*=*βλαστάνω* ὡς *παραφυσάς*. *Ἐπιβλαστάνω*=*βλαστάνω* πλησίον ἢ *ἐκ νέου*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *φύω*, *ἀναδίδωμι*.

Βλασφημέω-ῶ (=ὀμιλῶ μετὰ περιφρόνησιν διὰ τὰ ἱερὰ πράγματα γενικῶς=κακολογῶ, ὑβρίζω)—πρτ. *εβλασφήμεον ουν*, ἄορ. *εβλασφήμησα*, πρκμ. *βεβλασφήμηκα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μυγν. *βλασφημητέος-α ον*.

Θ. *βλασφημ-*. Τὸ ῥ. εἶναι *παρασύνθ.* (!) *ἐκ τοῦ βλάσφημος* (*βλάβος* (τὸ) γεν. *βλάβεο-αν-βλαστε-* θέμ. *βλαβεο-βλαβε-φήμη*=*βλα(β)ο-φημος*=*βλάσφημος*). Ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σιμύληκτα οὐδέτε οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *εο-ος*=*ους* (κράτος-κράτεος-ος=ους—κράτεος-ω=κράτεος-ῶ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βλασφημίας* ποιῶμαι εἰς τινα, *βλασφημίας* λέγω περὶ τίνος, *βλασφημία* χροῶμαι. Ὡς παθ. εἶναι *βλασφημία* γίγνεται. [ΑΝΤΙΘ. *εὐλογέω-ῶ*, *εὐφημέω-ῶ*.

Βλέπω (=στρέφω τὰ βλέμματά μου)—πρτ. *εβλεπον*, μέσ. μέλλ. ὡς *ἐνεργ.* *βλέπωμαι*, ἄορ. *εβλεωα*. Τὰ λοιπὰ *ἐκ τῶν συνωνύμων*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΥΓΝ. *ἐνεργ.* μέλλ. *βλέψω*, πρκμ. *βέβλεφα*, μέσ. ἄορ. *εβλεψάμην* (καὶ *περιβλεψάμενος* πάντας αὐτοὺς εἶπεν, Λουκ. Ἑ', 10), παθ. ἄορ. *εβλεφθην*, πρκμ. *βέβλεμμαι*, ὅλοι μυγν. [ΠΑΡΑΓ. *βλέμμα*, *βλέφαρον*, *βλεφαρίς*, *περίβλεπτος*, *βλεπτιόν*, τὸ ποιητ. *βλεπτός* καὶ τὸ μυγν. *βλέψις*.

Θ. *βλεπ-*. Εἶναι *ἐκ τῶν ὀλίγων ἀφωνολήκτων*, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸν *ἐνεστ.* καὶ πρτ. χωρὶς πρόσφουμα (πρβλ. *ἀγ-ω*, *ἐχ-ω*, *πέιθ-ω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθέσεις *ἀνά*, *διά*, *παρά*, *ἀντί*, *περὶ*, *ἐπί*, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ, ἐν, εἰς, πρὸς, πρό : *ὑποβλέπω*=*βλέπω* μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ. *ὑπερβλέπω* κατὰ τὸ *ὑπερορῶ*=*περιφρονῶ*, ἀψηφῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀθροέω-ῶ*, *θεῶμαι* (=βλέπω μετὰ προσοχὴν ἐπὶ πολλῶν ὧραν, παρακολουθῶ μετὰ τὰ μάτια μου), *θεωρέω-ῶ*, *ὀράω-ῶ* (=ἀντιλαμβάνομαι μετὰ τὸ αἰσθητήριον τῆς ὁράσεως, βλέπω μετὰ τὰ μάτια μου). [ΑΝΤΙΘ. *τυφλόσμαι-οῦμαι* καὶ τὰ μυγν. *ἀβλεπέω-ῶ* καὶ *τυφλώτω*.

Βλώσσω (=ἔρχομαι, πηγαῖνω). Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. *ἐμολον*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΥΓΝ. Τὸ *βλώσσω* ἀπαντᾷ κυρίως εἰς τοὺς ποιητάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μυγν. Εἰς αὐτοὺς φέρονται μέσ. μέλ. *μολοῦμαι* (ποιητ.) καὶ *βλώξω* (μυγν.), ἄορ. *ἀ' ἐβλωξα* καὶ *β' ἐβλων* (μυγν.) καὶ πρκμ. *μέμβλωκα* (ποιητ.). Εἰς τοὺς μυγν. ἐπίσης κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἄορ. ἐσχηματίσθη συνηρημ. *ἐνεστ. μολέω-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. *αὐτόμολος* (ἔκ τοῦ ὁποίου τὸ μυγν. ῥ. *αὐτομολέω-ῶ*, τὸ ποιητ. *ἀγχίμολος* (=ἔκεινος ποῦ ἔρχεται πλησίον) καὶ τὰ μυγν. *ἀντιμολία* ἢ *ἀντιμολία* (εἰς τὴν φράσιν *δίκη κατ' ἀντιμολίαν* (=παρόντων καὶ τῶν δύο διαδίκων)).

1) Βλ. σελ. 17.

Θ. μολ· και κατά μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) μλο- (μ)βλο- και με τὸ πρόσφ. σκ=βλωσκ·. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Βλ. βαδίζω.

Βοάω-ῶ (=φωνάζω δυνατά, μπήγω τις φωνές' ἐπὶ πραγμάτων =ἤχῳ)—πρτ. ἐβόασον-ων, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι, ἄορ. ἐβόησα. Μέσ. και παθ. (ἐπι)βοῶμαι, παθ. πρkm. (δια)βεβόημαι (μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. διαβεβόηται=φέρεται εἰς τὸ στόμα κάθε ἀνθρώπου). Τὰ ἄλλα διὰ περιφράσεως. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. βοήσω (ποιητ. και μτγν.), πρkm. βεβόηκα (μτγν.), μέσ. ἄορ. ἐβοησάμην (ποιητ.), παθ. ἄορ. ἐβοήθην, ὑπερσ. ἐβεβοήμην, και οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. περιβόητος, ἐπιβόητος και τὰ μτγν. βόημα, βόησις, βοητής, βοητός.

Θ. βοα- ἐκ τοῦ βοή. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, ἐπί, ἐν, ἐκ, σὺν και ἐνίοτε με διτλήν συνθ. συνανα· : Καταβοῶ=φωνάζω δυνατά. Διαβοῶμαι, ὡς ἀποθ.=συναγωνίζομαι φωνάζων ὡς παθ.=εἰμαι ἀντικείμενον γενικής συζητήσεως. Παραβοῶ=φωνάζω πλησίον. Ἐπιβοῶμαι (ὡς μέσ. μτβτ.)=ἐπι-καλοῦμαι, καλῶ εἰς βοήθειαν· ὡς παθ.=εἰμαι διαβόητος, κακολογοῦμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βοῆν παρέχει ἡ ποῦ, βοῆ χρῶμαι, γεγωνίσκω, κρούω, κραυγάζω, φωνέω-ῶ. Παθ. βοῆ γίγνεται.

Βοηθέω-ῶ (=βοῆ θέω=τρέχω με φωνάς εἰς βοήθειαν, βοηθῶ). Τὸ ἐνεργητικὸν ὁμαλῶς. Παθ.—πρkm. βεβοήθημαι (ὡς ἀπρὸς βεβοήθηται και εἰς τὴν μτχ. βεβοηθημένον). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς και ἀνάλυ-σιν βοηθῶ ἐμαντῶ. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Ἐνεστώς μέσ. και παθ. φωνῆς βοηθέομαι-οῦμαι, μέσ. μέλλ. βοηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβοηθήθην, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. βοηθητέον και τὰ μτγν. βοήθημα, ἀβοήθητος.

Θ. βοηθε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον (σελ. 17) ἐκ τοῦ βοή, θέω, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βοηθός και βοηθός. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. παρά, ἐπί, ἐκ, σὺν, πρόσ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βοηθός καθίσταμαι τινι, ἀλέξω, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρέω-ῶ, παρίσταμαι (τινι), τιμωρῶ (τινι). Ὡς παθ. ἢ περιφρασις βοηθείας τυγχάνω.

Βόσκω (=τρέφω [κυρίως ζῶα], περιποιοῦμαι). Εἰς τοὺς ἀπτι-κὸνς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεργ. και μέσ. και παθ. ἐνεστώς βόσκομαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. πρτ. ἐβοσκον (μτγν.), μέλλ. βοσκήσω (ποιητ), ἄορ. ἐβόσκησα (μτγν.), μέσ. μέλλ. βοσκήσομαι (μτγν.), παθ. ἄορ. ἐβο-σκήθην (ποιητ.), πρkm. βεβόσκημαι (μτγν. ἀρνία βεβοσκημένα). [ΠΑΡΑΓ. βόσκημα (=ὄ,τι βόσκεται, ἰδίως τὰ πρόβατα και μάλιστα εἰς τὸν πληθυντ. τὰ βοσκήματα = τὰ θρεφτάρια, εὔβοτος [=1] ἐκεῖ-νος ποῦ ἔχει ἄφθονον και καλὴν τροφήν, 2) ὁ εὐτραφής], μηλόβοτος (=ἐκεῖνος ποῦ τρέφεται ἀπὸ μῆλα, δηλ. πρόβατα), και ποιητ. βοτὸς-ὄν (=βόσκημα), αἰγίβοτος (γῆ=ἐκεῖνος ποῦ τρώγεται ἀπὸ τὰς αἰγας), σὺβάτης (σῦς, βόσκω=χοιροβοσκός) και τὰ μτγν. βόσκησις, βοσκητέον, αἰγίβοσις (=βοσκή αἰγῶν), αἰγίβοσκος (γῆ=αἰγίβοτος).

Θ. βο- (εὔ-βο-τος) και με τὸ πρόσφ. σκ=βοσκ·. Με τὴν προσθήκην τοῦ πρόσφ. σ (πρὸ συμφ. η) παρήχθη νέον θ. βοσκε-. Ἐκ τοῦ θ. αὐτοῦ οἱ ποιητ. και μτγν. τύποι τοῦ ὄ. (βοσκήσω, ἐβόσκησα, κλπ.), οἱ ὁποῖοι διετήρησαν και τὸ πρόσφ. σκ. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς και τοὺς μτγν. με τὴν προθ. ἐπί, ὅτε εἶναι ἀποθετικόν. Ἐπιβόσκομαι=τρέφομαι ἀπὸ κάτι. Εἰς πολλὰ μτγν. χρόνους τὸ ἐνεργ. συντεθῆ με τὴν προθ. ὑπό : Ὑποβόσκω (ἀμτβ.)=αὐξάνομαι ἀφανῶς ἢ ὑποκάτω, ἐξακολουθῶ τὴν ὑπουλον ἐνεργειάν μου (κυρίως ἐπὶ νόσου και δυσ-

μενούς συναισθήματος· προβλ. ὑποβόσκει ψυχρότης εἰς τὰς σχέσεις τῶν Μ. Δυνάμεων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βουκολέω-ω, νέμω, ποιμάνω.*

Βουθυτέω-ω (=θυσιάζω βόδι· θυσιάζω). Ὁ ἐνεστ. ποιητ. καὶ μτγν.—*πρτ. ἐβουθύτεον-ουν, ἀόρ. ἐβουθύτησα, πρκμ. βεβουθύτηκα.*

Θ. *βουθυτε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (σ. 17) ἐκ τοῦ *βουθύτης* (βοῦς, θύω) καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ συγκόλλητα ἐπιθ. εἰς ης, γεν. -εος=ους (*εὐτυχῆς-εὐτυχέος* (=ους) -εὐτυχέω=εὐτυχέω=ω). Τὸ *βουθυτώ* ἔχασεν ἑνωρίτητα τὴν ἐτυμολογικὴν σημασίαν τοῦ θυσιάζω βόδι καὶ ἐσημεινεν ἅπλως θυσιάζω οἷς (=πρόβατα), τράγους, κριούς κλπ.· προβλ. τὸ σημερινὸν *παρτερεύομαι* καὶ ἐπὶ ἀνδρός, ἐνῶ ἐτυμολογικῶς ἀρμόζει λεγόμενον μόνον διὰ τὴν γυναῖκα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θύω, καθιερεύω, σφαγιάζομαι.*

Βουκολέω-ω (=βόσκω βόδια· μτγρ.=ἔξαπατῶ)—*ἀόρ. (ἀπ) εβουκόλησα.* [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. ἐνεστ. *βουκολέομαι-οῦμαι* καὶ μέσ. μέλ. *βουκολήσομαι*. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλ. *βουκοληθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐβουκολήθην*, πρκμ. *βεβουκόλημαι*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐσχηματίσθη καὶ σύνθ. τύπος τοῦ ῥ. εἰς -ίζω ἀπο-*βουκολίζω*=ἔξαπατῶ. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *βουκόλημα* (=ἔξαπάτησις) καὶ ἀποβουκόλημα, *βουκόλησις* [=βουκὴ βοδίνω, 2] ἔξαπάτησις].

Θ. *βουκολε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (σελ. 17) ἐκ τοῦ *βουκόλος* (βοῦς καὶ ἡ ῥίζα *κολ-* [λατιν. *colo*=περιποιῶμαι, φροντίζω], ἡ ὅποια εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν πολ. (αιπόλ-ος, [αἶγο-πόλ-ος=γιδβοσοκός] τοῦ *πολ-έω-πελ-ομαι*). Ὁ,τι ἐλέχθη περὶ τῆς ἀρχικῆς καὶ τῆς μετὰ ταῦτα σημασίας τοῦ *βουθυτώ*, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ *βουκολέω-ω*. Καὶ αὐτὸ δηλ. ἔχασεν ἑνωρίτητα τὴν ἐτυμολογικὴν σημασίαν τοῦ καὶ ἐσημεινεν ἅπλως βόσκω (*βουκολῶ ἵππου, αἶγας, ἄρνας* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρῶθ. ἀπὸ· *Αποβουκολέω-ω*=ἀφήνω καὶ νὰ ἀποπλανηθῆ καὶ νὰ χαθῆ. Εἰς τοὺς μτγν. συντετέθη τὸ ῥ. καὶ μὲ τὴν πρῶθ. διὰ· *Διαβουκολέω-ω* (=ἀπατῶ δίδωμι ψευδέως ἐπιπέδω) καὶ μέσ. *διαβουκολέομαι-οῦμαι*=ἔξαπατῶ τὸν ἑαυτὸν μου, κολακεύομαι νὰ πιστεύω. Τὸ *διαβουκολῶ* διετηρήθη καὶ εἰς τὴν νεωτέραν καθαρεύουσαν γλῶσσαν μὲ τὴν μτγν. σημασίαν του. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀπατῶ· *ἀπατῶ, γοητεύω, δολεάζω, παράγω, παρακρούομαι, πλανῶ-ω, φρεναίζω.*

Βουλεύω [=1] εἶμαι βουλευτής, 2) σκέπτομαι, ἀποφασίζω]. Σχηματίζεται ὁμαλῶς. Ὁ μέσ. μέλ. *βουλεύσομαι* σύνθ. μὲ τὴν πρῶθ. ἐπι(ἐπιβουλεύσομαι) ἔχει παθητ. σημασίαν=ἐπιβουλευθήσομαι=θὰ γίνω ἀντικείμενον ἐπιβουλής. [ΠΑΡΑΓ. *βούλευμα* [=1] ἀπόφασις τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου εἰς τὰς Ἀθήνας, 2) γενικῶς=ἀπόφασις], *προβούλευμα* (=σγέδιον νόμου καταρτιζόμενον ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν Ἀθηναίων, διὰ νὰ ὑποβληθῆ ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου), *βούλευσις* [=1] σκέψις, 2) ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς καὶ ἡ κατηγορία διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο], *βουλευτέον, βουλευτήριον, βουλευτής, ἀπροβούλευτος* (=ἐκεῖνος πού δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν βουλὴν), *εὐεπιβούλευτος* (=ἐκεῖνος πού ὑπόκειται εὐκόλα εἰς ἐπιβουλὴν), *δυσεπιβούλευτος* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *βουλευτός* [=1] ἐκεῖνος πού ἐσχεδιάσθη, 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς συζήτησιν διὰ νὰ ληφθῆ ἀπόφασις περὶ αὐτοῦ].

Θ. *βουλευ-* ἐκ τοῦ *βουλή* (=σκέψις, ἀπόφασις). Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -εως (βασιλεὺς-βασιλεύω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρῶθ. διὰ, μετὰ, ἐπὶ, ἀντεπί-, συνεπί-, προεπί-, σύν,

πρό: Διαβουλεύομαι (ἀποθ.)=σκέπτομαι ἢ συζητῶ μίαν ὑπόθεσιν· τὸ ἐνεργητ. διαβουλεύω εἶναι μτγν. καὶ σημαίνει=διανύω τὴν βουλευτικὴν μου περιόδον. Μεταβουλεύω καὶ κυρίως ὡς ἀποθ. μεταβουλεύομαι=μεταβάλλω γνώμην, μετανοῶ. Ἐπιβουλεύω (τινί)=σχεδιάζω κακὸν ἐναντίον κάποιου ἐπιβουλεύομαι (παθ.)=γίνομαι ἀντικείμενον ἐπιβουλής. Συμβουλεύω=δίδω συμβουλήν· συμβουλεύομαι=ζητῶ συμβουλήν ἀπὸ κάποιου, ἀνταλλάσσω τὰς σκέψεις μου μὲ κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐντὶ τοῦ συμβουλεύω τινί φέρεται καὶ συμβουλήν ποιῶμαι τινος, σύμβουλος γίγνομαι τινί (τινος), διδάσκω, εἰσηγγῶμαι, νοουθετέω-ῶ, παραινέω-ῶ. Ἐντὶ τοῦ συμβουλεύομαι τινί λέγεται καὶ συμβούλω τινί χρωμαί, σύμβουλον ποιῶμαι τινά, σύμβουλον καλῶ καὶ εἰς συμβουλήν παρακαλῶ τινά (Πλάτ. Πρωτ. 313β). Συνών. τοῦ βουλεύω βλ. ἐννωθ.

Βούλομαι (=λαμβάνω ἀπόφασιν, ἐπιθυμῶ) ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διὰ θ.—πρτ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, μέσ. μέλλ. βουλήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐβουλήθην καὶ ἠβουλήθην, πρκμ. βεβούλημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. βουληθήσομαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. βούλησις, βούλημα, βουλητός, ἀβούλητος, βουλητέος.

Θ. βουλ- ἐξ ἀρχικοῦ θ. βολ- (ὀμηρικὸν βόλ-ομαι, λατιν. vol-o), τὸ ὁποῖον διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. ν καὶ τῆς ἀφομοίωσης αὐτοῦ πρὸς τὸ λ=βολλ-. Κατοπιν διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο λ καὶ τῆς ἀναπληρωμ. ἐκτάσεως (βλ. σελ. 15) τοῦ ο=βουλ-. Ἄλλο θ. ἐσχηματίσθη διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. ε=βουλε, τοῦ ὁποῖου τὸ ε πρὸ συμφώνων ἐκτείνεται εἰς η. Εἰς τοὺς παραγομένους χρόνους τὸ ῥ. λαμβάνει καὶ χρονικὴν αὔξησιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐθέλω—ἠθέλω, πρὸς τὸ ὁποῖον συνωνυμεῖ. Ὅμοιον φαινόμενον παρουσιάζουν καὶ τὰ ῥ. δύναμαι καὶ μέλλω (πρβλ. τὰ ἰδικὰ μαι διαλεκτικὰ τρώγοι—ἤφαγα, κάνω—ἤκανα κ.ά.δ.). ΣΥΝΘ. Συνήθως μὲ τὴν προθ. σύν: Συμβούλομαι=ἐπιθυμῶ μαζὶ μὲ κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. γίγνομαι, ἐθέλω ἢ θέλω, ἐπιθυμῶ, ἐράω-ῶ, ἐρίσμαι, ὀρέγομαι, ποθέω-ῶ. Συνήθως τὸ βούλομαι διακρίνεται τοῦ ἐθέλω, καθόσον τὸ μὲν βούλομαι=ἔχω ἀπόφασιν, τὸ δὲ ἐθέλω=ἔχω κλίσιν, διάθεσιν (ὅστε τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν). Ὅχι σπανίως ἐν τούτοις οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τῶν δύο ῥ., ὅπως καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων ἐφετικῶν καὶ μάλιστα τοῦ ἐπιθυμῶ («τοῖς ἴπποις τοῖς ἑμοῖς χρήσει καὶ ἄλλοις ὁπόσοις ἂν βούλη, καὶ ὅταν ἀπίης, ἔχων ἅπει οὐδ' ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ»). (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.).

Βρέχω (=ραντίζω, μουσκεύω)—ἄορ. ἔβρεξα. Παθ. βρέχομαι, παθ. ἄορ. ἐβρέχθην. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς τριτοπρόσωπον (ἀπρόσωπον) βρέχει κατὰ τὸ συνών. υαει. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. βρέξω, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. (κατα)βρέξομαι, παθ. μέλλ. β' βραχήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβράχην, ὅλοι μτγν., πρκ. βέβρεγμα (ποιητ. καὶ μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. βρέξις, τὰ μτγν. βροχή (ἐκ τοῦ ὁποῖου ἄβροχος, διάβροχος, ἀδιάβροχος), βροχετός (=βροχή), βρέγμα, ἀπόβρεγμα (=διάλυσις σώματος εἰς ὑγρόν), βρεκτέον.

Θ. βρεχ- ἐκ τοῦ ὁποῖου κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σήμ. σελ. 29) καὶ τὰ θ. βροχ- (βροχ-ῆ) καὶ βραχ- (ἐβράχ-ην). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. κατά, διά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄρω, νοτίζω, τέγγω, ὑγραίνω, ἔω.

Βρίθω, βλ. βριμόομαι-οὔμαι.

Βριμόομαι-οὔμαι (=εἶμαι φρενιασμένος ἀπὸ θυμόν, εἶμαι πολὺ ὄργισμένος)—ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διὰ θ. Μόνον ὁ πρτ. ἐβριμόομην-οὔμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ῥ. ἀπαντᾷ μὲ τὸν τύπον βριμάομαι-ῶμαι καὶ κυρίως σύνθ. ἐμβριμῶμαι

[=1) φυσῶ, ρωθωνίζω, 2) ἐπὶ προσώπων=συγκινοῦμαι βαθέως «ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς» (Ἰωάν. ια', 33) καὶ 3) διατάσσω, παραγγέλλω «ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁρᾶτε μηδεὶς γιγνώσκῆτω» (Ματθ. θ', 30), μέσ. ἄορ. ἐβριμησάμην (ποιητ.) καὶ ἐνεβριμησάμην (μυγν.), παθ. ἄορ. ἐνεβριμήθην (ποιητ. καὶ μυγν.), πρkm. ἐμβριμώμαι (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μυγν. βροίμημα καὶ ἐμβροίμημα, ἐμβροίμησις (=ζυγανάκτησις).

Θ. βρομο- καὶ βρομα- ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μυγν. οὐσιαστ. βροίμη [=1) ὄγκος, 2) ἀπειλή. Ἀρχικὸν θ. τοῦ ὁ. βροι-, ἐκ τοῦ ὁποίου το ὁ. βροίω (=εἶμαι γεμᾶτος), τὸ ὅποιο ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθέσιν ἐν [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτέω-ῶ, θυμώμαι-οῦμαι, ὀργίζομαι, χαλεπαίνω.

Βροῶ [=1) εἶμαι γεμᾶτος, 2) ἀναβλύζω]. Εἰς τοὺς ἀτ. πεζογρ. μόνον ὁ ἔνεστώς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ βροῦ είναι κυρτ. ποιετ. καὶ μυγν. Εἰς τοὺς μυγν. φέρεται καὶ μέλ. βρούσω. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μυγν. τὸ ὁ. συνοδεύεται πολλακίς καὶ ἀπὸ σύστοιχ. αἰτιατ. (ἔδωρ, ῥόδα, ἰάματα κλπ.). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μυγν. βρούσις (=ἀνάβλυσις).

Θ. βροθ-, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐπίσης ποιητ. καὶ μυγν. βρονάζω (=φρουσῶνω). Τὸ βρονάζω διεσώθη εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν μέχρι σήμερον μὲ τὴν σημασίαν τοῦ βρού=βροίω, εἶμαι γεμᾶτος ἢ βλαστάνω ἀφθόνως (οἱ δρόμοι βρουάζουν ἀπὸ κόσμου· τὰ χόρτα ἐβρουάζαν ἐφέτος). Τὸ βρού ἐλέγετο κυρίως ἐπὶ τῶν ἐλαίων «μάλιστα δὲ βρούειν ἐπὶ ἐλαίων» (Πολυδ. 1, 230). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μυγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μεστός εἰμι, ἐμπίμπλαμαι, πληρόομαι-οῦμαι, ἀναδίδωμι, ἀνίημι.

Γ

Γέγηθα (=χαίρω), πρkm. μὲ σημασίαν ἔνεστ. τοῦ ποιητ. ὁ. γηθέω ἢ γήθω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεστ. γηθέω, πρτ. ἐγήθειον, μέλ. γηθήσω, ἄορ. ἐγήθησα, ὑπερουν. ἐγεγήθειν. Ποιητικὸς ἐπίσης τύπος τοῦ ἔνεστ. εἶναι καὶ ὁ γήθω, τοῦ ὁποίου οἱ μυγν. ἔπλασαν μέσον τύπον γήθωμαι (καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μυγν. γήθος (=χαρά), γηθόσυνος (καὶ ἐπίρ. γηθοσύνης), γηθοσύνη (=χαρά).

Θ. Ἐνεστ. θ. γηθ- ἐξ ἀρχικῆς ὀξείης γαF, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὁ. ἀγαμαι. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μυγν. μὲ τὴν προθ. ὑπερ. : Ὑπεργέγηθα=εἶμαι ὑπερευχαριστημένος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγγάλλομαι, εὐφραίνομαι, ἡδομαι, τέρομαι, φαιδρόομαι-οῦμαι ἢ φαιδρόνομαι, χαίρω. [ΑΝΤΙΘ. ἀνωμαι, λυποῦμαι.

Γεγωνέω-ῶ (=φωνάζω δυνατά). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ἢ προστακτ. τοῦ ἔνεστ. γεγωνεῖτω καὶ τὸ ἀπαρέμφ. γεγωνεῖν. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ γεγωνῶ εἶναι γεγωνίσω, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἀπαντᾷ μόνον ἢ μετ. εἰς τοὺς πεζογράφους. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. γεγωνέω ῶ εἰς τὴν ὀριστ. καὶ ὑποτακτ. (μυγν.), μέλ. γεγωνήσω (ποιητ.), ἄορ. ἐγεγώνησα (ποιητ. καὶ μυγν.), πρkm. μὲ σημασίαν ἔνεστ. γέγωνα (ποιητ. καὶ μυγν.), ὑπερσ. μὲ σημασίαν πρτ. ἐγεγώνω (ποιητ. καὶ μυγν.). Συνήθης ἢ χρῆσις τῆς μετ. τοῦ πρkm. γεγωνῶς-γεγωνῦτα-γεγω-

ρός εἰς τὴν φράσιν «γεγωνία τῆ φωνῆ=μεγάλη τῆ φωνῆ». [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. γεγωνήτεον καὶ τὸ μγν. γεγώνησις.

Θ. γεγωνε-, ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ γεγωνῆ (=ὀμιλία) κατ' ἀναλογίαν ἄλλων εἰς -εω ῥ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κραυγὴν ποιῶ, κραυγῆ ὤρωμαι, βοῶω-ῶ, κράζω, τὰ ὅποια ἐχορημοποιοῦν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ γεγωνεῖο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Θουκυδίδης ἀτιτικῶς, βοῶν καὶ κράζειν ἑλληνικῶς (Μοῖρις ¹). Συνώνυμον ἐπίσης τοῦ γεγωνεῖο εἶναι καὶ τὸ κραυγάζω.

Γεγωνίσκω, βλ. γεγωνέω-ῶ.

Γελάω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=γελῶ, περιγελῶ)—πρτ. ἐγέλαον-ων, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι, ἄθρ. ἐγέλασα. Παθ. (πάντοτε σύνθ.) γελάομαι-ῶμαι, παθ. ἄθρ. ἐγελάσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. γελάω (μγν.), παθ. ἔνεσθ. ἄπλοῦς γελάομαι-ῶμαι (ποιητ. καὶ μγν.), παθ. μέλλ. γελασθήσομαι (μγν., ὃ μέλλεις προὔτειν μὴ πρόβλεγε ἀποτυγῶν γῶ γελασθήσει), πρκμ. γεγέλασμαι (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. γέλως, καταγέλαστος, ὑπερκαταγέλαστος καὶ τὸ ἐφρετικὸν ῥ. γελασεῖω (=θέλω νῦ γελάσω), τὰ ποιητ. γέλασμα καὶ γελαστής (=ἐκεῖνος ποῦ περιγελᾷ, ἐμπαίζει) καὶ τὰ μγν. γελαστός (=γελοῖος), ἀγέλαστος.

Θ. γελᾷ-ῆς ἀρχικοῦ θ. γελᾷς (ἐγελᾷσ-θην, γέλασ-μα, γέλασ-τός κλπ.), τοῦ ὁποίου τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπεβλήθη. Εἰς τὸν μέλλ. καὶ τὸν ἄθρ. ἐγεν-γεν ἀπλοποιήσας τὸν δύο σ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, ἐπί, ἐν, ἐκ, πρὸς: Ἀναγελάω-ῶ=γελῶ πλατιά, ἤχηρά. Διαγελῶ-ῶ=εγγελωῶ=περιπαίζω, χλευάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καταγέλαστος ποιῶ τινα, λοιδορέω-ῶ, σκώπιο καὶ ἐπισκώπιο, χλευάζω.

Γεμίζω (μτβ. =γεμίζω ἐντελῶς κάτι, φορτώνω)—ἄθρ. ἐγέμισα. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἄθρ. (ὑπερ)εγεμίσθην, παθ. πρκμ. γεγέμισμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ ἐνεργ. μέλ. γεμῶ καὶ παθ. γεμοθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μγν. γεμοστός.

Θ. γεμῶ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j=γεμῶ-j=γεμῶ- ἐξ ἀρχικοῦ γεμ- (λατίν. gem-o=στενάζω), ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ῥ γέμο (βλ. ῥ). Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις-ερίδ-ος—ερίδ-ω=ερίζω). Τὸ θεματ. φωνῆεν i παντοῦ βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ὑπέρ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐμπληπλημι, πληροῶ-ῶ.

Γέμω (ἀμτβ. =εἶμαι γεμῶτος)—πρτ. ἐγεμον. Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. γόμος (=φορτίον πλοίου).

Θ. βλ. γεμίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βροῖω, λίμπλαμαι, πλήθω.

Γεννάω-ῶ (=γεννῶ, παράγω). Τὸ ἐνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελικίου. Μέσ. καὶ παθ. γεννάομαι-ῶμαι (ὡς μέσ.=παράγω κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου), πρτ. ἐγεννάομαι-ῶμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. γεννήσομαι, μέσ. ἄθρ. ἐγεννήσασθην, παθ. ἄθρ. ἐγεννήθην, πρκμ. γεγέννημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. γεννηθήσομαι

1) Ἀρχαῖος Ἕλληνας γραμματικῶς. Ἀγνωστον τότε ἀκριβῶς ἔζησεν. Ἐργον του ἐπιγραφόμενον «Λέξεις ἀττικαὶ κατὰ στοιχείον», δηλ. λεξικὸν τῆς ἀττικῆς διαλέκτου, ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν (Φώτιος).

(μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. *γέννα* (=γεννιά, ὃ ἴσα· ἔξ αὐτοῦ *γενναῖος* καὶ *γεννάδας*=εὐγενής), *γεννητής* καὶ *γεννητήρ* [θηλ. *γεννητεῖρα*] (=γονεύς), *γέννησις*, *γέννημα* (=τέκνον), *γεννητός*, *ἀγέννητος*.

Θ. *γενῶ*- ἔξ ἀρχικοῦ θ. *γεν-*, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸν ἀόρ. β' ἔ-*γεν-* ὀμνη τοῦ *γέννομαι*, τὸν ὅποιον τὸ γεννῶ εἶναι ἐνεργητικόν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐκ, σύν. Ἀπογεννῶ=παράγω ἀπὸ κάτω, δημιουργῶ. Συγγενῶ=βοηθῶ κάποιον νὰ παραγάγῃ κάτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Συνώνυμα τοῦ *γεννῶ* εἶναι *τίκτω*, *φτεῖω*, *φύω*· ἀλλὰ τὸ *γεννῶ* διαφέρει τοῦ *τίκτω*, καθότι τὸ μὲν *γεννῶ* λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὅπως καὶ τὸ συνώνυμόν του *φτεῖω*, τὸ δὲ *τίκτω* ἐπὶ τῆς γυναίκος ὥστερ οὐκ ἂν οὕτως ἔχον εἴη συνήθως· γεννώσι μὲν γὰρ ἄμφω, ἔπει καὶ γεννήτορες, καὶ τίκτουςιν, ἔπει καὶ τοκεῖς, *κῶνοι* (=κνοφοροῦν) δὲ γε οὐ, ἀλλὰ μητρός μόνως τοῦτο κηρύως (Εὐστάθιος Παρεκβ. σ. 1568). Εἰς τοὺς μτγν. λέγεται ἀδιαφόρως τὸ *γεννῶ* καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός καὶ ἐπὶ τῆς γυναίκος (Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ—ἀλλὰ καὶ ἐῆ γυνή όταν τικτη, λύτην ἔχει όταν δὲ *γεννήσῃ* τὸ παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλιψέως» Ἰωανν. ις', 21).

Γεραῖον (=τιμῶ, βραβεῖον)—πρτ. *ἐγεράριον*, μέλλ. *γεραρῶ*. Παθ. *γεραίρωμαι*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ ἔνεργ. ἀόρ. *ἐγέραρα*, καὶ μέσ. *ἐγερασάμην*, εἰς δὲ τοὺς μτγν. ἔνεργ. ἀόρ. *ἐγέγηρα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *γεραρός*=σεβάσιμος.

Θ. *γεραῖο*- ἔκ του *γέρας*-ως (=τιμητικὸν δῶρον, βραβεῖον) κατ' ἀναλογία τοῦ θ. τῶν εἰς ἀνάγκη ὑπερολήκτων (καθαίρω θ. καθαρά). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφύμ. j=γεραῖj καὶ δι' ἐπενθέσεως τοῦ j=γεραῖο-. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *γέρας* ἢ *γέρα* δίδωμι (ἐνεργ.), *γέρας* λαμβάνω ἢ δέχομαι (παθ.), *τιμῶ*. [ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω.

Γεύω (=παραθέτω γεῦμα, φιλεύω). Εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν ἀπαντᾷ μόνον ὃ ἔνεστ. εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνυμῶν. Μέσ. *γεύομαι* (=δοκιμάζω με τὴν γεῦσιν μου.=δοκιμάζω, λαμβάνω πείραν), μέσ. μέλλ. *γεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔγευσάμην*, ποκ. *γέγευμαι*, ὑπερσ. *ἔγεγέυμην* (μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. ἐγέγευντο). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *γεύσω* (μτγν.), ἀόρ. *ἔγευσα* (ποιητ.), μέσ. πρτ. *ἐγεύομην*, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *γευθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐγεύθην*—καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *γευσάτω* καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *γεῦσις*, *γεῦμα*, *γευστός* (γευστικός, ἄγευστος).

Θ. *γευ-* ἔξ ἀρχικοῦ θ. *γευσ-* (γευστός, Λατιν. *gustus-us*=1) γεῦσις, 2)=πρόγευμα, *gusto*=γεύομαι). Εἰς τὸν μέλλ. καὶ τὸν ἀόρ. (*γεύσομαι-ἐγευσάμην*) ἔγινεν ἀπλοποίησις τῶν δύο σ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπό καὶ σύν : Ἀπογεύομαι=δοκιμάζω τὴν γεῦσιν ἐνὸς πράγματος. Συγγεῦομαι=συντρῶγο. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ ἐνεργητικοῦ : *γεύω-ω*, *εὐωχέω-ω*, *ξενίζω*. Τοῦ μέσ. *βιβρώσκω*, *ζῶθῖω*, *σιτέομαι-οῦμαι*, *τρῶγω*.

Γεωργέω-ω (=καλλιερῶ τὴν γῆν)—πρτ. *ἐγεώργεον-ον*, μέλλ. *γεωργήσω*, ἀόρ. *ἐγεώργησα*. Παθητ. *γεωργέομαι-οῦμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *γεώργημα* (=καλλιερημένη γῆ) καὶ τὸ μτγν. *γεωργήσιμος* ἔκ του ὑποτιθεμένου *γεώργησις*.

Θ. *γεωργε-* παρασύνθ. ἔκ του *γεωργός* (γῆ, ἔργω (=ἐργάζομαι), ἔκ του ὁποίου καὶ *γεωργία* καὶ *γεωργικός* καὶ τὸ μτγν. *γεώργιον* (Θεοῦ *γεώργιον*=ἄγρος ἢ καλλιέργεια τοῦ Θεοῦ) καὶ τὸ κύριον ὄνομα *Γεώργιος*. Τὸ θ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν θ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμοληκτοῦ ὀθίσιαστ. εἰς -ος (*κράτος-κράτεος-κρατέω-ω*=*κρατέω-ω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐργάζομαι τὴν γῆν*.

Γηράσκω (=ἀρχίζω νὰ γερωῶ)—μέλλ. *γηράσω* καὶ μέσος ὡς Ἀνόμαλα Ῥήματα—Ν. Φραγκίσκος

ἔνεργητ. πάντοτε σύνθ. (ἐγ-κατά)γηράσσομαι, ἄορ. ἐγήρασα (ὁ ὁποῖος σπανίως ἔχει καὶ μτβτ. ἔνοιαν=ἔκαμα κάποιον νὰ γηράσῃ), ἄορ. β' ἐγήραν (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. γηράναι), πρκμ. πάντοτε σύνθ. (κατά-ἐγ)γεγήρακα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ πρτ. ἐγήρασκον. [ΠΑΡΑΓ. ἀγήρατος.

Θ. γηρασκ- ἐξ ἀρχικοῦ θ. γηρά (ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γήρας-ως), τὸ ὁποῖον μετὸ προσφ. σκ ἔδωκε τὸ ἔνεστ. θ. γηρασκ-. Ὁ χαρμικτῆρ ἅ ἐκτεινεται προ συμφάνου εἰς ἄ, διότι προηγείται ρ. Τὸ γηράσσω εἶναι ἐναρκτικὸν τοῦ γηράω ὦ (εὐχρηστον μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. γηράν καὶ τὴν μτχ. γηράν), ὅπως τὸ ἡβάσσω (=εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν) εἶναι ἐναρκτικὸν τοῦ ἡβάω ὦ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, πορά, συγκατα-, ἐν, σύν. Με τὴν παρά φέρεται κυρίως τὸ γηράω ὦ : Παραγηρῶ=πέρα πολύ γερῶ, παραληρῶ ἀπο τὰ γηρατεία.

Γηράω-ῶ, βλ. γηράσσω.

Γίγνομαι (=ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, εἰς τὴν ζωὴν, γεννῶμαι) ἀπο θ. με οὐδ'ετέραν καὶ σπανίως πα θ. διὰ θ ε σιν—πρτ. ἐγιγνόμην, μέσ. μέλλ. γενήσομαι, μέσ. ἄορ. β' καὶ ὡς παθ. ἐγενόμην (ὑποτ. γένωμαι κλπ., εὐκτ. γενοίμην κλπ., προστ. γενοῦ-γενέσθω κλπ., ἀπαρ. γενέσθαι, μτχ. γενόμενος-η-ον), πρκμ. καὶ ὡς παθ. γέγονα καὶ γεγονός εἰμι καὶ γενένημαι, ὑπερσ. ἐγενόνην καὶ γεγονός ἦν καὶ ἐγεγενήμην, τετελ. μέλλ. γεγονός καὶ γεγενημένος ἔσομαι Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ καὶ μέσ. ἄορ. α' ἐγενάμην (μόνον εἰς τὴν μτχ. αὶ γενάμενοι=οἱ γονεῖς καὶ τὸ θηλ. ἢ γεναμένη=ἡ μητέρα), ὁ ὁποῖος ὅμως κατ' ἀλήθειαν εἶναι ἄορ. τοῦ ποιητικοῦ ῥ. γένομαι=γεννώμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ἔνεστὸς γίγνομαι ἀπὸ τοῦ 292 π.Χ. ἀπαντᾷ κατ' ἀνομοίωσιν (βλ. ὑποσημ. σελ. 20) γίνομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. γενηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐγενήθην (Γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Οὐ σεσοφισμένοι μύθοι ἐγνωρίσαμεν τὴν τοῦ Κυρίου δόξαν ἡμῶν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' αὐτόπαι γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, Πέτρον β' Καθολικῆς, α', 16). [ΠΑΡΑΓ. γένεσις, γενεά, γένος, γενέθλιος, γηγενής, γονεύς, γόνος [=1) τὸ γεννηθέν, τὸ παιδί, 2) γέννησις] καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. γενέτης ἢ γενετήρ (τὸ θηλ. γενέτειρα).

Θ. γεν-. Ἐξ αὐτοῦ με τὸν ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμόν : γι-γεν καὶ διὰ τῆς συγκοπῆς τοῦ s=γγν-. Ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ θ. γεν- διὰ τοῦ προσφ. s προῆλθε θ. γενε- καὶ διὰ τῆς ἐκτάσεως τοῦ προσφ. s εἰς η τὸ θ. γενη (γε-γένη-μαι). Με τὴν μετάρτων (σημ. σ, 29) τέλος τοῦ ριζικοῦ s εἰς ο θ. γον- (γέ-γον-α). [ΣΥΝΘ. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ σύνθ. εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους καὶ τοὺς μτγν. με ὅλας τὰς ἄλλας προθ. πλην τῆς ἀνά, ἀντί, ἀμφὶ καὶ εἰς. Με τὴν σύνθεσιν τροποποιεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἢ ἀρχικὴ σημασία. Οὕτω : Διαγίνομαι=περῶν τὸν καιρὸν μου, παραγίνομαι=ἔρχομαι, φθάνω, περιγίνομαι (τινος)=ὑπερέχω ὡς ἀμτβ. συνήθως εἰς τὸ γ' πρόσωπ. περιγίνομαι=μένει ὡς κέρδος, ἀπογίνομαι=ἀποχωρῶ, φεύγω κατ' εὐφημισμὸν=ἀποθνήσκω, ἐπιγίνομαι=ἔρχομαι κατόπιν (οἱ ἐπιγινόμενοι=οἱ μεταγενέστεροι). Τὰ ἰδιάζοντα εἰς τοὺς μτγν. σύνθετα : καταγίνομαι=1) μένω κάπου, 2) ἀπασχολοῦμαι με κάτι—ἡ τελευταία σημασία διατηρεῖται μέχρι σήμερον—, μεταγίνομαι (Με ἀφρ.Ο')=ἀπάγομαι, ἐπιγίνομαι=γίνομαι ἀμέσως, ἐπαικολουθῶ, ὑπεργίνομαι=γίνομαι ἐπὶ πλέον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. Ὡ. οὐδ'ετέρον τὸ γίνομαι ἔχει συνώνυμον τὸ εἰμί. Ὑπάρχει ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν δύο ὁρημάτων καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. κάποια διαφορὰ. Τὸ εἰμί σημαίνει, ὅτι ἡ ὑπαρξίς ἢ αἱ ἰδιότητες μου εἶναι πλήρεις (ιατρὸς εἰμι), ἐνῶ τὸ γίνομαι δηλοῖ, ὅτι εὗρισκομαι ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς δημιουργίας ἢ ὅτι τῶρα ἀποκτῶ τὰς ἰδιότητας, ποῦ μοῦ ἀποδίδονται (ιατρὸς γίγνομαι). Ἐπὶ παθ.

έννοιας τὸ γίνωμαι ἔχει ἔνεργ. 1) τὸ ποιέω-ῶ και ἐπομένως συνωνυμεῖ μετὸ ποιέομαι-οῦμαι και 2) τὸ γεννάω-ῶ και κατ' ἀκολουθίαν συνωνυμεῖ μετὸ γεννάομαι-ῶμαι και 3) συνωνυμεῖ μετὸ φτῶμαι.

Γινώσκω (=γνωρίζω, ἔχω τὴν γνώμην, ἀποφασίζω)—πρτ. *ἐγίνωσκον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *γνώσομαι*, ἄορ. β' *ἔγνω* (ἔγνωσ, ἔγνω, ἔγνωμεν, ἔγνωτε, ἔγνωσαν, ὑποτ. γνῶ, γνῶς, γνῶθι, γνῶμεν, γνῶτε, γνῶσι, εὐκτ. γνοίην·ης-η κλπ., προστ. γνῶθι·γνώτω, κλπ., ἀπαρ. γνῶναι, μτχ. γνοῦς·γνοῦσα·γνόν), πρκμ. *ἔγνωκα*, ὑπερσ. *ἔγνώκειν* και *ἔγνωνκώς ἦν*, τετελ. μέλλ. *ἔγνωνκώς ἔσομαι*. Παθ. *γινώσκομαι*, πρτ. *ἔγινωσκόμην*, παθ. μέλλ. *γινωσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἔγνώσθη*, πρκμ. *ἔγνωσμαι*, ὑπερσ. (πάντοτε σύνθ.) *ἔγνώσθην*. Τὸ μέσον αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν *γινώσκω* ἑμαυτὸν — *καταγινώσκω* ἑμαυτοῦ. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἀνομοίωσιν (βλ. ὑποσημ. σελ. 20) ὑπὸ τὸν τύπον *γινώσκω*, ἔνεργ. μέλλ. *γνώσω*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης, ἴδια δὲ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων ἢ εὐκτ. τοῦ ἄορ. β' *ἔγνω* ἔσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ θέματος : γνῶν·γνώης·γνώη (Ἔπικτ. Διατριβαί IB' η). [ΠΑΡΑΓ. *γνώσις*, *γνωσιή*, *γνωσιτικός*, *γνωσιός*, *ἄγνωστος*, *γνωστέον*, *ἀγνωστέον*, *γνώμη* (ἔξ αὐτοῦ τὸ μτγν. *γνωμικός-όν*), *γνώμων* (=ἔρευνητής, ἐρμηνευτής) και τὸ μτγν. *βαθυγνώμων* (=βαθύνω, βαθυστόχαστος).

Θ. *γνω-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸν ἔνεστ. ἀναδ. και τὸ πρόσφ. *σκ=γ-γνω-σκ-*. Ἡ ἀρχὴ τοῦ θ. *γνω-* εὐρίσκειται εἰς τὴν ῥίζαν *γο-* (ἐκ τῆς ὁποίας νό-ο-νοῦς, νο-έω-ῶ). Τὸ *γο-* τοῦτο μετὴν πρόσληψιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ *γ=γνω-* (πρβλ. ἀ-γνω-έω-ῶ, ἀμφι-γνω-έω-ῶ. τὴν εὐκτ. τοῦ ἄορ β' *γγο-ίη-ν* κλπ., ὡς και τὸ λατίν. *no-sco* και τὸ σύνθ. *co-gno-sco=γινώσκω*). Ἀπὸ τὸ *γο-* αὐτὸ προήλθε τὸ ἔνεστ. θ. *γνω-*. Ἐφ' ὅσον τὸ θ. τοῦ ῥ. ἀρχίζει ἀπὸ ἀφώνου, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ ἔνουνον, ὁ ἀναδιπλασιασμός ἐπρεπε νὰ εἶναι *γε* ἀντὶ *ε* (ἔγνωκα·ἔγνωσμαι). Ἡ παράβασις τοῦ κανόνου γίνεται εἰς τὸ *γινώσκω*, *γνωρίζω* και *γλύφω* (βλ. *γλύφω*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἐπί, ἀπό, σύν, πρό και εἰς τοὺς μτγν. και μετὴν ἐν. Ἀναγινώσκω=ἀναγνωρίζω, ἀναγνωρίζω τὰ γεγραμμένα, διαβάζω. Καταγινώσκω (τινός τι)=κατηγορῶ (κάποιον διά κάτι), καταδικάζω (κάποιον εἰς μίαν ποινήν). Διαγινώσκω=διακρίνω· διαγινώσκω περί τινος=1) ὡς δικαστικός ὁρος=ἔξάγω κρίσιν, λαμβάνω ἀποφασιν, 2) ὡς ἱατρικός=διαβάζω εἰς τοὺς μτγν.=κάνω διαγνώσιν ἀσθενείας, 3) εἰς τοὺς μτγν. γενικῶς=διαβάζω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Μεταγινώσκω=μετανοῶ. Παραγινώσκω=ἀποφασίζω ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὀρθόν, πλανῶμαι. Ἀπογινώσκω=ἀτελειζομαι (πρβλ. ἀπογίωσις). Συγγινώσκω=συγχορῶ (πρβλ. συγγνώμη). Ἐγγινώσκω=ἀναγνωρίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. 1. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ γνωρίζω (ἀφηρ. οὐσιαστ. γνώσις) τὸ αἰσθάνομαι, γνωρίζω, ἐπαῖο, ἐπίσταμαι, καταμανθάνω, οἶδα. ΑΝΤΙΘ. ἄγνωσ. 2. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀποφασίζω (ἀφηρ. οὐσιαστ. γνώμη) τὸ δοξάζω, κρίνω, φρονέω-ῶ. Περιφράσεις ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἔννοιας εἶναι πολλαί : τῆς αὐτῆς εἰμι γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω, τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχομαι, ταῦτα γινώσκω. 3. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διακρίνω (διαγινώσκω) εἰς μὲν τὴν ἔνεργ. φωνὴν συνώνυμα εἶναι τὸ διαγνώμας ποιοῦμαι, εἰς δὲ τὴν παθ. ἔχω τὴν διάγνωσιν, ἔχει τι γνώσιν (=γινώσκειται τι).

Γλίχομαι (=ἐπιθυμῶ διακαῶς) ἀποθ. μετὸ ἔνεργ. διὰ-θ ε σ ι ν — παρταται. *ἐγλιχόμην*. Τὰ ἔλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. και μέσ. ἄορ. *ἐγλιζάμην*.

Θ. *γλιχ-* ἀπὸ ἀρχικόν θ. *γλίτ-*, τὸ ὅποιον μετὸ πρόσφ. *σκ=γλιτ-σκ=γλιθ-σκ=γλιχ*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν πρόθ. *ἑτέρω* : *ἑτερογλίχομαι*=ὑπερ-

πιθμῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ἐρώ-ω, ἐρίμαι, δρέγομαι, ποθῶ. [ΑΝΤΙΘ. μωάτομαι και τὸ ποιητ. και μτην. βδεύτομαι.

Γλύφω (=σκαλιζῶ μτηφρ.=σημειώνω, γράφω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστὼς και ὁ παθ. πρκμ. εἰς τὴν μτη. ἐγλυμμένος. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτην. και μέλλ. γλύφω, ἄορ. ἐγλυφα, μέσ. ἄορ. ἐγλυφάμην, παθ. ἄορ. ἀ' ἐγλύφθην και β' ἐγλύφην, παθ. πρκμ. γέγλυμαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. και μτην. γλύπτης, γλυπτός (τὰ γλυπιά=αἱ σκαλισταὶ μορφαὶ ἢ κοσμήματα), γλυφίς (=τὸ χαραγμένον ἄκρον τοῦ βέλους), γλυφή (=τὸ σκάλισμα, χάραγμα), γλύφανον (=τὸ ἐργαλεῖον τοῦ γλύπτου), γλυφεῖον (=γλύφανον), ἐρομολυφεὺς και ἐρομολύφος (=ἀγαματοποῖός), τοκογλύφος (=ἐκεῖνος πού σημειώνει με ἀκρίβειαν και τὸν ἐλάχιστον τόκον, ὁ πλεονέκτης τοικιστής).

Θ. γλυφ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. δὲν προσέλαβε πρόσφμα. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτην. με τὰς προσθ. κατὰ, ἀπό, ἐν : Ἀπογλύφω εἰς τὴν ἱατρικὴν γλώσσαν=ἀπόξῆο. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἐγχαράτω, ἔξω, ἀπογράφω και ἀπογράφομαι. [ΑΝΤΙΘ. Εἰς τὴν τέχνην ἀντίθετον τοῦ γλύφω εἶναι τὸ γράφω (=ζωγραφίζω).

Γνωρίζω (=ἀποκτῶ γνωριμίαν, λαμβάνω γνώσιν)—πρτ. ἐγνώριζον, μέλλ. γνωριῶ, ἄορ. ἐγνώρισα, πρκμ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι (=γίνομαι γνωστός), παθ. μέλλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐγνωρίσθην, πρκμ. ἐγνωρίσομαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσομην. [ΠΑΡΑΓ. γνωρίσιος, γνωριστής, και τὰ μτην. γνώρισμα, γνώρισμός, ἀγνώριστος, γνώριστον,

Θ. γνωρῆ-. ἔξ ἀρχικοῦ θ. γνω- (ἐκ τοῦ ὁποῖου γνώριμος). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐσηματιοθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκλήκτων (ἐρίδ-ζω=ἐρίζω—γνωριδ-ζω=γνωρίζω). Τὸ θεματ. φωνῆεν ἱπαντῶ βροαυ. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προσθ. ἀνά, ἐπὶ και εἰς τοὺς μτην. και με τὴν παρὰ : Ἐπιγνωρίζω=κυσιστῶ γνωστῶν διὰ σημείων. Παραγνωρίζω=κακῶς ἀναγνωρίζω, κακῶς κρινῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βλ. γινώσκω. [ΑΝΤΙΘ. ἄγνωσθ.

Γοητεύω (=μαγεύω, ἔξαπατῶ)—ἀορ. (ἔξ)εγοήτευσα. Παθ. γοητεύομαι, παθ. ἄορ. ἐγοητεύθην, πρκμ. γεγοήτευμαι. [ΠΑΡΑΓ. γοητεία (=μαγανεία, ἀπάτη), γοήτευμα (=μαγικὸν παιγνίδι), δυσγοήτευστος και τὸ μτην. γοήτευσος (=ἀγνοτεία) γοητεύτρια.

Θ. γοητευ-. ἐκ τοῦ γόης κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδαστ. εἰς -ευσ (βασιλεύς—βασιλεύω κλπ.). Προήλθε δὲ τὸ γόης ἀπὸ τὸ γοῶω ῶ και ἐσημαινε κυριως ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θρηνεῖ και γογγύζει. Κατόπιν, ἐπειδὴ τὰ μαγικά ἄσματα (ἐπωδαὶ) ἐψάλλοντο ὑπὸ γοεράς φωνῆς, τὸ γόης ἐσημαινε τὸν μάγον, τὸν ἀπατεῶνα. [ΣΥΝΘ. Με τὴν πρόθεσιν κατὰ και ἐκ πρὸς ἔπιτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. γόης εἰμί, ἀπατάω ῶ, παράγομαι (τινα), παρακροῖομαι (τινα), πλανέω-ω, φρενακίζω.

Γράφω (=γράφω, ζωγραφίζω)—πρτ. ἔγραφον, μέλλ. γράψω, ἄορ. ἔγραφα, πρκμ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράψην και γεγραφώς ἦν. Μέσ. και παθ. γράφομαι, πρτ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλλ. β' γραφήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐγράψην, πρκμ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην και γεγραμμένος ἦν, τετελ. μέλλ. (ἀνά)γγεγράφομαι και (ἀνά)γεγραμμένος ἔσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς και ἀνάλλυμένως γράφω ἐμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τὸν λ'εἰκογογρῶφον Σουτῖδαν ἀναγράφεται μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἔνεργ. πρκμ. γεγράφηκα (Σουτῖδ. ἐν λέξ. Αἰσχίνης, σελ. 46). [ΠΑΡΑΓ. γραφή (ἔξ

αὐτοῦ γραφικὸς καὶ τὸ μτγν. περιγραφικὸς), *γραφεὺς* (ἔξ αὐτοῦ γραφεῖον), *γραφίς, γραμμή* (ἔξ αὐτοῦ τὸ μτγν. γραμμικὸς· πρβλ. τὸ σημερινὸν γραμμικὸν σχέδιον), *γράμμα* (ἔκ τοῦ ὁποῖου *γραμματεῖον, γραμματεὺς, γραμματικὸς*), *γραπίτεον* καὶ τὰ μτγν. *γραπίος, περιγραπίος, ἀπερίγραπτος, δυσπερίγραπτος*.

Θ. *γραφ-*. Τὸ ῥ. ἀνήκει εἰς τὰ ὀλίγα ἀφωλόγητα, τῶν ὁποίων τὸ θ. τοῦ ἐνεστώτος δὲν προσέλαβε πρόσφμμα. Τὸ θ. εἶναι πεποιοημένον. Ἐοχηματίσθη δηλ. κατὰ τὸν ἦχον, ὁ ὁποῖος προκαλεῖται, ὅταν κανεὶς χαράσῃ κατὰ ἐπὶ στερεᾶς ὕλης· ἔξ αὐτοῦ ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ χαράσσω=γραντζουνίζω, ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον αἱ ἄλλαι (σχηματίζω γράμματα, γράφω, ζωγραφίζω). [ΧΡΗΣΙΣ. Ἰδιόζουσα εἶναι ἡ σημασία τοῦ μέσ. *γράφομαι* εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν δικαστηρίων. Οὕτω *γράφομαι τινά τινας*=καταγγέλλω κάποιον διὰ κατὰ *γράφομαι τινά ἀσεβείας*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, μετά, παρὰ, ἀντί, περὶ, ἀπό, ὑπό, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς, πρό* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ὑπερ: *Εἰσγράφω*=ἐγγράφω, *καταγράφω*. *Ἐκγράφω*=γράφω ἔκ τινος, ἀνιγράφω. *Προγράφω*=γράφω εἰς τὰ ποσηγηθέντα ἀνοίτερον. *ὑπερογράφω*=γράφω ὑπεράνω ὑθρας, εἰς τὸ ὑπέρθυρον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘΝ. *Ζωγραφεῖω-ῶ*. Τοῦ μέσ. *γράφωμαι* ὡς δικαστικοῦ ὅρου συνών. εἶναι τὸ *ἐγκαλέω-ῶ, κατηγορεῶ-ῶ*.

Γρύζω (=ἐπὶ χοίρων=κάμνω γοῦ-γοῦ, γουλίζω· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου=μουγκρίζω ὅπως ὁ χοῖρος). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ὁ ἐνεστώς πάντοτε σύνθετος μὲ τὴν προθ. *ἀνά*: *ἀναγρύζω, ἄθο, ἔγρυναι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *γρῦζω*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *γρῦζομαι*, καὶ οἱ δύο ποιητικοί. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *γρυσμός* (=γρούλισμα).

Θ. *γρυ-* τὸ ὅποιο ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὄργανο-λόγητων (*κράγ-ζω=κράζω-ω*· *γροῦ-ζω=γρῦζω-ω*) ἐκ τῆς πεποιοημένης λέξεως *γρῦ*, τοῦ γνωστοῦ γρούλισμοῦ τῶν χοίρων. Συνήθης εἰς τοὺς ἀρχαίους ἡ φράσις *οὐδὲ γρῦ, μηδὲ γρῦ δι'* ἔκεινους, πού δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἀρθρώσουν λέξιν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἀνά*.

Γυμνάζω (=διδάσκω κάποιον γυμνὸν τὰς ἀσκήσεις τῆς παλαίστρας)—πρτ. *ἐγύμναζον, ἄθο. ἐγύμνασα*. Μέσ. *γυμνάζομαι*, πρτ. *ἐγυμναζόμεν, μέσ. μέλλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἄθο. ἐγυμνασάμεν, παθ. ἄθο. ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην* (=ἐγύμνασα τὸν ἑαυτὸν μου), μέσ. ποικ. *γεγυμνασμαι*. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένως *γυμνάζω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *γυμνάσω* καὶ *παθ. μέλλ. ὡς μέσ. γυμνασθήσομαι*—«γυμνάσεται ἀτικῶς, γυμνασθήσεται Ἑλληνικῶς» (Μοῖρις). [ΠΑΡΑΓ. *γυμνασία, γυμνάσιον, γυμνασίον, γυμνασίον, γυμνασίης* (=δὲ ἀσκῶν τὸς ἔξ ἐπαγγέλματος ἀθλητᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν *παιδοτριβήν*, τὸν διδάσκαλον τῆς γυμναστικῆς).

Θ. *γυμναδ-* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *γ=γυμναδ-γ=γυμναδ-*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ γυμνός κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντολόγητων (*φράδ-ζω=φράζω, ἀγοράδ-ζω=ἀγοράζω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐν, σύν, πρὸς*: *Ἐγγυμνάσω*—προγγυμνάσω=ἐξασκῶ εἰς κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘΝ. Ἀντὶ τοῦ *γυμνάσω* φέρονται αἱ περιφράσεις *γυμνασίης ποιῶμαι, γυμνασίη χοῶμαι* καὶ τὸ συνών. *ἀσκῶ-ῶ*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *γυμνάζομαι* λέγεται *ἀγωνίζομαι, ἀσκούμαι, μελετῶ, σωμασκῶ-ῶ*.

Γυμνασιάρχῶ-ω (=εἶμαι γυμνασιάρχης, διευθύνω τὸ γυμνάσιον, τὸ γυμναστήριον)—πρτ. *ἐγυμνασιάρχεον-ον*, μέλλ. *γυμνασιάρχησω, ἄθο. ἐγυμνασιάρχησα*, ποικ. *γεγυμνασιάρχηκα*. Μέσ. καὶ *παθ. γυμνασιάρχομαι-οῦμαι* (τὸ *παθ.*=ἔχω γυμνασιάρχην). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων.

Θ. *γυμνασιαρχε-* παρασύνθ. (βλ. ὑποσημ.) ἔκ τοῦ *γυμνασίαρχος* ἢ *γυμνασίαρχος*, ἐκ τοῦ ὁποῦ καὶ *γυμνασιαρχία*. Ἦτο δὲ ἡ γυμνασιαρχία μία ἐκ τῶν λεγομένων «λειτουργιῶν», ἤτοι τῶν ἐκτάκτων οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπεβάλλοντο εἰς πλουσίους πολίτας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ γυμνασίαρχος ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν τοῦ γυμνασίου (τῆς παλαιστρας), ἐμερίμνα διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ καὶ κατεβάλλε τὸν μισθὸν εἰς τοὺς προπονητὰς καὶ τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς.

Δ

Δάκνω (=δαγκάνω· μτρο. = κεντῶ, ἐρεθίζω, στενωχωρῶ)—*πρτ.* ἔδακνον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *δήξομαι*, ἄορ. β' ἔδακον. Μέσ. καὶ παθ. *δάκνομαι*, παθ. ἄορ. (καὶ ὡς μέσος) *ἐδήχθη*, παθ. *δέδηχται* (ξαι, -ται, δεδήγημεθα, -χθε, δεδηγμένοι εἰσίν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. *ἐδήξα*, *πρτ.* *δέδηχα* καὶ οἱ δύο *μτγν.*, παθ. μέλλ. *δηχθήσομαι* (ποιητ.), παθ. ἄορ. β' *ἐδάκη* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. *δηγμα* καὶ τὸ *ποιητ.* καὶ *μτγν.* *δάκος* (=ζῶον, τοῦ ὁποῦ τοῦ δάγκαμα εἶναι ἐπικίνδυνον), *δήξις*, *δηγμός*, *δήκτης* (=ἐκεῖνος τοῦ δαγκάνει) καὶ *ἐξ* αὐτοῦ *δηκτικός* (πρβλ. τὸ σημερινόν : *δηκτικός λόγος*, *σάτιρα* κλπ.).

Θ. *δακ-* καὶ *δηκ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *ν=δακν.* [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *κατά*, *ἀπό*, *ἐν*, *σύν*. Ἀποδάκνω=ἀποκόπτω μετὰ τὰ δόντια. Ἐνδάκνω=δαγκάνω βαθιά. Συνδάκνω=δαγκάνω μαζί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κεντῶ*, *νύττω*. Ἐπὶ τῆς μτρο. σημασίας τοῦ *δάκνω* : *ἀνώω ὦ*, *λυπέω ὦ*.

Δακρύω (ἀμτβ=χύνω δάκρυα· μτρ.=χύνω δάκρυα διὰ κάποιον, κλαίω κάποιον)—*παρατ.* ἔδακρυον, μέλλ. *δακρύσω*, ἄοριστ. *ἐδάκρυσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *δακρῦσομαι*, *πρτ.* *δεδάκρυκα*, καὶ οἱ δύο *μτγν.* Μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. *δακρῦομαι* (ποιητ.), μέσ. ἄορ. *ἐδακρυσάμην* (ποιητ.), *πρτ.* *δεδάκρυμαι* (μτγν. =εἶμαι *δακρυσμένος*). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ *ποιητ.* *δάκρυμα* (=ἐκεῖνον ποῦ προκαλεῖ δάκρυα), *δακρυτός*, *ἀδάκρυτος* καὶ τὸ *μτγν.* *ἀξιοδάκρυτος*.

Θ. *δακρῶ*. ἔκ τοῦ *ποιητ.* *δάκρυον* (ἀπὸ τὴν ὄψιν *δακ-* τοῦ *δάκνω*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστῶτος μετὰ τὸ πρόσφ. *ν=δακρῶ-ν* καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ *ν* καὶ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ *ν=δακρῶ*. Τὸ *ν* παντοῦ μακρόν, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἰς *-νω* ῥήμ. (ἐκτός τῶν *ἀνώω*, *ἐλπῶω*, *μεθύω*. *πιῶω* καὶ *ταρῶω* (=τεντώνω). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *κατά*, *ἀπό*, *ἐπί*, *σύν*. Ἀποδακρῶω=1) κλαίω, 2) παύω τὰ δακρῦα, νὰ κλαίω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπ' ὀλοφρυμῶν *τρέπομαι*, *θρηγέω ὦ*, *κλαίω* (ἀττ. *κλαίω*), *δδύρομαι*, *ὀλοφύρομαι*.

Δαμάζω (=καταδαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστῶς. Ἐκ τῆς μέσης καὶ παθ. ὁ μέσ. ἄορ. εἰς τὴν *μτχ.* *καταδαμασάμενος* καὶ *παθητ.* ἄορ. *ἐδαμάσθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. *πρτ.* *ἐδάμαζον*, μέλλ. *δαμάσω*, ἄορ. *ἐδάμασα*, *πρτ.* *δεδάμακα*, ὅλοι *ποιητ.* καὶ *μτγν.* Παθ. *δαμάζομαι* (ποιητ. καὶ *μτγν.*), μέσ. μέλλ. *δαμάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδαμασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδαμάσθη* καὶ *ἐδάμην*, *πρτμ.* *δέδαμηναι*, ὑπερσ. *ἐδεδαμήμην*, ὅλοι *ποιητικοί*. [ΠΑΡΑΓ. *ἀδάμαστος*, τὰ *ποιητ.* *ἀδαμῆς-ἦτος* (=ἀδάμαστος) καὶ *δαμάλης* (=νέο βόδι, *μοσχάρι* τὸ θ. *δάμαλις*) καὶ τὰ *μτγν.* *δάμασις*, *δαμασμός*, *δαμασίηρ* καὶ *δαμαστής*.

Θ. *δαμαζ-* ἔκ θέματος *δαμ-* (πρβλ. *δαμ-άλης*—*δάμ* αλις) καὶ τῆς *καταλή-*

ξεως -αζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντοκόληκτα εἰς -αδ-ζω=αζω Ἐκ τοῦ θ. *δαι-* προήλθεν ἄλλο θ. *δαι-* (τοβλ. ἀ-δης καὶ τοὺς ποιητ. χρόνους *ἐ-δηή-θην*, *δέ-δη-μαι* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν προθ. κατὰ καὶ ἐκ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἡμερόω-ω*, *τιθασσέω*, *χειρόομαι-οῦμαι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀγροῖάνω*, *ἀγροῖώ-ω*.

Δανεῖζω (=δίδω χορήματα ἢ πράγματα δανεικὰ, διὰ τὰ μου εἰπι-στραφοῦν)—μέλλ. *δανείσω*, ἄορ. *ἐδάνεισα*, πρκμ. *δεδάνεικα*, ὑπερσ. *ἐδεδανείκειν* καὶ *δεδανεικῶς ἦν*. Μέσ. *δανείζομαι*, ποτ. *ἐδανείζομην*, μέσ. μέλλ. *δανείσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδανεισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδανείσθην*, παθ. καὶ μέσ. πρκμ. *δεδάνεισμαι*, μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. *δεδανεισμένως ἦν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποτ. *ἐδάνειζον*, μέλλ. *συνήρημ. δανειῶ*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *δάνεισμα*, *δανεισμός* καὶ τὰ μτγν. *δανειστής*, *δανειστήον*.

Θ. *δανείζ-* ἐκ τοῦ ποιητ. (τὸ *δάνος* =δῶρον (γεν. *δάνεος=ος*) καὶ τῆς καταλήξεως -ίζω (*δανέο-ίζω*=δανείζω) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων. Ὁ μέλλων δὲν ἐσχηματίσθη περισπώμενος κανονικῶς, διότι πρὸ τοῦ -ίζω ὑπάρχει φωνήεν. Ὁ μτγν. ἄρα *δανειῶ* ἐσχηματίσθη ἐκ πλάνης. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *δανείζομαι* ἀπαντᾷ ἡ περιφρασὶς *δάνεισμα ποιοῦμαι*. Συνὸν τοῦ *δανείζω* : *κίχρημι* (βλ. *κίχρημι* καὶ διαφορὰν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ *δανείζω*).

Δαρθάνω (=κοιμοῦμαι), οὐδέτερας διαθήσεως. Εἰς τοὺς ἀπικίους πεζογράφους ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθ. μετὴν προθ. κατὰ ἢ μετὰ δύο μαζί προθ., τῶν ὁποίων ἡ β' εἶναι ἢ κατὰ (*ἐπικαταδαρθάνω*—*συνκαταδαρθάνω*)—ἄορ. β' *κατέδαρθον* (ὑποτ. *καταδάρθω*, εὐκτ. *καταδάρθωμι*, προστακτ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. *καταδάρθειν*, μτχ. *καταδάρθων ὄσα-όν*), πρκμ. *καταδεδάρθηκα*. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπο τῶν συνωνύμων.

Θ. *δαρθ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *αν=δαρθαν-*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προσθέσεις *κατὰ*, *ἐπικατα-* καὶ *συνκατα-* Ἐπικαταδάρθάνω=κοιμοῦμαι κατόπι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *καθεύδω*, *κοιμάομαι-ομαι*, *ὑπνώτω*.

Δέδοικα ἢ δέδια (=φοβοῦμαι), πρκμ. μετὰ σημασίαν ἔνεστ. τοῦ ποιητ. ὁ. *δέδιχα* (=φοβοῦμαι). Κλίνεται ὡς ἐξῆς : Ὀριστ. *δέδοικα*, *δέδοικας*, *δέδοικε*, *δέδοικε* ἢ *δέδια*—τὸ β' ἔλλειπει—*δέδιε*, *δέδιμεν*, *δέδιτε*, *δέδιασι*, ὑποτ. γ' ἔν. *δεδίη*, γ' πληθ. *δεδίωσι*, εὐκτ. ἔλλειπει, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. *δεδοικέμεν* καὶ συχνότερα *δεδίεμεν*, μτχ. *δεδοικῶς*, *δεδοικυῖα*—τὸ οὐδ. ἔλλειπει—ἢ *δεδιῶς*—τὸ θηλ. ἔλλειπει—*δεδιός*. Ὑπερσ. μετὰ σημασίαν ποτ. *ἐδεδοίκεν* ἢ *ἐδεδοίκη* (παλαιότερος τύπος), γ' ἔν. *ἐδεδοίκει*, γ' πληθ. *ἐδεδοίκεσαν* ἢ *ἐδεδίεν*, *ἐδεδίεις*, *ἐδεδίει*—γ' πληθ. *ἐδέδισαν*. Μέσ. μέλλ. *δείσομαι*, ἄορ. *ἐδεῖσα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐκ τοῦ τύπου *δέδοικα* οἱ μτγν. ἐσχηματίσαν καὶ τὰ τρία πληθ. πρόσωπα μετὰ τὸ κ : *δεδοίκαμεν*, *δεδοίκατε*, *δεδοίκασι*. Ἐκ τοῦ τύπου *δέδια* ἐσχημάτισαν ἐπίσης τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον *δέδιας*, ἐχρησιμοποίησαν δὲ καὶ τὴν ποιητικὴν προστακτ. *δέδιθε*—*δέδιτω*. Ἐκ τοῦ ὑπερσ. διετήρησαν τὸν ποιητ. τύπον τοῦ β' ἔν. προσ. *ἐδεδοίκεις*, ἐσχημάτισαν δὲ καὶ ὀλόκληρον τὸν πληθ. μετὰ τὸ κ (ἐδεδοίκευεν ετε-εσαν). Ἐπλάσαν ἐπίσης ἀναλογικῶς ἐνεργητ. μέλλ. *δεῖσω*. [ΠΑΡΑΓ. *δέος*, *ἀδεής* (=ἄφοβος), *ἄδεια* (=ἄφοβία, ἀσφάλεια), καὶ τὸ ποιητ. *δεῖμα* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ *δαιματώ-ω* (=φοβίζω) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *δαιμαίνω* (=φοβοῦμαι).

Θ. *δει-* (ισχυρόν) και *δι-* (ασθενές). Εἰς τὸν πρkm. καὶ τὸν ὑπερσυντ. ἡ δὲ φθογος εἰ ἐτραπή εἰς ἄλλα μὲν πρόσωπα (βλ. κλίσην τοῦ *ῥ*) εἰς *οι*, εἰς ἄλλα δὲ εἰς *ι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ* καὶ *ὑπὲρ*. *Υπερδεδουκία τινος=φοβουμία διὰ τὴν τύπην κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φόβον ἔχω (τινός), φόβος γίγνεται (τινι), εἰς φόβον καθίσταμαι, ὀκνέω-ῶ, ὀρρωδέω-ῶ, πτήσω, φοβοῦμαι. [ΑΝΤΙΘ. θαρῶ.

Δείκνυμι καὶ δεικνύω (=δείκνω, ἀποδείκνω)—πρτ. *ἐδείκνυμι* καὶ *ἐδείκνον*, μέλλ. *δείξω*, ἄορ. *ἔδειξα*, πρkm. *δέδειχα* καὶ συνηθέστερον σύνθ. *ἐπιδέδειχα*. Μέσ. καὶ παθ. *δείκνυμαι*, πρτ. *ἐδεικνύμην*, μέσ. μέλλ. (ἐπι)δείξομαι, μέσ. ἄορ. (ἐπ)εδειξάμην, παθ. μέλλ. *δειχθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐδείχθην*, πρkm. *δέδειγμα*, ὑπερσ. (ἀπ)εδεδείγμην, τετελ. μέλλ. *δεδειγμένος ἔσομαι*. Τὸ μέσον αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν: *δείκνυμι* ἢ *δεικνύω* *ἐμαυτὸν* (Ξεν. Ἀπομν. Α, β', 18). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. τετελ. μέλλ. μονολεκτικῶς *δεδειξομαι* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. *δείγμα*, (παρά)δειγμα, ὑπόδειγμα), *δεικτέος-ον*, *ἀπόδειξις*, *ἐνδειξις* καὶ τὰ μτγν. *δείξις*, *δείκτης*, *ὀκνότης*, *ἀναπόδεικτος*, *δειγματίζω* καὶ *παραδειγματίζω*.

Θ. *δεικ-*. Τὸ *θ*. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *νν*=*δεικνν-*. Τὸ *ν* τοῦ προσφ. εἶναι μακρόν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τῆς ὀριστ. τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ πρτ. καὶ εἰς τὸ β' ἐν τῆς προστακτ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *παρά*, *ἀπό*, *ὑπό*, *ἐπί*, *ἐν*, *πρός*, *πρό*, *ἀντεπ-*, *ἀντεν-*, *προεπι-*, *ἀνταπο-*, *προενδ-*, *προσπο-*, *ἐναπο-*. Ἄξια σημειώσεως ἡ σημασία τοῦ *παραδείκνυμι*=1) παραβάλλω κάτι μὲ ἄλλο καὶ συγκρίνω, 2) ἐπιδεικνύω καὶ παραδίδο φόρους. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀπόδειξιν ποιῶμαι* ἢ *παρέχομαι* (τινός), *ἐπίδειξιν ποιῶμαι* (τινός), *δηλώ*, *ἐλέγχο* καὶ *ἀπελέγχο*, *μηνῶ*, *σημαίνω*, *φαίνω* καὶ *ἀποφαίνω*.

Δειλιάω-ῶ (=εἶμαι δειλός, ἄτολμος). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. *ἀποδειλιάω-ῶ* (=ἀπὸ φόβου ἀποφεύγω κάτι), μέλλ. *ἀποδειλιάσω*, ὀριστ. (ἀπ-κατ-)εδειλιάσα, πρkm. *ἀποδεδειλίακα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ *ῥ*. φέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἅπλου *«μὴ ταρασέσθω ὑμῶν ἢ καρδία μὴδὲ δειλιάτω»*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *δειλιάσις* καὶ *ἀποδειλιάσις*, *ἀποδειλιάτεον*.

Θ. *δειλια-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *δειλία* καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δειλός*. [ΣΥΝΘ. Ὅπως ἐλέχθη εἰς τὴν ἀρχήν, μὲ τὰς προθέσεις ἀπὸ καὶ κατ'. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δειλός εἰμι*, *ὀκνέω-ῶ* [ΑΝΤΙΘ. *θαρῶ-ῶ*.

Δειπνέω ῶ (=κυρίως τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν γενικῶς τρώγω). Σχηματίζεται ὁμαλῶς στερούμενον μέσης καὶ παθ. φωνῆς. Ὁ μέσ. μέλλ. *δειπνήσομαι*, ὁ παθ. ἄορ. *παρεδειπνήθην* (=ἔστερέθην τοῦ δείπνου) καὶ ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρkm. *παρὰδειπνήμενος* εἶναι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *δειπνήτης* (=ὁ συνδαιτυμένος, δημοστράτης), *δειπνητήριον* (=αἴθουσα τοῦ δείπνου).

Θ. *δειπνε-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *δειπνον* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω ῥ*, τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν ἐξ οὐδέτερον σιγμολήκτων (*ἀνθος-ἀνθω-ος-ους*—*ἀνθέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δειπνον αἰροῦμαι* (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', α', 38), *δειπνοποιῶμαι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀριστάω-ῶ*=γευματίζω.

Δειπνίζω (=παραθέτω δείπνον εἰς κάποιον, φιλεύω)—πρτ. *ἔδειπνίζον*, ἄορ. *ἔδειπνισα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *δειπνῶ*, παθ. πρkm. εἰς τὴν μτχ. *δεδειπνισμένος*, καὶ οἱ δύο μτγν.

Θ. *δειπνίζω*—ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *δειπνον* διὰ τῆς προσλήψεως τῆς καταλήξεως *-ίζω* κατ' ἀναλογίαν τῶν ὀδοντικολήκτων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ἐπὶ *δειπνον* καλῶ (τινα), *δειπνον* παρέχω (τινί), *συνδειπνεῖν* κελεύω (τινά), *σύνδειπνον* ποιούμαι (τινα) (Ξενοφ. Ἀνάβασις. Β', ε, 27), *εἰσιάω-ῶ*, *εἰσάχω-ῶ*, *ξενίζω*, *οἰζίζω*.)

Δεκάζω (=διαφθερίζω μὲ δῶρα [ἰδίως δικαστάς])—ἄορ. (συν) *εδέκαμαι*. Παθ. πρτ. *ἐδεκαζόμεν*, πρσμ. *δεδέκαμαι* καὶ *δεδεκασμένος εἰμί*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *δεκάσω*, παθ. ἔνεστ. *δεκάζομαι*, παθ. μέλλ. *δεκασθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐδεκασθην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *δεκασμός*, ἄδέκαστος.

Θ. *δεκαδ-* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *j=δεκαδ-j=δεκαζ-*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ θέματος *δεκ-* τοῦ *δέχομαι* (βλ. ῥ.), τοῦ ὁποίου εἶναι θάμιστικός τύπος. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐν* καὶ *σύν*: Ἐνδεκάζω=εορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν. Συνδεκάζω=ἐξαγοράζω ὅλους τοὺς δικαστάς μὲ χρήματα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. *χρημασι* διαφθερίζω τινά (Αἰσχίν. 3, 113). Ὡς παθ. τοῦ *δεκάζω* λαμβάνεται τὸ δωροδοκῶ-ῶ (=δέχομαι δῶρα, δωροδοκοῦμαι).

Δεκατεύω [=1] ὑποχρεώνω κάποιον νὰ πληρώνη ὡς φόρον τὸ 1/10 τῶν εἰσοδημάτων του, 2) εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλώσσαν=παίρω ἕνα μεταξὺ δέκα ἀνθρώπων καὶ τὸν παραδίδω πρὸς θάνατον]—μέλλ. *δεκατεύω*, ἄορ. *ἐδεκατεύω*. Παθ. ἄορ. *ἐδεκατεύθην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὰ βιβλία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης ἀπαντᾷ συνηρημ. τύπος τοῦ ῥ. *δεκατόω-ῶ* καὶ *ἀποδεκατόω-ῶ*=καταβάλλω τὸ δέκατον (ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι, Λουκ. ιη', 10). [ΠΑΡΑΓ. *δεκατευήριον* (=τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπληρώνοντο τὰ δέκατα, τὸ τελωνεῖον) καὶ τὰ μτγν. *δεκατεία*, *δεκατεύμα*, *δεκατενεῖς*.

Θ. *δεκατεν-* ἐκ τοῦ *δεκάτη* (ἐνν. *μοῖρα* ἢ *μερίς*) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς *-εω* ῥ. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. *ἀπό*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. *ἐκλέγω* (=εἰσπράττω) τὴν δεκάτην ἢ καὶ ἀπλῶς *ἐκλέγω* καὶ τὸ μτγν. *ἀποδεκατόω-ῶ*.

Δελεάζω (=πιάνω μὲ δόλωμα, ἀπατῶ). Εἰς τοὺς ἀπτικ. πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεργ. καὶ παθ. ἔνεστ. *δελεάζομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *δελεάω* καὶ ἄορ. *ἐδελέασα*. Τὸ ῥ. ἐπέζησε καὶ εἰς τὴν σημερινὴν καθαρῆουσαν γλῶσσαν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *δελέασμα* (=δόλωμα) καὶ τὰ μτγν. *δελεασμός* (=ἢ σύλληψις μὲ δόλωμα), *δελεαστρον*-*δελεαστρα* (=βρόχος μὲ δόλωμα).

Θ. *δελεαδ-* καὶ μὲ πρόσφ. *j=δελεαδ-j=δελεαζ-*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *δέλεαρ-ατος* (=δόλωμα, πρβλ. τὸ λατίν. *dēleo*=ἐξαφανίζω καὶ τὸ ποιητ. ῥ. *δηλέομαι*=βλάπτω) καὶ ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς *-άζω* ὀδοντικολήκτων (*σράδ-j-ω=σράζω*, *δοξάδ-j-ω=δοξάζω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. *ἐπι* ὡς ἀποθ. *ἐπιδελεάζομαι*=ἰθὺμαί κάποιον ὡς δόλωμα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. Συνών. τοῦ *δελεάζω* βλ. εἰς ῥ. *ἀπατῶ-ῶ*. Ἀντὶ τοῦ παθ. *δελεάζομαι* λέγεται ἄρομαι πρὸς *δέλεαρ* (Ἀπομν. Ξεν. Β', α', 4).

Δεξιόδομαι-οὔμαι (=χαιρετίζω κάποιον μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ, ὑποδέχομαι), ἀποθ. μέσον μὲ ἔνεργ. *διὰ θεσίν*—πρτ. *ἐδεξιόδομη-οὔμην*, μέσ. μέλλ. *δεξιώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδεξιωσάμην*, παθ. ἄορ. μὲ διάθεσιν ἔνεργ. καὶ παθ. *ἐδεξιώθην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν περιφράσεων καὶ διὰ τῶν συνωνύμων.

Θ. *δεξιο-* ἐκ τοῦ *δεξιός*, τὸ ὁποῖον παρήχθη ἀπὸ τὸ *δέχομαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ

τήν προθ. ἀντί και εἰς τοὺς μτγν. και με τήν προθ. : Ἀντιδεξιόμαι=ἀνταποδίδω τὸν χαριετισμόν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. δεξιάν δίδωμι ἢ λαμβάνω, ὑποδέχομαι.

Δέρω [=1) γδέρνω, 2) δέρονω]— ἄορ. (ἐξ)έδευρα. Παθητ. ἄορ. (ἀπ)εδάργην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. προτ. ἔδερον (ποιητ), μέλλ. δερῶ (ποιητ.). Παθ. ἔνεστ. δέρομαι, προτ. ἐδερόμην, παθ. μέλλ. διορήσομαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἐδάροθην, ὄλο μτγν., προκμ. δέδαρμαι (ποιητ και μτγν.) [ΠΑΡΑΓ. δέρρις (=ἀκατέργαστον δέσμα), νεόδαριος (=νιόγδατος) και τὰ ποιητ. και μτγν. δέσμα, δέση (=τραχίλος· προβλ. περιδέραιον), δορά, δέρας, δαρτός.

Θ. δαρ- και δερ-. Ὁ ἐνεστώς σχηματίζεται χωρὶς πρόσφωνα. Ἄλλ' εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντοῦν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρον και οἱ τύποι δαίρω και δέρω, οἱ ὅποιοι ἐσχηματίσθησαν διὰ τοῦ προσφ. j εἰς μὲν τὸ δαίρω δι' ἐπενθέσεως, εἰς δὲ τὸ δέρω δι' ἀφομοιώσεως τοῦ j πρὸς τὸ ρ, ἀποβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ρ και ἀναπλήρωματικῆς ἐκτίσεως τοῦ ε εἰς ει. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀπο και ἐκ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δέρονω, κτωπὶ : μαστρόν-ω, παῖω ἢ παῖω τῆ μαστιγ, παράσσω, πλήττω, ἀπλῆττω, τύπω.

Δεσμεύω (=δένω)— ἄορ. ἐδέσμευσα. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ προκ. δεδέσμευμαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και ἐνεργ. μέλλ. δεσμεύσω, παθ. ἔνεστ. δεσμεύομαι, προτ. ἐδεσμεύομην, παθ. μέλλ. δεσμευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδεσμεύθη. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. δέσμευσις, δεσμευτής.

Θ. δεσμεν- ἐκ τοῦ δεσμός και αὐτὸ ἀπὸ τὸ ῥ. δέω-ω=δένω. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐνοσσι. εἰς -ενς (βασιλεὺς-βασιλεύω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τήν προθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Τοῦ παθ. ἐν δεσμοῖς ἢ ἐν πέδαις δούμαι ὑπὸ τινος. ἐν δεσμοῖς εἰμι, δεσμοὶ γίνονται.

Δέχομαι (=ἀποδέχομαι, παραδέχομαι) ἄπο θ. μέσ.—προτ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξάμην, παθ. ἄορ. με παθητ. διάθεσιν (εἰς)εδέχθην (=ἐγίνα δεκτός), προκμ. δέδεγμα (-ξαι, -κται, -γμεθα, -χθε, δεδεγμένοι εἰσι), ὑπερσ. με παθ. διαθ. (προσ)εδεδέγμην (=εἶχα γίνει δεκτός, -ξο -κτο -γμεθα -χθε -γμένοι ἦσαν). [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. με παθ. διαθ. δεχθήσομαι (=θα γίνει δεκτός), μτγν. (Μετάρφ. Ο'). [ΠΑΡΑΓ. ἀποδεκτήρ, δεξιός, δεξαμενή, δοκός, δοχή (ἐξ αὐτοῦ τὰ νεώτερα ὑποδοχή, εἰσοδοχή, παραδοχή, ἀποδοχή), τὸ ποιητ. δέκτρια (προβλ. τὸ σημερινὸν ψ. ἀποδέκτρια) και τὸ μτγν. δέκτης, ἀποδέκτης, δεκτός, δεκτέος, ἀναδεκτέον, δοχεῖον.

Θ. δεχ- ἐξ ἀρχαίου θ. δεκ-, τὸ ὅποιον εὐρίσκειται εἰς τὸ ἰωνικὸν δέκ-ομαι, τὸ ὅποιον προήλθεν ἀπὸ τὸ δοκέω-ω. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, παρά, ἀπὸ, ὑπὸ, ἐν, εἰς, ἐκ, πρὸς, εἰς τοὺς ποιητὰς και με τήν ἀντί και εἰς τοὺς μτγν. και με τήν μετά : Ἐνδέχομαι=δέχομαι, ἐπιδοκμάζω. Τὸ ἐνδέχεται λαμβάνεται και ὡς ἀπόφωπον και σημαίνει=εἶναι ἐνδεχόμενον, πιθανόν. Ἀντιδέχομαι=δέχομαι, λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα. Μεταδέχομαι=δέχομαι κατόπιν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. λαμβάνω. Διαφέρουν ἐν τούτοις τὰ δύο ῥ. κατὰ τοῦτο, ὅτι «λαβεῖν μὲν ἐστὶ τὸ κειμένον τι ἀνελεῖσθαι μὴ διδόντος, δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον ἐκ χειρὸς» (Ἀμμόνιος) (4).

Δέω (=ἔχω ἔλλειψιν, ἀνάγκην, ἀπέχω). Τὸ ῥ. ἀκολουθεῖ τὸν γε-

1. Ἀξεξανδρινὸς γραμματικὸς. Ἐξησε τὸν β' αἰῶνα π.Χ. και διήρτυνε ἐπὶ μακρόν τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας και τήν βιβλιοθήκην του.

νικόν κανόνα τῶν συνηρ. εἰς -εω ὄ., τὰ ὅποια ἔχουν μονοσύλλαβον θέμα συναϊρεῖται δηλ. εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. μόνον εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποια συναντιώνται δύο ε ἢ ε καὶ ει (δέω, δέεις-εἰς, δέει-εἶ, δέομεν, δέετε-εἶτε, δέονται, ὑποτ. δέω, δέης, δέη κλπ., εὐκτ. δέοιμι κλπ., προστ. ἔλλειπει, ἀπαρ. δέειν-εἶν, μτχ. δέων-ουσα-ον)—πρτ. ἔδεον (ἔδεις-εἰς, ἔδεις-εἶ, ἔδεομεν, ἔδέετε-εἶτε, ἔδεον), μέλλ. δέησω, ἀόρ. ἐδέησα, πρκμ. δεδέηκα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ τύποι τοῦ ὄ. καὶ ἡ κλίσις του εἰς τὴν ἔνεργ. φωνήν, ὅταν εἶναι προσωπικόν, ὁπότε ἔχει καὶ ἀντικ. κατὰ γεν. πῶσιν (πολλοῦ, ὀλίγου, μικροῦ, τοσοῦτου, ἐνός, τίνος κλπ.—οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν τῷ κατηγορῶ). Συχνότερα τὸ ὄ. ἀπαντᾷ ὡς ἀπρόσωπον δεῖ (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει), ὑποτ. δέη, εὐκτ. δέοι, ἀπαρ. δέων, μτχ. δέον καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖον, διότι τὸ δέω ἔχει καὶ ἀρχαϊκώτερον τύπον δέω). Μέσ. ὡς ἀποθ. δέομαι (=ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ), πρτ. ἐδεόμην, μέσ. μέλλ. δεήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐδεήθην, πρκμ. δεδέημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓ'Ν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. με μέσην διάθ. δεηθήσομαι=θα παραλέσω. [ΠΑΡΑΓ. δέησις καὶ τὸ ποιητ. δέημα.

Θ. δε- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. ε=δεε- (τὸ ε πρὸ συμφώνου ἔκτείνεται εἰς η). [ΧΡΗΣΙΣ. Ὡς ἀπρόσωπον τὸ δεῖ ἔχει ὑποκειμενον ἀπαρέμφ. ἢ λαμβάνει ἀντικείμενον κατὰ γενικήν, ὅτε ὡς ὑποκειμενον αὐτοῦ νοεῖται ἡ ἀφηρημένη ἐννοια, ἢ ὅποια ἐνυπαρχει εἰς τὸ δεῖ (δεῖ χρημάτων=ἐνδεῖα ἐστὶ χρημάτων). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀπό, ἐπί, ἐν, σύν, πρὸς: Ἐπιδέομαι—ἐνδέομαι—προσδέομαι=δέν ἔχω ἀρκετά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ δέομαι: δέην ποιῶμαι, ἀντιβιβῶ, ἱκετεύω. Ἀντὶ τῶν ἀναλόγων συνθέτων αἱ περιφράσεις: ἐπιδεής, ἐνδεής, προσδεής εἰμι.

Δέω ὦ (=δένω, φυλακίζω). Τὸ ὄ. τοῦτο, καίτοι ἔχει μονοσύλλαβον θ., συναϊρεῖται παντοῦ. Ἐνεστ. δέω ὦ (ὑποτ. δῶ, ἀπαρέμφ. δεῖν, μτχ. δῶν-οὔσα-οῦν), πρτ. (ἐν)ἔδεον ον, μέλλ. δήσω, ἀόρ. ἔδησα, πρκμ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Μέσ. καὶ παθ. (πάντοτε σύνθ.) δέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐδεόμην οὔμην, μέσ. ἀόρ. ἐδησάμην, παθ. μέλλ. δεμαίσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδέθην, πρκμ. ἀπλοῦς καὶ σύνθ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, τετελ. μέλλ. δεδήσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν δῶ ἔμαντον. [ΠΑΡΑΓ. δέσις, δεσμὸς (ἔξ αὐτοῦ δεσμότης), λιάνημα, δοῦλος (δέσ υλος—δός-υλος—δοῦλος) καὶ τὰ μτγν. δέομη, δεσμός, δέμα, δεμάτιον, δετός, δετέον.

Θ. δε- ἔξ ἀρχικοῦ δεσ- (πρβλ. δεσ-μός κλπ.). Ὁ χαρακτὴρ ε ἔκτείνεται εἰς ἄντ' ὅλον εἰς τοὺς χρόνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν σ (δήσω—ἔδησα, ἀλλὰ δέδεκα). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ παράγωγα (ἀλλὰ δέσις, δεσμὸς). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, παρά, περί, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἐν, σύν, ἐγκατα- : Ἀναδῶ=δένω πρὸς τὰ ἐπάνω, στεφανώω. Καταδῶ=δένω στερεά. Διαδῶ=δένω τὴν κεφαλὴν μετὰ διάδημα, ταινίαν. Περιδῶ=δένω ὀλόγυρα. Ὑποδῶ=δένω ἀπὸ κάτω, δένω εἰς τὰ πόδια σάνδαλα, πέδιλα. Ἐκ τούτου ὑπόδημα, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἔδεναν εἰς τὰ πόδια των μετὰ λωριὰ τὰ ὑποδήματά των. Ἀποδῶ=δένω καλά. Παραδῶ=δένω πλησίον, προσδένο. Ἐγκαταδῶ=δένω μέσα εἰς κάτι στερεά, περιπλέκω γερὰ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. 1) δεσμεύω, 2) εἶργω. [ΑΝΤΙΘ. ἀπόλυο, ἀφίμω, λύω.

Δηῶ ὦ (=ληλατῶ, καταστρέφω ἀπὸ πάσης ἀπόψεως)—πρτ. ἐδήσοον ον, μέλλ. δηώσω, ἀόριστ. ἐδήωσα. Παθητ. δηόμαι-οῦμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μελλ. με παθ. σημασίαν δηώσομαι (μτγν.),

μέσ. ἄορ. *εδηρωσάμην* (μτγν.), παθ. ἄορ. *εδηρώθην* (ποιητ. καὶ μτγν.).
 προκμ. *δεδηλώμαι* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἀδήλωτος.

Θ. *δηο-* ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιθ. *δήσιος* (συννηρ. *δήσιος*) = ὀλέθριος, καταστρεπτικός. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. κατὰ χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄγω καὶ φέρω, κακῶς ποιῶ, ἀδικῶ, βλάπτω, ἐρημώ-ω, κακουρῶ (τινα), κακῶ-ω, κείρω, λεηλατέω-ω, λήξομαι, λυμῶμαι, φθείρω.

Διαιτάω-ω [=1] κανονίζω τὴν διαίταν κάποιου, 2) κρίνω ὡς διαιτητής]—πρτ. (κατ)εδιήτῃσιν-ων, μέλλ. *διαιτήσω*, ἄορ. *εδιήτησα*, προκμ. *δεδηγήκα*, ὑπερσ. (κατ)εδεδηγήκειν. Μέσ. *διαιτάομαι ὦμαι* (=ζῶ κατὰ ἓνα ὠρισμένον τρόπον), πρτ. *εδιητάσμην ὠμην*, μέσ. μέλλ. *διαιτήσομαι*, μέσ. ἄορ. (κατ)εδιητησάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσος καὶ παθ. *εδιητήθην*, προκμ. *δεδηγήμαι*, ὑπερσ. μέσ. (ἐξ)εδεδηγήμην. Τὸ ὄ. λαμβάνει διπλὴν αὐξησην, συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν. Ἴσως ἡ χρονικὴ αὐξησης νὰ ὀφείλεται εἰς σύγχυσιν τοῦ ὄ. πρὸς τὸ αἰτέω-ω ἢ ἐξαιτέω-ω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. παρελείφθη ἡ συλλαβικὴ αὐξησης τῶν παραγομένων χρόνων. Οὕτω ἔνεργ. πρτ. *δηήτασιν-ων*, ἄορ. *δηήτησα*. [ΠΑΡΑΓ. *διαιτητής*, *διαίτημα* (=τροφή) καὶ τὰ μτγν. *διαίτησις*, *διαιτητέον*.

Θ. *διαιτᾶ-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *διαίτα*=τρόπος ζωῆς. Ἀρχικὸν θ. *δια*, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον τὸ ποιητικὸν ὄ. *διῶ*=πνέω. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. κατὰ, ἀπὸ, ἐκ, σύν. Τὰ σύνθετα *ἐνδιαίτομαι-ῶμαι*=κατοικῶ εἰς ἓνα τόπον (προβλ. *ἐνδιαίτημα*=κατοικία), *συνδιαίτομαι*=συσζῶ με ἄλλους καὶ *ἐκδιαίτομαι*=μεταβάλλω συνθεσίας εἰναι ἀποθετικὰ. *Καταδιαίτω-ω*=ὡς διαιτητής κρίνω ἐναντίον—*ἀποδιαίτω-ω*=ὡς κριτὴς κοινῶ ὑπέρ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *διαίτω*: *θεραπεύω*, *τρέφω*, *κρίνω* *ποιούμαι*, *κρίνω*. Τοῦ *διαίτομαι*: *διαίταν* *ποιούμαι*, *ζῶ*.

Διακονέω-ω (=προσφέρω ὑπηρεσίαν, ἐξυπηρετῶ)—μέλλ. *διακονήσω*, ἄορ. *εδιακόνησα*. Μέσ. καὶ παθ. *διακονοῦμαι-οῦμαι* (ὡς μέσ.=ὑπηρετῶ τὸν ἑαυτὸν μου, ὡς παθ.=ὑπηρετοῦμαι ἀπὸ ἄλλου), παθ. ἄορ. *εδιακονήθην*, προκμ. *δεδιακόνημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *εδιακόνεον-ον* (ποιητ.) καὶ *διηκόνεον-ον* (μτγν.), προκμ. *δεδιακόνηκα* καὶ *δεδηκόνηκα* (μτγν.)—*«δεδιακόνηκα* ἄτικτῶς—*δεδηκόνηκα* ἑλληνικῶς» (Μοῖρις)—ὑπερσυντ. *εδεδηκονήκειν*. Μέσ. πρτ. *διηκονεόμην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. *διακονήσομαι*, μέσ. ἄορ. *διηκονησάμην*. Εἰς τοὺς μτγν. χρησιμοποιεῖται τὸ μέσ. *διακονοῦμαι* ἀντὶ τοῦ *διακονῶ* («ἀπέρχομαι *διακονησόμενος* τῷ Δίῳ»). Ἐκ τῆς μτγν. χρήσεως τοῦ *διακονῶ* καὶ τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν τοῦτο προσέλαβεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης [=1] εἶμαι *διάκονος* καὶ 2) ἐλεῶ πτωχοὺς (τὸ παθ. *διακονοῦμαι*=λαμβάνω ἐλεημοσύνην), ἔχει τὴν καταγωγὴν τὸ σημερινὸν *διακονέω*=ζητῶ ἐλεημοσύνην. [ΠΑΡΑΓ. *διακόνησις*, *διακόνημα* καὶ τὰ μτγν. *διακονητής*, *διακονήτρια*, *διακονητέον*.

Θ. *διακονε-* παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ *διάκονος* (=ὑπηρετής). Τὸ ὄ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται εἰς μὲν τοὺς ἄτικτους πεζογράφους ἔσθθεν (*εδιακόνουν*—*εδιακονήθην*), εἰς δὲ τοὺς μτγν. ἔσθθεν καὶ εἰς μερικὸν τύπου καὶ ἔσθθεν (*διηκόνουν*—*διηκονησάμην*, *δεδιακόνηκα* καὶ *δεδηκόνηκα*—*εδεδηκονήκειν*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. παρὰ: *Παραδιακονέω-ω*=μέγιστον πλησίον κάποιου καὶ τὸν ὑπηρετῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διάκονός* εἶμι, *τάττω* ἑμαυτὸν ἐπὶ *διακονίαν*, *θεραπεύω*, *ἐπηρετεύω*, *ὑπουργῶ*.

Διαλέγω (=ξεκαθαρίζω, διαλέγω)—μέλλ. *διαλέξω*, ἄορ. *διέλεξα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *διαλογή*.

Θ. *λέγ.* Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ λέγω (βλ. ὑπ' ἀριθ. 1 *λέγω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀποκρίνω, διαγιγνώσκω, διακρίνω.

Διαλέγομαι (=συνομιλῶ), ἀποθ. μέσο.—πρτ. *διελέγομην*, μέσο. μέλλ. *διαλέξομαι*, παθ. μέλλ. ὡς μέσο. *διαλεχθήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσο. *διελέχθην*, πρκμ. *διείλεγμα*, ὑπερσ. *διελέγμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσο. ἄορ. *διελεξάμην* (ποιητ.), παθ. μέλλ. β' *διαλεγήσομαι*, παθ. ἄορ. *διελέγην*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *διάλεξις*, *διάλεκτος* (ἔξ αὐτοῦ *διαλεκτικός*), *διάλογος*, *διαλεκτέον*.

Θ. *λέγ.* Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ λέγομαι (βλ. ὑπ' ἀριθ. 2 *λέγω*). [ΣΥΝΘ. Τὸ *διαλέγομαι* ἀπαντᾷ καὶ μὲ διπλὴν σύνθεσιν μὲ τὰς προθ. πρὸς καὶ πρό: Προσδιαλέγομαι=δίω ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις κατὰ τὴν διάρκειαν συζητήσεως. Οἱ μτγν. ἐχρησιμοποίησαν καὶ ἔνεργ. τιπον τοῦ ῥ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσου μετὰ τῆς προθ. πρό: Προδιαλέγω=συζητῶ πρωτίτερα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. λόγον δίδωμι καὶ δέχομαι (Πλάτ. Λάχ. σ. 187, δ'), εἰς λόγους ἐρχομαί τιμι (Θουκ. Η', 48).

Διανοόμαι-οὔμαι (=βάζω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι) ἀποθ. μὲ ἔνεργ. διὰ θεσιν—πρτ. *διενοόμην-οοῦμην*, μέσο. μέλλ. *διανοήσομαι*, παθ. μέλλ. ὡς μέσο. *διανοηθήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσο. *διενοήθην*, πρκμ. *διανενόημα*, ὑπερσ. *διενοήμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέσο. ἄορ. *διενοησάμην*. [ΠΑΡΑΓ. *διανόησις*, *διανόημα*, *ἀδιανόητος* (=ἀκατανόητος), *διανοητέον* καὶ τὸ μτγν. *διανοητός*.

Θ. *διανος.* Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ τοῦ ῥ. νοέω-ω χωρὶς νά μεσολαβήσῃ σύνθ. ὄνομα [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τὴν διάνοιαν ἔχω ἐπὶ τῆν, ἔννοιά μοι γίγνεται, ἐν νῷ ἔχω, ἐνθυμούμαι, ἐννοῶ καὶ ἐννοοῦμαι, λογίζομαι.

Διαχειρίζω (=ἔχω εἰς τὰ χεῖρα μου, διαχειρίζομαι)—πρτ. *διεχειρίζον*, ἄορ. *διεχειρίσα*, πρκμ. *διακεχειρίκα*. Μέσο. καὶ παθ. *διεχειρίζομαι*, πρτ. *διεχειριζόμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργητ. μέλλ. *διαχειρισῶ*.

Θ. *διαχειριζ.* παρασύνθετον σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίω ὀδοντοκόληκτων (ἐλπίδ-*ι*=ἐλπίζω — *διαχειριδ-ι*=*διαχειριζ.*) ὄχι ἀπὸ ὄνομα, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς φράσεως *διὰ χειρῶν* (=διὰ μέσου τῶν χειρῶν) ἢ *διὰ χειρὸς ἔχω* (ὅπως τὸ *μεταχειρίζομαι* ἀπὸ τοῦ μετὰ *χειρὸς ἔχω*=μεταξὺ τῶν χειρῶν ἔχω). Τὸ ἀπλοῦν *χειρίζω* εἶναι μτγν. καὶ σημαίνει 1)=*καὶ ἐγχειρίσαι*, 2)=*διαχειρίζομαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μεταχειρίζω* καὶ *μεταχειρίζομαι*, *χρῶμαι*.

Διδάσκω (=ἔξηγῶ, διαφωτίζω)—πρτ. *ἐδίδασκον*, μέλλ. *διδάξω*, ἄορ. *ἐδίδαξα*, πρκμ. *δεδίδαχα*. Μέσο. καὶ παθ. *διδάσκομαι*, μέσο. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *διδάξομαι*, μέσο. ἄορ. *ἐδίδαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδιδάχθην*, πρκμ. *δεδίδαγμα* (-ξαι -κται -γμεθα -χθε -γμένοι εἰσίν). Τὸ μέσο. εἶναι συνήθως διάμεσον («ἐδίδαξάμην τὸν υἱόν γραμματα»=ἐδίδαξα τὸν υἱόν μου γραμματα διὰ τοῦ διδασκάλου). Ὅς παθ. τοῦ *διδάσκω* λαμβάνεται καὶ τὸ *μανθάνω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. *ἐδιδασκόμεν*, παθ. μέλλ. *διδασθήσομαι*, ὑπερσ. *ἐδεδιδάγμην* (-ξο-κτο-γμεθα -χθε-γμένοι ἦσαν). Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Καινῆς Διαθήκης παραλληλῶς πρὸς τὸ *διδάσκω* φέρεται ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας τὸ ῥ. *μαθητεύω*

(τινά)=κάνω μαθητήν (κάποιον), διδάσκω («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»). [ΠΑΡΑΓ. διδάσκαλος, διδασκαλεῖον, διδασκαλικός-ως, δίδαγμα, διδακτός, διδακτέον, διδαχή, ἀδίδακτος καὶ τὰ μτγν. διδακτικός, διδακτήριος ον, διδασκάλιον (=μίθημα· εἰς τὸν πληθ. διδασκάλια=δίδακτρα), δίδακτρα.

Θ. δακ-. Τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ θ. μετὸν ἔνεστ. ἀναδιπλ. δι- καὶ τὸ πρόσφ. σκ=διδασκ- καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ χαρακτήρος κ=διδάσκ-. Ἀπὸ τοῦ θ. δακ- διὰ τῆς τροπῆς τοῦ κ εἰς χ προέκυψε καὶ τὸ θ. δαχ- (διδαχ-η). Ἄξιον σημειώσεως, ὅτι ὁ ἔνεστ. ἀναδιπλοισμὸς διτηρήθη εἰς ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ ῥήματος, ὅπως εἰς τὸ βιβάζω. [ΣΥΝΘ. Μετὰ ἰὰς προθ. ἀνά, ἐπί, ἐκ, σὺν, πρό, ἐπεκ- : Ἀναδιδάσκω=διδάσκω μετὰ καλύτερον τροπῶν. μέθοδον. Ἐπιδιδάσκω=διδάσκω προσέτι. Ἐκδιδάσκω=διδάσκω μετὰ ἀκριβειαν. Ἐπεκδιδάσκω=ἐξεσηγῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διδασκαλίαν ἢ διδαχὴν ποιοῦμαι, διδασκαλίαν παρέχω, διδασκαλίᾳ χρῶμαι, διδάσκαλος γίνομαι, νοηθεῖω, παραινῶ, παρακλεῖομαι, συμβουλεύω, ἔφηγομαι καὶ εἰσηγοῦμαι.

Διδράσκω (=δραπετεύω) μόνον σύνθετον μετὰ προθ. καὶ μάλιστα τῆς ἀπό. Ἔνεστ. ἀποδιδράσκω, πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἀποδράσομαι, ἀόρ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ ἤ α' κλπ., εὔκτ. ἀποδραῖν-ης-η κλπ., προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. ἀποδραῖναι, μτχ. ἀποδράς-ασα-άν), πρκμ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἀποδράσω (μτγν.), προστ. τοῦ ἀόρ. β' ἀπέδραν—ἀπόδραθι (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. δρασμός (=ἀπόδρασις), ἄδραστος (1=ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, 2) παθητικῶς=ἐκείνος, πού δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγη, ὁ ἀναπόδραστος, πρβλ. Ἀδράστεια (ὄνομα τῆς Νεμέσεως), δραπέτης (ἐκ τοῦ ὁποῖου δραπετεῖω) καὶ τὸ μτγν. δραπέτευσις.

Θ. δρα-. Τὸ ἀρχικὸν τοῦτο θ. μετὸν ἔνεστ. ἀναδ.πλ. δι- καὶ τὸ πρόσφ. σκ=διδρασκ-. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α δὲν ἐκτείνεται εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ρ. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς ἀπό τοῦ ρ. ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετὰ τῶν προσθεσῶν διά, ἐκ, συναπο- : Διαδιδράσκω=διαφεύγω, φεύγω μακρὰν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διαφεύγω, δραπετεύω, ὑπεκφεύγω, ὑπεξέρχομαι.

Δίδωμι (=δίδοιμι)—πρτ. ἐδίδοον-ον (-(ου)-ου (συννηρημένως), ἐδίδομεν, ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν), μέλλ. δώσω, ἀόρ. (α' εἰς τὰ τρία ἐνικὰ τῆς ὀριστ., β' εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους τύπους, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὸν ἄχρηστον εἰς τὰ τρία ἐν. πρόσ. τῆς ὀριστ. ἀορίστου β' ἔδων) ἔδωκα (ἔδωκας-κε, ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν, ὑποτ. δῶ, δῶς, δῶ, δάμεν, δῶτε, δῶσι, εὔκτ. δοίην, δοίης, δοίη κλπ., προστ. δός-δότω κλπ., ἀπαρέμφ. δοῦναι, μτχ. δοῦς-δοῦσα-δόν), πρκμ. δέδωκα, ὑπερσ. ἐδεδώκειν καὶ δεδωκώς ἦν, τετ. μέλλ. δεδωκώς ἔσομαι. Παθ. δίδομαι (δίδοσαι, δίδομαι κλπ., ὑποτ. διδῶμαι-ῶνται κλπ., εὔκτ. διδοίμην οἶο-οἶτο κλπ., προστ. διδόου-οῦ (συνρηδ.)-διδόσθω κλπ., ἀπαρέμφ. δίδοσθαι, μτχ. διδόμενος-η ον), πρτ. ἐδιδόμην, παθ. μέλλ. δοθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδόθη, πρκμ. δέδομαι, ὑπερσ. ἐδεδόμην. Τὸ δίδομαι εἶναι μέσον μόνον ὡς σύνθετον μετὰ τὴν πρόθ. ἐκ. ἰδίως δὲ μετὰ τὴν ἀπό, ὅτε τὸ ἀποδίδομαι=δίδοω κάτι μετὰ τὴν θέλησίν μου, πωλῶ. Τοῦ ἀποδίδομαι τούτου μέσ. ἀόρ. εἶναι ἀπεδόμην (ἀπέδον, ἀπέδοτο, ἀπεδόμεθα, ἀπέδοσθε, ἀπέδοντο, ὑποτ. ἀποδῶμαι, ἀποδῶ, ἀποδῶται, κλπ., εὔκτ. ἀποδοίμην-οἶο οἶτο κλπ., προστ. ἀπόδου-ἀποδόσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἀποδόσθαι,

μτγ. ἀποδόμενος-η-ον). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυ-
σιν : *δίδωμι* (προδίδωμι, παραδίδωμι, ἐκδίδωμι) *ἐμαντόν*. [ΠΟΙΗΤ.
καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μτγν. ἐγένετο
χρῆσις τοῦ συνηρημένου τύπου τοῦ *δίδωμι* εἰς ὀλόκληρον τὸν ἔνεστῶτα
καὶ τὸν πρτ. (*διδὼς ὦ, δίδδεις-οῖς, δίδδεις-οῖ* κλπ.). Ὑπὸ τῶν μτγν.
ἐπίσης ἐπλάσθη καὶ ὁ μέχρι σήμερον διατηρούμενος βαρύντοσ τύπος
τοῦ ῥ. *δίδω* ἐν συνθέσει : *καταδίδω* (=δίδω, ἀπονέμω) καὶ ὁ ὁμαλὸς
ἄορ *ἀ' ἔδωσα*. Παραλλήλως ἐγένετο χρῆσις καὶ τοῦ μὲ χρόν. χαρα-
κτῆρα *κ* ἄορ. *ἀ' ἔδωκα*, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὸν *χαρ*. *κ* καὶ τὸ μακρόν
θ. καὶ εἰς τὸν πληθ. τῆς ὀριστ. (*ἔδωκαμεν, ἔδωκατε, ἔδωκαν*), ἐνῶ εἰς
τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει τὸν τύπον τοῦ ἄορ. β'. Εἰς τὴν εὐκτ. ὁμοσ
ἀντὶ τοῦ βραχέος θέματος τοῦ ἄορ. β' ἔχει τὸ μακρόν κατ' ἐπίδρασιν
τῆς ὑποτακτικῆς (δῶν-δῶν δῶν κλπ. Μὴ δῶν χῶραν τῷ πονηρῷ
δαίμονι κατακυριεῦσαι μου. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης δῶν ἐκάστῳ κατὰ
τὰ ἔργα αὐτοῦ (Παῦλος). Ὁ ὑπερσ. συνήθως φέρεται ἀναύητος (δε-
δώκειν καὶ γ' πληθ. *δεδώκεισαν*, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τοὺς μτγν.
κατάληξιν *-κεισαν*). [ΠΑΡΑΓ. *δόσις* (ἐπίδοσις, παράδοσις, ἀντίδοσις,
ἀπόδοσις κλπ.), *ἀνάδοτος* (=ἐκεῖνος πὸν δίδεται ὀπίσω), *ἔκδοτος* (=
ὁ προδομένος), *δῶρον*, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *δοτήρ, δοτός, δοτέος-ον* καὶ
τὸ μτγν. *δότης* (δότην ἰλαρὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς (Παῦλος), πρβλ. καὶ τὰ
σημερινά : *καταδότης, πληροφοριοδότης, αἰμοδότης, τροφοδότης, φω-*
τοδότης κλπ.).

Θ. *δο-* (ισχυρόν) καὶ *δο-* (ἀσθενές), τὸ ὁποῖον μὲ τὸν ἔνεστ. ἀναδιπλ.=
διδω- καὶ *διδω-*. Τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἔνεστ. τῆς ἔνεργ. φωνῆς εἰς τὴν
προστ. καὶ ὀλόκληρος ὁ ἐνικὸς τοῦ πρτ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς *-ω* συνη-
ρημένα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, διά, μετά, παρά, ἀντι, περί, ἀπό, ἀναπο-,*
ἐν, ἐκ, πρὸς, πρὸ : Ἐπιδίδωμι=1) *δίδω* εἰς ἀντάλλαγμα, 2) προτείνω εἰς κά-
ποιον τὴν ἀντάλλαγην τῶν περιουσιῶν μας. Ἡ σχετικὴ διαδικασία ἐλέγετο
ἀντίδοσις. *Περιδίδωμι* καὶ μάλιστα εἰς τὸν μέσ. τύπον *περιδίδομαι*=βάζω στοί-
χημα (ὅπως εἰς τὴν φράσιν : *περιδίδομαι τῆς κεφαλῆς*=βάζω στοίχημα τὸ κε-
φάλι μου). *Ἐνδίδωμι*=ὑποχωρῶ. *Ἐκδίδωμι* καὶ συχνότερα τὸ μέσον *ἐκδίδομαι*
θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν=ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν μου. [ΠΕΡΙΦΡ.
καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ ἀπλοῦ *δίδωμι* : *δόσαν* ποιοῦμαι, *δωρέομαι-οῦμαι, ἐπιτρέπω,*
ἐφίημι, παρέγω καὶ τὸ μέσ. *παρέχομαι, προσφέρω*. Τοῦ *ἐπιδίδωμι* (=προδούω) :
ἐπίδοσιν λαμβάνω, ἐπίδοσιν ἔγω, προκόπτω ὡς μτβτ. φέρεται ἢ περίφρ. *ἐπιδιδάνα*
ποιῶ τινα. Τοῦ ἀποδίδωμι : *ἀπόδοσιν* ποιοῦμαι. Τοῦ ἀντιδίδωμι : *ἀντιδοσιν* ποιοῦ-
μαι. Ἰδιάζουσα εἶναι ἡ σημασία τῆς περιφράσεως : *δίκην δίδωμι*=τιμωροῦμαι,
ἢ ὅποια εἶναι τὸ παθητικὸν τοῦ *δίκην λαμβάνω* παρά τινος=τιμωρῶ τινα.
[ΑΝΤΙΘ. *λαμβάνω*.

Δικάζω (=κρίνω, ἀποφασίζω)—πρτ. *ἐδίκαζον*, μέλλ. *δικάσω*,
ἄορ. *ἐδίκασα*. Μέσ. καὶ παθ. *δικάζομαι*, πρτ. *ἐδικάζομην*, μέσ. μέλλ.
δικάσομαι, μέσ. ἄορ. *ἐδικασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδικάσθην*, πρκμ. *δεδίκα-*
σαια, ὑπερσ. *ἐδεδικασμην*. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφρά-
σεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *δικα-*
σθήσομαι καὶ *καταδικασθήσομαι*, τετελ. μέλλ. *δεδικάσομαι*, καὶ οἱ δύο
μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *δικάσιμος* (ἐξ οὐσιαστικοῦ *δικασίς*), *δικαστής, δικα-*
στήριον, δικαστικός, ἀδικαστος καὶ τὰ μτγν. *δικασμός* καὶ *δικαστήρ* (=
δικαστής), *δικαστρία*.

Θ. δικαζ- ἐκ τοῦ δίκη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ὀδοντοκολήκτων (φράδ-
 ῖω=φράζω, δικάδ-ῖ=δικάζ-). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προϋθ. ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐπί,
 προκατά-, ἐκ, πρὸς, πρὸ : Ἀναδικάζω=ἀναθεωρῶ ἢ ἀνακαλῶ προηγουμένην
 ἀπόφασιν. Διαδικάζω=δικάζω, συμβιβάζω. Ἀποδικάζω=ἀθρόων, ἀντιθ. τοῦ
 καταδικάζω. Προσδικάζω=ἀποδίδω κατὶ εἰς τὸν δικαζόμενον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
 ΣΥΝΩΝ. δικαστὴς γίγνομαι, κρίνω. Ἰδιάζουσα ἢ σημασία τῆς περιφράσεως :
 εἰς δίκην καθίστημι καὶ δίκην διώκω (=ἐνάγω εἰς δίκην), τῆς ὁποίας παθ. εἶναι
 δίκην φεύγω.

Διορθῶ-ῶ (=διορθώνω, τακτοποιῶ)—μέλλ. διορθώσω, ἄορ.
 διώρθωσα. Μέσ. διορθόμαι οὔμαι, πρτ. διορθοῦμαι οὔμην, μέσ. μέλλ.
 διορθώσομαι, μέσ. ἄορ. διορθώσάμην. [ΠΑΡΑΓ. διόρθωσις, ἀδιόρ-
 θωτος καὶ τὰ μτγν. διόρθωμα (=τακτοποίησις), διορθωτέος, διορθω-
 τήρ ἢ διορθωτής (1=ἐπιναορθωτής, 2) ὁ διορθωτής ἐντύπων). Περι
 τοῦ θ. καὶ τῶν λοιπῶν βλ. ὀρθῶ-ῶ.

Διψῶ ῶ (=ἔχω δίψαν, διψῶ μτφρ.=αἰσθάνομαι δίψαν, ζωη-
 ρὸν πόθον). Ἔνεστ. διψῶ-ῶ (διψήεις-ῆς, διψήει-ῆ κλπ., ὑποτ. δι-
 ψήω-ῶ κλπ., εὐκτ. διψήοιμι-ῶμι καὶ διψήην κλπ., προστ. δίψης δίψη,
 ἀπαρέμφ. διψήειν-διψῆν, μτχ. διψῶν ὦν κλπ.), πρτ. ἐδίψηον-ων (ἡς
 -η, ἐδιψήομεν-ῶμεν ἡτε-ων), μέλλ. διψήσω, ἄορ. ἐδίψησα. [ΠΟΙΗΤ.
 καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἢ συναίρεσις τῶν συναίρουμένων τύπων
 ἔγινεν ὁμαλωτέρα κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αω ὁ. (διψῶ, διψᾶς,
 διψᾷ κλπ., προστ. δίψα, ἀπαρέμφ. διψᾶν κλπ.), πρτ. δεδίψηκα.
 ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. δάψης (=δίψα, ἐπιθύμια), δάψητις (=διψαλέος).

Θ. διψη- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) δάψος ἢ (ἡ) δίψα (ἰων. δάψη). Ὁ θεματικὸς
 χαρακτὴρ ἢ συναίρεται κανονικῶς μὲ τὸ ε καὶ ει εἰς η καὶ η καὶ μὲ τὸ ο εἰς
 ω, ὅπως καὶ εἰς τὰ ὀλίγα ἄλλα ὅμοια ὁ. (πεινήω-ῶ, ζήω-ῶ, χεῖρομαι-ῶμαι, κνήω-ῶ
 (=ξύνω), ψήω-ῶ (=τρίβω ἔλαφρα) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. σμῆω-ῶ (=σπογγίζω,
 καθαρίζω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προϋθ. κατά, ὅτε τὸ ὁ. ἔχει ἔνεργ.
 μβτ. σημασίαν: καταδιψάω τινα=κάνω κάποιον νὰ διψάσῃ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
 ΣΥΝΩΝ. δάψη συνέχομαι.

Διώκω (=καταδιώκω, ἐπιδιώκω' εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν
 =καταγγέλλω)—πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. διώξομαι καὶ
 σπανιώτ. διώξω, ἄορ. ἐδίωξα, πρτ. δεδίωχα. Παθ. διώκομαι, πρτ.
 ἐδιωκόμην, παθ. ἄορ. ἐδιώχθην. Παρασχηματισμὸν, ἦτοι μικρὰν με-
 ταβολὴν κατὰ τὴν κατάληξιν, τοῦ διώκω ἀποτελεῖ τὸ ὁ. διωκάθω, τὸ
 ὅποιον κατ' ἀλήθειαν εἶναι ὑποτ. ποιητικοῦ ἄορ. β' τοῦ διώκω :
 ἐδιώκαθον (ἀπαρέμφ. διωκαθεῖν), ὅπως ὁ εἰκαθον (καὶ ὑπείκαθον)
 εἶναι ἄορ. β' τοῦ εἰκω (καὶ ὑπείκω), ὁ ἡμύναθον τοῦ ἀμύνω, ὁ ἡλ-
 καθόν τοῦ ἀλέξω, ὁ ἔσχεθον τοῦ ἔχω, ὁ εἰργαθον τοῦ εἰργα (=χω-
 ρίζω, ἀποκόπτω). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. διωχθήσομαι,
 πρτ. δεδίωγμαί (=ξαι-κται-γμεθα-χθε-γμένοι εἰσίν), καὶ οἱ δύο μτγν.
 (Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκον δικαιοσύνης). [ΠΑΡΑΓ. διώξις,
 δίωγμα, διωγμός, διωκτέον καὶ τὰ μτγν. διώκτης, διωκτῆρ, διωκτικός.

Θ. διωκ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προϋθ. κατά, μετὰ, ἀπό, ἐπί, σνγκατα-, ἐκ, σύν :
 Μεταδιώκω=ἀκολουθῶ ἀπὸ κοντά, τρέχω ἀπ' ὀπίσω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.
 τὴν διώξιν ποιοῦμαι, ἀπελαύνω, ἐκβάλλω, παρωθέω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. φεύγω.

Δοκέω-ῶ (=νομίζω, ἔχω ἢ δίδω τὴν ἐντύπωσιν)—πρτ. ἐδόκεον-
 ον, μέλλ. (ὡσάν ἀπὸ ὁ. δόκω) δόξω, ἄορ. ἔδοξα. Παθ. δοκέομαι οὔμαι

(=θεωροῦμαι), παθ. ἄορ. ἐδόχθην, πρκμ. δέδοκται καὶ δεδογμένον ἔστι (ὑποτ. δεδογμένον ἦ, εὐκτ. δεδογμένον εἶη, προστακτ. δεδόχθαι, ἀπρωμ. δεδόχθαι, μτχ. δεδογμένον), ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν. Τὸ ἕνεργ. ἀπαντᾷ συνήθως ὡς ἀπρόσωπον δοκεῖ [=1] φαίνεται καλόν, 2) νομίζεται, θεωρεῖται], πρτ. ἐδόκει, μέλλ. δόξει, ἄορ. ἔδοξε καὶ ἐκ τοῦ παθ. ὁ πρκμ. δέδοκται καὶ ὁ ὑπερσ. ἐδέδοκτο. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ἀπρόσωπον δοκεῖ συνοδεύεται ὑπὸ δοτικῆς, ἢ ὅποια φανερώνει τὸ πρόσωπον (μοί, σοί, αὐτῷ κλπ.) καὶ καλεῖται διὰ τοῦτο δοτική προσωπική. Ἡ δοτ. προσωπ. ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὸ προσωπικόν δοκῶ (δοκῶ μοι), τὸ ὅποιον ἐν ταιούτῃ περιπλώσει δὲν διαφέρει κατὰ τὴν σημασίαν ἀπὸ τὸ ἀπρόσωπον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μτγν. ἐσηματίσθησαν διμαλώτεροι τύποι τοῦ ὄ. εἰς τοὺς ἄλλους ἐκτός τοῦ ἑνεστώτος καὶ τοῦ πρτ. χρόνου. Οὕτω μέλλ. δοκήσω, ἄορ. ἐδόκησα, πρκμ. δεδόκηκα καὶ παθ. δεδόχημαι, ὑπερσ. (μόνον ὑπὸ τῶν μτγν.) ἐδεδόχην (ὡς ἐκ πρκμ. δέδοχα). [ΠΑΡΑΓ. δόξα (=ιδέα, ἀντίληψις) καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα ἄδοξος (=ἄσημος, ἀφανής), δοξάζω (βλ. δοξάζω), δόκησις, δόγμα (=φιλοσοφικὴ δοξασία, ἰδέα), δόκιμος (ἐξ αὐτοῦ δοκίμως=ἀληθῶς, δοκιμάζω) καὶ τὸ ποιητ. δόχημα (=φάντασμα).

Θ. δοκ- καὶ μὲ τὸ προσφ. ε=δοκε-. Τὸ πρόσφ. ε πρὸ συμφώνου ἐκτείνε-
ται εἰς η. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις κατὰ, μετὰ, ἀπό, σύν, πρός, πρὸ : Καταδο-
κέω-ᾶ=1) σέπτομαι κατὰ πρὸς βλάβην τινός, 2) ὑποπεύω, ὅτι κάποιος εἶναι
τέτοιος ἢ τέτοιος. Μεταδοκέω-ᾶ=μεταβάλλω γνώμην. Ἀποδοκεῖ ὡς ἀπόσ., συν-
οδευόμενον συνήθως ἀπὸ τὸ μὴ καὶ ἀπαρέμφ.=φαίνεται καλόν νὰ μῆ... Συν-
δοκεῖ μοι=συμμερίζομαι τὴν γνώμην κάποιου. Προδοκέω-ᾶ (διάφορον τοῦ
προσδοκάω-ᾶ=περιμένω)=θεωροῦμαι ἐπὶ πλέον. Ἡ σύνθεσις μὲ τὴν πρὸ μόν-
νον εἰς τοὺς παθητ. χρόνους : προδέδοκται=ἔχει προαποφασισθῆ. [ΠΕΡΙΦΡ.
καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ δοκῶ : δόγμα ποιῶμαι (=ἀποφασίζω, Ξ. Ἄν. Γ', γ', 5), δό-
κησιν ἢ δόξαν ἔχω, δοξάζω, ἡγοῦμαι, νομίζω, οἶμαι ἢ οἶμαι, ὑπολαμβάνω, φρονῶ-
φαίνομαι. Τοῦ ἀπρόσωπου δοκεῖ μοι : βουλευόμεαι, γινώσκω, προαροῦμαι.
[ΑΝΤΙΘ. Τοῦ δοκῶ καὶ δοκοῦμαι : εἰμί.

Δοξάζω [=1] φρονῶ, ἔχω αὐτὰς ἢ ἐκείνας τὰς ἰδέας, πεποιθὴ
σεις, 2) ἀπονέμω τιμὴν καὶ δόξαν)—πρτ. ἐδόξαζον, μέλλ. δοξάσω, ἄορ.
ἐδόξασα. Παθ. δοξάζομαι (=νομίζομαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, θεω-
ροῦμαι), πρτ. ἐδοξαζόμην, παθ. υέλλ. δοξασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδοξά-
σθη, πρκμ. δεδόξασα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἢ ση-
μασία τοῦ δοξάζω καὶ δοξάζομαι (=τιμῶ, ἀπονέμω τιμὴν καὶ δόξαν—
ἀποκτῶ τιμὴν καὶ δόξαν), τὴν ὅποιαν σπανίως ἔχει τὸ ὄ. εἰς τοὺς ἀτ-
τικoὺς πεζογράφους, ἐπεκράτησε σχεδὸν ἀπολύτως. Εἰς τοὺς ἐκκλησια-
στικoὺς ἰδίᾳ συγγραφεῖς καὶ τὴν θρησκευτικὴν ὑμνωδίαν ἔχει χάσει
σχεδὸν ἐντελῶς τὴν παλαιὰν σημασίαν του τὸ ὄ., τὸ ὅποιον τώρα=
τιμῶ, ἀπονέμω τιμὴν καὶ δόξαν («Πάτερ, δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα
καὶ οὗτος δόξασῃ σε»—«Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κλπ.»).
Ἐπὶ τῆς σημασίας αὐτῆς οἱ ἀττικοὶ πεζογράφοι χρησιμοποιοῦν περι-
φράσεις. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δοξάζω : δόξαν περιάπτω τινί, δόξαν περι-
τίθημί τινι, δοξαστής εἰμί τινος. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δοξάζομαι : δόξαν

λαμβάνω ἢ ἔχω. [ΠΑΡΑΓ. δόξασμα, δοξαστής, δοξαστικός, δοξαστός, ἀδόξαστος καὶ τὸ μγν. δοξασία (= γνώμη, ἰδέα).

Θ. δοξάζ- ἐκ τοῦ δόξα (βλ. δοκέω-ᾶ) μὲ τὴν κατάληξιν -ζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντιόληκτα (παῖθ-ζω=παίζω), ὅπως ἐκ τοῦ ἀγορά-ἀγοράζω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. : κατὰ, διά, μετὰ, ἀντί, πρὸς, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μγν. καὶ μὲ τὴν ὑπερ καὶ σύν : Καταδοξάζω=σηματίζω ἐσφαλμένην ἰδέαν διὰ κάποιου, ὑποπεύω κάποιον. Διαδοξάζω=δοξάζω. Μεταδοξάζω=μεταβάλλω γνώμην. Ἀντιδοξάζω=ἔχω ἀντίθετον γνώμην εἰς τοὺς μγν. καὶ μάλιστα τοὺς ἐκκλησιαστικούς συγγραφείς=δίδω δόξαν εἰς ἀντάλλαγμα (ἀντιδόξασον αὐτοὺς τῆ θεϊκῆ σου δυνάμει). Συνδοξάζω καὶ συνδοξάζομαι=ἀπονέμω—ἀπολαύω τιμὴν καὶ δόξαν μαζί μὲ ἄλλους (εἰς τὸ σύν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δόκῃσιν ἔχω, δόξαν ἔχω, δοκῶ, ἡγοῦμαι, νομίζομαι, ὑπολαμβάνω. [ΑΝΤΙΘ. γηγνώσκω, ἐπίσταμαι, οἶδα.

Δουλεύω, βλ. δουλόω-ᾶ.

Δουλόω-ᾶ (=κάνω κάποιον δοῦλον)—μέλλ. δουλώσω, ἄορ. ἐδούλωσα. Μέσ. (καὶ παθ.) δουλόομαι-οῦμαι (τινα), μέσ. πρτ. ἐδουλούμην-οῦμην, μέσ. μέλλ. δουλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδουλωσάμην, παθητ. ἄορ. ἐδουλώθημ, μέσ. καὶ παθ. πρκμ. δεδούλωμαι, μέσ. ὑπερσ. (κατα)δεδουλωμένος ἦν (τινα). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ ἔνεργ. πωρατ. ἐδούλοον-ουν, πρκμ. δεδούλωκα, παθητ. μέλλ. δουλωθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. δούλωσις καὶ τὸ μγν. ἀδούλωτος (ἡδοναῖς ἀδούλωτος).

Θ. δουλο- ἐκ τοῦ δοῦλος (βλ. δέω-δῶ). Ἡ διαφορά τοῦ μέσ. δουλοῦμαι ἀπὸ τὸ ἔνεργ. δουλοῦμαι, ὅτι τὸ μὲν δουλοῦμαι=κάνω δοῦλον κάποιον πρὸς ἕδιον ὄφελος, ἐνφ τὸ δουλοῦ=κάνω κάποιον δοῦλον χάριν ἄλλου. Ἀπὸ τὸ δοῦλος καὶ τὸ ἀμτβ. δουλεύω (=εἶμαι δοῦλος), τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν καὶ σχηματίζεται ὁμαλῶς χωρὶς ὑπερσυντέλ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ συγκατὰ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω.

Δουπέω-ᾶ (=κάνω ντουπ, παράγω γδοῦπον, δυνατὸν κρότον)—ἄορ. ἐδούπησα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ δουπέω-ᾶ, ὅπως καὶ τὸ συγγενὲς καὶ συνώνυμον γδουπέω-ᾶ, εἶναι ποιητικόν, τοῦ ὁποίου μερικοὶ μόνον τύποι ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τοὺς πεζογράφους. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντοῦν μέλλ. δουπήσω, ἄορ. ἐδούπησα καὶ ἐγδούπησα, πρκμ. δέδουπα. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μγν. δούπημα.

Θ. δουπε- ἐκ τοῦ πεποιημένου οὐσιαστ. δοῦπος (δοῦπ-ντουπ) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ σιγμολήκτων οὐδετέρων εἰς -ος προσελθόντων εἰς -εω ἢ (κράτος-κράτεος-ος-ους—κρατέω-ᾶ=κρατέω-ᾶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μὲ τὴν προθ. περι [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δοῦπον ποιῶ, κροτέω-ᾶ, κρούω, κτυπέω-ᾶ.

Δράττομαι (=πιάνω μὲ τὴ φούχτα, ἀδράχνω) ἄ π ο θ. μ έ σ.—μέσ. ἄορ. ἐδραξάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. δράξομαι (μγν.), πρκμ. δέδραγμα ἢ δέδαγμα (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. δραχμὴ (=ὄσον χωρεῖ μέσα εἰς τὴν φούχταν, νόμισμα), δράγμα (=φούχτα, χειροβολία), τὸ ποιητ. δραγμός (=δράξιμον) καὶ τὰ μγν. δραξ (=φούχτα), δράγδην (=φουχτωτά).

Θ. δρακ- (πρβλ. δράξ, δρακ-ός). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=δρακj=δράιτ(ισσ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μὲ τὰς προθ. ἐπὶ καὶ ὑπὸ : Ἐπιδράσσομαι=πιάνω κάτι μὲ τὰ χέρια μου, ἀδράχνω. Ὑποδράσσομαι=προσπαθῶ νὰ ἀρπάσω κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιλαμβάνομαι (τινος), ἔχομαι (τινος).

Δράω-ῶ (=ἐνεργῶ, κάνω)—πρτ. *ἔδραον-ων*, μέλλ. *δράσω, ἄορ. ἔδρασα*, πρkm. *δέδρακα*. Παθ. *δράομαι ὦμαι*, πρτ. *ἔδραόμην-ώμην*, παθ. ἄορ. *ἔδράσθην* (μόνον εἰς τὴν μτγ. *δρασθέν*), πρkm. *δέδραμαι*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *δράμα, δραστήριος, δρασι κός, τὰ ποιητ. δραστήος-ον* καὶ τὸ θαμιστικὸν ῥ. *δρασεῖω* (=ἔχω διάθεσιν νὰ δράσω, νὰ κάμω κάτι), τὸ ποιητικ. καὶ μτγν. *δράστης* καὶ τὸ μτγν. *δραῖσις*.

Θ. *δρα-*. Ὁ χαρακτῆρ ἄ πρὸ συμφώνου μένει ἀμετάβλητος, διότι προηγείται ρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀπὶ* καὶ *σύν*. Ἀντιδράω-ῶ=1) ἀνταποδίδω τὰ ἴσα, 2) ἀντενεργῶ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐργάζομαι, ποιῶ, ἄξια* σημειώσεως ἢ περιφρασὶς τοῦ *δρῶ* καὶ τῶν συνωνύμων μὲ τὰ ἐπιρρ. *εὖ* καὶ *κακῶς* : *εὖ δρῶ* (*ἐργάζομαι, ποιῶ*) *τινα*=εὐεργετῶ *τινα*. *Κακῶς δρῶ* (*ἐργάζομαι, ποιῶ*) *τινα*=κακοποιῶ *τινα*. Παθ. τοῦτον εἶναι *εὖ* ἢ *κακῶς πάσχω ὑπὸ τινος* (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ἀπὸ κάποιου).

Δύναμαι (=ἔχω τὴν δύναμιν, ἡμπορῶ) ἄ π ο θ. π α θ. μὲ ἐνεργ. σημασίαν. Ἐνεστ. *δύναμαι* (-σαι-ται κλπ), ὑποτ. *δύνομαι-η-νται*, δυνώμεθα-ησθε-ωνται, εὐκτ. *δυναίμην-αιο-αιτο* κλπ., προστ. μόνον τὸ γ' πρόσ. *δυνάσθω*, ἀπαρέμφ. *δύνασθαι*, μτγ. *δυνάμενος-η-ον*), πρτ. *ἔδυνάμην* καὶ *ἠδυνάμην* (ἔδύνω, ἐδύνατο κλπ.), μέλλ. *δυνήσομαι, ἄορ. ἔδυνήσθην* καὶ *ἠδυνήσθην* καὶ σπανίως *ἔδυνάσθην*, πρkm. *δεδύνημαι, τετέλ- μέλλ. δεδυνημένος ἔσομαι*.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. *δυνηθήσομαι*.] ΠΑΡΑΓ. *δύναμις, ἀδυνασία, δυνάστης* (ἔξ αὐτοῦ τὸ ῥ. *δυναστεύω*), *δυνατός* καὶ τὸ ποιητ. *δυνασις*.

Θ. *δυνα-* καὶ *δυνασ-*. Ἐκ τοῦ θ. *δυνασ-* ἐ σχηματίσθη ὁ σπάνιος παθ. ἄορ. *ἔδυνάσθην* καὶ *δυνάστης*. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. κλίνονται κατὰ τὰ εἰς -μι, ἀλλ' ἢ ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα. Ἐπίσης τὸ β' πρόσ. τοῦ πρτ. (*ἔδύνασο*) ἀπέβαλε τὸ σ τῆς καταλήξεως καὶ ἐκ τῆς συναρέσεως τοῦ α+ο προήλθε κατὰληξις ω (*ἔδύνω*). Τὸ ῥ., ἐκτὸς τοῦ παθ. ἄορ. *ἔδυνάσθην*, λαμβάνει καὶ χρονικὴν αὐξήσειν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐθέλω* (πρβλ. *βούλομαι* καὶ *μέλλω*). Ἀπὸ τὸ παράγ. *δυνάστης* ἐπλάσθη τὸ *δυναστεύω* (=τυραννῶ, βασιλεύω), πρτ. *ἔδυναστεύον*, ἄορ. *ἔδυναστεύω*. Παθ. ἐνεστ. *δυναστεύομαι*.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δυνατός εἰμι, δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμί, οἷός τ' εἰμί, ἔχω* (μετ' ἀπαρεμφατοῦ).] ΑΝΤΙΘ. *ἀδυνατέω-ῶ*.

Δυναστεύω, βλ. *δύναμαι*.

Δυστυχέω-ῶ (=εἶμαι δυστυχής· εἰς τὴν στρατ. γλῶσσαν=νικῶ-μαι)—πρτ. *ἔδυστυχεον-ον*, μέλλ. *δυστυχήσω*, ἄορ. *ἔδυστύχησα*, πρkm. *δεδυστύχηκα*. Παθ. μόνον ὁ ἄορ. *ἔδυστυχήσθην* (εἰς τὸ γ' πρόσ. τῆς ὑποτ. *δυστυχηθῆ*)=καταληφθῆ ἀπὸ δυστυχίαν καὶ τὴν μτγ. τὰ *δυστυχηθέντα*=τὰ κατ' αὐτῆς τρόπον πραχθέντα, τὰ ἐπιωρευθέντα *δυστυχήματα*). Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : *δυστυχὴς γίγνομαι*.] ΠΑΡΑΓ. *δυστύχημα*.

Θ. *δυστυχε-* παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δυστυχής* (*δυσ, τύχη*).] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δυστυχὴς εἰμι, κακῶς πράττω, ἀτυγέω-ῶ, κακοδαιμονέω-ῶ, κακοπραγέω-ῶ, κακοτυχέω-ῶ*.] ΑΝΤΙΘ. *εὐτυχέω-ῶ, εὐδαιμονέω-ῶ, εὖ πράττω, εὖ ἢ καλῶς φέρομαι*.

Δυσχεραίνω (ὡς μτβ. (*δυσχεραίνω τι*)=δὲν ἡμπορῶ νὰ ὑποφέρω, ἀηδιαζῶ κάτι· ὡς ἀμτβ.=δυσφορῶ, στενοχωροῦμαι)—πρτ. *ἔδυσ-*

χέραινον, μέλλ. δυσχερανῶ, ἄορ. ἐδυσχερῶνα. Παθ. δυσχεραίνομαι (ὑπό τινος=μισοῦμαι ἀπὸ κάποιου). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. πρτ. ἐδυσχεραίνομην, παθ. μέλλ. δυσχερανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδυσχερανθήην. [ΠΑΡΑΓ. δυσχεραίνετον (=πράξει τὰ δυσφορήσει, δυσαρεστηθῆ κανεῖς), δυσχερῶσα (=δυστροπία χαρακτιῆρος) καὶ τὸ μτγν. δυσχεραναις (=στενοχωρία).

Θ. δυσχεραν· μετὸ πρόσφ. j=δυσχεραν·j· καὶ μετὴν ἐπένθεσίν του=δυσχεραν·. Τὸ ὄ. ἐκ τοῦ δυσχερῆς (δυσ, χεῖρ)=ἐκεῖνος τὸν ὅποιον παίρνει κανεῖς εἰς τὰ χεῖρα του δύσκολα τὸ ἀντιθ. εὐχερῆς. Εἰς τὸν ἄορ. ἐδυσχερανα (ἐδυσχεραν·σα—ἐδυσχερανα=ἐδυσχερῶνα) τὸ α δὲν ἐξετάθη ἀναπληρωματικῶς εἰς η, ἀλλ' εἰς ᾱ, διότι προηγείται ρ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι, δυσχερῆς τι ποιοῦμαι, δυσχερῆς εἰμι, δυσχερῆς τί μοι γίγνεται (Πλάτ. Ἀπολογ.). Συνώνυμα ἐπὶ τῆς ἀμτβ. σημασίας ἔχει τὸ δυσχεραῖνω τὰ ῥήμ. ἀγανακτέω-ῶ, ἀνάομαι-οῦμαι, ἀσάλλω, ἄχθομαι, δυσανασχετέω-ῶ, δυσφορέω-ῶ, θυμόομαι-οῦμαι, ὀργίζομαι, χλευαῖνω. [ΑΝΤΙΘ. Ἐπὶ μὲν τῆς μτβ. σημασίας τέρω, ἐπὶ δὲ τῆς ἀμτβ. ἀγάλλομαι, γέγηθα, εὐφραῖνομαι, ἤδομαι, τέρωμαι, χαίρω.

Δυσωπέομαι-οῦμαι (=χάνω τὴν ὄψιν μου ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου, τρώσομαι) ἄ π ο ῖ θ. μέ σ.—πρτ. ἐδυσωπέομην-οῦμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐσχηματίσθη καὶ ἐνεργητικὸν δυσωπέω-ῶ, ἄορ. ἐδυσώπησα. Τὸ δυσωπῶ=χάνω κάποιον νὰ κατεβάσῃ τὰ μάτια, νὰ ντροπισθῆ ἀπὸ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῆ νὰ ἀρνηθῆ. Ἀπὸ τὴν σημασίαν αὐτὴν προῆλθεν ἡ τοῦ=παρακαλῶ ἐπιμόνως, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ὄ. εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν («δυσωποῦμεν τὴν χάριν ἡμεῖς οἱ ἀνάξιτοι»—«δυσώπει, Θεοτόκε, τὸν σὸν υἱὸν τοῦ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς»). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. δυσώπησις (=ἐπίμονος παρακλήσις), δυσώπημα (=μέσον διορθώσεως), ἀδυσώπητος (=ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ κανεῖς νὰ κάμῃ ν' ἀλλάξῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ὁ ἄκαμπτος, ἀνένδοτος).

Θ. δυσωπε·. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀγοῆστου δύσωπος, τὸ ὅποιον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὸ δυσ· καὶ τὴν ρίζαν τοῦ δρᾶω-ῶ δρ· (πρβλ. ὄλωπα—ὄγωμαι (=ὄπ·ομαι)—ὄψ γεν. ὄπλος=(ὄψις, ὄφθαλμός). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰς πρῶθ. ὑπὸ καὶ ἐκ : Ὑποδυσωποῦμαι (ἀποθ.)=ἀποστρέφομαι. Ἐκδυσωπᾶ=θεροποαρακαλῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. αἰδοῦμαι, αἰσγῶμαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι. Ἐπὶ τῆς μτγν. σημασίας τοῦ ἐπιμόνως παρακαλῶ : ἀντιβολῶ, δέομαι, ἐξαιτοῦμαι-οῦμαι, ἱκετεύω.

Δῦω (=βυθίζω), πάντοτε σύνθετον εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους (κατὰ, ἀπὸ, ἐκ κλπ.)—πρτ. ἔδυνον, μέλλ. δύσω, ἄορ. ἔδυσω, πρkm. δέδυνκα. Μέσ. δύομαι (=εἰσδύω· ἐπὶ ἡλίω=δύω, βασιλεύω· ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὄπλων=βάζω· τὰ φορέματα ἢ τὰ ὄπλα μου) καὶ δύνω (τὸ β' μόνον εἰς τὴν μτχ. δύνων), μέλλ. δύσομαι, ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς μέσος ἔδυν (ὑπότ. δύω, εἶκτ. γ' πρὸς. δύοι, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. δύναι, μτχ. δις-δύσα-δύν), πρkm. ἔνεργ. ὡς μέσ. δέδυνκα, ὑπεροσ. ἐνεργ. ὡς μέσος ἐδεδύκεν. Παθητ. ἐνεστ. (ἐκ)δύομαι, πρτ. (ἔξ)εδυόμην, παθ. ἄορ. (ἔξ)εδύθη, πρkm. (ἐκ ἢ ἀπο)δέδυνμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ὄ. φέρεται καὶ ἀπλοῦν. Τύποι ποιητ. καὶ μτγν. εἶναι οἱ ἀκόλουθοι : Ὁ ἐνεργ. ἄορ. β' εἰς τοὺς ποιητὰς ἔχει καὶ

β' προστ. δῶθι. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπίσης ἀπαντᾷ καὶ παθ. μέλλ. (ἀπο) *δυσθήσομαι*. Οἱ μτγν. ἐσηματίσταν ἔνεργ. ἄορ. α' *ἀνέδυνα* εἰς τὴν θέσιν τοῦ β' (Αἰσώπ. μῦθ. 16 «ἀναδύναντες οἱ βάρτραχοι ἐκ τῆς λίμνης»), μέσ. ἄορ. α' (ἐν)εδυσάμην παραλλήλως πρὸς τὸν (ἐν)έδυν («ὄσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε»), ἐχηρησιμοποίησαν τὸν παθ. ἄορ. τῶν ποιητῶν *ἀποδυσθήσομαι* καὶ τὸν παθ. ἄορ. *ἐνεδύθη* ὡς μέσον (Αἰσ. μῦθοι 196 «Κλέπτης ἰδὼν πανδοχέα *ἐνδυσθέντα* (=ἐνδύνα) χιτῶνα ὠραῖον καὶ καινόν, ἐπελιθὼν ἐκάθισε πλησίον αὐτοῦ»). Τὸ ἴδιον ἔγιεν καὶ μὲ τὸν παθ. πρkm. *ἐκδέδυμαι*, ὃ ὁποῖος ἀντικατέστησε τὸν *ἐκδέδυκα*. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπλάσθη ἐπίσης καὶ ἄλλος τύπος τοῦ συνθ. ὄ. *ἐνδύω* μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμιόν : *ἐνδιδύσκω* καὶ *ἐνδιδύσκομαι* («ἐνδιδύσκουσιν αὐτὸν πορφύραν (Μάρκ. ΙΕ', 17)» καὶ «πλούσιος ἦν καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον»). [ΠΑΡΑΓ. *δύοις, δυσμαί, ἄδυτος* (=τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ ναοῦ, ἄδυτον), *ἀποδυτέον*, τὸ ἰωνικὸν καὶ μτγν. *δύτης*, τὸ ποιητ. *ἐνδυτός* καὶ τὸ μτγν. *ἐνδυμα*.

Θ. δῦ- (ἰσχυρόν) καὶ δδ (ἀσθενές). Τὸ ἀσθενές θ. ὑπάρχει πρὸ τῶν καταλήξεων, πὸν ἀρχίζον ἀπὸ μ καὶ θ. Παντοῦ ἄλλου εἶναι τὸ ἰσχυρὸν θέμα. Ὁ τύπος *δύνω*, εὐχρηστος, ὅπως εἶδαμεν, μόνον εἰς τὴν μτγ., ἐσηματίσθη μὲ τὸ πρόσφ. ν. [ΣΥΝΘ. Τὸ ὄ., ὅπως ἐλέχθη εἰς τὴν ἀρχήν, ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον εἰς τοὺς ἄττ. πεζογρ. μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, παρὰ, περί, ἀπό, ὑπό, παραπο-*, ἐν, εἰς, ἐκ, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *σύν*. Οἱ παθ. χρόνοι φέρονται συνήθως σύνθετοι μὲ τὰς προθ. *ἐκ* καὶ *ἀπό* : *διαδύνομαι* ὡς ἀποθ.=διερχομαι διὰ μέσου ἀνοίγματος. *Παραδύνομαι* ὡς ἀποθ. μὲ ἀντθ. ἔνεργ. ἄορ. β'=εἰσδύω, εἰσερχομαι λαθραῖος. *Παραδύνομαι* ὡς ἀποθ.=ἀφαίρω τὰ ροιζα μου, γυναικῶνα διὰ τὰ παραβληθῶ πρὸς ἄλλους. *Περιδύω*=γδύνω, ξεγυμνῶ. [ΣΥΝΩΝ. *βαπτίζω, βάπτω*.

Δωρέομαι-οῦμαι (=φιλοδωρῶ, χαρίζω) ἀποθ. **μεικτόν** — πρτ. *ἐδωρεόμην-οῦμην*, μέσ. μέλ. *δωρήσομαι*, μέσ. ὄορ. *ἐδωρησάμην*, παθ. ἄορ. μὲ παθ. σημασίαν *ἐδωρήθη*, μέσ. καὶ παθ. πρkm. *δεδώρημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς ἐπιγραφαῖς (ἀριθ. 770) φέρεται καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ὄ. *δωρέω-ῶ*, μέλ. *δωρήσω*, ἄορ. *ἐδώρησα*. [ΠΑΡΑΓ. *δώρημα*, τὸ ποιητ. *δωρητὸς* [=1] ἐκεῖνος πὸν δίδεται δωρεάν, 2) ἐκεῖνος πὸν δέχεται δῶρα] καὶ τὸ μτγν. *δωρητῆρ* ἢ *δωρητής*.

Θ. *δωρε-* ἐκ τοῦ *δῶρον* (βλ. *δί-δωμι*). Τὸ ὄ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμοληκτὰ οὐσιαστικὰ εἰς -ος γεν. *εσ-ος*=*ους* (*κράτος-κράτεος*=*κράτεω-ῶ*) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά* καὶ *ἀντί* : *διαδωρέομαι-οῦμαι*=*διαμοιράζω* ὡς δῶρα. *Ἀντιδωροῦμαι*=ἀνταποδίδω τὴν δωρεάν. [ΠΕΡΙΦ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δωρεὰς ἄγω τινί, δωρεὰν δίδωμί τινι, δωροτελέω-ῶ, δωροφορέω-ῶ*. Ὡς παθ. εἶναι *δωρεῖν* ἢ *δωρεὰς λαμβάνω, δωρεὰς τυγχάνω* ἢ *ἀξιοῦμαι* καὶ ἐπὶ μεμπτῆς ἐννοίας *δωροδοκέω-ῶ* (βλ. ὄ.).

Δωροδοκέω-ῶ [=1] *δωροδοκοῦμαι* διὰ παραβάσιν τοῦ καθήκοντος 2) *δέχομαι δῶρα*—πρτ. *ἐδωροδόκεον-ουν*, μέλλ. *δωροδοκήσω*, ἄορ. *ἐδωροδόκησα*, πρkm. *δεδωροδόκηκα*. Παθ. *δωροδοκοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐδωροδοκήθη* (μόνον εἰς τὴν μτγ. τὰ *δωροκηθέντα*=τὰ ληφθέντα δῶρα), πρkm. *δεδωροδόκημαι*. Τὸ *δωροδοκῶ* λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ *δεκάζω*(=δίδω δῶρα, διὰ τὰ διαφθεῖρω τὴν συνείδησιν κάποιου), ἢ

τῆς περιφράσεως *φθείρω τινά χρήμασιν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ *δαροδοκῶ* ἔλαβε τὴν μεταβατικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ σήμερον. Δέχεται δηλ. ἀντικ. κατ' αἰτίατ. (*δαροδοκῶ τινα*—μὲ δῶρα διαφθείρω τὴν συνείδησιν κάποιου). [ΠΑΡΑΓ. *δαροδόκημα, ἀδαροδόκητος*.

Θ. *δαροδοκε-*. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἐκ τοῦ *δαροδόκος* (*δῶρον, δέχομαι*). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ χωρὶς μεταβολὴν σημασίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ *δαροδοκοῦμαι* : *δαροδόκος εἰμί, δαροδοκῶν γίνομαι, δεκάζομαι*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ—δέχομαι δῶρα ἀπλῶς : *δῶρα δέχομαι, δωρεὰς λαμβάνω*.

Ε

Ἐᾶω ᾦ (=ἀφῆνω, ἐπιτρέπω)—πρτ. *εἶθον-ων*, μέλλ. *εἶσσω, ἄορ. εἶσα*, πρκμ. *εἶθα*. Παθ. *εἶομαι-ᾶμαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *εἶσομαι*, παθ. ἄορ. *εἶσθην*, παθ. πρκμ. *εἶᾶμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *εἰατέος-ον*.

Θ. *εἶ-* ἐξ ἀρχικοῦ θ. *σεφα-εἶφα=εἶα-*. Ἡ αὔξησις καὶ ὁ ἀναδιπλ. τοῦ ῥ. *εἶ* εἶναι κανονικά, διότι τὸ θ. ἤρχιζεν ἀπὸ συμφώνου (*σεφα*). Μετὰ τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν καὶ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *σ* τὰ δύο *ε* συνηρέθησαν εἰς *ει* (*εἰσεφαον-εἶε-αον=εἶων*). Τὸ *σ*, τὸ ὁποῖον ὄς ἐπὶ τὸ πλείστον μετεβλήθη κάποτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων εἰς δασεῖαν (*σέπομαι=εἶπομαι, σέρπω=εἶρω κλπ.*), εἰς τὸ *εῶ*, (ὅπως καὶ εἰς ἀρκετάς ἄλλας λέξεις), δὲν ἐτράπη εἰς δασὺ πνεῦμα. Ὁ θεματικὸς χαρακτὴρ ἃ πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς *ᾶ* καὶ ὄχι *η*, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει *σ*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. *παρά* : *παρεᾶω-ᾶω=ἀφῆνω* κατὰ νὰ περάσῃ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀφήμι, ἐπιτρέπω, λείπω, μεθίημι, προίημι*, [ΑΝΤΙΘ. *κολύω*.

Ἐγγυάω-ᾶ (=1) δίδω ὡς ἐνέχυρον, 2) ἐπὶ πατρὸς δίδοντος εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του—ἀρραβωνίζω)—πρτ. *ἠγγύασον-ων*, ἄορ. *ἠγγύησα*, πρκμ. *ἠγγύηκα*, ὑπερσ. *ἠγγυήκειν* καὶ *ἠγγυηκῶς ἦν*, μέσ. καὶ παθ. *ἠγγυᾶμαι-ᾶμαι* (ὡς μέσ. 1)—γίνομαι ἐγγυητής, 2) ἐπὶ ἀνδρὸς—μνηστεύομαι (ὡς παθ. 3)—εὐρίσκω ἐγγυητήν)—πρτ. *ἠγγυάωμην-ᾶμην*, μέσ. μέλλ. *ἠγγυήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠγγυησάμην*, παθ. ἄορ. *ἠγγυήθην*, μέσ. καὶ παθ. πρκμ. *ἠγγυήμαι*, μέσ. ὑπερσ. *ἠγγυήμην* καὶ *ἠγγυημένος ἦν*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐγγυητής, ἐγγυήσις, ἐγγυητός* (θηλ. *ἐγγυητή*, ἐνν. *γυνή=μνηστή*, νόμιμος σύζυγος).

Θ. *ἠγγυᾶ-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ἐγγύη* (=ἐγγύησις, ἐνέχυρον), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. *ἐν* καὶ *γυῖον* (=μέλος τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τὸ χεῖρ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ, διά, παρά, ἐπί, ἐξ, πρὸς* : *Κατεγγυάω-ᾶ τινα=ἀναγκάζω κάποιον νὰ δώσῃ ἐγγυήσιν. Διεγγυῶ τινα=μὲ ἐγγυήσιν μόνον ἐλευθερώω κάποιον. Παρεγγυῶ=παραγγέλλω, διατάσσω. Ἐπεγγυῶ=ἐγγυῶ. Ἐξεγγυῶ=παραδίδω ὑπὸ ἐγγυήσιν δούλον νὰ ἐξετασθῇ. Προσεγγυᾶμαι-ᾶμαι (μέσ.)=μένω προσεῖτι ὡς ἐγγυητής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ ἐνεργητικοῦ : *ἐγγυητὴν καθίσταμι ἢ παρέχω*, τοῦ ὁποῖου ἀντίθ. *ἐγγυητὴν λαμβάνω*. Τοῦ μέσου : *ἐγγυητὴς γίνομαι ἢ εἰμί* (Ἀπολογ. Πλάτ. 38, β') καὶ *ἐγγυᾶς ποιῶμαι* (=ἀρραβωνίζομαι). Τοῦ παθητικοῦ : *ἐγγύη γίνεται* (Δημοσθ. 33, 30).*

Ἐγειρώ (=ἐξυπνῶ ἢ ἀπλῶς σηκώνω κάποιον)—πρτ. *ἠγειρον*, μέλλ. (*ἔξ*) *εγερωῶ*, ἄορ. *ἠγειρα*, πρκμ. β'. *εγρήγορα* (=εἶμαι ἐξυπνός), ὑπερσ. *εγρηγόρειν*. Μέσ. καὶ παθ. *εγειρομαι*, πρτ. (συν) *ηγειρόμην*, παθ.

ἄορ. κυρίως ὡς μέσος ἠγέρθη, μέσ. ἄορ. β'. ἠγρόμην (ὑποτ. ἔγρωμαι, εὐκτ. ἔγροίμην, προστ. ἔγροῦ-έσθω, ἀπαρ. ἐγρέσθαι, μτχ. ἐγρόμενος -η -ον). Τὰ ἔλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρκμ. α' ἐγήγερα, ὑπεροσ. ἐγγέρεται, μέσ. μέλλ. ἐγερούμαι, παθ. μέλλ. ἐγερθήσομαι (ἐγερέθη ἰονταὶ οἱ ἐν τοῖς μνημείοις), πρκμ. ἐγήγερα (Χριστὸς ἐγήγερα), ὑπεροσ. ἐγγέρομαι; ὅλοι μεταγενέστεροι. [ΠΑΡΑΓ. ἔγερσις, ἐγερτικός, τὸ ποιητ. ἐγερέτων καὶ τὰ μτγν. ἐγερέθριον, ἐγερέτος, διεγερτικός.

Θ. ἐγερ-, ἐκ τοῦ ὁποῦ κατα συγκοπὴν ἐγο-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. j=ἐγερε-j-. Μετὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ θ, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός θ καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ ε=ἐγέρω-. Ἄπὸ τὸ συγκεκομμένον θ. ἐγο- ἐσχηματίσθησαν ὁ πρκμ. καὶ ὑπεροσ. τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς (ἐγήγερα, ἐγγέρομαι) καὶ ὁ μέσ. ἄορ. β' ἔγρομην. Ὁ ἐνεργητ. καὶ μέσ. πρκμ. καὶ ὑπεροσ. τῶν μτγν. (ἐγήγερα—ἐγήγεμαι κλπ.) ἐσχηματίσθη μετὰ ἀπτικῶν ἀναδιπλ., ἐνῶ εἰς τὸν β' ἐνεργητ. πρκμ. τῶν ἀπτικῶν πεζογράφων ἀναδιπλασιάζεται ὀλόκληρον τὸ ἀσθενές θ. ἐγο- (ἐγο-ήγορ-α). Ἀπὸ τῶν β' αὐτὸν πρκμ. προήλθε τὸ μτγν. ῥ. ἐγγερούω-ω καὶ γοηγορούω-ω (φύλακες γοηγορεῖτε), Γοηγόριος (σήμερον Γοηγόρης) καὶ τὰ σύγχερον γοήγορος, γοήγορα. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἐπί, ἐξ, σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν διά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. αἶμα καὶ ἐπαῖρος, ἀνίστημι, ὀρθόω-ω καὶ ἀνορθόω-ω καὶ τὰ μτγν. ἀνιπνίζω καὶ διπνίζω (μεγα καὶ θαρμα ὁ κουρεὺς πλανηθεὶς γὰρ ἀντ' ἐμοῦ τὸν φαλακρὸν διπνισεν). [ΑΝΤΙΘ. κοιμίζω καὶ κατακοιμίζω.

Ἐγκωμιάζω (=πλέκω τὸ ἐγκώμιον, ὑμνῶ, ἐπαινῶ) — πρτ. ἐνεκωμιάζον, μέλλ. ἐγκωμιάσω καὶ συχνότερα μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἄορ. ἐνεκωμιάσα, πρκμ. ἐγκωμιάσα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι, πρκμ. ἐγκεκωμιάσμαι. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν: ἐγκωμιάζω ἔμαντὸν καὶ ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἔμαντόν. Τὰ λοιπὰ διὰ τῶν περσιφράσεων καὶ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. ἐνεκωμιάζομαι, παθ. μέλλ. ἐγκωμιασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνεκωμιασθήν, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀνεγκωμιάστος καὶ τὰ μτγν. ἐγκωμιαστής, (ἔξ αὐτοῦ ἐγκωμιαστικός) καὶ ἐγκωμιαστός (=ὁ ἄξιος ἐγκωμίων).

Θ. ἐγκωμιάζ-. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγκώμιος (ἐνν. ὕμνος), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐν καὶ κῶμος (=ἐπινικίον τραγοῦδι, μετὸ ὁποῖον συνῴδεναν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν νικητὴν τῶν ἀγώνων οἱ φίλοι του). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -άζω ὀδοντικῶν. (φράδ-j-ω=φράζω—ἐγκωμιάδ-j-ω=ἐγκωμιάζω). Αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλ. ἔσθθεν, ὡσάν να μη ἦτο παραγωγὸν ἐκ τοῦ ἐγκώμιος, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ κῶμος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐνεργητ.: ἐγκώμιον ποιῶ γεν., ἐπαινῶ-ω—*τὸ ἐγκωμιάζειν καὶ ἐπαινεῖν ἄνευ διαφορᾶς» (Πλ. Πρωτ.)—, εὐλογέω-ω, εὐφημέω-ω, ὑμνέω-ω, ὑμνοδέω-ω. Τὸ παθ. ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Ἐγχειρέω (=1) βάζω τὸ χερί μου εἰς κάτι, ἐπιχειρῶ, 2) εἰς τὴν ἱατρικὴν γλώσσαν=χειροουργῶ)—πρτ. ἐνεχειρέων-ων, μέλλ. ἐγχειρήσω, ἄορ. ἐνεχειρήσα, πρκμ. ἐγκεχειρήκα, ὑπεροσ. ἀναύξητος ἐγκεχειρήκειν ἢ μετὸν παλαιότερον τύπον ἐγκεχειρήκη καὶ μετὰ αὐξῆσιν ἐνεκεχειρήκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ παθ. ἄνευ διαφορᾶς ἐγχειρόμαι-οῦμαι=συσζητοῦμαι. [ΠΑΡΑΓ. ἐγχειρήμα, ἐγχειρήσεις, ἐγχειρητέον καὶ τὸ ποιητ. ἐγχειρητής.

Θ. ἐγχειρε-. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ χεῖρ, χωρὶς

νά μεσολαβήση σύνθετον ὄνομα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπτομαι, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ.

Ἐγχειρίζω (=βάζω κάτι εἰς τὰ χέρια ἐνός, παραδίδω)—πρτ. *ἐνεγχειρίζον*, μέλλ. *ἐγχειριῶ*, ἄορ. *ἐνεγχειρίσα*, πρkm. *ἐγκεχειρίκα*. Μέσ. καὶ παθ.—μέσ. ἄορ. *ἐνεγχειρισάμην* (τι=ἀνεδεξάμην=ἀνέλαβα κάτι), παθ. ἄορ. *ἐνεγχειρισθην*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές κατ' ἀνάλησιν: *ἐγχειρίζω ἑμαυτὸν*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΓΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν καὶ παθ. ἔνεστ. *ἐγχειρίζομαι* (= παραδίδομαι), πρτ. *ἐνεγχειρίζομην*, παθ. μέλλ. *ἐγχειρισθήσομαι*, πρkm. *ἐγκεχειρισομαι*, ὑπερσ. *ἐνεκεχειρίσομην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ἐγχειρίσις*, *ἐγχειρισμός*, *ἐγχειριστέος*.

Θ. *ἐγχειρίζ-*. Τὸ ὄ. παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ *ἐν χειρὶ* (τίθημι). Ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς *-ίζω* ὀδοντοκόληκτα (*ἐλπιδ-ι-ω=ἐλπιδω-ἐγγχειρίδ-ι-ω=ἐγγχειρίζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *ἐγχειρίζω*: *παραδίδωμι*, *προσφέρω*. Τοῦ μέσ. *ἐγχειρίζομαι*: *ἀναλαμβάνω*, *ἀναδέχομαι*, *ὑφίσταμαι*. Τοῦ παθ. *ἐγχειρίζομαι*: *παραδίδομαι*.

Ἐζομαι (=κάθομαι). Εἰς τοὺς ἀττικούς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. *καθέζομαι* (=βάζω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ καθίσῃ, κάθομαι) ἂ π ο θ. *μέσον* μὲ οὐδετέρων διὰ θ.—πρτ. *ἐκαθεζόμην* μὲ ἔξωτερ. αὔξησιν, ὡσάν νὰ μὴ ἦτο σύνθ., καὶ μὲ σημασίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀορίστου, μέλλ. *συνηρ. καθεδοῦμαι*. Ὡς πρkm. καὶ ὑπερσ. τοῦ ὄ. λαμβάνεται ὁ *κάθημαι* καὶ *ἐκαθήμην* ἢ *καθήμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΓΓΝ. Ἀντὶ τοῦ συνηρημένου *καθεδοῦμαι* ἀπαντᾷ εἰς τοὺς μτγν. ὁ μέλλον *καθεδήσομαι* καὶ *καθεστήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἐκαθέστην* (ὁ ἐπὶ πάλου ὄνου καθεστθείς). [ΠΑΡΑΓ. ἔδος=κάθισμα (θεοῦ ἔδος=ναός, ἄγαλαμ θεοῦ), *ἔδαφος* (μὲ ψιλὴν ἀντὶ δασείας πρβλ. ἔσθης [ἐκ τοῦ ἔννυμι], ὁπτὸς—ὁπτέω-ῶ [ἐκ τοῦ ἔψω]), *ἔδρα* (καθέδρα), τὸ ποιητ. *ἐδώλιον* καὶ τὸ μτγν. *ἔδραν* (=κάθισμα).

Θ. *σεδ-* (λατιν. *sedeo*=κάθομαι—*sella* [ἀρχ. *sedla*]=σέλλα). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ *σι* εἰς δασίαν καὶ τὸ πρόφ. *ι* παρὰ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα=*εδ-ι-ζ-*. [ΣΥΝΘ. Τὸ σύνθ. *καθέζομαι* ἀπαντᾷ καὶ μὲ διπλὴν καὶ τριπλὴν σύνθεσιν μὲ τὰς προθ. *παρά*, *περὶ*, *ἐν*, *σύν*, *πρός*, *συναπαρά-* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν προθ. *Προκαθέζομαι*=κάθομαι πλησίον κάποιου· ἐπὶ πόλεων=πολιορκῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κάθημαι*, *καθίζω* (ἀμτβ.), *παρεδρεύω*, *προσεδρεύω*. [ΑΝΤΙΘ. *ἵσταμαι*.

Ἐθέλω καὶ σπανίως **θέλω** (=θέλω, παίρνω τὴν ἀπόφασιν, ἐπιδιώκω, προτιμῶ)—πρτ. *ἤθελον*, μέλλ. *ἔθελήσω* καὶ σπανίως *θελήσω*, ἄορ. *ἤθελσα* (ὑποτ. *ἔθελήσω*, εὐκτ. *ἔθελήσαιμι*, προστ. *ἔθελησον*, ἀπαρέμφ. *ἔθελῆσαι*, μτχ. *ἔθελήσας* καὶ σπανίως *θελήσας*), πρkm. *ἤθελῃκα*, ὑπερσ. *ἤθελῃκειν*. Οἱ μτγν. ἔπλασαν πρkm. *τεθέληκα* καὶ ὑπερσ. *εἰτεθέληκειν* (πολλάκις καὶ χωρὶς αὔξεσιν), διότι εἰς αὐτοὺς, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀττικούς πεζογράφους, ἐπικρατεῖ ὁ ἐνεστώθως *θέλω* (μέλλ. *θελήσω*, ἄορ. *ἔθελσα*). Τὸ ὄ. χρησιμοποιεῖται καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ ὑπὸ τῶν μτγν. ὄχι μόνον ἐπὶ ἐμφύγων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων (*εἰ ἔθελῃσει ὁ ποταμὸς ἐκτρέφαι τὸ ῥεῖθρον*=ἂν πρόκειται ὁ ποταμὸς ν' ἀλλάξῃ τὸν ῥοῦν του κ.ἄ.δ.). Ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῆς, κατὰ

τὴν ὁποίαν τὸ *ἐθέλω* ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *μέλλω*, προῆλθεν ἐξελικτικῶς ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ περιφρασις τοῦ μέλλοντος (θέλω γράψαι—θέλω γράψαι—θὲ νὰ γράψω—θὰ γράψω). [ΠΑΡΑΓ. *ἐθελοντής, ἐθελοντικός, ἐθελοντηδὸν* (=μὲ τὴν ἑλευθέραν θέλησιν) καὶ τὰ μτγν. *ἐθελοντί, θέλησις, θέλημα, θελητός, ἀθέλητος* (ἐπίρρ. *ἀθελήτως*).

Θ. *θελ-*, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ προθεματικὸν φωνήεν *ε=εθελ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. χωρὶς πρόσφραμα, ἐνφ τῶν ἄλλων χρόνων προσέλαβε τὸ πρόσφ. *ε=εθελε-*. Τὸ πρόσφ. *ε* πρὸ συμφώνου ἐκτεινεται εἰς *η*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*: *Συνεθέλω*=συναίνῳ, συγκατατίθεμαι [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Κυρίως τὸ βούλομαι καὶ τὰ συνώνυμῶ του (βλ. *βούλομαι* καὶ τὴν διαφορὰν του ἀπὸ τὸ *ἐθέλω*).

Ἐθίζω (=συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι)—πρτ. *εἶθιζον, μέλλ. ἐθιῶ, ἀόρ. εἶθισα, πρκμ. εἶθικα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἐθίζομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσος εἶθισθην, πρκμ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἶθισμαι, μέσ. ὕπερο. εἶθισμην* καὶ *εἶθισμένος ἦν* καὶ παθ. (συν)*εἶθισμένον ἦν*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἐθίζω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. *μέλλ. ἐθισθήσομαι* (μτγν.) [ΠΑΡΑΓ. *ἐθισμα* καὶ τὰ μτγν. *ἐθισμός, ἐθιστός, ἐθιστέον*.

Θ. *εθιζ-*. Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *εθος* (=συνήθεια) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντολογικῶν (*ἐριδ-ζ-ω=ερίζ-ω—ἐθιδ-ζ-ω=εθίζ-ω*). Τὸ *εθος* πάλιν παρήχθη ἀπὸ ἀρχικόν θ. *σφθ=εθ-*. Ἡ αὐξησης καὶ ὁ ἀναδιπλασιασμός *ει* εἶναι κανονικὰ, δεδομένου ὅτι τὸ ὄ. ἤρχιζεν ἀπὸ συμφώνου (*σφθθ=εσφθθ*). Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *σ* καὶ *φ* τὰ δύο *σ* συνηρέθησαν εἰς *ε* (*εἶθιζον=εἶθιζον, πρκμ. σφθθισμαι=εἶθισμαι=εἶθισμαι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν, πρὸς, πρὸ*: *Ἀπεθίζω* ἡνὰ=ξεσυνηθίζω κάποιον. Τὸ ἰδικόν *μυε* *συνηθίζω* εἶναι ἀσχετον πρὸς τὸ *συνεθίζω*, διότι ἔχει παραχθῆ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *συνήθης*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀσκέω-ῶ, γυμνάζω*.

Ἐθῶ (=ἔχω τὴν συνήθειαν) οὐδ' ἐτέρας διαφ. Τὸ ὄ. εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀντικεῖτους πεζογράφους ἀπαντοῦν μόνον ὁ πρκμ. *εἴωθα* μὲ σημασίαν ἐνεστ. καὶ ὁ ὕπερο. *εἴωθεν* ἢ *εἴωθως ἦν* μὲ σημασίαν πρτ. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ μέσου *ἐθίζομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *εἴωθότως* (=μὲ τὸν συνηθισμένον τρόπον, κατὰ τὸ σήνηθες).

Θ. *εθ-* ἐκ τοῦ *σφθθ*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ οὐσιαστ. *εθος* (βλ. *εθίζω*). Ὁ πρκμ. ἔχει ἀναδιπλασιασμόν ἀνώμαλον. Μετὰ τὴν μετὰπτωσιν δηλ. τοῦ *σφθθ* εἰς *σφθθ* (ὅπως εἰς τὸ *δῆγγιμ—ἐρογοα*) ὁ πρκμ. κανονικῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι *σφθθωθα* (=ἔωθα. Ἄντι τούτου ἔχομεν *ει* (*εἴωθα*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὑπερσυντελικου (*έωσα-ῶθεν—εἰώθην=εἰώθην*). Ἄξια μνείας ἡ χρῆσις τῆς *μτγ.* κατὰ τὸ *εἴωθός=κατὰ τὴν συνήθειαν—τὰ εἴωθότα=τὰ συνηθισμένα πράγματα*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐν ἔθει εἰμί, εθος ἔστι μοι, ἐθίζομαι, συμμαθάνω* (ὁ *συμαθών=ὁ συνηθίας* εἰς ἓνα πρᾶγμα), *φιῶ* (μὲ ἀπαρέμφατον).

Εἰκάζω (=προμοιάζω, συμπεραίνα)—πρτ. *εἰκάζον* ἢ *ἦκαζον*, μέσ. *μέλλ. ὡς ἐνεργ. (ἀπ)εικάσομαι, ἀόρ. εἰκασα* ἢ *ἦκασα*. Παθ. *εἰκάζομαι, πρτ. εἰκαζόμην* ἢ *ἦκαζόμην*, παθ. *ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. εἰκάσθην* ἢ *ἦκάσθην*, παθ. πρκμ. *εἰκασμαι* ἢ *ἦκασμαι*, ὕπερο. (*ἔξ*)*εἰκάσμην* ἢ (*ἔξ*)*ἠκάσμην*. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν: *εἰκάζω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. *μέλλ. εἰκασθήσομαι* (μτγν.) [ΠΑΡΑΓ. *εἰκασία, ἀπεικασία, ἀπεικασμα* (=ὁμοίωμα), *εἰκαστής, εἰκαστικός* (πρβλ. *εἰκαστικὰ τέχνη*), τὰ ποιητ. *εἰκασμα, εἰκαστός* καὶ τὸ μτγν. *εἰκασμός*.

Θ. *εικάζ-*. Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-αζω* ὀδοντοκλή-
 κτων (*φράδ-ι-φράζ-ω*—*εικάδ-ι-ω*—*εικάζ-ω*) ἀπὸ ἀρχικῶν θ. *Φικ-* μετ' τὸ προθε-
 ματικὸν φωνήεν *ε* (*εἴκ=εἴκ-*). Ἡ αὐθήςσις καὶ ὁ ἀναδιπλασιασμοὸς μετ' *η* εἶναι
 καθαρά ἀπτικά (τὸ *ε* εἰς *η* καὶ τὸ *ι* ὑπογεγραμμένη). [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς προθ.
ἀντί, ἀπό, ἐξ, πρὸς, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετ' τὴν *σύν*: *Ἀντεικάζω*=παρο-
 μοιάζω καὶ ἐγὼ ἐνα προήμα πρὸς ἄλλο. Τὸ *συνεικάζω* τῶν μτγν. διητηρήθη
 μέχρι σήμερον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν (διάλεκτος Νάξου: ἀπὸ τοῦ τὸ
 συνεικάζεις αὐτὸ) ἐν τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ *εικάζω*=συμπεραίνω. [ΠΕΡΙΦΡ.
 καὶ ΣΥΝΩΝ. *παραβάλλω, τεκμαίρομαι, τοπάζω, ὑποπιτεύω, ὑποτοπέω-ῶ.*

Εἶκω (=ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ὑποτάσσομαι)—πρτ. *εἶκον, μέλλ.*
εἶζω, ἄορ. εἶξα, ἄορ. β' εἶκαθον (μόνον εἰς τὴν ὑποτ. *παρεικάθη* καὶ
 εἰς τὴν εὐκτικήν *ὑπεικάοιμι*). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ὄ.
 ἀπαντιᾶ σπανιώτατα καὶ ὡς ἀπρόσωπον σύνθ. μετ' τὴν προθ. *παρά*:
παρεῖκει (=εἶναι δυνατόν). [ΠΑΡΑΓ. *ὑπεικτέον*=πρέπει να ὑποχωρῆ
 κανεῖς' εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν *οὐχ ὑπεικτέον*=1) δὲν πρέπει
 κανεῖς να ὑποχωρῆ, 2) δὲν πρέπει να ἀποφεύγῃ τὴν στρατεύειν.

Θ. Ἀρχικὸν θ. *Φικ-*, τὸ ὁποῖον μετ' τὸ προθεματικὸν φωνήεν *ε=ε.Φικ=*
εἴκ-. Εἰς τὸν ἄορ. β' τὸ θ. ἐκτεταμένον εἰς *εἶκαθ-*. Τὸ *εἶκω* μένει ἀναυθήςτων.
 ὅπως καὶ τὰ ὄ. *εἴρω* (=ἐμποδίζω) καὶ *εἴρω* (=συνάπτω). [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς
 προθ. *παρά* καὶ *ἐπί*. Ἀξία σημειώσεως ἡ φράσις: *ὑπεῖκω* (τινὶ) *λόγων, ὁδοῦ,*
φύκων κλπ.=*παραχωρῶ τὸν λόγον, τὸν δρόμον, τὴν ἔδραν* κλπ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
 ΣΥΝΩΝ. *ἐνδίδωμι, παραχωρῶ-ῶ, συγχωρῶ, ὑποχωρῶ.*

Εἵμαρτα, βλ. *μεῖρομαι*.

Εἶμι (=εἶμαι, ὑπάρχω)—πρτ. *ἦν* καὶ *ἦ* (ἦσθα, ἦν, ἦμεν, ἦτε,
 ἦσαν), μέλλ. *ἔσομαι* (ἔσει, ἔσται κλπ.), ἄορ. β' *ἔγενόμην* (ὑποτ. γένω-
 μαι -η -ηται, εἰκτ. *γενοίμην*, προστ. *γενοῦ, ἀπαρμ. γενέσθαι, μτχ.*
γενόμενος -η -ον), ποκμ. *γέγονα, ὑπερσ. ἐγγέγονειν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ
 ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντιᾶ τὸ β' πρὸς. τοῦ πρτ. *ἦσθα* καὶ μετ'
 τὸν τύπον *ἦσθας* (Εὐριπ. Ἡρακλ. 65), εἰς δὲ τοὺς μτγν. *ἦς* (ὅτε ἦς
 νεώτερος ἐξώνυμος ἐαυτὸν καὶ περιεπάτεις). Εἰς τοὺς μτγν. ἐκτὸς τοῦ
 β' προσ. τῆς προστ. *ἴσθι* φέρεται καὶ ὁ ποιητ. τύπος *ἔσο* ὡς ἀπὸ μέσου
 ῥήματος (ἔσο πιστός ἄχρι θανάτου καὶ δῶσω σοι τὸν στέφανον τῆς
 ζωῆς—καὶ πάρεσό μοι αἶει ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ φιλόανθρω-
 πος) καὶ γ' πρὸς. *ἦτω* (ἴσθι ἢ ἔσο-ἦτω) (ἦτω ἢ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς
 αἰῶνας). Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπίσης ἐσχηματίσθη καὶ ὁ μέσος ἦμῶν δια-
 τηρηθεὶς μέσος πρτ. *ἦμην* κλπ. (ἔνεος ἦμην καὶ συναγάγετέ με, ἐν
 φυλακῇ ἦμην καὶ ἤλθετε πρὸς με.«Ὅτε ἦμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ,
 ἐγὼ ἐτήρησα αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου», Ἰω. ΙΖ', 12) καὶ ὁ ὑπερσ.
ἐγγέγονειν. [ΠΑΡΑΓ. *οὐσία* (=περιουσία, ἡ ὑπαρξίς), *ὄντως*, τὰ ποιητ.
εἶτεός (=ὑπαρκτός, ἀληθινός), *ἐνυμος* (=πραγματικός, γνήσιος) [ἔξ
 αὐτοῦ τὸ μτγν. *ἐνυμολογία* (=ἀνάλυσις λέξεως διὰ τὴν εὗρεσιν τῆς
 πραγματικῆς ἀρχῆς τῆς)], καὶ τὰ μτγν. ἐκ τοῦ *οὐσία*: *οὐσιώδης* καὶ
οὐσιαστικός.

Θ. *ἔσ-* (*ἔσ-μέ* δι' ἀφομοιώσεως τοῦ *σ* πρὸς τὸ *μ=εἶμι* καὶ δι' ἀποβολῆς
 τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο *μ* καὶ ἀναπληρωμ. ἐκτάσεως τοῦ *ε=εἶμι*). Τὸ β' πρὸς. *εἶ*
 ἐκ τοῦ *ἔσαι=εἶ=εἶ*. Ὁ ἄορ. ποκμ. καὶ ὑπερσυντ. ἐκ τοῦ *γίγνομαι*. [ΧΡΗΣΙΣ:
 Τὸ ὄ. εἶναι *συνδεδεικὸν* καὶ *ὑπαρκτικόν*. Ὡς *συνδεδεικόν* συνδέει τὸ κατηγορούμε-
 νον μετ' τὸ ὑποκειμένον (ὁ μαθητὴς ἐστὶν ἐπιμελής) καὶ, ἐξαιρέσει τοῦ β' προσ.

εἶ, παθαίνει ἐγκλισιν τοῦ τόνου εἰς δλόκληρον τὸν ἔνεστ. τῆς ὀριστικῆς. Ὡς ἵπαρκτικὸν ἔχει οὐδτεράν διάθεσιν καὶ σημαίνει ὑπάρχω (ἔστι Θεός), διατηρεῖ δὲ παντοῦ τὸν τόνου του. Χρησιμεύει ἀκόμη τὸ εἶμι διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν περιφραστικῶν τύπων τῶν ὁ, π.χ. *λελυκώς ἢ λελυμένος εἶμι, καταβαίνων εἶμι κλπ.* Τὸ γ' ἐν. πρόσ. ἀναβιβάζει τὸν τόνου του (ἔστι) εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις : 1) Ὃταν ἐθροίσκται εἰς τὴν ἀρχὴν κώλου ἢ περιόδου (*Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὀρᾷ). 2) *Εἰς περιφράσεις (ἔστι μοι χρήματα=ἔχω χρήματα), ἰδίως δὲ με περιφρ. εἰς τὰς ὁποίας φέρεται με ἀναφορικὴν λέξιν (ἔστιν ὃς=κάποιος, ἔστιν ὃς=κάποτε, ἔστιν ὅπου=κάπου, οὐκ ἔστιν ὅπως=καθόλου).* 3) Ὃταν εἶναι ἵπαρκτικόν, δηλ. ὅταν σημαίνει ὑπάρχει (εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός). 4) *Εἰς ἐρωτήσεις (ἔστιν ὅστις ἵπποις μὲν οὐ νομίζει, ἵππικὰ δὲ πράγματα ;)* 5) Ὃταν εἶναι κατόπιν τῶν λέξεων οὐκ, μή, καί, εἰ, μὲν, ὅτι, ὡς, ἀλλά, τοῦτ' (ο). 6) Ὃταν σημαίνει εἶναι δυνατὸν, ὅτε ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀπαρέμφ. (ἔστιν ἡμῖν χρῆσθαι χειμαδίῳ=εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήτῃ ὡς χειμαδίῳ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. μετά, παρά, περί, ἀπό, ἐπί, συμπαρά, ἐν, ἐξ, σύν, πρόσ καὶ εἰς τοὺς εὐγρ. καὶ με τὴν πρό : Πάρεμι=εἶμαι παρών. Περιεμι=1) εἶμαι ἀνώτερος, 2) ἐθροίσκομαι εἰς τὴν ζώην. Ἀπειμι=εἶμαι ἀπών. Ἐπειμι=εἶμαι ἐπάνω. Συμπάρεμι=συμπαραεθροίσκομαι. Σύνεμι=εἶμαι μαζί, συναναστρέφομαι (ἢ μτχ. συνόντες=οἱ συναναστρέφομενοι κάποιον, οἱ μαθηταὶ κάποιου). Πρόεμι=ὑπάρχω προσέτι. Πρόεμι=προϋπάρχω. Ὃπως τὸ ἀπλοῦν ἔστι με ἀπαρέμφ., ἔστι καὶ τὰ συνθ. φέρονται καὶ ὡς ἀπόρροια. Οὕτω μένει μοί τινος=ἔστι μοι μετοναία τινός=μετέχω εἰς κάτι. Ἐξεσι=εἶναι δυνατὸν, ἐπιτρέπεται. Ἐνει=εἶναι δυνατὸν. Περιεσι=μένει ὡς κέρδος. Πολλάκις καὶ μόναι αἱ προθέσεις μετ' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου των ἰσοδυναμοῦν με τὸ ἐμπροθετον ἐπί, διότι ἐνεοῖται τοῦτο πάντοτε μετ' αὐτῶν : πάρα=πάρεσιν (ἐγγύα πάρα αἶτα=εἰς τὴν ἐγγύσιν [=ὅταν κανεὶς μὲν ἐγγυητῆς] εἶναι παρούσα καὶ ἡ ζημία=τὴν ἐγγύσιν παρακολουθεῖ ἢ τιμωρία), ἐν (ἐνί, ἐκτεταμένος τύπος τῆς προθ. ἐν)=ἐνεσιν. Εἰς τὴν γλώσσαν τῆς Κ.Δ. τὸ ἐν ἰσοδυναμεῖ με τὸ ἀπλοῦν ἐπί (οὐκ ἐν δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν Ἰουδαίος οὐδὲ Ἕλληνας κλπ.). Τὰ σύνθετα τοῦ εἶμι ἀναβιβάζουν τὸν τόνου των μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα τῆς ὀριστικῆς καὶ τὴν προστακτικὴν (πάρεμι [-πάρεσι-πάρεσι, πάρεσιν κλπ.], πάρεσθι [-παρέστω-πάρεστε κλπ.], ἀλλά ποτ. παρήν, ὑποτ. παρῶ-ἦς-ἦ κλπ.). [ΣΥΝΘΝ. βλ. γίγνομαι.]

Εἶμι (=πορεύομαι, πηγαίνω) (εἶ, εἶσι, ἴμεν, ἴτε, ἴασιν, ὑποτ. ἴω-ἴης-ἴη κλπ., εὐκτ. ἰοῖην-ἰοῖης-ἰοῖη κλπ. ἢ ἴοιμι-ἴοις-ἴοι—ἴοιμεν-ἴοιτε-ἴοιεν, προστ. ἴθι-ἴθω-ἴτε-ἴόντων ἢ ἴτωσαν, ἀπαρέμφ. ἴεαι, μτχ. ἴων-ἰούσα-ἴον)—ποτ. ἴηεν καὶ ἴηα, ἴηεις καὶ ἴηισθα, ἴηει καὶ ἴηεν—ἴημεν, ἴητε, ἴησαν. [ΠΑΡΑΓ. (ὁ) ἴτης (=ὄρητικὸς, ὀρηκινδύνος), ἱαμοῦτης (=ὄρητικότης, θρασύτης καὶ ἐπίρρ. ἱαμῶς), ἐξ-ἰ-τηλος (=ἐκεῖνος ποῦ ἔχασε τὸ χρῶμα του' ἀντίθ. ἀνεξίτηλος), εἰς-ἰ-τήριον, ἐξ-ἰ-τήριον, ἰ-σθμός-ἰτός (=αὐτός, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ) καὶ τὰ σύνθ. προσιός, ἀπρόσιτος, δυσπάρσιτος (=δυσκολοπέραστος, δυσπάρσιτον χωρίον), ἄμαξ ἰ-τός, ἰτέον (=δεῖ ἵεαι).]

Θ. εἰ· καὶ ἰ· Ἀπὸ τὸ θ. εἰ σχηματίζονται τὰ τρία ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ δλόκληρος ὁ ποτ. (τὸ εἰ με τὴν χρον. ἀῖξιν γίνεταί ἦ). Ὅλοι οἱ ἄλλοι τύποι σχηματίζονται ἐκ τοῦ θ. ἰ [ΧΡΗΣΙΣ. Εἰς τοὺς ἀττικὸς περιγράφους ἢ μὲν ὀριστικὴ τοῦ εἶμι λαμβάνεται ὡς μέλλ. τοῦ ὁ. ἐρχομαι (τὸ ὅποιον βλέπε), εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, τὸ ἀπαρέμφ. καὶ τὴν μτχ. ὡς ἐνεστώς καὶ ὡς μέλλον αὐτοῦ. Ἡ προστ. ἴθι συνήθως μετὰ τοῦ δῆ (ἴθι δῆ) μετέπειρον εἰς θέσιν ἐπιρρ., ὅπως τὸ ἀγε, φέρε κλπ.=ἐμπρὸς λοιπῶν. Εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ἀκολουθεῖται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸ β' πρόσ. τῆς προστ. (ἴθι δῆ λέξον), ἢ ἀπὸ τὸ α' πληθ. πρόσωπον τῆς παρακλιματικῆς (πποτρεπτικῆς) ὑποτακτικῆς : ἴθι ἐπισηκνωμένθα=ἐμπρὸς ἄς ἐξετάσωμεν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. παρά, περί, ἀπό, ἐπί, ἐπανά, ἐπεξ, διςξ, εἰς, ἐξ, σύν, πρόσ, πρό κλπ. [ΣΥΝΘΝ. ἐρχομαι καὶ τὰ συνώνυμα (βλ. ἐρχομαι).

Ειργνύω ἢ (καθ)εἰργνυμι ἢ εἴργω (Θουκ. Γ, 18, 3) [=ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, φυλακίζω]—ἀόρ. *εἴρξα* (ὑποτ. *εἴρξω* καὶ *εἴρξω*, μτγ. (περι) *εἴρξας* καὶ *εἴρξας*. Παθ. (καθ)εἰργνυμαι ἢ εἴργομαι (Ξενοφ. Ἄν. Γ, α', 12—Ἑλλ. Ζ, α', 8), πρτ. *εἰργόμην* (Θουκ. Γ, 18, 5—Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, β', 17), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *εἴρξομαι* (Ξενοφ. Ἄν. τ', ς', 16), παθ. ἀόρ. *εἴρχθην*, πρkm. *εἴργμαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τοῦ συνωνύμου *ἐγκλήω* ἢ *ἐγκλείω*. [ΠΑΡΑΓ. *εἰρκτή*, *εἰργμός* (=φν-λίκισις) καὶ τὰ ποιητ. *εἴρκος* (=περίφραγμα), ἐκ τοῦ ὁποίου *εἴρκος* (=δ,τι ἐμποδίζει κάποιον νὰ κάμῃ κάτι).

Θ. *εἴργ-* ἀπὸ ἀρχικὸν θ. *Ἔργ-* (ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἀμέσως κατωτέρω *εἴργω*) μὲ τὸ προθεματικὸν φωνῆεν *ε=εἰἜργ-*=*εἰργ-*=*εἴργ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *νυ=εἰργ-νυ-* (*εἴργ νύ-ω=εἰργ-νυ-μι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *συνακτά*, *περὶ*, *σύν* : *περιεἰργνύω*, *περιεἰργνυμι*, *περιεἴργω*=περικλείω ὄλογυρα, ἀπὸ παντοῦ (*περιοιργμένοι παραδείσοι=περιβόλια φραγμένα ὄλογυρα*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐγκλήω* (*ἐγκλείω*). [ΑΝΤΙΘ. *λύω* ἢ *ἀπολύω*, *ἐλευθερόω-ω*.

Εἴργω (=ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον, ἀποκλείω)—πρτ. *εἴργον*, μέλλ. *εἴρξω*, ἀόρ. *εἴρξα*. Παθ. *εἴργομαι*, πρτ. *εἰργόμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *εἴρξομαι*, παθ. ἀόρ. *εἴρχθην*, πρkm. (περὶ ἢ ἀν)εἴργμαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. *Ἔρξ* τοῦς ποιητὰς ὑπάρχει τύπος ἀόρ. β' τοῦ *εἴργω* *εἴργαθον*, μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *εἴργαθεῖν* (πρβλ. *εἰκαθεῖν* τοῦ εἴκω κλπ., βλ. *διώκω*). [ΠΑΡΑΓ. ἄ *εἴρκος* (=ἀπερίφρακτος), *εἴρκτεον*.

Θ. *εἴργ-* ἀπὸ ἀρχικὸν θ. *Ἔργ-*, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ προθεματικὸν φωνῆεν *ε=εἰἜργ-*=*εἰργ-*=*εἴργ-*. Περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ *εἰργνυμι=εἰργνύω* *εἴργω* καὶ τοῦ *εἴργω* ἔχοντες παλαιὰν μαρτυρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν *εἴργω* ἐπὶ τοῦ *κωλύω* ἐπιβόλων καὶ δὴλον ἐκ τοῦ ἀπειρέσει, ἐπὶ δὲ τοῦ *ἐγκλείω* ἔδασουνον, ὡς δὴλον τὸ *καθεἴρξεν* καὶ ἄτὸ μὲν *εἰρκτή* οἱ Ἄτιτικοὶ δασύνουσιν, ἥμεσι δὲ *φύλοθμεν* (Ἡερμανός, Εὐστάθιος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *περὶ*, *ἀπό*, *ἐξ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀποκλείω*, *ἀπερύκω*, *ἐμποδίζω*, *κωλύω* καὶ *ἀποκωλύω*.

Εἴωθα, βλ. *εἶθα*.

Ἐκκλησιάζω [=1] μετέχω τῆς ἐκκλησίας (συγκεντρώσεως) τοῦ δήμου, 2) ὁμιλῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου)—πρτ. *ἠκκλησιάζον* καὶ *ἐξεκκλησιάζον*, μέλλ. *ἐκκλησιάζω*, ἀόρ. *ἠκκλησιάσα* καὶ *ἐξεκκλησιάσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ἔκτος τοῦ ἔνεργ. *ἐκκλησιάζω*, (τὸ ὁποῖον εἰς αὐτοὺς σημαίνει=συναγλῶ ἐκκλησιαστικῆν συνέλευσιν), ἐπλάσθη καὶ παθ. καὶ μέσ. *ἐκκλησιάζομαι*—πρτ. *ἠκκλησιάζομην*, παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. *ἐκκλησιασθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *ἠκκλησιάσθην*, πρkm. *ἠκκλησιάσμαι*. Καὶ τὸ μὲν παθ., τὸ ὁποῖον λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, σημαίνει=ἀναγινώσκειν εἰς τὰς ἐκκλησίας, τὸ δὲ μέσον=πηγαῖνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως σήμερον. [ΠΑΡΑΓ. *ἐκκλησιαστής* (εἰς αὐτοῦ *ἐκκλησιαστικός*, πρβλ. *ἐκκλησιαστικός μισθός*), καὶ τὰ μτγν. *ἀνεκκλησιαστος*, *ἐκκλησιασμός*, *ἐκκλησιαστήριον* [=1] ὁ τόπος τῆς ἐκκλησίας, 2) ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία].

Θ. *ἐκκλησιάζ-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἐκκλησία*. Τὸ ἔνεστ. θ. κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκλιχτικῶν (*φράδ-j-ω=φράζω=ἐκκλησιάζ-j-ω=ἐκκλησιάζω*). Τὸ ῥ. λαμβάνει ἀΐθησιν ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν (πρβλ. διακονέω-ω, ἐναν-

τιόμαι-οὔμαι) τὴν ἔσωθεν ἔλαβε κατὰ πλάνην· ἐνομίσθη δηλ., ὅτι τὸ ῥ. προήλθεν ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. ἐκ καὶ κλησιάζω, καὶ ὄχι ὅτι εἶναι παράγωγον ἐκ τοῦ ἐκκλησία, τὸ ὁποῖον παρήχθη ἐκ τοῦ ἐκκλητός (ἐκκαλῶ)=διατητής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐκκλησίαν ποιῶ. ἐκκλησίαν ποιῶ. Τοῦτο ἐλέγετο ὄχι μόνον διὰ τοὺς συγκαλούοντας τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ὅτε=ἐκκλησιάζω ('Ανδοκ. 1, 82). Ἄπαντ' ἔτισης ἢ περιφρασίς ἐκκλησίαν ἀδροῖς καὶ παθ. ἐκκλησία γίνεται ἢ καθίσταται. Συνών. εἶναι τὸ δημηγορεῖν-ῶ, συνεδρεῖν-ῶ.

Ἐκῶν, ἐκούσα, ἐκόν (=ἐκουσίως, θεληματικά)—**μτχ.** ἀνυπαρκτων εἰς τὴν ὀριστικὴν ἔνεστιῶτος.

Θ. *Ἐκ-*=*ἐκ-*. Ἄπὸ τὸ θ. *Ἐκ-* μετὸ στερητ. α προήλθε τὸ ἀντίθ. τοῦ ἐκῶν, ἀ-Ἐκῶν=ἀέκων=ἄκων, ἀκουσα, ἄκων (=ἀκουσίως, ἀθελα). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐθέλων, βουλούμενος.

Ἐλαττώω ῶ (=μικρύνω, ὀλιγοστεύω)—**ἄορ.** ἠλάττωσα. Μέσοι καὶ παθ. ἔλατι-ομαι-οὔμαι, ποτ. ἠλαττο-όμεν-οὔμεν, μέσοι. μέλλ. ἔλαττώσομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσοι. ἔλαττωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλαττώθην. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μέσοι καὶ παθ. ποικ. ἠλάττωμαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐλάττωμα, ἐλάττωσις.

Θ. *ἔλαττο-*, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν εἰς -οω συνηρημένων (πρὸβλ. καὶ βελτιῶω-ῶ) ἀπὸ τὸ συγκρ. ἐλάττων καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιθ. ἐλαχῆς—ἐλάχ-ῃ-ων=ἐλάτιων—ἐλάττιος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μείον τι ποιῶ, μείον-ῶ, ἀντιμῆνο, οὐσίλλω. Ἄντι τοῦ μέσοι, ἐλαττώ-ομαι-οὔμαι, τὸ ὁποῖον εἶναι κτηρός οὐδ. διαθ.=ἐλάττιον εἶμι (τινος), λέγεται ἢ περιφρασίς ἐλαττων ἔχω ἢ μείον ἔχω. Ἄντι τοῦ παθ. ἐλαττωμαι λέγονται αἱ περιφράσεις ἐλαττων ἔχω ὑπὸ τιος (=βλάττωμαι ὑπὸ τιος, ἠτῶμαι ὑπὸ τιος.

Ἐλαύνω [=1] βάζω κάτι εἰς κίνησιν, 2) προχωρῶ ἐπιπρος ἢ ἐπὶ ἀιμάξης)—**ποτ.** ἠλανον, μέλλ. συνηρημ. ἐλῶ (-ᾶ-ᾶ, ἐλῶμεν -ᾶσε -ῶσιν, ἀπαρέμφ. ἐλῶν, μτχ. ἐλῶν -ῶσα -ῶν), ἄορ. ἠλασα, ποικ. πάντοτε σύνθ. ἐλήλακα. Παθ. ἐλαύνομαι, ποτ. ἠλανόμεν, μέσοι. ἄορ. ἠλασάμην, παθ. ἄορ. πάντοτε σύνθ. ἠλάθην, ποικ. ἐλήλαμαι. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντ' καὶ ἄλλος τύπος ἔνεστ. ἐλάω-ῶ, ὑπόλειμμα τοῦ ὁποῖου εἶναι εἰς τοὺς ἀντικεῖν πεζογράφους ἢ προστ. ἀπέλα=φεύγε, πήγαινε (Ξεν. Κύρ. Παιδ.). Τοῦ ἐλαύνω ἰωνικὸς καὶ μτγν. τύπος εἶναι ὁ ὑπερσυντ. ἐληλάκειν, μτγν. δὲ ὁ μέσοι. μέλλ. καὶ ὡς παθ. ἐλάσομαι, παθ. μέλλ. ἐλασθήσομαι, παθ. ἄορ. (παρὰλήλως πρὸς τὸν ἠλάθην) ἠλάσθην, ποικ. ἐλήλασμαι, ὑπεροσ. ἐληλάμην καὶ ἠληλάμην. [ΠΑΡΑΓ. ἔλασις, βοηλάτης, ὄρματῆλάτης, ὄρηλάτης (πρὸβλ. τὸ σημεῖον ἀμαξηλάτης), εἰρήλατος (=ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐχολα κανεῖς ἡμπορεῖ νὰ ἱππεύη), ἐλατέον, τὰ ποιητ. ἐλάτης καὶ ἐλατήρ, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπίσης ποιητ. καὶ μτγν. ἐλατήριος -ον, σφυρήλατος καὶ τὰ μτγν. ἔλασμα, ἐλατός, νεήλατος=νεοκατασκευασμένος καὶ ὡς οὐσιαστικόν: τὰ νεήλατα (ἐνν. ἄλφια=πίτες ἀπὸ νεοαλασμένου ἄλευρον), ἀπέλασις, ἐπέλασις (ἱπικὸν' πρὸβλ. καὶ τὸ ἰδικὸν μασ παρέλασις) καὶ τὸ ἐφετικὸν ῥ. ἐλασίω=ἐπιθυμῶ νὰ ἱππεύσω.

Θ. *ἔλαν-* καὶ *ἐλα-* (πρὸβλ. ἀγανθός (=ψηλοστερήφανος) καὶ ἄγαμαι, ἀλευρον καὶ ἀλέω-ῶ=ἀλέθω). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *ἔλαν-* μετὸ πρόσφ. ν=ἐλαίν-. Τὸ α τοῦ θεματικῆς χαρακτῆρος διατηρεῖται παντοῦ βραχύ. Ὁ ποικ. λαμβάνει ἀντικόν

ἀνάδιπλ. Ὡς πρὸς τὸ σ τῶν μγν. παθ. χρόνων (ἀπ)ελασθήσομαι, (ἀπ)ηλάσθη, (ἀπ)ηλόασμαι) ἔχονεν παλαιὰν μαρτυρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἀπηλάθη ἀττικῶς, ἀπηλάσθη ἑλληνικῶς» (Μοῖρις, σ. 13) καὶ «ἀπελαθεὶς ἀττικῶς, μετὰ δὲ τοῦ σ ἑλληνικῶς (ὁ αὐτὸς σ. 21). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, παρά, περί, ἀπό, ἐπί, ὑπό, εἰς, ἐξ, σύν, πρὸς, πρό: Διελαίνω=περνῶ ἀπὸ τὴν ἡμίαν ἀκρον ἕως τὴν ἄλλην. Παραελαίνω (τινὰ)=περνῶ ἐπιπρος ἔμπρος ἀπὸ κίποιον. Περιελαίνω=προχωρῶ ἐπιπρος γυρο. Ἀπειλαίνω=1) ἐπιστρέφω ἐπιπρος (Κῦρος εἰς τὴν ἐαυτοῦ χώραν ἀπὴλαυνεν), 2) ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω (καὶ τοὺς ἄλλους παίοντες καὶ βάλλοντες ἀπὴλασαν). Ὑπελαίνω=τρέχω ἐπιπρος ἀπὸ τὰ πλάγια (Ξενοφῶν ὑπελάσας ὡς συναντήσας). Προελαίνω=προσερέχομαι ἐπιπρος. Προελαίνω=προχωρῶ ἔμπρος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διώκω καὶ ἀποδιώκω, ὠθέω-ῶ καὶ ἀπωθῶ.

Ἐλέγχω (=ἀνακρίνω, ἀποδεικνύω, ἐπιπλήρω, πρτ. ἤλεγχον, μέλλ. ἐλέγξω, ἄορ. ἤλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχθη, παθ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤλεγχθη, πρτ. ἤλεγχμαι (ἐλήλεγξαι, ἐλήλεγκται, ἐληλέγεσθε, ἐλήλεγγθε, ἐληλεγμένοι εἰσίν), ὑπερσυντ. (ἔ)εληλέγμην (ἐλήλεγγεο -γκτο -γμεθα -γχε, ἐληλεγμένοι ἦσαν) καὶ (ἔ)εληλεγμένοι ἦν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθεὶς κατ' ἀνάλοισιν: ἐλέγχομαι ἑμαυτὸν. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. ἐλεγχος, ἐλεγκτήρ καὶ ἐλεγκτής, ἀνελεγκτος=ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῆ, εὐελεγκτος, δυσεξελεγκτος, ἐλεγκτίον, καὶ τὰ μγν. ἐλεγκτός καὶ ἐλεγκτέος.

Θ. ἐλεγχ-. Ὁ πρτ. καὶ ὑπερσ. μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλ. (ἐ)λήλεγχ-μαι=ἐλήλεγμαi=ἐλήλεγμαι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀπό, ἐξ καὶ εἰς τοὺς μγν. μὲ τὴν παρὰ χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας. Διελέγγω=ἐντελῶς ἐλέγχο, καταρρίπτω. Ἀπειλέγγω=ἐπικρίνω, ἀνισμενάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐλεγχον ποιοῦμαι, ἐλεγχον λαμβάνω καὶ ἐπεροῦῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ-ῶ, δεικνύμι καὶ ἀποδείκνυμι, ἐπιτιμῶ-ῶ, κατηγοροῦ-ῶ, ὀνειδίζω. Παθ. εἰς ἐλεγχον καθίσταται.

Ἐλεεῶ-ῶ (=αἰσθάνομαι οἶκτον, συμπάθειαν, λυποῦμαι)—πρτ. ἤλεσον -ον, μέλλ. ἐλεήσω, ἄορ. ἤλεῆσα. Παθ. ἐλεέομαι -οῦμαι, πρτ. ἤλεεόμην -οῦμην, παθ. μέλλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤλεῆθη. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. ἤλεῆμαι (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἀνελεημόνως, ἐλεήμων, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ μγν. κύριον ὄνομα Παντελεήμων καὶ τὸ ἐπίσης μγν. οὐσιαστικὸν ἐλεημοσύνη καὶ ἀνελεημοσύνη καὶ ἀνελεήμων, ἀνελεήτος (=ἀσπλαγχο), ἐλεεινὸς καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς ἐλεεινός=ὁ ἄξιος συμπαιθείας, ἀξιολύπητος (ὅπως ἐκ τοῦ ποθέω-ῶ: ποθεινός).

Θ. ἐλεε-. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. Ὁ ἐλεος (τὸ ἐλεος εἶναι μγν.) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατά: Κατελεεῶ-ῶ=αἰσθάνομαι ἐξαιρετικὸν οἶκτον, συμπάθειαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐλεον ποιοῦμαι, κατοικίζω, οἰκίρω. Παθ. ἐλέον τυγχάνω παρὰ τινος ἢ ὑπὸ τινος («Υπερεῖδ. ἀποστ.).

Ἐλελιζῶ (=φωνάζω τὴν πολεμικὴν κραυγὴν ἐλελεῦ-ἐλελεῦ)—ἄορ. ἤλελιξα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μέσ. ἐλελιζομαι (ποιητ.) ἐλέγετο διὰ τὸ ἀηδόνι καὶ ἐσήμεναι=τραγοῦδῶ λυπητερά.

Θ. ἐλελιζ-. Ἐκ τοῦ ἐλελιγ-ζ, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω οὐρανοκλήκτων (σαλιγγ-ζω=σαλπίζω). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς τῶν ἀρχαίων κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐφόδου ἐλελεῦ-ἐλελεῦ (πρβλ. τὸ ἰδικὸν μας ἀερα !). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλαλάζω, βοῶ, κράζω, κραυγάζω.

Ἐλιττώ ἢ εἰλιττώ (=τυλίγω, στριφογυρίζω). Εἰς τοὺς ἀττι

κούς πεζογράφους τὸ εἰλίτω πάντοτε σύνθετον μὲ τὴν προθ. ἀνά ἢ ἐξ. ἀνείλιτω ἢ ἐξελίτω, ἄορ. εἰλιξα. Μέσ. καὶ παθ. εἰλίτομαι καὶ (περὶ)εἰλίτομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὧς μέσ. (περὶ)εἰλίχθην, μέσ. πρκμ. (ἀν)εἰλιγμα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. εἰλισσον, μέλλ. ἐλίξω, μέσ. καὶ παθ. πρτ. εἰλισσόμεν, μέλλ. ἐλίξομαι, μέσ. ἄορ. εἰλιξάμην, ὄλοι ποιητ., πρκμ. μὲ ἀτ. ἀναδιπλ. ἠγλίγωμαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐλιγμός, τὸ ποιητ. ἐλιγμα, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐλικτός καὶ τὰ μτγν. ἐλιξίς, ἀνέλιξις, ἐξέλιξις. Θ. *Ἐλικ-* = *ἐλικ-* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικῶν *ἐλιξ-ἐλικος*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *j* = *ἐλικ·j* = *ἐλίτ·* ἢ *εἰλισσ·*. Τὸ ὄ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασ. μὲ *ει*, διότι τὸ θ. εἶχεν εἰς τὴν ἀρχὴν *ῥ* (= *ῥεἰλιξα-ἔελιξα* καὶ μετὰ συναίρεσιν τῶν δύο *ε* = *εἰλιξα*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, περὶ, ἐν, ἐξ. Ἐνείλιτω = τυλίγω κατὰ ἐπάνω εἰς κάτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. οὐσπεριῶω-ῶ, οὐστρέφω.

Ἐλκω (= τραυῶ) — πρτ. ἐλκων, μέλλ. (πάντοτε σύνθ.) ἐλξω, ἄορ. ἐλκνσα, πρκμ. (καθ)εἰλκκα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλκομαι (τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ.), πρτ. ἐιλκόμεν, μέσ. ἄορ. ἐιλκσάμην, παθ. ἄορ. (πάντοτε σύνθ.) ἐιλκύσθην, παθ. πρκμ. (πάντοτε σύνθ.) ἐιλκνομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν : ἐλκω ἔμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄορ. ἐιλκνσα ἐσχηματίσθη ὑπὸ τῶν μτγν. ἔνεστ. ἐλκνώ, πρτ. ἐιλκων, μέλλ. ἐλκύσω, ἄορ. ἐιλκνσα ἀλλὰ καὶ εἰλξα. Μέσον καὶ παθ. ἐιλκύομαι, μέλλ. ἐιλκσομαι, ἄορ. ἐιλκσάμην καὶ εἰλξάμην, ὄλοι μτγν., παθ. μέλλ. ἐιλκυσθήσομαι — ποιητ. καὶ μτγν. — καὶ ἐιλχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐιλχθην, ὑπερσ. ἐιλκύσμην, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἐλξις, ἐλκος (= πληγὴ μὲ φλεγμονήν ἐξ αὐτοῦ τὸ ὄ. ἐλκῶω ῶ, ἐκ τοῦ ὁποῖου πάλιν ἐλκωσις καὶ ἐξέλκωσις, ἰατρικοὶ ὄροι), ἐλκτέον, ὄλκη (= ἔλξις), ὄλκος (= μηχανὴ ἔλξεως), ὄλκας (= πλοῖον ὀρυμλοκούμενον, ἔμπορικόν, ἄλλως στρογγύλη ναῦς) καὶ τὰ μτγν. ἐιλκυσίνδα (τροπ. ἐπίρρο. = διειλκυσίνδα — παίξιεν, ἀγωνίζεσθαι — ἢ παιδιὰ ἢ ἀγωνίσμα) (= εἶδος παιγνιδιοῦ), ἐιλκυστέον.

Θ. *Ἐλικ-* (= *ἐλικ-*) — *Ἐλικθ-* — *ὄλκ-*. Τὸ *ν* τοῦ θ. *ἐλκθ-* μένει παντοῦ βραχύ. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντοῦν κυρίως οἱ τύποι, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοῦ θ. *ἐλκ-* (*εἰλκων-ἐίξω*). Περὶ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ ἀναδιπλ. δι' *ει* βλέπε *εἰλίτω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρὰ, ἀντί, περὶ, ἐπί, ἀπὸ, ὑπὸ, ἐξ, ἐν, συνεπί, πρὸς : Διέλκω = σύρω διὰ μέσου καὶ κυρίως = σύρω κατὰ μέρος· εἰς τοὺς μτγν. = πλεονάζω, περιτεύω. Ὑπὸ τὴν σημασίαν αὐτὴν διτηρήθη μέχρι σημερον. Ἀνθέλκω = σύρω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ἀφέλκω = ἀποσπῶ, σύρω διὰ τῆς βίας. Ὑφέλκω = σύρω κυρφίως ἀπὸ κάτω. Συνεφέλκω = σύρω μαζὶ κοντά μου. Προσέλκω = προσελκύνω, τραυῶ πρὸς τὸ μέρος μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σπάω-ῶ καὶ κυρίως τὸ μέσ. σπάομαι-ῶμαι. [ΑΝΤΙΘ. ὠθέω-ῶ.

Ἐλπίζω (ἀμτβ. = 1) ἔχω ἐλπίδα, περιμένω, 2) ἐπὶ δυσαρέστων = προβλέπω, φοβοῦμαι, 3) νομίζω, ὑποθέτω) — πρτ. ἤλπίζον, ἄορ. ἤλπισα. Παθ. ἐλπίζομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ἐλπῶ (τῷ δνόματι αὐτοῦ ἐθνη ἐλπιούσιν), πρκμ. ἤλπισκα, ὑπερσ. ἤλπισκειν, ὄλοι μτγν., παθ. ἄορ. ἤλπισθην (ποιητ.), πρκμ. ἤλπισμαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐλπιστός (= ἐκεῖνος ποὺ ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ ἐλπίσῃ), ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος (= ἀπροσδόκητος) καὶ τὰ μτγν. ἐλπισμα (= τὸ ἐλπίζομενον), ἐλπιστικός (= ἐκεῖνος ποὺ γεννᾷ ἐλπίδας).

Θ. ἔλπίδ- ἀπό τὸ οὐσιαστ. ἐλπίς-ἐλπίδ-ος. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. $f=$ ἐλπίδ- $j=$ ἐλπίζ-. Τὸ ὄ. εἶναι ἀττικὸς τύπος τοῦ ποιητ. ἔλπομαι, τοῦ ὁποῖον τὸ ἔνεργ. εἶναι ἔλπω (μτβτ.=κάνω κάποιον νὰ ἐλπίζῃ). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀντί, ἀπό, ἐπί καί εἰς τοὺς μτγν. καὶ με τὴν κατά καὶ προκατά : Ἀντελπίζω=ἀναγεννῶ τὰς ἐλπίδας μου διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν ἀποτυχίας. Ἀπελπίζω=χάνω τὴν ἐλπίδα μου διὰ κατὰ, ἀπελπίζομαι. Παθ. ἀπελπίζομαι ὑπό τινος. Ἀντί τοῦ ἀπελπίζω, τὸ ὁποῖον πάντως ἐλέγγοτο ὑπὸ τῶν ἀττικῶν πεζογράφων (καὶ τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀπελπίσαντα=ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν ἐλπίδα του διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως. Ὑπερεῖδ. ἀπόστ.), ἐγίνετο συχνότερα χρήσις τοῦ ἀπογεννώσκει (πρβλ. ἀπόγγωσις). Τὸ ἀπελπίζω εἰς τοὺς μτγν. ἔλαβε καὶ μτβτ. σημασίαν=φέρω κάποιον εἰς ἀτελείαν. Ἐπελπίζω ὡς μτβτ. (τινὰ)=κάνω ἕνα νὰ ἐλπίζῃ. Προκατελπίζω=ἐλπίζω ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν ἐλλίσιν εἰμί, ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας ἔχω, ἐλπίδα λαμβάνω (Κ. Παιδ. Δ, δ', 7), τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινα ἢ ἐν τινι. Παθ. ἐλπίς ἐστι. Εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μτβτ. ἐπελπίζω τινὰ (=κάνω κάποιον νὰ ἐλπίζῃ) φέρονται αἱ περιφράσεις ποιῶ τινα ἐλπίζειν ἢ ἐλπίδας ἔχειν, ἐλπίδας ἐμποῶ τινι, ἐλπίδας παρέχω (Ξεν. Ἀπομν. Α', β', 2), εἰς ἐλπίδας καθίστημι τινα. Σύνων. προσδέχομαι, προσδοκῶ-ῶ.

Ἐμέω-ῶ (ἀμτβ.=ξερῶ) μτβτ.=κάνω κάποιον νὰ ξεράσῃ)—πρτ. ἤμεον-ονν. ἄορ. (ἔξ)ήμεσα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἐμῶ (ποιητ.) καὶ ἐμέσω (μτγν.), πρκμ. με ἀττικὸν ἀναδ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. μέλλ. ἐμοῦμαι (ποιητ. καὶ μτγν.) καὶ οἱ καθαρῶς μτγν. παθ. μέλλ. ἐμεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡμέθηον (εἰς τὸ ἀπαρέμφατον ἐμεθήνηαι), πρκμ. ἐμήθεσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ἔμετοις, τὰ μτγν. ἔμεοις (ἔξ αὐτοῦ τὸ νεώτερον σύνθ. αἱματέμεοις κ.ἄ.δ.), ἔμεσμα, ἐμετικὸς-ὄν (ἐμετικὸν φάρμακον καὶ ἄπλῶς ἐμετικὸν) καὶ τὸ ὄ. ἐμετιάω=ἔχω τάσιν πρὸς ἔμετον, ἔχω ἀναγοῦλες.

Θ. ἔμε- ἀπὸ ἀρχικὸν ἔμεσ- (εἰς τὸν Ὅμηρον ὁ ἄορ. ἀπέμεσ-οσι, εἰς τοὺς μτγν. ἐμήμεσομαι καὶ τὸ παράγ. ἔμεσομαι). Ὁ χαρακτὴρ ε διατηρεῖται παντοῦ βραχύς. Τὸ ἐμέω-ῶ ἔχει καὶ μτβτ. σημασίαν=κάνω κάποιον νὰ ξεράσῃ (Πλάτ. Φαῖδρ. 268, β'). [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. ἐξ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ με τὴν ἀπό (Ἰωνῶν ἀπήμεσον ἐνάλιος θῆρ, ἐναντιόσομαι-οῖμαι, ἐνεχρῶζω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἐξερῶ-ῶ καὶ ἐρεύγομαι (λέων ἐρεύξεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται). Ἐξ αὐτῶν τὰ ἰδικὰ μας ξερῶ καὶ ρεῦομαι ἢ ρεύγομαι.

Ἐμπεδώ-ῶ (=στερεῶναι, ἐπικυρῶναι)—πρτ. ἤμπεδοον-ονν, μέλλ. ἐμπεδώσω, ἄορ. ἤμπεδωσα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἄορ. ἠϋξήθη ἔσωθεν : ἐνεπέδωσα. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἐμπέδωσις.

Θ. ἐμπεδο-. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐμπεδος (ἐν καὶ πέδον=ἔδαφος)=ὁ σθηροῖζόμενος ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, στερεός, ἀκίνητος). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους αὐξάνεται ἔσωθεν (πρβλ. ἐγγυῶ-ῶ, ἐναντιόσομαι-οῖμαι, ἐνεχρῶζω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν προθ. κατά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βεβαῖω-ῶ, κρατῶναι, στερεῶ-ῶ.

Ἐμποδίζω (=θέτω εἰς τὰ πόδια δεσμά, ἐμποδίζω)—πρτ. ἐνεπόδιζον, μέλλ. ἐμποδίζω. Παθ. ἐμποδίζομαι. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθές κατ' ἀνάλυσιν : ἀλλήλους ἐμποδίζειν. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἐμποδίσομαι, παθ. μέλλ. ἐμποδισθήσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν., πρκμ. ἐμπεπόδισμα (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. ἐμπόδισμα καὶ τὰ μτγν. ἐμποδισμός, ἐμποδιστής, ἐμποδιστικός.

Θ. ἐμποδίζ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόλητων (ἐριδ- $j=$ ερίζω, ἐμποδιδ- $j=$ ἐμποδίζω). Τὸ ὄ. εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐν καὶ ποδίζω (ἐκ τοῦ ποῦς), τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν μτχ.

τοῦ παθ. πρkm. πεποδιασμένος. [ΣΥΝΘ. Τὸ ἄπλοῦν ποδίω φέρεται σύνθετον καὶ μεῖς ἄλλας προθ. μετὴν ἀνά, παρά, σύν : Ἀναποδίω=1) αὐστηρά ἀνακρίνω, 2) ὀπισθοδρομῶ. Παραποδίω—παραποδίζομαι=περιτλέω τὰ πόδια—περιπλέκομαι. Συμποδίω=δένω μαζί τὰ πόδια. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐμποδῶν εἶμι ἢ γίγνομαι, ἐμποδῶν ἴσταιμι, ἀντιπροῦ, εἶργα, κωλύω. [ΑΝΤΙΘ. ἀρήμι, εἰω-ω.

Ἐμπολάω-ῶ (=ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπορεύομαι). Εἰς τὴν ἀτυκὴν πεζογραφίαν ὁ ἐνεστώθ φέρεται πάντοτε σύνθετος : ἀπειπολάω ῶ (=πωλῶ, προδίδω), ἄορ. ἤμπολόησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἀηημπόλαον-ων, μέλλ. ἐμπολόησω, πρkm. ἤμπολόηκα. Παθ. ἄορ. ἤμπολόηθην, ὅλοι ποιητ., καὶ πρkm. ἤμπολόημαι (ἰων.). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. καὶ μγν. ἐμπολόησις (=πώλησις), ἀπειμπολόησις, ἐμπόλημα, ἐμπολήτις (=ἀγοραστός).

Θ. ἐμπολα-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἐμπολή=κέρδος ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου. Εἶναι δὲ τὸ ἐμπολή σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐν καὶ τὸ θ. πέλ-, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ ῶ. πέλο-πέλομαι (=εὐρίσκομαι εἰς κίνησιν, πρβλ. πέλαις) καὶ μάλιστα εἰς τὴν λέξιν ἀμφίπολος = ἐκεῖνος ποῦ κινεῖται γύρω ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα, ποῦ ἀσχολεῖται εἰς κάτω=ὁ ὑπηρέτης. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. καὶ τὸ ῶ. πωλῶ-ῶ (τὸ ὁποῖον βλ.). Τὸ ῶ αὐξάνεται ἔξωθεν, ἀλλ' ὁ ἄορ. φέρεται καὶ μετ' αὐξήσων ἔσωθεν : ἐνεπόλησα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐμπορεύομαι.

Ἐμπορεύομαι [1]=ταξιδεύω κάπου ἢ πρὸς συνάντησιν κάποιου, 2)=ταξιδεύω χάριν ἐμπορίου, ἐμπορεύομαι), ἀποθ. μεσ. π. ε.—μέλλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεπορευοσάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐνεπορευέσθην (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐμπόρευμα.

Θ. ἐμπορεῦ-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. ἐμπορος. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν εἰς -ενο ῶ, ποῦ παρήχθησαν ἀπὸ φωνηεντολήκτια ὀνόματα (βασιλεύς=βασιλεύω. ἱππεύς=ἱππεύω κλπ.). Εἶναι δὲ τὸ ἐμπορος σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ πόρος=ὁ ἐν πόρῳ ὄν=ἐκεῖνος ποῦ ταξιδεύει καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μετ' τὰς προθ. παρά καὶ σύν. Παρεμπορεύομαι=ἐμπορεύομαι ἐπὶ πλεον. μτφρ.=μαζὶ μετὴν διδασκαλίαν παρέχω τέρψην (=Ἡ ἱστορία τὸ τερονὸν παρεμπορεύεται). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐμπορίαν ποιῶμι (παθ. ἐμπορία γίγνεται), ἐμπολάω-ῶ.

Ἐναντιόδομαι-οῦμαι (=ἐναντιώνομαι), ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημασίαν—πρτ. ἤναντιοδύμην-οῦμην, μέσ. μέλλ. ἐναντιόσομαι, παθ. μέλλ. ἐναντιωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤναντιώθην, πρkm. ἤναντιόμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρkm. ποιητ. καὶ μγν. μετ' τὴν αὐξήσων ἔσωθεν ἐνηγνίωμαι. [ΠΑΡΑΓ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα καὶ τὸ μγν. ἐναντιωτέον.

Θ. ἐναντιο-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἐναντίος, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ αντίος. Τὸ ῶ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν. [ΣΥΝΘ. Μετ' τὴν προθ. ὑπό : Ὑπεναντιόδομαι-οῦμαι=κρυφίως ἐναντιόδομαι, ἀντιτάσομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐναντίος εἶμι, ἐναντίως ἔχω, ἀντίσταμαι, ἀντικόπιω, ἀντιλέγω, ἀντιτάττομαι, ἀντιτίνω.

Ἐνεδρεύω (=στήνω ἐνέδραν, καρτέρι)—πρτ. ἐνήδρευον, ἄορ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἐνεδρεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνηδρευοσάμην (=ἔστησα ἐνέδραν), παθ. ἄορ. ἐνηδρευέσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ἐνεδρεύσω, παθ. πρkm. ἐνήδρευμαι, καὶ οἱ δύο μγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ἐνεδρεῖα καὶ τὰ μγν. ἐνεδρευέτις, ἐνέδρευμα.

Θ. ἐνεδρευ-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ἐνέδρα (=καρτέρι), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐν καὶ ἔδρα (ῥίξ. ἔδ- τοῦ ἔζομαι). Ἐσχη-

Ἀνόμαλα Ῥήματα—N. Φραγκίσκου

ματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἐκ φωνηεντολήκτων οὐσιαστ. εἰς -εὺς (βασιλεὺς—βασιλεύω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐνέδραν ποιοῦμαι, ἐγκάθημαι, ἐλλοχάω-ῶ - ἐλλοχάομαι-ῶμαι, ἐφεδρεύω.

Ἐνεχυράζω (=παίρω ἐνέχυρον)—πρτ. (προσ)ηνεχύραζον, μέλλ. ἐνεχυράσο, ἄορ. ἐνεχύρασα. Παθ. ἄορ. ἠνεχυράσθη (=*ἐδόθη* ὡς ἐνέχυρον). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. καὶ παθ. ἔνεσται. ἐνεχυράζομαι (ὡς μέσ.=ἐνεχυράζω=παίρω ἐνέχυρον) καὶ μέσ.-ἄορ. ἠνεχυράσομαι. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεργ. πρτ. ἄπλοῦς ἠνεχύραζον. Τὸ ὁ. φέρεται εἰς τοὺς μτγν. καὶ ὑπὸ ἐσφαλμένον τύπον ἐνεχυραίζω μὲ τὴν σημασίαν τοῦ δίδω ἐνέχυρον. Ἐξ αὐτοῦ ἐνεχυραισμός. Καὶ τὰ δύο διεσώθησαν εἰς τὴν σημερινὴν καθαρεύουσαν. [ΠΑΡΑΓ. ἐνεχυρασία (=λήψις ἐνέχυρον) καὶ τὰ μτγν. ἐνεχύρασμα (=ἐνέχυρον), ἐνεχυραισμός (=ἐνεχυρασία), ἐνεχυραστής, ἐνεχυραστός.

Θ. ἐνεχυραδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j=ἐνεχυραδ-j=ἐνεχυραδ-. Τὸ ὁ. ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ἐν, ἐχυρόν [=ὄχυρόν, ἀσφαλές]=ἐκεῖνο πού δίδεται πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὸν δανειστικὴν, κινητὸν πρᾶγμα) καὶ εἰσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων (φράσις—φράδ-j-ω=φράζω, δόξα—δοξάδ-j-ω=δοξάζω κλπ.). Περί τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐνεχυράζω βλ. τὸ ὁ. ἐμπεδώ-ω. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. σὺν καὶ πρός: Προσνεχυράζω=παίρω πρόσθετον ἐνέχυρον ἢ ἐγγύσιον διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ ἐνεχυράζω ἐλέγετο καὶ ἐνέχυρα λαμβάνω, ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι. Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφρασίς ἐνέχυρα κείται ἢ ἔχεται.

Ἐνθουσιάζω καὶ συνηθέστ. ἐνθουσιάζω (ἀμτβ.=εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐπήροισιν τοῦ θείου, εὐρίσκομαι εἰς ἔκστασιν)—μέλλ. ἐνθουσιάσω, ἄορ. ἐνθουσιάσει. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρτ. ἐνθουσιάζον. [ΠΑΡΑΓ. ἐνθουσιάσις, ἐνθουσιασμός, ἐνθουσιαστικός καὶ τὸ μτγν. ἐνθουσιαστής.

Θ. ἐνθουσια- κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἐνθεοσια-λόγω τοῦ πολυσυλλάβου τῆς λέξεως (πρβλ. Θεοκλής—Θουκλής, Θεοκυδίδης—Θουκυδίδης) ἐκ τοῦ ἐνθεός (=ὁ θεόληπτος, θεόπνευστος), τὸ ὅποῖον εἰς τοὺς μτγν. φέρεται συνηθ. ἐνθεός. Ἄπὸ τοῦ ἐνθεός καὶ ὁ συνηθέστερος τύπος ἐνθουσιάζω, ὁ ὅποιος ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων (ἐνθουσιάζ-j-ω=ἐνθουσιάζω κατὰ τὸ φράδ-j-ω=φράζω κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐνθεός γίγνομαι, ἐνθεός ἔχω. Ὡς μεταβατ. εἶναι ἢ περιφρασίς ἐνθεόν τινα ποιῶ καὶ ποιῶ τινα ἐνθουσιάζω.

Ἐνθυμέομαι οὔμαι (=βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου), ἄ πο θ. π α θ.—πρτ. ἐνθυμεόμην-οὔμην, μέσ.-μέλλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἄορ. ὧς ἔνεργ. ἐνθυμήθη, πρσμ. ἐνιθεύμην-μαι, ὑπερσ. ἐνιθευμήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἐνθυμήσομαι (μτγν.). Εἰς τοὺς μτγν. ἐπλάσθη καὶ ἔνεργ. τύπος ἐνθυμέω-ῶ, ὅπως δεικνύει ὁ τύπος ἄορ. ἐνθυμήσας (Εὐστάθ. Παρεκβ. σελ. 225). [ΠΑΡΑΓ. ἐνθύμιος, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Θ. ἐνθυμει-. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ θυμός (=νοῦς). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. πρός: Προσενθυμέομαι οὔμαι=συλλογίζομαι προσῆτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. νοῦθ, ἐνοῦθ, θεοῦθ, λογιζομαι, σκοπέω-ῶ καὶ σκοπέομαι-οὔμαι.

Ἐννοέω ὦ (=ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι)—πρτ. ἐννοέουν. ἄορ. ἐννοήσα, πρσμ. ἐννέηκα. Μέσ. ἐννοέομαι οὔμαι (=ἔχω εἰς τὸν

νοῦν μου, σκέπτομαι), πρτ. *ἐνενοεόμην-οὔμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσος *ἐνενοήθη*ν (ιόνον εἰς τὴν μετ. ἐννοηθεῖς). Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ἐνερογητικοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν διαφέρει τὸ μέσον κατὰ τὴν σημασίαν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἔνεργ. μέλλ. *ἐννοήσω*, ὑπερσ. *ἐνενοήκειν*, καὶ οἱ δύο μετγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἐννόησις*, *ἐννοητέον* καὶ τὰ μετγν. *ἐννοητικός* (=σκεπτικός), *ἐννοητής*.

Θ. *ἐννος*- σύνθετον ἐκ τῆς πρ-θ. ἐν καὶ τοῦ θ. νοε- τοῦ νοέω-ω. Εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν ὁ μὲν ἐνεστώσ συμπίπτει πρὸς τὸν ἀρχαῖον *ἐννοῶ*—*ἐννοῶμαι*, ἀλλ' ὁ πρτκ καὶ ὁ ἄορ. σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦν *νοῶ*—*νοῶμαι* (ἐνδύνον ἐνοοῦμην, ἐνόησα—ἐνοήθη)ν χάριν εὐκολίας εἰς τὴν αἴθησιν. Ἐν τούτοις ἡ ὑποτ. καὶ ἡ μετ. τῶν ἄορ. σχηματίζονται κανονικῶς καὶ σήμερον ἀπὸ τοῦ θ. *ἐννοῶ*—(ἐννοήσω—ἐννοηθῶ, ἐννοήσας—ἐννοηθεῖς). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. πρὸς: *Προσεννοῶ*—σχέπτομαι διὰ κάτι ἀκομη. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐννοια* γίγνεται μοι ἢ ἐμπίπτει μοι, λαμβάνω ἐννοίαν τινος, ἐν νῶ ἔχω, ἐνθυμούμαι, θεωρῶ, λογίζομαι, σκοπῶ—σκοποῦμαι.

Ἔνοχλέω ὦ (=προξενῶ ἐνόχλησιν)—πρτ. *ἠνώχλεον-ουν*, μέλλ. *ἐνοχλήσω*, ἄορ. *ἠνώχλησα*, πρκμ. *ἠνώχληκα*. Παθ. *ἐνοχλέομαι οὔμαι*, πρτ. *ἠνωχλέομην-οὔμην*, πρκμ. (πιω) *ἠνώχλημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *ἐνοχλήσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐνοχληθήσομαι*, παθητ. ἄορ. *ἠνωχλήθη*ν, ὄλοι μετγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μετγν. τὸ θ. ἄπαντι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπλοῦν: *ὀχλέω-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μετγν. *ἐνόχλησις*—*παρενόχλησις*, *ἐνόχλημα*—*παρενόχλημα*, *ἀνενόχλητος*, *ἐνοχλητέον*.

Θ. *ἐνοχλε-*, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ θ. ὀχλε- τοῦ ποιητ. ὁ *ὀχλέω-ῶ*. Παράγεται δὲ τὸ *ὀχλέω-ῶ* ἀπὸ τοῦ ὀυσιαστ. *ὀχλος*—πληθὸς ἀνθρώπων καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν θόρυβος, ταραχὴ καὶ ἐνόχλησις. Τὸ θ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐσῶθεν καὶ ἔξωθεν. [ΣΥΝΘ. Τοῦ ἀπλοῦν *ὀχλῶ* φέρεται σύνθετον καὶ μετὰς προθ. διὰ (διοχλῶ), τὸ *ἐνοχλῶ* καὶ μετὰ τὴν παρῶ, εἰς δὲ τοὺς μετγν. καὶ μετὰ τὴν διά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὀχληρός εἰμι*, *βαρὸς εἰμι* (τινι), *πράγματα παρῶ*, τοῦ ὁποῖου παθ. εἶναι *πράγματα ἔχω* (=ἐνοχλοῦμαι, μπαίνω σὲ μετ' ἄδεις).

Ἐντέλλομαι (=δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω), ἄ π ο θ. μέσ.—πρτ. *ἐνετελλόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐνετειλάμην*, παθ. ποκμ. *ἐντέταμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μέσ. μέλλ. *ἐνετελοῦμαι* (μετγν.: *ἐντελεῖται τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ περὶ σοῦ*), ὑπερσ. *ἐνετειλάμην* (Ἡρόδ.). [ΠΑΡΑΓ. *ἐντολὴ* καὶ τὸ μετγν. *ἐνταλμα*.

Θ. *ἐντέλ-*, παρὰ σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τελ- θέματος τοῦ *τέλλομαι* καὶ τοῦ ποιητ. *τέλλω* (τέλ-*j*-ω=τέλλω). Ἀπὸ τοῦ θ. τελ- προήλθε κατὰ μετάπτωσιν τὸ θ. ταλ- (ἐντέ-ταλ-μαι). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. πρὸς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Περιφρασὴν τοῦ *ἐντέλλομαι* ἀποτελεῖ τὸ εὐαγγελικόν: *ἐντολὴν δίδωμι*. Συνώνυμα: *ἐπισκέπτομαι*, *ἐπιστέλλω*, *ἐπιτάττω*, *κελεύω*, *παραγγέλλω*, *παρεγγυῶ-ω*.

Ἐντρέπομαι (=στρέφομαι πρὸς κάποιον, δίδω προσοχήν, φροντίζω) ἄ π ο θ. — Εἰς τοὺς ἀπτικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστώσ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ἐπικοὺς ποιητὰς τὸ *ἐντρέπομαι* φέρεται καὶ μετὰ τὸν τύπον *ἐντροπαλίζομαι*. Εἰς τοὺς μετγν. ἄπαντι καὶ ἐνεργ. τύπος τοῦ θ. *ἐντρέπω* (=στρέφω, τροποποιῶ, μεταβάλλω), μέλ. *ἐντρέψω*, ἄορ. *ἐνέτρεψα*, οἱ ὁποῖοι φέρονται καὶ εἰς τὸν Ἡρόδοτον. Εἰς τοὺς μετγν. ἐπίσης, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ μέσ. τύπος *ἐντρέπομαι* ἔχει τὴν σημερινὴν σημασίαν=αἰσχύνομαι, σέβομαι, ὑπάρχει καὶ παθ. μέλ. *ἐν-*

τραπήσομαι (ἐντραπήσονται τὸν νῆδόν μου) καὶ παθ. ἄορ. ἐνετραπήην (μὴ συναναμείννωθε αὐτῷ, ἵνα μὴ ἐντραπήῃ. Παύλου πρὸς Θεσσα. Β', γ', 14), πρkm. ἐντέτραμμαί, ὑπερουντ. ἐνετετράμμην. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐντροπή].

Θ. ἐντροπ-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τρέπομαι, τὸ ὁποῖον βλ.

Ἔξεστι (=ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν), ἄ π ρ ὀ σ ω π ο ν (ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξεῖη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μτχ. αἰτ. οἶδ. ἐξόν)—πρτ. ἐξῆην, μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐκρηγήσεται, ἄορισι. β' ἐξεγένετο. [ΠΑΡΑΓ. ἐξουσία.

Θ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ καὶ τοῦ ἐστί (βλ. εἶμι). [ΣΥΝΘ. βλ. εἶμι. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ ἔνεργ. μιβτ. σημασίας χρησιμοποιοῦνται αἱ περιφράσεις : ἐξουσίαν ποῶ τινι, ἐξουσίαν δίδωμι καὶ παραδίδωμι, ἐξουσίαν παρασκευάζω, ἐξουσίαν παρέχω. Ἐπὶ παθ. ἐνοσίας : ἐξουσία δίδεται τινι ὑπὸ τινος, ἐξουσία γίγνεται τινι. Συνών. οἷόν τ' ἐστί, ἔνεστι, ἐνι (βλ. εἶμι), πάροστι.

Ἐξετάζω (=ἐρευνῶ)—πρτ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ ἐξετῶ, ἄορ. ἐξήτασα, πρkm. ἐξήτακα. Παθ. ἐξετάζομαι, πρτ. ἐξηταζόμεην, μέλλ. ἐξετασθήσομαι, ἄορ. ἐξητάσθην, πρkm. ἐξήτασμαι. Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἀναλελυμένως : ἐξετάζω ἐμμαντόν. [ΠΟΙΗΓ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἷς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντιᾶ συνήθως τὸ ἀπλοῦν ἐτάζω (Κύριος ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς).] ΠΑΡΑΓ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξετασικός, ἀνεξεταστός, ἐξεταστέον καὶ τὸ μτγν. ἐξεταστής.

Θ. ἐξεταζ- ἐκ τοῦ ἐξετάδ-γ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων (φράδ j-ω=φράζω κλπ.). Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ καὶ τοῦ σπανιστάτου ὡς ἄπλοῦ εἰς τοὺς πεζογράφους ἐιάζω=ἐρευνῶ (θ. ἐσ- τοῦ εἶμι, πρβλ. ἔν-ημον, ἐν-ημολογία κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. παρᾶ, ἀντί, σὺν, πρὸς : Παρ-ξετάζω=ἀνεξετάζω=ἐξετάζω κατὰ κατ' ἀντιπαράθεσιν, ἀντιπαρόβλην πρὸς ἄλλο. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐξετασμόν ἢ ἐπεξεύξασιν ποιοῦμαι. Ὁμοίως : ἐξεύξασιν ποιοῦμαι (ἐγὼ προσωπικῶς) ἢ ἐξεύξασιν ποῶ (=κλεῖνω ἐξεύξασιν γενέσθαι), τὰ ὁποῖα λέγονται κυρίως ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιθεωρήσεων. Παθ. ἐξεύξασιν γίγνεται. Συνών. : ἀνακρίνω, δοκιμάζω, ἐλέγχω, ἐρευνῶ=ω, πυνθάνομαι.

Ἔοικα (=ὁμοιάζω, φαίνομαι), πρkm. μὲ σημασίαν ἔνεστ. τοῦ ἀρχοῦ πρτ. ἔϊκω—ὑπερσ. μὲ σημασίαν πρτ. ἐφῶκειν. Ὁ πρkm. κλίνεται ὡς ἐξῆς : Ὅρ. εἶοικα-κας-κε, εἶοικαμεν-κατε-κασι καὶ εἶξαισι (κατὰ τὸ ἴσασι τοῦ οἶδα), ὑποτακτ. εἶοικω κλπ., εὐκτ. εἶοίκοιμι, προστ. ἐλλέπει, ἀπαρέμφ. εἰκέμαι (μτγν. εἰκέμαι), μτχ. εἰκόδς-εἰκνία-εἰκόδς (μτγν. εἰοικῶς-κυῖα-κός). Ὁ ὑπερσυντέλικος ἐφῶκειν κλίνεται ὁμαλῶς. [ΠΑΡΑΓ. εἰκῶν καὶ τὸ ἐκ τῆς μτχ. ἐπίρρ. εἰκότως.

Θ. ἀρχικόν θ. *Ἔοικ-*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προήλθον ἐκ μεταπτώσεως *Ἔοικ-*, *Ἔοικ-*. Ὁ πρkm. *εἶοικα* ἐκ τοῦ *Ἔοικ-* *Ἔοικα*, τὸ ἀπαρέμφ. *εἰκέμαι* ἐκ τοῦ *Ἔοικ-* *Ἔοικέμαι*, ἢ μτχ. *εἰκόδς* ἐκ τοῦ *Ἔοικ-* *Ἔοικῶς*. Ὁ ὑπερσ. *ἐφῶκειν* ἐκ τοῦ ἡ-*Ἔοικ-* *Ἔοικειν*=*ἦοικειν* καὶ δι' ἐναλλαγῆς τοῦ χρόνου (ἀντιμεταχρῆσεως ¹⁾ τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν *ἐφῶκειν*.

1) Ἀντιμεταχρῆσις λέγεται τὸ γλωσσικὸν ἐκείνο φαινόμενον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἓνα φωνῆν ἐντὸς τοῦ θ. μίας λέξεως ἐναλλάσσει τὸν χρόνον του μὲ τὸν χρόνον τοῦ ἀμέσως ἐπομένου φωνήεντος, δηλ. αὐτὸ μὲν ἀπὸ μακροῦ γίνεται βραχύ, τὸ δὲ ἀμέσως μετ' αὐτὸ φωνῆν ἀπὸ βραχείος μακρὸν (βασιλέος-βασιλέος, λαός-ληός-λεός, μετήγορος-μετέγορος, ἦοικεν-ἐφῶκειν).

Τὸ ῥ. *ῥ*-α-τᾶ καὶ ὡς ἀπρόσωπον : ὡς *ῥοικε*=ἄπως φαίνεται. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ῥός*.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ῥοικῶς εἰμι, δοκῶ, φαίνομαι*.

Ἐορτάζω—πρτ. *ἑόρταζον*, ἄορ. *ἑόρτασα*. Τὰ ἑλλείποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *ἑορτάσω*.] ΠΑΡΑΓ. *ἑόρτασις* καὶ τὰ μτγν. *ἑορτάσιμος, ἑορτασμός, ἑορταστέον, ἑορταστής*.

Θ. *ἑορταζ*-ἐκ τοῦ *ἑορτάδ*-j, τὸ ὁποῖον ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων (*φράδ* j-ω=*φράζω, δοξιδ* j-ω=*δοξάζω*). Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ *ῥορτή*, τοῦ ὁποῖου τὸ θ. *ῥορτ*- δι' ἀναδιπλ. *ῥε-ῥορτ* =*ῥορτ*. Ἡ αὔξησις ἀρχικῶς ἦτο κανονικὴ ἡδὲραζον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ χρόνου (ἀντιμεταγωγῆσεως, βλ. σημ. σ. 100) τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν προέκυψε τὸ *ἑόρταζον-ἑόρτασα*, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀνόμαλα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *διὰ* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *σύν* : *Διορτάζω*=ἑορτάζω μέχρι τέλους. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἑορτὴν ἄγω, ἑορτὴν ποιῶ*.

Ἐπαινέω-ῶ, βλ. *αἰνέω-ῶ*.

Ἐπανορθῶ-ω (=ἐπαναφέρω κάτι, ποῦ ἔπεσε, εἰς τὴν ὀρθὴν θέσιν του, διορθῶν, ἀποκαθιστῶ)—πρτ. *ἐπηνόρθωον-ον*, μέλλ. *ἐπανορθώσω*, ἄορ. *ἐπηνόρθωσα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἐπανορθόμαι οὔμαι*, πρτ. *ἐπηνορθοόμην-ούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπανορθώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπηνορθωσάμην* (ὑπ. ἐπανορθώσομαι, εὐκτ. ἐπανορθωσάμην-σαι-σαιτο, προστ. ἐπανόρθωσαι-ἐπανορθωσάσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἐπανορθώσασθαι, μτγ. ἐπανορθωσάμενος), παθ. μέλλ. *ἐπανορθωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπηνορθώθην*, παθ. πρσμ. *ἐπηνόρθωμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ μέσος μέλλ. ἐπανορθώσομαι λαμβάνεται καὶ ὡς παθητ. ΠΑΡΑΓ. *ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθοτέον* καὶ τὰ μτγν. *ἐπανορθωτής* (ἐξ αὐτοῦ *ἐπανορθωτικός*· πρβλ. τὸ ἰδικόν μας *ἐπανορθωτικαὶ φυλακαὶ*).

Θ. *ἐπανορθο-* σύνθ. ἐκ τῶν προθ. *ἐπι-ἀνά-* καὶ τοῦ θ. *δορθο-* τοῦ ῥ. *δορθῶ-ῶ*. Τὸ ῥ. λαμβάνει διπλὴν αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, δηλ. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας προθ. (*ἐπ-ην-ώρθωον-ἐπ-ην-ώρθωσα*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὸ ἄπλοῦν *δορθῶ-ῶ* (τὸ ὁποῖον βλ.).

Ἐπειγῶ (μτβ.=βιάζω, ἐπιταχύνω τι· ἀμτβ.=βιάζομαι, σπεύδω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους συνήθως σύνθ. *κατεπείγω*—πρτ. *κατήπειγον*. Μέσ. *ἐπείγομαι*, πρτ. *ἠπειγόμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἠπείχθην*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀπρόσωπον : *κατεπείγει*=εἶναι ἀνάγκη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. *ἠπειξα* (μτγν.), μέσ. μέλλ. *ἐπείξομαι* (ποιητ.), παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *ἐπειχθήσομαι*, ποσμ. *ἠπειγμαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. ΠΑΡΑΓ. *ἐπεικτέον* καὶ τὰ μτγν. *ἐπειξίς* (=σπουδῆ), *ἐπεικτής* (=δὲ ἐπείγων) καὶ τὸ ἐκ τῆς μτγ. τοῦ πρσμ. ἐπίρρημα *ἠπειγμένως* (=μὲ σπουδῆν).

Θ. *ἐπειγ-* ἐκ τῆς προθ. *ἐπι* καὶ τοῦ θ. *ἐγ* (ἐξ ἀρχικοῦ *ἀγ*-) μὲ τὸ πρόσωφ. j (*ἐπ-εγ*=*ἐπέγγ*- καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἑνός γ καὶ ἀναπληρ. ἐκτάσεως τοῦ θ. *ε*=*ἐπέγγ*-). Τὸ *ἐπείγω*, καίτοι σύνθετον, αὐξάνεται ἔξωθεν, διότι ἐξελήφθη ὡς ἄπλοῦν (πρβλ. *ἀμφιέννημι, ἐπίσταιμαι, καθεύδω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *κατά*.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μτβ. *ἐπείγω* : *ἀναγκάζω, βιάζομαι* (τινα), *πέζω*. Τοῦ ἀμτβ. : *σπεύδω, σπουδάζω*.

Ἐπηρεάζω (=ἀπειῶ, ὑβρίζω, βλάπτω)—πρτ. *ἐπηρεάζον*, ἄορ. *ἐπηρεάσα*. Παθ. *ἐπηρεάζομαι*, πρτ. *ἐπηρεάζομην*. Τα λοιπὰ ἐκ τῶν

συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. ἐπηρεασίος (=κακομεταχείρισις), ἐπηρεαστής. Ἐπηρέαστος (=ἐκεῖνος πού ὑπόκειται εἰς ἐπηρεασμόν, βλάβην), ἀνεπηρέαστος.

Θ. ἐπηρεάζ- ἐκ τοῦ ἐπηρεάδ-ῃ- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων (φράδ-ῃ-ω=φράζω). Τό θ. ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὸ οὐσιαστ. ἐπῆρεια (ἀπὸ τὴν προθ. ἐπὶ καὶ τὸ ποιητ. ἀρειη=κατάρα, ἢ συμφορὰ ἐκ τοῦ Ἄρως, δηλ. τοῦ πολέμου). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπειλέω-ῶ, βλάπτω, λυμαίνομαι, λοιδορέω-ῶ, ὑβρίζω, χλευάζω.

Ἐπιβουλεύω, βλ. βουλεύω.

Ἐπιθυμέω-ῶ. Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελείου. Ἀπὸ τοῦ παθ. ἀπαντιᾶ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἔνεστ. (ὄντι) ἐπιθυμῆσθαι καὶ ἡ μγχ. τὰ ἐπιθυμούμενα. [ΠΑΡΑΓ. ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός, ἐπιθύμημα καὶ τὰ μγν. ἐπιθύμησις καὶ ἐπιθυμητός.

Θ. ἐπιθυμ-. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. ἐπὶ καὶ θυμός (=καρδία, νοῦς) χροθ. νὰ μεσολαβῇ σύνθετον ὄνομα (πρὸ βλ. ἐνθυμόμαι). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀντί: Ἀνεπιθυμέω-ῶ=ἐπιθυμῶ κάτι ἐξ ἴσου μὲ ἄλλον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιθυμίαν ἔχω. εἰς ἐπιθυμίαν καθίσταμαι, ἐπιθυμία λαμβάνει με, ἐπιθυμητής τινός εἰμι, γλιγομαι κλπ. (βλ. γλιγομαι). [ΑΝΤΙΘ. βλ. γλιγομαι.

Ἐπικουρέω-ῶ (=βοηθῶ) — πρτ. ἐπεκούρευον-ον, μέλλ. ἐπικουρήσω, ἄορ. ἐπεκούρησα, παθ. ποχμ. ἐπικεκούρημαι (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἐπικεκουρησθαι). [ΠΑΡΑΓ. ἐπικούρημα, ἐπικούρησις καὶ τὸ μγν. δυσεπικούρητος.

Θ. ἐπικουρ-. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐπὶ καὶ κούρος=παλικόρι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί καὶ σύν: Ἀνεπικουρέω-ῶ=βοηθῶ αὐτόν, πού μὲ βοηθεῖ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπίκουρος γίγνομαι, ἀμύνο, ἀρήγο, βοηθῶ, παρίσταμαι (τινι), τιμωρῶ (τινι).

Ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελέομαι οὐμα (=φροντίζω, προσέχω) ἀ π ο θ. π α θ. — πρτ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελεόμην οὐμην, μέλλ. ἐπιμελήσομαι καὶ σπανίως παθ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημασίαν ἐπιμεληθήσομαι, παθ. ἄορ. μὲ ἔνεργ. σημασίαν ἐπεμελήθην, ποχμ. ἐπιμελέημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΓΓΝ. Μέσ. ἄορ. ἐπεμελήσασθην (μγν. «τῷ χρυσῷ καλλωπίσασα καὶ ἐπιμελησασμένη» (Αἴσ. Μῦθ.). Εἰς τοὺς μγν. τὸ ἐπιμελοῦμαι ἀπαντιᾶ καὶ ὡς πειθητ. «αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελούμεναι τρίχες» (Σουΐδας, σελ. 327α) καὶ «τὰ ἄγρια τῶν φνιτῶν μόνη τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται» (Αἴσ. μῦθ. 191β). [ΠΑΡΑΓ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητέον.

Θ. ἐπιμελ- καὶ ἐπιμελε-. Τὸ ἀ' εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐπὶ καὶ τοῦ θ. μελ- τοῦ μέλει (=ὀλάσχει φροντίς)· τὸ β' εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιμελής (ἐπὶ καὶ μέλομαι). Ὁ χαρακτήρ ε τοῦ ἐπιμελέομαι-οὔμαι ἐκτείνεται πρὸ συμφ. εἰς η. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί καὶ σύν: Ἀνεπιμελοῦμαι=φροντίζω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σεσίαν μου, ἐξ ἴσου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμελείᾳ χρῶμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινός. Παθ. ἐπιμελείας τυγχάνω. Μτβτ. ἐπιμελή τινα ποιῶ (Ξεν. Ἀπομν Γ, α, 1). Συνών. θεραπεύω, κήδομαι, μέλει μοί τινος, μεριμνάω, προνοῶ, φροντίζω. [ΑΝΤΙΘ. ἀμελέω-ῶ, ἀφροντιστέω-ῶ.

Ἐπιωρκέω-ῶ (=δοκίζομαι ψευδῶς, παραβαίνω τὸν ὄρκον μοι) — μέλλ. ἐπιωρκήσω, ἄορ. ἐπιώρκησα, ποχμ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρ-

κῆκος ἦν Μέσ. μέλλ. (κατ)επιορκήσομαι. Τὰ λοιπὰ διὰ τῆς περιφράσεως ἐπιορκος γίγνομαι.

Θ. ἐπιορκε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἔκ τοῦ ἐπιορκος (ἐπι-φορκος)=ἐκείνος πού πρῆτις ἀντίθετα πρὸς τὸν ὄρκον του. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἐν. Κατεπιορκέω-ᾶ=ἐπιορκῶ προκλητικά. Κατεπιορκέομαι-οῦμαι=μὲ ἐπιορκίαν κατορθώνω, ἐπιτυγχάνω. [ΠΕΡΙΦΡ., ΣΥΝΩΝ. ἐπιορκός εἰμι ἢ γίγνομαι καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἀνυδορκέω-ᾶ. [ΑΝΤΙΘ. εὐδορκέω-ᾶ, ἐμπεδῶν-ᾶ τοὺς ὄρκους καὶ μονολεκτικῶς ἐμπεδορκέω-ᾶ.

²Επιπολάζω (=μένω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω· μτφρ.=ἐπικρατῶ)—μέλλ. ἐπιπολάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἐπιπόλασις καὶ ἐπιπολασμός.

Θ. ἐπιπολαζ- ἐκ τοῦ ἐπιπολαδ-γ· κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκλήκτων. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἀπο τὸ οὐδαστ. ἐπιπολή (=ἐπιφάνεια), ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπιπόλασις=δ' ἐλαφρός, δ' ἀντιλαμβάνομενος τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν (ἀντιθ. βαθύς). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιπλέω, [ΑΝΤΙΘ. βροθίζομαι.

³Επισιτίζομαι (=προμηθεύομαι τροφήν), ἀπο θ. με ε. μέσ. μὲ ἔνεργ. ἀμιβ. σημασίαν—μέλλ. ἐπισιτιοῦμαι, ἄορ. ἐπεισιτάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἐπεισιτίζομην, μέλλ. ἐπισιτίσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἐπισιτισμός καὶ τὰ μτγν. ἐπισιτίσις, ἐπισίσιμα.

Θ. ἐπισιτιζ- ἐκ τοῦ ἐπισιτιδ-γ-, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ιζω ὀδοντοκλήκτων ῥ. (ἐριδ-γ-ω=ερίζω). Τὸ ῥ. εἶναι συνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐπί καὶ τῶ ῥ. σιτίζομαι, τὸ ὁποῖον προσηλθε πιθανῶς ἐκ τῆς φράσεως: ἐπί σιτία πορεύομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τὸν σίτον ἢ τὰ σίτα πορίζομαι, ὀψοσείω-ᾶ (τὸ σημερινὸν ψονίζω).

⁴Ἐπίσταται (=γνωρίζω καλῶ) ἀπο θ. πα θ. με ἔνεργ. διάθεσιν. Κλίνεται ὡς ἀκολουθῶς: Ἐπίσταται, ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλπ., ὑποτ. ἐπίστωμαι-η-ηται κλπ., εὐκτ. ἐπισιτάμην, ἐπίσταω, ἐπίστατο κλπ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω, ἀπαρ. ἐπίστασθαι, μτχ. ἐπισιτάμενος-η ον—πρτ. ἠπισιτάμην (ἠρίστω, ἠρίστατο κλπ.), μέσ. μέλλ. ἐπισήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠπιστήθην. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. δὲν γίνεται ἡ σημασία εἰς τὸ β' πρόσ. τοῦ πρτ. καὶ τῆς προστ. τοῦ ἔνεστῶτος, διότι, ὅπως εἰς τὸ ἀπλοῦν Ἰσταται, διετηρήθη τὸ σ (πρτ. ἠρίστασθω, προστ. ἔνεστ. ἐπίστασθω). [ΠΑΡΑΓ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστηνός (τὸ ἐπιστητὸν ὡς οὖσ.=ἐκεῖνο, πού ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ ἀντιληφθῇ μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοῦ).

Θ. ἐπίστα- (ἀσθενές) καὶ ἐπιστη- (ἰσχυρόν). Τὸ ῥ. εἶναι συνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐπί καὶ τοῦ ῥ. ἴσταται. Τοῦτο γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ἐπίσταν (τὴν γνώμην ἢ τὴν διάνοιαν), ἧτοι=προσηλόνω τὸν νοῦν, προσέχω, μάλιστα δὲ τὸ ἐρίσταται=στέκω ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς κάτι καὶ τὸ παρατηρῶ, τὸ προσέχω, τὸ μελετῶ καὶ ἐπομένως τὸ μανθάνω. Ὁ τύπος ἐπίσταται, ἀρχαιότερος τοῦ ἐρίσταται. Ἄλλοι τὸ παράγουν ἐκ τῆς προθ. ἐπί καὶ τοῦ θ. στα- τοῦ ἴσταν. Ἡ ὑποτ. καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ ῥ. κλίνονται κατὰ τὰ βαρύνοντα. Ἡ αὐξήσις ἐγμην εἰσώθη. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐξ, σύν, πρόσ, προ. Ἐξἐπίσταμαι=γνωρίζω ἀπολύτως καλά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. γηνώσκω, γνωρίζω, ἐπαῶ, καταμανθάνω, οἶδα.

⁵Ἐπιστατέω-ᾶ (=εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ἐπιμελητής· εἰς τὴν διοικητικὴν γλῶσσαν τῶν Ἀθηναίων=εἶμαι ἐπιστάτης, ἧτοι πρόεδρος

τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐπὶ μίαν ἡμέραν)—*ποτ. ἐπε-
στάτεον-ουν*, μέλλ. *ἐπιστατήσω*, ἄορ. *ἐπεστάτησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
πρkm. *μγν. ἐπιστάτηκα*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐπιστατέον*.

Θ. *ἐπιστατε-*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἐπιστάτης* (ἐφορῆτης), [ΣΥΝΘ.
Μετὴν προθ. *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐπιστάτης καθίσταμαι*.

Ἐπιτηδεύω (=πράττω, καταγίνομαι εἰς κάτι)—*πρτ. ἐπιτήδευον*,
μέλλ. *ἐπιτηδέυσω*, ἄορ. *ἐπιτήδευσα*, πρkm. *ἐπιτετήδευκα*. Παθ. *ἐπιτη-
δέυομαι* (=ἀποκτῶ μίαν ιδιότητα κατόπιν κόπου καὶ ἀσκήσεως), πρkm.
ἐπιτετήδευμαι. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
Μγν. ὑπερσ. *ἐπετετηδεύμην* (Ἰωσήπου Ἀρχαιολ. ΙΖ', Ϛ', 2).
[ΠΑΡΑΓ. *ἐπιτήδευσις*, *ἐπιτήδευμα*, *ἐπιτηδευτέον* καὶ τὰ *μγν. ἐπιτη-
δευτῆς* καὶ *ἐπιτηδευτικός*.

Θ. *ἐπιτηδεν-*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. *ἐπιρρ. ἐπιτηδῆς* (ἀτι-
κῶς *ἐπίτηδες*, *μγν. ἐξἐπίτηδες*=σκοπίμως). Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐπιρροηματ. καὶ τὸ ἐπί-
θετον *ἐπιτήδειος*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐργάζομαι*, *ἐπαγγέλλομαι*, *ἐπιχειρῶ*
περιόμοι-ῶμαι.

Ἐπιτροπεύω (=εἶμαι ἐπίτροπος, κηδεμών)—*πρτ. ἐπιτρόπενον*,
μέλλ. *ἐπιτροπεύσω*, ἄορ. *ἐπιτρόπευσα*. Παθ. *ἐπιτροπεύομαι*, παθ. ἄορ.
ἐπιτροπευθήην, πρkm. *ἐπιτετρόπενμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐπιτροπεία*, *ἐπιτρό-
πενσις*, *ἐπιτροπεντικός*.

Θ. *ἐπιτροπεν-* ἐκ τοῦ *ἐπίτροπος* (*ἐπιτρέπω*). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπο οὐσιαστ. εἰς *-ενς* (*βασιλεὺς-βασιλεύω*,
ἱππεύς-ἱππεύω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. *πρός* : *Προσπειροπέομαι*=εἶμαι
ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὡς ἐνεργ. τοῦ ὄ. φέρε-
ται ἡ περιφρασις *ἐπίτροπον καθίστημί τινι*, *ἐπίτροπον καταλείπω τινός*.

Ἐπιχειρῶ-ῶ (1)=βάζω χέρι, ἀρχίζω κάτι τι, 2)=προσβάλλω,
ἐπιτίθειμαι)—*πρτ. ἐπεχειρεον-ουν*, μέλλ. *ἐπιχειρήσω*, ἄορ. *ἐπεχείρησα*,
πρkm. *ἐπικεχείρηκα*. Παθ. *ἐπιχειρέομαι-οῦμαι* (=πράττομαι, προσβάλ-
λομαι), *πρτ. ἐπιχειρέομην-οῦμην*, παθ. ἄορ. *ἐπεχειρήθην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ
τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *ἐπιχείρησις*, *ἐπιχείρημα*, *ἐπιχειρητής*, *ἐπι-
χειρητέον*.

Θ. *ἐπιχειρε-*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. *ἐπί* καὶ *χειρ-*
(πρβλ. *ἐγγειῶ-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς *μγν.* μετὴν προθ. *σύν* : *Συνεπιχειρῶ*=
ἐπιτίθειμαι μαζί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐπιχειρητής* *εἶμι*, *ἐπιχείρησιν* *ποιού-
μαι*, *ἀπτομαι*, *ἐγγειῶ-ῶ*, *ἐπιλαμβάνομαι*.

Ἐπομαι (=ἀκολουθῶ), ἀποθ. *μῆσ. μὲ* ἐνεργ. *διάθ.*—*πρτ.*
εἰλόμην, μέσ. μέλλ. *ἐψομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐσπόμην* (συνηθέστ. *ἐφ-εσπό-
μην*, ὑποτ. *ἐπίσπομαι*, *εὐκτ. ἐπισποίμην*, προστ. *ἐπίσπου*, ἀπαρμφ. *ἐπι-
σπῆσθαι*, *μγν. ἐπισπόμενος-η-ον*). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ὄ.
ἀπαντᾷ καὶ ἀπρὸσώπως *ἐλεται*. [ΠΑΡΑΓ. ὁπαδός.

Θ. *ἐπ-ἐξ* ἀρχικοῦ *σπ* (τὸ *σ* ἐτράπη εἰς *δασείαν*) καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ
ε=σπ. Ἡ αὔξησις *ει* τοῦ *πρτ.* εἶναι κανονικὴ, διότι προήλθεν ἐκ συναρρέσεως
(*σέπομαι*—*πρτ. ἐσπόμην*—*ἐεπόμην*=*εἰλόμην*). Ἡ *δασεία* τοῦ *πρτ.* καὶ τοῦ ἄορ.
β' κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἐνεστώτα. Τὸ παράγωγον ὁπαδός (ἐκ τοῦ ὁμορρίζου
ἀπηδέω-ῶ) μετ' *φιλην*, ὅπως τὸ *ἐσθῆς* ἐκ τοῦ *ἐννυμι*, ἴγως ἐκ τοῦ *ἰκνέομαι-οῦμαι*
(ἀρικνοῦμαι) καὶ ἀντιστρόφως *ἰσθρία* ἐκ τοῦ *οἶδα*. Ἐνεργητ. τύπος τοῦ *ἐπομαι*
εἶναι τὸ *ἐπω*, τὸ ὁποῖον βλ. κατωτέρω. [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθ. *ἐπί*, *παρά*, *σύν*,

συμπαρά, συνεπί, με ελαφράς μεταβολάς εις τὴν σημασίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκολουθῶ, ἔχομαι ἴνος. [ΑΝΤΙΘ. ἡγέομαι-οὔμαι.

Ἔπω (=καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀττικῶς πεζογράφους μόνον σύνθ. περιέπω (=μεταφαιρίζομαι καίτοι καλῶς ἢ κακῶς [τοῦτο δηλοῦται διὰ τροπικοῦ προσδιορισμοῦ])—πρτ. περιέπιπον, μέλλ. περιέριπω. Παθ. περιέριποι (=τυγχίνοι-περιλοιπῶσεων), πρτ. περιειπόμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἀόρ. β' περιέριπον (ποιητ.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. περιέριποιμαι, παθ. ἀόρ. περιείριφθην, καὶ οἱ δύο ἰωνικοὶ τύποι. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀντὶ τοῦ περιέπω λέγεται καὶ ἀμφιέπω καὶ διέπω (=διευθύνω, ὄυθμιζω). Τὸ τελευταῖον ἀπαντιᾶ καὶ εἰς τοὺς μγν., ἐπεβ' ὡσε δὲ καὶ μέχρις ἡμῶν εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν πρτ. : «οἱ διέποντες τὴν ἐκπαίδευσιν νόμοι».

Θ. ἐπ- ἔξ ἀοχικότ σελ- καὶ κατὰ συγκοπὴν σπ- (βλ. θ. ἔπομαι). ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ περιέπω : θεραπεύω, χροῶμαι.

Ἐρώω-ῶ (=ἀγαπῶ με ἐρωτικὸν πάθος)—πρτ. ἤραον-ων' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ποιητ. ἔραμαι (=ἐρώω-ῶ), ἦτοι παθ. ἀόρ. ὡς ἔνεργ. ἤρασθην. Παθ. ἐρόομαι ὄμαι καὶ ἀντερόμαι. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἐρασθήσομαι (ποιητ. καὶ μγν.), μέσ. ἀόρ. ἤρασάμην (ποιητ.), ποκμ. ἤρασμα (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐραστής (θῆλ. ἐράστρια), ἐραστὸς (πολυεραστὸς, ἀξιέραστος) καὶ τὰ ποιητ. ἐρατὸς (=χαριτωμένος), ἐρατεινός (=εὐχάριστος, γλυκός).

Θ. ἐρασ- πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ῥηματικῶν καταλήξεον καὶ ἐρα- πρὸ φωνηέντων λόγῳ ἀποβολῆς τοῦ σ. Ὁ χαρακτήρ α εἶναι παντοῦ βραχύς. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρὸθ. ἀντί : Ἀντερώω-ῶ=εἶμαι ἀντεραστής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐραστής γίγνομαι ἴνος (Θουκ. Ἐπιτάφ.), ἐρωτα ἔγω. ἔρωσ ἔχει μὲ ἴνος, ἐρωτικῶς ἔχω ἴνος (Ξενοφ. Οἶκον. ΙΒ', 15—Ἰερων Α—Κ. Παιδ. Γ', γ, 12), ἀγαπῶ, γλιχομαι, ἐπιθυμῶ, ἐφιέμαι, ὀρέγομαι, ποθῶ. Τὸ ποθῶ διαφέρει τοῦ ἐρῶ κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ἐρῶ ἀναφέρεται εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα παρόντα, τὸ δὲ ποθῶ εἰς ἀπόντα. [ΑΝΤΙΘ. μισῶ.

Ἐργάζομαι, ἄ π ο θ. μ ε ι κ τ ὸ ν—πρτ. ἐργαζόμην, μέσ. μέλλ. ἐργάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐργασάμην, παθ. μέλλ. με παθ. διάθ. (ἐξ ἢ κατ)ἐργασθήσομαι, παθ. ἀόρ. με παθ. διάθεισιν ἐργασθην, ποκμ. μέσ. καὶ παθ. ἐργασμαι, ὕπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐργάσομην καὶ ἐργασμένος ἦν, τετελ. μέλλ. ὡς παθ. ἐργασμένος ἔσομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τὰ βιβλία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης ἀπαντιᾶ μέσ. μέλλ. περισπώμενος ἐργῶμαι, ᾧ ἅται κλπ., κατὰ τὸ (ἐμ)βιβῶμαι τοῦ ὁ. βιβάζομαι] [ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου=ἐξ ἡμέρας θά (=νὰ) ἐργάξῃσαι καὶ θά (=νὰ) ἐκτελέῃς ὅλα τὰ ἔργα σου]. Εἰς τοὺς μγν. φέρεται ἐπίσης καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥήματος : ἐργάζω (ἐργάζοιες τὸν μοχθηρὸν σίδηρον (=τὸν ὑποβάλλοντα εἰς μόχθον, κόπον σίδηρον) [Νικηφ. Βλεμμίδη Γεωργ.] Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἰδικὸν μας ἀργάζω (κυρίως=κατεργάζομαι δέρματα) κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν (αὐβλ. καὶ ἀργάτης, μοτιζαργάτης). [ΠΑΡΑΓ. ἐργάτης, ἐργατικὸς καὶ ἐργαστικός, ἐργασία, ἐργαστήρ (ἐξ αὐτοῦ ἐργαστήριον), ἐργαλεῖον, ὄργα-

τον, ἐργάσιμος, ἐργαστέον, ἐργάνη (=ἐργάτρια, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς) καὶ τὸ μὶγν. ἐργαστής.

Θ ἔργαζ- ἐκ τοῦ ἔργον=ἔργον, καὶ ἀναλογία τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκόλητων (φράδ-*j*-ω=φράζω=ἐργάδ-*j*-=ἐργάζ-). Ἡ αὔξησις καὶ ὁ ἀναδιπλασ. εἰ κανονικά, διότι ποσῆλλον ἐκ συναιρέσεως τῶν δύο ε ἔργαζόμην=ἐργαζόμην=εἰργαζόμην=ἔργαζομαι=εἰργαζομαι=εἰργασομαι). Ἀπαντᾷ καὶ δι' ἡ αὔξησις τοῦ ἤματος εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μάλιστα τὸν Ὀμηρον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς τῶν κλασικῶν χρόνων. Ἐν τούτοις ἐπεκράτησεν ἡ δι' εἰ αὔξησις διὰ τὴν ὁμοιομορφίαν πρὸς τὸν πρκμ., τοῦ ὁποίου ὁ ἀναδιπλασ. φέρεται πάντοτε με-*ε*. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατὰ, διά, περί, ἀπό, ἐπί, ὑπό, ἐν, ἐξ. σύν, πρὸς, πρὸ καὶ με διπλῆν σύνθ. (προσεξεργάζομαι, ἐναπεργάζομαι). Κατεργάζομαι=ἐξεργάζομαι=φέρω εἰς πέρας. Διεργάζομαι=ἐργάζομαι ἐντελῶς, καλλιερῶ. Περιεργάζομαι=με περισὴν προντίδα ἐξετάζω κάτι, ματαιοπονῶ. Ἀπεργάζομαι=φέρω ἀποτελεσμα. Ἐπεργάζομαι=καλλιερῶ χωράφι, πὸ δὲν κατ' ἀνῆκε, καλλιερῶ παρανόμως. Ὑπεργάζομαι=προεργάζομαι=προετοιμάζω καταλλήλως τὸ χωράφι διὰ τὴν σποράν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐργάτης εἰμί, ἐνεργός εἰμι, δρῶ-*ω*, ποιῶ-*ω*, πράττω. [ΑΝΤΙΘ. ἀργέω-*ω*.

Ἐρείδω (=στηρίζω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ὁ ἐνεστώθ. καὶ πρτ. πάντοτε σύνθ. ἀντερείδω—πρτ. ἀντήρειδον, ἄορ. ἤρεισα. Μέσ. (ἵπ)ερείδομαι, ἄορ. (ἄπ)ηρείδομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ἐρείσω, πρκμ. ἤρεικα καὶ με ἄττικ. ἀναδιπλασ. ἐρήρεικα, μέσ. πρτ. ἤρειδόμην, μέσ. μέλλ. ἐρείσομαι, ὅλοι μὶγν., παθ. ἄορ. ἤρεισθην (ποιητ.), πρκμ. ἤρεισομαι καὶ με ἄττ. ἀναδιπλασ. ἐρήρεισμαι (μὶγν.), ὑπερσ. ἤρηρσίμην (ποιητ.), τετελ. μέλλ. ἐρηρείσομαι (μὶγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἐρεισμα, ἀντηρίς-ίδος (=ὑποστήριγμα, στήλωμα) καὶ τὸ μὶγν. ἔρεισις.

Θ. ἐρείδ-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. δὲν προσέλαβε πρόσφ. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀντί, ἀπό, ἐπί, ὑπό : Ἀντερείδω, ὡς ἀμτβ.=στηρίζω ἐπάνω εἰς ἄλλο κάτι τι ὡς ἀμτβ.=στέκομαι σταθερῶς, ἀνθίσταμαι εἰς πίσειν. Ὑπερείδω=στηρίζω ἀπὸ κάτω. Τὰ λοιπὰ σύνθετα χωνίθια μεταβολῆν τῆς σημασίας ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. στηρίζω, στερεόω-*ω*.

Ἐρείπω (=κρημνίζω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια). Τὸ ὄ. ποιητικὸν καὶ μὶγν. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. εἰς τὴν μτχ. ἐρείπων. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνωνύμου καθαιρέω-*ω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Πρτ. ἤρειπον, ἄορ. α' (ἐξ)ἤρειψα, ἄορ. β' με ἀμτβ. σημασίαν ἤρειπον (=κατέπεσα), πρκμ. με ἄττ. ἀναδιπλασ. (κατ)ερήριψα, ὅλοι ποιητ. Μέσ. καὶ παθ. ἐρείπομαι (=πίπτω εἰς ἐρείπια), μέσ. μέλλ. ἐρείφομαι, μέσ. ἄορ. α' (ἀν)ηρειψάμην, μέσ. ἄορ. β' ὡς παθ. ἠρειπόμην, παθ. ἄορ. α' ἠρειψθην καὶ β' ἠρίπτην, πρκμ. (κατ)ερήριμην, ὑπερσ. ἐρηρσίμην, ὅλοι μὶγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητικὰ καὶ μὶγν. ἐρείπιον, ἐρειψίς (=πίπτωσις), ἐρείπιμος (=κρημνισμένος), ἐρειψίλαος (=ὁ καταστρέφων λαοῦς), ἐρειψιπέλας, ἐρειψίτοιχος (=ὁ καταστρέφων πύλας, τοίχους).

Θ. 1) ρειπ- (ισχυρόν), τὸ ὁποῖον με τὸ προθεμ. φωνῆεν ε=ε-ρειπ-. 2) ρειπ- (ἀσθενές). (Πρβλ. πειθ-πιθ- τοῦ πείθω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μὶγν. με τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, ἐξ : Ἀνερείπομαι, ἀποθ.=ἀναρπάζω, ἀπάγω διὰ τοῦ ἀέρος. Κατερείπω, ὡς μτβτ.=κατακρημνίζω, ἀμτβ. κρημνίζομαι. Ἐξείρειπω, ὡς μτβτ.=περικύπτω, ἀμτβ.=πίπτω εἰς τὴν γῆν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καθαίρω-*ω*.

Ἐρευνάω ὦ (=ἀναζητῶ, ἐξετάζω με προσοχὴν)—πρτ. ἠρεύ-

ραον-ων, ἄορ. ἡρενήησα. Παθ. *ἔρευνάομαι-ῶμαι* (ὦ: μέσ. πάντοτε σύνθ.), μέσ. μέλλ. *ἔρευνήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἡρενησομην* και οἱ δύο πάντοτε σύνθ. Τά λοιπα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλ. *ἔρευνήσω* (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. *ἀδιερευνητος, ἔρευνητέον* και *διερευνητέον* και τὰ μγν. *ἔρευνητής, ἔρευνήτρια, ἔρευνητικός*.

Θ. *ἔρευνα*- ἐκ τοῦ *ἔρευνα* και αὐτό ἀπό θ. *ἔρευν-*, τὸ ὅποιο προήλθεν ἀπό παλαιότερον *ἐρ-* και *ἔρε-*, πού εὐρίσκειται εἰς τὰ ποιητικά *ἔρομαι-ἔρώω* (=ἔρωτώ, ἐξετάζω νά μάθω) και εἰς τὸ μέχως ἡμῶν διατηρηθῆν *ἐρ-ωτώ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, διά, πρό, σύν, ἐξ* και μέ διπλῆν σύνθ. *διεξ-, συνεξ-, προδιά. Διερευνάω* ὦ=ἐξετάζω ἀκριβῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ἔρευναν ἔχω, ἔρευναν ποιοῦμαι, ἀνακρίνω, δοκιμάζω, ἐλέγχο, ἐξετάζω, ζητῶ και ἀναζητῶ*.

Ἐρίζω (=φιλονικῶ)—πρτ. *ἠρίζον*, ἄορ. *ἠρίσα*. Τά λοιπα ἐκ τῶν συνωνυμῶν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Μέλλ. *ἔρίσω*, πρkm. *ἠρίκα*. Μέσ. (δι)ἠρίζομαι (=ἀνταγωνίζομαι μέ κάποιον), ὅλα μγν. Τὸ ἅπλου ἐρίζομαι εἶναι ποιητ., ὅπως και ὁ μετ' αὐτ. ἀναδιπλασ. πρkm. *ἐρήρισμαι* (=ἠρίκα). [ΠΑΡΑΓ. *ἔριστής* (ἐξ αὐτοῦ *ἔριστικός*), *ἔριστός, ἀν-αμφ-ἠριστος* (=ἀδιφιλονικητός) και τὸ μγν. *ἔρισμός* (=ἔρις).

Θ. *ἐριδ-* ἐκ τοῦ *ἔρις-ἐριδ-ος*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μέ τὸ πρόσφ. j=*ἐριδ-j*=*ἐρίζ-*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μέ τὴν προθ. *διά* και *σύν*: *Διερίζω*=φιλονικῶ ἀμοιβαίως. *Συνερίζω*=φιλονικῶ μαζί· ἐξ αὐτοῦ τὸ ἰδικόν μας *συνερίζομαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ἐν ἐριδί εἰμι πρὸς τινα, ἔριν ἔχω και ἔριδι χρῶμαι πρὸς τινα, ἔριν ἐρίζω πρὸς τινα*. Παρομιμαχῆ εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶναι ἡ φράσις *ἔρις* (=γουρούνα) πρὸς Ἀθηναίαν (=Ἀθηναῖν) *ἔριν ἠρίσας*, λεγομένη περὶ ἐκείνων, πού ἐπιχειροῦν νά διαγωνισθοῦν πρὸς τοὺς καταφανῶς ἀνωτέρας των. Πρβλ. τὸ ἰδικόν μας: «Κί' ἡ κοσινού τὸν ἄντρα της μέ τοὺς πραγματευνάδες». Ὡς παθ.: *ἔρις ἐστὶ ἡ γίγνεται*. Ὡς μβτ.: *ἔριδας ἐμβάλλω τινί*. Σύνθ. *ἀμφιβητέω-ῶ, ἀμφιλέγω, ἀνταγωνίζομαι, διχογνωμέω-ῶ, φιλονικέω-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *ὁμογνώμων εἰμί τινι* και *μονολεκτικῶς ὁμογνωμονέω-ῶ*.

Ἐρμηνεύω (=εἶμαι διερμηνεύς, μεταφράζω, ἀναπτύσσω)—πρτ. *ἠρμῆνευον*, μέλλ. *ἐρμηνεύσω*, ἄορ. *ἠρμῆνευσα*. Παθ. *ἐρμηνεύομαι*. Τά λοιπα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρkm. *ἠρμῆνευκα* (μγν.). [ΠΑΡΑΓ. *ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός, ἐρμηνεία, διερμῆνευσις*, τὸ ποιητικ. *ἐρμῆνευμα* (=ἐρμηνεία) και τὰ μγν. *ἐρμῆνευσις, ἐρμηνευτέον*.

Θ. *ἔρμηνευ-* ἐκ τοῦ *ἐρμηνεύς*. Τὸ *ἐρμηνεύς* παρήχθη ἀπὸ τὸ *Ἐρμῆς*, ὁ ὁποῖος ἐκτός τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων του ἦτο και θεός τοῦ λόγου και ἐρμηνεύς και ἄγγελος τῶν θεῶν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀπό χωρὶς μεταβολῆν τῆς σημασίας. Ἀπὸ τοὺς μγν. συνετέθη και μέ τὰς προθ. *διά, μετά* και *παρά*: *Διερμηνεύω*=ἐξηγῶ (και παράγ *διερμηνεύς* και *διερμηνευτής*). *Μεθερμηνεύω*=μεταφράζω. *Παρερμηνεύω*=ἐσφαλμένως, κακῶς ἐρμηνεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ἐρμηνεύς εἶμι ἡ γίγνομαι, διδάσκαο, ἐξηγέομαι-οῦμαι, σαρηγίζω*.

Ἐρπῶ (=σέρομαι, περιπατῶ μέ κόπον). Ἄλλος τύπος τοῦ ὁ. *ἐρπύζω*. Καὶ τὰ δύο εἶναι ποιητ., ἀλλὰ τὸ *ἐρπύζω* χρησιμοποεῖται και ἀπὸ τοὺς μγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζονογράφους μόνον ὁ ἔνεστ. *ἐρπω* πάντοτε σύνθ. μέ τὰς προθ. *κατὰ* και *ἐξ*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. πρτ. *ἔιρπον* (μγν.), μέλλ. (ἐφ)ἔρπω (ποιητ.), ἄορ. (ἐκ τοῦ *ἐρπύζω*) *εἴρπυσα* και *εἴρπυα* (ποιητ. και μγν.). [ΠΑΡΑΓ. *ἔρπις* (=σοῦρσιμο), *ἐρπετόν* και τὰ μγν. *ἐρπις-ητος ἡ ἐρπῆν-ἦνος* (=δερματικὸν νόσημα, εἶδος

λεγχῆνος), *ερωπός*, *ερωπιστής* (ἐξ αὐτοῦ *ερωπιστικός*, πρβλ. *ερωπυστικά* ζῳα), *ερωπυστήρ*. Ἐκ τοῦ *ερωπυστήρ* (=ερωπετόν) παρήχθη τὸ σημερινὸν θηλυκὸν *ερωπύστρια*. Λέγεται δὲ *ερωπύστρια* ἢ ἀθροιστὴ μεταλλικῆ ταϊνία, περὶ περιβάλλει τὸ ζεύγος τῶν τροχῶν τῶν πολεμικῶν ἀρμάτων (τάγκς) καὶ τῶν αὐτοκινήτων ἑλξέως (τρακτέρ).

Θ. *ερωπ*- (λατιν. *serpo*), τὸ ὅποιον μετὰ τὴν τροπήν τοῦ *σ* εἰς δασεῖαν ἔγινεν *ερωπ*-. Ἡ αὔξησις εἰ εἰς τὰ μγν. στοιχεῖα τοῦ ῥ (*εἶρωπον*, *εἶρωρα*) εἶναι κανονικῆ, δεδομένου ὅτι τὸ ῥ. εἶχεν εἰς τὴν ἀρχὴν *σ*: *σέρωπο*, ποτ. *ἔσρωπον*—*εἶρωπον*=*εἶρωπον* (μὲ δασεῖαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστώτος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ὡς ἐλέγηθ' ἀνωτέσω, κατὰ καὶ ἐξ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς μὲ τὴν ἐπὶ καὶ ὑπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σύρωμαι τῆ γαστρί*.

**Ἐρωω* (=χάνομαι, γίνομαι ἄφαντος). Τὸ ῥ. ποιητικόν. Εἰς τοὺς πεζογραφοὺς μόνον ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς, τοῦ ἀπαρέμφ. καὶ τῆς μγχ. μὲ σημασίαν πρκμ.=ἔχω ἐξαφανισθῆ. Τὰ λοιπὰ ἔκ τοῦ συνωνύμου *οἴχομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *εἰρωήσω*, ἀόρ. *ἠρωρησα*, πρκμ. *ἠρωρηκα*, ὄλοι ποιητ. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ *ἔρωω* σημαίνει=βαδιζῶ ἀργὰ καὶ μὲ κόπον. Συνήθης ἰδίως ἢ χρήσις τῆς προστ. τοῦ ἐνεστώτος *ἔρωε* (=γυρομοτασικίον)—*ἔρωέτω* (=ἄς πάη στ' ἀνάθεμα, στόν κόρακα). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς μάλιστα ποιητὰς προστίθεται συχνὰ καὶ ὁ προσδιορισμὸς ἐς *κόρακας*: *ἔρω' ἐς κόρακας*=πῆγαινε στόν κόρακα, στὸ διάβολο.

Θ. *ἔρωσ*-*ἔρωσ*=*ἔρωσ*- (λατιν. *verso*=στρέφω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. εἰς καὶ ἐξ: *Εἰσῆρωσ*=μπαινω μέσα. *Ἐξῆρωσ*=πηγαίνω μακρονά εἰς χροῖσιν κυρίως ἢ προστ. τοῦ ῥ. *ἔξερρωε*=ἔξκουμπίσου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *οἴχομαι*.

**Ἐρύκω* (=ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω). Τὸ ῥ. ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογραφοὺς ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστώς *εἰρύκω* (κυρίως εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *εἰρύκειν*) καὶ ὡς σύνθ. *ἀπερύκω* (=ἀποκρούω) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀπήρυξα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *εἰρύξω* καὶ ἀόρ. β' *ἠρύκακον*, καὶ οἱ δύο ποιητ.

Θ. *ἔρυκ*-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. ἔσχηματίσθη χωρὶς πρόσφ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ὑπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀπειρώγω*, *ἐμποδίζω*, *κωλύω*. «*Ἐρύκειν καὶ ἀπερύκειν τὸ κωλύειν καὶ ἀπειρώγειν*» (Σουΐδας, σ. 424, α').

**Ἐρχομαι*, ἄ π ο θ. μὲ ἐνεργ. ἀμτβ. διάθεσιν. Τοῦ ἐνεστ. μόνον ἢ ὀριστ. ἀπαντᾷ ἀπλή' εἰς τὸς ἄλλας ἐγκλίσεις φέρεται σπανιώτατα μὲ τὸ θ. τοῦ *ἔρχομαι* πάντοτε σύνθ. εἰς τοὺς ἐξῆς μόνον τύπους: Ὑποτ. *προσέρχονται*, εὐκτ. *ἐξέρχοιτο*, προστ. *ἐλλείπει*, ἀπαρ. *ὑπέρχεσθαι* (=κολακεύειν), μγχ. *περιερχόμενος*, *ὑπερχόμενος*, *παρερχόμενος*, *ἐπερχόμενος* (ἦρι *ἐπερχομένη*). Ἀριστοφ. Νεφ. 311). Εἰς τὴν συνήθη καὶ κανονικὴν χρῆσιν τὸ *ἔρχομαι* ἀναπληροῦται εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, τὸ ἀπαρέμφ. καὶ τὴν μγχ. ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ *εἶμι* (βλ. *εἶμι*), τὸ ὅποιον εἰς μὲν τὴν ὀριστ. ἔχει πάντοτε σημασίαν μέλλοντος, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, τὸ ἀπαρέμφ. καὶ τὴν μγχ. ἄλλοτε μέλλοντος καὶ ἄλλοτε ὀριστοῦ (<ὑποτ. ἴω ἴη-ἴη κλπ., εὐκτ. ἴοιμι-ἴοις-ἴοι, καὶ ἴοιην-ἦς-ἴη κλπ.> προστ. ἴθι-ἴτω-ἴτε-ἴοντων ἢ ἴτωσαν, ἀπαρέμφ. ἴεμαι, μγχ. ἴων-ἴουσα-ἴον)—πρτ. ἦειν καὶ ἦα (βλέπε *εἶμι*), μέλλ. *εἶμι*—«ἔξειμι οὐκ ἐξελεύσομαι λέγουσιν Ἀττικοί» (Σουΐδας), ἀόρ. β' *ἦλθον* (ὑποτ. *ἔλθω*, εὐκτ.

ἔλθωμι, προστ. ἔλθε-ἐλθέτω, ἀπαρ. ἔλθειν, μιχ. ἔλθων-οὔσα-όν), προκμ. με ἄτιχ. ἀναδιπλ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν καὶ ἐληλυθώς ἦν. Ὁ τύπος τοῦ ποτ. ἠρχόμην ἢ ἠπηρχόμην, πού ἀπαντᾷ εἰς τοὺς πε-
 τούς, εἶναι τοῦ ῥ. ἄρχομαι (ἐπάρχομαι). Μεταβατ. τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ
 ἄγω (αὐτὸς ἔρχομαι καὶ ἄλλους ἄγω). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς
 μιγν. τὸ ῥ. ἐξωμαλίσθη τελείως εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν ποτ., οἱ ὁποῖοι
 ἐσχηματίσθησαν κανονικῶς ἐκ τοῦ θ. ἐρχ- (ὑποτ. ἔρχομαι, εὐκτ. ἐρχοίμην,
 προστ. ἔρχου (ἔρχου καὶ ἴδε), ἀπαρέμφ. ἔρχεσθαι, μιχ. ἐρχόμενοι (εὐλο-
 γημένος ὁ ἐρχόμενος), ποτ. ἠρχόμην, ἦρχου κλπ.). Ἐναντι τοῦ μέλλ. εἰμι
 ἐπεκράτησεν ὁ ποιητικὸς ἐλεύσομαι ἀπλοῦς καὶ σύνθετος. Ὁ ἀόρ. β' ἦλθον
 ἔλαβε τὸν τύπον ἀορ. α' ἦλθοσα (κυρίως εἰς τὸν πληθυντ.) κατ' ἀνα-
 λογίαν τοῦ εἶδοσα τοῦ δρῶ (βλ. δρῶ) καὶ εἴροσα τοῦ εὐρίσκω. Ὁ προκμ. καὶ
 ὁ ὑπερσ. διετηρήθησαν ἀμετάβλητοι. [ΠΑΡΑΓ. ὁδός (πρόσδος, πρό-
 σδος, πρόσδος, εἴσδος, ἐφοδος κλπ.), ἐπ-ηλυς-ἐπήλυδος (=ἐκεῖνος πού
 προσέρχεται ἀπὸ ἄλλην, ξένην χώραν), νέ-ηλυς (=ὁ νεοφερμένος) καὶ τὰ
 μιγν. προσήλυτος (=ἐπῆλυς εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ὁ' =ἐκεῖνος, πού ἀπε-
 δέχθη τὰ δόγματα τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας· προβλ. τὸ ἰδικὸν μας προσηλυ-
 τίζω καὶ προσηλυτισμός), ἔλευσις (ἐπέλευσις, συνέλευσις, παρέλευσις κλπ.).

Θ. Τὸ ῥ. ὡς ἑλλειπτικὸν ἔχει ποικίλα θ. ἀναλόγως τῶν ῥιζῶν, ἀπὸ τὰς
 ὁποίας σχηματίζονται τὰ ἑλλειπτοντα. Οὕτω: 1) θ. τὸν ἔνεστ. τῆς ὀριστ. εἶναι
 ἐρχ-. προελθὼν ἀπὸ ἀρχικὸν ἐρ-, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ πρόσφ. σκ=ἐρ-σκ- καὶ διὰ τῆς
 ἀπόβολῆς τοῦ σ μεταξὺ συμφωνεῖ=ἐρχ- ἐρχ- (προβλ. δεκ- τοῦ δέκομαι=δεχ-
 ἀρχομαι). 2) θ. εἰ καὶ ι τοῦ εἰμι, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σχηματίζονται οἱ ἔξης τύποι:
 α') ὁ ποτ. ἦεν ἢ ἦα τὸ εἰ ἔγγινεν ἢ λόγῳ τῆς χρον. αὐξήσεως, β') ὁ μέλλων
 εἰς τὴν ὀριστ. εἴμι, γ') οἱ τύποι τοῦ ἔνεστ. καὶ μέλλ. εἰς τὰς ἄλλας ἐγγλίσεις, τὸ
 ἀπαρέμφ. καὶ τὴν μιχ. (ὑποτ. ἴω, εὐκτ. ἴοιμι κλπ.). 3) θ. ἰσχροὺν ἔλενθ- (ἀπὸ
 τὸ ὁποῖον ὁ ποιητ. καὶ μιγν. μέλλων ἐλεύσομαι καὶ τὸ παράγ. ἔλενοις) καὶ ἀσθε-
 νές ἐλενθ- ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ προκμ. με ἄτικὸν ἀναδιπλάσ. ἐλ-ήλυθα καὶ ὁ χωρὶς
 αὐξήσῃ ὑπερσ. ἐληλύθειν, 4) θ. ἐλενθ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλεθ-, ἐκ τοῦ ὁποῖου
 ὁ ἀόρ. β' ἦλθον (τὸ ἡ λόγῳ τῆς χρονικῆς αὐξήσεως). [ΧΡΗΣΙΣ Τὸ ἔρχομαι
 εἴτε ἀπλοῦν, εἴτε σύνθετον ἀμβτ. δηλοῖ κίνησιν καὶ διὰ τοῦτο δέχεται προσδ.,
 ὁ ὁποῖος φανερώσει τὴν εἰς τόπον καὶ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (ἐρχομαι εἰς τινα,
 παρὰ τινα, ἐπὶ τινα κλπ., ἀπὸ τινο-, ἐκ τινο- κλπ.). Ἐν συμβῆθι εἰς τοὺς ἀτι-
 κτάς πεζογράφους νά συνοδεύεται ἀπὸ προσδιορ., ὁ ὁποῖος δηλοῖ τὴν ἐν τόπῳ
 στάσιν, πρόκειται περὶ συμφυρμῶν ἐκφράσεως (εἰσηλθεν ἐν τῷ οἴκῳ=εἰσηλθεν
 εἰς τὸν οἶκον καὶ παρέμεινεν ἐν τῷ οἴκῳ). Εἰς τοὺς μιγν. ἐν τούτοις οἱ μετὰ
 τοῦ ἔρχομαι προσδιορισμοὶ ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως ἐκφέρονται συχνά μετὰ
 τὴν ἐν καὶ δοικὴν (εἰσηλθε διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν—
 Καὶ τῶν εἰδιώτων ἐν αὐτῷ). [ΣΥΝΘ. Μετὰ ὅλους σχεδὸν τὰς προθ., ἦτοι μετὰ τὴν
 ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἐπί, περί, ἀπὸ, ὑπὸ, πρὸς, εἰς, ἐξ, σύν, πρὸς, πρὸ καὶ
 μετὰ διπλὴν συνθ. ἀντεξ-, ἐπεξ-, ἐπεισ-, ὑπεξ-, διεξ-, συνεξ-, συνεσ-, ἀντιδιεξ-,
 προδι-, ἐπαν- κλπ. Ἄξια σημειώσεως ἢ σημασίας τῶν συνθέτων, τὰ περισσότερα
 τῶν ὁποίων λαμβάνουν μβτ. σημασίαν: Κατέρχομαι=ἐπαναφέρομαι ἐκ τῆς
 ἐξουρίας (ὑπὸ τινος), τοῦ ὁποῖου ἕνεργ. εἶναι κατάγω, ὑπέρχομαι=κολοικεῖω (βιώ-
 σι ὑπερχόμενος πάντα ἀνθρώπους), διεξέρχομαι=διέρχομαι ἀπ' ἀρχῆς μετὰ
 τέλος, διηγόμαι λεπτομερῶς, μειέρομαι=ἐπιδιώκω, ἐπίζητο (τὸ ἀνδροεῖον
 μειέρομαι=ἐπιζητῶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀνδρεία), ὑπερέρχομαι=
 περὶ ἂν ἐπάνω (τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ ὑπερέλθον), ὑπεξέρχομαι=ἐξέρχομαι
 χροφίως, ἀπομακρύνομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ὄδοι, προσοδοί, ἔξοδοι ἢ
 ἐπέξοδοι ποιεῖται, ἀφικνούμαι, βαδίζω, βαίω, ἦκω, παραγίγνομαι, πορεύομαι,
 φθάνω.

Ἐρωτώω — πρτ. ἠρώταον-ων, μέλ. ἐρωτήσω καὶ συνηθέστερον ἐρήσομαι, ἄορ. ἀ' ἠρώτησα καὶ συνηθ. μεσ. ἄορ. β' ἠρώτησιν (ὑποτ. ἐρωμαι, εὐκτ. ἐροίμην, προστ. ἐροῦ-ἐρέσθω κλπ., ἀπομφ. ἐρέσθαι, μετ-ἐρόμενος-η ον), ποκμ. ἠρώτηκα. Παθ. ἐρωάομαι-ώμαι, παθητ. ἄορ. ἠρωτήθην, ποκμ. ἠρώτημαι (μόνον εἰς τὴν προστ. ἠρωτήσθω καὶ τὴν μετ. ἠρωτημένα). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ἐρωτῶ εἰς τὴν μετν. γλῶσσαν καὶ ἰδίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Παλ. καὶ Καιν. Διαθήκης ἔλαβε καὶ τὴν σημασίαν τοῦ αἰτέω-ῶ ἢ ἵκετεύω, ὅπως ἀκριβῶς τὸ λατ. rogo (Ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον. Ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτόν, ὅπως ἐλθῶν σώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ).] ΠΑΡΑΓ. ἐρώτησις, ἐρώτημα (ἐπερώτημα), ἐρωτηματικὸς καὶ τὸ μετν-ἐρωτητέον.

Θ. ἐρωτα. *Ἄλλ' ὁ μέσ. μέλλ. καὶ ὁ ἄορ. β' ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὸ θ. *Ἔρο-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε=Ἔροε=ἔρε-* τοῦ ποιητ. ὁ. *ἔρομαι* ἢ *ἔρέω=ἔρωτῶ*. Ὁ χαρικτῆρ *ε* πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς *η* (*ἐρήσομαι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, διά, ἀντί, ἐπί, ὑπό, πρὸς, πρὸ* καὶ μετὰ πλὴν συνθ. (ἐπαν-ερωτῶ κλπ.). Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μετὰ τὴν *ἐξ* : *ἐξερωτῶ=ἔρωτῶ* νὰ μάθω. Τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ διερωτῶ καὶ ἀερωτῶ. Ὑπερωτῶ=ἀπαντῶ με ἐρώτημα.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐρώτηται ποιούμεν, πυνθάνομαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀποκρίνομαι.

Ἐσθίω (=τρώγω) — πρτ. ἔσθιον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ἔδομαι, ἄορ. β' ἔφαγον, ποκμ. ἐδήδοκα. Παθ. ποκμ. (κατ)εδήδεσμαι (μόνον εἰς τὴν μετ. κατεδηδεσμένος). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μετν. καὶ ἰδίως εἰς τὰ βιβλία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθ. ἀπαντᾷ τύπος μέσ. μέλλοντος με ἔνεργ. σημασίαν φάγομαι (ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου καταφάγεται με. Καὶ μετὰ ταῦτα φάγομαι (ἀντὶ φάγη) καὶ πίσεια (ἀντὶ πῆν) καὶ σὺν (Λουκ. ΙΓ', 8). Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται) παραλλήλως πρὸς τὸν ἔδομαι (Ζῆλος λήγειται λαὸν ἀπαίδευτον καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεραντίους ἔδεται), ὅπως ἐπίσης καὶ ἐνεργητ. ὑπερσ. ἐδηδόκειν, τὸν ὁποῖον παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς ποιητὰς. Μέσ. καὶ παθ. ἐσθίωμαι (ποιητ. καὶ μετν.), μέσ. ἄορ. (κατ)ηδεσάμην, παθ. ἄορ. ἠδέσθην, παθ. ποκμ. ἐδήδεμαι, καὶ οἱ τρεῖς μετν.] ΠΑΡΑΓ. ἐδωδῆ (=τροφή), ἐδώδιμος (=φαγώσιμος, προβλ. τὰ σημερινὰ ἀποικιακὰ καὶ ἐδώδιμα, ἐδωδιμο πωλεῖον κλπ.), ἔδεσμα (=φαγεῖ, προβλ. τὸ ἰδικόν μας ἐδεσματολόγιον=κατάλογος φαγητῶν), νῆσις (ἀπὸ τὸ στερητ. *νη-* καὶ τὸ θ. *ἐδ* : *νη-ἐδ* *ης=νῆσις*), ἄριστον (ἐκ τοῦ *ἄρι* [*ἦρι=ἔνωρις*, *πρωί*] καὶ *ἐδ* *του=ἄριεδτον=ἄριστον=ἔκεινον* πὸν τρώγεται τὸ πρωί, δηλ. τὸ πρόγευμα, βλ. ἀριστάω ῶ), ἔδεστος, ἐδεστέον.

Θ. Τὸ ὁ εἶναι ἑλλειπτικόν. Ὡς τοιοῦτον ἔχει περισσότερα τοῦ ἐνὸς θέματα. 1) θ. *ἐδ*, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ ποιητ. *ἔδω* (λατίν. *edo*). Τὸ θ. *ἐδ* μετὰ πρόσφ. *ε=ἔδε-*. 2) *ἔσθι-*. Τὸ θ. τοῦτο προήλθεν ἀπὸ τὸ ἀρχικόν *ἐδ=ἔδ-θ=ἔσθ-* (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ποιητ. *ἔσθω=τρώγω*) καὶ κατ' ἐπέκτασιν *ἔσθι* (=ἔσθίω). 3) *φay-*. Ὁ μέλλ. *ἔδομαι* στερεῖται χρόν. χαρακτήρος κατὰ τὸν μέλλ. τοῦ *πίνω, πίομαι*. Κατ' ἀναλογίαν τοῦ *πίομαι* ἐσχηματίσθη καὶ ὁ μετν. *φάγομαι*. Ὁ ἐνεργ. ποκμ. καὶ ὁ μετν. ὑπερσ. ἐσχηματίσθησαν μετὰ ἀτικὸν ἀναδιπλασ., τρέπουσιν δὲ τὸν *θηματ.* χαρακτήρα *ε* εἰς *ο* (*ἔδ-ἔδεκα=ἐδήδοκα* κατὰ τὸ *πέπασκα* τοῦ *πίνω*). Μετὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ παράγωγον *ἐδωδῆ*.] ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, ἀπό, ὑπέρ, ἐν, σὺν* : **Ἀεσθίω=1*) τρώγω ἀπὸ *κάτι*, 2)=*παύω* νὰ τρώγω,

δὲν τρώγω Ἐνεσθίω = τρώγω ἐσπευσμένως. εἰς τὸ πόδι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. οἶον αἰρούμαι, οἶτον ἢ οἶτον ἀπτομαι, βιβρώσκω, γεύομαι, οἰτόμαι οἶμαι, τρώγω.

Ἔστια ὦ (= φιλεύω, παροθέτω γεῦμα) — πρτ. εἰστίαον-ων, μέλ. (εἰς ἐπιγραφήν τῆς ἰήσου Κέω) ἐστίασω, ἄορ. εἰστίασα, πρκμ. εἰστίακα. Μέσ. καὶ παθ. ἐστίασμαι-ῶμαι (= μετέχω εἰς γεῦμα, φιλοξενοῦμαι ἀπὸ κίποιον), πρτ. εἰστιαόμην-ώμην, μέσ. μέλλ. ἐστιασσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. εἰστιάθην, πρκμ. εἰστίαμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μέσ. μέλ. ἐστίασομαι εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὡς παθ. παραλλήλως πρὸς τὸν παθ. μέλλ. ἐστιαθήσομαι, τὸν ὁποῖον ἔπλασαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. ἄορ. εἰστιάθην. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ἀπαντᾷ καὶ μέσ. ἄορ. εἰστιασάμην (= εἰστίασα ἑμαυτόν). [ΠΑΡΑΓ. ἐστίασις, ἐστίαμα, ἐστιατώρ (= ἐκεῖνος ποῦ φιλοξενεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐστίασιν τῶν φυλετῶν του). Ἐκ τοῦ ἐστιατώρ παρήχθη τὸ ἰδικόν μας ἐστιατόριον, τὸ ὁποῖον οἱ μτγν. λέγουν ἐστιατήριον.

Θ. ἐστια- ἐκ τοῦ οὔσιαστ. ἐστία (λατιν. vesta). Ἡ αἴθηςσις καὶ ὁ ἀναδιπλασ. αἰ εἶναι ὁμαλά, διότι ἀρχικῶς τὸ θ. εἶχεν εἰς τὴν ἀρχὴν Ἔ= Ἔστια — πρτ. ἐφέστια-ον — ἐστία-ον = εἰστίων (μὲ δασεῖαν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι παραγομνοὶ χρόνοι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἐνεστώτα ἐστία ὦ). Ὁ χαρακτῆρ ὁ ἐκτείνεται πρὸ συμφώνου εἰς ἄ καὶ ὄχι η. διότι ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ ι. [ΣΥΝΘ. Μὲ διπλὴν σύνθ. ἀνταφ- καὶ τὴν προθ. σύνθ. Ἀνταφεστιαῶ-ῶ = ἀνταποδίδω τὴν ὄφειλν τῆς φιλοξενίας.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δειπνίζω, ἐνωχέω-ῶ, ξενίζω.

Ἐτοιμάζω — πρτ. ἠτοίμαζον, μέλλ. ἐτοιμάσω. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, πρτ. ἠτοιμαζόμην, μέσ. ἄορ. ἠτοιμασάμην, πρκμ. ἠτοιμασμαι, ὑπερσ. ἠτοιμασμήν (μόνον ὡς παθ.). Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνωνύμου παρασκευάζω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. ἠτοίμασα (ἂ δὲ ἠτοίμασας τίν ἔσται);, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἐτοιμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἠτοιμασθήν.] ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἐτοιμασία, ἐτοιμασίης.

Θ. ἐτοιμαζ- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἐτοῖμος ἢ ἐτοιμος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὁδοντοκλήκτων (ἀγορ ὄχ- = ἀγοράζ- κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Συνών. τοῦ ἐτοιμάζω εἶναι τὰ ἕξαρκῶ, ἐντροπέζω, παρασκευάζω. Ἄντι τοῦ μέσ. ἐτοιμάζομαι λέγεται παρασκευάζω ἑμαυτὸν ἐτοιμον, ἐτοιμῶς ἔχω ἢ ἐτοιμὸς εἶμι.

Εὐδαιμονέω ὦ (= εἶμαι εὐτυχῆς) — πρτ. ηὐδαιμόνεον-ον ἢ ἄνευ αὐξήσεως εὐδαιμόνον, μέλλ. εὐδαιμονήσω, ἄορ. ηὐδαιμόνησα ἢ εὐδαιμόνησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεως ὡν καὶ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρκμ. ηὐδαιμόνηκα ἢ εὐδαιμόνηκα (μτγν.).] ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. εὐδαιμόνημα = εὐτυχία.

Θ. εὐδαιμονε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ εὐδαίμων (εὐ καὶ δαίμων). Ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω συννημ. (ἀνθος, γεν. ἀνθεος [θ. ἄνθος-], ἀνθέω = ἀνθέω-ῶ). Ὡς πρὸς τὴν αὐξήσιν τῶν ἀπὸ τοῦ ἐπιρρ. εὐ ἀρχομένων παρὰ σύνθ. ῥημάτων ἰσχύει ὁ κανὼν, ὅτι μένον συνήθως χωρὶς αὐξήσιν καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ (εὐδαιμόνησα — εὐδοκίμησα κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐν καὶ σύν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ὑπερσ. Ἐνευδαιμονέω-ῶ = ζῶ μέσα εἰς εὐδαιμονίαν, εἰς ἀγαθὰ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐδαίμων εἶμι, εἰς εὐδαιμονίαν καθίσταμαι, εὐ ἢ καλῶς πράττω, εὐ ἢ καλῶς φέρομαι, εὐδένεω-ῶ, εἰπραγέω-ῶ, εὐτυχέω-ῶ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. εὐήμερέω-ῶ. Ἐπὶ μτβτ. ἐννοίας ἀπαντᾷ ἢ περιφράσις εὐδαίμονά τινα ποιῶ. [ΑΝΤΙΘ. κακῶς πράττω, κακῶς φέρομαι, δυστυχέω-ῶ, κακοδαιμονέω-ῶ, κακοπραγέω-ῶ, κακοτυχέω-ῶ.

Εὐδαιμονίζω (=θεωρῶ κάποιον εὐτυγῆ, καλοτυχίζω)—πρτ. ηὐδαιμονίζον ἢ χωρίς αὐξήσιν εὐδαιμονίζον, μέλλ. εὐδαιμονιῶ, ἄορ. ηὐδ(ῆ εὐ)δαιμόνια. Παθ. εὐδαιμονίζομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν : εὐδαιμονίζω ἑμαντόν. [ΠΑΡΑΓ. εὐδαιμόνισμα (=τὸ περιεχόμενον τῆς εὐδαιμονίας) καὶ τὰ μτγν. εὐδαιμονισμός (=ἡ εὐδαιμονία εἰς τὴν φιλοσοφίαν=ἡ θεωρία κατὰ τὴν ὁποίαν σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως εἶναι ἡ εὐδαιμονία), εὐδαιμονιστέον.

Θ. εὐδαιμονιζ- (εὐδαιμονιδ-ζ-). Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐδαιμων. Ἐσχηματίσθη κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικόληκτα (ἐλλιδ-ζ-ω=ἐλλίζω, εὐδαιμονιδ-ζ-ω=εὐδαιμονίζω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μακαρίζω.

Εὐδοκιμέω ᾧ (=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, τιμῶμαι). Σχηματίζεται κανονικῶς. Στερεῖται ἔνεργ. ὑπερσ. καὶ μέσ. καὶ παθ. φωνῆς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ἔνεστ. εὐδοκιμοῦμαι=ἔχω εἰς ὑπόληψιν, τιμῆν. Οἱ λοιποὶ χρόνοι κανονικῶς. [ΠΑΡΑΓ. εὐδοκίμησις.

Θ. εὐδοκιμε-. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. εὐδόκιμος, τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ εὐδοκίω-ᾧ=συγκατατίθεμαι, δέχομαι. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω συννηρημ. (κράτος, γεν. κράτεος (θ. κρατεσ-)=κρατέσ-ω—κρατέω ᾧ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ὑπὲρ καὶ ἐν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐδόκιμός εἰμι ἢ γίγνομαι, ἐπαινεῖσθαι-οῦμαι, εὐδοξέω-ᾧ. Ἐπι μβτ. ἐννοίας ἢ περιφρασίς : εὐδόκιμον ποιῶ τινα.

Εὐδω (=κοιμοῦμαι). Συνηθέστερον ὡς σύνθ. καθευδῶ με οὐδετ. διὰθεσιν—πρτ. ηὐδον καὶ συχνὰ ἐκάδενδον καὶ καθηῦδον, μέλλ. καθευδήσω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἄορ. ἐκαθεύδησα, πρκμ. καθηῦδηκα, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. καθευδητέον.

Θ. εὐδ- ἐξ ἀρχικοῦ σενδ-, τοῦ ὁποῖου τὸ σ ἐγράφη εἰς δασείαν (πρβλ. ἐπομαι, ἔλκω κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστῶτ. χωρίς πρόσφ. Εἰς τοὺς ἄλλους ἔκτος τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ πρτ. χρόνους τὸ θ. προσέλαβε τὸ πρόσφ. ε, τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου ἐξετάθη εἰς η (καθευδήσω καὶ τὰ μτγν. ἐκαθεύδησα κλπ.). Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν (πρβλ. ἐκκλησιάζω, κάθημαι, καθίζω). [ΣΥΝΘ. Μὲ διπλὴν σύνθ. : Συγκαθεύδω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καταδραθάνω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω. Ἀπὸ τὸ καταδραθάνω διαφέρει τὸ καθευδῶ κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν καθευδῶ=κοιμῶμαι, τὸ δὲ καταδραθάνω=πλαγιάζω, διὰ νὰ κοιμηθῶ. [ΑΝΤΙΘ. ἀργυπνέω-ᾧ, ἐργήγορα.

Εὐεργετέω-ᾧ (=προσφέρω εὐεργεσίαν, ὑπηρεσίαν).—Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Παθ. εὐεργετέομαι-οῦμαι, παθ. ἄορ. εὐεργετήθη, πρκμ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐηργετήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὑπόχει αὐξήσις εἰς ὄλους τοὺς ἴσους χρόνους (εὐηργέτουν, εὐηργετήθη), ὅπως καὶ ἀναδιπλασιασμός (εὐηργέτημαι), ἐνῶ εἰς τοὺς ἀττικούς πέσοργάφους καὶ τὰς ἐπιγραφὰς φέρονται συνήθως ἄνευ αὐξήσεως καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ (βλ. εὐδαιμονέω ᾧ). [ΠΑΡΑΓ. εὐεργέτημα, εὐεργετήτέον.

Θ. εὐεργετс-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετ. ἐκ τοῦ εὐεργέτης καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐκ τοῦ εὐτυχῆς-εὐτυχέος ῥῆμα εὐτυχέω-ω=εὐτυχέω ᾧ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀντί : Ἀνευεργετέω-ᾧ=ἀναποδίδω τὴν εὐεργεσίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐεργέτης εἰμι ἢ γίγνομαι, εὐεργέτης καθίσταμαι (τινος), εὐ ὄρω ἢ ποιῶ τινα, τῶν ὁποῖων παθ. εἶναι εὐ πάσῃ ὑπὸ τινος. Ὡς παθ. εὐεργεσία ἢ εὐεργετήμά ἐστι. [ΑΝΤΙΘ. κακῶς ποιῶ (τινά), κακουργῶ ἢ ἀδικῶ (τινά).

Εὐθύθυμομαι-οὔμαι (=εὐθυμῶ) ἄποθ.—πρτ. *ἡ(εὐ)θυμῶ-
μην-οὔμην*, μέλ. *εὐθυμῶσομαι*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν
συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν.
καὶ ἔνεργητικὸς τύπος *εὐθύθυμῶ-ῶ*, ὁ ὁποῖος διεσώθη καὶ εἰς τὴν σημε-
ρινὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν. [ΠΑΡΑΓ. *εὐθύθυμῶν*.

Θ. *εὐθυμῶ-*. Τὸ ἴ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιθ. *εὐθυμος*
(*εὐ, θυμός=ψυχή*), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *εὐθυμία*, καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλο-
γίαν τῶν ἴ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σιγμοληκτὰ οὐδέτερα οὐσιαστ. εἰς -ος
γεν. *εσ-ος=ους* (*κράτος—κράτεος=κρατέσ-ω=κρατέω-ῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.
(*εὐθυμίας ἐμπύπλωμαι, τέρομαι κλπ.* (βλ. *τέρομαι*). [ΑΝΤΙΘ. *ἀθυμῶ-ῶ*.

Εὐθύνω [=1] διευθύνω, κυβερνῶ, 2) καλῶ εἰς λογοδοσίαν ἄρ-
χοντα ἀποθέσαντα τὴν ἀρχήν, 3) ὡς ἀμτβ.=ὑπηγετῶ ὡς *εὐθνος*, δηλ.
δικαστῆς, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἔδιδον εὐθύνas, τούτέστιν ἐλογοδοτοῦν,
οἱ ἔξερχόμενοι τῆς ἀρχῆς τῶν ἄρχοντες εἰς τὰς Ἀθήνας.]—πρτ. *ἡ(εὐ)θυ-
νον*, μέλ. *εὐθύνω*. Παθ. ἔνεστ. σύνθετ. (*κατ'εὐθύνομαι* (=φέρομαι κατ'
εὐθείαν γραμμὴν), παθ. ἄορ. *ἡ(εὐ)θύνηθη* (=ἐδικασθη), παθ. ὑπερο.
(*κατ'η(εὐ)θύμην*). Τὰ ἔλλειποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ
ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄορ. *ἡ(εὐ)θύνα* (Κύριε, κατεύθυνον
ἡμᾶς εἰς ὁδὸν ἀληθείας σου) καὶ παθ. πρκμ. (*ἀπ'ἡ(εὐ)θύνομαι* (μόνον
εἰς τὸ οὐδέτερον τῆς μτχ. τὸ *ἀπ'η(εὐ)θυσομένον* (ἐνν. ἔντερον, ὅπως καὶ
σήμερον=τὸ ὁρθὸν ἔνευσον, τὸ τελευταῖον τμήμα τοῦ παχέος ἐντέρου
μέχρι τοῦ δακτυλίου). [ΠΑΡΑΓ. *εὐθυντής* (=τιμωρός), τὸ ποιητ. *εὐ-
θυντήρ* (=εὐθυντής) καὶ τὰ μτγν. *εὐθυνοίς* (*διεὐθυνοίς, κατεύθυνοίς*),
εὐθυντέον, εὐθυντός.

Θ. *εὐθύν-* ἐκ τοῦ *εὐθύς* (πρβλ. *βαθύνω* ἐκ τοῦ *βαθύς*). Τὸ ἴ. φέρεται σπα-
νίως εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους καὶ μὲ τὸν τύπον *εὐθύνω* (ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ
εὐθύς (=εὐθύς) καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ θ. *ι* τοῦ *εἶμι*), ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ συχνότερα εἰς
τοὺς ποιητὰς καὶ μάλιστα εἰς τοὺς μτγν. (*εὐθύνον, Κύριε, τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς
τὰς ἐπιτολάς Σου*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, ἐπί, ἀπό, ἐξ*: *Ἐπευθύνομαι=δικαῖα,
ὁδηγῶ. Ἀπευθύνω=κάνω κάτι εὐθύ, ἰσιάζω, ὁδηγῶ ὁρθῶς. Ἐξευθύνω=ἔξε-
τάζω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *εὐθύννας ὀφλισκάνω* (*ὑπέχω, ἀπατῶ, δίδωμι*).

Εὐκρινέω ῶ (=ἐκλέγω μὲ προσοχήν). Μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστώς,
ὁ μ. ἄορ. (*δι'ηλεκρινησάμην ἢ διευκρινησάμην* καὶ ὁ πρκμ. (*δι'η(εὐ)
(εὐ)κρινῆμαι*). [ΠΑΡΑΓ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ σύνθ. *διευκρίνηοις* (=ἀνά-
λυσις, διασάφησις).

Θ. *εὐκρινεσ-*. Τὸ ἴ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *εὐκρινής*, γεν. *εὐκρινέος-ος—εὐκρινέω-
εὐκρινέω-ῶ*. Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *σ* μεταξὺ δύο φωνηέντων (*εὐκρινέω-ω*) τὸ
θ. *εὐκρινε-* (πρβλ. *εὐσεβέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *διά*: *Διευκρινέω-ῶ=χω-
ρίζω ἢ ἔξετάζω ἀκριβῶς*. Το *διευκρινῶ* διεσώθη εἰς τὴν σημερινὴν καθαρεύου-
σαν γλῶσσαν καὶ μὲ τὸν ὀλιγότερον ὁρθὸν τύπον *διευκρινίζω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
ΣΥΝΩΝ. *εὐκρινῶς ἔχω* (=εἶμαι σαφής).

Εὐλαβέομαι-οὔμαι (=φέρομαι μὲ σεβασμὸν, μὲ προσφύλαξις),
ἀποθ. παθ.—πρτ. *ἡ(εὐ)λαβεύμην-οὔμην ἢ ἄνευ αὐξήσεως εὐλαβού-
μην*, μέσ. μέλλ. *εὐλαβήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἡ(εὐ)λαβήθη* ἢ *εὐλαβή-
θη*, πρκμ. *ἡ(εὐ)λάβημαι ἢ ἐλάβημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλ.
εὐλαβηθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. *εὐλαβητέον*.

Θ. *εὐλαβε-*. Τὸ ἴ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιθ. *εὐλαβής*,
**Ἀνώμαλα Ῥήματα—N. Φραγκίσκου*

τὸ δοῖτον εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὸ εἶ και τὸ θ. λαβ- τοῦ λαμβάνω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐξ, πρό: Διευλαβεῖμαι-οὔμαι=προσεχω, φυλάττομαι πολὺ. Ἐξευλαβοῦμαι=φυλάσσομαι με προσοχὴν. Προευλαβοῦμαι=γίνομαι προσεκτικὸς ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. εὐλαβῆσαι ἔχω, εὐλαβῆς εἰμι, εὐλαβῶς διακείμεαι πρὸς τι, σέβομαι, φοβέομαι-οὔμαι, φυλάττομαι.

Εὐλόγω-ῶ (=λέγω καλὰ λόγια διὰ κάποιον, ἐγκωμιάζω)—πρτ. *ἠϋλόγεον-ουν* ἢ χωρὶς αὔξησιν *εὐλόγονν*, ἄορ. *ἠϋλόγησα* ἢ *εὐλόγησα*. Παθ. *εὐλογέομαι οὔμαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *εὐλογήσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και ἔνεργ. μέλ. *εὐλογῆσω*, πρκμ. *εὐλόγηκα*, παθ. πρτ. *ἠϋ(εὐ)λογεῖμην-οὔμην*, παθ. μέλλ. *εὐλογηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠϋλογήθην* και *εὐλογήθην*, πρκ. *εὐλόγημαι* (διεὐλόγηται σου τὸ ὄνομα—*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς*). [ΠΑΡΑΓ. *εὐλογία* και τὰ μτγν. *εὐλόγησις*, *εὐλόγητος* (=εὐλογημένος), *εὐλογητέον*.

Θ. *εὐλογεῖν*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ εἶ λέγω χωρὶς νὰ μεσολαβῆσιν σύνθετον ὄνομα (βλ. *ἐγγειοῖζω*, *ἐπιχειρῶ*). Περὶ τῆς αὔξησ. και τοῦ ἀναδιπλασ. τοῦ ῥ. βλ. *εὐδαιμονέω-ῶ*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν προθ. ὑπὲρ (ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *εὐ λέγω τινά* (παθ. *εὐ ἀκούω ὑπὸ τινος*), *ἐγκωμιάζω*, *ἐπαινέω-ῶ*, *εὐφημέω-ῶ*, *ὑμνεῶ-ῶ*, *ὑμνοῦν-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *κακῶς λέγω τινά* (παθ. *κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος*), *κατηγορῶ*, *ὀνειδίζω*.

Εὐρίσκω—πρτ. *ἠῦρισκον* ἢ χωρὶς αὔξησιν *εὐρισκον*, μέλ. *εὐρήσω*, ἄορ. β' *ἠῦρον* ἢ *εὐρον* (ὑποτ. *εὔρω*, εὐκτ. *εὔρωμι*, προστ. *εὔρῃς*, ἀπαρέμφ. *εὔρειν*, μτχ. *εὔρων-οὔσα-όν*), πρκμ. *ἠῦρηκα* ἢ *εὔρηκα*, ὑπερσ. *εὔρηκῶς ἦν*. Μέσ. και παθ. *εὐρίσκομαι* (ὡς μέσ. με ἄντικ. (τι)=*ἐπιτυγχάνω* (τι)) πρτ. *ἠῦρισκόμην* ἢ *εὐρισκόμην*, μέσ. μέλλ. *εὔρήσομαι*, παθ. μέλλ. *εὔρεθήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἠῦρόμην* ἢ *εὔρόμην* (ὑποτ. *εὔρωμαι*, εὐκτ. *εὔροίμην*, προστ. *εὔροῦ*, ἀπαρέμφ. *εὔρεσθαι*, μτχ. *εὔρόμενος-η-ον*), παθ. ἄορ. *ἠῦρέθην* ἢ *εὔρέθην*, πρκμ. *ἠῦρημαι* ἢ *εὔρημαι*, ὑπερσ. *ἠῦρήμην* ἢ *εὔρήμην*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και ἔνεργ. ἄορ. α' (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν εἶδοσα τοῦ δράω-ῶ) *εὔροσα* (*κίνδυνοι ἄδου εὔροσάν με*) και *εὔρησα*. Παραλλήλως ἐπίσης πρὸς τὸν μέσ. ἄορ. β' *εὔρόμην* οἱ μτγν. ἔπλασαν και α' *εὔράμην* (**Ἀλαζονεῖα τὸν ἔλεγχον οἰκοθεν εὔρατο* (Αἰσώπ. μῦθ. 78c)—*Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις σὲ ὑπέρομαχον ἢ Οἰκουμένην*). [ΠΑΡΑΓ. *εὔρετις*, *εὔρεσις*, *εὔρημα*, *εὔρετος* (*ἀνεύρετος*, *δυσεύρετος*), *εὔρετέον* και τὸ ποιητ. και μτγν. *ἐφευρετής*.

Θ. *εὔρ-* και με τὸ πρόσφ. *ε=εὔρε-*. Τὸ θ. *εὔρ-* τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. *σκ=εὔρισκ-*. Τὸ πρόσφ. *ε* τῶν ἄλλων, ἐκτός τοῦ ἔνεστ. και τοῦ πρτ., χρόνων ἐκτείνεται πρὸ συμφώνου εἰς *η* (*εὔρησω*, *ἠῦρηκα*), ἀλλ' εἰς τὸν παθ. μέλλ. και ἄορ. μένει ἀμετάβλητον (*εὔρεθήσομαι*, *εὔρέθην*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἐπί, ἐξ, συνεξ-, προσεξ-: *Προσεξευρίσκω*=ἐπινωῶ, σοφίζομαι ἐπιπροσθέτως. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *εὔρημα* ποιοῦμαι (=θεωρῶ κέρδος), *εὔρημα* ἔχω, *εὔρετις* γίγνομαι τινος.

Εὐσεβέω-ῶ (=εἶμαι εὐσεβῆς)—πρτ. *ἠῦ(εὐ)σεβέον-ουν*. Παθ. ἐν. *εὐσεβεῖμαι-οὔμαι* (=εἶμαι ἀντικείμενον σεβασμοῦ, ἀπολαύω σεβασιόν), παθ. ἄορ. *ἠῦ(εὐ)σεβήθην*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και παθ. πρκμ. *ἠῦ(εὐ)σεβήμαι* (τὰ *ἠῦσεβημένα*=ὄσα ἐπράχθησαν με εὐσεβείαν). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *εὐσεβήμα*.

Θ. εὐσεβεσ- ἐκ τοῦ ἐπιθ. εὐσεβής, γεν. εὐσεβέσ-ος=οὐς. Μετά τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ μετοξύ δύο φωνηέντων (εὐσεβέσ-ω) τὸ θ. εὐσεβε- (πρβλ. εὐκαινέω ὦ) | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐσεβής εἰμι, εὐσεβῶς ἔχω ἢ εὐσεβείαν ἔχω πρὸς τινά, εὐσεβεία χρώμαι (Γοσκ. 10, 58).

Εὐτρεπιζω (=βάζω εἰς τάξιν, διευθετῶ, ἐτοιμάζω)—ἀόρ. ἢ(εὐ)-
τρέπιοσα. Μέσ. εὐτρεπιζόμεαι (μτβτ.), πρτ. ἠὲτρεπιζόμεην καὶ χωρὶς αὐξήσιν
εὐτρεπιζόμεην, μέσ. ἀόρ. ἠὲτρεπιζόμεην ἢ εὐτρεπιζόμεην, πρτμ. ἠὲτρεπι-
σομαι. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐνεργ.
μέλλ. εὐτρεπιῶ (ποιητ.). Ὁ μέσ. ἔνεστ. εὐτρεπιζόμεαι εἰς τοὺς ποιητὰς
καὶ τοὺς μτγν. ἔχει καὶ παθ. διάθεσιν. | ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. εὐτρεπισμός,
εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

Θ. εὐτρεπιζ-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ εὐτρεπής (εὐ
καὶ τρέπω). Ἐσηματίσθη κατ' ἀναγωγίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκολ. (ἐριδ j-ω=
ἐριζω—εὐτρεπιδ j-ω=εὐτρεπιζω). | ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθεσιν κατὰ τὴν Κατεντροπιζω=
τελείως διευθετῶ, βάζω εἰς τάξιν. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐτρεπής εἰμι, εὐτρε-
πῶς ἔχω, διατάττω, ἐξαρτῶ, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.

Εὐτυχέω-ῶ (=εἶμαι εὐτυχής· εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν=
νικῶ). Σημηματίζεται ὁμαλῶς στερούμενον μέλλοντος. Ἐκ τῆς παθ. φω-
νῆς μόνον ὁ πρτμ. ἠὲτύχηται εἰς τὴν φράσιν: ἱκανὰ τοῖς πολεμίοις
ἠὲτύχηται=ἀρκεταὶ νικαὶ ἔχουν πραγματοποιηθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.
Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐνεργ. μέλλ. εὐ-
τυχῆσω (ποιητ. καὶ μτγν.). | ΠΑΡΑΓ. εὐτύχημα.

Θ. εὐτυχε-. Τὸ ῥ. παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ εὐτυχής (εὐ, τύχη).
[ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. διὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. με τὴν παρὰ: Δευτυγέω-ῶ=εὐρί-
σχομαι εἰς διασκή εὐτυχίαν. Παρατυγέω=κατορθῶνα νὰ ἀποκιτήσω κέρδη με
ἀπάτην καὶ δόλον. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εὐτυχής εἰμι, εὐτυχίᾳ χρώμαι, εὐ-
πράττω, καλῶς ἢ εὐ φέρομαι, εὐδαιμονέω-ῶ, εὐπραγέω ὦ. | ΑΝΤΙΘ. κακῶς πράττω,
δυστυχέω ὦ, κακοδαιμονέω-ῶ, κακοπραγέω-ῶ, κακοτυγέω-ῶ.

Εὐφραίνω (=καλοκαρδιζῶ, χαροποιῶ)—πρτ. ἠὲφρανον ἢ χωρὶς
αὐξήσιν εὐφρανον, ἀόρ. ἠὲφρανα ἢ εὐφραῖνα. Μέσ. εὐφραίνομαι
(=χαίρω), πρτ. ἠὲφρανόμην ἢ εὐφρανόμην, μέσ. μέλλ. εὐφρανοῦ-
μαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠὲφρανθήην
ἢ εὐφρανθήην. | ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐνεργ. μέλλ. εὐφραῖνῶ (ποιητ.
καὶ μτγν.), μέσ. πρτμ. ἠὲφραμαι ('Ἡσύχιος)¹. | ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν.
εὐφραντός (=εὐχάριστος).

Θ. εὐφραν-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ εὐφρων (εὐ
καὶ φρήν, γεν. φρενός· ἐκ τοῦ θ. φρεν- προήλθε κατὰ μεταπτώσιν (βλ. σημ. σελ. 29)
θ. φραν-). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ j=εὐφραν-j· καὶ με τὴν ἐπένθεσιν (βλ.
σημ. σελ. 24) τοῦ j=εὐφραν-j· | ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ
με τὴν ἐπέθ. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ εὐφραίνω: εὐφροσύνην ἢ ἡδονὴν παρέχω,
θέλω, κηλέω-ῶ, τέρω. Τοῦ εὐφραίνομαι: ἀγάλλομαι, γέγηθα, ἡδομαι, τέρωμαι,
χαίρω. | ΑΝΤΙΘ. ἀνιάω-ῶ, λυπέω-ῶ—ἀνιάομαι-ῶμαι, ἀχθομαι, λυπέομαι-ῶμαι.

Εὐχόμαι (=προσεύχομαι, παρακαλῶ, κίνω τάμα) ἄ π ο θ. μέ σ. με
ἐνεργ. διάθεσιν—πρτ. ἠὲχόμεην, μέσ. μέλλ. εὐχόμαι, μέσ. ἀόρ. ἠὲχάμην,

1) Ὁ Ὁ Ἀλεξανδροῦς ἐπιλεγόμενος. Ἐζήσθη τὸν Ε' αἰῶνα μ.Χ. Συνέγραψε τὸ
πλουσιώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ Λεξικά, τὰ ὁποῖα διεσώθησαν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος
(Λεξικὸν Ἡουχίου).

πρkm. με παθ. διαθ. *ἠδῶμαι* (μόνον εἰς τὸ γ' πρόσ. *ἠδῆται* καὶ εἰς ἐπιγραφάς τοῦ 362 π.Χ. τὸ ἀπαρ. *ἠδῆχθαι*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντιᾶ καὶ παθ. ἄορ. *ἠδῆχθην* μόνον εἰς τὴν μτχ. *εὐχθεῖσα* (=ταυμένη). [ΠΑΡΑΓ. ἄπενικτός, *πολύενικτος, εὐκταῖος* (=ἐπιθυμητός), *εὐκταῖον* καὶ τὸ ποιητ. *εὐκτός*. Τὸ *εὐκτέον* εἶναι μτγν., ὅπως μαρτυροῦν καὶ μτγν. γραμματικοὶ (Θωμάς Μάγιστρος, σελ. 149, βλ. σημειώσιν *ἀλλοκομαί*) καὶ *Μοῖρις*¹ (σελ. 137).

Θ. *εὐχ.* Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ χωρίς πρόσφωνα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατό, ἐλί, ἀπό, συνεπ., συν, πρόσ* : *Κατεύχομαι* 1) = προσεύχομαι ὑπὲρ τινος, 2) = προσεύχομαι ἐναντίον κάποιου, καταρῶμαι. *Ἐπεύχομαι* = παρακαλῶ, κάνω τάμα. *Ἀπεύχομαι* = εὐχομαι γὰ μὴ γίνῃ κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *εὐχάς ἢ εὐχὴν ποιοῦμαι, εὐχῆ χροῶμαι*. Παθ. *εὐχάι εἶσιν ἢ γίνονται*.

Εὐωχέω-ῶ (=φιλεύω, φιλοξενῶ)—πρτ. *εὐώχεον-ον*. Μέσ. *εὐωχέομαι-οῦμαι*, πρτ. *εὐωχεόμην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. *εὐωχήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *εὐωχήθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐνεργ. μέλλ. *εὐωχήσω*, ἔνεργ. ἄορ. *εὐώχῃσα* καὶ μέσ. *εὐωχησάμην*, παθ. μέλλ. *εὐωχηθήσομαι*, μέσ. πρkm. *εὐώχημαι*, ὅλοι ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *εὐωχητής* (=συμπότης), *εὐωχητήριον* (=τόπος εὐωχίας, εὐθυμίας), *εὐωχητικός*.

Θ. *εὐωχε.* Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ἐπιφρ. *εὐ* καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ *ὄχη* = τροφή (*εοί γὰρ Ἀχαιοὶ τὴν τροφήν ὄχην φασί*) Στέφ. Βυζάντιος², 362, 18). Οἱ ἰστορικοὶ χρόνοι τοῦ ὄ. οὐδέποτε ἀπαντοῦν μὲ ἀσῆσιν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. *σύν*: *Συνεωχέομαι-οῦμαι* = εὐωχοῦμαι μαζί με ἄλλους ἢ με πολυτέλειαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Του *εὐωχέω ὦ* : *δειπνίζω, ἐστιώω-ῶ, ξενίζω*. Του *εὐωχέομαι-οῦμαι* : *ἀριστάω-ῶ, ἀριστοποιέομαι-οῦμαι, δειπνέω-ῶ, δειπνοποιέομαι-οῦμαι, ἐσθία, σιτέομαι-οῦμαι*.

Ἐφίεμαι (=ἐπιθυμῶ), ἀ π ο θ. μέ σ.—πρτ. *ἐφίεμην* (ἐφίεσο, ἐφίετο, ἐφίεμεθα, ἐφίεσθε, ἐφίεντο), πρkm. *ἐφείμαι* (εἰς τὴν μτχ. *ἐφειμένος*) (Ξενοφ. Συμπόσ Θ', 6). Τὰ ἔλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *ἐφεις* (=ἐπιθυμία) καὶ τὸ μτγν. *ἐφειτός* (=ἐπιθυμητός). Ἐκ τοῦ *ἐφειτός* τὸ *ἐφειτικός* (ἐφειτικὸν ὄχημα).

Θ. Τὸ ὄ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. *ἐπι* καὶ τῆς μέσης φωνῆς *ἔμαι* τοῦ *ἔμη* (βλ. *ἔμη*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βούλομαι, γλίχομαι, ἐπιθυμῶ, θέλω, ὀρέγομαι, ποθῶ*.

Ἐχω—πρτ. *εἶχον*, μέλλ. *ἔξω* καὶ *σπανίως σχήσω*, ἄορ. β' *ἔσχω* (ἴσοτ. *σχῶ* (ἄνω *σχῶμεν* τὰς καρδίας ὡς σύνθ. *παράσχω, ἀπόσχω* κλπ.), *εὐκτ. σχοίην-ης η*, ἀλλὰ ἐν συνθέσει *σχοίμι* (*παράσχοιμι* κλπ.), προστ. *σχῆς-σκέτω* πάντοτε σύνθ. εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους (ἐπόσχες, παράσχες, ἐπίσχες, πρόσχες κλπ.), ἀπαρέμφ. *σχεῖν, μτχ. σχόν-σχοῦσα-σχόν*), πρkm. *ἔσχηκα*. Ὑλερσ. ἔλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *ἔχομαι*

1) Ἀρχαῖος Ἕλλην γραμματικός. Ἄγνωστον πότε ἀκριβῶς ἔζησε. Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς (Φώτιος) ἀναφέρουν ἔργον του ἐπιγραφόμενον *Ἐλέξεις ἀττικά κατὰ στοιχεῖον*, ἥτοι λεξικὸν τῆς ἀττικῆς διαλέκτου.

2) Βυζαντινὸς συγγραφεὺς. Ἐζησε πιθανῶς κατὰ τὸν 5' αἰῶνα. Συνέγραψε τὸ περιφραστικὸν γεωγραφικὸν Λεξικὸν *Ἐθνικά*, τὸ ὁποῖον διεσώθη εἰς ἐπιτομὴν τοῦ γραμματικοῦ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ Ἐρμούλου.

(=συνέχομαι, εἶμαι πλησίον ὡς παθ. πάντοτε σύνθετον), πρτ. *εἰχόμεν* μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *ἔξομαι* καὶ σπανίως (παρα)σχήσομαι, μέσ. ἄορ β' καὶ ὡς παθ. (παρα)εσχόμεν (ὑποτ. παρᾶσχωμαι-η-ηται κλπ., εὐκτ. παρασχοίμεν κλπ., προστ. παρᾶσχου-παρασχέσθω κλπ., ἄπορ. παρασχέσθαι, μτχ. παρασχόμενος-η-ον), πρkm. *ἔσχημαι*, ὑπεροχ. ἔλλειπει. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλησιν: (παρα)έχω-(κατ)έχω *ἐμμαντὸν* κλπ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσ. μέλλον *σχήσω* καὶ *σχήσομαι*, οἱ ὁποῖοι ἄλλως καὶ εἰς τοὺς ἄτικτοὺς πεζογράφους εἶναι σπάνιοι, εἰς οὐδεμίαν δὲ ἐπιγραφὴν τῶν κλασσικῶν χρόνων ἀναγραφονται, ἐπικρατοῦν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ὑπ' αὐτῶν ἐσχηματίσθησαν ἀκόμη καὶ ἄορ. α', *ἔσχησα* καὶ μέσ. ἄορ. α' (ἦν)εξάμην, παθ. μέλλ. καὶ ἄορ. σχεδὸν πάντοτε σύνθ. *σχεθήσομαι* καὶ *ἐσχέθην* (συνεσχέθη, ἄλλ' οὐ κατεσχέθη στέρνοις κητώεις Ἰωνᾶ: =συνεπιέσθη, ἀλλὰ δὲ κατεκρατήθη μέσα εἰς τὰ στήθη τοῦ κήτους ὁ Ἰωνᾶς). Οἱ μτγν. ἐσχημάτισαν ἐπίσης διαλωτέραν τὴν κατάληξιν τῆς προστ. τοῦ β' προστ. τοῦ ἔνεργ. ἄορ. β' *ἔσχον*: *Πάρασχε* ("Ἄφες καὶ τὰ πταισιματά μου καὶ συγγνώμην πάρασχέ μοι—Συνεῶν ὁ νέος Θεολόγος). [ΠΑΡΑΓ. *σχέσις*, *σχῆμα*, *ἔξις* (κάθεξις, μέθεξις), *ἐξῆς*, *καχεξία* (=κακὴ ἔξις, κατάστασις τοῦ σώματος), *ἀν εκτός*, *σχεδόν*, *ἔνοχος*, *μέτοχος*, *ἠνίοχος*, *ἀνοχή* (πρβλ. καὶ τὸ ποιητ. *δχος* [=δχημι] καὶ τὰ μτγν. *εκτός* [=ἐκείνος πού ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ ἔχη], *ἀκάθ-εκτος*, *κατοχή*, *ἐνοχή*, *ἐξοχή*), *κατοκωχή* (=κατοχή), *ἀνοκωχή* (=παῦσις τοῦ πολέμου). Καὶ τὸ *κατοκωχή* καὶ τὸ *ἀνοκωχή* καὶ ἄλλα ὅμοια ἐσχηματίσθησαν μετ' ἀναδιπλασ. ἀπὸ τὸ *ἀνοχή* (πρβλ. ποιητ. πρkm. τοῦ *έχω*: *δκωχα*).

Θ. 1) *σχ* (= *έχ* = *έχ*), 2) ἀπὸ τὸ θ. *σχ*- κατὰ συγκοπήν τοῦ *σ* θ. *σχ*- (*έ-σχ-ον*), 3) κατὰ μετάθεσιν τοῦ *ε* εἰς τὸ θ. *σχ*- = *σχε*- (μτγν. *σχε* *θήσομαι*—*έ-σχί-θην* ἢ *σχη-σχή-σω*—*έ-σχη-κα*). Τὸ *σ* τοῦ ἀρχικοῦ θ. *σχ*- εἰς τὸν ἐνεστώτα παλαιότητα μὲν ἔγινε δασεία, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ δασέος *χ*, πού ἀκολουθεῖ, ἐντάτη κατ' ἀνομοίωσιν (βλ. σημ. σ. 20) εἰς ψιλὴν. Πάντως εἰς ἀρχαιότητας ἐπιγραφᾶς καὶ τὸ *έχω* φέρεται μετ' δασείαν. Εἰς τὸν μέλλοντα ὁπωσοῦν τοῦ δασύ πνεῦμα διατηρήθη, διέτι ἐξέλιπε τὸ β' δασύ (*χ*) διὰ τῆς συγχωνεύσεώς του μετ' ὁ *σ* τῆς καταλήξεως (*ξ*). Ἡ αὔξησις τοῦ πρτ. *ει* εἶναι κατὰ τ' ἀνωτέρω ὁμαλή, διότι προῆλθεν ἐκ συναιρέσεως τῶν δύο *ε* (*σέχω*, πρτ. *έσχω*—*έχω*—*ελχον*). Ἡ εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. *σχοίμεν-σχοίτε-σχοίτε* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν εὐκτ. τοῦ *δίδωμι* *δοίμε-ης-η*. [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ *έχω* εἶναι κατὰ κανόνα ἔνεργ. μβτ. (*έχω* *τι*—*κρατῶ* *τι*). Κάποτε εἶναι ἢ δίδει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εἶναι ἀμτβ. καὶ τίθεται εἰς θέσιν τοῦ μέσου, ὅπως εἰς τὴν φράσιν *έχε* (ἐνν. *σαντὸν*—στάσιν). Ἀμτβ. ἐπίσης εἶναι τὸ *έχω* καὶ σύνθ. μετ' ἄντ. ἀνά, ὅτε μετ' τὸν τύπον αὐτὸν ἢ τὸν τύπον *έχω*, ὁ ὁποῖος προέκυψε ἀπὸ τοῦ ἀπαρέμφ. *σχεῖν* τοῦ ἔνεργ. ἄορ. β', λέγεται ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ σημνάνει—ἀνάτέλλω. Τὸ *ἀνέχω* ἐπίσης ἐπὶ βροχῆς=σταματῶ (*Καὶ ὕδωρ ποῖδ ἦν ἐξ ὕδαρον—ἐπεὶ δ' ἀνέσχεν, ἐπλεῖ ἐπὶ τὰς Ἀργυρούσας*) Ὡς ἀμτβ. ἐπίσης λαμβάνεται τὸ *έχω*, ὅταν συννοθεῖται ἀπὸ τροπικὸν ἐπίρρ ("οὗτος *έχει* ἢ *εἶ* ἢ *κακῶς* *έχει* κλπ.). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀπρόσωπον (*ἀναγκαῖος* *έχει*, *καλῶς* *έχει*—*ἀναγκαιόν* ἐστί, *καλόν* ἐστί). Ὡς ἀπρόσωπον ἀπαντᾷ καὶ τὸ σύνθ. *παρέχει*=ἐπιτρέπεται. Μετ' ἀπαρέμφ. τὸ *έχω* (*οὐκ* *έχω* *λέγειν*)=δύναμις. Ὁ ἐνεστ. *έχω* καὶ ὁ πρτ. *έχον* χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη ὡς περιφρασὶς τοῦ πρkm. καὶ ὑπεροχ. τῶν ῥημάτων συννοθεῖται ἀπὸ τὴν μτχ. τοῦ ἀορίστου τῶν: *θανάσιος* *έχω*=*τεθνήκα*, *κόπως* *έχω*=*κέκωφα*. Ἡ περιφρασις αὕτη χρησιμοποιεῖται κυρίως ἐπὶ τῶν ῥημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πρkm. καὶ ὑπεροχ., ἢ ὅταν πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἢ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημασιμενὴ ἐνέργεια ἢ κατάστασις διαρκῆς.

Με τοιαύτην περιφρασιν ἐκφέρεται πάντοτε ὁ ἐνεργητ. ποικμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἰσημι (οἰσῆος ἔχω—οἰσῆος εἶχον=ἔχω στήσει—εἶχε στήσει), διὸτι ὁ ἔσημι καὶ εἶνα μέσος καὶ πτωθ.=ἔχω στήσει τὸν ἑαυτὸν μου—ἔχω στήθη ἀπὸ ἄλλου. Ἄξια μγείας ἐπίσης ἢ σημασία τοῦ ἔχω εἰς τὴν φρασιν πράγματα ἔχω ὑπὸ τινος (= μπαίνω σὲ σκοτούρες, μπαλάδες ἀπὸ καλοῖον), τοῦ ὁποίου ἐνεργ. εἶναι πράγματα παρέχω τινί, καὶ εἰς τὰς συνήθεις περιφράσεις : πλέον ἔχω=πλεονεκτιῶ, νικῶ, μείον ἔχω=μειονεκτιῶ, νικῶμαι, ἡσυχίαν ἔχω=ἡσυχάζω. [ΣΥΝΘ. Μὲ ὅλας τὰς προθ. Ἄνεχθω (τι)=κρατῶ ὑψηλά. Διέχω, ὡς ἀμτβ.=ἀπέχω, ὡς μτβ. (τινὰ)=κρατῶ μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν. Ὑπέχω=κρατῶ ἀποκάτω εἰς τὴν δικαστικὴν γλώσσαν : ὑπέχω δίκην=εἰσάγωμαι εἰς δίκην, δίδω λόγον διὰ κάτι. Τῶν συνθέτων ἀνέχομαι καὶ ἀμπεχόμαι (ἀμπί [αἰολιχὸς τύπος τῆς προθ. ἀμφί] καὶ ἔχομαι=ἐνδύομαι, πρβλ. ἀμπεχόμεν) οἱ ποτ. ἠνεχόμην καὶ ἡμπεχόμην αὐξάνονται ἔσθθεν καὶ ἔσθθεν (βλ. ἀνέχομαι).

Ἐψω (=βράζω, μαγειρεύω· ἐπὶ μετάλλων=λειώνω καὶ καθαρίζω εἰς τὴν φωτιάν)—μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐψησομαι, ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἔψομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐνεργ. ποτ. ἤψων (ποιητ.), μέλλ. ἐψησω, ποικ. ἔψηκα, μέσ. ἀόρ. ἤψησάμην (κόμην ἐψησάσθαι=κόμην βάραι), παθ. μέλλ. ἐψηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠρήθην, ποικμ. ἤψημαι ἢ ἔψημαι, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἔψησις, ἔψημα (=κάθε τι βρασμένον ἐξ αὐτοῦ τὸ μτγν. ἀφέψημα=τὸ ζουμί βρασμένου πράγματος, ἰδίως χόρτον καὶ σπόρων), ἐψητὸς—ἐφθὸς (ἐπ-θὸς=βρασμένος, βραστός), ἀψ-εφθὸς (διὰ τὴν ἀνομοίωσιν ἀντι ἀψ-εφθὸς=καλοβρασμένος· ἐπὶ γουσοῦ=καθαρός), μψ-εφθὸς (=ἐκεῖνος ποῦ κατασκευάζει μύρα διὰ βρασμοῦ), ψων (=προσφάγι), ὄπιθός (=βραστός) καὶ τὰ μτγν. ἐψητής, ἐψητήριον (=1) ἢ γαβάθα, 2) τὸ μαγειρεῖον.

Θ. ἐπ- καὶ μετὰ προσφ. σ καὶ ε=ἐψ- καὶ ἐψε- ἢ ἐψη- (ἐψησομαι, ἤψησα). Ἄπο τὸ θ ἐψη- (ἀόρ. ἤψησα) ἐσηματίσθη δι' ἀποβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ ἰδικόν μας ψήνω. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητάς, τοὺς Ἰωνας καὶ τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἀπὸ : Ἀφέψω=βράζω κάτι μέχρι διωλίσεως, λαγαυίσματος [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βράτιω ἢ βράσσω (μτγν. βράζω), ζέω, ὀπτάω-ῶ (=ψήνω εἰς τὸν ἥλιον ἢ τὴν θερμότητα τῆς πυρᾶς ἀπ' εὐθείας χωρὶς νεροῦ, ἐνῶ ἔψω=βράζω, μαγειρεύω μετὰ νεροῦ [πρβλ. πλίνθος ὀπιτή, κοφᾶς ὀπιτὸν ἐν καμίνῳ—ἐψητὰ λάχανα (=βραστά λάχανα), καὶ ὀπιθός—ἐψησις]. Τὸ ὀπτάω ῶ, ὅπως καὶ τὸ οὐσιαστ. ὄπρον, δὲν διεφύλαξε τὴν διουσίαν τοῦ θέματος. Εἰς τοὺς μτγν. συνώνυμον τοῦ ἔψω εἶναι καὶ τὸ μαγειρεύω.

Z

Ζεύγνυμι (=ζευγαρώνω, ζεύγω). Ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ποτ. κατὰ κανόνα σύνθ. εἰς τοὺς πεζογράφους—ποτ. (ἀν)εξεύγνυν, ἀόρ. ἐξευξα. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι, μέσ. ἀόρ. (συν)εξευξάμην, παθ. ἀόρ. ἀ ἐξευχθήην καὶ συνηθέστερος ὡς β' ἐξύγην (ὑποτ. ζυγῶ, εὐκτ. ζυγεῖν, προστ. ζυγηθί, ἀπαρέμφ. ζυγήναι, μτχ. ζυγεις-εἰσα-έν), ποικμ. ἔζευγμαι (-ξαι, -κται, ἐξεύγεμα-χθε, ἔζευγμένοι εἰσίν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ ὁ φωνηεντόληκτος τύπος τοῦ θ. : ἐνεστ. ζευγνύω, ποτ. ἐξεύγνον, μέλλ. ζεύξω (ποιητ. καὶ μτγν.), ποικμ. ἐξευχα (μτγν.). Μέσ. μέλ. ζεύσομαι (ποιητ.), παθ. μέλ. ζευχθήσομαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ζεύξις, ζεύγμα, ζεύγος, ζεύγη (=τὸ καμπυλοτὸν μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὅπου εἰσέρχεται ὁ τράχηλος τοῦ ζῴου), ζευκτός (=ζεμένος), ζυγός, σύζυγος ἢ οὐζυξ καὶ τὰ μτγν. ζεύκτης, ζευκτήηρ.

Θ. *Ζευγ-* (ισχυρόν) και *Ζυγ-* (ασθενές) (λατιν. *jungo*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετ' τὸ πρόσφ. *νυ=Ζευγνυ-*. [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, σύν: **Αναζεύγνυμι* (ὄρος ὡς ἐπι το πλεῖστον στρατιωτικὸς)=ζεύγω τὰ ὑποζύγια δι' ἀναχώρησιν· *κατόπιν=Ξεκινῶ* (ἀνέζευξαν πάντα τὸν στρατὸν=ἐξεκίνησαν μετ' ὅλων τὸν στρατὸν). *Διαζεύγνυμι* ὡς ἀποθ.=χωρίζομαι. *Μεταζεύγνυμι=λύω* ἀπὸ τὸν ζυγὸν και ζεύγω εἰς ἄλλην ἄμαξαν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *συναγῶ, συνάπτω, συναρμώω, συνδέω, συνείρω, συνίστημι, συντίθημι* και τὰ μτγν. *ἐνώω-ῶ* και *ζυγώω-ῶ*.] [ΑΝΤΙΘ. *λύω, διίστημι* και *συνηθέστερα* εἰς τὸν μέσ. τύπον *διίσταμαι*.

Ζηλοτυπέω-ῶ, βλ. *ζηλώω-ῶ*.

Ζηλόω-ῶ (=προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ κάποιον, ζηλεύω, θαυμάζω εἰς τοὺς μτγν.=εἶμαι ζηλότυπος). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπεροσ. **Εκ* τοῦ παθ. εὐχρηστος μόνον ὁ ἔνεστ. *ζηλόδομαι-οῦμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ζηλωτής, ζήλωσις, ζηλωτός*, τὸ ποιητ. και μτγν. *ζήλωμα* (=ἐκεῖνον, ποῦ ἐπιδιώκει κανεὶς μετ' ζήλον) και τὰ μτγν. *ἀζήλωτος, ζηλωτέος*.

Θ. *Ζηλο-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ζήλος*=εὐγενὴς αἰεῖλα, πόθος πρὸς ὑπερέροσιν ἢ ἐξίσωσιν μετ' ἄλλους. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *Ζηλωτής* εἰμὶ *τινος* (παθ. *Ζηλωτός* εἰμὶ *ὑπὸ* *τινος*), *ἀμιλλῶμαι-ῶμαι* και *ἀνθαμιλλῶμαι* *τινι*, *εὐδαμονίζω, μακαρίζω*. Ἀπὸ τὸ *ζήλος*=τύπια προήλθε τὸ ἐπιθ. *ζηλότυπος* (=ζηλιάσῃς) και ἐξ αὐτοῦ τὸ συνώνυμον τοῦ *ζηλῶ* *ζηλοτυπέω-ῶ* (μόνον εἰς τὸν προτ. *ζηλοτύπου*)=*ζηλεύω, φθονῶ*.

Ζημιῶω-ῶ (=ζημιώνω, ἐπιβάλλω σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ζημίαν, ποινὴν). Τὸ ἔ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Τὸ ἔνεργ. στερεῖται ὑπεροσ, ὁ δὲ μέσ. μέλλ. *ζημιώσομαι* ἔχει παθ. διάθεσιν ἀπαντῶν παραλλήλως πρὸς τὸν παθ. μέλλ. *ζημιωθήσομαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *ζημιῶ* *ἐπιαντόν*. [ΠΑΡΑΓ. *ζημίωμα* (=ζημία) και τὰ μτγν. *ζημιώσις, ζημιωτής*.

Θ. *Ζημιω-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ζημία* (=βλάβη, ποινὴ) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -*ωω* *συνρη.* (*δῆλος-δηλόω, ζήλος-ζηλόω* κ. τ. ὅ). [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς προθ. ἐπί, πρὸς: **Ἐπιζημιώω*=ἐπιβάλλω ποινὴν. *Προσζημιώω*=ἐπιβάλλω πρόσθετον ποινὴν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *Ζημίαν* ἐπιτίθημι ἢ ἐπιτίθεμαι, *Ζημίαν* προστίθημι ἢ προστίθημι (Θουκ. Γ', 39, 7), *βλάπτω* (βλ. *βλάπτω*). Παθ. *Ζημίαν* λαμβάνω, *Ζημία* ἐστὶ μοι, *Ζημία* ἐπίκειται (Θουκ. Γ', 70, 4. Η, 15, 1) ἢ *Ζημία* πρόσκειται (Θουκ. Γ, 45, 1).] [ΑΝΤΙΘ. *κερδαίνω, λυσιτελέω-ῶ, ἀνίημι, ὀφειλέω-ῶ*.

Ζητέω-ῶ (=ζητῶ νὰ εἶρω κάτι τι, ἐροῦνῶ). Ἡ ἔνεργη. φωνὴ σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπεροσντ. Παθ. *Ζητέομαι-οῦμαι*, προτ. *ἐζητέωμην-οῦμην*, παθ. ἀόρ. *ἐζητήθην*, προκ. *ἐζήτημαι*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Μέσ. μέλλ. μετ' παθ. σημασίαν *ζητήσομαι*, παθ. μέλλ. *ζητηθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐζητησάμην*, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ζήτησις, ζητήσιμος* (=ἐκεῖνος ποῦ μπορεῖ νὰ ζητηθῇ), *ζήτημα, ζητητής, ζητητικός, ζητητός, ζητητέος-ζητητέον* και τὰ μτγν. *σζητησίμος, σζητητής*.

Θ. *Ζητε-*. Ὁ χαρακτὴρ ε πρὸ συμφώνων ἐκτείνεται παντοῦ εἰς η. [ΣΥΝΘ. Μετ' τὰς προθ. ἀνά, διά, ἐπί, σύν και εἰς τοὺς μτγν. μετ' τὴν κατά: *Διαζητέω-ῶ*=ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας. **Ἐπιζητέω-ῶ*=ἐπιθυμῶ. *Συζητέω-ῶ*=ἐροῦνῶ μετ' ἄλλον. *Καταζητέω-ῶ*=ἐπιμύνομος *ζητῶ* νὰ εἶρω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ζήτησις* ποιούμαι, *αἰτέω-ῶ* (βλ. *αἰτέω* και *διαφορὰν* του ἀπὸ τὸ *ζητῶ*), *ἐξετάζω, ἐροῦνάω-ῶ*. Παθ. *ζήτησίς* ἐστὶ *ἡ γίγνεται*.

Ζήω-ῶ (ζήεις-ζήεις, ζήει-ζήει, ζήομεν-ζήομεν, ζήετε-ζήετε, ζήουσι-ζήουσι—ὑποτ. *ζήω-ῶ* κλπ.—εὐκτ. *ζήων, ης* κλπ.—προστ. *ζή* (και εἰς τοὺς

μγν. ζῆθι) -ζήτω κλπ.—ἀπαρέμφ. ζήειν-ζῆν, —μγ. ζήων-ζῶν, ζήουσα-ζῶσα, ζῆον-ζῶν)—πρτ. *ἔζηον-ἔζων* (ἔζης-ἔζη, ἔζομεν-ῶμεν, ἐζήετε-ἦτε, ἔζηον-ῶν), μέλλ. *σπάνιος ζήσω* καὶ ὡς μέσο. *ζήσομαι*, ἀντι τῶν ὁμοίων συνήθως ὁ μέσο. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *βιώσομαι*, ἄορ. β' *ἐβίων* (ἐβίως, ἐβίω κλπ., ὑποτ. βιώ, βιώς, βιώ κλπ., εὐκτ. βιῶν, προστ. ἔλλειπτε, ἀπαρέμ. βιώων, μγ. βιούς, βιούσα, βίον), παρακειμ. *βεβίωκα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. ἐπικρατοῦν οἱ τύποι τοῦ μέλλ. *ζήσω* καὶ μάλιστα ὁ μέσος *ζήσομαι* (ζήσεται ἢ *ψυχῇ μου καὶ αἰνέσει σε*), ἐσχηματίσθησαν δὲ ἐπὶ πλέον καὶ ἄλλοι χρόνοι, ἄορ., πρκμ., ὑπερσ. ἐκ τοῦ θ. τοῦ ἐνεστώτος : *ἔζησα* (ὁ νόσος μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε), *ἔζηκα*, *ἔζηκειν*. [ΠΑΡΑΓ. *ζωή*, *ζωὸς* (=ζωντανὸς) καὶ συνηρ. *ζῶς* (γεν. ζῶ [κατὰ τὰ ἄττικόκλιτα] καὶ *ἀεζῶς*, *ζῶον* ἐκ τοῦ *ζῶιον* ἕξ αὐτοῦ τὸ μγν. *ζωικὸς* (ζωικὴ φύσις).

Θ. 1) ζῆ- καὶ 2) βιο- τοῦ βιώω-ῶ. Περὶ τοῦ θ. ζῆ- βλέπε ὁ *δαρῆω-ῶ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *ἀπό*, *ἐπί*, *σὺν* καὶ εἰς τοὺς μγν. μὲ τὴν *ἀνά* : *Καταζῶω-ῶ*=περὶ τὴν *ζωὴν* μου. *Διαζῶ*=ζῶ μέχρι τέλους. *Ἀποζῶ*=ζῶ ἀπὸ κἀντὶ εἰς τοὺς μγν.=ζῶ μὲ λιτότητα. *Ἐπιζῶ*, ὅπως καὶ σήμερον=ζῶ κατόπιον ἐνὸς γεγονότος ἢ μιᾶς καταστάσεως. *Ἀναζῶ*=ξαναζῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τὸν βίον ποιοῦμαι, βίος ἔστι μοι, βιοτεύω, βιώω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. ἀποθνήσκω, ἀπογίνομαι, ἀποίχομαι, ἀπόλλυμαι, τελευτάω-ῶ.

Ζωργέω-ῶ (=συλλαμβάνω ζωντανόν, αἰχμαλωτίζω)—ἄορ. *ἐζώγρησα*. Παθ. *ζωργέομαι-οῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐζώγρηθην*, πρκμ. *ἐζώγρημαι*. Τὰ ἔλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. *ζώγρημα*, *ζωργεὺς*, *ζώγριον* ἢ *ζωργεῖον* (=μέρος ὅπου φυλάσσονται θηρία, θηριοτροφεῖον).

Θ. *ζωργε-*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σ. 17) ἐκ τοῦ *ζωὸς* (=ζωντανὸς) καὶ *ἀργεω-* (=ἀργεύω, συλλαμβάνω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ζωὸν τινα λαμβάνω* ἢ *αἰρέω-ῶ*, *ἀνδραποδίζω* καὶ τὸ μγν. *αἰχμαλωτίζω*. Παθ. *ζωὸς λαμβάνομαι* ἢ *ἀλλοκομαι*.

Ζώννυμι (=ζώνω, περιζώνω)—ἄορ. (ὑπ.) *ἐζωσα*. Μέσο. καὶ παθ. πρκμ. (δι) *ἐζωμαι* ἢ (δι) *ἐζωσομαι* (πρβλ. *σέσωμαι* καὶ *σέσωσομαι* τοῦ θι *σῶζω*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. ἐπικρατεῖ ὁ φωνηεντόληκτος τύπος τοῦ ὄ. *ζωννύω*, πρτ. *ἐζώννυον*, μέλλ. *ζώσω*, πρκ. *ἐζωκα*. Μέσο. καὶ παθ. *ζώννυμι* καὶ *ζωννύομαι* (ποιητ. καὶ μγν.), μέσο. ἄορ. *ἐζωσάμην* (ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο—περιζωσάμενος (=ἄφρου ἀνασκουμπωθῆς) *διακόνει μοι*), παθ. μέλλ. *ζωσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐζώσθην*, πρκμ. *ἐζωσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ζῶμα* (διάζωμα, περὶζωμα, ἐπὶζωμα (=ὁ ὑπεζωκὸς τὰς πλευρὰς τοῦ ἀνθρώπου χιτῶν ἢ ὑμῖν, ὁ ὑπεζωκὸς, ὅπως λέγεται σήμερον εἰς τὴν *ιατρικὴν*), *ζώνη*, *ζωστήρ* (ἕξ αὐτοῦ *ζωστήριος*, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἰδῶς τῆς Ἀθηνᾶς εἰς ἐπιγραφὰς : *Ἀθηναία ζωστήριος*=ζωσμένη με ζωστήρα, ετοιμῆ πρὸς μάχην), *ἄζωστος* καὶ εἰς ἐπιγραφὰς *ἀνυπόζωστος* (ἐπὶ πλοίου=τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον, καίτοι βλαμμένον εἰς τὸ σάφους, δὲν ἐδένετο με πλατείας ζῶνας, με τὰς ὁποίας ὑπεβαστάζετο ἢ βλάβη), τὸ ποιητ. *ζῶστρον* (=ζωστήρ) καὶ τὰ μγν. *ζῶσιμο* (=ζωσιμιο), *ζωστός* (=ζωσμένος).

Θ. 1) *ζωσ-* ἐκ τοῦ ὁποίου μὲ τὸ πρόσφ. *νυ*=ζωννυ- καὶ διὰ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ *σ* πρὸς τὸ *ν*=ζώννυ-, 2) *ζω-*, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ πρκμ. *ἐζωμαι* καὶ τὰ

παρά. ζῶμα, ζῶνῃ [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, παρά, ἐπό : Διαζώννυμαι=ζώννομαι. Παραζώννυμι = χρεμῶ εἰς τὴν ζώνην. Ὑποζώννυμι=ζώνω ἀπὸ κάτω. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. περιτίθειαι ζώνην, περιβάλλω, περιδέω-ῶ. | ΑΝΤΙΘ. ἀφαροῦμαι τὴν ζώνην καὶ τὸ μγν. ἀποζώννυμι ἢ ἀποζώννύω-ἀποζώννυμαι καὶ ἀποζώννύωμαι.

Η

Ἡβάσκω, βλ. ἡβάω-ῶ.

Ἡβάω ῶ (=διανύω τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, εὐοίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν μου)—μέλλ. ἡβήσω, ἄορ. ἡβησα, πρξμ. (παρ)ἡβηκα [ΠΑΡΑΓ. ἡβητής (=νέος), ἡβητικός (=κατάλληλος εἰς τὴν νεότητα, νεανικός) καὶ τὰ μγν. ἡβητήρ (=ἡβητής) καὶ ἡβητήριον (=τόπος εἰς τὸν ὅποιον συνεκεντροῦντο οἱ νέοι καὶ ἐγυμνάζοντο ἢ διασκεδάζον).

Θ. ἡβα- ἐκ τοῦ ἡβη (=ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, δηλ. ἡ μεταξύ 18-20 ἐτῶν. Ὁ διανύων τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἐλέγτο ἐφηβός). Μὲ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -σκω ἐσχηματίσθη τὸ ἐναορκτικὸν ἡβάσκω (=ἀρχίζω νὰ εἰσερχομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν), τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα. | ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπὶ καὶ παρά : Ἐφηβάω-ῶ=φθάω εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Παρηβάω-ῶ=εἶμαι περασμένος εἰς τὰ χρόνια, παρηλιξ. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ ἐφηβάω-ῶ λέγεται ἐφηβος γίγνομαι, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέοχομαι ἢ ἐγγράφομαι, εἰς ἡβὴν ὀμοῦμαι, ἐν ὥρᾳ ἢ ἐφ' ὥρᾳ ἀνθῶ, ἀκμάζω, θάλλω. | ΑΝΤΙΘ. ἀπανθέω-ῶ, παρακμάζω, παρηβάω-ῶ.

Ἡγεμονέω ῶ, βλ. ἡγεμονεύω.

Ἡγεμονεύω (=εἶμαι ἡγεμών, ἀρχηγός, διευθύνω)—ἄορ. ἡγεμόνευσα. Παθ. ἡγεμονεύομαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ τῶν συνωνύμων. | ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΓΓΝ. πρτ. ἡγεμόνευον, μέλλ. ἡγεμονεύσω, καὶ οἱ δύο ποιητ. | ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ἡγεμόνευμα.

Θ. ἡγεμονευ- ἐκ τοῦ ἡγεμών (βλ. ἡγοῦμαι) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω φωνηεντολήκτων, τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -εως-εὐς οὐσιαστ. (βασιλεὺς-βασιλεύω, ἱππεὺς-ἱππεύω). Ἐκ τοῦ ἡγεμών ἐσχηματίσθη καὶ τὸ συνώνυμον ἡγεμονέω-ῶ, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἡγεμών εἶμι, ἡγεμών γίγνομαι (Θουκ. Α', α, 95 κλπ.), ἡγεμονία χρόμαι, τὴν ἡγεμονίαν ἔχω, ἀρχω, ἡγοῦμαι, κρατῶ. Ἀπὸ τοῦ ἡγοῦμαι ἰδίᾳ οὐδεμίαν ἔχει διαφορὰν τὸ ἡγεμονεύω (Πλάτ. Πρωτ. 351, ε'). Παθ. εἶναι ἡ περιφρασις ἡγεμονίας τυγχάνω.

Ἡγέομαι οὔμαι [1]=προηγοῦμαι, εἶμαι ἀρχηγός, 2)=νομίζω], ἀ π ο ῦ . μέ σ ο ν με ἐνεργ. διάθεσιν—πρτ. ἡγεόμην-οὔμην, μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἄορ. ἡγησάμην, παθ. ἄορ. με παθ. διάθεσιν (περι)ἡγήθη, πρξμ. ὡς ἐνεργ. καὶ παθ. πάντοτε σύνθ. ἡγημαι. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλησιν ἡγοῦμαι ἐμαυτοῦ. | ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Παθ. μέλλ. ἡγηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσος ἀπλοῦς ἡγήθη. Τοῦ συνθέτου διηγοῦμαι ἀπαντᾷ εἰς τοὺς μγν. καὶ μέσ. ἄορ. με ἔξωτερικὴν αὐξήσιν ἐδιηγασάμην καὶ πρξμ. δεδηγήμαι. | ΠΑΡΑΓ. ἡγεμών (ἐκ τοῦ ὁποῖου ἡγεμονία, ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω), Ἀγησί-λαος, Ἀγησί-πολις, Ἄγρις, Ἄγριος, ἡγητέον, εισηγητής, τὰ ποιητ. καὶ μγν. ἡγητήρ (θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ, ἡγητής (ἀφηγητής, καθηγητής, ὄφηγητής) καὶ τὰ μγν. ἡγέτης, ἡγημα (ἀφήγημα, δαίγημα), ἡγεις (ἀφήγησις, δαίγησις κλπ.).

Θ. ἤρ- ἀπό ἀρχικῆν ῥίζαν αγ- (ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἄρω). [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ ἡγοῦμαι ἔχει πολλαπλὴν σύνταξιν : 1) μὲ γενικὴν=ἄρχω, κυριαρχῶ, 2) μὲ δοτ.=γίνομαι ὁδηγός, ὑποδεικνύω εἰς κάποιον τὸ δρόμον, 3) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. (ἡγοῦμαι *τινὶ τὴν ὁδόν*)=ὑποδεικνύω εἰς κάποιον κάτι, 4) μὲ ἀπαρέμφατον (*ἡγοῦμαι δειν*)=νομιζῶ, ὅτι, 5) μὲ αἰτιατ. ὡς ἄντικ. καὶ δευτέραν ὡς κατηγορ. (*ἡγοῦμαι τινα ἀγαθόν*)=νομιζῶ, θεωρῶ τὸ ὡς κάτι. Ἄξια σημειώσεως ἡ φράσις : *ἡγοῦμαι τινα πολλοῦ* (=ἀποδίδωμι εἰς κάτι μεγάλην σπουδαιότητα), *περὶ πλείονος, περὶ πλείστον, περὶ ὁσδερός*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, διά, περί, ἐπί, ἀπό, ἐξ, εἰς, ἐκ, πρό* καὶ μὲ διπλὴν σύνθ. *προθι-, ἐπεκθι-*: *Καθηγέομαι-οὔμαι*=χρησιμοποιῶ ὡς ὁδηγός. *Περιηγοῦμαι* 1)=ὁδηγῶ ὁλόγυρα, 2)=διηγούμαι καὶ περιγράφω. *Ἐφηγοῦμαι*=ὁδηγῶ εἰς ἓνα τόπον. *Υφηγοῦμαι*=προπορεύομαι, δεικνύω τὸν δρόμον. *Ἐισηγοῦμαι*=προτείνω, συμβουλεύω. *Ἐζηγοῦμαι*=προσηγοῦμαι, παραγγέλλω, γίνομαι παράδειγμα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὁδηγῶ *δείκνυμι τινι τὴν ὁδόν, ὁδηγῶ*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἄρχω *βλ. ἄρχω*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομιζῶ : *γινώσκω, δοκῶ* (ἢ *δοκεῖ μοι*), *δοξάζω, κρίνω, νομίζω, ὁμοίᾳ ἢ οἰμαί, ὑπολαμβάνω*. [ΑΝΤΙΘ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προπορεύομαι : Ἐπομαι καὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν *ὑποσηλακῶ-ῶ* (*ἡγεῖτο μὲν Χειρίσφορος, ὑποσηλακῶ δὲ Ξενοφῶν*).

Ἦδομαι (=εὐχαριστοῦμαι), ἄ π ο θ. π α θ. μὲ ἔνεργ. διάθεσιν—πρτ. *ἡδόμεν, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἡσθην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὡς ἔνεργ. τοῦ ἡδομαι ἀπαντιᾶ τὸ ἡδονὴν *παρέχω ἢ ἐμποιῶ τινι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν Ὅμηρον ἀπαντιᾶ μὲσ. ἄορ. *ἡσάμην* (βλ. *ἄμμενος*). Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπίσης καὶ τοὺς μγν. φέρεται καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ἡδομαι : *ἡδω, πρτ. ἡδον, μέλλ. ἡσω, ἄορ. ἡσα*. [ΠΑΡΑΓ. *ἡδονή* καὶ τὸ ἐκ τῆς μτχ. τοῦ ἔνεστῶτος ἐπίορ. *ἡδομένας*=εὐχαρίστως.

Θ. ἡδ- ἐξ ἀρχικοῦ σφαδ (=ἄδ=ἡδ-). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφωνα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐπί, ἐπέ, σύν* : *Ἐφήδομαι*=ἐπιχαιρῶ (συνήθως διὰ κακά). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δι' ἡδονῆς ἔχω, ἀγάλλομαι κλπ.* (βλ. *ἀγάλλομαι*). [ΑΝΤΙΘ. *βαρέως φέρω, ἄηθομαι, λυποῦμαι*.

Ἦδύνω (=γλυκαίνω, νοστιμιζῶ)—ἄορ. *ἡδυνα*. Παθ. *ἡδύνομαι*, ποικμ. *ἡδυσμαι* (*ἡδυσμένος λόγος*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ παθ. ἄορ. *ἡδύνθην* (*ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν*). [ΠΑΡΑΓ. *ἡδυσμα* καὶ τὰ μγν. *ἡδυντέον, ἡδυντήρ* (=ἐκείνος ποῦ νοστιμιζεῖ κάτι), *ἡδυντός-ἡ-όν*.

Θ. ἡδυν- ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἡδύς*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μὲ τὰς προθ. *κατά* καὶ *ἐπί* χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἡδύ τι ποιῶ καὶ τὸ μγν. γλυκαίνω*. [ΑΝΤΙΘ. *πικραίνω*.

Ἦκω (=ἔχω ἔλθει, παρευρίσκομαι)—παρτα. *ἦκον, μέλλ. ἦξω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἄορ. *ἦξα* (*οὐ μὴ με ἴδητε, ἕως ἂν ἦξω, Λουκᾶ ΙΔ', 85*), ποικμ. *ἦκα* (*τινὲς ἀπὸ μακρόθεν ἦκασιν, Ἰωάν. Β, 1*), ὑπερσ. *ἦκειν*, μέσ. *ἦκομαι* (μόνον εἰς τὴν ὑποτακτ. *ἦκηται*), μέσ. μέλλ. *ἦξομαι, ὄλα μγν.*

Θ. ἦκ-. Τὸ ῥημα κατὰ μὲν τὴν μορφήν εἶναι ἔνεστῶς, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν ποικμ., ὃ πρτ. ὑπερσυντέλικος ἢ ἄορ. καὶ ὁ μέλλ. τετελειωμ. μέλλ. εἶναι ἄρα ἔλλειπτικόν. Οἱ ἔλλειπτοντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ μάλιστα τοῦ *ἔρχομαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἐπί, ἀπό, ἐξ, σύν, πρὸς, πρό* : *Ἀνήκω*=ἀνέρχομαι, φθάνω μεχρι τινός (ἐπὶ ἕνους).

Καθήκω = 1) φθάνω (κυρίως ἐπὶ χρόνου), 2) εἶμαι ἀρμόδιος, κατάλληλος (δ κα-
θήκων χρόνος = δ κατάλληλος χρόνος): Οὕτω κατὰ μτγ. τὸ *καθήκον* = ὅ, τι εἶναι
κατάλληλον καὶ ἀμωζον εἰς κάποιον, τὸ χρέος. Τὸ *καθήκω* φέρεται καὶ ἀπρο-
σώπως: *καθήκει μοι* = μοῦ εἶναι ἀμωζον, πρέπον. *Διήκω* = φθάνω ἀπὸ τοῦ
ἐνός ἀκρον εἰς τὸ ἄλλο, ἐκτείνωμαι. *Παρήκω* = παρατείνωμαι ἐπὶ χρόνον = πα-
εἶρηκα, περνώ. *Προήκω* = ἔχω περιέλθει εἰς κάποιον. *Ἐρήκω* = ἀφήκω =
εἰρήκω = φθάνω, ἔχω φθάσει. *Συνήκω* = ἔχω φθάσει μαζί. *Προσώκω* = ἔχω ἔλθει
πλησίον κάποιου, ἀνήκω εἰς κάποιον. ὡς ἐπὶ τοῦ πολὺ ἀπροσώπως *προσώκει* ἢ
προσώκῳ εἶμι = ἀρμόζει. Τὰ ἀπροσώπως λαμβανόμενα συνδ. *καθήκει* καὶ *προσώ-*
ήκει στεροῦνται μέλλοντος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀφινέομαι-οῦμαι, ἐρχο-
μαι, παραγίγνομαι.] [ΑΝΤΙΘ. ἄπειμι, ἀπέρχομαι, οἴχομαι.

^ε *Ἡμαι*, βλέπε *κάθημαι*.

^ε *Ἡμι* (= λέγω). Τὸ ὄ. εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζο-
γράφους τὸ α' ἔν. προθ. ἦν καὶ τὸ γ' ἔν. ἢ παρενθετικῶς εἰς τὰς φράσεις:
ἦν δ' ἐγὼ = εἶπον ἐγὼ, ἢ δ' ὅς — ἦ δ' ἢ = εἶπεν ἐκεῖνος = εἶπεν ἐκείνη.
Ἰὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *φημί* (βλέπε *φημί*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ
ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς χρησιμοποιεῖται καὶ τὸ α' ἔνικόν καὶ γ' πληθ.
τοῦ ἔνεστ. *ἡμι* — ἦσιν = *φημί* — *φασίν*: «παί, ἡμί, παί» (*Αἰριστοφ. Βά-
τραχ. 37, Νεφ. 1145).

Θ. ἡ- ἄσχετον ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ *φημί* (λατιν. aio).

^ε *Ἡσυχάζω* (ὡς ἄμτβ. = μένω ἡσυχός· ὡς μτβτ. = βάζω κάποιον νά
ἡσυχάζῃ, νά ἀναπαυθῇ) — πρτ. *ἡσύχαζον*, μέλ. *ἡσυχάζω*, ἄθο. *ἡσύχασα*.
[ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Παθ. ἔνεστ. ὡς: ἀπρόσ. *ἡσυχάζεται* (= ὑπάρ-
χει ἡσυχία), μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *ἡσυχάζομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. ἀπαν-
τώντες κυρίως εἰς τοὺς Ο'. Εἰς τοὺς Ο' ἔπισθ. φέρεται ὡς παθητ. τοῦ
ἡσυχάζω τὸ *ἡσυχάομαι-οῦμαι* = *ἡσυχάζω*, σιωπῶ (*ἡσυχώθητι* = σιω-
πήσε). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ἡσυχαστής* (ἐξ αὐτοῦ *ἡσυχαστήριον* = μονα-
στήριον), *ἡσυχαστικός*, *ἡσυχαστέον*.

Θ. *ἡσυχάζ-* ἐκ τοῦ *ἡσυχος* (ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ *ἡσυχία*) κατ' ἀναλογίαν τῶν
εἰς -άζω ὁδοντικολήκτων. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὰς προθ. κατὰ καὶ ἐπί:
^ε *Ἐψησυχάζω* = 1) συναίνω, 2) εἶμαι ἡσυχός, ἀναπαύομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.
Τοῦ ἄμτβτ. *ἡσυχάζω*: *ἡσυχίαν ἔχω ἢ ἄγω*, ἐν *ἡσυχίᾳ* εἶμι, *ἡσυχέω* ὦ. Τοῦ μτβτ.
ἡσυχέω, *πρᾶνω* καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *καταστέλλω* καὶ *κατενεάζω*. [ΑΝΤΙΘ
Τοῦ μτβτ. *κινέω-ῶ*, *σγκυκνῶ-ῶ*.

^ε *Ἡττάομαι ὦμαι* (= εἶμαι ἦττων, κατώτερος, νικῶμαι) ἄ π ο θ.
π α θ. — πρτ. *ἦττάομην-όμην*, μέσ. μέλλ. ὡ: παθ. *ἦττήσομαι*, παθ. μέλ.
ἦττηθήσομαι, παθητ. ἄθο. *ἦττήθην*, πρκμ. *ἦττηθα*, ὑπερσυν. *ἦττημην*.
[ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐπλάσθη καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ
ὄ. *ἦττάω-ῶ* (= νικῶ), μέλλ. *ἦττήσω*, ἄθο. *ἦττησα*, πρκμ. *ἦττηκα*.

Θ. *ἦτα-* ἐκ τοῦ συγγρ. *ἦττον* κατ' ἀναλογίαν τοῦ *νικάομαι-οῦμαι*, διότι
κανονικῶς ἔπρεπε νά εἶναι *ἦττόμαι-οῦμαι*, ὅπως δεικνύει καὶ τὸ ἰωνικόν *ἔσοσθ-*
μαι. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀντὶ καὶ σὺν: ^ε *Ἀνηττάομαι-οῦμαι* = ὑποχωρῶ καὶ
ἐγὼ, ἀμοιβαίως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἦττον* εἶμι νικῶς, μέσον *ἔχω*, *ἐλαττώ-*
μαι-οῦμαι, *νικάομαι-οῦμαι*.] [ΑΝΤΙΘ. *κρατῶ*, *νικῶ*, *περιγίγνομαι*.

Θάλλω (=άνθῶ, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν μου· μτφρ. εὐτυχῶ).
Εἰς τοὺς ἀντικεῖν πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστώς. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παρὰτ. *ἔθαλλον* (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. μέλλ. β' με παθ. σημασίαν *θαλήσομαι*, ἄορ. α' *ἔθηλα*, ἄορ. β' *ἔθαλον*, προκμ. *τέθηλα*, ὅλοι μτγν., ὑπεροσ. *ἔτεθήλειν* (ποιητικ. καὶ μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. *θαλλός* (=βλαστός) καὶ τὸ ποιητ. (τὸ) *θάλος*, ἐκ τοῦ ὁποῦν *θαλερός*.

Θ. *θαλ.*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφωμα j=θάλ-j=θάλλ-. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὰς προσθ. ἀνὰ καὶ ἀπό: *Ἀναθάλλω*=βλαστάνω ἐκ νέου. *Ἀποθάλλω*=γάνω τὸ ἄνθος μου, παρακμάζω· ὡς μτβ.=κάνω κάτι νὰ παρακμάσῃ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀκμάζω*, *ἀνθέω-ῶ*, *βλαστάνω*, *ἡβῶω-ῶ*. Ἐπὶ τῆς μτφρ. σημασίας: *εὐδαιμονέω-ῶ*, *εὐπραγέω-ῶ*, *εὐτυχεύω-ῶ* κ. ἄ. ὅ. [ΑΝΤΙΘ. *ἀθαίνομαι*, *ἀπανθέω-ῶ*, *ξηραίνομαι*—*κακῶς πράττω*, *δυστυχεύω-ῶ*, *κακοτυχεύω-ῶ*, *κακοπραγέω-ῶ* καὶ ἄλλα ὅμοια.

Θανατάω-ῶ, βλ. *θανατώω-ῶ*.

Θανατώω-ῶ (=θανατώνω)—μέλλ. *θανατώσω*, ἄορ. *ἐθανάτωσα*. Παθ. *θανατόομαι-οῦμαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *θανατώσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθανατώθην* (=ἐθεωρήθην ἔνοχος θανάτου, κατεδικασθὴν εἰς θάνατον). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *θανατοθήσομαι*, προκμ. *τεθανάτωμαι* (ὁ θάνατος *τεθανάτωται*).] [ΠΑΡΑΓ. *θανάτωσις*.

Θ. *θανατο.*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ θανάτου, παραγώγου τοῦ *θνήσκω* (βλ. *θνήσκω*). Ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐπίσης ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ἐφετιχὸν *θανατιάω-ῶ*, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστώτα, καὶ τὸ μτγν. *θανατιάω-ῶ*=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν πρόθεσιν ἐν: *ἐνθανατιάω-ῶ*=καταδικάζω εἰς θάνατον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θανάτω* ζημιῶ, *κολάζω* θανάτω, *καταγνώσκω* τινὸς θάνατον, *ἐκποδῶν* ποιεῖμαι, *ἀναιρῶ*, *ἀποσφάττω*, *διαφθείρω*, *διαχρήνομαι-ῶμαι*, *κατακαίνω*, *φονεῖω*. Παθ. *ἀποθνήσκω*, *πίπτω*. Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφροσις: *θανάτων τυγχάνω*.

Θάπτω (=τιμῶ τὸν νεκρὸν με τὰς ἐπικηδείους τελετάς, ἐνταφιάζω)—πρτ. *ἔθαπτον*, μέλλ. *θάψω*, ἄορ. *ἔθαψα*. Παθ. *θάπτομαι*, πρτ. *ἐθαπτόμην*, παθ. μέλλ. *ταφήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐτάφην*, προκμ. *τέθαμμαι* (-ψαι-πται, *τεθάμμεθα-φθε-τεθαμμένοι* εἰσίν, ἀπαρέμφ. *τεθάφθαι*, μτχ. *τεθαμμένος-η-ον*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεροσ. προκμ. *τέθαψα*, ὑπεροσ. *ἔτεθάψευ*, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἄορ. α' *ἔθάφθην*, ὑπεροσ. *ἐτεθάμμην*, καὶ οἱ δύο ποιητ. χρησιμοποιούμενοι καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον. [ΠΑΡΑΓ. *τάφος*, *ταφή* καὶ τὸ ποιητ. *ἄθαπτος*, *θαπίεον*.

Θ. *θαψ.*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. τ=θαψ-τ. καὶ διὰ τῆς τροπῆς τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπουνον ψιλὸν π=θαπτ-. Τὸ ἀρχικὸν θ τοῦ θ., ὅταν ἀκολουθῇ εἰς τὴν ἐπομένην συλλαβὴν δασὺ εἴτε εἰς ῥηματικούς τύπους εἴτε εἰς τὰ παραγῶγα, τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ὁμόπουνον ψιλὸν τ (*ταφήσομαι*, *ἐτάφην*, *τάφος* ἐκ τοῦ *θαφήσομαι*, *ἐθάφην*, *θάφος*). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προσθ. κατὰ, *συγκατά*, *ἐν*, *σύν*: *Ἐνθάπτω*=θάπτω εἰς ἕνα τόπον, [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ταφᾶς ποιεῖμαι*, *καρρύντω*, *κρῦπτω* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *κηδέω*. Παθ. *ταφῆς* ἢ *ταφῶν τυγχάνω*.

Θαρρύνω, βλ. *θαρσέω-ῶ*.

Θαρσέω-ῶ και **θαρρέω-ῶ** (ἀμτβ. = ἔχω θάρρος) — πρτ. *ἐθάροσον ονν* (ἢ *ἐθάροον*), μέλλ. *θαρρήσω* ἢ *θαρρήσω*, ἄορ. *ἐθάροσησα* ἢ *ἐθάρορησα*, πρκμ. *τεθάροηκα* ἢ *τεθάροηκα*. Ὡ. μτβ. τοῦ *θαροσ* ὀχρησιμοποιῦνται αἱ περιφράσεις εἰς θάρρος καθίστημί τινα, θάρρος ἐμποῶ ἢ παρέχω τινὶ καὶ τὸ ἔ. *θαρρῶνω* ἢ *θαρρῶνω* (πρτ. *ἐθάρονον* καὶ *ἐθάρονον*, ἄορ. *ἐθάρονα* καὶ *ἐθάρονα*). [ΠΑΡΑΓ. θάρρησις, *θαροσύντως* ἢ *θαροσύντως* (ἐπίορ. παραχθέν ἀπὸ τὴν γεν. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ ἔνεστ. τοῦ *θαρσέω-ῶ*) = μέθάρρος.

Θ. *θαροσ-* καὶ *θαροσ-* ἐκ τοῦ θάρρος καὶ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ρ: θάρρος. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά καὶ ἀπό: Ἀποθαροῶ = λαμβάνω θάρρος, ἔχω πλήρη πεποιθήσιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θάρρος ἐγγίγνεται ἢ ἐμπάπτει μοι, *θαροσάλω* ἔχω πρὸς τι (= ἀντιμετωπιζῶ μεθάρρος κατ) [Ξενοφ. Κ. Ἀνάβ. Β', ζ', 14. Πλ. Ἀπολ. 34, ε'], θάρρος λαμβάνω, θάρρος λαμβάνει με, ἀνέχομαι, ἐπιρροῶνται, *καρτερέω-ῶ*, *τολμῶ-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. δέδοικα, πησῶμα.

Θαυμάζω (1 = παρατηρῶ με θαυμασμόν, τιμῶ, 2) = παραξενεύομαι) — πρτ. *ἐθαύμαζον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *θαυμάσομαι*, ἄορ. *ἐθαύμασα*, πρκμ. *τεθαύμακα*. Παθ. *θαυμάζομαι*, πρτ. *ἐθαυμάζομαι*, παθ. μέλλ. *θαυμασθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθαυμάσθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *θαυμάσω*, μέσ. ἄορ. *ἐθαυμάσῃ* (τι) [Αἰσώπ. μῦθ. 92], παθ. πρκμ. *τεθαύμασμαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *θαυμασμός*, *θαυμασιός*. Ἀπὸ τὸ θαυμασιός παρήχθη τὸ θαυμαστικός, *θαυμαστός* (ἀξιοθαυμαστός) καὶ ἐκ τοῦ θαυμαστός τὸ ἔ. *θαυμαστό-ῶ* = κάνω κάτι θαυμαστόν, μεγαλύνω (Τὸν ἀγίον τοὺς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ *ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος*).

Θ. *θαυμάζ-* ἐκ τοῦ θαυμάζ- καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *θαῦμα* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοτικῶν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ σύν: Ἀποθαυμάζω = θαυμάζω πολὺ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν θαύματι εἰμι, ἄγαμαι. [ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ.

Θεάομαι-ῶμαι (= παρατηρῶ, παρακολουθῶ ὡς θεατῆς) ἀποθ. μέσ. με ἔνεργ. διάθεσιν — πρτ. *ἐθεάομαι-ῶμαι*, μέσ. μέλλ. *θεάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθεασάμην*, πρκμ. *τεθέαμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθεάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντιῶ καὶ παθητ. τύπος τοῦ ἔ., ὁ ἄορ. *ἐθεάθη* (προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην μὴ ποιεῖν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεάθηνα αὐτοῖς, Μιθθ. Γ', 1), ὁ ὀπολιος διεσώθη μέχρι σήμερον εἰς τὴν λεγομένην καθαρεύουσαν γλῶσσαν. [ΠΑΡΑΓ. *θέαμα*, *θεατῆς*, *θέατρον*, *θεατῆς* (ἀθέατος, ἀξιοθέατος), *θεατέον*.

Θ. *θεα-* ἀπὸ τὸ ποιητικὸν οὐσιαστικ. *θέα*. Ὁ χαρακτήρ ἃ ἐκτείνεται πρὸ συμφώνου εἰς ἄ καὶ ὄχι η, διότι προηγείται ε. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *παρά*, *ἐναντι*, *σύν*: *διαθεάομαι-ῶμαι* = βλέπω διὰ μέσου, με ἀκριβείαν. *Παραθεάομαι-ῶμαι* (τι) = παρατηρῶ κάτι πλησίον ἄλλου, παραβάλλω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θεατῆς γίγνομαι* τινος, *θέαν λαμβάνω* (Σοφ. Φιλ. ζ', 36), *θεωρέω-ῶ*.

Θέλω, βλ. *ἐθέλω*.

Θεραπεύω (= περιθάλπω, ὑπηρετῶ εἰς τὴν ἰατρικὴν γλῶσσαν = ἰατροῦν). Τὸ ἔ. εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν κλίνεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσ. Παθ. *θεραπεύομαι*, πρτ. *ἐθεραπεύομαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *θεραπεύσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθεραπεύθη*, πρκμ. *τεθεράπευμαι*. Τὸ μέσ. κατ' ἀνά-

λυσιν *θεραπεύω* *ἐμαντόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέσ. ἄορ. *ἐθεραπευάμην*, παθ. μέλλ. *θεραπευθήσομαι*, ὑπερσ. *ἐεθεραπευήμην*. [ΠΑΡΑΓ. *θεραπεία*, *θεράπνευμα*, *θεραπευτής*, *θεραπευτικός*, *θεραπευτὸς* (*ἀθεράπευτος*, *εὐθεράπευτος*, *διθεράπευτος*), *θεραπευτέον*.

Θ. *θεραπεν*-ἐκ τοῦ *θεράπην* ἢ τοῦ παλαιότερου τύπου τῆς λέξεως *θραγ* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ενω φωνηεντολήκτων (*βασιλεύς βασιλεύω κ.ά θ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί, ἐπί, ὑπερεκ-, ἐκ, πρό : *Ἀντιθεραπένω*=περιθάλλω ἐκεῖνον, πού μὲ ἐπεριποιήθη. *Ἐπιθεραπένω*=ἐργάζομαι μὲ ζῆλον διὰ κάτι. *ὑπερεκθεραπένω*=προσπαθῶ νὰ κερδίσω τὴν εὐνοίαν κάποιου μὲ ὑπερβολικὰς περιποιήσεις. *Ἐκθεραπένω*=ἐντελῶς θεραπένω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν *θεραπείᾳ* ἔχω τινά, *θεραπείαν* ποιοῦμαι, *ἀκέραι-οῦμαι*, *ἰσορροπῶμαι*, *ἰατρῶμαι*, *διακονέω-ω*, *ἐπιμέλωμαι* ἢ *ἐπιμελοῦμαι*, *κῆδομαι*, *τιμῶ*, ὑπουργῶ (τινι), *φρονιζέω*. Παθ. *ἐν* *θεραπείᾳ* *τιγῶμαι* ὑπὸ τινος. [ΑΝΤΙΘ. *ἀτιμάζω*, *καταφρονῶ*, *ἕβριζω*.

Θερμαίνω (=ζεσταίνω)—ἄορ. (*δι*)*εθέρμηνα*. Παθ. *θερμαίνομαι*, ποτ. (*δι*)*εθερμάνωμην*, παθ. ἄορ. *εθέρμάνθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρτ. *εθέρμαινον*, μέλλ. *θερμανῶ*, ἄορ. *εθέρμανα*, ποκμ. *τεθέρμαγκα* καὶ παθ. ποκμ. *τεθέρμασμα*. [ΠΑΡΑΓ. *θερμασία*, *θερμαντικός* καὶ τὰ μτγν. *θέρμανσις*, *θέρμασμα*, *θερμάστρα*, *θερμαντήρ* (=καζάνι διὰ παραγωγὴν θερμότητος), *θερμαντὸς*, *θερμαντέος*.

Θ. *θερμαν*-ἀπὸ τοῦ ἐπίθ. *θερμός*, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας γεν. μέλαρος ἢ. *μελάν j-ω*=*μελαίνω*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *j*=*θερμάν-j* καὶ μὲ τὴν ἐπένηθσιν (βλ. σημ. σ. 24) τοῦ *j*=*θερμάν-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ *παρά*, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί (ὅτε ἀπαντᾷ μόνον ὡς ἀποθ. *ἐπιθερμάνομαι*=*καταλαμβάνομαι* ἀπὸ πυρῶτος) καὶ τὴν κατὰ (*καταθερμάνω*=*θερμαίνω* τελείως). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θερμασίαν* *παρέχω*, *θάλλω* καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *ἀλειάνω*, *χλιαίνω* καὶ *χλιαῶ-ω*. [ΑΝΤΙΘ. *ψύχω*.

Θέω (=τρέχω) [θέεις-εἶς, θέει-εἶ, θέομεν, θέετε εἶτε, θέουσι]—πρτ. *ἔθειον* (*ἔθειε-εις*, *ἔθειε-εις*, *ἔθειομεν*, *ἔθειετε-εἶτε*, *ἔθειον*), μέσ. μέλλ. ὡς *ἔνεργ.* (*μετα*)*θεύσομαι*. Οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ συνωνύμου *τρέχω*, ἦτοι *ἔνεργ. ἄορ. β' ἔδραμον*, ποκμ. *δεδράμηκα*, ὑπερσ. *ἔδεδραμήκειν*. Παθ. πάντοτε σύνθ. (*μετα*)*θέομαι*=*καταδιώκομαι*, *κυνηγέμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μέσ. μέλλ. μὲ *ἔνεργητ.* *σημασίαν* (*μετα*)*θεύσομαι* ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν μτγν. δι' *ἔνεργ. μέλλ.* (*μετα*)*θεύσω*. [ΠΑΡΑΓ. *βοηθός* (*βοη-θός*=*δ* *σπεύδων* πρὸς τὴν βοήν τῆς μάχης, *ὁ* *πολεμικός* *ἐπίκουρος*) καὶ τὸ ποιητ. ἐπίθ. *θοός* ἢ *όν*=*ταχύς*.

Θ. *θε-*=*θε-θεν-*. Ἐκ τοῦ θ. *θε* προήλθε καὶ τρίτον θ. *θο-*, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὰ παράγωγα *θοός-βοηθός*. Ὁ χαρακτηριστὸς συναιρεῖται εἰς *ει*, μόνον ὅπου συναντᾷ *ε* ἢ *ει*, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα συνηρ. εἰς -εω ἢ, τὰ ὅποια ἔχουν μονοσύλλαβον θέμα (περὶ τῶν ἐξαιρέσεων βλέπε ἢ. *δύω-δῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. : ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ, ἐπεκ-, *συγκατα-*, *συνδια-*, *συμπαρά-*, *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, *πρό* : *Διαθέω*=περιτρέχω μτφρ. *διαδίδωμαι*. *Μεταθέω*=τρέχω κατόπιν ἄλλου. *κυνηγῶ*. *Παραθέω*=τρέχω πλησίον, παραλήλων. *Ἀντιθέω*=ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου. *Περιθέω*=διατρέχω ὀλόγυρα, περιβάλλω. *Ἀποθέω*=τρέχω δρομαίως ἀπὸ ἓνα μέρος (ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δρόμον* *ποιοῦμαι*, *δρόμον* *χρῶμαι*, *δρόμον* *ἵεμαι*, *ἐλαύνω* (ὡς μτβτ.), *τρέχω*, *τροχάζω*.

Θεωρέω-ω (1=*παρατηρῶ*, *ἐξετάζω*, *παρακολουθῶ ἀγῶνας*, 2)=

ἀποστέλλομαι ὡς θεωρός, δηλ. ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεός μου εἰς τὰ πανελλήνια ἱερά, μνητεία ἢ τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας). Τὸ ἐνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντ. Παθητ. θεωρέομαι-οὔμαι, πρτ. (καί)εθεωροέμην-οὔμην. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλημιν: παραθεωρῶ (= παραβάλλω) ἐμαυτὸν πρὸς τινα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ὕπερσ. ἐνεργ. φωνῆς ἐτεθεωρήκειν, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. θεωρήσομαι, παθ. μέλλ. θεωρηθήσομαι, ὕπερσ. ἐτεθεωρήμην καὶ ἀναύξητος τεθεωρήμην, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. θεώρημα, θεώρησις, θεώρησιον καὶ τὰ μτγν. θεωρητής (ἐπιθεωρητής), θεωρητικός, θεωρητός, ἀθεώρητος (= ἰθεατός), δυσθεώρητος (ὕψος δυσθεώρητον).

Θ. θεωρῶ- ἀπὸ τὸ θεωρός (θέα-φορός τοῦ φορέω-ω (= δράω-ω). Ἐκ τοῦ θεωρός καὶ τὸ θεωρία. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, παρὰ, σύν: Καταθεωρῶ-ω= βλέπω ἀπὸ πάνω. Παραθεωρῶ=ἐξετάζω κατὰ πλησίον ἄλλου, παραβάλλω. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθητ. παραθεωροῦμαι=ἐξετάζομαι ἐπιπολαίως, παραμελοῦμαι (πασθεοροῦντο αἱ γῆραι τῶν ἐλλημιστῶν, Πράξ. Ἀπ. 5', 1). Συνθεωρῶ=1) παρατηρῶ συγχρόνως ἐκ παραλλήλου, 2)πηγαίνω εὐς θεωρός μαζί με ἄλλους. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ ἀθέω-ω, ἐξετάζω, θεάομαι-οὔμαι, σκοπέω-ω ἢ σκοποῦμαι..

Θήγω (=ἀκονίζω μτφρ. παροξύνω, παρορμῶ). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστώς θήγω-θήγεται καὶ ὁ παθ. πρkm. τέθηγμα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. θήξω, ἄορ. ἐθήξα, μέσος ἄορ. ἐθήξάμην, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ π ητ. καὶ μτγν. θηγάνη (=ἀκόνη), θήξις (=ἀκόνισμα), θηκτός, ἄθηκτιος (=ἀτροχίστος).

Θ. θηγν. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. χωρὶς πρόσφωμα. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ὄ. εἶναι τὸ θηγάω. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὰς προθ. κατὰ καὶ παρὰ πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας τοῦ ὄ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκονάω-ω, δέζνω-διακελεύομαι, θαροῦνω ἢ θαροῦνω, παρακαλῶ, παρακλείομαι.

Θηράω-ω (=κυνηγῶ, συλλαμβάνω)—πρτ. ἐθήραον-ων, μέλλ. θηράσω, ἄορ. ἐθήρασα, πρkm. τεθήρακα. Μέσ. καὶ παθ. θηράομαι-οὔμαι. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Μέσ. μέλ. θηράσομαι (ποιητ.), παθ. μέλ. θηραθήσομαι (μτγν.), μέσ. ἄορ. ἐθηρασάμην, παθητ. ἄορ. ἐθηράθην, καὶ οἱ δύο ποιητικοί. [ΠΑΡΑΓ. θηρατίος-τέον καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. θήραμα, θηράσιμος, θηρατίς.

Θ. θηρα- ἐκ τοῦ οὔσιαστ. θήρα (=κυνήγι). Ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ θηρεῖω, τὸ ὅποιον σχηματίζεται ὁμαλῶς κατὰ τὰ ἄλλα, στερεῖται δὲ μόνον ἐνεργ. ὕπερσ. καὶ παθ. μέλλοντος, πρkm. καὶ ὕπερσ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐκ καὶ σύν: Ἐκθηράομαι-οὔμαι, ἀ π ο θ.=συλλαμβάνω κυνηγῶν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θήραν ποιῶμαι (τὸ θήραν ποιῶ=γίνομαι αἴτιος κυνηγίου), ἀγρεύω, διώκω, θηρεῖω, κυνηγεῖω-ω καὶ τὸ μτγν. κυνηγέω-ω.

Θηρεύω (=κυνηγῶ), βλ. θηράω-ω.

Θιγγάνω (=ἐγγίζω). Τὸ ὄ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογρ. ἀπαντᾷ ὁ ἄορ. β' ἐθιγον (μόνον εἰς τὴν ὑποτ. θίγω καὶ τὴν μτγ. θιγών). Τὰ λοιπὰ διὰ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. θίξω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. θίξομαι (ποιητ.), παθ. θιγγάνομαι, παθητ. ἄορ. ἐθίχθην, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. καὶ

μγν. *θίγμα* (= ἄγγιγμα, ἰδίως τῶν μολυσματικῶν ζωοφίων καὶ ἐντόμων), *θίξις*, *ἄδικτος*, *εὐδικτος*.

Θ. *θιγ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. γ πρὸ τοῦ χαρακτήρος γ = *θιγγ-* = *θιγγ-*. Διὰ τῆς προσλήψεως κατόπιν τοῦ προσφύματος *αν* = *θιγγαν-* (*θιγγάνω*). Ἐκ τῶν ἄορ. β' *ἐθιγον* προήλθε τὸ νεοελληνικὸν *θίγω*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μετὰ τὴν πρόθ. *παρά* : *Παραθιγγάνω* = ἐγγίξω πλαγίως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, ἐπιλαμβάνομαι, θοπεύω, ψάω, ψηλαφάω-ῶ.

Θλίβω (= πιέζω, στενοχωρῶ) — ἄορ. *ἐθλιψα*. Παθ. (ἐκ)θλίβομαι, παθητ. ἄορ. *ἐθλίφθην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποτ. *ἐθλιβον*, μέλλ. *θλίψω*, πρκμ. *τέθλιφα*, ὅλοι μγν. Παθ. ποτ. *ἐθλιβόμην* (μγν.), μέσ. μέλλ. *θλίψομαι* (ποιητ.), παθ. μέλλ. β' *θλιβήσομαι*, παθ. ἄορ. β' *ἐθλίβην*, πρκμ. *τέθλιμμαι* καὶ *τέθλειμμαι*, ὅλοι μγν. [ΠΑΡΑΦ. Τὸ μγν. *θλίψις* (1) = πίσεις, (2) μίφο. = λύπη].

Θ. *θλῖβ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφου. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μετὰ τὰς προθ. *κατὰ* (*καταθλίβω* = πιέζω κατὰ ἐπάνω εἰς κάτω) ἀπὸ (*ἀποθλίβω* = πιέζω καὶ ἐξάγω), *ἐκ* (*ἐκθλίβω* = ἐξάγω διὰ τῆς πίσεως [προβλ. τὸ ἰδικόν μας *ἐκθλίψις* τοῦ ἐλαίου] καὶ μφο = προξενῶ *θλίψιν*) καὶ *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πιέζω*, *συνοθέω-ῶ*, *ἀνάω ῶ*, *λυπέω-ῶ*.

Θνήσκω ἢ θνήσκω. (= ἀποθνήσκω, φρονεύομαι) καὶ συνηθέστερα σύνθ. ἀποθνήσκω — ποτ. *ἐθνησκον* καὶ συνήθως σύνθ., μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. πάντοτε σύνθ. ἀποθανοῦμαι, ἄορ. β' πάντοτε σύνθ. ἀπέθανον, πρκμ. μόνον ἀπλοῦς *τέθνηκα*, ὑπερσ. μόνον ἀπλοῦς *ἐτεθνήκειν*, τετελ. μέλλ. *τεθνήξω*¹ καὶ νεώτερος *τεθνήξομαι* καὶ *τεθνήξομαι ἔσομαι*. Ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ. κλίνονται ὡς ἐξῆς : πρκμ. *τέθνηκα*-*κας*-*κε*, *τεθνήκαμεν*-*κατε*-*κασι* ἢ *τέθναμεν*-*τέθνατε*-*τεθνάσι* (ν), ὑποτ. *τεθνήκω*, εὐκτ. *τεθναίην*-*ης*-*η* κλπ. ἢ *τεθνεῶς εἶην*, προστακτ. [*τέθνηθι*] *τεθνάτω* κλπ., ἀπαρέμφ. *τεθνηκέαι* ἢ *τεθνάαι*, *μτχ*. *τεθνηκῶς κυτὰ κός* ἢ *τεθνεῶς-τεθνεῶσα*-*τεθνηκῶς* [*τεθνεός*]. Ὑπερσ. *ἐτεθνήκειν*-*και* *και*, *ἐτεθνήκαμεν*-*κατε*-*κεσαν* ἢ *ἐτεθνασαν*. Τὸ *θνήσκω* ὑπό τινος λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ κτείνω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τὸν λεξικογράφον Σουΐδαν φέρεται β' πρὸς προστ. πρκμ. *τέθνασο* (*τεθνάτω*-*τέθνατε*-*τεθνάτωσαν*). [ΠΑΡΑΦ. *θάνατος*, *ἀθάνατος*, *θνητός*, *ἡμιθνης* (= ἡμιθανής, μισαποθαμμένος).

Θ. *θαν-*, *θνα-* καὶ *θνη-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστὸς *θνη-* μετὰ τὸ πρόσφ. *ισκ* = *θνησκ-* = *θνήσκ-*. Φέρεται ἐν τούτοις καὶ χωρὶς ὑπογεγραμμένην. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς συνηθέστερας μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως τὸ θ. ἀπαντᾷ καὶ μετὰ διπλῆν σύνθεσιν *ἐπατο-*, *προαπο-*, *συναπο-*, *ὑπεραπο-*, *ἐναπο-*, *ἀναπο-* : Ἐπαποθνήσκω = ἀποθνήσκω ὑστερὰ ἀπὸ πόνου. Ἀναποθνήσκω = καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φρονεύς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπογίνομαι, ἀποιχομαι, θανατοῦμαι-οῦμαι, φρονέομαι, τελευτῶ τὸ ζῆν ἢ τὸν βίον ἢ ἀπλῶς τελευτῶ, καταλύω ἢ καταστρέφω τὸν βίον, μεταλλάττω τὸν βίον.

Θορυβέω-ῶ (= προκαλῶ θόρυβον, ἐνοχλῶ). Τὸ θ. σχηματίζεται

1) Ὁ σχολιαστὴς τῶν Ἀχαρῶν τοῦ Ἀριστοφάνους (στίχ. 590) καὶ ὁ λεξικογράφος Σουΐδας (σ. 1013) λέγουσι, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ σ λέγουσι *τεθνήσκω*. Ἡ πλάνη των εἶναι προφανής, διότι οὔτε ἀπὸ τὰ κείμενα οὔτε ἀπὸ καμμίαν ἄλλην μαρτυρίαν ἐπιβαιόυται ἡ γνώμη των.

δμαλῶς εἰς τὴν ἔνεργ. καὶ παθ. φωνήν. Στερεῖται ἔνεργ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντελ. [ΠΑΡΑΓ. ἀθροῦβητος.

Θ. θορυβε· ἐκ τοῦ θόρυβος κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς -ος γεν. εσος=ους σιγμολήκτων οὐδετέρου οὐσιαστ. (κρατός—κρατέω—κρατέω-ω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί. Ἀναθορυβέω=ἐκδηλώνω θορυβῶδες τὴν ἐπιδοκιμασίαν μου. Καταθορυβῶ=δημιουργῶ θόρυβον ἐναντίον κάποιου, ζαλιζῶ κάποιον μὲ τὸν θόρυβον τοῦ προκαλῶ. Διαθορυβῶ=φέρω εἰς σύγχυσιν. Ἐπιθορυβῶ=διὰ θορύβου ἐκφράζω τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ τὴν ἀποδοκιμασίαν μου.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. εἰς θόρυβον καθίστημι τινα, θόρυβον παρέχω, θροῶω-ω καὶ διαθροῶω. Ὡς παθ. εἶναι θόρυβός ἐστι, ἐν θορῶβω εἰμί, εἰς θόρυβον καθίσταμαι.

Θρασύνω (=καθιστῶ θαρραλέον κάποιον, τὸν γειμίζω θάρρος). Εὐχρηστος μόνον ὁ ἔνεστῶς καὶ αὐτὸς μόνον εἰς τὴν μετοχήν. Μέσ. θρασύνομαι (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ κακὴν σημασίαν=γίνομαι ὑπερβολικὰ τολμηρός, αὐθάδης), μέσ. ἄορ. ἔθρασονάμην. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμένως θρασύνω ἢ παραθρασύνω ἑμαντόν. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφραστικῶν καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. Παλαιότερος τύπος τοῦ ῥ. εἶναι θρασύνω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. μέσ. φων. ἔθρασονόμην, παθ. ἄορ. μὲ σημασίαν μέσην ἔθρασονήην, ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ῥ. διετηρήθη μέχρις ἡμῶν εἰς τὴν μέσην φωνὴν ἐπιτεταμένον μὲ τὴν προθ. ἀπό ἐπὶ μεμλιτῆς ἐννοίας=γίνομαι τελείως αὐθάδης, προπέτης.

Θ θρασαν· ἐκ τοῦ θρασὺς (ἀρχικῶς θρασὺς, ἐκ τοῦ ὁποῖο το θρασύνω), κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -νω ῥήματα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀπό.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θάρρος ἐμποῶ τινι, θρασύνω ἢ θρασύνω, ἐπιρροῶννμι, παραινέω-ω, παρακαλέω-ω, παρακλεῖνόμεναι, παρορμάω-ω. Τοῦ μέσου θρασύνομαι συνώνυμα εἶναι: ἀλαστονεύομαι, κομπάζω ἢ κομπέω-ω, μεγαλαυχέω-ω καὶ μάλιστα τὸ μέσ. μεγαλαυχῶμαι.

Θραύω (=σπάζω, τσακίζω)—ἄορ. ἔθραυσα. Παθ. θραύομαι. παθ. ἄορ. ἐθραυσθήν, πρκμ. τέθραυμαι καὶ τέθραυμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἔθραυον (μτγν.), μέλλ. θραύσω (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. πρτ. ἔθραυόμην, παθ. μέλλ. θραυσθήσομαι, ὑπερσ. ἐτεθραύσομην, ὄλοι μετγν.] ΠΑΡΑΓ. θραυστός, ἄθραυστος (ἐπιγρ. Δ' αἰῶνος) καὶ τὰ ποιητ. ἢ μτγν. θραῦσις, θραῦσμα ἢ θραῦμα (ποιητ. καὶ μτγν.), θραυσμός.

Θ. θραυν· ἐκ τοῦ ὁποῖο καὶ θραν- (λατ. fraudo=ἀπάτῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, διά, παρά, σύν: Διαθραύω=τσακίζω εἰς μικρὰ τεμάχια. Παραθραύω=τσακίζω καὶ ἀποσπῶ ἓνα τεμάχιον.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀράττω, θρύπτω, κατάρννμι, κερματίζω, κλάω-ω, ῥήννμι καὶ καταρρήννμι, συντρίβω καὶ τὸ μτγν. θλάω-ω.

Θροῶω-ω (=ψιθυρίζω, διαδίδω, θορυβῶ). Εἰς τοὺς ἀπτικούς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. διαθροῶω-ω, πρτ. διεθροῶον-ον, ἄορ. διεθρόησα. Τὸ παθ. διὰ τῆς περιφράσεως θροῶω διέρεχεται. Τὰ ἔλλειποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. ἔνεστ. διαθροῶομαι-οὔμαι=ταράσσομαι (μτγν.).] ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. θρόησις=ταραχὴ, τρόμος.

Θ. θροο· ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. θρόος-οῦς (=ψιθυρος, θόρυβος) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ σιγμολήκτων οὐδετέρ. οὐσιαστ. (ἄνθος—γεν. ἄνθεος ὅς-οῦς=ἀνθέω-ω=ἀνθέω ὦ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θορβέω-ω, θυλέω-ω, ψιθυρίζω.

Θρυλέω-ω (=ψιθυρίζω, διαδίδω)—πρτ. ἐθρύλεον-ον, μέλλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλέομαι-οὔμαι (=φέρωμαι εἰς τὰ στόματα τῶν ἄν· Ἄνώματα ῥήματα—N. Φραγκίσκου

θρώπων, διαφηνίζομαι), ποικ. *τεθρύλημαι*, ὑπερσ. (δι)ε**τεθρύλημην**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄορ. *ἐθρύλησαι*, ποικ. *τεθρύληκα*, ὑπερσ. *ἐτεθρύλημαι*. Παθ. πρτ. *ἐθρυσέμην-οὔμην*, παθ. μέλλ. *θρυσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθρυσθήην*. [ΠΑΡΑΓ. *πολυθρύλητος* καὶ τὰ μτγν. *θρύλημα* (=ἀντικείμενον κοινῆς ὀμιλίας, παροιμία) καὶ *θρυστός*.

Θ. *θρυσ-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *θρῦλος* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω* συννηρημ. (βλ. *θρῶεω*), τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμόληκτα οὐσιαστ εἰς *-ος* γεν. *εσ-ος=ους* (ἄνθος-ἄ. θεός-ος=ἄνθῆσ-ω=ἄνθῆω-ῶ κλπ.). Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους τὸ *θρῦλῶ* ἐγράφετο ἐσφαλμένως μὲ διπλοῦν λ, ἢ συνήθεια δὲ αὐτὴ διειρητήθη καὶ μέχρι τῶν ἰδικῶν μας χρόνων: «*θρῦλλῶ*, ἐξ οὗ καὶ ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον *θρῦλλος*. Ταῦτα δὲ ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς Λ οἶδε προφ. ρειν» (Εὐσταθ. Παρεκβ. Ὁμ. σ. 1307, 45). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. *διά*: *Διαθρῦλέω-ῶ=διασαλιζέω*, διαφηνίζω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐκλαλέω-ῶ*, *θρῶεω-ῶ* καὶ *διαθρῶεω-ῶ*, *ψιθυρίζω*].

Θρύπτω (=θρύβω, τσακίζω). Εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν μόνον ὁ ἔνεστώς. Μέσ. καὶ παθ. *θρύπτομαι* (ὡς μέσον=κάνω τσακίσματα, νάζια' ὡς παθ.=τσακίζομαι), μέσ. πρτ. *ἐθρυσπίτομην*, παθ. ποικ. (δια)τέθρυνμαι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *θρύψω*, ἄορ. *ἐθρυνψα* καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. μέλλ. *θρύψομαι* (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *θρυσθήσομαι* παθ. ἄορ. *ἐθρυσθήην* καὶ *ἐθρύβην* (μτγν.) καὶ ποιητ. *ἐθρύψην*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐθρυσπιος* (=ἐκεῖνος ποῦ θρύβεται (πασπαλίζεται) ἐπάνω εἰς κάτι), *τρυφή*, *θρύψις* καὶ τὰ μτγν. *θρύμμα*, *θρυσπιός*, *ἄθρυσπιος*, *εὔθρυσπιος*].

Θ. *θρυσ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. τ καὶ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπνοον π=θρύπτ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρόθ. *διά*, *ἀπό*, *ἐν* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *περί*: *Διαθρύπτω=τσακίζω*' μτφρ. ἀδυνατίζω, ἐκθιλιώνω *Ἀποθρύπτω=διαθρύπτω*. *Ἐνθρύπτω=θρύβω* μέσα εἰς ὑγρὸν κάτι, κάνω παπάρα *Περιθρύπτω=τσακίζω* εἰς τεμάχια. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀράττω, θραύω, κατάγγνμι, κερματίζω, κλάω-ῶ. *ὀγγννμι* καὶ *καταρογγννμι*, *συντριβίω*. Τοῦ μέσ. *θρύπτομαι*: *ἄθρυντομαι*, *ἀκκίζομαι*, *ἀλαζονεύομαι*, *καλλοπίζομαι*, *κομπάζω*, *κουπέω-ῶ*, *μεγαλανχέω-ῶ*].

Θρώσσω (=τινάσσομαι, δροῶ). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. β' σύνθ. *ἀνέθορον* (ἀπαρέμφ. *ἀναθορεῖν*, μτχ. (ἐκ)θροῶν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ῥ. εἶναι κυρίως ποιητικόν. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐκτός τοῦ ἔνεστ. *θρώσσω* καὶ μέλλ. *θοροῦμαι* Εἰς τοὺς μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸν ἄορ. β' (ἄν)έθορον (Ἰωνὰς ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀνέθορεν) ἀπαντᾷ καὶ ἄορ. α' (ἄν)έθρωσα.

Θ. *θροσ-* ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μετὰπτωσιν *θρω*. Τὸ θ. *θρω-* μὲ τὸ πρόσφ. *ισκ=θρωσκ-θρῶσκ-*. Συγγενὲς πρὸς τὸ θ. τοῦ *θρώσσω* (*θροσ-*) εἶναι τὸ θ. τοῦ *θρῶω-ῶ*, *θοῦρος* καὶ *θούριος* (=ὁ ὀρητικὸς, ὁ πολεμικὸς). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρόθ. *ἀνά* καὶ *ἐκ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄλλομαι, ἄτιω ἢ ἄσσω, *πηδάω-ῶ*].

Θυμόμαι-οὔμαι (=θυμώνω) ἄ π ο θ. πα θ. — παθ. ἄορ. ὡς μέσος *ἐθυμόθηην*, ποικ. *τεθύμωμαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. μέλλ. *θυμῶσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθυμωσάμην*. Ποιητικὸς τύπος τοῦ ῥ. εἶναι *θυμαίνω*. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *θυμωθήσομαι* καὶ ἔνεργητ. τύπος τοῦ ῥ. *θυμῶω-ῶ*, ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ὁποίου *ἐθύμωσα* τὸ σμμερινὸν *θυμόνω*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *θύμωμα*, *θύμωσις*.

Θ. *θυμο-* ἐκ τοῦ *θυμός* (=ψυχὴ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ὑπὲρ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν κατά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θυμὸς* *ἔχει με* ἢ *λαμβάνει*,

με, χαλεπῶς ἔχω τινα, ἐν ὁργῇ ἢ δι' ὁργῆς ἔχω τινα, ἀναγκάτω-ῶ, ὀργίζομαι, χαλεπαίνω.

Θύω (=θυσιάζω). Τὸ ἐνεργ. ὁμαλόν. Ὑπερσ. ἔλλειπει. Μέσ. καὶ παθ. θύομαι, πρτ. ἐθνύθη, μέσ. μέλλ. θύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθνύσομαι, παθ. ἄορ. ἐθύθη, ποκμ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθύθη. Τὸ μέσον δὲν διαφέρει κατὰ τὴν σημασίαν ἀπὸ τὸ ἐνεργητικόν, καίτοι παλαιὸς γραμματικός, ὁ Ἡρωδιανός, λέγει περὶ αὐτοῦ τὰ ἀκόλουθα: «θύσαι, τὸ ἀνευ μαντείας ἀπλῶς σφάζει· τὸ δὲ καὶ τὰ ἱερεῖα ἐπισκοπήσαι καὶ σκέψασθαι θύσασθαι». [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. τυθήσομαι (μτγν.).] [ΠΑΡΑΓ. θύμα, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. θυμέλη (=θύσιαστήριον, βωμός· εἰς τὸ θέατρον=βῆμα ἐν εἴδει βωμοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας, ἀπὸ τὰς βαθμίδας τοῦ ὁποίου διηύθυνε τὰς κινήσεις τῶν χορευτῶν ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ· κατόπιν=ἡ σκηνή), καὶ θυτήρ καὶ τὰ μτγν. θύσις. θυτήριον (1)=θύμα, 2)=θύσιασθ(ήριον)], ὁ θύμιον ἢ τὸ θύμιον=θυμάρι (διότι πρῶτον αὐτὸ ἐχρησιμοποίηθ' πρὸς καύσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ), ἄθυτος, θυτέον.

Θ. θύ. Ὁ χαρακτῆρ υ εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ, θ, μ ἀρχῶν μένων ὀνηματικῶν καταλήξεων (τέθυκα, ἐθύθη, τέθυμαι, ἐτεθύμη). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἀπό, πρό, σύν. Καταθύω=θυσιάζω, ἀφιερόω. Ἀποθύω=προσφέρω θυσίαν, τὴν ὅποιαν ὑπεσχέθη [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θυσίαν ποιοῦμαι ἢ ποῦω, βοῦντιῶ-ῶ, καθιερῶω, καλλιερῶω (=θυσιάζω, ἀφιερόω) (=θυσιάζω καὶ ἔχω καλὰ σημεῖα ἐκ τῆς θυσίας), ὀλοκαυτώ-ῶ (=προσφέρω θυσίαν καίων ὀλόκληρον τὸ θύμα), σφαγιάζομαι.

I

Ἰάομαι ὠμαι (=θεραπεύω) ἀποθ. μέσ. μὲ ἐνεργ. διάθ. —μέσ. μέλλ. ἰάσομαι, μέσ. ἄορ. ἰασάμη, παθ. ἄορ. μὲ παθ. διάθισιν ἰάθη. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ἰαθήσομαι (ἰαθήσεται ὁ παῖς μόνον λόγῳ), ποκμ. ἰάμαι, καὶ οἱ δύο μτγν.] [ΠΑΡΑΓ. ἰασίς, ἰάσιμος, ἰάμα ἰατρός (ἐξ αὐτοῦ ἰατρῶω, ἰατροῖον, ἰατρικός), ἰατός, εὐίατος (=εὐκολοθεράπευτος), δνσῖατος, ἀνίατος.

Θ. ἰα-. Ὁ χαρακτῆρ α πρὸ τῶν καταλήξεων ποῦ ἀρχίζουσιν ἀπὸ σύμφωνον ἔκτείνονται εἰς -α καὶ ὄχι η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι (ἰάομαι, ἰάθη). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐξ: ἐξιάομαι-ῶμαι=θεραπεύω τελείως.] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Βλέπε ἀκρόμαι-οῦμαι.

Ἰδῶ, βλ. ἰδρῶ-ῶ.

Ἰδρῶω-ῶ (=ιδρῶνω). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν μτγ. ὁ ἰδρῶνω-ῶν, γεν. ἰδρῶντιος (Πατηγύας προφαίνεται ἐλαύνων ἀνά κράτος, ἰδρῶντι (ἄλλως ἰδρῶντι ὡς ἀπὸ ἐνεστ. ἰδρῶω) τῷ ἱππῳ)—ἄορ. ἰδρῶσα. Ὡς ἐνεργ. μτβτ. τοῦ ἰδρῶω-ῶ φέρεται ἡ περιφρασις ἰδρῶσα παρέχω ἢ ἔχω τινί [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἰδρῶσω (ποιητ. καὶ μτγν.), ποκμ. ἰδρῶκα, παθ. ποκμ. ἰδρῶμαι, καὶ οἱ δύο μτγν.] [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἰδρῶμα, ἰδρῶσις (ἐφίδρωσις), ἰδρωτήριον (=λουτρὸν ἀποβλέπον εἰς ἰσχυρὰν ἐφίδρωσιν, τὸ χαίμα), ἰδρῶα ἢ ἰδρῶα (τὰ)=θερινὰ ἔξανθήματα, ἰδρωτήρια, ἰδρωτήριλλες.

Θ. ἰδρο- ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μετὰπτωσιν (βλ. ὑπόσημ. σ. 29) ἰδρω- [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐν καὶ εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν κατὰ (: καθιδρῶω-ῶ=ιδρῶνω πολὺ. Πρβλ. καθιδρῶς-ωτος, σημερον καθιδρῶς).] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἰδῶ, τοῦ ὁποίου μόνον ἢ μτγ. ἀνιδρῶσα ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀπτ. πῆζογρ. [ΑΝΤΙΘ. ὑγῶω-ῶ.

Ἰδρῶω (=ἀνεγείρω, κτίζω, στήνω)—ἀόρ. (μεθ)ἰδρῶσα. Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἰδρῶμαι, μέσ. μέλλ. ἰδρῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρῶσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσος ἰδρῶθην (=ἰδρῶσα τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ἰδρῶθην ἀπὸ ἄλλου), πρkm. μέσ. καὶ παθ. ἰδρῶμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. ἰδρῶνοι, μέλλ. ἰδρῶσαι, καὶ οἱ δύο ποιητ., πρkm. ἰδρῶκα, παθ. μέλλ. ἰδρῶθήσομαι, ὑπερσ. ἰδρῶμην, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀν-ἰδρῶτος, ἰδρῶμα, ἰδρῶσις, ἰδρῶτέον.

Θ. ἰδρῶ. Ὁ χαρακτήρ ην παντοῦ μακρός. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ μετὰ καὶ εἰς τὰς μτγν. μὲ διπλὴν σύνθ. ἐγκαθ-: Καθιδρῶω=ἐγκαθιδρῶω τοποθετῶ. Μεθιδρῶω=μετατοπιζῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κτίζω, οἰκοδομῶ.

Ἰεράομαι-ῶμαι (=εἶμαι ἱερός ἢ ἱερεία). Ὁ ἐνεστ. μόνον εἰς τὴν μτγ. ἱερωμένη (=ἱερεία οὔσα), μέσ. ἀόρ. ἱερασάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἱεράσομαι (Ἰώσηφ. Ἰουδ. Δ, β', 4), πρkm. ἱεραμην, ὑπερσ. ἱερώμην (Σουτῖδ. 520, β'), ὅλοι μτγν.

Θ. ἱερα- ἐκ τοῦ ἱερός. Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐπιθ. ἐσχηματίσθη ἐπίσης καὶ τὸ ὀ ἱερέω (εἰ, τοὺς ἀτικούς, καθιερέω=διὰ τελετῆς καθιερώω, συνήθως τὸ σφαιγίον=θυσιάζω) καὶ τὸ ἱερώ-ω (εἰς τοὺς ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σύνθ. καθιερώ-ω=καθιστῶ ὡ κατὶ ἱερόν, ἀφιερῶνω). Καὶ τὸ μὲν ἱερέω ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ ἀπαρξέφ. τοῦ ἐνεστώτος, τὸ δὲ καθιερώ-ω ἔχει ἐνεργ. ἀόρ. καθιέρωσα, παθ. ἀόρ. καθιερώθην, πρkm. καθιέρωμαι (πρβλ. τὸ σημερ. τὰ καθιερωμένη) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ ἱερός ἢ ἱερεία εἰμι.

Ἰερεύω, βλ. ἱεράομαι-ῶμαι.

Ἰερόω-ῶ, βλ. ἱεράομαι-ῶμαι.

Ἰζάνω. (μτβτ.=κάνω κατὶ νὰ καθίσῃ, κατακαθίσῃ' ἀμτβ.=κατακαθίζω)—πρτ. ἰζανον. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ἰζω (βλ. ἰζω).

Ἰζω (μτβτ.=βάζω κάποιον νὰ καθίσῃ' ἀμτβ.=κάθομαι, ἦσυχάζω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀτικούς πεζογρ. κατὰ κανόνα σύνθετον καθίζω, πρτ. ἐκίθιζον, μέλλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκάθισα καὶ καθέισα (ὑποτ. καθέσω κλπ. Θουκ. Γ', 104) καὶ σπανιώτερα καθισα. Μέσ. ἰζομαι (=καθίζω τὸν ἑαυτὸν μου, κάθομαι' ἐπὶ πραγμάτων=κατακαθίζω, βουλλιάζω) καὶ συνηθέστ. καθίζομαι, πρτ. ἐκαθίσάμην, μέλλ. καθιζήσομαι, μεσ. ἀόρ. ἀπλοῦς εἰσάμην (ὑποτ. ἔσωμαι, μτγ. ἐσάμενος) καὶ σύνθ. ἐκαθισάμην. Οἱ τύποι τοῦ εἰσάμην ἐχρησιμοποιοῦντο κυρίως ἐπὶ τῶν ἰδρυτῶν τῶν ναῶν' ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἀτικῶν πεζογράφων οἱ τύποι αὐτοὶ ἦσαν πλέον ἀρχαῖοι καὶ ἐπομένως ἀκατάληπτοι, συνωδεύοντο πρὸς διασάφην ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ συνωνύμου κτίζω (τῶν εἰσαμένων καὶ κτισάτων, Θουκ. Γ', 58, 5). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἐκάθιζον ἢ καθίζον (ποιητ.), μέλλ. καθίσω (μτγν.), ἀόρ. εἶσα (ποιητ.), καὶ ἰζῶμαι καὶ ἐκαθίσῃσα, μτγν. πρkm. ἰζῆκα καὶ κεκάθικα (εὐρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κεκάθικεν, Εὐαγγ. Λουκᾶς), μέσ. μέλλ. καθίσομαι (καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνων), καθισῶμαι καὶ ἀπλοῦς εἶσομαι, παθ. ἀόρ. εἰς τὴν μτγ. καθιζήθεις, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἰζῆμα, καθιζήσις, συνίζῃσις (=κατακάθισμα, βουλλιαγμα).

Θ. sed (λατιν. sedeo). Διὰ συγκοπῆς (μεταπίσεως) τὸ θ. sed- ἔγινε sd- καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλ. σι-σδ-. Μὲ τὴν τροπὴν κατόπιν τοῦ ἀρχικοῦ σ εἰς ds-εἶαν (πρβλ. ἐπομαι, ἔρωω κλπ.) καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ sd εἰς ζ=ἰζ-. Ἀπὸ τῶ, θ. μὲ τὴν προσθήκην τοῦ προσφ. αν προήλθε τὸ ρ. ἰζάνω (σι-σδ-άν-ω=ἰζάνω). τὸ ὅποιον βλ. κατωτέρω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, ἀνακαθ-, παρακαθ-

προσκαθ·, συγκαθ·, συμπαρακαθ·, επί· υπό· εν· σύν· προς και εις τους μετρ. και με την πρό· Ἐνακαθίζω=καθίζω κάτι τὸ μέσ. ἀνακαθίζομαι=ἀνακαθίζω τὸν ἑαυτόν μου (κυρίως ἐπὶ ξαπλωμένου εἰς τὸ κρεβάτι). Ἐνίζω ὡς ἀμτβ=κάθουαι ἐπάνω εἰς κάτι. Προοίζω=κάθουαι πλησίον. Προκαθίζω=κάθουαι εἰς θέσιον ἀνωτέρων, προϊτάμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς ἀμτβ. σημασίας· Καθέξομαι, κάθημαι.

Ἰημι (=ὄριτω). Ὁ ἐνεστώσ κλίνεται ὡς ἐξῆς· Ὀριστ. Ἰη-μι, Ἰη-ς και ἰεῖς (ὡς ἀπὸ ὄ. ἰέω), Ἰη-σι(ν), ἰε-μεν, ἰε-τε, ἰε-ασι(ν)-ἰᾶσι(ν), ὑποτ. ἰή-ω-ῶ κλπ., εὐκτ. ἰείη-ν κλπ. και σύνθ. κατὰ τὰ βαρύτενα ἀφίοιμοις κλπ., προστ. ἰει-έ-τω κλπ., ἀπαρέμφ. ἰ-έναι, μτχ. ἰ-εῖς-ἰ-εῖσα-ἰ-έν—πρτ. Ἰη-ν, ἰει-ς, ἰει (συνηρ.), ἰε-μεν, ἰε-τε, ἰε-σαν, μέλλ. πάντοτε σύνθ. ἦσω, ἄορ. α' με χαρακτηριστ. κ ἦκα (ἀπλοῦς μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. ἦκαν, πάντοτε δὲ ἄλλοτε σύνθ. και εὐχρηστος μόνον εἰς τὴν ὀριστικὴν), ἄορ. β'. πάντοτε σύνθ. ἦκα ἦκας-ἦκε (ἐκ τοῦ ἄορ. πρώτου, διότι ὁ β' ἦν εἶναι ἀχρηστος), εἰμεν, εἰτε, εἶσαν (ὑποτ. ῶ, ἦς, ἦ κλπ., εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη κλπ., προστ. ἔς-ἔτω κλπ., ἀπαρέμφ. εἶναι, μτχ. εἶς, γεν. ἔντος, εἶσα, γεν. εἴσης, ἐν, γεν. ἔντος), ποκμ. πάντοτε σύνθ. εἶκα. Μέσ. και παθ. ἰεμαι (ἰεσαι, ἰεται κλπ., ὑποτ. ἰή-ωμαι-ῶμαι, ἰῆ κλπ., εὐκτ. ἰείμην, ἰεῖτο κλπ., προστ. ἰεσο-ἰεσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἰεσθαι, μτχ. ἰέμενος, ἰεμένη, ἰέμενον), πρτ. ἰεῖμην (ἰεσο, ἰετο κλπ.), μέσ. μέλλ. σύνθ. ἦσομαι, μέσ ἄορ. α' ἦκάμην (μόνον εἰς τὸ β' ἐνικ. πρόσ. τῆς ὀριστ. προοίχω, εἰς τὸ β' πληθ. προήκασθε και τὸ γ' προήκατο), μέσ. ἄορ. β' μόνον σύνθ. εἶμην (ἰεσο, εἶτο κλπ., ὑποτ. ῶμαι, ἦ, ἦται κλπ., εὐκτ. εἶμην, εἶο, εἶτο κλπ. και κατὰ τὰ βαρύτενα ἐν συνθέσει προοίμην-πρόοιο, πρόοιτο κλπ., προστ. οὔ, ἔσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἔσθαι, μτχ. ἔμενος, ἐμένη, ἔμενον), παθ. μέλλ. πάντοτε σύνθ. εἶθήσομαι, ἄορ. εἶθην (ὑποτ. εἶθω κλπ., εὐκτ. εἶθειην κλπ. κανονικῶς), ποκμ. μόνον σύνθ. εἶμαι, ὑπερσ. μόνον σύνθ. εἶμην και εἶμέ-νος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Ποιητ. τύποι τοῦ ὄ εἶναι ὁ σύνθ. μέλλ. και ἄορ. α' τοῦ ἀνίημι, ἀνέσω και ἄνεσα και ὁ τύπος γ' πληθ. προσ. τοῦ μέσ. και παθ. ποκμ. ἀνέονται. Ὁ ὅμοιος τύπος τοῦ ποκμ. ἀλλὰ σύνθ. με τὴν πρόθ. ἀπό· ἀφέονται ἀπαντᾷ εἰς τὸ Ἐθαγγέλιον και γενικῶς εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ. Δ. (ἀφέονται σοι αἱ ἁμαρτίαι)=σοῦ ἔχουν ἀφεθῆ, συγχωρηθῆ αἱ ἁμαρτίαι). Ἐσχηματίσθη ἐπίσης ὑπὸ τῶν μετρ. και ἀναυξήτος παθ. ἄορ. ἀφέθην (μακάριοι ὧν ἀφέθισαν αἱ ἁμαρτίαι), ὁ ὁποῖος διητηρήθη μέχρι σήμερον. Εἰς τοὺς μετρ. ὡσαύτως ἐπεκρά-τησεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς ὀριστ. ὁ ἄορ. α' ἦκα ἐν συνθέσει (ἀφήκα, ἀφήκας, ἀφήκε, ἀφήκαμεν, ἀφήκατε ἀφήκαν [ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα και ἠκολονθήσασμέν σοι. Οὐ συνήκαν τὸ ὄημα, δ. ἐλάλησεν]. Φέ-ρεται ὁμοίως εἰς τοὺς μετρ. τύπος ἐνεργ. πρτ. ἦφιεν ὡς ἀπὸ ἀπλοῦ ὄ. ἀφίω. [ΠΑΡΑΓ. Ὅλα σύνθ. ἄν-εἰς, ἀν-εἰς, ἐφ-εἰς, σὴν-εἰς, ἐφέ-της (και μάλιστα εἰς τὸν πληθ. ἐφέται=δικασταὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δι-κάζοντες τὰς φονικὰς δικὰς· ἐξ αὐτοῦ ἐφρετίον), ἄφ-ετος (=ἐκεῖνος ποῦ ἀφέθη ἐλεύθερος), κάθητος, ἐγκάθητος (=ὁ κρυφίως τοποθετημένος διὰ νὰ ἐνεδρεύη, ὁ πανουργός), σντετός, ἀφρετός, μεθετός και ἄλλα πλείστα, και οἱ μετρ. ἱατρικοὶ ὄροι ἐν-εἰς (=ἐγγυοῖς ὕγραυ εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμόν), πάρεσις (=χαλάρωσις, παράλυσις).

Θ. ση- (ισχυρόν) και σε- (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. με τὸν ἐνεστ. ἀνα-διπλασ. οι ση, τὴν τροπὴν τοῦ ἀρχικοῦ σ εἰς δασείαν και τὴν ἀποβολὴν τοῦ β'

μεταξύ δύο φωνηέντων=εἴη· (ἰσχυρόν) καὶ ἰε· (ἀσθενές) Γενικῶς τὸ ἴημι κατὰ τὸν σχηματισμὸν συμπύπτει πρὸς τὸ *ιῆμι* (το ὅποιον βλ.). Οἱ συνηρημένοι τύποι τοῦ *ἴημι* (β' ἐν. ἔνεστ. ὄριστ. β'. ἐν. ἔνεστ. προστ. *ἴει* καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐν. τοῦ πρτ. *ἴεις-ἴει* ἐσχηματίσθησαν ὡς ἐκ ὧ. *ἴεω*. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσος πρξμ. *εἶκα* καὶ *εἶμαι* προήλθον ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ *σεσεκα-εεκα=εἶκα*. Ὁ παθ. ἄορ. *εἶθην* προήλθεν ἐπίσης ἐκ συναυρέσεως ἀπὸ τοῦ *εἰσέθην-εἰσέθην=εἶθην*. Ἡ δασεία τοῦ *εἶθην*, ὅπως καὶ τὸ μέσ. ἄορ. α' *ἠκάμην*, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων. Τὸ *ἴημι* εἶναι μῖθ. τοῦ ἐκ τοῦ ἴδιου θ. προελθόντος *εἶμι* (βλ. *εἶμι*). Σημαίνει διὰ τοῦτο ἄπλοῦν μὲν=*εἶω* *τινα* *ἴεναι*, σύνθετον δὲ (*ἀφῆμι*, *παρῆμι*, *εἰσῆμι* κλπ.)=*εἶω* *τινα* *ἀπιέναι*, *παριέναι*, *εἰσιέναι* κλπ. [ΣΥΝΘ. Τὸ *ἴημι* ἅπαντ' ὀπανιωτάτα ἄπλοῦν. Συνήθως φέρεται σύνθ. μὲ ὅλας σχεδὸν τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, μετὰ, παρὰ, περὶ, ἀπὸ, ἐπί, ὑπὸ, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς, πρὸ καὶ με δι-πλήν σύνθ. *καταφ·*, *εἰσαφ·*, *διαφ·*, *ἐξαφ·* κλπ. Ἄνιμι, ἀφῆμι, παρῆμι, εἰρήμι=*ἀφηνω*, *χαλαρώνω*, *ἐνίημι*=*χύνω* μέσος (πρβλ. *ἔνεσις*), *ἐξήμι*, ἐπι ποταμῶν=*ἐκβάλλω*, *χύνομαι*. Το *ἐρίεμαι* (=ἐπιθυμῶ) εἶναι ἀποθ. καὶ ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ., τὸν πρτ. καὶ τὸν πρξμ. *Καθῆμι*=*ὄριπτο* πρὸς τὰ κάτω, *συνήμι*=*ἐνωθῶ* (πρβλ. *σύνεσις*) | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βάλλω*, *ὄριπτο*. Κυρίως τὸ *ἴημι* συννυμεῖ πρὸς τὸ *ὄριπτο* καὶ ὀλιγώτερον πρὸς τὸ *βάλλω*, διότι τὸ μὲν *βάλλω* =*ὄριπτο* εἰς τὸν σοχον μὲ ἐπιτυχίαν, ἐπιτυγχάνω, τὸ δὲ *ἴημι*=*ὄριπτο* (ἄπλως, ἀδιέφορον ἂν θά ἐπιτύχω ἢ δῆ).

Ἰκετεύω (=παρακαλῶ ὡς ἱκέτης, θερμοπαρακαλῶ)—πρτ. *ἰκέτεον*, μέλλ. *ἰκετεύσω*, ἄορ. *ἰκέτευσα*. Τὰ ἔλλειποντα ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐσχηματίσθη παθ. τοῦ δῆμάτος, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν παθ. ἄορ. *ἰκετεύθην*. [ΠΑΡΑΓ. *ἰκετεία* (ἀττικώτερος τύπος τοῦ *ἰκεσία*), *ἰκέτευμα* (=τρόπος ἰκεσίας) καὶ τὰ μτγν. *ἰκέτευσις*, *ἰκετεύσιμος*, *ἰκετεντικός*, *ἰκετεντέος*.

Θ. *ἰκετεν*-ἐκ τοῦ *ἱκέτης* (θ. *ικ*-τοῦ *ἰκνέομαι-οὔμαι*). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω* ὅ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ εἰς *-εως-έως* οὐσιαστ. (*ἱκπέδω-ἱκπέδω* κλπ) [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητάς, τὸν Ἡρόδοτον καὶ τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἄπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἱκέτης γίγνομαι*, *ἰκετεῖαν ποιῆμαι* καὶ *ἱκέτης προσπίπτω*, ἀντιβολῶ, αἰτῶ, δέομαι, λιπαρόω-ῶ.

Ἰκνέομαι-οὔμαι (=ἔρχομαι, φθάνω) ἀποθ. μέσ. μὲ ἔνεργ. ἄμτβ. σημασίαν. Εἰς τοὺς πεζοὺς ἐλάχιστοι τύποι φέρονται ἄπλοῖ (μτχ. ἔνεστ. *ἰκνούμενος* (=ὁ πρέπων), ὑποτ. μέσ. ἄορ. β' *ἴκηται*). Κατὰ κανόνα τὸ ὅ. σύνθ. *ἀφικνέομαι-οὔμαι*, πρτ. *ἀφικνέομην-οὔμην*, μέσ. μέλλ. *ἀφίξομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἀφικόμην*, πρξμ. *ἀφίξμαι*, ὑπερσ. *ἀφίγμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητάς ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὅ. φέρεται συνήθως ἄπλοῦν. Εἰς τοὺς ποιητάς συμπύπτει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὴν σημασίαν μὲ τὸ *ἰκετεύω*, τοῦ ὅποιον τὸ θ. *ικεῖναι* τὸ ἴδιον, ὅπως εἶδαμεν (βλ. *ἰκετεύω*) μὲ τοῦ *ἰκνέομαι-οὔμαι* (πάντες σε *ἰκνοῦνται* (=ἰκετεύουσι) *θάψαι νεκρούς*, Εὐθ. Ἰκέτ. 130). [ΠΑΡΑΓ. *ἀφίξεις*, *ἱκέτης*, *ἰκ-ανός*, *προῖξ* (=προ-ικ-ς), *ἴχνος* καὶ τὰ μτγν. *ἐφικτός* (=ἐκεῖνος, πὺ ἦμπορεῖ κανεῖς νὰ φθάσῃ, ἐπιτύχη, ὁ κατορθωτός), *ἀνέφικτος*.

Θ. *ικ*-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *νε=ικνε*-. Τὸ ὅ. εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῶν ποιητ. *ἴκω* καὶ *ἰκάνω*. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς ἀπὸ προθ. (*ἀφικνέομαι*), μετὰ τῆς ὁποίας συνήθως εἶναι συνθεθειμένον τὸ ὅ. εἰς τοὺς πεζοὺς, φέρεται σύνθ. καὶ μὲ τὰς προθ. *διά*, *ἐπί*, *ἐξ*, *εἰσαφ*-. *Δικνέομαι-οὔμαι* =*ἐξικνέομαι*=φθάνω (ἐπὶ βλημάτων). *Ἐφικνέομαι-οὔμαι*=ἐκτείνωμαι, φθάνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀφίξιν ποιῶμαι*, *ἐρχομαι*, *διήκω*, *ἦκω*, *καθῆκω*, *παραγίγνομαι*, *φθάνω*.

Ἰλασχομαι (=καθιστῶ κάποιον συμπαθῆ, ἐξευμενίζω, συμφιλιώνωμαι) ἀποθ. μέσ. μὲ ἔνεργ. διάθ.—πρτ. *ἰλασκόμην*, μέσ. μέλλ.

ιλάσομαι, μέσ. ἀόρ. (ἐξ)ιλασάμην, παθ. ἀόρ. με παθ. διάθ. (ἐξ)ιλάσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. μέσ. ἀόρ. ἀπλοῦς ιλασάμην, παθ. μέλλ. (ἐξ)ιλασθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἀπλοῦς ὡς μέσ. ιλάσθην (Κύριε, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. Ἰλασμα, ἱλασμός (παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστίν), ἱλαστής (=ἐξιλεωτής) ἔξ αὐτοῦ ἱλαστήριος [ἱλαστήριος θυσία, ἐξιλαστήριον ἀνάθημα, θῦμα κλπ.].

Θ. Ἰλα- (ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ Ἰλαος ἰάτι. Ἰλαος), ἱλαρός =φαιδρός, χαροῦ-μενος καὶ ἱλασ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. Ἰλα- με τὸ πρόσφ. οκ=ἰλάσκ- Ὁ θ. χαρακτήρ α εἶναι παντοῦ βραχύς. Εἰς τὴν Κ. Δ. τὸ ἰλάσκομαι συντασσόμενον με dot. σημαίνει 1)=συγχωρῶ (Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίας ἡμῶν), 2)=εὐσπλαχνίζομαι, γίνομαι ἕως εἰς κάποιον (Κύριε, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ=ἰλαος, ἰλαος γ-νοῦ μοι, Δέσποτα). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀπὸ καὶ ἐξ χωρὶς μεταβολὴν σημασίας ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἰλεων ποῖω ἴνα, διαλλάττομαι, ἰλεόμαι οὔμαι (εὐχρηστον μόνον εἰς τὴν μτχ.), καταλῶ (ἐνν. τὴν ἐχθραν).

Ἰσώω-ῶ (=κάνω κάτι ἴσον πρὸς ἓνα ἄλλο). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους τὸ ἔνεργ. πάντοτε σύνθ. (ἀν-ἐπαν-ἐξ)ισώω-ῶ, μέλλ. ἐξ-ισώσω, ἀόρ. ἐξίσωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἰσώομαι-οὔμαι, μέσ. ἀόρ. ἰσωσάμην. παθ. ἀόρ. (ἐξ)ισώθην. μέσ. πρkm. (παρ.)ισώομαι. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν ἐξισῶ ἔμαντόν. [ΠΑΡΑΓ. ἀνίσωσις (=ἐξίσωσις), τὸ ποιητ. ἐξισωτέον καὶ τὰ μτγν. ἐξίσωσις καὶ ἐξισωτής.

Θ. ἰσο- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἴσος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἰσῶω (=φέρω εἰς ἴσοροπία) ἀπαντῶν μόνον εἰς τὸν ἔνεργ. καὶ μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, παρὰ, ἀνί, ἐπανά, ἐξ : Ἄνισώω-ῶ =κάνω ἴσον. Παρῶομαι (ἀποθ.)=γίνομαι ἴσος με κάποιον. Ἄντισώομαι (ἀποθ.)=εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον. εἶμαι ἰσοτιμος Ἐπανίσῶ=ἐξισώνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐξ ἴσον ποιῶμαι τι (Δημ. 6, 32).

Ἰστημι (=στήνω, τοποθετῶ). Ὁ ἔνεστώδης κλίνεται ὡς ἐξῆς: ἴ-στη-μι, ἴστη-ς, ἴ-στη-σι(ν), ἴ-στα-μεν, ἴστα-τε, ἴ-στά-σι(ν)-ἴσῳ-σι(ν), ὑποτ. ἴ-στή-ω-ῶ, ἴ-στή-ης-ῆς, ἴ-στή-ῆ-ῆ, ἴ-στή-ομεν-ῶμεν, ἴ-στή-ητε-ῆτε, ἴ-στή-ωσι(ν)-ῶσι(ν), εὐκτ. ἴ-σταί-η-ν, ἴ-σταί-ης, ἴ-σταί-η-μεν-αἶ-μεν, ἴ-σταί-η-τε-αἶ-τε, ἴ-σταί-η-σαν-ἴ-σταί-η-εν, προστ. ἴ-στη-ἰστά-τω κλπ., ἀπαρέμφ. ἴ-στά-ναι, μτχ. ἴ-στάς, ἴ-στά-σα, ἴ-στάν)—πρτ. ἴ-στη-ν (ἴ-στη-ς, ἴστη, ἴστα-μεν, ἴστα-τε, ἴστα-σαν), μέλλ. στήσω, ἀόρ. ἄ ἔστησα, πρkm. (κατα)στήσας ἔχω, τετελ. μέλλ. ἐστήξω. Μέσ. καὶ παθ. ἴσταμαι (ἴστασαι κλπ. ὡς μέσ.=στήνω τὸν ἐναντὸν μου) ὡς παθ.=τοποθετοῦμαι ἀπὸ κάποιον, ὑποτ. ἰστή-ωμαι-ἰστώμαι, ἰσῆ, ἰσῆται κλπ., εὐκ. ἰσταί-μην, ἰσταί-ο, ἰσταί-το κλπ., προστ. ἴστασο, ἰστάσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἴστασθαι, μτχ. ἰστά-μενος (ἴστα-μένη, ἰστά-μενον)—πρτ. ἰστά-μην, (ἴστασο, ἴστατο κλπ.), μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. στήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἄ' με μβτ. σημασίαν ἐστηράμην, ἔνεργ. ἀόρ. β' με σημασίαν μέσην (ὡς παθ. μόνον σύνθ.) ἔστην (ὑποτ. στή-ω-ῶ, -ῆς, -ῆ, στή-ομεν-ῶμεν, ἠτε-στήτε, στή-ωσι(ν)-στώσι(ν), εὐκ. σταίην, σταίης, σταίη κλπ., προστ. στήθην-στήτω κλπ., ἀπαρέμφ. στήναι, μτχ. στάς-στάσα-στάν), παθ. μέλλ. σταθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστάθην, πρkm. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔστηκα (-κας-κε, ἐστήκαμεν, ἐστήκατε, ἐστήκασι(ν) καὶ με συνεπιγμένον πληθυντ. ἔσταμεν, ἔστατε, ἐστάσι(ν), ὑποτ. ἐστήκω καὶ ἐστήκῳ ὦ κλπ. κανονικῶς, εἰς δὲ τὸν πληθ. καὶ ἄ' πρόσ. ἐστώμεν, γ' ἐστώσι, εὐκτ. (καθ)εστήκοιμι κλπ. (ἄλλ' εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔσταην), προστ. ἔσταθι, ἀπαρέμφ. (ἀφ)εστηκέναι καὶ ἐστάναι, μτχ. ἔστηκῳ, ἔστηκυῖα, ἔστηκῶς καὶ ἐστώς, ἐστώσα, ἐστώς ἢ ἐστὸς αἰκ'

ἀναλογίαν τῶν ἄλλων οὐδετέρων τῆς μτχ. τοῦ ἔνεργ. πρkm. (τὸ γεγο-
νός, τὸ λελυκός κλπ.), ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἐστήκειν* καὶ με ἐπι-
τεταμένην αὐξῆσιν *εἰστήκειν* (-κεις, -κει κλπ., εἰς δὲ τὸν πληθ. καὶ
ἔσταμεν, ἔσταεν, ἔστασαν). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ παθ' ἀνάλυσιν: *καθί-
στημι ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ μέσ. καὶ παθ.
πρkm. *ἔστηκα* ἔλαβε καὶ τὸν τύπον τῆς μέσης καὶ παθ. φωνῆς *ἔσταμαι*
καὶ παρὰ τὸν ἔνεργ. τετελ. μέλλοντα *ἐστήξω* ἐσχηματίσθη καὶ ὁ *ἐστή-
ξομαι*. Ἐπίσης ὁ παθ. ἄορ. *ἔσταθην* εἰς τοὺς μτγν. χρησιμοποιοῖται
ὡς μέσος=*ἔστην* (ἴξευτής δέ τις *παρασταθεὶς* (=παραστάς) τὴν περὶ-
στερὰν συλλαβεῖν ἐβουλήθη, Αἰσώπ. μῦθ. 296 β'). Ἄλλὰ παραλλήλως
πρὸς τὸ *ἴστημι* εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ ὁ χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ
τοῦ Ἡροδότου συνηρημένος τύπος *ἰσιάω-ᾶ* (σύνθ. καθιστώ, ἐφιστώ,
παριστώ κλπ.) καὶ ὁ βαρύτονος *ἰσιάνω* (ἐριστάνω, καθιστάνω, μεθι-
στάνω κλπ.), οἱ ὅποιοι με τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐπεσκίασαν τελείως
τὸν εἰς -μι τύπον τοῦ ῥ. (καὶ ἔαν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη
μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδέν εἰμι—οὐχ ἑαυτοῦς *συνιστάνομεν*
ὑμῖν, Παῦλ. πρὸς Κορινθ. Δ' ε', 12). Ὁ σχηματισμός των ἔγινεν ἀνα-
λογικῶς ἐκ τοῦ ἀορίστου ἠγάπησα, ἔστησα—ἀγαπῶ, ἰσιῶ, ἠῆξῃσα,
ἔστησα—αὐξάνω, ἰσιάνω. Ἐπίσης παρὰ τὸν μέσον τύπον *ἰσταμαι*
ἔπλασαν ἐκ τοῦ πρkm. *ἔστηκα* ἐνεστῶτα *στήκα* (οὔτω στήκετε ἐν
Κυρίῳ, ἀγαπητοί, πρὸς Φίλιπ. Παῦλ.), ἐκ τοῦ ὁποίου προήλθε τὸ νεο-
ελληνικὸν στέκω καὶ στέκομαι. [ΠΑΡΑΓ. σιάσις, στα-θ-μός, στά-θ-
μη, στατήρ, ἐπι-σιάτης, στα-θερός, ἀνά-στατος, ἀκα-τά-στατος, ἀμε-
τά-στατος, ἀνυπό-στατος, περί-στατος (=ἐκεῖνος ποῦ περικυκλῶνεται
ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ θαυμάζεται), σταυρός (=ὄρθιος πάσσαλος, παλούκι),
στή-θ-ος, στή-λη, στή-μων, διά-στη-μα, ἰστός—ἰστόν καὶ τὰ μτγν.
ἀ-στα-θής, ἀνά-στη-μα κλπ.

Θ. σιη- (ισχυρόν) καὶ στα- (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸν ἔνεστ.
ἀναδιπλ. *σι-στη-μι* (λατιν. si-sto) καὶ τὴν τροπὴν τοῦ ἀρχικοῦ σ εἰς δισείαν=
ἴστημι—ἰσταμαι. Ὁ ὑπερσ. *ἔσειθήκειν—ἔσειθήκειν—ἔστήκειν* καὶ *εἰστήκειν* με δα-
σεῖαν κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὸν πρkm. *ἔστηκα*=*ἔστηκα*. Ὁ τετελ. μελλ. ἐσχη-
ματίσθη μονολεκτικῶς *ἐστήξω*, ὅπως καὶ τοῦ *τέθηκα—τεθνήξω*. [ΣΥΝΘ. Τὸ ῥ.
συντεθῆ με ἄλας τὰς ἄλλας προθ. ἐκτός τῆς ὑπὲρ καὶ τῆς εἰς. Εἰς τοὺς μτγν.
μάλιστα καὶ ὁ μέσ. με μβτ. σημασίαν τύπος *ἰσταμαι* ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ με τὴν
ὑπὲρ. Φέρεται καὶ με διπλὴν καὶ τριπλὴν σύνθ. ἀπαν-, ἔπαν-, ἔξαν-, ἔπαν-
προσυν-, προξαν-, παρακαθ- κλπ.: *Δύιστημι*=ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω. *Μεθί-
στημι*=ἀλλάσσω, μεταβάλλω *μεθίσταμαι*=ἀποχωρῶ. Ἡ μτχ. τοῦ ἄορ. β' μετέ-
στην εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν οἱ μετα-
στάτες=οἱ ἀποθανόντες *καὶ τοῖς μεταστάσι* δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν). *Παρίσταιμι*=
παρουσιάζω: *παρίσταμαι*=εἶμαι πλησίον, βοηθῶ (πρβλ. *παραστάτης* καὶ συμπα-
ραστάτης καὶ τὸ νεώτερον συμπαράστασις). *Περίσταιμι*=τοποθετῶ δλόγησι,
περικυκλῶν. *Ἀφίσταιμι*=ἀπομακρύνω *ἀφίσταμαι* ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρῶ δι'
ἐπαναστάσεως, ἀποσταῶ. Ὑφίσταιμι=τοποθετῶ ἀπὸ κάτω κρυφίως *ὑφίσταμαι*
=ἀναλαμβάνω νὰ ἐκτελέσω κάτι. Ἐνίσταιμι=τοποθετῶ κάπου *ἐνίσταμαι* 1)=
λαμβάνω θέσιν κάπου, 2)=ἀνθίσταμαι, 3)=φέρω ἔνστασι, ἀντιλέγω (πρβλ.
ἔνστασις). Ἐξίσταιμι=βγάζω κάποιον ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐκπλήττω, κάνω κάποιον
νὰ χάσῃ τὸ λογικόν του *ἐξίσταμαι*=ἀλλάζω θέσιν, γνώμην, τρομάζω. *Συνί-
στημι*=στήνω μαζί, συνδυάζω, συνενώνω *συνίσταμαι*=συμπλέκομαι, συνδέομαι.
Προίστημι=τοποθετῶ πλησίον. *Προστήτημι*=τοποθετῶ ἐμπρός, προτιμῶ *προί-
σταμαι*=τοποθετοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ κεφαλῆς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ
ἔνεργ. ἐννοίας: *ἔγειρω*, *ἰδρῶ*, *ὀρθόω-ᾶ*, *πῆγνυμι*, *τάττω*. Ἐπὶ παθ. ἐννοίας
μετάστασις γίγνεται (Θουκ. Η', 86), *ἐπίστασις γίγνεται* (ἐπὶ στρατεύματος=στα-
ματᾷ, σταθμεύει τὸ στράτευμα, Ξεν. Ἄν. Β' δ', 29).

Ἰσχυρίζομαι (=γίνομαι ἰσχυρός, ἐπιμένω) ἀ πο θ. μέ σ. μέ ἐνεργ. διάθ. — πρτ. *ἰσχυρίζομαι*, μέλλ. *ἰσχυρισῶμαι*, ἀόρ. *ἰσχυρισάμην*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὡς ἐνεργ. τοῦ *ἰσχυρίζομαι* φέρεται τὸ *συνισχυρίζω* (=δομῶ ἰσχυρὸν ποιῶ), τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ μέλλ. *συνισχυριεῖν*. [ΠΑΡΑΓ. *ἰσχυριστέον* καὶ εἰς τοὺς μτγν. τὸ ἐφετικὸν ὄημα *ἰσχυριεῖω*=ἐπιθυμῶ ἢ ἔχω σκοπὸν νὰ ἰσχυρισθῶ.

Θ. *ἰσχυρίζω* ἀπὸ τοῦ *ἰσχυρός* (καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *ἰσχύς*) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόλητων (φροντιδ-γ-φροντιδ-γ-φροντιδ-γ-ἰσχυριδ-γ-ἰσχυριδ-γ-). Ὁ ἐνεστ. τοῦ ὄ. μόνον εἰς τὴν μτχ. φέρεται μὲ παθ. σημασίαν: *σίδηρος ὕψ' ἵππων ἰσχυρίζομενος*=σιδηρικὰ (=σιδερένια ὄλλα), ποὺ παίρνουν δύναμιν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀντί, ἀπό, ἐν: *Ἀισχυρίζομαι*=μὲ πεποίθησιν βεβαιώνω. *Ἀντισχυρίζομαι*=δυσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἐναντιώνομαι. *Ἀπισχυρίζομαι*=ἐπιμόνω ἀρνοῦμαι. *Ἐπισχυρίζομαι*=στηρίζομαι εἰς κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐπιμένω, καρτερέω-ῶ, ὀφνύνομαι*.

Ἰσχύω (=ἔχω ἰσχύν, δύναμιν). Σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ.

Θ. *ἰσχύω* ἐκ τοῦ *ἰσχύς*. Ὁ χαρακτήρ υ παντοῦ μακρός. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. ἀντί καὶ ἐν: *Ἀντισχύω*=ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς. *Ἐπισχύω* μτβ.=ἐνδυναμώνω, ὅπως καὶ σήμερα. ἀλλὰ καὶ ἀμτβ.=ἐνισχύομαι (λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν, Πράξ. Ἄπ. θ'. 18). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κρατέω-ῶ, ὀφνύνομαι* καὶ το ποιητ. καὶ μτγν. *σθένω*.

Ἰσχω (=κατέχω) ἄλλος τύπος τοῦ *ἔχω*, ἀλλ' ἰσχυρότερος ἐκείνου — πρτ. *ἰσχον* καὶ συχνότερα σύνθ. *παραινίσχον*. Μέσ. καὶ παθ. *ἰσχομαι*, παθ. πρτ. *ἰσχόμην*. Τὰ ἄλλα ἐκ τοῦ συνων. *ἔχω*.

Θ. *σχ.* κατὰ συγκοπήν ἀπὸ τὸ θ. τοῦ *ἔχω* *σεχ*. Τὸ θ. τοῦτο μὲ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλ. *σι σεχ*=*ἰσχ*—. Δὲν λαμβάνει δασεῖαν λόγῳ τοῦ δασεῖς χ, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν (βλ. *ἔχω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, μετὰ, ἀντί, ἐπί, παρα-, ἐν, σύν, πρὸς, πρὸ: *Ἀνίσχω*=κρατῶ ὑψηλὰ, ἀνακοπῶ ἀμτβ λεγόμενον περὶ τοῦ ἡλίου=αἰ αἰέλλω. *Μετίσχω*=μετέχω. *Ἀντίσχω*=ἀντέχω. *Ἐπίσχω*=ἐμπροδίζω, σταματῶ. *Παραινίσχω* καὶ πρτ. *παραινίσχον*, κωλοσχετούμενον ἐπὶ συνθηματικῶν σημείων=ὑψώνω καὶ ἐγὼ κάτι, ἃ ἀποκρινόμενος εἰς ἄλλον. *Συνίσχω*=συγκρατῶ. *Ἐπίσχω*=κρατῶ. *Προσίσχω*=τροσέχω. *Προίσχω*=προέχω, κρατῶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς, προτείνω. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἔχω-ἔχμαι*.

Κ

Καθαίρω (=καθαρίζω)—μέλλ. *καθαρώ*, ἀόρ. *ἐκάθηρα*. Μέσ. καὶ παθ. *καθαίρομαι*, μέσ. μέλλ. *καθαροῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκάθηρομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐκαθήρθην*, μέσ. καὶ παθ. πρξι. *κεκάθαρα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἐκάθαιρον* (ποιητ.), ἀόρ. *ἐκάθηρα* καὶ *ἐκάθαρα* (1), πρξι. *κεκάθαρα*, παθ. μέλλ. *καθαρθήσομαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸ *καθαίρω* καὶ *καθαίρομαι* ἀπαντᾷ τὸ *καθαρίζω* καὶ *καθαρίζομαι* (οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος (=πιάτου, Ματθ. κγ', 25)—Ραντιεῖς μὲ ὑσώπῳ (=μὲ ἀρωματικὸν φυτὸν) καὶ καθαρισθήσομαι). ΠΑΡΑΓ. *κάθασμα* [1]=ὄ,τι ἀπορρίπτεται κατὰ τὴν κάθαρσιν, 2)=τὸ θῦμα τῶν καθαριστηρίων θυσιῶν, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν θυσίαν ἀπερρίπτετο ὡς μολυσμένον, 3) μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπων=βρωμερός, πρόσ-

1) Ὁ *ἐκάθαρα* φέρεται ἤδη εἰς ἐπιγραφὰς τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους (347 π. Χ.).

τυχος), καθαρός. κάθαροι, καθάρισος (=δ καθαρίζων ἀπὸ μόλυσμα, καθάρσιον ἱερὸν καὶ ἀπλῶς καθάρισον=καθαρήριος θυσιῶ), καθαρήτης, καθαρητικός, ἀκάθαρτος καὶ τὸ μτγν. καθαρήτηρ (=καθαρήτης), καθαρήτριος, καθαρήτριον.

Θ. καθαρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. καθάρος. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ προσφ. j=καθαρ j- καὶ μετὴν ἐπένθεσιν τοῦ j=καθαίρ. Ἐκ τοῦ καθάρως καὶ τὸ ἀμτβ. καθαρένω (=εἶμαι καθαρὸς), τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστῶτα [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προσφ. ἀνά, διά, ἀπό, ἐκ: Ἀνακαθαίρω=καθαρίζω ἐντελῶς. Διακαθαίρω 1)=καθαρίζω τελειῶς, ἐξαγνίζω, 2)=κλαδεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καθαρὸν τι ποιῶ, καθαρὸν τινα παρέχω (Πλάτ. Κρατύλ. 405, β') καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀγνίζω, σμάω ἢ σμῆζω. [ΑΝΤΙΘ. μιάνω, μόλυνω.

Καθαρεύω, βλ. καθαίρω.

Καθεύζομαι, βλ. ἔζομαι.

Καθεύδω, βλ. εὔδω.

Κάθημαι (=εἶμαι καθισμένος, ἀναπαύομαι), ἄ π ο θ. ο ὕ δ ε τ ἔ ρ α ς διαθέσεως. Λαμβάνεται ὡς πρkm. τοῦ καθέζομαι, ὃ δὲ πρτ. ἐκαθήμην καὶ καθήμην ὡς ὑπερσυντέλικος αὐτοῦ. Κλίνονται ὡς ἑξῆς: Ἐνεστ. κάθημαι, κάθησαι, κάθηται κλπ., ὑποτ. α' καὶ β' πρόσ. ἔλλειπει (μόνον εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καθῶμαι, καθῆ), γ' καθῆται πληθ. καθῶμεθα, καθῆσθε, καθῶνται εὐκτ. α' ἔν. καθήμην καὶ β' πληθ. καθῆσθε. προστ. μόνον εἰς τοὺς ποιητ. κάθησο-καθήσθω, ἀπαρ. καθῆσθαι, μτχ. καθήμενος-η-ον, πρτ. ἐκαθήμην καὶ καθήμην, (παρ) ἐκάθησο (ποιητ. καθῆσο), ἐκάθητο καὶ καθῆτο καὶ καθῆσιτο, καθῆμεθα (β' καθῆσθε, ποιητ.), καθῆντο.

Θ Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῶν προσφ. κατὰ καὶ τοῦ ποιητ. ῥ. ἤμαι, τὸ ὅποιον ἔχει θ. ἦσ- καὶ ἦ-. Ἐκ τοῦ θ. ἦσ- ἢ ὑποτ. καθ-ῆσ-ομαι-καθῆσμαι=καθῶμαι (εἰς τοὺς πεζογρ. τὸ γ' ἔν. καθῆται κλπ.), ἢ εὐκτ. καθ-ῆσ-ιμην-καθῆμην-καθῆμην καὶ ὅλοι οἱ ἔνσκιμοι τύποι (πρβλ. καθῆσιτο) καὶ τὸ παράγ. ἦσυχος. Ἀπὸ τοῦ θ. η οἱ ἄσκιμοι τύποι καὶ τὸ παράγωγον ἦ-μερος. Τὸ ῥ. διαφορεται ἄς πρὸς τὴν αὐξήσιν ἐκαθήμην καὶ καθήμην (πρβλ. καθεύδω, καθίζω). Τὸ ἦμαι διασύνεται ἔξ ἐπιδρασεως τοῦ ἔζομαι. [ΣΥΝΘ. Τὸ κάθημαι ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰς προσφ. παρά, ἀντί, περί, ἐπί, ὑπό, ὑπέρ, ἐν, σύν, πρὸς, πρό: Ἀντικάθημαι = εἶμαι καθισμένος (τοποθετημένος) ἀπέναντι κάποιου. Περικάθημαι=κάθομαι δλόγῳ. Ἐγκάθημαι=κάθομαι κάπου, ἐνδρεῦω. Προσκάθημαι=κάθομαι πλησίον εἰς τὴν στρατ. γλώσσῃν=κάθομαι ἀπέναντι καὶ πολιορκῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καθέζομαι, καθίζω. [ΑΝΤΙΘ. Τὸ κάθημαι σημαίνει=εἶμαι ἐπὶ ἔδρας, ἀναπαύομαι, ἠουχάζω, διὰ τοῦτο ἀντίθετον ἔχει ὄχι τὸ ἵσταμαι, ἀλλὰ τὸ κινεῖμαι.

Καθίζω, βλ. ἔζω.

Καίω (=φονεύω). Ἀπλοῦν ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπλοῦν μόνον τὸ γ' πληθ. πρόσ. τῆς προστ. τοῦ ἔνεστ. καινόντων. Εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους τύπους σύνθ. κατακαίω—πρτ. κατέκαιον, μέλλ. κατακαίνω, ἄορ. β' κατέκαιον. πρkm. κατακέονα, τετελ. μέλλ. κατακεκίως ἔσομαι. Ὡς παθ. τοῦ ῥ. εἶναι τὸ ἀποιηθήσκα ὑπὸ τινος. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ῥ. ἀπλοῦν μὲ παθ. ἔνεστ. καινόμεαι καὶ πρτ. καινόμεην. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. κοῆ ἢ κόνη=φόνος.

Θ. και- καὶ κατὰ μετὰπτωσιν καιν-, κον- (κατα-κέ-κον-α). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. καιν- μὲ τὸ προσφ. j=καιν- j- καὶ μετὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ j=καιν-. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ ἐκποδὸν ποιοῦμαι, ζημιῶ ἢ κολάζω τινα θανάτῳ, ἀναιρέω-ῶ, ἀποκτείνω, διαφθείρω, θανατοῶ-ῶ, σφάττω, φονεύω.

Καίω καὶ παλαιότερος τύπος κᾶω (=καίω)—πρτ. ἔκαιον καὶ

ἐκάον, μέλλ. καύσω, ἄορ. ἔκαυσα, πρξμ. (κατα)κέκανκα. Μέσ. και παθ. καίουμαι και κάυμαι (τό μέσ. πάντοτε σύνθ. περικάουμαι, παθ. πρτ. ἐκάουμην, παθ. μέλλ. (κατα)καυθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκαύθη, παθ. πρξμ. κέκανυμαι, ὑπερσ. (κατ)εκεκαύμην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. β' καήσομαι (εἰ τινοσ τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, Παυλ. Α' Κορινθ. Γ', 15), παθ. ἄορ. ἐκαύσθη. και οἱ δύο μτγν. Οἱ μτγν. ἐξηρισμοποίησαν ἐπίσης και τὸν ποιητ. παθ. ἄορ. β' ἐκάην, ὁ ὁποῖος ἐπέζησε μέχρι σήμερον και ἐπλασαν τετελ. μέλλ. καυάσομαι (Πλήθων περὶ νόμων, Γ', λα', σελ. 126). [ΠΑΡΑΓ. καῦμα (σήμερον κάμα), ἔγκανυ (=σημάδι ἀπὸ κάψιμου), καῦσις (πρβλ. τὰ νεώτερα καῦσιμο-καῦσιμα), καῦσων, πυρ-καῖά, ἄκαντος (ὀλιγώτερον ὄρθον ἄκαντος), ἐπίκαντος, νεόκαντος, τὸ ποιητ. και μτγν. πυρκαντος και τὰ μτγν. ἐγκάυτη (ὀλιγώτερον ὄρθον ἐγκάυστης=ἐκεῖνος ποῦ ζαγογραφίξει με ἔγκανυ), ἐγκανυτικός (ἐγκανυτική τέχνη), ἐγκανυτή (=τὸ ἐργαλεῖον τῆς ἐγκανυτικής τέχνης), διακαής. Εἰς τὸν Ὁμηρον φέρεται τὸ ἐπίθ. καντός (N, 564) και «μάχης κανσειρήσ» (καῦσειρα μάχη=φλέγουσα, κανυτική μάχη), ἀλλ' ὄρθότερα ἀνευ τοῦ σ : καντός και καυτεῖρα.

Θ. καϚ (=υ), ἐκ τοῦ ὁποῖου διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ Ϛ κα'. Το ἴδιον θ. με τὸ πρόσφ j=καϚ- και μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Ϛ και τὴν ἐπένεσιν τοῦ j=κα'. Τὸ κάω, ὅπως καὶ τὸ κλάω (=κλαυω), δὲν συναρτῶν τὸν χαρακτήρα α μετὰ τοῦ αωνήεντος τῶν καταλήξεων (κάω, κάεις, κάει κλπ.). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἀντί, ἀπό, ἐπί, ἐκ, σύν, πρός, πρό, προκατά-, συγκατά : Ἀντικαίω=καίω ἐκεῖνον, ποῦ με ἔκαυσε. Ἐπικαίω=καίω ἐπάνω (π.χ. εἰς τὸν βοῦμον). Ἐκκαίω=καίω ἐνεσθῶς, ἀνάπτο. Προσκαίω=καίω προσεῖ. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι τὸ κάω (καίω) και τὰ σύνθετα δὲν λέγονται μόνον ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλὰ και ἐπὶ τοῦ ψύχους (πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. Ἄνάβ ἄνευσι βοροῦς ἐνεῖσι παντάσῃσι ἀποκόων και ἀπηνῆς (=παθόντων) τοὺς ἀνθρώπους). Χρησιμοποῖται ἀκόμη και εἰς μεταφορικάς ἐννοίας, ὅπως και σήμερι. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἐπιτήρησι, πυρ-πολέω-ῶ, ἐπιφλέω, τὸ ποιητ. αἶθω και τὸ μτγν. πυρόω-ῶ

Κακοδαμιονάω-ῶ (=κατέχομαι ἀπὸ κακὸν δαίμονα, εἶμαι τρελλός)—ἄορ. ἐκακοδαμιόνησα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνωνύμου μαίνομαι Ὡς παθ. χρησιμοποιεῖται ἢ περιφρασις κακοδαμιονία ἐστὶ.

Θ. κακοδαμιονα- Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ κακοδαίμων, ἐκ τοῦ ὁποῖου και τὸ οὐσιαστ. κακοδαμιονία και τὸ ῶ. κακοδαμιονέω-ῶ (=εἶμαι δυστηχής), τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα και ἔχει ἀντίθετον τὸ εὐδαμιονέω-ῶ [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. μαίνομαι.

Κακοδαμιονέω-ῶ, βλ. κακοδαμιονάω ῶ.

Κακῶω-ῶ (=βλάπτω, καταστρέφω)—πρτ. ἐκάκοον-ουν, μέλλ. κακῶσω, ἄορ. ἐκάκωσα. Παθ. κακόομαι-οῦμαι, πρτ. ἐκακούμην-οῦμην, παθ. ἄορ. ἐκακώθη, πρξ. κεκάκωμαι, ὑπερσ. ἐκεκακώμην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεσθ. κεκάκωκα (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. κάκωσις.

Θ. κακο- ἐκ τοῦ ἐπίθ. κακός, ἀπὸ τὸ ὁποῖον και τὸ ῶ. κακίζω (=κατηγορῶ), τὸ ὁποῖον ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντολόγητον (ἐπλάτ-ζω=ἐπλιζω—κακιδ-ζω=κακίζω). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, βλάπτω, κακοσθῶ, λυμιάομαι, λωβάομαι-ῶμαι, σίνομαι, φθείρω. Τὸ παθ. κακόομαι-οῦμαι λέγεται και διὰ περιφράσεως : κακὸν λαμβάνω ὑπὸ τινος. [ΑΝΤΙΘ. λουτελέω-ῶ, ὀνίημι, ὄφελεω-ῶ.

Καλέω-ῶ [1]=ὀνομάζω 2)=προσκαλῶ, προτρέπω)—πρτ. ἐκάλεον-ουν, μέλλ. καλῶ, ἄορ. ἐκάλεσα, πρξμ. κέκληκα, ὑπερσ. (ἐν)εκεκλήκειν. Μέσ. και παθ. καλέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐκαλέομην-οῦμην, κηθ. μέλλ. πάντοτε σύνθ. καλοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκαλεσάμην, παθ. μέλλ. κληθήσομαι, παθ.

ἀόρ. ἐκλήθην, πρkm. κέκλημαι (ὡς μέσος=ἀνέχομαι δνομαζόμενος), ὑπερσ. ἐκεκλήμην, τετελ. μέλλ. κεκλήσομαι. Τὸ μέσον καὶ ἀναελειμνένως καλῶ ἑμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ ἔνεργ. μέλλ. καλέσω (καλέσους τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανοὴλ), ὁ ὁποῖος φέρεται καὶ εἰς ἐπιγραφήν τοῦ 286 π.Χ.] ΠΑΡΑΓ. κλήσις, κλητήρ, ἐγκλήμα (=αἰτία πρὸς κατηγορίαν), κλητὸς (=προσκαλεσμένος, ἐκλεκτός), ἐκκλητός (=διαιτητής), κατάκλητος (ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου=ἐκτάκτως συγκαλουμένη ἐκκλησία), σύγκλητος, αὐτόκλητος, ἀνέγκλητος (=ὁ ἄνευ κατηγορίας, ὁ ἄμεμπτος).

Θ. καλ-. τὸ ὁποῖον μετὶ τὸ πρόσφ. ε=καλε(σ). Κατὰ μετάπτωσιν (βλ. ὑποσημ. σελ. 29) τὸ θ. καλ.=κλα-, κλη-. Ὁ χαρακτήρ ε δὲν ἐκτείνεται εἰς ἡ εἰς τὸν ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. (ἐκάλεσα, ἐκαλεσάμην). ὅπως καὶ εἰς τὸν μτγν. ἔνεργ. μέλλοντα (καλέσω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. ἀνά, κατά, μετά, παρά, ἀντί, ἐπὶ, ἀπό, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς, πρό: Κατακαλέω ὠ=καλῶ κάτω, προσκαλῶ. Μετακαλῶ=καλῶ ἀπὸ ἑνα μέρους εἰς ἄλλο. Παρακαλῶ=παρορμῶ, προτρέπω. Το παρακαλῶ λέγεται καὶ διὰ τῆς περιφράσεως παράκλησιν ποιοῦμαι. Ἀντικαλῶ=προσκαλῶ ἔκτεινον, πού με προσεκάλεσον. Ἐπικαλῶ (καὶ τὸ μέσ. ἐπικαλοῦμαι)=ἐπικαλοῦμαι ὡς παθ. τὸ ἐπικαλοῦμαι=μετονομαζομαι. Τὸ ἐπικαλοῦμαι φέρεται καὶ διὰ τῆς περιφράσεως ἐπὶ κλησιν ἔχω. Ἀποκαλῶ=καλῶ ὀπισω. Ἐγκαλῶ (τινι)=ἔχω παρόπικον ἐναντίον τινος' εἰς τὴν δικαστικὴν γλώσσαν=ἐγκλήμα ποιοῦμαι πρὸς τινα=καταγγέλλω τινὰ ἰπαθ. ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ τινος). Εἰσκαλῶ=προσκαλῶ μέσος. Ἐκκαλῶ=προσκαλῶ ἔξω. Προκαλῶ καὶ συνηθέστ. εἰς τὸν μέσ. τύπον προκαλοῦμαι=1) προκαλῶ κάποιον, ὅπως καὶ σήμερα, εἰς ἀγῶνα, μάχην κλπ, 2) εἰς τὴν δικαστικὴν γλώσσαν=προκαλῶ τὸν ἀντιδικόν μου νὰ διευκολύῃ τὴν ἐξέδωσιν ἀποφάσεως, π.χ. διὰ τοῦ διορισμοῦ διαιτητῶν, διὰ τοῦ βηματισμοῦ δούλων κ.τ.τ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ὀνομάζω, προσαγορεύω, φωνάω ὠ, ἐπιβοάομαι ὠ-μαι, ἐποτρύνω, κελεύω, νοθετέω ὠ, παραινέω ὠ, παρακελεύομαι, παρορμῶ ὠ.

Καλινδέομαι-οῦμαι, βλ. κυλίνδω.

Καλλιερῶ ὦ (=ἔχω εὐνοϊκὰ σημεῖα ἐκ τῆς θυσίας' ἐπὶ τῆς θυσίας=ἡ θυσία δεικνύει εὐοίωνα σημεῖα). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Μέσ. καὶ παθ. καλλιερῶμαι-οῦμαι μέσ. πρτ. ἐκαλλιερῶμην-οῦμην, μέσ. ἀόρ. ἐκαλλιερῶσάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλλιερῆσθην, μέσ. ὑπερσ. ἐκακαλλιερῆσθην. [ΠΑΡΑΓ. ἀκαλλιέρητος καὶ τὸ μτγν. καλλιέρημα=θυσία εὐοίωνος.

Θ. καλλιερ-. Τὸ ὄ. εἶναι παρσύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ καλὰ ἱερά (θύω) χωρὶς νὰ μεσοληβῆσθαι σύνθετον ὄνομα. [ΠΕΡΙΦΡ. ΣΥΝΘ. Ἄντι τοῦ παθ. καλλιερῶται (τὰ ἱερά=καλὰ γίγνεται τὰ ἱερά) λέγεται καλὰ ἐσσι ἢ γίγνεται τὰ ἱερά καὶ εἰς τοὺς μτγν. ἐφάνη τὰ ἱερά (Πλουτ. Ἀριστείδ. ΙΗ', 1), Περὶ τῶν συνωνύμων βλ. θύω.

Καλύπτω (=σκεπάζω). Τὸ ὄ. πάντοτε σύνθ. εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογο.—πρτ. (περι)εκάλυπτον, μέλλ. (ἐγ)καλύψω, ἀόρ. σύνθ. ἐκάλυψα. Μέσ. πάντοτε σύνθ. καλύπτομαι, μέσ. ἀόρ. πάντοτε σύνθ. ἐκαλυψάμην, παθ. μέλλ. (δια)καλυφθήσομαι, μέσ. καὶ παθ. πρkm. (ὡς παθ. πάντοτε σύνθ.) κεκάλυμμα (-ψαι, -πται, κεκαλύμμεθσ, -φθε, κεκαλυμμένοι εἰσίν), ὑπερσ. (ἐν)εκακαλύμην (-ψο, -πτο, -μμεθα, -φθε, κεκαλυμμένοι ἦσαν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρkm. (ἀπο)κεκάλυψα, μέσ. πρτ. ἐκαλυπτόμην, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἀόρ. ἐκαλύφθην, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. καλύπτρα καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀπαρκαλύπτως (ὡς ἐξ ἐπιθ. ἀπαρκαλύπτως, Πλάτ. Εὐθῦδ. 294, δ'), τὸ ποιητ. κάλυμμα καὶ τὰ μτγν. κάλυψις (ἀποκάλυψις, συγκαλύψις, προκαλύψις), κάλυπτήρ, κάλυξ, καλυπτός, ἀκαλυπτος, συγκαλυπτέον.

Θ. καλυβ- (πρβλ. καλύβη). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὶ τὸ πρόσφ. τ=καλύβ-τ.

Με τὴν τροπὴν τοῦ β εἰς τὸ δρόμουν π=καλύπτ-. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, περί, ἐν, ἐκ, σὺν πρό: Ἀνακαλύπτω—Διακαλύπτω=ἀποκαλύπτω, ξεσκαπέζω, Ἐπικαλύπτω=σκεπαζῶ ἀπ' ἐπάνω. Ἐκκαλύπτω=ξεσκαπέζω. Προκαλύπτω=βάζω ἐμπρός καλύμματα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κρύπτω, σκεπάζω, στεγάζω, στέγω.

Κάμνω (ἀμτβ=κοπιάζω, ἀγωνίζομαι, κουράζομαι, ἀσθενῶ)—πρτ. ἔκαμνον, μέλλ. καμοῦμαι, ἄορ. β' ἔκαμον, πρkm. κέκμηκα, ὕπερσ. ἐκεκμήκην. Τὴν σημασίαν τοῦ ἀσθενῶ ἔχει τὸ ὄ. κυρίως εἰς τὴν μυτ. τοῦ ἔνεστ. ὁ κάμνων=ὁ ἀσθενής. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἡ μυτ. τοῦ ἄορ. β' εἰς τὸν πληθ. οἱ καμόντες σημαίνει=οἱ τελειώσαντες τὸ ἔργον των, τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολὴν των, οἱ νεκροὶ (εἰδωλα καμότων). Εἰς τοὺς πεζογράφους τὴν σημασίαν αὐτὴν ἔχει ἡ μυτ. τοῦ πρkm. οἱ κέκμηκότες. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ὄ. ἐπίθετον ἀποκητέον (=πρέπει νὰ ἀποκάμη κανεῖς) καὶ τὰ ποιητ. κάμπτος (=κόπος), κητὸς (καὶ πολύκητητος=μὲ πολλὸν κόπον κατειργασμένος), ἀκάματος (=ἀκούραστος), ἀκάμεις—ἀκάμαντος καὶ ἀκμῆς—ἀκμητὸς=ἀκαταπόνητος.

Θ. 1) καμ-, 2) κατὰ μετάθεσιν κμα-, 3) μὲ ἔκτισιν κμη- (κέ-κμη-κα, κμη-τός) Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. καμ- μὲ τὸ προσ. ν=καμν. [ΣΥΝΘ. πλὴ τὰς προθ. ἀπό, ἐκ, πρό, προαπό: Ἐκκάμνω=ἀποκάμνω. Προκάμνω=ἐξεντιλοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἀθλέω-ῶ κοπιῶ, μάχομαι, μοχθέω-ῶ, παλ. ἰω. πολεμῶ, πονῶ, ταλαιπωρῶ, ἀπαγορεύω (ἀμτβ.), ἀρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, νοσῶ ῶ [ΑΝΤΙΘ. ἀπολέμωσ ἔχω, ἀργέω-ῶ, ἡσυχίαν ἀγω, κάθημαι (ἐνν. ἀργῶ), δκνω-ῶ. ῥάθυμέω-ῶ.

Κάμπω (=στρέφω, λυγίζω)—πρτ. (ἐπ)έκαμπτον, μέλλ. (πε-ρι)κάμψω, ἄορ. ἔκαμψα. Μέσ. καὶ παθ. κάμπτοιμαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσος ἐκάμψθην, πρkm. (συγ)κέκαμμαι (-μψαι-μπτται, -μψεθα, -ψθε, κεκαμμένοι εἰσίν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. καὶ παθ. πρτ. ἐκαμπύμην, μέσ. μέλλ. κάμφομαι, παθ. μέλλ. καμφθήσομαι, ὄλοι μυγν. [ΠΑΡΑΓ. καμπτός, ἀκαμπτος, δύσκαμπτος, καμπή, καμπύλος καὶ τὰ μυγν. κάμπη, καμπύλη.

Θ. καμπ- (καμπή). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. τ=καμπ-. Εἰς τὴν παθ. πρkm. (κέ-καμ π μαι) μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ π πρὸς τὸ μ (=κέκαμμαι) ἠπλοποιήθησαν τὰ τρία μ εἰς δύο (κέκαμμαι' ἠπλο. πέμποιμαι—πέπεμμαι—πέπεμμαι=πέπεμμαι). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, παρὰ, περί, ἀπό, ἐπί, ὑπό, σὺν: Ἀνακάμπω=ἐπιστρέφω (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἐπανακάμπω). Κατακάμπω=κάμπω πρὸς τὰ κάτω, κατιστρέφω. Παρακάμπω καὶ περικάμπω=περιφέρωμαι κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀποφύγω κατὶ ἀποφεύγω. Ἀποκάμπω=ἀποκλίνω ἀπὸ τὸν ἴσον δρόμον: ἀντίθετον τοῦ ὀρθοδρομεῶ-ῶ. Ἐπικάμπω=κάμπω κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ σχηματισθῇ γωνία, λαβῆ ὁ ὄρος κυρίως στρατιωτικός. Ὑποκάμπω=στρέφω ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπισθ. Συγκάμπω=κάμπω μαζὶ (κυρίως ἐπὶ τοῦ γόνατος). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καμπή ποιοῦμαι, κυρτώ-ῶ, στρέφω (ἀναστρέφω, μεταστρέφω) καὶ τὸ ποιητ. λυγίζω.

Καρπόομαι-οῦμαι (=ἀπολαμβάνω κατὶ, ὠφελοῦμαι) ἄ π ο θ. μ ε σ.—πρ. ἐκαρποόμην-οῦμην, μέλλ. καρπόσομαι, ἄορ. ἐκαρπώσασθην, πρkm. κέκαρπωμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν καρπό-ῶ (=παράγω καρπὸν), μέλλ. καρπώσω, ἄορ. ἐκάρπωσα. [ΠΑΡΑΓ. καρπόσος (ἐξ αὐτοῦ καρπόσιμος) καὶ τὸ ποιητ. κάρπωμα.

Θ. καρπο- ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. καρπός. [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. ἐκ (ἐκκαρποόμαι-οῦμαι=μαζεύω ἢ ἀπολαμβάνω τοὺς καρπούς). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καρπὸν συγκομίζω, τὰς ἐπικαρπίας λαμβάνω, ἀπολαύω, δρέπω, καρπέω, νέμομαι, ὠφελοῦμαι.

Καρτερέω-ῶ (=υπομένω, ἐπιμένω, ἀντεχω)—πρτ. *ἐκαρτέρευον*, μέλλ. *καρτερέησω*, ἄθρ. *ἐκαρτέρησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Παθ. ποικμ. *κεκαρτέρηται* (=ἔχει ἐξαντληθῆ, τελειώσει ἢ ἀντοχή). [ΠΑΡΑΓ. *καρτέρημα* (=ὄ,τι γίνεται μὲ καρτερίαν), *καρτέρησι* καὶ τὸ μτγν. *καρτερητός* (=ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ ὑπομείνῃ).

Θ. *καρτερε* ἀπὸ τὸ ἐπιθ. *καρτερός*, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ *καρτερία*. Τὸ δὲ *καρτερός* ἀπὸ τὸ κρατερός καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ κράτος, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ κρατέω-ῶ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά, ἐν, πρὸς* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀπό: *Διακαρτερέω-ῶ*=μένω σταθερός μέχρι τέλους, ὑποφέρω μὲ ὑπομονήν. *Ἐγκαρτερέω*=ὑπομένω μὲ ἀταραξίαν. *Προσκαρτερέω* (τινι)=ἐπιμένω, εἰμαι σταθερός εἰς καίποιον. *Ἀποκαρτερέω*=1) χάνω τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀνεκτικότητά μου, 2)=ἀπονήσκω ἐκουσίως ἀπὸ αἰτίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀνέχομαι, ἀντέχω, ὑπομένω, φέρω*.

Καταναλίσκω, βλ. ἀναλίσκω.

Καταράομαι-ῶμαι, βλ. ἀράομαι-ῶμαι.

Κατασκευάζω, βλ. σκευάζω.

Καταφρονέω-ῶ (=περιφρονῶ). Τὸ ἐνεργητικὸν σχηματίζεται διπλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Παθ. *καταφρονέομαι-οῦμαι*, πρτ. *κατεφρονέομην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *καταφρονήσομαι*, παθ. μέλλ. *καταφρονηθήσομαι*, παθ. ἄθρ. *κατεφρονήθη*, ποικμ. *καταπεφρόνημαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *καταφρονῶ* ἑμᾶυτοῦ. [ΠΑΡΑΓ. *καταφρόνησι*, *καταφρόνημα, ἀκαταφρόνητος, ἀκαταφρόνητος, δυσκαταφρόνητος, καταφρονητικῶς* (ὡς ἐξ ἐπιθέτ. *καταφρονητικός*, τὸ ὁποῖον εἶναι μτγν.) καὶ τὰ μτγν. *καταφρονητής, καταφρονητικός, καταφρονητέον*.

Θ. *καταφρονε*-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. *κατά* καὶ τοῦ ἀπλοῦ ῥ. *φρονέω-ῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παρ' οὐδὲν τίθεται, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι τινος, οὐδαμοῦ λέγω τινά, ἀτιμάζω, περιοράω-ῶ, ὑπεροράω-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀγαμαί, θαναμάζω*.

Κατηγορέω-ῶ (τινος) [1]=κατακρίνω, καταγγέλλω, 2)=ἀποδεικνύω]—πρτ. *κατηγορέουν*, μέλλ. *κατηγορήσω* καὶ *κατερῶ*, ἄθρ. *κατηγορήσα* καὶ *κατεῖπον*, ποικμ. *κατηγορήσα* καὶ *κατεῖρησα*. ὑπερσ. *κατηγορήκεν*. Παθ. *κατηγορέομαι-οῦμαι*, πρτ. *κατηγοροέμην-οῦμην*, μέλλ. *κατηγορηθήσομαι*, ἄθρ. *κατηγορήθη*, ποικμ. *κατηγόρημαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *κατηγορῶ* ἑμᾶυτοῦ. Ἡ παθ. μτχ. τοῦ οὐδετ. τὰ *κατηγορούμενα* ἢ τὰ *κατηγορημένα* τίθεται πολλακίς ἀντὶ τοῦ ῥοῦσιαστικοῦ αἰ *κατηγορίας*. [ΠΑΡΑΓ. *κατηγορημα* (=τὸ καταούρημα, τὸ ἔγκλημα* εἰς τὴν Λογικὴν=ἐκεῖνο, πού ἀποδίδεται εἰς τὸ ὑποκείμενον), *ἐδικατηγορήτος, κατηγορητέον* καὶ τὸ μτγν. ἐφετικὸν ῥ. *κατηγορησίω*.

Θ. *κατηγορε*-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *κατήγορος* καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ *καταγορεύω*. Τὸ *κατηγορῶ* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐκ τῶν σιγμολήκτων οὐσιαστ. προελθόντα ῥ. (ἄνθος, γεν. ἄνθεος-ος=οὐς—ἀνθέσω—ἀνθέω-ῶ). Τὴν σημασίαν τοῦ ἀποδεικνύω ἔχει τὸ *κατηγορῶ*, ὅταν σιντάσσεται πρὸς αἰτιατικὴν (*κατηγορῶ* τι=ἀποδεικνύω τι: ἐμφαίνεται τὸ νερῶν, ὃ *κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοειάν*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀντί, σύν, πρὸς, πρὸ*: *Ἀντικατηγορέω-ῶ*=κατηγορῶ ἐκεῖνον, πού μὲ κατηγόρησε. *Προσκατηγορῶ*=κατηγορῶ προσέτι, ἐπεκτείνω τὴν κατηγορίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κατηγορός εἰμι τινος* (Ξενοφ. Οἰκον. κ', 95), *κατηγόρημα ἢ κατηγορίας* ποιοῦμαι, *κακῶς λέγω τινά, ἐν αἰτία ἔχω, ἐν αἰτία ποιοῦμαι, αἰτιάομαι-ῶμαι, ἐγκαλῶ, καταγορεύω, μέμφομαι, οὐεῖδίζω, ψέγω*. Παθ. *κατηγορία* γίνεταί, *κατηγορίας* ἔχω.

Κείμαι και **εἰμι κείμενος** [1] = κείτομαι, εἶμαι, 2) = ἔχω τοποθετηθῆ), ἀποθ. οὐδέτερος και παθητ. διαθ. — πρτ. *ἐκείμην* και *κείμενος*: ἦν, μέλλ. *κείσομαι*. Τὸ *κείμαι* κλίνεται ὡς ἐξῆς: Ὅριστ. *κείμαι*, *κείσαι*, *κείται* κλπ., Ὑποτ. *κείμενος* ᾧ και μονολ. γ' ἐνικ. *κείται*, (α' πληθ. *μυγν.* (παρά) *κείομεθα*), β' πληθ. *κείσθε*, γ' πληθ. *κείσονται*, Ἐὐκτ. *κείμενος* εἶην και μονολ. γ' ἐν. *κείοιτο*, γ' πληθ. *κείοντο*, προστακτ. *κείσο*, *κείσθω* κλπ., ἀπαρέμφ. *κείσθαι*, *κείσθαι*, *κείμενος*· ἰον. [ΠΑΡΑΓ. *κειμήλιον* (=τὸ ἀποθησαυρισμένον, τὸ πολύτιμον πράγμα), *κοίτη* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ *μυγν.* *κοιτίς*, *κοιτῶν*) και τὰ ποιητ. *κοίτος* (=κοίτη) *ἀκοίτης* και *ἄκοιτις* = ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος.

Θ. *κεῖ*, ἐκ τοῦ ὁποίου και *κοι* (*κοίτη*, *κοιμάω*· ᾧ κλπ.) και *κῶ* (*κῶμα* = βαθύς ὕπνος, λιθαργική κατάσταση προθανάτιος). Τὸ *ι* τῆς διφθόγγου εἰς τὴν ὕλοσ. τὴν εὐκτικ. και τὸ ἀπαρέμφ. ἀποβάλλεται πρὸ φωνήεντος (κείται, κείοιτο, κείσομαι· εἶσθαι). Τὸ *κείμαι* ἔχει και παθ. διάθεσιν (=ἔχω τεθῆ, τοποθετηθῆ), ὅταν ἀναπληρώσῃ τὸν πρκμ. τοῦ *τίθεμαι*, *τέθειμαι*, ὁ ὁποῖος ἔχει μέσση σημασίαν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *ἀπό*, *παρά*, *ἐπί*, *ὑπό*, *ἐν*, *εἰς*, *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, και μὲ διπλὴν σύνθ. ὕπεκ., *προσπε*: *Ἀνάκειμαι* = ἔχω ἀνατεθῆ, ἀφιερωθῆ. *Κατάκειμαι* = 1) εἶμαι ξαπλωμένος, 2) εἶμαι κατάκοιτος, ἀσθενής. *Διάκειμαι* = εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν κατάστασιν (αὐτὸ διευκρινεῖται ἀπὸ τὸ τροπ. ἐπίρρ., τὸ ὁποῖον προσδιορίζει τὸ ῥῆμα). *Ἀπόκειμαι* = 1) εἶμαι ἀποθησαυρισμένος, φυλάττομαι εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸ κελλῆρι, 2) εἶμαι παραμελημένος. *Ἐπίκειμαι* = εἶμαι τοποθετημένος ἐπάνω εἰς κάτι. *Ἐποκειμαι* = εἶμαι τοποθετημένος ἐντός. *Πρόσκειμαι* = εὐρίσκομαι πλησίον. *Πρόκειμαι* = εἶμαι ἐμπρός.

Κείρω (=κουρεύω· μτφρ. =καταστρέφω, ἐρημόνω διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν δένδρων και γενικῶς τοῦ πρασίνου) — μέλλ. *κείρω*, ἄορ. (ἀπ.) *έκειρα* Μέσ. και παθ. — μέλλ. (ἀπο) *κείρομαι*, μέσ. ἄορ. *έκειράμην*, πρκμ. *κείκαρμαι* (συχνὰ εἰς τὴν φράσιν *ἐν χρῶ κείκαρμένος* = κουρεμένος ἕως τὸ πετσί [χρῶς γεν. χρωτός, δοτ. χρωτί και κατὰ τὰ ἀτικόκλιτα *χρῶ* = ἐπιδερμῖς, πετσί]). [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς *μυγν.* και ἔνεργ. πρκμ. (περι) *κείκαρκα*; ὕπερσ. (ἀπ) *εκέκαρκειν*, Μέσ. και παθ. ἔνεστ. *κείρομαι*, παθ. ἄορ. *έκέρθη*, και οἱ δύο ποιητ., και *μυγν.* β' λαμβανόμενος και ὡς μέσος *έκάρην* (πρβλ. *έκάρη μοναχός*), ὕπερσ. *έκείκαρμην*. [ΠΑΡΑΓ. *κουρεὺς* (ἐκ τοῦ *κορ*· *σεὺς*· *κορρεὺς* = *κουρεὺς*'), *κορὰ* (ἐκ τοῦ *κόρσα*· *κόρρα* = *κορὰ*), *κόρη* (ἐκ τοῦ *κόρση* = κρόταφος, κεφαλὴ) πρβλ. *ῥαπισθεῖς κατὰ κόρησιν*, *κορ*· *μός*, *κέρ*· *μα* (=κοιμάτι), *άκαρῆς* (κυρίως ἐπὶ τῆς κόμης = ἡ πάρα πολὺ μικρὰ κόμη, ἡ ὁποία δὲν ἠμπορεῖ νὰ κουρευθῆ· κατοπιν = ὁ μικρός), *άκαριαῖος* (ἐκ τοῦ *άκαρῆς* = ὁ στιγμαῖος) και τὸ *μυγν.* *άκαριος*.

Θ. *κερ*· και *καρ*·. Ἄρχ. θ. *κερσ*· (πρβλ. τὸ Ὅμηρ. ἐπίθ. *ἀκερσε*· *κόμης* = ἔκτεινος, πού δὲν ἔχει ἀκόμη κουρεμένην τὴν κόμην, ὁ διαρκῶς νέος). Ἐκ τοῦ *κερσ*· = *κορσ*· = *κορρ*· = *κορρ*· (βλ. Παράγ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *κερ*· μὲ τὸ πρόσφ. *j* = *κερ*· *j*. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ *j* πρὸς τὸ ρ, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἔνεστ. ἐκ τῶν δύο ρ και τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν (*κερ*· *j* = *κερρ*· = *κερρ*) = *κειρ*·. [Μὲ τὰς προθ. *ἀπό* και *κατά*, αἱ ὁποῖαι ἐπιτείνουν τὸ ἀπλοῦν *κείρω*.

1) Ὁ Ἰούλιος Πολυδεύκης, Ἑλλην γραμματικὸς τοῦ β' αἰῶνος μ. Χ., ὁ ὁποῖος κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν Νάυκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ ἐξῆσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, μᾶς ἀφήκε πολυμύτατον σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον Ὀνομαστικόν. Εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ γράφει: «τούτους (τοὺς κουρεῖας) και *κορροστίστας* *έκάλουν* και *κόρσας* τινὲς *έκάλεσαν* τὰς *τρίχας* διὰ τὸ *κείρσθαι*» (Πολυδ. Β', 32).

[ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς μετρ. ἐννοίας τοῦ ἐρημόνω, καταστρέφω : δεινδοτομέω-ῶ, δηρώ-ῶ, ἐρημόω-ῶ, λυμαίνομαι, σίνομαι, τέμνω, φθίρω.

Κελεύω (ἐπὶ ἀνωτέρων=διατάσσω' ἐπὶ ἴσων ἢ φίλων=ὑποδεικνύω, συμβουλεύω' ἐπὶ κατωτέρων=παρακαλῶ). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσ. Παθ. *κελεύομαι*, μέσ. πρτ. (ἐπ.) *κελεύομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκελεύσθην*, παθ. πρκμ. *κεκέλευμαι* (μόνον εἰς τὴν μετχ. *κεκελευσμένος*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μετγν. καὶ παθ. μέλλ. *κελευσθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκελευσάμην*. [ΠΑΡΑΓ. *κελευμα* καὶ *κελευσμα*, *κελευστής* (=ἐκείνος πού ἔδιδε τὸν ὄνυθόν τῆς κωπηλασίας εἰς τοὺς κωπηλάτας), *παρακελευστής*, *ἵπποκελευστής*, *ἀκέλευστος*, *ἐγκέλευστος*, *ἀποκέλευστος*, *κελευστέον*, τὸ ποιητ. *κελευσμός* καὶ τὰ μετγν. *κέλευσις*, *κελευστός*.

Θ. *κελευ-* ἔξ ἀρχικοῦ *κελευσ-*, τὸ ὁποῖον διητηρήθη πρὸ τῶν καταλήξεων τῶν χρόνων καὶ τῶν παραγῶν, πού ἀρχίζουν ἀπὸ *μ*, *θ*, *τ* (*κεκέλευσ-μαι*, *ἐκελεύσθην*, *κελευσ-τός*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. *διά*, *παρά*, *ἐπί*, *ἐν*, *σύν* : *διακελεύομαι* καὶ *παρακελεύομαι*, ἀποθ. μέσ. με ἔνεργ. *διάθ*. (μέσ. μέλλ. *δια(παρα)κελεύσομαι*, μέσ. ἄορ. *δι(παρα)κελευσάμην*)=προτρέπω. Ἐπικελεύω=ἐνθαρρύνω κάποιον εἰς πράξιν, τὴν ὁποίαν ἤρχισεν. Ἐγκελεύω=παρακινῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὰ ἀποθ. μέσ. *διακελεύομαι* καὶ *παρακελεύομαι* λέγονται καὶ περιφρ. *διακελευσῶ* *χρῶμαι* (Θουκν. Ζ, 71), *διακελεύομαι* *ἐναντιῶ* (Ξεν. Κύρ. Παιδ. Α', δ', 13), *παρακελευσῶ* *χρῶμαι* (Θουκ. Δ', 11) καὶ *παρακέλευσιν* ποιοῦμαι (πρωτ. *παρακέλευσις* γίνεται *Θουκ Ζ*, 70), *χεῖρας* *προσχομαι*—*ἐπιστάτω*, *παραγγέλλω*, *παρακαλέω-ῶ*, *παρεγγνάω-ῶ*—*ρουθητέω-ῶ*, *παρανέω-ῶ*, *παρακελεύομαι*, *παρορμάω-ῶ*, *παροτρύνω*, *συμβουλεύω*—*ἀντιβολέω-ῶ*, *δέομαι*, *ἰκετεύω*.

Κεράννυμι καὶ *κερανώω* (ἐπὶ ὑγρῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος=ἀνακατώνω)—ἄορ. *ἐκέρασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κεράννυμαι*, μέσ. ἄορ. (συν) *κερασάμην*, παθ. μέλλ. *κεραθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκεράσθην* καὶ *ἐκράθην*, παθ. πρκμ. *κέκραμαι*, παθ. ὑπερσ. *ἐκεκράμην* καὶ μέσ. σύνθ. *συνεκεκράμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ἐκεράννυ* καὶ *ἐκεράννυον*, μέλλ. *κεράσω*, πρκμ. *κεκέρακα*, ὅλοι μετγν., παθ. πρκμ. *κέκρασμαι* (ποιητ.). Εἰς τοὺς μετγν., ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν, φέρεται καὶ ὁ συνηρημένος τύπος τοῦ ποιητικοῦ *κίρνημι* *κίρνω-ῶ* (τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὃ μαθήτριαι, κίρνατε). Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἰδικόν μας *κίρνώ*—*κερνώ*. [ΠΑΡΑΓ. *κράμα*, *κράσις*, *κρατήρ*, *ἀκέραστος*, *ἀκήρατος* (=ἀμίαντος, καθαρὸς) *ἄκρατος*, *συγκρατέον* καὶ τὰ μετγν. *κεραστής*, *κεραστός*.

Θ. 1) *κέρα*, ἐκ τοῦ ὀπιότου (κατ' ἀναλογίαν τοῦ οἴνου-νυμι, ζῶσ-νυμι κλπ.) τὸ ἔνεστ. θ. *κερασ* καὶ 2) κατὰ συγκοπὴν (μετάπτωσιν) *κρα*—(ἐκρά-θην, κέ-κρα-μαι κλπ). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *κερασ*—με τὸ πρόφω. *νν=κερασ-νν=κεράννυμι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. *ἀνά*, *ἐν*, *σύν* καὶ εἰς τοὺς μετγν. καὶ μετὰ τὴν κατά: Ἄνακράννυμι=ἀνακατώνω ἐκ νέου. Ἐγκεράννυμι=κατακεράννυμι ὅπως καὶ τὸ ἄπλοῦν *κεράννυμι*] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μείρνυμι* (ἐπὶ ὑγρῶν καὶ στερεῶν), *συχχέα*, *φύρω* καὶ *φυράω-ῶ* κυρίως ἐπὶ τῆς ἀναμειξέως ὕδατος με ἄλευρον).

Κερδαίνω (=κερδίζω)—πρτ. *ἐκέρδιονον*, μέλλ. *κερδανῶ*, ἄορ. *ἐκέρδινα*, πρκμ. (προσ) *κεκέρδηκα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μετγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *κερδήσω*, ἄορ. *ἐκέρδησα* (ἰδού πέντε τάλαντά μοι δέδωκας καὶ ἐκέρδησα ἄλλα πέντε), πρκμ. *κεκέρδηκα* ἢ *κεκέρδαγκα*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *κερδήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκερδάνθην*, πρκμ. *κεκέρδημαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μετγν. *κερδαντέον*, *κερδαντήρ* (=φιλάργυρος), *κερδαντός*.

Θ. *κερδαν*—ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *κέρδος*. Τὸ θ. ἐοχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν

πρός τὸ θ. τῶν ἄλλων εἰς ἄνω ρ. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. κερδαν- με τὸ πρόσφ. j=κερδάν j και με τὴν ἐπένηθειν τοῦ j=κερδαίν-. Εἰς τὸν ἀόρ. τὸ θεματικὸν φωνήεν α ἐξετάθη εἰς ᾱ και ὄχι η, καιτοι δὲν προηγείται ρ, ι, ε, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μαραίνω, θηραίνω κλπ. (ἐκέρδανσα—ἐκέρδαννα—ἐκέρδᾶνα) [πρβλ. τὸ κοιναῖνον αἶρω, ἄλλομαι] [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, ἀπό, πρός: Κατακερδαίνω= κερδίζω ἄδικα κέρδη, Αποκερδαίνω=ἀποκομιζῶ κέρδη, ὠφέλειαν. Προσκερδαίνω=κερδίζω ἐπὶ πλεόν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. πορίζομαι, ὠφελέομαι-οῦμαι. ΑΝΤΙΘ. ζημιόομαι-οῦμαι.

Κήδομαι (=ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω), ἄ π ο θ. με ἔνεργ. δ ι ἄ θ.—πρτ. ἐκηδόμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς και μέσ. μέλλ. κεκαδήσομαι, πρκμ. με σημασίαν ἔνεστ. κέκηδα.

Θ. κηδ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. κηδος (=φροντίς). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἐπιμέλομαι και ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, προνοεῶ-ῶ, φροντίζω. [ΑΝΤΙΘ. ἀμελέω-ῶ, ἀφροντιστέω-ῶ.

Κηλέω-ῶ (=θέλω, μαγεύω)—πρτ. ἐκήλεον-ονν, μέλλ. κηλήσω. Παθ. κηλέομαι-οῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐκηλήθην, πρκμ. κεκήλημαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἀόρ. ἐκήλησα, πρκμ. κεκήληκα, παθ. πρτ. ἐκηλεύησάν-ουμην, παθ. μέλλ. κηλήθησομαι, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. κήλησις (=μάγευμα με μαγικά τραγούδια), ἀκήλητος, τὰ ποιητ. κήλημα και κηληθιδός (=γοητεία, μαγεία) και τὰ μτγν. κατακήλησις, κηλητής.

Θ. κηλε- ἐξ ἄορικοῦ κηλ-. [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. κατά πρὸς ἐπίτασιν. ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κητεύω, ἐμφραίνω, θέλω, ἐρπο.

Κηρυκεύω (=ἐκτελῶ καθήκοντα κήρυκος, ἀποστέλλομαι ὡς κήρυξ, διεξάγω διαπραγματεύσεις ὡς ἐπίσημος ἀπεσταλμένος)—ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Τὸ μέσ. ὡς ἄ π ο θ. ἐπικηρυκεύομαι (=προτείνω διὰ κήρυκος (=ἀντιπρόσωπον), διαπραγματεύομαι (ἰδίως θρους εἰρήνης), πρτ. ἐπεκηρυκεύομην, μέσ. μέλλ. ἐπικηρυκεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεκηρυκεύοσάν-ουμην. [ΠΑΡΑΓ. κηρυκεία (=τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον κήρυκος) και τὸ ποιητ. κηρύκευμα (=προκήρυξις, διάγγελμα).

Θ. κηρυκεν- ἐκ τοῦ κήρυξ (γεν. κήρυκος) και' ἀναλογίαν τῶν θ, τὰ ποῖα παρήχθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -ενος οὐσιαστ. (βασιλεύς—βασιλεύω, ἱππεύς—ἱππεύω κλπ. ἀπὸ, ἐπί, ὑπὸ, ἐκ, πρός: Ἐπικηρυκεύομαι=προτείνω διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι. Προσκηρυκεύομαι=στέλλω κήρυκα πρὸς κάποιον. Διακηρυκεύομαι=διαπραγματεύομαι με κήρυκα, ἀντιπρόσωπον. Προκηρυκεύομαι=ἀνακοινῶ δημοσίᾳ.

Κηρύττω (=ἀσκῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, διακηρύσσω, προκηρύσσω)—πρτ. ἐκήρυττον, μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα, πρκμ. (ἐπι)κεκήρυξα. Παθ. κηρύττομαι, πρτ. ἐκηρυτίομην, μέσ. ἀόρ. ἐκηρυξάμην, παθ. μέλλ. κηρυχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκηρύχθην, πρκμ. κεκήρυμαι. ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κηρύξομαι (ποιητ.), παθ. ὑπερσ. ἐκεκηρύγμην (μτγν). [ΠΑΡΑΓ. κήρυγμα, κηρύκειον, ἀκήρυκτος και τὰ μτγν. κήρυξις, κηρυκτός, κηρυκτέος.

Θ. κηρυκ- ἐκ τοῦ κήρυξ-κήρυκος. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. j=κηρυκ j—κηρυκτι=κηρυκτι. Τὸ ν παντοῦ μοχρόν. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, ἀπό, ἐπί, ὑπὸ, ἐκ, πρός: Ἀνακηρύττω=καθιστῶ γνωστὸν δημοσίᾳ. Κατακηρύττω=παραγγέλλω διὰ κήρυκος. Αποκηρύττω=) πωλὼ εἰς δημοπρασίαν, 2) ἀποκηρύσσω. Ἐπικηρύττω=κάννω γνωστὸν διὰ προκηρύξεως. Ὑποκηρύττω= 1) δίδω δημοσίᾳ ὑποσχέσιν, 2) συνιστῶ ἥσυχίαν. Ἐκηρύττω=ἐξορίζω διὰ προκηρύξεως. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κήρυγμα ποιοῦμαι (παθ. κήρυγμα γίνε-

Ἐνώμαλα Ἐρήματα—N. Φραγκίσκου

ται), κήρυγμα τίθημι (Σοφ. Ἀντιγ. 8). Ἐπί τῆς σημασίας τοῦ κηρύττω δημοσία συνών. εἶναι τὸ προαγορεύω.

Κινδυνεύω [=1] ἐπιχειρῶ ἐπικίνδυνον πράξιν, 2) ἀγωνίζομαι-πολεμῶ). Τὸ ἐνεργητ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὕπερσυντ. Παθ. κινδυνεύομαι καὶ ὡς ἀποθ. διακινδυνεύομαι (=ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον), παθ. πρτ. ἐκινδυνεύομαι, παθ. μέλλ. κινδυνεύομαι, παθ. ἄδο. ἐκινδυνεύθη (εἰς τὴν μετ. τὰ κινδυνευθέντα=τὰ μετὰ κινδύνων πράχθέντα), παθ. πρκμ. (δια)κεκινδυνεύομαι (εἰς τὴν μετ. τὸ διακεκινδυνευμένον φάρμακον=τὸ μὲ κίνδυνον πινόμενον, τὸ θανατηφόρον φάρμακον), τετελ. μέλλ. κινδυνεύομαι. Τὸ κινδυνεύω (κυρίως εἰς τὸ γ' πρόσ.) μετ' ἀπαρεμφ.=φαίνεται ὅτι (κινδυνεύει τῶντι ὁ θεὸς σοφός εἶναι=φαίνεται, ὅτι ὁ θεὸς εἶναι πράγματι σοφός). [ΠΑΡΑΓ. κινδυνεύομαι, κινδυνεύεις, κινδυνεύετον (διακινδυνεύετον)].

Θ. κινδυνεύω—ἐκ τοῦ κίνδυνος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εὐω ὅ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -εὐς οὐσιαστ. (πρβλ. κηρυκῆς). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, παρὰ, ἀπό, σύν, πρό: Διακινδυνεύω—παρακινδυνεύω=ἠψοκινδυνεύω, ἀποτολμῶ παράτολμον πράξιν. Ἀποκινδυνεύω=ἐπιχειρῶ κατ' ἐπικίνδυνον. Προκινδυνεύω=ἀγωνίζομαι χάριν ἄλλων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κίνδυνον ἢ παρακινδυνεύομαι ποιοῦμαι, ἐν κίνδυνῷ εἶμι, εἰς κίνδυνον ἔρχομαι, εἰς κινδύνους καθίσταμαι, αἴρωμαι τὸν κίνδυνον [ΑΝΤΙΘ. ἄδειαν ἑμαυτῷ κατασκευάζω, ἀκινδύνως ἔχω, ἀσφαλῶς ἔχω, ἐν ἀσφαλείῃ εἶμι ἢ καθίσταμαι].

Κινέω-ῶ (=βάζω εἰς κίνησιν, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω). Τὸ ἐνεργ. ὁμαλῶς. Στερεῖται ὕπερσυντ. Μέσ. καὶ παθ. κινέομαι-οὔμαι, μέσ. πρτ. ἐκινεόμην-οὔμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθη, πρκμ. κεκίνημαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθῆς καὶ κατ' ἀνάλυσιν κινῶ ἑμαυτόν.] ΠΑΡΑΓ. κίνημα, κινήσεις, κινήτης, κινήτος, (ἀκίνητος, ἀκίνητος, ὁσπκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος, μετακινήτος), κινήτηρ, τὸ ποιητ. κινήτηρ καὶ τὰ μετγν. σύνθ. μετακίνημα, μετακινήσεις, μετακινήτεον, κινήτηρον.

Θ. κιν- (ποιητ. ὁ κίνω=πορεύομαι, λατ. cio) καὶ μὲ τὸ προσφ. νε=κινε—. Τὸ κινεῖν τοῦ θ. μακρόν, ὅπως δεκνύουσι τύποι φερόμενοι παλαιότατα: μετακινεῖν, μετακινεῖσθαι, μετακινήσει, μετακινήσεται. [ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. διά, μετά, παρὰ, ἐπί, πρό: Διακινεῖν ὦ=ἐξεγείρω Ὑποκινεῖν ὦ 1) ὡς μετβτ=κινῶ σιγά, ἠρέμα μίτρο.=παρακινῶ, 2) ὡς ἀμετβ=κινῶμαι ὀλίγον, 3) =εἶμαι παράφρων. Προκινῶ=κινῶ πρὸς τὰ ἔμπρός. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐνοχλέω-ῶ, ἐρεθίζω, κινῶ-ῶ, ταράττω.

Κίχρημι (=δανείζω)—ἄδο. ἔχρησα. Μέσ. ἄδο. ἐχρησάμην, παθ. πρκμ. (δια)κίχρημαι (=εἶμαι δοσμένος εἰς διαφόρους ὡς δάνειον). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς Ἴωνας λογογράφους καὶ μάλιστα τὸν Ἡρόδοτον ἀπαντᾷ ἐνεργ. μέλλ. χρήσω, εἰς δὲ τοὺς μετγν. ἐνεργ. πρκμ. κίχρηκα, μέσ. ἐνεστ. κίχρημαι, πρτ. ἐκίχραμην. Ἄλλ' εἰς τοὺς μετγν. ἐπικρατεῖ ὁ συνηρημένος τύπος τοῦ ὅ. κίχρω-ῶ, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλα σχεδὸν τὰ εἰς -μι. [ΠΑΡΑΓ. χρήστης (=δανειστής), γεν. πληθ. χρήστων.

Θ. χρη- καὶ εἰς τοὺς μετγν. καὶ χρα- (κί-χραμαι). Μὲ τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλ. χί-χρη καὶ διὰ τῆς ἀνομοιώσεως κί-χρη. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. καὶ τὰ ὅ. χρωῶ-ῶ καὶ χροῶμαι-χρώμαι (τὰ ὁποῖα βλ.) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δανείζω. Κατὰ τὸν Σουΐδαν «τὸ μὲν χροῶμαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανείσαι πρὸς τοὺς τυχόντας». Δι' αὐτὸ δανείζειν ἐλέγετο κυρίως ἐπὶ τῶν τοκιστῶν.

Κλαίω καὶ μὲ ἀρχαιώτερον τύπον κλάω—πρτ. ἔκλαον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. κλαύσομαι καὶ σπανίως κλαήσω καὶ δωρικὸς κλαυσοῦ-

μαι, ἄορ. ἔκλαυσα, μέσ. ἄορ. (ἀπ)εκκλαυόμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάγνωσιν ἀποκλάω ἑμάντον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. κλάσω (μτγν.), μέσ. ἔνεστ. κλαίωμα ἢ κλάωμα (=κλαίω τὸν ἑαυτόν μου, ποιητ.) παθ. μέλλ. κλαυθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλαύσθη (μτγν.), ποικ. ποιητ. κέκλαυμαι (=εἶμαι κλαμένος, γεμάτος δάκρυα) καὶ μτγν. κέκλαυμαι, τετελ. μέλλ. κεκλαύσομαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. κλαυθ-μός, κλαυθμονή (=κλαυθμός), κλαῦμα (πάντοτε εἰς τὸν πληθ.=θρήνος), κλαυσίγαιος, τὸ ἑφρετικὸν ὄ. κλαυσιάω, τὰ ποιητ. κλαυστός ἢ κλαυτός (=ἄξιοδάκρυτος), ἄκλαυστος ἢ ἄκλαυτος καὶ τὸ μτγν. κλαυθμῶν-ἄνος (=τόπος κλαυθμῶν καὶ θρήνων).

Θ. κλαF (=κλαυ). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. j κλαF j· καὶ με τὴν ὑποβολὴν τοῦ F καὶ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ j=κλαυ. Τὸ θ. κλαF=κλα τοῦ κλάω χωρὶς πρόσφωμα. Ὁ σπάνιος μέλλ. κλαίσω ἐσχματισθῆ ἀπὸ τὸ θ. κλαF· με τὸ πρόσφ. s=κλαFs· Τὸ κλάω, ὅπως καὶ τὸ κᾶω, δὲν συναεῖ τὸν χαρακτῆρα με τὴν κατάληξιν. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά καὶ ἀπό: Ἄνακλάω=φωναίω με κλάματα. Ἄνακλαίωμα τι=κλαίω κάτι. Ἄποκλαίω=θρηνώ. (ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνομοίω, δακρύω, θρηνώ-ω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

Κλάω-ῶ (=σπάζω, λυγίζω)—πρτ. (ἀν)έκλαον-ων, ἄορ. (κατ)έκλασα. Παθ. κλάομαι-ῶμαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. (ἐπ)εκκλάσθη (εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ=νά λυγίσῃ, νὰ συγκινηθῇ ἢ καρδιά σας), παθ. ποικ. (ἐκ)κέκλασμαι, ὑπερθ. (ἐνατ)εκεκλάσθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. κλάσω, παθ. μέλλ. (ἀνα)κλαυθήσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. κλάσις, κλά-δος, κλῶν-κλωνός (=κλωνί), κλή-ρος (ἔξ αὐτοῦ τὸ ὄ. κληρόω-ῶ), κλήμα καὶ τὰ μτγν. κλάσ-μα, κλαομός, κλάστης (προβλ. εἰκονοκλάστης).

Θ. κλα· ἔξ ἀρχικοῦ κλασ· ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, ἐκ· σὺν [καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ με διπλὴν σύνθ. ἀντιανα· Ἄνακλάω ὦ=σύρω πρὸς τὰ ἐπάνω. Κατακλάω=τσακίζω, ἀποκόπτω. Διακλάω=τσακίζω εἰς δύο. Ἐπι-κλάωμαι (τῇ γνώμῃ)= λυγίσει ἢ καρδιά μου, συγκινοῦμαι. Ἐκκλάω=ἀποκόπτω. Συγκλάω=σπάζω ἢ λυγίζω συγχρονως. Ἄντιανακλάω, ὅπως καὶ σήμε-ρα=ἀπο-δίδοω δι' ἀνακλάσεως τὸ φῶς ἢ τὸν ἥχον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κλάον ἑμποιῶ, θραύω, θρούτω, κατάγνυμι, ὀγγνυμι καὶ καταθρήγνυμι, καταράτω, συντριβῶ, κερματίζω καὶ τὸ μτγν. θλάω-ῶ.

Κλέπτω—πρτ. ἔκλεπτον, μέλλ. κλέψω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. κλέβομαι, ἄορ. ἔκλεψα, ποικ. κέκλοφα. Παθ. κλέπτοιαι, παθ. ἄορ. β' ἐκλάπη, ποικ. (δια)κέκλεμμαι (-ψαι, -πται, -μεθα, -φθε, κεκλεμένοι εἰσίν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποικ. κέκλεβα (εἰς ἐπιγραφὴν), παθ. πρτ. ἐκλεπίομην, παθ. μέλλ. κλεφθήσομαι καὶ β' κλαπήσομαι, ὅλοι μτγν., παθ. ἄορ. α' ἐκλέφθη (ποιητ., Ἡροδ.). [ΠΑΡΑΓ. κλέπης, κλέμμα, κλοπή, κλοπεύς, κλῶψ-κλωπός (ἔξ αὐτοῦ ὄ. κλωπέω=κλέπτω), κλωπεία.

Θ. κλεπ· κλοπ· κλαπ· Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. κλεπ· με τὸ πρόσφ. t=κλεπ· [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. διά, παρά, ἐκ, σὺν: Διακλέπτω=1) κλέπτω κατὰ διαφόρους περιστάσεις, 2) συγκαλύπτω. Παρακλέπτω=κλέπτο ἐπιτηδεῖως, με τρόπον. Ἐκκλέπτω=κλέπτο καὶ ἀπάγω κρυφίως, φουραδεύω, Κυριολεκτεῖται ἐπὶ προσώπων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κλωπέω, λήσομαι, ληστεύω, λοποδυνεῶ-ω (κρυφίως ἐπὶ ἐνδυμάτων), συλά-ω καὶ τὸ μτγν. συλαγωγέω-ῶ (βλέπετε, μὴ τις ὑμᾶς ἐστὶ ὁ συλαγωγῶν, Παῦλ. πρὸς Κολασ., β' 6-8).

Κλήω καὶ νεώρον κλείω (=κλείνω). Οἱ ρηματικοὶ τύποι καὶ τὰ παράγωγα με ἡ νοοῦνται καὶ με εἰ—πρτ. ἐκλήων, μέλλ. κλήσω, ἄορ. ἐκλήσα. Μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. (πάντοτε σύνθ.) κλήομαι, παθ.

πρτ. (ἀπ)εκληρόμην, μέσ. ἀόρ. (πάντοτε σύνθ.) ἐκλήσομαι, παθ. μέλλ. (συ)κλήσθησομαι, παθ. ἀόρ. ἐκλήσθην, πρκμ. κέκλημαι, ὑπερσ. ἐκεκλήμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές καὶ κατ' ἀνάληυσιν κλείω ἐμαντό. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρκ. κέκλεικα, ὑπερσ. ἐκεκλείω, παθ. πρκμ. κέκλεισμαι (τῶν θυρῶν κεκλεισμέναι), ὑπερσ. ἐκεκλείσμην, ὄλοι μτγν., τετελ. μέλλ. κεκλήσομαι, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. κλής (=κλήσις) ἢ κλείς, κλήθρον, κλήσις (σὺγκλησις, ἀπόκλήσις κλπ.), κλησιός, ἄκλῆστος, ἔγκλησιός, κλοῖός.

Θ. κλαF. (λατιν. clau-is-is=κλήσις). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=κλαFj, μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F κλα j-κλή=κλή. Κατόπιν μετὰ τὴν βράχυνσιν τοῦ η τοῦ συμπλέγματος ηι=κλει (πρβλ. ληιτουργῶ-ληιτουργῶ=λειτουργῶ). Εἰς τὸν παθ. μέλλ. καὶ τὸν ἀόρ. καὶ τὸν μτγν. παθ. πρκμ., ὅπως καὶ εἰς μερικὰ παράγωγα (κλήσθησομαι, ἐκλήσθην, κέκλῃσ-μαι, κλήσ-τός, ἄκλῃστος) τὸ θ. προσέλαβε ο κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήτων ῶ, τὰ ὅποια εἶχαν ἀρχικὸν χαρακτῆρα σ (γελάσσω=γελάω ὦ-παθ. ἀόρ. ἐγελάσ-θην). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, περί, ἀπό, ἐπί, ἐν, ἐκ, σύν: Κατακλήω=κλείω κατὰ κλήσομαι=ἀποκλείω, πολιορκουμαι. Ἐπικλήω=κλείω κατόπιν. Ἐκκλήω=ἀποκλείω, ἐμποδίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, περιτοιοχίζομαι τι [ΑΝΤΙΘ. ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι, ἀναπειάννυμι.

Κλίνω (μτβ.=κάνω κατὰ τὴν κλίνην ἄμτβ.=γέρον). Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογρ. ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ πρτ. πάντοτε σύνθ.—πρτ. ἐκλινον, μέλλ. κλινῶ, ἀόρ. ἐκλίνα. Μέσ. (πάντοτε σύνθ.) κλίνομαι, πρτ. ὡς μέσος κλινόμην, παθ. μέλλ. β' ὡς μέσ. (κατα)κλινόσομαι, παθ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. ἐκλίνην καὶ ὡς παθ. συνθ. ἀπεκλίνην (=ἀνετρέπην), μέσ. πρκμ. κέκλιμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρκμ. κέκλικα, ὑπερσ. ἐκεκλίκα, μέσ. μέλλ. κλινούμαι, ὄλοι μτγν., παθ. μέλλ. α' κλήσομαι (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. ἀόρ. α' ἐκλίθην, μτγν., καὶ ἐκλίθην (1) ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. κλίσις, κλίνη, κλίμα (=1) κλίσις, κατωφέρειαι τοῦ ἐδάφους, 2) ζώνη τῆς γῆς), κλιτύς (=βουνοπλαγιά), κλίμαξ καὶ τὰ μτγν. κλιτός (=τὸ κατώτερον ἄκρον ἑνὸς τόπου) καὶ ἀνάκλιτρον ἢ ἀνακλιτήριον (=καναπές).

Θ. κλι- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. ν=κλιν-. Τὸ μετὰ τοῦ πρόσφ. ν θ. τοῦ ἐνεστ. κλιν- μετὰ τὸ πρόσφ. j=κλιν-j. Μετὰ δὲ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν (=κλινν), τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν ν (κλινν) καὶ τὴν ἀναπληρωματ. ἔκτισιν τοῦ i=κλιν-. Τὸ πρόσφ. ν τοῦ ἐνεστ. ἐξετάθη καὶ εἰς τὸν παθ. μέλλοντα καὶ ἀόρ. (κλινύσομαι, ἐκλίνω). ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, παρά, ἀπό, ἐπί, ἐκ, ἐν καὶ μετὰ τὴν σύνθ. παρεκ παρακατα: Ἀνακλίνω=στηρίζω κατὰ ἑπάνω εἰς κατὰ ἀνακλινόμαι=ἀκκουμβῶ, πλαγιάζω κοντὰ εἰς κάποιον. Παρακλίνω=κλίνω πλαγίως: παρακλινόμαι=κατακλινόμαι πλησίον κάποιου. Ἀποκλίνω=στρέφω κατὰ πρὸς ἄλλο μέρος: ἀποκλινόμαι (μέσ.)=ἀποφεύγω, παραμερίζω. Ἐπικλίνω=1) βάζω θύραν κάπου, 2) στρέφω κάπου. Ἐκκλίνω=1) κλίνω πρὸς τὰ ἔξω, 2) στρέφω τὰ νῶτα, κάνω μεταβολὴν, 3) ἀπομακρύνωμαι. Ἐγκλίνω=1) κάνω κατὰ τὴν κλίνην, 2) ἀμτβ.=ὑποχωρῶ, φεύγω, 3) εἰς τὴν Γραμματικὴν=μεταβιβάζω τὸν τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν. Συχνὰ τὸ ἐκκλίνω καὶ ἐγκλίνω ταυτίζονται. Παραεκκλίνω=κάνω ἀπόκλισην ἀπὸ τῆς θέσεως μου, ἀπομακρύνωμαι. Παρακατακλίνω=βάζω κάποιον νὰ πλαγιάσῃ πλησίον ἄλλου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὄπω, στρέφω, τρέπω.

Κλύζω (=γεμίζω μετὰ νερά, ξεπλύνω). Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ὄ. ἀπλοῦν (θάλαττα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά). Εἰς τοὺς ἀττ. πε-

1) «Ἐστὶ δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ Ν ὀρθότερον, εἰ καὶ ποιητικώτερον, ὡς καὶ τὸ κλινθῆναι καὶ τὸ ἀνάκλιν-τρον, τὸ δὲ δίχα τοῦ Ν κοινώτερον καὶ ἀττικώτερον» (Εὔσταθ. Παρεκβ' Ὀμ. σελ. 388,24).

λογράφους ὁ ἔνεστώς καὶ ὁ μέλλων πάντοντε σύνθ. κατακλύζω. μέλλ. κατακλύσω, ἄορ. ἔκλυσα, προκμ. (ἐπι)κέκλυκα. Παθ. κατακλύζομαι, μέσ. ἄορ. (ἀπ)εκλύσθη, παθ. ἄορ. (κατ)εκλύσθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. προτ. ἐκλύζομαι (ποιητ.), παθ. προκμ. κέλυσμα, ὑπερογ. ἐκεκλύσθη (ἐν γῆ κατακεκλυσμένη), καὶ οἱ δύο μετγν. [ΠΑΡΑΓ. κλύσαν (=θάλασσοταραχὴ) ἔξ αὐτοῦ τὸ μετγν. ὁ. κλυδωνίζομαι=γεμίζω ἀπὸ κύματα, ταράσσομαι, κατακλυσμός καὶ τὰ μετγν. κλύσις, κλύσμα=ὑγρὸν καθαριστικόν, κλυσιδός (=κλύσμα), κλυστήρ ἢ κλυστήριον (=τὸ ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον χύνεται τὸ κλύσμα, κοινῶς κλύσμα, σεοβιτσάλι).

Θ. κλυδ. (κλύδων). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ προσφ. j κλυδ j=κλυζ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ περί, ἐπί, ἀπό, ἐκ, πρὸς: Ἐπικλύζω=πλημμυρίζω, καθαρίζω. Ἀποκλύζω=ἀποπλύνω. Ἐκκλύζω=ἀφαίρω μὲ τὸ πλύσιμον, καθαρίζω. Προσκλύζω=οκειπίζω μὲ τὰ κύματα μετρο. ἐπιτίθειμι μὲ ὄρημν.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βρέχω, περιβρέχω—ἀποκαθαίρω, ἀποπλύνω.

Κνήω-ῶ (=ξύνω, γαρογαλίζω [κνηει-ῆς, κνηει-ῆ, κνήομεν-ῶμεν, κνήετε-ῆτε, κνήουσι-ῶσι)—ἄορ. ἔκνησα. Μέσ. κνήομαι-ῶμαι (=ξύνω τὸν ἑαυτόν μου, ξύνομαι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. κνήσω, μέσ. μέλλ. κνήσομαι, καὶ οἱ δύο μετγν., μέσ. ἄορ. ἐκνησάμην (ποιητ. καὶ μετγν.), παθ. ἄορ. (κατ)εκνήσθη, προκμ. (κατ)ἐκνήσθη, καὶ οἱ δύο ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. κνήσις (=ξύσιμον) ἔξ αὐτοῦ τὸ ἑφρετικὸν ὁ. κνησιάω=αἰσθάνομαι κνησμόν, φαγοῦραν, κνήσμα (=δάγκωμα, κέντημα), καὶ τὰ μετγν. κνησμός (=φαγοῦρα), κνησιτι-εως ἢ κνήστρον (=μαχαίρι διὰ τὸ ξύσιμον τοῦ τυροῦ, τυροξύστρα).

Θ. Ἀρχικὸν θ. κεν (προβλ. κεν-τῶ), ἐκ τοῦ ὁποῖου κνε κνα κνη. Ἀπὸ τοῦ ἴδιον θ. καὶ τὰ ὁ. (ἀπο)κναίω (=ξύνω, τρίβω), ἄορ. (ἀπ)ἐκναίω, παθ. ἔνεστ. (ἀπο)κναίομαι (=καταστρέφομαι), κνάπτω (=λαναρίζω, κατασπαράσσω), τὸ οὔσιος. κναρέυς=ὁ ἐργαζόμενος εἰς μάλλινα ὑφάσματα, ὁ λενκαντής. Περὶ τῆς συναϊρέσεως τοῦ ὁ. καὶ μερικῶν ἄλλων βλ. διηγήσ. ὦ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. πρὸς εἰς τὸν μέσ. τύπον (προσ)κνήομαι-ῶμαι=ξύνομαι ἐπάνω εἰς κάτι]. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐθεθίζω, κνίζω (εἰς τοὺς ἄτιτι. πεζογράφ. μόνον κατακνίζω =τσιμαῖ) καὶ ὁ παθ. ἔνεστ. ὑποκνίζομαι, ξέω, ξύω.

Κνίζω, βλ. κνήω ῶ.

Κοιμάω-ῶ (=ἀποκοιμίζω* μετρο.=καταπραΰνω)—ἄορ. (κατ)εκοίμησα. Μέσ. κοιμάομαι-ῶμαι, προτ. ἐκοιμάομαι-ῶμαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθη, προκμ. (ἐπι)κεκοίμημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. κοιμήσω (ποιητ.), μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. κοιμηθήσομαι, καὶ οἱ δύο μετγν., μέσ. ἄορ. ἐκοιμήσμαι (ποιητ.). Εἰς τοὺς μετγν. καὶ ἰδία εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεῖς τὸ κοιμῶμαι (μάλιστα εἰς τὴν μετ. οἱ κοιμηθέντες, οἱ κεκοιμημένοι) σημαίνει κατ' εὐφημισμὸν=ἀποθνήσκω. (Αὐτὸς ὁ Κύριος τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ, Ἄπ. Παῦλος—Μνήσθητι, Κύριε, τῶν κεκοιμημένων δούλων σου—Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Στέφανος ἐκοιμήθη (Πράξ. Ἄποστ.). [ΠΑΡΑΓ. κοιμησις, τὸ ποιητ. κοίμημα καὶ τὰ μετγν. κοιμήτωρ (=ἐκεῖνος ποὺ ἀποκοιμίζει), κοιμητήριον (=1) ὑπνοδωμάτιον, 2)=νεκροταφεῖον).

Θ. κοιμα—ἐξ ἀρχικοῦ θ. κει τοῦ κείμαι. Εἰς τοὺς ἄτι. πεζογρ. ἀντὶ τοῦ ἔνεργ. κοιμάω-ῶ ἐχρησιμοποιοῦται τὸ κοιμίζω, τοῦ ὁποῖου ἀπαντῶ ὁ ἄορ. ἐκοίμωσα καὶ ὁ παθ. ἔνεστ. κοιμίζομαι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἀπό, ἐπί, ἐκ, σύν: Ἀποκοιμάομαι ὄμαι=1) κοιμῶμαι μακρὰν τῆς οἰκίας μου, 2) κοιμῶμαι ὀλίγον. Ἐπικοιμῶμαι=ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς κάτι. Ἐκκοιμῶμαι=σηκώνομαι

ἀπό τὸν ὕπνον [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ κοιμάω-ω τὸ κοιμίζω Τοῦ κοινοῦμαι : καθέδω, καταδοθάνω, κατακλίνομαι, ἐλνώτω.

Κοιμίζω, βλ. κοιμάω-ω.

Κοινολογέομαι οὔμαι (=ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, συνδιαλέγομαι μὲ κάποιον), ἄ πο θ. μέ σ.— πρτ. *ἐκοινολογεόμην-οὔμην*, μέσ. ἄορ. *ἐκοινολογησάμην*, ὑπερσ. *ἐκεκοινολογήμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. *κοινολογήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐκοινολογήθη*], πρξμ. *κεκοινολόγημαι*, ὅλοι μτγν.

Θ. *κοινολογε*. Τὸ ρ. παραπύθ. ἐκ τοῦ ἀνυπάρχου μέν, ἀλλ' ὑποτιθεμένου *κοινολόγος* (κοινός-λέγω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κοινώω* ἢ *ἀνακοινώω* καὶ *ἀνακοινόμαι-οὔμαι*.

Κοινώω-ω (=ἀνακοινῶ, ἀνακοινῶν δημοσίῳ)—ἄορ. *ἐκοινώσα*. Μέσ. *κοινόομαι-οὔμαι*, πρτ. *ἐκοινούμην-οὔμην*, μέσ. μέλλ. *κοινώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκοινώσασθην*, παθ. ἄορ. *ἐκοινώθη*, μέσ. πρξμ. *κεκοίνωμαι*, μέσ. ὑπερσ. (ἄν) *εκεκοινώμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *κοινώσω* (ποιητ.)] [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *κοίνομα*=ἐπαφή, συναναστροφή.

Θ. *κοινο*- ἀπό τὸ ἐπίθ. *κοινός* Τὸ ἔνεργητ. καὶ μέσ. χρησιμοποιοεῖται ἁδιαφόρως. **Ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι ἀμφοῦ λέγουσιν* (Σουΐδας). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, ἐπί, σύν* καὶ με διπλὴν σύνθ. *ἐπανα* : **Ἐπικοινόομαι οὔμαι*=ζητήσιν συμβουλήν. *Συγκοινόομαι-οὔμαι*=κοινοτοίω. **Ἐπανακοινῶ ω*=ἀνακοινῶ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναγορεύω, ἀγγέλλω καὶ ἀπαγγέλλω, κηρύττω, προαγορεύω.

Κοινωνέω-ω (=συμμετέχω). Τὸ ἔνεργ. ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυν. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρξμ. *κεκοινωνημένα* (ἐγκώμια εὐχαῖς *κεκοινωνημένα*=ἐγκώμια ἀνάμεικτα μὲ εὐχάς). [ΠΑΡΑΓ. *κοινωνήσας, κοινωνήμα, ἀκοινωνήτος* (=ἐκεῖνος, ποῦ δὲν μετέχει εἰς ἕνα πρᾶγμα), *δυσκοινωνήτος, ἀξιοκοινωνήτος, κοινωνήτειον*.

Θ. *κοινωνε*—ἐκ τοῦ ἐπίθ. *κοινωνός* κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς-ος γεν. -εος ος=ους οὔδεν. οὔσιαστ. (ἄνθος, γεν. ἄνθος ος=ους—ἀνθῆσιν-ἀνθέω=ω κ.τ.δ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, ἐπί, σύν*, πρξμ. : *Κατακοινωνέω-ω*=συμμετέχω. **Ἐπικοινωνῶ*=μετέχω. *Συγκοινωνῶ*=ἔχω μερίδιον ἀπὸ αὐτοῦ, συμμετέχω. *Προσκοινωνῶ*=1) γίνομαι μέτοχος, 2) δίδω μερίδιον ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κοινωνίαν* ποιοῦμαι, *κοινωνός* εἰμι ἢ γίνομαι, *κοινόομαι-οὔμαι*, *μέτεστί μοί τινος*, *μετέχω*. Ὡς μτβτ. *κοινωνόν* τινος *τίθημι* ἢ *ποιῶ*.

Κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ)—πρτ. *ἐκόλαζον*, μέλλ. *κολάσω*, ἄορ. *ἐκόλασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κολάζομαι*, μέσ. μέλλ. *κολάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκολασάμην*, παθ. μέλλ. *κολασθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκολασθην*, παθ. πρξμ. *κεκόλασμαι*, ὑπερσ. *κεκολασμένος ἦν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. *ἐκολαζόμην* (μτγν.). Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ἀπαντᾷ ἔνεργ. μέλλ. *κολῶ*, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας χαρακτηρίζει βάρβαρον. (Σουΐδας 499, β'). Τὸ ῥ. ἐπεβίωσε μέχρις ἡμῶν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ *κολάζω*=ἔξωθῶ εἰς ἁμαρτίαν, σκανδαλισθῶν καὶ τὸ μέσ. καὶ παθ. *κολάζομαι* (ὡς μέσ.=σκανδαλιζέσθαι, ὡς παθ.=παρωθοῦμαι εἰς ἁμαρτίαν, σκανδαλισμὸν: Πρβλ. νὰ μὴ μὲ *κολάζης*—*ἐκολάσθηκα*). [ΠΑΡΑΓ. *κόλασις, κόλασμα, κολασίης, κολαστικός, κολαστήριον, ἀκόλαστος, κολαστέος-ον* καὶ τὸ μτγν. *κολασμός*.

Θ. *κολαζ*—ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπίθ. *κόλος* (=κοντός). Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -άζω ὀδοντοκόληκτων (ὅπως τὸ *γυμνάζω*=*γυμνάζω* κλπ.). Ἀπὸ τοῦ ἴδιου θ. καὶ τὸ ἐπίθ. *κολοβός* καὶ τὸ ῥ. *κολούω* (=κολοβῶνω), τοῦ ὁποῖου ἀπαντοῦν ἐκτός τοῦ ἔνεστ. ὁ ἄορ. *ἐκόλουσα*, ὁ παθ. ἔνεστ. *κολούομαι* καὶ ὁ παθ. ἄορ. *ἐκολούθη* καὶ οἱ μτγν. γρόνοι παθ. μέλλ. *κολοῦθήσομαι*, πρξμ.

κεκόλουμαι. [ΣΥΝΘ. με τὴν προθ. σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ ἐνεργ. δίκην λαμβάνω παρὰ τινος, ζημιῶ, τιμωροῦμαι (τινα). Τοῦ παθητικοῦ: δίκην δίδωμι, δίκην ἀποτίγγωμι ἢ ὑπέχω. Μεταξὺ τοῦ κολάζω καὶ τοῦ συνωνύμου τιμωροῦμαι ὑπάρχει ἡ διαφορά, ὅτι τὸ μὲν κολάζω σημαίνει=τιμωρῶ πρὸς σωφρονισμόν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι=τιμωρῶ πρὸς ικανοποίησιν τοῦ ἀδικηθέντος. Ἡ ἴδιαι διαφορά ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν οὐσιαστικῶν κόλασις καὶ τιμωρία.

Κολακεύω (ὅπως καὶ σήμερον). Τὸ ἐνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ ἔνεστ. κολακεύομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν ὁμαλῶς σχηματιζόμενοι ὅλοι οἱ παθ. χρόνοι τοῦ κολακεύομαι. [ΠΑΡΑΓ. κολακεία, κολάκευμα, κολακευτικός, ἀκολάκευτος καὶ τὰ μτγν. κολακευτέος-α-ον καὶ κολακευτής.

Θ. κολακεύω- ἔκ τοῦ κολάζω κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -εὐς βασιλεὺς-βασιλεύω, ἱππέυς-ἱππεύω κλπ., κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ βλάξ-βλακεύω (=εἶμαι κωθρός, δείχνω ὀκνηρίαν). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὸς προθ. διά, ἄπερ, πρό: Διακολακεύομαι (ἀποθ.)=ἀμοιβαίως κολακεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κολακεῖαν ποιῶμαι, θεραπεύω, θωπεύω, ἐπέροχομαι (τινα)

Κολούω, βλ. κολάζω.

Κουάω-ῶ (=τρέφω μακρὰν κόμην)— μέλλ. κομήσω, ἄορ. ἐκόμησα. [ΠΑΡΑΓ. κομήτης (=ἐκείνος ποῦ ἔχει μαλλίᾶ ἀντίθ. φαλακρός).

Θ. κομα- ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κόμη. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν ἐπί καὶ κατὰ χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ.

Κομίζω (=φέρω)—πρτ. ἐκόμιζον, μέλλ. κομιῶ, ἄορ. ἐκόμισα, πρκμ. κεκομικα. Μέσ. καὶ παθ. κομίζομαι (ὡς μέσ.=παίρω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποκτῶ ὡς παθ.=μεταφέρομαι, ταξιδεύω), μέσ. πρτ. ἐκομιζόμην (ὡς παθ. σύνθ. ἀνεκομιζόμην), μέσ. μέλλ. κομιῶμαι, μέσ. ἄορ. ἐκομισάμην (=ἔλαβα), παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐκομισθῆν, πρκμ. μέσ. καὶ παθ. κεκομισμαι, μέσ. ὑπερσ. (πάντοτε σύνθ.) ἐκεκομισῆν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. κομίσω. [ΠΑΡΑΓ. κομιδῆ (=μεταφορὰ ζουτροφιῶν, συγκομιδῆ), συγκομιδῆ, ἀσυγκόμιστος, κομιστέον, καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. κομιστός, κόμιστρον (πάντοτε εἰς τὸν πληθ. κόμιστρα=ἀμοιβῆ μεταφορᾶς), κομιστής, κομιστέος.

Θ. κομῖδ- (κομιδ-ή). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=κομιδ-j=κομίζ. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὸς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, μετά, παρὰ, περὶ, ἀπό, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς καὶ μετὰ διπλ. σύνθ. ὑπεκ-, συμπαρα-: Ἀνακομίζω καὶ κυρίως τὸ μέσ. ἀνακομίζομαι=παίρω ὅπως, ἀνακτῶ. Κατακομίζω=μεταφέρω ἐσπευσμένως. Μετακομίζομαι=παραιλέω. Παρακομίζω=μεταφέρω. Περικομίζω=μεταφέρω γύρω γύρω. Ἐκκομίζω=μεταφέρω ἔξω. Ὑπεκομίζω=μεταφέρω κρυφίως ἔξω, μακρὰν. Συμπακομίζω=ὀδηγῶ μαζὶ παραπλεύρως (ἐπὶ πλοίων κινουμένων). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄγω, φέρω.

Κομπάζω (καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι)—πρτ. ἐκόμπαζον, μέλλ. κομπάσω [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἄορ. ἐκόμπασα, παθ. ἔνεστ. κομπάζομαι (=διαφημιζομαι), καὶ οἱ δύο ποιητικοί. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. κόμπασμα καὶ τὰ μτγν. κομπασμός, κομπαστής (ἔξ αὐτοῦ κομπαστικός).

Θ. κομπάζ- ἔκ τοῦ οὐσιαστ. κόμπος (=θόρυβος· μτφρ. ἔπαρσις, καυχησιολογία) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -άζω ὀδοντοκόληκτων (γυμναδ-j-ω=γυμνάζω=κομπάδ-j-ω=κομπάζω). Τὸ οὐσιαστ. κόμπος, ὅπως καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ ἄλλο ὄημα κομπέω-ῶ, παραγάγει ἐκ τοῦ θ. τοῦ ῥ. κόπιω (=κτυπῶ, κουράζω). Τὸ κομπέω-ῶ εἶναι εὐχρηστον εἰς τὸν ἐνεργ. ἔνεστῶτα ὡς σύνθ. ἐκυκομπέω-ῶ (=κομπάζω) καὶ

εις τὸν μέσ. ἔνεστ. κομπέομαι-οῦμαι (=διαφημίζομαι) [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μετὰ τὴν προθ. ἐπι (ἐπικομπάζω=ὑπερφηανεύομαι) καὶ εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἀντι (ἀντικομπάζω=κομπάζω ἐναντίον ἄλλου, ὁ ὁποῖος κομπάζει). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κόμπω χρῶμαι, ἐπικομπῶ, ἀλαζονεύομαι (βλ. ἀλαζονεύομαι).

Κοιπέω-ῶ, βλ. κομπάζω.

Κονιάω ῶ (=ἀσβεστοῦν) — ἄορ. ἐκονίασα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ μέσος τύπος τοῦ ῶ. εἰς τὸν ἔνεστῶτα κινώομαι-ῶμαι καὶ τὸν ποικμ κενονίαμαι (τάφοι κενονιαμένοι). [ΠΑΡΑΓ. κονιατός (=ἀσβεστομένος) καὶ τὰ μτγν. κονίαμα (=ἀσβεστομα) προβλ. τὸ ἰδικόν μας ἀσβεστοκονίαμα, ἀσβεστοκονία, ἀμμοκονίαμα, μαρμαροκονίαμα κλπ.), κονίασις, κονιατής.

Θ. κονία- ἐκ τοῦ κονία (=1) σκῆνη, 2) λεπτή ἄμμος τῶν γυμναστηρίων. 3) ἀσβέστης ἢ μαρμαρόσκονη (πίταρος). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλίσφω, χροῖω.

Κόπτω (=κτυπῶ, τεμαχίζω) — ποτ. ἐκοπιον, μέλλ. κόψω, ἄορ. ἐκοψα. ποικμ. (πάντοτε σύνθ.) κέκοφα. Μέσ. καὶ παθ. κόπτομαι (ῶ=μέσ.=κτυπῶ τὴν στήθη μου ἀπὸ θλιψίν), παθ. ποτ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλλ. β' (συγ)κοπήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκόπην, παθ. ποικμ. κέκομμαι (-ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε, κεκομμένοι εἰσίν), ὑπερσ. ἐκεκόμην (-ψο-πτο, -μμεθα, -φθε, κεκομμένοι ἦσαν), τετελ. μέλλ. (κατα)κεκόμομαι. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν κόπτιω ἐναντιὸν (=καταπονῶ, βασανίζω τὸν ἑαυτὸν μου). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποικμ. κέκοφα (ποιητ.), μέσ. μέλλ. κόψομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοπάμην γενικῶς ὅλοι οἱ μέσοι χρόνοι πλην τοῦ ἔνεστ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. κοπή κόπτος (=ταλαιπωρία), ὑπέροκος (=θρασύς), παράκοπος (=παράφρων), κοπίς—κοπέος (=κοπίδι), κοπετός (ἐκ τοῦ μέσ. κόπτομαι), κόπανοι κοπίτος, κοπιέον, κόμια, κομμός (ἀπὸ τὸ μέσ. κόπτομαι=θροῆνος).

Θ. πεποιμένον κοπ- (κοπή). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. τ = κοπι- [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, ἀντι, περί, ἀπό, ἐκ, σύν, πρός, πρό- Ἄνακόπιω=ἀνωθῶ, ἀποκρούω ἐπιτιθέμενον. Παρακόπιω = παραχαράττω, νοθεύω. Ἀνικόπιω=ἐμποδίζω. Ἐκόπιω=ἀποκόπιω, κόπτιω τελείως. Συγκόπιω=κτυπῶ δυνατά, κατακόπιω, κάνω κομμάτια εἰς τὴν Γραμματικὴν=βραχὺ ὄψον, λείπει (προβλ. συγκοπόμενα ὀνόματα). Προσκοπίω=προσκραύω. Προκόπιω=προοδεύω (προβλ. προκοπή) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κροῦω, παῖω, πατάσσω πλήττω, τύπτω, ἀενδροτομέω-ῶ, δηῶω-ῶ, κείρω, τέμνω.

Κορέννυμι (=χορταίνω, ἱκανοποιῶ τὴν ἐπιθυμίαν κάποιου). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ μέσ. ποικμ. κὸρεσσαι. Τὰ ἑλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. (ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεστ. κορέννυμι (μτγν.), μέλλ. κορέσω (Ἡροδ.), ἄορ. ἐκόρεσα (ποιητ.). Μέσ. κορέννυμαι (ποιητ.), μέσ. μέλλ. κορέσομαι, παθ. μέλλ. κορεσθήσομαι, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. ἄορ. ἐκορεσάμην, παθ. ἄορ. ἐκορεσθήην, καὶ οἱ δύο ποιητ., τετελ. μέλλ. κὸρεσσομαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. ἀκόρεστος, ἀψίκορος (ἐκ τοῦ ἀπτομαι-κόρος=ἐκεῖνος ποὺ χορταίνει, μόλις ἐγγίζει τὴν τροφήν, ὁ δύσκολος).

Θ. κορε- καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ορέσ-νυμι, ῥόσ-νυμι κλπ. κορεσ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. νυ=κορέσ-νυ=κορέν-νυ. Ἀρχικὸν θ. κορέσως φαίνεται εἰς τὸ κόρ-ος (=χορτάσμα). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μετὰ τὴν ὑπερ: Ὑπερκορέννυμι=χορταίνω κάποιον ὑπερβολικά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κόρον ἔχω (=παρέχω), ἀμπλήμι, πληρῶω-ῶ.

Κοσμέω-ῶ (=τακτοποιῶ, στολιζῶ). Σχηματίζεται διαιδίως εἰς τὴν ἔνεργ. καὶ παθ. φωνήν. Στερεταί ὑπερσυντ. Ὁ παθ. ἄορ. ἐκοσμήθην λαμβάνεται σπανίως καὶ ὡς μέσος. Ὁ μέσ. ἔνεστ. καὶ ἀναλελυ-

μένως κοσμοῦ ἕξαντον. [ΠΑΡΑΓ. κόσμημα, κόσμησις, κοσμητής, κοσμητικός, τὰ ποιητ. κοσμητός και κοσμήτωρ και τὸ μτγν. κοσμητέος.

Θ. κοσμεῖν ἐκ τοῦ κόσμος κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῶν εἰς-ος εὐος=οὐς σιγμολήκτων οὐδετ. οὐσαισ. (ἀνθος-ἀνθέω=ἀνθῆω ὦ, κράτος-κρατέω κλπ.) Ἐσφαλμένη εἶναι ἡ διδασκαλία, ὅτι ἐκ τοῦ κόσμος παρήχθη και τὸ ῥ. κοσμοῦ-ῶ και δι' ἀφομοιώσεως τοῦ σ πρὸς τὸ μ=κομμοῦ-ῶ. Τὸ κομμοῦ-ῶ (=καλλωπίζω, ἰδίως τὴν κόμη, τὰ μαλλιά) προήλθεν ἀπὸ τὴν ἄκλιτον (ἐνίστε και κλιτὴν) ἕνεκὴν λέξιν (τὸ) κόμη (ὡς κλιτὸν γεν. κόμμεως)=γόμμα, τὸ δάκρυ μερικῶν δένδρων), διότι διὰ τὸν καλλωπισμὸν και τὴν στερέωσιν τῆς γυναικείας κυρίως κόμης ἐγένετο χρῆσις τοῦ κόμμεως (βλ. σημ. σελ. 5-6) Ἐκ τοῦ κομμοῦ-ῶ τὰ παράγωγα κόμμεωσις, κομμοῦτρια, κομμοῦτήριον, κομμοῦτριον (=ἐργαλεῖον κομμωτικῆς, ὅπως λ. χ. τὸ ψαλίδι) και ἡ τέχνη κομμωτικῆ· [ΣΥΝΘ. Τὸ κοσμέω-ῶ φέρεται και συνθ. με τὰς προθ. κατά, διά, ἐπί, σύν, συνδια-, συνεπι- : Συνδιακοσμέω-ῶ=βάζω εἰς τὴν τάξιν μαζί, ἀπὸ κοινοῦ. Συνεπικοσμοῦ=ἀπὸ κοινοῦ στολίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κόσμος εἰμί τι, ἐστὶ μοί τι ἐν κόσμῳ, διατάτω, εἰτροπέζω, καθίστημι, καλλίνω, καλλωπίζω, συντάτω. Ὡς παθ. ἢ περιφράσις κόσμον ταχῆαν.

Κουφίζω (ἀμτβτ.=εἶμαι κούφιος, ἐλαφρός· μτβ.=ἐλαφρόνω· ἀνακουφίζω)—ἀόρ. ἐκούφισα. Παθ. κουφίσμαι (=ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρόνομαι), παθ. ἀόρ. ἐκουφίσθην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ἀνακουφίζω ἕξαντον. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἕνεργ. πρτ. ἐκούφισον, μέλ. κουφῶ, και οἱ δύο ποιητ., μέσ. μέλλ. ὡς παθ. κουφιοῦμαι (μτγν.), παθ. μέλλ. κουφισθήσομαι (ποιητ.), προμ. κευούφισμαι (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. κούφισις, τὸ ποιητ. κούφισμα και τὰ μτγν. κουφισμός, ἀνακουφισις, κουφιστικός (ἀνακουφιστικός).

Θ. κουφίζ- ἐκ τοῦ κούφος (=κούφιος, ἐλαφρός) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς-ίζω ὀδοντολόγητα (εἰς-εἰριδ-ος=εἰριδ-ι-ω=εἰρίζω—κούφος-κουφιδ-ι-ω=κουφίζω.) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνὰ και ἐπί· Ἀνακουφίζω=σηκῶν ὑψηλά, μεταωφίζω ἀνακουφίζομαι=αἰσθάνομαι ἐλαφρότερον τὸν ἑαυτὸν μου, διεγείρω τὸ πνεῦμά μου, παίρνον ἀέρα τὰ μαυλά μου. Ἐπικουφίζω=ἀνακουφίζω, ὑποβηθῆ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀμτβτ.: κούφος γίγνομαι μτβ. κοῦφόν τι ποιῶ.

Κοάζω (=κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. και μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἀνέκραγον, ὁ προμ. κέκραγα και ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνωνύμου κραυγάζω και τῶν περιφράσεών του. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. μέλλ. κράζω, ἀόρ. ἀ' ἐκραξα και με ἀναδιπλ. ἐκέκραξα (ἐκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς· ἀλλὰ και: Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ—Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, δὴν τὴν ἡμέραν), ἀόρ. β' ἐκέκραγον, ὅλοι μτγν., τετελ. μέλλ. κεκράξομαι (ποιητ.), τὸν ὁποῖον οἱ μτγν. χρησιμοποιοῦν εἰς θέσιν ἀπλοῦ μέλλοντος (Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεὸς μου—Ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται (Λουκ. ιθ', 40)—Κἂν ἐγὼ σιωπήσω, τὸ κέρας κεκράζεται (Αἰσ. μῦθ. 17). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. κέκραγμα, τὸ ποιητ. και μτγν. κεκραγμός και κεκράκτης και τὸ ἐκκλησιαστικὸν κεκραγῆριον=τροπῆριον τοῦ Ἐσπερινοῦ, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει με τὸ «Κύριε ἐκέκραξα».

Θ. κρα- πεποημένον ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ κύρακος—, κραF-, κραFγ (=κρανγ-, προβλ. κρανγῆ, κραγ-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεσθ. με τὸ πρόσφ. j=κραγ-j=κράζ-. Τὸ θεματικὸν φωνῆν α εἶναι παντοῦ μακρὸν πλήν τοῦ ἀορ. β' (ἀνεκράγειν). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνὰ και ἐν και εἰς τοὺς μτγν. και με τὴν κατά : Ἐκράζω=ἀπειλὴ μεγαλοφώνως, θορυβωδῶς. Κατακράζω=ἔξομφαίνω με τὰς κραυγὰς μου. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κραυγάζω (τοῦ ὁποῖου ἀπαντοῦν μόνον ὁ ἐνεσθ. και ὁ πρτ.), κρανγῆ ποιῶ, κρανγῆ χρῶμαι, βοῶ, γεγωνέω, γεγωνίσκομαι, δλολύζω, δλολυγῆ χρῶμαι και τὸ μτγν. ἀραφονέω-ῶ.

Κρατέω-ῶ (=εἶμαι ἀνώτερος, κυριαρχῶ, νικῶ)—πρτ. *ἐκράτειον* ουν, μέλλ. *κρατήσω*, ἄορ. *ἐκράτησα*, πρκμ. *κεκράτηκα*, ὑπερσ. *ἐκεκρατήκειν*. Παθ. *κρατέουμαι-οῦμαι*, πρτ. *ἐκρατεόμην-οῦμην*. παθ. μέλλ. *κρατηθήσομαι*. παθ. ἄορ. *ἐκρατήθην*, πρκμ. *κεκράτημαι*, ὑπερσ. *κεκρατημένος ἦν*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐπικράτησις* καὶ τὰ μτγν. *κράτης*, *κατακράτησις*, *κρατητής*, *ἐπικρατητέον*].

Θ. *κρατεο-*=*κρατε-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *κράτος* (γεν. *κράτεος*=*ους*)=δύναμις. [ΣΥΝΘ. *Μὲ τὸς* προθ. *κατά*, *ἐπί* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ *μὲ τὴν* *παρά*: *Κατακρατέω-ῶ*=*ἐπικρατῶ*. *Παρακρατῶ*=*κρατῶ* ὀπίσω, *εὐποδίξω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. *ἄρχω*, *δεσπόζω*, *δυναστεύω*, *ἡγεμονεύω*, *ἡγούμαι*, *τυραννεύω*, *νικῶ*, *περιγίνομαι*, *περιεῖμι*].

Κραυγάζω, βλ. *κράζω*.

Κρέμαμαι (*κρέμασαι*, *κρέματα* κλπ. *κατὰ τὰ εἰς -μι*=*εἶμαι* *κρεμασμένος*, *κρέμομαι*). Λαμβάνεται ὡς πρκμ. τοῦ *κρεμάννυμαι*. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ εἰς τὴν ὀριστ. καὶ τὴν μτχ.—πρτ. *ἐκρεμάμην* (*ἐκρέματο*, *ἐκρέματο* κλπ.) *μὲ σημασίαν ὑπερσ.* Εἰς τοὺς ποιητ. φέρεται καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *κρεμήσομαι*. Κατ' ἀλήθειαν ὁ *κρέμα* *μι* εἶναι συγκεκριμένος τύπος τοῦ *κρεμάννυμαι*, τὸ ὁποῖον βλ. κατωτέρω. Ἀπὸ τὴν ὑποτακτ. τοῦ *κρέμνυαι* *κρέμωμαι*, ἣ ὁποῖα ἐσηματίσθη εἰς τοὺς μτγν., προήλθε κατ' ἀναλογίαν τὸ σημερινὸν *κρέμομαι*.

Κρεμάννυμι (καὶ μτγν. τύπος *κρεμαννώ*=*κρεμῶ*)—ἄορ. *ἐκρέμασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κρεμάννυμαι* (ὡς μέσ. πάντοτε σύνθ. *ἐκκρεμάννυμαι*), παθ. ἄορ. *ἐκρεμάσθην*, πρκμ. *κρέμαμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *κρεμῶ* καὶ *κρεμάσω*, μέσ. ἄορ. *ἐκρεμασάμην*, καὶ οἱ δύο ποιητ., παθ. πρκμ. *κεκρέμασμαι*. Ἄλλ' εἰς τοὺς μτγν. ἀντὶ τοῦ εἰς -μι ἐπεκράτησεν ὁ συνηρημένος ποιητ. τύπος *κρεμάω* καὶ *κρεμάσομαι-ῶμαι*. (*Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλον ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας*). [ΠΑΡΑΓ. *κρεμαστός* καὶ τὰ μτγν. *κρέμασις*, *κρέμασμα*, *κρεμασμός*, *κρεμάθρα* ἢ *κρεμάστρα* (=εἶδος κρεμαστῆς καλαθούνας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐτοποδετοῦσαν τὰ περισσεύοντα φαγητά, σημερινὸν φανάρι), *κρεμαστήρ*, *κρεμαστήριον* (=μικρὸν κόσμημα κρεμασμένον ἀπὸ περιδέσειον)].

Θ. *κρεμα-* καὶ (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ συμφωνόλ. *ζῶσ-νυ-μι*, *ῥῶσ-νυμι* κλπ.) *κρεμασ-*. Τὸ ἀναλογικὸν θέμα *μὲ τὸ* πρόφ. *νυ-* *κρεμάσ-νυ-* *κρεμάννυ-*. [ΣΥΝΘ. *Μὲ τὸς* προθ. *ἀνά*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ἐκ*: Ἄνακρεμάννυμι=κρεμῶ *κατὶ* ἀπὸ κάπου. Ἐπικρεμάννυμι=κρεμῶ *ἀπ'* ἑπάνω. Ἀποκρεμάννυμι=ἄφηνω *κάτι* *νὰ* κλίνῃ πρὸς τὰ κατω φάσιν κρεμασμένον. Ἐκκρεμάννυμι=κρεμῶ *κάτι* ἀπὸ κάπου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. *αἰωρέω-ῶ*, *ἀετῶ* ῶ].

Κρίνω [=1] *ξεχωρίζω*, 2) *ἀποφασίζω*, 3) *δικάζω*)—πρτ. *ἐκρίνον'* μέλλ. *κρινῶ* (*κρινεῖς*, *κρινεῖ*, *κρινόμεν* κλπ.), ἄορ. *ἐκρίνα*, πρκμ. *κέκρικα*. Μέσ. καὶ παθ. (τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ. *ἀνακρίνομαι*), πρτ. *ἐκρινόμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *κρινοῦμαι* (*κρινεῖ*, *κρινεῖται* κλπ. ὡς μέσ. σύνθ. *διακρινοῦμαι*), μέσ. ἄορ. (πάντοτε σύνθ. *μὲ* *μτβτ.* *διάθεσιν*) (*προ*)*εκρινάμην*, παθ. μέλλ. *κρινθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκρίθην* καὶ ὡς μέσ. σύνθ. *δικερίθην*, πρκμ. *κέκριμαι*, ὑπερσ. σύνθ. *διεκέριτο* (= *διάκρισις ἐγεγένητο*). Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἀνακρίνω* *ἐμαντόν*. [ΠΑΡΑΓ. *κρίσις* (ἐξ αὐτοῦ τὸ μτγν. *κρίσιμος*), *κριτής*, *κριτήριον* (=μέσον πρὸς δοκιμῆν, πειραματισμόν), *κριτικός*, *κριτός*, *ἄκριτος* (=ἀδίκαστος, ἀδικευκρίνητος), *πρόκριτος*, *ἐγκριτος* (=ἐκείνος πού ἐγινε δεκτός), *εἰκρι-*

τος, δύσκριτος, κριτέον και τὸ μτγν. κριμα (=1) κρίσις, 2) καταδίκη) και κατάκριμα (ἡμῶν τὸ κατάκριμα κατακρίνων τῷ πάθει σου).

Θ. κρι- και διὰ τῆς προσληψεως τοῦ προσφ. ν = κριν-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. κριν- μετ τὸ πρόσφ. j = κριν-j. Μετὰ τὴν ἀφορισμὸν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο ν και τὴν ἀναπληρωμ. ἔκτασιν τοῦ (=κριν-). Ἐκ τοῦ θ. κρι- σχηματίζονται ἐκ τῶν ὀρηματ. τύπων, ὁ ἔνεργ. πρκμ., ὁ παθ. μέλλ. και παθ. ἄορ. και ὁ παθ. πρκμ. και ὑπερσ. Εἰς τοὺς ἄλλους ῥηθόνους τὸ πρόσφ. ν τοῦ ἔνεστ. και πρτ. διετηρήθη. [ΣΥΝΘ. Μετ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐπί, ὑπό, ἐν, ἐκ, σύν, πρό και εἰς τοὺς μτγν. και μετ τὴν παρῶ. Ἐποκρίνω=διαλεγῶ ἀποκρίνομαι ὡς παθ.=ξεδιαλέγομαι ὡς μέσ.=ἀπαντῶ. Ἐποκρίνομαι ὡς ἀποθ.=προσποιοῦμαι. Εἰς τοὺς μτγν. και τὸ ἔνεργ. ὑποκρίνω=ξεχωρίζω σιγὰ σιγὰ. Ἐκκρίνω=ἐκλέγω ἰδιαίτερος, ξεχωρίζω. Προκρίνω=προτιμῶ. Παρακρίνω=κρίνω κατ' ἀντιπαροβολήν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. λέγω και ἀπολέγω (=ξεχωρίζω), ἐξαιρέσ-ω, κρίων ποιῶ τι, κρίων ἐπίσταμαι (=ἐτοιμάζω δίκη), εἰς κρίων καθίστημι ἢ ἀγο τινά, τὰς κρίσεις ποιοῦμαι, δικάζω. Παθ. κρίσεις τυγχάνω και εἰς τοὺς μτγν. εἰς κρίων ἔρχομαι (και εἰς κρίων οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν).

Κρούω (=κτυπῶ)—πρτ. ἔκρουον, μέλλ. (ἐπι)κρούσω, ἄορ. ἔκρουσα, πρκμ. σύνθ. (προσ)κέκρουκα, ὑπερσ. σύνθ. (ἀντ)εκεκρούκειν. Μέσ. και παθ. κρούομαι, μέσ. πρτ. ἐκρουόμην (ὡς παθ. σύνθ. ἀπικρουόμην), μέσ. μέλλ. (ἀπο)κρούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουάσθην, παθ. ἄορ. σύνθ. ἐκρούσθην, πρκμ. σύνθ. κέκρουμαι, ὑπερσ. σύνθ. ἐκκρούσθην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθῆς και κατ' ἀνάλυσιν ἐκκρούω ἑμαυτόν. [ΠΑΡΑΓ. κρούμα ἢ κρούσμα, ἀνάκρουσις, ἀνακρουστέον και τὰ μτγν. κρούσις (παράκρουσις, σύγκρουσις), κρουσμός.

Θ κρουσ- (ἐκρούσ θην) και κρου- μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ φωνη-ένταν (κρούσω-κρούω). [ΣΥΝΘ. Μετ τὰς περισσοτέρας τῶν προθ., τὴν ἀνά, κατά, διά, παρῶ, ἀντί, περί, ἐπί, ἀπό ὑπό, ἐκ, σύν, πρόσ: Ἄνακρούω=ἀνακόπτω, ἀναχαιτίζω τὸ μέσ. ἀνακρούομαι (πρῦμαν)=κάνω ὀπίσω μετ τὴν πρῦμην. Κατακρούω=κτυπῶ και σπρώχνω πρὸς τὰ κάτω, μπῆχων. Διακρούω=διαπερνῶ. Παρακρούω και κυρίως εἰς τὸν μέσ. τύπον παρακρούομαι=κρούω τὸ μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ὅπου τὸ πωλούμενον εἶδος, διὰ τὴν βαρύνην ἐπομένως=ἐξαιπῶ Σύνωνυμον τὸ κρουσιμετρέω ὦ=ἐξαιπατῶ, τρώγω εἰς τὸ μέτρομα τοῦ σίτου μετ τὸν μέδιμον. Περικρούω=κτυπῶ ὀλόγουρα και ἀποσπῶ τεμάχια (ἐπί λίθων). Ἐπικρούω ἐπί τῶν καρφῶν=κτυπῶ τὸ καρφί, διὰ τὴν πρῶσθην μέσα εἰς τὸ ξύλον (πρβ. τὸ ἰδικὸν μας ἐπικρούω (=ἢ διὰ κρούσεως ἀνάφλεξις καφυλίου, και ἐπικρούσθη=τὸ ἐργαλεῖον μετ τὸ ὁποῖον γίνεται ἢ ἐπικρούσις τοῦ καφυλίου τῶν ὀβιδίων εἰς τὰ πυροβόλα). Ἐποκρούω=κτυπῶ ἐλαφρῶ (πρβλ. τὸ ἰδικὸν μας: μετ ὑποκρούσιν μουσικῆς). Ἐκκρούω=κτυπῶ και βγάζω (πάταλος πατῆλω ἐκκρούεται). Προσκρούω=ἐρχομαι εἰς σύγκρουσιν, προσκόπτω, σκοινάβω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. δουλέω-ῶ, κόπτω, κροτέω-ῶ, παῖω, πλήττω, τύπτω.

Κρουπεύω, βλ. κρύπτω.

Κρύπτω (=κρύβω, σκεπάζω, θάπτω)—πρτ. ἔκρυπτον, μέλλ. σύνθ. (κατα)κρύψω, ἄορ. ἔκρυψα. Μέσ. και παθ. κρύπτομαι, μέσ. πρτ. σύνθ. ἐκρυπτόμην, μέσ. μέλλ. σύνθ. κρύψομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρυψάσθην, παθ. ἄορ. ἐκρύφθην, πρκμ. κέκρυμαι (-ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε, κερυμμένοι εἰσίν), μέσ. ὑπερσ. κερυμμένος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. β' ἔκρυβον, πρκμ. κέκρυφα, ὑπερσ. ἐκεκρύσειν, και οἱ τρεῖς μτγν., παθ. μέλλ. κρυφθήσομαι και κρυφήσομαι, ποιητ. και μτγν., μέσ. ἄορ. β' ἐκρυβόμην (μτγν.), παθ. ἄορ. β' ἐκρύβην (μτγν.) και ἐκρύφην (ποιητ.), τετελ. μέλλ. κερυμμένος (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ἐπίρρ. κρύφα (=κρυφά' ἐξ αὐτοῦ κρυφαῖος και κρυφιος), κρυπτός και τὰ ποιητ. και μτγν. κρύψις, κρύβδην (=κρυφά),

κρυπίνδα (ἐπίρω. = ὄνομα παιγνιδίου, τὸ κρυπτό), κρύπτη, κατακρυφή (= ὑπεκρυφή), ἐγκρυφίας ἄρτος = (ψωμί ψημμένον εἰς τὴν γόβωλην).

Θ. κρυφ· ἢ κρυβ· (κρύφ·α· κρύβ·δην). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ προσφ. τ = κρυφ· ἢ κρύβ· και μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ φ ἢ β εἰς τὸ δρόπουν π = κρυπαι· Ἐπὶ τὸ κρύπαι παρήχθη και τὸ κρυπτεύω, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. Ἐκ τοῦ κρυπίνδα τὸ κρυπτεία [= 1] αἱ μυστικά περὶ πλανήσεις Σπαρτιατοπαίδων ἐν καιρῷ χειμῶνος ἀνυποδῆτων και χωρίς τροφήν πρὸς σκληραγωγίαν, 2) αἱ ἐνέδραι ἐναντίον τῶν Εἰλωτῶν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. κατά, ἀπό, ἐπί, ὑπό, ἐν, σύν και εἰς τοὺς μγν. μετὰ τὴν διά και παρὰ μετὰ ἑλαφρόν ἢ και καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ Τὸ ἀποκρύπτω εἰς μερικά περιπτώσεις παρουσιάζεται ὡς ἀμβτ., ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἐννοεῖται πάντοτε ἀντικείμενον κατ' αἰτιατικὴν. ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. καλύπτω, σκεπάζω, θάπτω, κατορύττω.

Κτάομαι-ῶμαι (= ἀποκτῶ) ἀ π ο θ. μ ε ι κ τ ὶ ν — π ρ τ. ἐκταόμην-ώμην, μέσ. μέλλ. κηήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκτεήσομαι, παθ. ἄορ. με παθ. διάθεσιν ἐκτεήθη, πρκμ. με ἔνεργ. διάθ. και σπανίως παθ. κέκτημαι ἢ ἐκτημαι (!) (ὅποτ. κекτημένος ἢ ἐκτημένος ὦ και μονολ. τύποι γ' ἐν. κекτῆται, β' πληθ. κекτήσθε, εὐκτ. κекτήμην (ποιητ. κекτήμην) -ῆτο, ἦτο, κекτήμεθα και περιφρ. κекτημένος εἶην, προστ. κέκτησο-σθω κλπ., ἀπαρ. κекτήσθαι, μγ. κекτημένος-η-οι), ὑπερσ. ἐκτεήμην και κекτημένος ἦν, τετελ. μέλλ. κекτήσομαι και ἐκτηήσομαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοῦ μγν. ἀπαντᾷ και παθ. μέλλ. κекτήσομαι. Φέρεται ἐπίσης και ἔνεργ. τύπος τοῦ ὄηματος κτάω-ῶ εἰς χρῆσμον, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τοὺς Θεβαίους (Παλατ. Ἀνθ. Γ', 75) : Ἐρμῆς τ' Ἀλκείδης και Ἰμαντιομάχος οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες (= ἀν ἀγωνισθοῦν) ἀνακηήσουσί σε, Θήβη. [ΠΑΡΑΓ. κήμα, κήσις, κήσις, κήσις (ἀξιώκτης, ἐπίκτητος), κητέος, κητέον και τὸ μγν. κητήτωρ.

Θ. κτα· και πρὸς συμφωνοῦν κτη· Ὁ ἀναδιπλ. κέκτημαι εἶναι ἀνόμαλος, διότι τὸ ῶ ἀρχίζει ἀπὸ δύο ἀφώνων (πρβ. πίπτω-θ πτω· πρκμ. πέπτωκα). Ἐξω τοῦ κανονικοῦ εἶναι ἐπίσης και τὸ ὅτι ὁ πρκμ. σηματοῖζει μονολεκτικούς τύπους εἰς τὴν ὑποτακτ. και τὴν εὐκτ. (πρβλ. και βέβλημαι, κέκλημαι, μέμνημαι). [ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, ἐπί, ἀπό, σύν, πρὸς και εἰς τοὺς ποιητάς και τοὺς μγν. και μετὰ τὴν παρὰ και ὑπερ· Ἐκταόμαι-ῶμαι = ἀποκτῶ ἐπὶ πλέον. Τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει και τὸ μγν. παρακτώμαι. Ὑπερκτώμαι = ἀποκτῶ περισσότερα ἀπὸ ὅσα πρέπει. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κησὸν νινος ποιούμαι, κημά νινος λαμβάνω (Σοφ. Φίλοκτ. 81), κερθαῖνο, λαμβάνω, πορίζομαι. Παθ. κητός εἰμι, ἢ κησὶς νινος εἶμι (Κ. Παιδ. Η' ζ', 13). [ΑΝΤΙΘ. ἀποβάλλω, ἀ πόλυμι, προίεμαι.

Κτείνω και συνηθέστ. ἀποκτείνω και ἀποκτείννυμι και ἀποκτείννύω (= φωνεύω), π ρ τ. ἔκτεινον και ἀπεκτείννυν και ἀπεκτείννον, μέλλ. κτενῶ (συνηθέστ. ἀποκτενῶ), ἄορ. ἐκτεινα, πρκμ. πάντοτε σύνθ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν και ἀπεκτονὸς ἦν, τετελ. μέλλ. ἀπεκτονὸς εἶσομαι (Ξενοφ. Κ. Ἀνάβ. Γ', ζ', 24). Παθ. μόνον ὁ π ρ τ. ἐκτεινόμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ἀποθνήσκω (ὑπὸ νινος), τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ κτείνω. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν κτείνω ἢ ἀποκτείνω ἐμαυτόν.

1) Ὁ Πλάτων, ἐὰν ἢ προηγουμένη λέξις λίγη εἰς συμφωνοῦν, χρῆσιμοποιεῖ τὸν ἐκτημαι, ὅταν δὲ τελειώη εἰς φωνήεν, τὸν κέκτημαι. Συναφῶς εἶναι ἄξιον σημειώσεως τὸ λεγόμενον εἰς τὸν διάλογον «Θεαίτητον» (198, δ') : «πρὶν κηθῆναι τοῦ κекτήσθαι ἐνεκα».

[ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ. Δ. ἀπαντᾷ ὁ τύπος τοῦ ἔνεστ. χωρὶς ἀναπληρ. ἔκτασιν ἀποκτέννω (μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα—Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτέννουσα τοὺς προφήτας (Λουκ. ΙΒ', 4 καὶ ΙΔ' 84)—Τὸ γράμμα ἀποκτέννει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορινθ. Γ', 6)—ἐνεργ. ἄορ. β' ποιητ. ἔκτανον, ἐνεργ. προκμ. ἀπέκταγκα καὶ ἀπεκτόνηκα, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς δτγν. ἐπίσης ἀπαντᾷ παθ. ἔνεσται, ἀποκτείνομαι, παθ. ἄορ. ἐκτάνθην καὶ σπανιώτερος ἐκτάνην (ἀποκτανθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερωθῆναι, Ματθ. ΙΣΤ', 21—καὶ ἔρχει ὅπ' ἀνδρῶν παρανόμων κτανθῆναι), ἀπαρέμφ. προκμ. ἀπεκτάνθαι. [ΠΑΡΑΓ. πατρο-κτόνος, μητροκτόνος, ἀνδροκτόνος, ἀνδρο-κτασία (=ἀνδροποκτονία) καὶ τὸ μτγν. ἀπλοῦν οὐσιαστ. κτόνος (=φόνος, θάνατος).

Θ. κτέν-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j κτεν-j. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν (κτεν), τὴν ἀπλοποιήσιν τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπληρ. ἔκτασιν τοῦ ε=κτειν-. Τοῦ εἰς -μι κτέννμι τὸ θ. ἔνεσται κτεν-, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. νν=κτεν νν—. Ὁ εἰς -μι τύπος τοῦ ρ. συνήθης εἰς τὸν Πλάτωνα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἀπό, προσαλο- ἀνταλο-: Προσαλοκτείνω=φρονεῦω προσέτι. Ἀνταλοκτείνω=φρονεῦω πρὸς ἀντεκδίκησιν φονου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐκποδῶν ποιοῦμαι, ἀναιρέω ὦ, ἀποσφάττω, διαφθεῖρω, διαχορήμα-ῶμαι, θανατώ ὦ, κατακαίνω, φρονέω.

Κτιζώ—πρτ. ἐκτιζον, ἄορ. ἔκτισα. Παθ. κτιζομαι, πρτ. ἐκτιζόμην, παθ. ἄορ. ἐκτίσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. κτίσω, ποιητ. καὶ μτγν., προκμ. κέκτικα, καὶ ἔκτικα, παθ. μέλλ. κτισθήσομαι, προκμ. ἔκτισμαι, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. κτίσις καὶ τὰ μτγν. κτίσμα, κτίσις, κτιστός, κτιστέον, ἀκτιστος, νεόκτιστος.

Θ. κτι- (ἀμφι-κτι-ones) καὶ (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -ίζω ὁδοντικήη κτα ἔρις-ἔριδ-ος-θ ἔριδ- ἔριδ jω=ἐρίζω), κιδ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=κτιδ j=κτις-. Τὸ ι τοῦ θεματ. φωνήεντος παντοῦ βραχυ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. σύν: Συγκτιζώ=συνεργῶ εἰς τὴν κτίσιν (Ἰδρυσὶ) πόλεως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἰδρύω, ἴζω, οἰκοδομέω-ῶ, πῆννμι.

Κυβερνάω-ῶ (=διευθύνω μὲ τὸ τημῶν, διοικῶ)—πρτ. ἐκυβέρνασσαν-ων, μέλλ. κυβερνήσω, ἄορ. ἐκυβέρνησα. Παθ. ἔνεσται κυβερνάμαι-ῶμαι, πρτ. ἐκυβερνασσομαι-ῶμαι. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. κυβέρνησις, κυβερνήτης (θηλ. κυβερνήτις-ιδος), κυβερνητικός, κυβερνητέον.

Θ. κυβερνα- (λατιν. cuberno, cubernum, σήμερα κυβέρο). Ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν τὸν κυβερνήτην—κυμ-ερ-νήτην, ἴσως τὸ κυβερνώ (ἀρχικῶς κυμ-ερνώ) παράγεται ἀπὸ τὸ κύβητ (=πλοῦριον, λέμβος) καὶ τὸ θ. ερ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειον εἰς τὰς λέξεις ἐρ-ε-της (=καπηλάτης), τρι-ῆ-ρης κλπ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. διά, σύν, συνδια-. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀρχω, διοικέω ὦ, ἡγεμονεύω, ἡγέρομαι-οῦμαι.

Κυβιστάω-ῶ (=κάτω κυβιστήματα, τοῦμπες, ἀκροβατικούς ἐλιγμούς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω)—πρτ. ἐκυβίστασσαν-ων, ἄορ. ἐκυβίστησα. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καὶ ὁ uέλλ. κυβιστήσω. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. κυβιστήτης (=ἐκεῖνος ποῦ ἀσκεῖ ὡς ἔργον νὰ κἀνῃ ἀκροβατικούς ἐλιγμούς διὰ τὴν τέρεσιν τῶν προσκεκλημένων εἰς τὰ συμπόσια, ἀκροβάτης) καὶ τὰ μτγν. κυβίστησις, κυβίστημα.

Θ. κυβιστα- ἐκ τοῦ κύβητ=κεφαλὴ (βλ. κύπτω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐκ: Ἐκυβιστάω-ῶ=κάτω τοῦμπες πρὸς τὰ ὀπίσω.

Κυκάω-ῶ (=συγκλονίζω, συνταράσσω). Μόνον ὁ ἔνεσται τῆς ἐνεργ. καὶ παθ. φωνῆς κυκάω-ῶ καὶ κυκάομαι-ῶμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ

ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καὶ πρτ. ἐκύκλιον-ων καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ ὁ μέλλ. κυκίσω. [ΠΑΡΑΓ. κυκεῶν-ῶνος (=ποτὸν ἀπὸ διαφόρους ὑγρὰς καὶ στερεὰς οὐσίας· ἴσως ἤμπορεῖ νὰ παραβληθῆ ἢ πρὸς τὸ σημερινὸν κοκτέιλ, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ παρασκευάζεται μόνον ἀπὸ ἡδύποτα ὑγρά· μτφρ.=κάθε συγκεχυμένον πρᾶγμα), κύκησις, τὸ ποιητ. κύκηθρον (=κουτάλα διὰ τὸ ἀνακάτωμα, τάραιτρον) καὶ τὰ μτγν. κύκημα, κυκητῆς, κυκεία (=μείξεις, ἀναταραχῆ).

Θ. κυκα- ἔξ ἀρχ. θέμ. κυκ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀνά: Συγκυκιάω-ῶ=συγκλονίζω, συνταράσσω. Ἀνακυκιάω-ῶ=ἀνακατεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κατασιω, κινέω-ῶ, ταράττω.

Κυκλέω-ῶ, βλ. κυκλώω-ῶ.

Κυκλώω-ῶ (=περικυκλώνω). Τὸ δ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον τὸ μέσ. μτβτ. (κυκλοῦμαι τι) καὶ τὸ παθ. κυκλούμαι, μέσ. πρτ. ἐκυκλούμην-οῦμην, μεσ. μέλλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκυκλώσασθην, παθ. ἄορ. ἐκυκλώθην, μέσ. πρσμ. σὺνθ. περι-κεκύλωμαι καὶ παθ. ἄπλοῦς κεκύκλωμαι, ὑπερσ. περιεκεκυκλωμένος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. κυκλώσω, ἄορ. ἐκύκλωσα (ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ ὄλην τὴν ἡμέραν). πρσμ. κεκύκλωκα, παθ. μέλλ. κυκλώθησομαι, ὅλοι ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. κύκλωμα, κύκλωσις καὶ τὸ ποιητ. κυκλωτός.

Θ. κυκλο- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. κύκλος, ὅπως καὶ τὸ κυκλέω-ῶ (=περιστρέφω κυκλικῶς, μεταφρῶ με ἀμάξι), τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἔνεστ. τῆς ἐνεργ. καὶ εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. τῆς μέσης φωνῆς: *κυκλώ, κυκλοῖς, δ κυκλεῖν φαμέν, εἰσκυκλώ δέ, εἰσκυκλεῖς» (Εὐσταθ. Παρεμβ. Ὅμ. σελ. 738). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. περι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. περιστημί τινα κύκλω (Θουκ. Α, 2, 106) (παθ. ἔγω κύκλωσάν τινας, Θουκ. Δ, γ', 35, καὶ κύκλωσις ἐστίν, Θουκ. Δ, δ', 35), περιβάλλω, περικλείω, περιτοιχίζω καὶ μάλιστα τὸ μέσ. περιτοιχίζομαι, σημάζω.

Κυλίνδω καὶ συνηθέστ. **κυλινδέω-ῶ** (=κυλίω)—πρτ. ἐκύλι-δον. Μέσ. κυλίνδομαι καὶ καλινδέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐκαλινδέομην-οῦμην, παθ. ἄορ. (ἔξ)εκυλίτθην, παθ. πρσμ. (κατα)κεκύλισμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. κυλινδέσω καὶ κυλίσω (τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;) (μτγν.), ἄορ. ἐκύλισα, ποιητ. καὶ μτγν. Μέσ. ἔνεστ. κυλινδέομαι-οῦμαι, μέσ. μέλλ. (προ)κυλίσομαι, μέσ. ἄορ. (ἔξ)εκυλίσασθην, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. μέλλ. (ἐκ)κυλισθήσομαι, (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. ἄορ. παραλλήλως πρὸς τὸν ἐκυλίσθην ἐκυλινδήθην, ὑπερσυντ. ἐκεκυλίσθην (μόνον εἰς τὸ γ' πρὸς. ἐκεκύλιστο καὶ ἀπεκεκύλιστο), καὶ οἱ δύο μτγν. Γενικῶς εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἄορ. ἐκύλισα (ἐκύλιδ-σα=ἐκύλιτσα) σχηματισθεῖς, ὁ τύπος τοῦ ἔνεστ. κυλίω καὶ κυλίομαι (πρτ. ἐκύλιον, ἐκυλίωμην κλπ.).

Θ. κυλίωδ-, κυλίωδ-ε καὶ καλινδ-ε. Οἱ παθ. χρόνοι ἐκτός τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ θ. κυλίωδ- (παθ. ἄορ. ἐκυλίωδ-θη-ν—ἐκυλίωδ-θη-ν=ἐκυλίωθην μὲ τὸ ε μακρὸν λόγῳ τῆς ἀναπληρ. ἐκτασσεως, πού ἐπιηκολούθησε τὴν ἀποβολὴν τοῦ η). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. περι, ἐπί, ἐκ, σὺν, πρό: Περι-κυλίνδω=κυλίω ὀλόγουρα. Ἐπικυλίνδω=κυλίω κάτι ἐπάνω εἰς κάτι Ἐκκυλίνδω=κυλίω πρὸς τὰ ἔξω. Συγκυλίνδωμαι, ἀποθ.=κυλίωμαι μαζί με ἄλλον. Προκυλίνδωμαι, ἀποθ.=κυλίωμαι ἔμπρὸς εἰς τὰ πόδια κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. περιδινέω-ῶ, περιστρέφω.

Κυμαίνω (=κυματίζω, φουσκάνω)—πρτ. σὺνθ. (ἔξ)εκύμαινον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. κυμανῶ, ἄορ. ἐκύμανα (κατὰ τὸ ἐκοί-λανα κλπ.), καὶ οἱ δύο μτγν.

Θ *κυμαιν-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *κῦμα*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *ἵ-κυμαιν-ῆ*· καὶ μετὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ *ἵ=κυμαιν-ῆ*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἐκ· Ἐκ-κυμαινῶ=ὡς κῦμα ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν εὐθείαν γραμμὴν (ἐπὶ στρατιωτικῆς φάλαγγος, ἢ ὁποία εὐρίσκεται ἐν κινήσει).

Κύπτω (=σκύβω)—μέσ. μέλλ. σύνθ. ὡς ἔνεργ. (ἀνα)κύνωμαι, ἄορ. σύνθ. ἔκνωσα, ποικ. κέκνωσα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποτ. ἔκνυτον (ποιητ. καὶ μτγν.) καὶ μτγν. μέλλ. κύνω. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *κνφός* (=κνφτωμένος, καμπούρης) καὶ τὰ μτγν. (τὸ) *κῦφος* (=κῦρτωμα, ἢ καμπούρα), *κνφότης*, *κῦφωμα* (=κῦφος), *κῦφωσις* (=κῦρτωσις τῆς ὀμάχης· τὸ ἀντίθ. *λόρδωσις*=ἢ προβολή) τοῦ στήθους, *κὀρδωμα*, ποβλ. *κνφός=λορδός*·) καὶ τὸ θιαμιστικὸν ὄ. *κνπιτάζω*=σκύβω καὶ ἐξετάζω, περιεργάζομαι, κοιτάζω. Ἀπὸ τὸ *κνπιτάζω* τοῦτο ἐλέχθη, ὅτι προῆλθε τὸ σημερινὸν *κοιτάζω* δι' ἀφομοιώσεως τοῦ *π* πρὸς τὸ *τ* (*κνπιτάζω*). Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὁρθόν. Τὸ *κοιτάζω* προῆλθεν ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *κοίη*=κλίνη, διότι ὁ κατακλινόμενος, μέχρις οὗ ἀποκοιμηθῆ, προσβλέπει κάπου ἀτενωῶς.

Θ *κνβ-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *κῆβη* (=κεφαλή, ποβλ. *κνβιστάω-ῶ*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *τ=κνβτ-* καὶ μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ *β* εἰς τὸ ὁμόπουν *ψιλὸν π=κνπτ-* (λατιν. *sub-ο=κατακλινομαι*). Τὸ *ν* παντοῦ μακρόν, καθὼς δεκνύει τὸ μέτρον (Ἀριστοφ. Νεφ. 191 *ἐγκεκῦφότες*), ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα δύο εἰς *-πιω* ῥήματα ὀπίτω καὶ πίπιω. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνὰ ἑπανα, παρά, ἐπί, ἐπέρ, ἐν, σύν, πρὸς. Ἐπανακῦπιτω=επεντώνω πρὸς τὰ ἐπάνω κάτω. Παρακῦπιτω=ῥίπτω βλέμματα πλάγιως. Ἐπικῦπιτω=σκύβω πρὸς τὰ κάτω. Ἐγκῦπιτω=σκύβω καὶ βλέπω μετὰ προσοχῆν. Σνγκῦπιτω=σκύβω πρὸς τὰ ἔμπροσθε μαζί με ἄλλους. Προσκῦπιτω=σκύβω πρὸς τὸ μέρος κάποιου καὶ τοῦ ψιθυρίζω κάτω εἰς τὸ αὐτὸ. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *νεύω* καὶ μάλιστα *κατανεύω*, *κλίνω*.

Κυριεύω, βλ. *κνρῶω-ῶ*.

Κυρῶω-ῶ (=ἐπικυρῶω, καθορίζω)—ἄορ. ἐκῦρῶσα. Μέσ. καὶ παθ. *κνρῶομαι-οῦμαι*, παθ. ἄορ. ἐκνρῶθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *κνρῶσω*, ἄορ. ἐκῦρῶσα, καὶ τὰ δύο μτγν., παθ. μέλλ. *κνρῶθήσομαι*, ποικ. *κεκῦρῶμαι*, ὑπερσ. ἐκεκῦρωτο, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *κῦρῶσις* καὶ τὰ μτγν. *ἐπικῦρῶσις*, *κῦρῶμα*, *κνρῶτέον*.

Θ *κνρο-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *κῦρος* (=ἰσχύς, δύναμις), ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἐπίθ. *κῦριος* (=ἔχων ἐξουσίαν καὶ κυριότητα ἐπὶ τινος), καὶ τὸ ὄ. *κνριεύω*, ἀπαντῶν μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν ἄορ. *ἐκνρῶενσα*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν κατά πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἀπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κῦριον ποῖθ ἢ ποιοῦμαί τι*, *βραβιῶω-ῶ*, *καθουμολογῶω-ῶ*. Παθ. *κῦριος γίγνομαι ἢ εἰμί*, *κῦρος ἔστι μοι*, *τὸ κῦρος ἔχω*, *κῦρῶσις γίγνεται*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀκνρον ποιοῦμαί τι*, *ἀκνρῶω-ῶ*.

Κωλύω=(ἐμποδίζω). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυν. Παθ. *κωλύομαι*, ποτ. ἐκωλύθην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *κωλύσομαι*, παθ. ἄορ. ἐκωλύθην, ποικ. *κεκώλυμαι*, τετελ. μέλλ. *κεκωλύσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. παθ. μέλλ. *κωλυθήσομαι*, ὑπερσ. ἐκεκώλυτο. [ΠΑΡΑΓ. *κώλυμα*, *κωλύμη* (=κώλυμα), *κώλυσις*, *κωλυτής*, *κωλυτικός*, *ἀκωλύτως*, *κωλυτέον*, *διακωλυτέον* καὶ τὰ μτγν. *κωλυτός*, *ἀκωλύτος*.

Θ *κωλύ-*. Τὸ *ν* τοῦ ἔνεστ. εἰς τοὺς ποιητὰς εἶναι ἄλλοτε μακρόν καὶ ἄλλοτε βραχύ. Εἰς τοὺς πεζογράφους παντοῦ μακρόν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *παρά*, *ἀπό*, *ἐπί*, *χωρίς* σχεδὸν μεταβολὴν τῆς σημασίας τοῦ ἀπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κωλυτής εἰμι ἢ γίγνομαι τινος*, *κώλυμά εἰμι*, *κώλυμα*

ἔχω (=παρέχω), παρέχω ἰνὰ κωλυτὴν τινι, ἐμποδῶν εἰμι, ἀπερύκω, ἀποτρέπω. εἶργω, ἐμποδίζω : [ΑΝΤΙΘ. εἰώ-ω.

Κωμάζω (=περιφέρομαι εἰς τοὺς δρόμους μὲ τραγούδια καὶ χορούς, γλεντοκοπῶ, κάνω πατινάδα)—πρτ. ἐκώμαζον, πρkm. σύνθ. (ἐπεισο)κεκόμακα [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. κωμάσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. κωμάσσομαι, ἀόρ. ἐκώμασα, πρkm. κεκόμακα, ὄλοι ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. κωμαστής.

Θ. κωμάζ- ἀπο τὸ κωμάδ-ῃ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -άζω ὀδοντοκλήκτων (φραδ-ῃ-ω=φράζω—κωμαδ-ῃ-ω=κωμάζ-ω) Τὸ ὄ. ἐκ τοῦ κῶμος=φαιδρὰ πανήγυρις, γλέντι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπὶ καὶ ἐπεισ- : Ἐπικωμάζω=εἰσορμῶ κάπου μὲ συνοδείαν συγκωμαστῶν, γλεντοκόπων. Ἐπεισοκωμάζω=εἰσορμῶ κάπου ὅπως οἱ κωμασταί, γλεντοκόποι.

Κωμωδέω-ῶ [1]=παίζω εἰς κωμωδίαν' ἐκ τούτου 2) διακωμωδέω, ἐμπαιζώ, 3) γράφω κωμωδίας]—ἀόρ. ἐκωμώδησα. Παθ. κωμωδέομαι-οῦμαι (=διακωμωδοῦμαι, χλευάζομαι), παθ. πρk. κεκωμώδημαι (μόνον εἰς τὴν μτγ. τὰ κεκωμωδημένα (=ὅσα ἔχουν γίνεαι ὑποθέσεις κωμωδίας). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. κωμωδήσω καὶ ἔνεργ. πρkm. κωμωδήσῃκα. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἀόρ. σύνθ. διεκωμωδήθην. [ΠΑΡΑΓ. κωμώδημα, τὸ μτγν. κωμωδητέον καὶ τὸ πολὺ μτγν. κωμώδησις καὶ διακωμώδησις.

Θ. κωμωδε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ κωμωδός (κῶμος [=1] φαιδρὰ πανήγυρις, γλέντι, 2) τραγούδι ἀδόμενον κατὰ τὸ γλέντι)—ἀοιδός) καὶ ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ, τὰ ὅποια παρηχθήσαν ἀπὸ οἰγμώληκτα οὐδέτ οὐαστα. εἰς -ος (κράτος-κράτεος-ος=ους—κράτεω-κράτέω-ω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ με τὴν κατὰ. Κατακωμωδῶ=προσβάλλω μὲ τὴν κωμωδίαν, περιπαίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐμπαιζώ : κατηγορέω-ω, κωμίζω, λοιδορέω-ω, ρέμφομαι, ὀνειδίζω, χλευάζω, ψέγω. [ΑΝΤΙΘ. ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ.

Δ

Λαγχάνω [=1] λαμβάνω διὰ κλήρου ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τύχης ἢ τῶν θεῶν, 2) ἀναλαμβάνω διὰ κληρώσεως δημοσίαν ἀρχήν. 3) ἐνάγω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου)—πρτ. ἐλάγχων, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. λήξομαι, ἀόρ. β' ἐλαχον, πρkm. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχριν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήχθην, παθ. πρk. εἴληγμα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς Ἴωνας ἔνεργ. πρkm. λέλογχα καὶ εἰς τοὺς μτγν. λέληχα (Πλήθων, Περὶ Νόμων, λε, στίχ. 2, σελ. 220). [ΠΑΡΑΓ. ληκτέος, λῆξις=διορισμὸς μὲ κλήρον' εἰς τὴν δικαστικὴν γλώσσαν=ἐγγράφος κατηγορία' εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον λῆξις κλήρου=αἰτίας πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν διὰ τὴν νομιμοποίησιν κατοχῆς κληρονομίας (πρβλ. ληξιαρχικὸν γραμματεῖον)=βιβλίον εἰς τὸ ὅποιον ἐνεγράφοντο τὰ ἐνηλικιούμενα τέκνα, διὰ τὰ ἡμποροῦν νὰ «ἄρξωσι τῆς λῆξεως», δηλ. νὰ ἀποκτήσουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας). Παράγωγα ἐπίσης τοῦ ὄ. εἶναι τὸ ποιητ. λάχος (=ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ κλήρον ὀρίζεται διὰ κάποιον), τὸ Ἴωνικὸν λόγχη (=λάχος) καὶ τὸ μτγν. λαχμός, ἄλλος τύπος τοῦ ἰδικοῦ μας λαχνός (=λάχος), πρβλ. καὶ λαχεῖον).

Θ. λαχ-, λαχ-, ληχ- ἐξ ἀρχικοῦ θ. λεγχ-, ἐκ τοῦ ὅποιου ὄ ποιητ. καὶ Ἴωνικ. πρkm. λέ-λογχα καὶ τὸ Ἴων. παράγ. λόγχη. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. λαχχ- μὲ τὸ πρόσφ.

αν-λαγχαν-. 'Ο ἀναδιπλασιασμός εἰ (εἴληχα, εἴληχην) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἴληφα, εἴληφην. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διὰ μετὰ, ἀντί, ἀπό, ἐπί, σύν, πρὸς : Διαλαγγάνω=μοιράζομαι κἀτι μὲ ἄλλον διὰ κλήρου. Μεταλαγγάνω=λαμβάνω μέρος διὰ κλήρου. Ἀντιλαγγάνω=1) λαμβάνω καὶ ἐγὼ κἀτι διὰ κλήρου, 2) διαμαρτυροῦμαι ἐναντίον δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἀπολαγγάνω=ἀποτυγχάνω εἰς τὴν κληρονομίαν, ζῆτῶ ἀναθεώρησιν δικ. ἀποφάσεως. Ἐπιλαγγάνω=ἐρχομαι εἰς τὴν σειρὰν ἐπιτυχίας κατόπιν ἐνόου ἄλλου ἐπιτυχεύοντος, ἐρχομαι δευτερός (πρὸβλ. τὸ σημερινὸν ἐπιλαγών-ἐπιλαγόντες βουλευταί, φοιτηταί κλπ.). Συλλαγγάνω=ἐπιτυγχάνω διὰ κλήρου μαζί μὲ ἕνα ἄλλον. Προσλαγγάνω=κινῶ προσέτι ἀγωγῆν ἐναντίον κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ δικανικοῦ ὅρου λαγγάνω δίκην τινί (=λαμβάνω τὴν ἀδειαν νὰ καταγγείλω κάποιον εἰς τὸ δικαστήριον) συνώνυμον εἶναι τὸ λῆξιν ποιοῦμαι, τοῦ ὁποίου παθ. λῆξι γίγνεται. Τὸ λαγγάνω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναλαμβάνω διὰ κληρώσεως ἀρχὴν συνώνυμον ἔχει τὸ κληροῦμαι-οῦμαι.

Λακωνίζω [=1) μιμοῦμαι τὰς λακωνικὰς συνηθειάς, 2) ἀνήκω εἰς τὴν μερίδα ἐκείνου, πού συμπαθοῦν τοὺς Λακεδαιμονίους)—μέλλ. λακωνιῶ, ἄορ. ἐλακωνίσα. [ΠΑΡΑΓ. λακωνισμός, λακωνιστής.

Θ. λακωνιζ- ἐκ τοῦ Λάκων κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὁδοντοκόλιτων (ἐριδ -ω=ερίζω-λακωνιδ -ω=λακωνίζω).

Λαλέω-ῶ (=λέγω πολλά, φλυαρῶ)—πρτ. ἐλάλεον-ουν, ἄορ. (ἐξ)·ελάλησα, ποχμ. (ἐκ)λελάχηκα [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. λαλήσω, ἐνεστ. παθ. φωνῆς λαλέομαι-οῦμαι (=ἀναφέρομαι, φέρομαι εἰς τὰ στόματα τοῦ κόσμου), παθ. μέλλ. λαληθήσομαι (λαληθήσεται σοι τί σε δεῖ ποιεῖν, Πρᾶξ. Ἀπ. θ', 6), παθ. ἄορ. ἐλαλήθη, ποχμ. λελάχηκα (μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείως τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ, Λουκ. Α', 45). Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ῶ· τίθεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ λέγω (ταῦτα ἐλάλησα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε—Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων κλπ.). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. λάλημα καὶ λαλητικός καὶ τὰ μτγν. λάλησις, λαλητός, περιλάλητος.

Θ. λαλε- ἐκ τοῦ ἐπιθ. λάλος (=φλύαρος). Ἀρχικόν δὲ πεποιημένον λαλε-, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ λαλιά. Τὸ ῶ· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -εω ῶ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -ος γεν. εσ-ος=ους συγμόληκτα οὐδέτερα οὐσιαστικά (κράτος-κράτεος-ος=ους κρατέω-κρατέω ὦ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐκ καὶ περὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν., εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατὰ : Ἐκλαλέω-ῶ=διατυπανίζω, διασαλπίζω. Περιλαλέω=διαλαλῶ ὁλόγους, ἀπὸ τὴν μίαν ἀρχὴν ἕως τὴν ἄλλην. Καταλαλέω=1) κοινολόῦ, 2) διαδίδω ψευδῶς, συκοφαντῶ (Τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τὸν πλησίον αὐτοῦ τοῦτον ἐξεδύκων' πρὸβλ. καταλαλιά=συκοφαντία). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀδολεσχέω ὦ, ληρέω-ῶ, φλυαρῶ-ῶ Πρὸς τὸ λέγω ὄχι μόνον δὲν συνωνμεῖται εἰς τοὺς ἀττικοὺς ψεγογράφους, ἀλλὰ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι ἀντίθετος, ὅπως δεικνύει ἡ παροιμιώδης φράσις τῶν ἀρχαίων «λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν» λεγομένη περὶ τῶν φλυάρων ἀερολόγων [ΑΝΤΙΘ. σιγῶ, σιωπῶ.

Λαμβάνω (=πάρνω, παίρνω)—πρτ. ἐλάμβανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι, ἄορ. β' ἔλαβον, ποχμ. εἴληφα, ὑπερσ. εἴληφην καὶ εἰληφῶς ἦν, τετελ. μέλλ. εἰληφῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. λαμβάνομαι, πρτ. πάντοτε σύνθ. ἐλαμβανόμεν, μέσ. ἄορ. β' ἐλαβόμεν, παθ. μέλλ. ληφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλήφθη, παθ. ποχμ. εἴλημμαι (ὁ μέσ. πάντοτε σύνθ. ἐπειλήμμαι—ἀντεῖλημμαι) [-ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε, -εἴλημμένοι εἰσίν], παθ. ὑπερσ. (συν)εἴλημην (μέσ. ἐπειλήμην, -ψο, -πτο, -μμεθα, -φθε, -μμένοι ἦσαν) καὶ περιφρ. (κατ)εἴλημμένος ἦν, τετελ. μέλλ. κατεἴλημμένος ἔσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀναλελυμένος ἀναλαμβάνω ξμαντὸν (=ἀναλαμβάνω, ἀναξωγονοῦμαι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ Ἀνώμαλα Ῥήματα—Ν. Φραγκίσκου

ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ παθ. πρκμ. *λέλημαι*, εἰς τοὺς Ἴωνας (Ἡρόδ.) *λέλαμαι*. Τὸν ἰωνικὸν τύπον *λέλαμαι* συναντῶμεν καὶ εἰς ἀττικὴν ἐπιγραφὴν (*κάλαμον λελαμμένον* C. I. A, 167). [ΠΑΡΑΓ. *λήμμα* (=κάθε τι πού λαμβάνεται, τὸ κέρδος), *ληπίς* (*ἀνεπίλητος*, ἄληπος, εὐληπος, περιληπτός κλπ.), *ληπίτεον*, *λήψις* (*ἀνάληψις* =διόρθωσις σφάλματος, ἀπόληψις, ἀντίληψις, ἐπίληψις, κατάληψις κλπ.), *λαβή* καὶ τὰ μγν. *λήπις* (*παρὰλήπις*), ἀποληπτεόν. *ἀντιλήπιωρ* (=βοηθός) πρβλ. τὸ σημερινὸν Ὑπουργεῖον κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως).

Θ. (σ)ληβ- (ισχυρόν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν (σ)λαβ- (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *λαβ-* μετὸ πρόσφ. γ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος β καὶ τοῦ ἀν μετ' αὐτόν= *λα-ν-β αν*=*λαμβάν-*. Ὁ πρκμ. *εἴληφα* ἐκ τοῦ *σε-ολᾶφ-α*, ὅπως καὶ ὁ ἄορ. β' ἐκ τοῦ *εὐλαβον*=*ἐλλαβον*=*εἰλαβον*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *μετά*, *παρά* *ἀντί*, *περί*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, *πρὸ* καὶ εἰς τοὺς μγν. καὶ μετὴν ἐν ὧς ἀποθ. (*ἐλλαμβάνομαι*=πιάνομαι ἀπὸ κάτι): *Μεταλαμβάνω*=*λαμβάνω* μέρος ἀπὸ κάτι. μετέχω. *Ἀντιλαμβάνω* (=λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα) καὶ μάλιστα ὡς μέσ. *ἀντιλαμβάνομαι*=*κρωτῶ*, πιάνω ἢ πιάνομαι (ἀπὸ κάτι). *Ἀπολαμβάνω*=*λαμβάνω* ἀπὸ ἄλλου, *λαμβάνω* τὸ ὀφειλόμενον, ἀνακτῶ. *Ὑπολαμβάνω*=1) *λαμβάνω* τὸν λόγο, διακόπτω, 2) νομίζω. *Ἐκλαμβάνω*=*λαμβάνω* καὶ παίρνω διὰ τῆς βίας, ἀρπάζω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐπίληψιν ποιῶμαι*=*ἐπιλαμβάνομαι*, κατηγορῶ, *σύλληψιν ποιῶμαι*=*συλλάμβάνω*, *λήψιν πράττω*=*καταλαμβάνω* (τοῦ ὁποίου παθ. *λήψις* γίγνεται), *αἰρέω-ῶ*, *δέχομαι*. Τοῦ συνων. *δέχομαι* διαφέρει τὸ *λαμβάνω* κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν *δέχομαι*=*λαμβάνω* κάτι, πού μοῦ δίδεται, τὸ δὲ *λαμβάνω*=*λαμβάνω* μόνος μου. Ἰδιότροπα εἶναι ἡ σημασία τοῦ ῥ. εἰς τὰς δικανικὰς ἐκφράσεις: *δίκην λαμβάνω* *παρὰ τίνος*=*τιμωρῶ* κάποιον, τοῦ ὁποίου παθ. *δίκην δίδωμι* *τινι* ἢ *δίκης τυγχάνω* *ἐπὶ τίνος* (=τιμωροῦμαι ἀπὸ κάποιου). [ΑΝΤΙΘ. *διδωμι*].

Λανθάνω καὶ σπανίως ὡς σύνθ. *λήθω* (=μένω ἀπαρτίητος, διαφεύγω τὴν προσοχὴν, τὴν ἀντίληψιν κάποιου)—πρτ. *ἐλάνθανον*, μέλλ. *λήσω*, ἄορ. β' *ἐλαθον*, πρκμ. *λέληθα*, ὑπερσ. *ἐλελήθειν*. Μέσ. σύνθ. *ἐπιλανθάνομαι* (=λησμονῶ), πρτ. *ἐπελανθανόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπιλήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐπελαθόμην*, πρκ. *ἐπιλέησομαι*, ὑπερσ. *ἐπελελήσομην*. Τὸ μέσ. ἀυτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *λανθάνω* *ἐμμαντόν* [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. *ἐλησα* καὶ μέσ. *ἐλησάμην*, παθ. μέλλ. *ἐπιλησθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπελήσθην* (*ἐπελήσθην* τοῦ *ἐλέους* σου, Κύριε), τετελ. μέλλ. *λελήσομαι*, ὅλοι μγν. [ΠΑΡΑΓ. *λήθη*, *λάθρα*, *λαθραῖος*, τὰ ποιητ. ἄλητος (=ἄξεχαστος), *λησμοσύνη*, *λήθαργος* καὶ κατὰ τὰ μγν. *λάθος*, *λήσμων* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ νεοελληνικὸν *λησμονῶ*), *ἐπιλήσμων*, ἀλάθητος (α στερ. *λήθη*), *βιβλιολάθας* (=ὁ λησμονήσας πόσα βιβλία ἔχει συγγράφει λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ των), *ἀνεπίλητος*, *ἐπιληστικός*].

Θ. ληθ- (ισχυρόν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. ὑποσημ. σελ. 29) *λαθ-* (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *λαθ-* μετὸ πρόσφ. γ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἀν μετ' αὐτόν=*λανθαν-* (πρβλ. *λαμβάνω*). Ὁ τύπος *λήθω* εἶναι ποιητικὸς, χρησιμοποιεῖται δὲ σπανιῶτα ὑπὸ τῶν πεζογράφων ὡς σύνθετος. [ΣΥΝΘ. Τὸ μέσ. καὶ παθ. *λανθάνομαι* ὡς ἄπλοῦν εἶναι ποιητ. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. μετὰς προθ. *ἐπί* καὶ *ἐκ*, ὅτε εἶναι ἀποθετικόν. Τὸ ἀποθ. *ἐπιλανθάνομαι* ὡς λήθησι σηματικὸν *λαμβάνει* ἄντικ. κατὰ γενικὴν. Εἰς τοὺς μγν. καὶ μάλιστα εἰς τὰ βιβλία τῆς Π. Δ. ἀπαντᾷ παρὰλληλος ἡ σύνταξις πρὸς γενικὴν καὶ αἰτ. (*Ἐὰν ἐπιλάθωμαι* σου, Ἱεροουσαλήμ, *ἐπιλησθεῖν* μου ὁ Θεός· ἄλλὰ: τὰς ἐπιτολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην). Τὸ ἐνεργ. *λανθάνω* φέρεται σύνθ. μετὰς προθ. *διά*, *παρά*, χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *ἐπιλανθάνομαι* λέγεται ἢ περιφρασίς *λήθην ἔχω* τίνος,

λήθη ποιῶμαι τινος, λήθη λαμβάει με τινος, λήθη ἐγγίγνεται μοί τινος, καὶ τὸ συνώνυμον ἀνημνοῦσά-ω. [ΑΝΤΙΘ. μέμνημαι, μνημοῦσά-ω.]

1. Λέγω (=διμιῶ)—πρτ. ἔλεγον, μέλλ. λέξω καὶ ἐρῶ (εὐκτ. ἐροῖμι καὶ ἐροῖην κλπ. κατὰ τὰ εἰς -εω συνηθ.), ἀόρ. α' ἔλεξα καὶ εἶπα, εἶλας, εἶλας, εἶπε, εἶπομεν, εἶπατε, εἶπον (εἰς τὸν Ἡρόδ. εἶπαν), εὐκτ. εἶπαιμι, εἶπαις, εἶπαι, εἶπαιμεν, εἶπατε, εἶπαιεν, προστ. εἶπον (πρὸς θεῶν μὴ ἀποκρούσης ἀλλ' εἶπον ἡμῖν, Ἀπομνημ. Γ', Γ' 3) εἰπάτω εἶπατε, εἰπόντων ἢ εἰπάτωσαν, ἀπαρ. εἶπαι ('Ἡρόδ. Α' 49, 57), μτχ. εἶπας-εἶπασα-εἶπαν, ἀόρ. β' εἶπον (τὸ β' πληθ. τῆς ὀριστικῆς πάντοτε ἐκ τοῦ ἀόρ. α' εἶπατε, ὑποτ. εἶπω κλπ., εὐκτ. εἶπομι κλπ., προστ. εἰπέ-εἰπάτω-εἶπατε-εἰπόντων ἢ εἰπάτωσαν, ἀπαρέμφ. εἰπεῖν, μτχ. εἰπὼν-εἰπούσα-εἰπόν), πρkm. (κατὰ παλαιὸν λεξικογράφον λέγομαι, ἀλλὰ γνωστός) εἶρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν καὶ εἰρήκω ἦν. Μέσ. καὶ παθ. λέγομαι, παθ. πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλλ. λεχθήσομαι καὶ συγχρότερα ρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλέχθην καὶ συνηθέστερα ἐροθήθην, πρkm. λέλεγμαι, καὶ συνηθ. εἶρημαι καὶ εἰρημένος εἰμί, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, τετελ. μέλλ. λελέξομαι καὶ συγχρότερα εἰρήσομαι. Ὁ τετελ. μέλλ. συνηθώς ἀντὶ ἀπλοῦ μέλλοντος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν λέγω ἐμοντόν. Τὸ παθ. φέρεται καὶ ἀπροσώπως λέγεται καὶ τίθεται ὡς ὑποκειμενόν του εἰδικόν ἀπαρέμφ. ἢ εἰδικῆ πρτ. Ὡς παθ. τοῦ εἶ λέγω (=ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ) καὶ τοῦ κακῶς λέγω (=κακολογῶ) εἶναι τὸ εὐλογοῦμαι καὶ κακολογεῖν καὶ εἶ ἀκούω καὶ κακῶς ἀκούω ὑπό τινος, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ τὸ κακῶς κλύω ὑπό τινος ἢ πρὸς τινος (Σοφ. Ἡλ. 523). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντιᾶ ἔνεργ. πρkm. λέλεχα καὶ μέσ. μέλλ. λέξομαι, ἐπιχρατεῖ δὲ ἡ χρῆσις τοῦ ἔνεργ. ἀόρ. α' εἶπα. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐροθήθην φέρεται καὶ με τὸν τύπον ἐροθέθην (ἠκούσατε, ὅτι ἐροθέθι τοῖς ἀρχαίοις: οὐ φρονεῖσεις). [ΠΑΡΑΓ. λέξις, λεκτικτός, ἀντίλεκτος, μυριόλεκτος, λεκτέον, λόγος, ὄημα, τὸ ποιητ. λεκτός καὶ τὸ μτγν. ἀνατίλεκτος.]

[Θ. 1) λεγ- 2) φερσ. (μέλλ. φερσ-ε-σω—ἐροῶ-ᾶ), ἐκ τοῦ ὁποῖου φερσ-φερσ (φερσ-κα=εἶρηκα—ἐ-φερσ-θην=ἐροθήθην), 3) φειπ- (ἀόρ. β' εἶφαιον—εἶπιον (ποιητ.) καὶ με τὴν ἐγτατάλειψιν τῆς ἀύξησεως=εἶπιον). Ὅτι δὲ τὸ θ. τοῦ ἀόρ. εἶναι φειπ- καὶ ὄχι φειπ- ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ εἰ διατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, εἰς τὸ ἀπαρέμφ. καὶ τὴν μτχ. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προσθ. κατὰ, ἀντί, ἐπί, ἀμφί, πρό: Καταλέγω=ἐκθέτω διὰ μακρῶν καὶ κατὰ τάξιν, ἀπαγγέλλω. Ἐπιλέγω=λέγω, προσθέτω εἰς τὸ τέλος. Ἀμφιλέγω=1) γιλονικῶ διὰ κάτι, 2) ἀμφυβάλλω, ἂν ἓνα πρᾶγμα εἶναι εἶται ἢ εἶται. Ἡ χρῆσις πάντως τοῦ συνδέτου λέγω εἶναι σπανία, διότι ἀντ' αὐτοῦ φέρεται τὸ σύνθ. ἀπαγορευῶ. Τὸ ἀποθ. διαλέγομαι ἔχει πρkm. διείλεγμα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. λόγον ποιῶμαι (τὸ ἔνεργ. λόγον ποιῶ=δίδω εἰς κάποιον τὴν ἀδειαν νά διμιλήσῃ), λόγον προσφέρω ἐνί (Θουκ. Γ', α' 31). Τὸ παθ. λόγος γίγνεται ὑπό τινος. Συνώνυμα: δημηγοροῦσά-ω, διεξέρομαι, φάσκω, φημί, φθέγγομαι, φράζω.]

2. Λέγω (=συγκεντρῶνω, μαζεύω.). Εἰς τοὺς ἄτικούς πεσογράφους πάντοτε σύνθ. ἰδίως με τὴν πρόθ. συν—συνλέγω, πρτ. συνέλεγον, μέλλ. συνλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, πρkm. συνέλοχα, Μέσ. καὶ παθ. συνλέγομαι, πρτ. συνλεγόμην, μέσ. μέλλ. συνλέξομαι, μέσ. ἀόρ. συνελεξάμην, παθ. μέλλ. β' συνλεγήσομαι, παθ. ἀόρ. β' καὶ ὡς μέσ. συνελέγην καὶ σπανίως ὡς α' συνελέχθην, πρkm. συνείλεγμα καὶ (ἐπι-ἐκ)λέλεγμαι, ὑπερσ. συνειλεγμένος ἦν. [ΠΑΡΑΓ. συλλογή, σύλλογος, κατάλογος, συλλογεὺς (=ὁ εἰσπρακτικὸς τῶν φόρων εἰς τὰς Ἀθήνας), λο-

γὰς (=διαλεκτός), ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος (=διαλεκτός). Ἐκλεκτός, καταλεκτός.

[Θ. λεγ. Εἰς τὸν ἔνεργ. προκμ. τὸ ε τοῦ θ. τρέπεται εἰς ο καὶ ὁ χαρακτὴρ γ δασύνεται (συνεί λογ-α). [ΣΥΝΘ 'Εκτός τῆς προθ. ὄν τὸ ὄ. συντίθεται καὶ μὲ τὰς προθ. κατά, διά, ἀπό, ἐπί, παρεκ-, εἰς, σύν: Καταλέγω=ἐγκλέγω, συγκαταριθμῶ. Διαλέγω, ὅπως καὶ σήμερα= διαχωρίζω, διαλέγω καὶ καταγράφω. 'Απόλέγω=ξεχωρίζω, διαλέγω (προβλ. ἀπόλεκτος). Παρακλέγω=κρυφίως μαζεύω, ἰδιοποιῦμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. 'Αντὶ τοῦ ἐκλέγω λέγεται: ἐκλογὴν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συλλέγω: συλλογὴν ποιοῦμαι, ἀθροίζω, ἀλλίζω καὶ συνηθέστερα συναλίζω.

Ληλατέω-ῶ (=διαρπάζω, ληστεύω)—πρτ. ἐληλάτεον-ου, μέλλ. ληλατήσω, ἀόρ. ἐληλάτησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ παθ. ἔνεστ. ληλατέομαι-οῦμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐληλατήθην. [ΠΑΡΑΓ. τὸ μτγν. ληλατήσις.

Θ. ληλατε- Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνυπάρχου μὲν, ἀλλ' ὑποτιθεμένου ληλατῆς (λείαν-ελαύνω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. λείαν ποιοῦμαι, λείαν ἄγω (Κύρ. Παιδ. Α, δ', 20), προνομὴν ἢ προνομῆς ποιοῦμαι, δηρῶν ῶ, λήζομαι, ληροῦμαι.

Λείπω (=ἄφηνω, ἐγκαταλείπω)—πρτ. ἔλειπον, μέλλ. λείψω, ἀόρ. β' ἔλιπον, προκμ. λέλοιπα, ὑπερσ. ἐλελοίπειν καὶ (πάντοτε σύνθ.) λειοπῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. λείπομαι παθ. πρτ. ἐλειπόμην, μέσ. μέλλ. πάντοτε σύνθ. λείβομαι, μέσ. ἀόρ. β' σύνθ. ἐλιπόμην, παθ. μέλλ. (κατα-)λειφθήσομαι (ὡς μέσ. σύνθ. μὲ τὴν ἀπό: ἀπολειφθήσομαι), παθ. ἀόρ. α' καὶ ὡς μέσ. ἐλειφθην (ὡς μέσ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. ὑπό, ἀπό), προκμ. λέλειμαι, ὑπερσ. ἐλελείμην, τετελ. μέλλ. λελείβομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἀόρ. α' ἔλευα. [ΠΑΡΑΓ. ἔλειψις, ἀπόλειψις, ἐπίλειψις. ἔκλειψις, λείψανον, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, παραλειπτον. λείμμα (=ὑπόλοιπον), διάλειμμα, ἔλλειμμα, ἔλλιπής, λιποτάξιον (=λιποταξία), λοιπός, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. λοισθος καὶ λοισθιος (=τελευταῖος, προβλ. πένει τὰ λοισθια (ἐνν. πνεύματα=πνοήν) καὶ τὰ μτγν. λείψις, διάλειψις (=διακοπή), παράλειψις, ἐγκατάλειψις, ἐγκατάλειμμα κ.ἄ.ῶ.

Θ. λειπ- καὶ κατά μετάπτωσιν λιπ- καὶ λοιπ-. 'Ἐκ τοῦ θ. λιπ- ἔσχηματίσθησαν οἱ ἀόρ. β' καὶ τὰ περισσώτερα τῶν συνθέτων ὀημάτων καὶ ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς α' συνθετικὸν τὸ λείπω: λιποστρατεύω, λιπορνήσω-ῶ (=λιποθυμῶ) (πρβλ. τὰ μτγν. λιποθυμέω-ῶ, λιποτακτέω-ῶ), λιποστρατία ἢ λιποστράτιον, λιποτάξιον, λιπομαρτύριον, λιποναύτιον κλπ. 'Απὸ τοῦ θ. λιπ- ἐπίσης ἔσχηματίσθη διὰ τοῦ προσφ. ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ αν μετ' αὐτὸ λι-ν παν-λιμπαν- τὸ ἰσοδύναμον τοῦ λείπω λιμπάνω, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀττικίους περὶ-γράφους πάντοτε σύνθ. καταλιμπάνω, ὑπολιμπάνω καὶ εἰς ἐπιγραφὰς ἐλλιμπάνω (ἐνελλιμπανεν=ἄφηνε μέσος), εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μὲ διπλὴν σύνθ. ἐγκαταλιμπάνω. 'Ο προκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ λείπω σχηματίζονται χωρὶς νὰ δασυνθῇ ὁ χαρακτὴρ (λέλοιπα) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, διά, παρὰ, ἀπό, ἐπί, ὑπό, ἐγκατα-, παρακατα-, συγκατα-, ἐν, ἐκ, πρὸ: Διαλείπω=ἄφηνω κενὸν μεταξὺ δύο στήμα, διακόπτω, ἀπέχω. 'Επιλείπω=ἄφηνω κάτι ἄδικτον, παραλείπω, λείπω. 'Υπολείπω=ἄφηνω ὑπόλοιπον. Παρακαταλείπω=ἄφηνω πλησίον κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀρήμι, καταλιμπάνω. 'Ὡς παθ. λοιπός εἰμι καὶ λοιπὸν ἔστιν.

Λεύω (=πετροβολῶ, φονεύω μὲ λίθους)—πρτ. (κατ)έλενον, ἀόρ. (κατ)έλενσα. Παθ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, παθ. ἀόρ. κατελεύσθην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητικὰ λευμὸς (=λιθοβολισμός), λευστήρ, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. λιθόλευστος καὶ τὰ μτγν. λευστός (=πετροβολημένος), κατάλευσις, κατάλευσμα, καταλεύσιμος.

Θ. *λευ-* από τὸ *λεύς*, δωρικόν τύπον τοῦ ἄττικου *λάς-λᾶς=λίθος*, τὸ τοῖον παρήχθη ἀπὸ θ. *λε-* = *λευ-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *κατά*: *Καταλεύω=νεύω* διὰ λιθοβολισμοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βάλλω τινά λίθος ἢ πέτρος ἢ πέτρος=ὁ λίθος*], *καταπετρόω* κτλ τὰ μτγν. *λιθάζω* καὶ *καταλιθάζω* καὶ *καταλιθόω*, *λιθοβολέω* καὶ *πετροβολέω*.

Λήγω (=τελειώνω). Σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ποικ. καὶ ὀπερσυν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *λήξις* καὶ τὰ μτγν. *ἀληκτος*, *ἀκατάληκτος*, *κατάληξις*.

Θ. *ληγ-* καὶ εἰς τὰ παράγωγα *λαγ-* (*λαγρός=χαλαρός*, ἐξηνητημένος. *λαγαρότης*, *λαγαρόμαι-οῦμαι*) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ *κατά* εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. χωρίς μεταβολὴν τῆς σημασίας τοῦ ἁλοῦ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *παρά*: *Ἀπολήγω=δίδω τέλος*, ἀποσύρομαι. *Παρολήγω=εἶμαι παρά τὴν λήγουσαν* (ἐνν. συλλαβὴν), κοντὰ εἰς τὸ τέλος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παύομαι*, *τελευτῶ*, *τέλος ἔχω*. [ΑΝΤΙΘ. *ἄρχομαι*.

Λήζομαι (=ληστεύω) ἄ πο θ. μέ σ.—πρτ. *ἐληζόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐληζάμην*. Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Εἰς τὸν Θουκυδίδην ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥ. *λήζω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ἐπικούς ποιητὰς καὶ τοὺς Ἰωνας μέσ. μέλλ. *λήζομαι* (*λήσομαι*) καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς μέσ. καὶ παθ. *λέλλομαι* (ὡς παθ.=ἔχω ἀπαχθῆ ἀπὸ ληστῆς). [ΠΑΡΑΓ. *ληστής* (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ *ληστεύω* καὶ ἀπὸ αὐτὸ *ληστεία*), *ληστήριον* (=ληστοσυμμορία), *ληστικός*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ληστή-ῆρος* (=ληστοπειρατής) καὶ τὸ μτγν. *ληστικῶς* (-ῶς).

Θ. *ληζ-* ἐκ τοῦ *ληιδ-* (θέμιστος τοῦ οὐσιαστ. *ληϊς-γεν. ληιδ-ος=λεία*, λάφυρον) μετὰ τοῦ προσφ. *j-(ληιδ-j-ληϊς=λήζ)*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. *κατά*: *Καταλήζομαι=λεηλατῶ*, διαρπάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *λεῖαν ἄγω*, *λεῖαν ποιοῦμαι*, *ληστής εἰμι*, *ληστείας ποιοῦμαι*, *προνομὴν ἢ προνομίαν ποιοῦμαι*, *δηρώ-ω*, *λεηλατέω* ὡ, *ληστεύω*.

Ληρέω-ω (=λέγω ἢ κάνω ἀνοησίας, ἀερολογῶ)—πρτ. *ἐλήρεον-ον*, ἄορ. σύνθ. μὲ τὴν *παρά* ἢ ἀπὸ προθ. *ἐλήρησα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΑΡΑΓ. *λήρημα* καὶ τὰ μτγν. *λήρησις* καὶ *παρλήρησις*, *παρλήρημα*.

[Θ. *ληρε-* ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν *λήρος=ἀνοησία*, ἀερολογία. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *παρά*, ἀπὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *κατά*: *Παρλήρέω* ὡ = φλυαρῶ σὰν τελλῶς, λέγω ἀνοησίας. *Ἀπολήρῶ=λέγω*, ὅ τι μοῦ καιέβη, φλυαρῶ. *Καταλήρῶ=ἔξεκουφαίνομαι* μὲ τὴν φλυαρίαν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀδολεσχέω-ω*, *λαλέω-ω*, *φλυαρέω* ὡ.

Λητουργέω-ω καὶ νεώτερος τύπος **λειτουργέω** ὡ (προβλ. *κλήω*—*κλείω*) (=ἐκτελῶ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὑπηρετῶ τὸν λαόν, 2) ἀναλαμβάνω ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας μοῦ ἀναθέτει τὸ δημόσιον καὶ διὰ τὰς ὁποίας ὑποβάλλομαι εἰς μεγάλας δαπάνας, 3) εἰς τὴν μτγν. ἐκκλησιαστικὴν γλώσσαν=ἱεραργῶ). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὀπερσυνελλικού. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ἢ μτγ. τοῦ παθ. ποικ. τὰ *λελιτοργημένα* (=αἱ ἐκτελεσθεῖσαι δημοσίαι ὑπηρεσίαι). [ΠΑΡΑΓ. *ἀλητούργητος* καὶ *ἀλειτούργητος* καὶ τὸ μτγν. *λειτούργημα*.

Θ. *λητοργε-* ἢ *λειτοργε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *λητοργός* (λειτοργος), ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ *λη(ει)τοργία* (λη(ει)τοργικός), λη(ει)τοργική) καὶ ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς οὐ συμμοληκτων οὐδετέρων οὐσιαστικῶν (*ἀνθος-ἀνθεο-ος=ἀνθέσιος-ἀνθέω-ω*). Τὸ δὲ *λητοργός* ἢ *λειτοργός* παρήχθη ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *λείτος* ἢ *λείτος=δημόσιος* (εἰς τοὺς Ἰωνας *λίτιον=δημόσιον ἄρχετον*) (περὶ *λῆος-λεῖος-λαός*), τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον, καὶ τὸ ἀρρηστον ῥ. *ἐργῶ=ἐργάζομαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά* καὶ ἐκ: *καταλητοργῶ=ἐξανέλω* ὅλην τὴν περιουσίαν μου εἰς λητοργίαν. *Ἐκλητοργῶ=φέρω* εἰς πέρας δημοσίαν λητοργίαν, ὑπηρεσίαν.

Λικιῶ-ῶ (=διαχωρίζω τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σίτον διὰ τοῦ ἀέμου, λικνίζω)—μέλλ. *λικιῶσω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἄορ. *ἐλικμησα* (ποιητ.) Εἰς τὴν γλώσσαν τῆς Κ. Δ. τὸ ῥ. *λικιῶ-ῶ*=διασκορπίζω ὡσάν τὸ ἄχυρον (Ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται' ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ (δὲ λίθος), λικμήσει αὐτὸν Ματθ. κα', 44). Πολὺ μτγν. τύπος τοῦ ῥ. εἶναι (δια)λικιῶζω. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *λικμητήρ-ῆρος* (=ἐκεῖνος πὸς λικνίζει τὸ σιτάρι) καὶ τὸ μτγν. *λικμησις* (=τὸ λίκνισμα), *λικμητήριον* (=τὸ πτόνον τῆς λικμῆσεως, τὸ λικνιστήρι), *λικμητής*, *λικμητὸς* (=τὸ λίκνισμα καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λικνίσματος).

Θ. *λικμα-* ἐκ τοῦ μτγν., ἀλλ' ὄχι ξένου καὶ εἰς τὴν διάνοιαν τῶν παλαιότερων οὐσιαστ. *λικμὸς*=*λίκνον*, δηλ. εὐρὺ κάνιστρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπολοθετεῖτο τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἀλώνι καὶ ἐκεῖ ἀνερρῳπίετο συνεχῶς πρὸς τὸν ἄνεμον, ὡστε νὰ ἀποχωρισθῇ τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχυρον. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αω συνηρ. (τιμῆ-τιμῶ κλπ.).

Λιμοκτονέω-ῶ (=σκοτιῶνω μὲ τὸ μέσον τῆς πείνης). Εἰς τοὺς ἄττικὸς πελογράφους μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεσταῶς. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *λιμοκτονήσω*, ἄορ. *ἐλιμοκτόνησα*, παθ. ἔνεστ. *λιμοκνοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐλιμοκτονήθη*, ὅλα μτγν. Εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν—τὴν καθαρῆσαν—ἀντὶ τοῦ παθ. *λιμοκνοῦμαι* φέρεται τὸ ἔνεργ. *λιμοκτονῶ* μὲ ἀμιβ. σημασίαν=πεθαίνω ἀπὸ τῆν πείναν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. οὐσιαστικὸν *λιμοκτόνησις*.

Θ. *λιμοκτονε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ *λιμὸς-κτείνω* χωρὶς νὰ μεσολαβῆσῃ σύνθ. ὄνομα (τὸ *λιμοκτόνος* καὶ *λιμοκτονία* εἶναι μτγν.) [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρόθ. πρὸ ὡς ἀποθ.: *προλιμοκτονοῦμαι*=ἀπολήσω προηγουμένως ἀπὸ τῆν πείναν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *λιμὸς πείζω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 41), *λιμὸς ἀποκτείνω*, *λιμὸς ἐκπολοροῶ*. Παθ. *λιμὸς* (ἢ ἐπὶ *λιμῶ*) ἀποθηριῶ (τελεντιῶ, ἀπόλιμναι, διαφθείρομαι, Θουκ. Γ' 57, 3).

Λιπαρέω-ῶ (=παρακάλω θερμοῦς, ἐκλιπαρῶ)—πρτ. *ἐλιπαρέωνται*, μέλλ. *λιπαρήσω*. Παθ. *λιπαρόμαι-οῦμαι*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *λιπαρήσειν* καὶ τὸ μτγν. *λιπαρήσις* καὶ *ἐκλιπαρήσις*.

Θ. *λιπαρ-*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *λιπαρῆς*-γεν. *λιπαρέος*-οῦς (=δὲ ἐπιμένων εἰς τὰς παρακλήσεις του) καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆν ῥίζαν *λι*, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ὁμηρικὸν *λιλαίωμα* καὶ *λιπτομαι*=ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς. Τὸ *ι* τοῦ θ' *πίν-ο-ε* μακρόν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρόθ. ἐκ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *λιπαρῶς ἔχω* (=ἐπιμένω, ἐπιθυμῶ πολὺ, Πλάτ. Πρωταγ. 315 ε', 335 β'), ἀντιβολῶ κλπ. (βλ. ἀντιβολέω-ῶ).

Λογίζομαι (=λογαρίζω, συλλογίζομαι) ἀποθ. *μεικτὸν* μὲ ἔνεργ. *διὰθ-ε-σιν*—πρτ. *ἐλογίζομαι*, μέλλ. *συνηρ. λογιῶμαι* (*λογιῶ, εἶται* κλπ.), μέσ. ἄορ. *ἐλογισάμην*, παθ. ἄορ. μὲ παθ. *διὰθ. ἐλογισθήναι*, πρτμ. μὲ ἔνεργ. καὶ παθ. *διὰθ. ἐλογίσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. *λογίσομαι* (Λεξ. Σουΐδα 666 β'), παθ. μέλλ. *λογισθήσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ρ. *λογίζω* καὶ ἀπολογίζω (πρβλ. τὸ νεώτερον ὑπολογίζω) καὶ μέλλ. *λογιῶ* (Σουΐδ. 666 β). [ΠΑΡΑΓ. *λογιότης*, ἐκ τοῦ ὁποίου *λογιστήριον*, *λογιστικὸς* καὶ τὸ μτγν. *λογιστεύω* (=ἐξετάζω), *λογισμὸς*, ἀναλογισμὸς, συλλογισμὸς, ἀλόγιστος, *λογιῶσις* καὶ *συλλογιστός*.

Θ. *λογιζ-* ἐκ τοῦ *λόγος* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὁδοντικολήκτων (*ἔρις-ἔριδος*—*ἐριδ-ζω*=*ἐρίζω*—*λόγος* *λογιδ-ζω*=*λογίζ-*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *παρά*, *ἀντί*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ὑπό*, *ἐκ*, *σύν*, *πρὸς*: *Καταλογίζομαι*=λογαρίζομαι ἀπαριθμῶ. *Ἀντιλογίζομαι*=ὑπολογίζω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειράν μου. *Ἐπιλογίζομαι*=ἀναλογίζομαι, συμπεραίνω. *Ὑπολογίζομαι*=λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. *Ἐκλογίζομαι*=ἐξελέγχω, σταμιζῶ. *Προλογίζομαι*=ὑπολογίζω ἐπὶ πλέον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ

ΥΝΩΝ. λογιμόν ἔχω, λογιμοῦ χροῦμαι, λογισμός ἐμπίπτει μοι, ἐν ἀναλογιοῦ
 ἔμει (Θουκ. Η', 84), ὑπολόγον τι τίθεμαι (Πλάτ. Πρωτ. 349, γ) Παθ. διαλογισμός
 γίνεται. Ἐπί μβτ. ἐνοίας καθίστημι τινα εἰς λογισμόν (Θουκ. ζ' 34). Ἐπί της
 ἡμασίας τοῦ λογαριάζω, μετρώ συνών. εἶναι ἀριθμῶ-ῶ (καταριθμῶ, ἀπαριθμῶ),
 ἀετρώ-ῶ. Ἐπί της σημασίας τοῦ συλλογίζομαι: ἀθροῦ-ῶ, βουλεύομαι, ἐνοῶ,
 θεωροῦ-ῶ, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι.

Λοιδορέω ὦ (=κουτσομπολεύω, ὑβρίζω). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζε-
 ραι ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελικού. Μέσ. καὶ παθ. *λοιδορέομαι*,
οὔμαι, πρτ. *λοιδορέομην-οὔμην*, μέσ. μέλλ. *λοιδορήσομαι*, μέσ. ἄορ.
λοιδορησάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. καὶ σπανίως καὶ ὡς παθ. *ἐλοιδο*
ρήθην, παθ. πρκμ. *λελοιδόρημαι*. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθῆς καὶ κατ' ἀνά-
 λυσιν *λοιδοροῦμεν ἀλλήλους*. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀποθ. συνθ. με τὴν
 πρόθ. διὰ: *διαλοιδοροῦμαι* (=ὑβρίζω με ἐμπάθειαν), παθ. ἄορ. ὡς
 μέσ. *διελοιδορήθην*. Τὸ ἔνεργ. *λοιδορῶ* καὶ τὸ μέσ. *λοιδοροῦμαι* ὅμοια
 κατὰ τὴν σημασίαν, διαφέρουν ὅμως κατὰ τὴν σύνταξιν. Τὸ μὲν *λοι-*
δορῶ δηλαδὴ λαμβάνει τὸ ἄντικ. κατ' αἰτιατ. τὸ δὲ *λοιδοροῦμαι* κατὰ
 δοτικῆν. [ΠΑΡΑΓ. *λοιδόρησις*, τὸ ποιητ. *λοιδορησμός* (ἴσως *λοιδορη-*
σμός) καὶ τὰ μτγν. *λοιδόρημα*, *λοιδορητέον*.

Θ. *λοιδος* ἐκ τοῦ ποιητ. *λοιδωρος* (εἰς τοὺς ἀντικκοὺς πεζογράφους μόνον
 ἔστιν. *φιλολοιδωρος*). Τὸ ὄ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια
 προήλθον ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων οὐσιασι (ἄνθος-ἄνθος ος οὐς-ἀνθέα ὦ
 ἀνθέω-ῶ-λοιδωρος-λοιδωρέω-λοιδορέω ὦ) [ΣΥΝΘ. Ἐκτός της διὰ τὸ ὄ.
 ἵπαντᾷ εἰς τοὺς μτγν. σύνθετον καὶ με τὴν πρόθ. κατὰ: *Καταλοιδωρέω* ὦ=ἐμ-
 ταθῶς ὑβρίζω, συκοφαντῶ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *λοιδωριαν ποιοῦμαι*, *λοιδω-*
ρία χροῦμαι (Θουκ. Β', 84). Παθ. *ἐμπίπτω εἰς λοιδωριαν* (Δημ. 6, 32), *κακῶς λέγω*
τινά, *βλασφημῶ-ῶ*, *ἐγκαλέω-ῶ*, *κακηγορέω ὦ*, *κακίζω*, *κακολογῶ ὦ*, *κατηγο-*
ρέω-ῶ, *μέμφομαι*, *ονειδίζω*, *ὑβρίζω*, *ψέγω*. [ΑΝΤΙΘ. *εὐ λέγω*, *ἐγκωμιάζω*, *ἐπαίνῶ*,
εὐλογῶ.

Λούω (=πλύνω (κυρίως τὸ σῶμα), λούζω). Εἰς τὴν ἔνεργ. φω-
 νὴν μόνον ὁ ἔνεστ. Μέσ. *λόομαι* *λούομαι* (μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσ.
λούται), πρτ. *ἐλόομην οὔμην* (μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. *ἐλοῦντο*), μέσ. μέλλ.
λούσομαι. μέσ. ἄορ. *ἐλουσάμην*, πρκμ. *λέλουμαι* (εἰς τὴν μτγ. *λελου*
αένος). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ἔλου* (ποιητ.), μέλλ. *λούσω*
(μτγν.), ἄορ. *ἔλουσα* (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. ἄορ. *ἐλούθην* καὶ *ἐλού*
θην, πρκμ. *λέλουμαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ
 μτγν. (δ) *λουτῶν* καὶ τὰ μτγν. *λοῦσις*, *λουτήρ* καὶ τὸ ὑποκοριστικόν
 τοῦ *λουτήριον*.

Θ. *λοῦ-*, ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F προήλθον οἱ συνηρη-
 μένοι τύποι τοῦ ἔνεργ. καὶ μέσ. ἔνεστ. καὶ τοῦ μέσ. πρτ. (*λόομεν-οὔμεν-λόετε*
οὔτε-λόοσι-οὔσι, λóεσι-οὔσι, ἀπομφ. λóεσθαι-οὔσθαι, μτγ. λóομενος-οὔμενος, πρτ.
ἐλóετο-οὔτο κλπ). Ἐκ τοῦ μέλλ. *λούσω* καὶ τοῦ ἄορ. *ἔλουσα* ἐσχηματίσθη (κατὸ
 τὸ *λύω-ἔλυσα* τοῦ *λύω*) ὁ ἔνεργ. ἔνεστ. *λούω* καὶ ὁ μτγν. μέσ. ἔνεστ. *λούομαι*
 ἔντι *λόω-ῶ* (-οῖς, -οῖ κλπ.) καὶ *λόομαι οὔμαι*. [ΣΥΝΘ. Με τὴν πρόθ. ἀπό: Ἄπο
λούω=ἐπλύνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀπονίζω*, *πλύνω*. Ἄλλὰ τοῦ μὲν *λούω*
 γίνεται χρῆσις ἐπὶ πλῆσους βλοκλήρου τοῦ σώματος, τοῦ *νίζω* ἐπὶ πλῆσους μελόν
 μόνον τοῦ σώματος (*ἀπονίζω χεῖρας, πόδας κλπ*) καὶ τοῦ *πλύνω* ἐπὶ ἐνδύματων.

Λυμαίνομαι (=βλάπτω, καταστρέφω) ἄπο θ. μέσ. με ἔνεργ.
διάθσειν—πρτ. *ἐλυμανόμην*. μέλλ. *λυμανοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐλυμη-*
νάμην, παθ. ἄορ. με παθ. διάθσειν (δι)ελυμάνθη, πρκμ. καὶ με παθ.
 διάθσειν *ἐλυμασμαι* (ἐλυμάνσαι, ἐλυμάνται, ἐλυμάνσμεθα, ἐλυ-
 μάνθε, ἐλυμασμένοι εἰσίν), τετελ. μέλλ. *ἐλυμαμένος ἔσομαι*. [ΠΟΙΗΤ.
 καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μτγν. ὑπερσ. *ἐλελυμάσσην* (ἐλελυμάνσο-ντο, ἐλελυμά-

σμεθάνθη· λελυμασμένοι ἦσαν). Μεταγενέστερος ἐπίσης εἶναι καὶ ἕνεργ-
τύπος τοῦ ῥ. *λυμαίνω*, τὸ ὁποῖον ὡς σύνθ. διειρηθήη εἰς τὴν νεωτέ-
ραν γλῶσσαν (*ἀπολυμαίνω* τὸ δωμάτιον κλπ.). [ΠΑΡΑΓ. *λυμαντήρ*
(=καταστροφεύς), τὰ ποιητ. *λυμαντής, λυμαντήρος* καὶ τὰ μτγν. *λυ-
μανικός, ἀπολυμαντικός, ἀπολυμαντήρ*, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ νεώτερον
ἀπολυμαντήριον.

Θ. *λυμαίνω* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *λύμη* (κακοποιήσις, καταστροφή), ἐκ τοῦ ὁποῖου
καὶ *λυμῶν* (=καταστροφεύς). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *γ*—*λυμαν-γ*— καὶ
μὲ τὴν ἐπένησιν τοῦ *γ*—*λυμαίνω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ* καὶ *διὰ* καὶ εἰς
τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀπό: *Καταλυμαίνομαι*=καταστρέφω ἔντελῶς. *Διαλυμαίνο-
μαι*=καταστρέφω ὀϊκτικῶς. *Ἀπολυμαίνομαι*=καθαρίζω, ἐξαγνίζω. [ΠΕΡΙΦΡ.
καὶ ΣΥΝΩΝ. Περιφράσις τοῦ παθ. εἶναι *λύμη γίνεσθαι*. Ὡς πρὸς τὰ συνών. βλ.
βλάβτω. [ΑΝΤΙΘ. *λυσιτελέω, ὀνίημι, ὠφελῶ*.

Λυπέω-ῶ (=στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ). Τὸ ἕνεργ. σχηματίζεται δια-
λῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Μέσ. καὶ παθ. *λυπέομαι-οῦμαι*, πρτ. *ἐλυ-
πέομην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. (συλ.)*λυπήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐλυπή-
θην*, παθ. πρkm. *λελύθημαι*. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν *λυπῶ ἔμαν-
τόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς δὲ μέσ. μέλλων, ὁ ὁποῖος
πάντοτε φέρεται σύνθ. εἰς τὴν ἀτικὴν πεζογραφίαν, ἀπαντᾷ ἀπλοῦς
λυπήσομαι. Εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀπαντᾷ καὶ παθ. μέλλ. ὡς μέσος σύνθ.
(συλλυπηθήσομαι), εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ σύνθ. καὶ ἀπλοῦς (*λυπηθή-
σομαι ὑμῖς λυπηθήσοσθε, ἀλλ' ἢ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται*, Ἰωάν.
ΙΣΤ', 20). [ΠΑΡΑΓ. *ἀ-λυπήτως, λυπητέον* καὶ τὸ μτγν. *λύπημα*.

Θ. *λυπεῖ* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *λύπη*, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *λυπηρός* [ΣΥΝΘ. Μὲ
τὰς προθ. *παρά, ἀντιπαρα, σύν, πρό*: *Παραλυπέω-ῶ*=παρενοχλῶ. *Ἀντιπαραλυπῶ*
=βλάπτω καὶ ἐγῶ. *Προλυποῦμαι*=λυποῦμαι ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
ΣΥΝΩΝ. *λύπην παρέχω τινί, λύπην ἐμποῶ* (Ἰσοκρ. 8, 128), *λύπην βάλλω τινί,
ἀνῶ, βλάπτω, ἐνοχλῶ, θλιβῶ*. Τοῦ *λυποῦμαι*: *λυπηρῶς φέρω, ἀνῶμαι, ἀδυμῶ-
ῶ, ἀλγέω-ῶ, ἄχθομαι, θλίβομαι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀγάλλομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἡδομαι,
τέρομαι, χαίρω*.

Λυσιτελέω ῶ (=παρέχω κέρδος, ὠφέλειαν)—πρτ. *ἐλυσιτέλεον-
ον*, μέλλ. *λυσιτελήσω*, ἄορ. *ἐλυσιτέλησα*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων
καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ἀπροσώπως *λυσιτελεῖ* (Πλ.
Ἀπολ. Σωκρ., ε', 22). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ἐπίορ. *λυσιτελούντως* ἐκ τῆς
μετοχῆς τοῦ ἔνεστῶτος.

Θ. *λυσιτελεῖ*. Τὸ ῥ. παρασύνθετον ἐκ τοῦ *λυσιτελής* (*λύω-τέλος*=πληρῶνω
τὸ τέλος, τὴν εισφοράν, ὠφελῶ). Ἐξ αὐτοῦ *λυσιτέλεια*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.
λύω τέλη (Σοφ. Οἰδ. Τ. 316), *ὄφελος εἰμί τινι, ὠφέλεια παρέχω, ἀμύνω, ἀρῆγω,
βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ὀνίημι, τιμωρῶ τινι*.

Λωβῶμαι-ῶμαι (=βλάπτω, φθείρω) ἄπο θ. *μεικτόν* μὲ
ἐνεργ. διὰ θ.—μέσ. μέλλ. *λωβήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐλωβήσομαι*,
παθ. ἄορ. μὲ παθ. διὰ θ. *ἐλωβήθην*, παθ. πρkm. *λελώβημαι*. [ΠΟΙΗΤ.
καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. *ἐλωβαόμην-ώμην* (ποιητ), ὑπερσ. *ἐλελωβήμην* (μτγν.).
Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ ἕνεργ. τύπος τοῦ ῥ. *λωβάω-ῶ*.
[ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. *λωβητήρ, λωβητής, λωβητός* καὶ τὰ μτγν. *ἀ-λω-
βητος, λώβημα, λώβησις, λωβήτωρ*.

Θ. *λωβαῖ* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *λώβη*=φθορά. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς ἡ λέξις
σημαίνει εἰδικὴν σωματικὴν φθορὰν προερχομένην ἐκ τῆς νόσου *λέπρας*· ὅθεν
λώβη=λέπρα. Ἡ λέξις διεσώθη καὶ εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ὑπὸ τὸν τύπον
λώβα (=λέπρα) ἐκ τῆς ὁποίας καὶ τὸ ῥ. *λωβιάζω*, τὸ ἐπιθ. *λωβιάρης ἡ λου-
βιάρης* καὶ *λωβός-ῆ* ὄν=λεπρός, ἀλλὰ καὶ γενικῶς κάθε πάσχων, καχεκτικῶς ἢ

μη ἄρτιμελής. [ΣΥΝΘ Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν πρόθ. κατά: Καταλωβάω-ᾶ καὶ καταλωβάομαι-ᾶμαι=καταστρέφω, ἀκρωτηριάζω.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *λώβη εἰμί τιος* (=λωβῶμαι τινα) καὶ παθ. *λώβη γίγνεται*. Διὰ τὰ συνών. βλ. βλάπτω.] ΑΝΤΙΘ *ὀνύχημι, ὄφελῶ*.

Λωποδυτέω-ᾶ (=κλέπτω τὰ ἐνδύματα ἰδίως τῶν λουομένων* γενικῶς=κλέπτω)—πρτ. *ἔλωποδύτεον-ουν*. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων.

Θ. *λωποδυτε*. Τὸ ῥ. παρασύνθ. ἔκ τοῦ *λωποδυτής*, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἔκ τοῦ ποιητ. (ὁ)λώπος ἢ (ἡ)λώπη (=φόρεμα, ἐνδυμα) καὶ δύτης (δύομαι)=ἐκδύτης. Ἐοχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια προήλθον ἔκ τῶν εἰς-ης γεν. *εσος-ους* σιγμολήκτων ἐπιθ. (*εὐτυχῆς-εὐτυχέος-οδος-εὐτυχεῖω-εὐτυχεῖω-ᾶ, λωποδυτής-λωποδυτέω-ω λωποδυτέω-ᾶ*)] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κλέπτω, κλωπέυω, λήζομαι, ληστεύω, ὑπεξαίρω* καὶ τὸ ποιητ. *λωπίζω* καὶ *καταλωπίζω*.

Λωφάω-ᾶ (=ἡσυχάζω ἐπὶ νόσου=καταπραΰνομαι, λουφάζω)—ἄορ. *ἔλωφησα*, ποκ. *λελώφηκα*.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *λωφήσω* (ποιητ.), ὑπερσ. *ἔλελωφήκειν* (μτγν. Ἰωσ. Ἀρχαίολ. Ζ', ἡ', 4).] ΠΑΡΑΓ. *λώφηος* καὶ τὸ μτγν. *λώφημα* (=λούφασμα, λάφασμα).

Θ. *λωφα*. [ΣΥΝΘ Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. μετὴν πρόθ. κατά: Καταλωφάω-ᾶ ὡς μτβτ.=ἴδω ἀνάπανσιν ὡς ἀμτβ.=ἀναπαύομαι.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἡσυχίαν ἄγω ἢ ἔχω, ἐν ἡσυχίᾳ εἰμί, ἡρεμέω-ᾶ, ἡσυχάζω, πραΰνομαι*.

Μ

Μαίνω (=κάνω κάποιον ἔξω φρενῶν, ἔξοργίζω). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀπτικοὺς πεζογρ. ἔκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἄορ. *ἔμνη*. Μέσ. *μαίνουμαι*, πρτ. *ἔμαινόμην*, παθ. ἄορ. β' ὡς μέσος *ἐμαίνην*.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ποκμ. *ἄ' μεμάνηκα* (μτγν.), μέσ. μέλλ. *μανοῦμαι* (Ἡρόδ. καὶ μτγν.), παθ. μέλλ. β' ὡς μέσ. *μανήσομαι* (μτγν.), μέσ. ἄορ. *ἔμνημην* (ποιητ. καὶ μτγν.), ἐνεργ. ποκμ. β' ὡς μέσ. μετὴν ἡσυχίας ἐνεστ. *μέμνη* (ποιητ. καὶ μτγν.) καὶ καθαρῶς ποιητ. *κός μεμάνημαι*.] ΠΑΡΑΓ. *ἔμ-μανῆς* (=τρελλός), *μανία, μάντις* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *μανόλης* (=1) τρελλός, 2) ἐπὶ οἴνου=ἐκεῖνος ποῦ προκαλεῖ τρελλαν).

Θ. *μαν*- ἔξ ἀρχικοῦ θ. *μα*- τοῦ ποιητικοῦ ῥ. *μάω*=εἰτιμῶ πολὺ. Ἐκ τῆς ἰδίας ῥίζης καὶ τὸ *μένος* καὶ τὸ ἐπικόν ῥ. *μεν-ε-αῖνος* (=εἰμαι πολὺ ὄργη· σμένος) καὶ *μῆν-ι-ιός* (=ὄργη). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ *μ-μαν-ν-* καὶ μετὴν ἐπένησιν τοῦ *μ-μ-μ-αν-*. [ΣΥΝΘ Εἰς τοὺς ποιητὰς μετὴν ὑπερσ. καὶ εἰς τοὺς μτγν. μετὴν κατά καὶ παρά: *Καταμαίνομαι*=κάνω σάν τρελλός. *Παραμαίνομαι* ὡς ἀποθ.=γίνομαι ὀλωσδιόλου *μανιακός, τρελλός*.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *μαίνω* λέγεται ἢ περιφράσις ποιῶ *τινα μαίνεσθαι, μανίας ἐμπύμπλημί τινα* (Δημ. 19, 260) ἀντὶ τοῦ *μαίνομαι*: *μανία ἀλλόκομαι* (Σοφ. Αἴας στ. 216), τοῦ φρονεῖν *ἐξίσταμαι* καὶ τὰ συνών. *δαίμονάω-ᾶ, μεγαλολάω-ᾶ, παραφρονέω-ᾶ* καὶ τὸ μτγν. *παραταίω*.

Μακαρίζω (=λέγω ἢ θεωρῶ κάποιον εὐτυχῆ, καλοτυχίζω)—πρτ. *ἔμακάριζον*, μέλλ. *μακαριῶ*, ἄορ. *ἔμακάρισα*. Παθ. *μακαρίζομαι*, πρτ. *ἔμακαρίζομην*, παθ. ἄορ. *ἔμακαρίσθην*. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς ἀναλελυμένως *μακαρίζω ἑμαντόν*.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *μακαρισθήσομαι*, ποκμ. *μεμακάρισμαι*, ὑπερσ. *ἔμεμακαρίσθην*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν.] ΠΑΡΑΓ. *μακαρισμός, μακαριστός, ἀξιομακαριστός* καὶ τὸ μτγν. *μακαριστέον*.

Θ. *μακαρίζω*- ἔκ τοῦ *μακαριθ-ν* καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐπιθ. *μάκαρ* κατ' ἀναλο-

γίαν τῶν εἰς ζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλπιδ-ζ=ἐλπιζ-). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν κατά προξ ἐπίτασιν.] ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βλ. εὐδαιμονίζω. [ΑΝ-ΤΙΘ. οἰκίρω.

Μανθάνω (=μαθαίνω, πληροφοροῦμαι, ἐγνοῶ')—πρτ. ἐμάν-θανον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. μαθήσομαι, ἄορ. β' ἔμαθον, πρkm. μεμάθηκα, ὑπερσυντ. ἐμεμαθήκειν (ἢ με τὸν ἀρχαιότερον τύπον ἐμεμαθήκη) και μεμαθηκῶς ἦν. Παθ. μανθάνομαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. πρkm. τοῦ μανθάνομαι μόνον εἰς τὴν μτχ. μεμαθημένος=μεμαθηκῶς (πρβλ. τὸ ἰδικόν μας μαθημένος). [ΠΑΡΑΓ. μάθημα, μαθηματικός (=ἐκεῖνος πού ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ μανθάνῃ εἰς τοὺς μτγν.=ἐκεῖνος, πού ἀρμόζει εἰς τὰς ἐπιστήμας και μάλιστα τὰ μαθηματικά=ὁ ἀσχολούμενος με τὰ μαθηματικά), μάθησις, μαθητής, μαθητικός, ἀμαθής, πολυμαθής, ὀψιμαθής, μαθητός, δυσκαταμάθητος (και ἐπίρ. δυσκαταμαθήτως), μαθητέον, τὰ ποιητ. ἀριμαθής, μάθος (=μάθησις), τὸ ἐκ τοῦ μαθητής ποιητ. και μτγν. ῥ. μαθητιάω-ῶ και τὸ μτγν. ῥ. μαθητεύω, περὶ τοῦ ὁποίου βλ. διδάσκω.

Θ. μαθ-, τὸ ὅποῖον 1) εἰς τὸν ἔνεστ. με τὸ προσφ. ν πρὸ τοῦ χαρακτηρισμοῦ και τοῦ αν μετ' αὐτὸν=μανθαν- και 2) με τὸ πρόσφ ε-μαθε-μαθη-. Τὸ μανθάνω λαμβάνεται και ὡς παθ. τοῦ διδάσκω' «ἀσχεῖν γὰρ τι τὸ μανθάνειν ἐστί» (Πλουτ. Κάτων, 1). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, μετά, ἐπί, ἀπό, ἐκ, σύν, πρό: Μεταμανθάνω=μανθάνω κάτι νέον. Ἐπιμανθάνω=μανθάνω προσεῖτι ἢ κατόπι. Ἀπομανθάνω=λησμονά. Ἐμαθαίνω. Ἐκμανθάνω=μανθάνω ἐντελῶς, ἀπὸ στήθους.] ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. τὴν μάθησιν ποιοῦμαι, αἰσθάνομαι, γιγνώσκω, ἐγνοῶ, πυνθάνομαι, συνήμι.

Μαντεύομαι (=συμβουλευόμεαι τὸ ματεῖον, προμαντεύω). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους ἄ π ο θ. μέ σ ο ν—πρτ. ἐμαντευόμην, μέσ. μέλλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμαντεύσάμην, πρkm. με παθ. διάθεσιν μεμάντευμαι (μόνον εἰς τὴν μτχ. «οἱ μεμαντευμένοι λόγοι» και τὰ μεμαντευμένα=οἱ λόγοι τοῦ μαντείου). [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἄπαντῶ και ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥ. μαντεύω=δίδω χρησμόν. Τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ ἔνεργ. ἔχει παρ' αὐτοῖς και τὸ μέσον μαντεύομαι. [ΠΑΡΑΓ. μαντεία, μάντευμα, μαντεῖον, μαντευτέον, μαντευτός και τὰ μτγν. μαντευτής και μαντευτικός.

Θ. μαντευ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. μάντις κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς -ευς οὐσιαστ. (ἰππεύς-ἰππέω κλπ.). Ἡ ῥίζα τοῦ μάντις ἐθρῖσκειται εἰς τὸ μάνιωμα, διότι οἱ μάντιες ἐχρησιμοποιοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν θείας μανίας και ἐμπνεύσεως (πρβλ. θεόληπτος μάντις). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, διά, ἀπό: Καταμαντεύομαι=προφητεύω δυσάρεστα διὰ κάποιον. Διαμαντεύομαι=ἐρωτῶ τὸ ματεῖον. Ἀπομαντεύομαι=προμαντεύω.] ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. μανικῆ ἢ μαντείας χρῶμαι, οἰωνίζομαι, προφητεύω, χεῖω ὦ, χρησμοδέω-ῶ, τὸ ἰωνικόν και μτγν. χρηστηριάζομαι και τὰ μτγν. χρησμοδοτέω-ῶ, χρησμολόγω-ῶ.

Μαραίνω (=σβήνω κάτι, πού καλεῖ' μτφ.=κάνω κάτι νὰ σβήσῃ, νὰ μαραθῇ)—ἄορ. ἐμάραινα. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραίνωμην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἐμάραινον, μέλλ. μαρανῶ, παθ. μέλλ. μαρανθήσομαι, και οἱ τρεῖς μτγν., παθ. ἄορ. ἐμαράνθην (ποιητ.

1. Ὁ Πλάτων δίδει τὸν ἐξῆς ὁρισμόν τοῦ μανθάνειν: «Τὸ μανθάνειν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσιν ἐπὶ τῷ τοιφῶδε. ὅταν τις ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ πράγματος τινος ἔπειτα ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνῃ τὴν ἐπιστήμην» (Πλάτ. Εὐθύδ., Ζ).

καὶ μτγν.), πρkm. *μεμάρσασμαι* καὶ *μεμάρσασμαι* (μτγν.). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *μάρσανσις*, *μαρανικός*, *μαρσανμός*.

Θ. *μαραν*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ *j*—*μαραν-j* καὶ μὲ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ *j*—*μαραίν*-. Εἰς τὸν ἄορ. τὸ ἄ ἔξετάθη ἀναπινηρωματικῶς εἰς *ā* καὶ *δχι η*, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει *ρ* (*ἐμάραν-σα*—*ἐμάραν-ρα*—*ἐμάρῶνα*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρόθ. *ἀπό* καὶ *συναπο*-. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σβέννυμι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἄπτω*, *ἐναῶ*.

Μαρτυρέω-ῶ, βλ. *μαρτύρομαι*.

Μαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι ἢ προτείνω ὡς μάρτυρα, ββαιώνω) ἄποθ. μέσ. με ἔνεργ. διὰ θ.—πρτ. *ἐμαρτυρόμην*, μέσ. μέλλ. (δια)*μαρτυροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμαρτυρόμην*.

Θ. *μαρτυρ*-ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *μάρτυς-μάρτυρ-ος*. Ἄπο τὸ ἴδιον θ. καὶ τὸ ῥ. *μαρτυρέω* ῶ, τὸ ὅποιον σχηματίζεται ὁμαλώτατα καὶ εἰς τὴν ἔνεργ. καὶ εἰς τὴν παθ. φωνῆν, ἀπο τὴν ὁποίαν λείπει μόνον ὁ ὑπερσυντέλικος. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρόθ. *διά*, *ἐπί*, *ἀπό*-. Ἄπομαρτύρομαι=ἰσχυρίζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μάρτυρα* ποιῶμαι *τινα*, εἰς ἐπιμαρτυρίαν καθίσταμαι *τινος*, *μάρτυρα* ἐπικαλοῦμαι, *βεβαιῶ*-ῶ.

Μαστιγόω-ῶ (=μαστιγώνω). Τὸ ἐνεργητ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται πρkm. καὶ ὑπερσυντελ. Παθ. *μαστιγόομαι* οὔμαι μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *μαστιγώσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμαστιγώθην*, παθ. πρkm. (δια)*μαστιγώομαι* (μόνον εἰς τὴν μτχ. *διαμεμαστιγωμένος*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. πρτ. *ἐμαστιγούμην-οὔμην*, παθ. μέλλ. *μαστιγωθήσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ.Δ. παραλλήλως πρὸς τὸ *μαστιγῶ-ῶ* φέρεται τὸ ῥ. *φραγελλῶ-ῶ* (=μαστιγῶ, πρβλ. τὸν δὲ Ἰησοῦν *φραγελλώσας* ὁ Πιλάτος *παρέδωκεν*. ἵνα *σταυρωθῆ*), τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκ τῆς λατινικῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ρωμαιοκρατίας εἰς τὴν Ἀνατολίην (*fragellium*=μάστιξ—*fragellare*=μαστιγοῦν). Λέγεται καὶ *φραγγέλιον* καὶ *φραγγελλῶ-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *μαστιγώ-ῶ* καὶ τὰ μτγν. *μαστιγῶσις*, *μαστιγῶσιμος*.

Θ. *μαστιγο*-ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *μάστιξ-μάστιγ-ος* (ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ῥ. *μαστίγ-j* ω=μαστίζω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. *διά* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατὰ Ἄμαμαστιγῶ-ῶ=μαστιγώνω σκληρά. Τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ *καταμαστιγῶ-ῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τῆ* *μάστιγι* τύπτω ἢ *παίω*. *πλήγας* ἐντείνω ἢ *ἐντρίβω* (καὶ *ἐντρίβομαι*) ἢ *εὐβάλλω*, *αἰκίζομαι*, *δέρω*, *παίω*, *πάτασσω*, *πλήττω*, *θραλίζω*, *τύπτω*.

Μάττω ἢ μάσσω [=1] ζυμώνω, 2) σπογγίζω). Ἄπλονον σπώνιον. Συνήθως σύνθ. *ἀπομάττω* καὶ *ἐκμάττω*, ἄορ. *ἐμαξα*. παθ. ἄορ. β' (ἐξ)*εμάγην*, παθ. πρkm. *μέμαγμα* (εἰς τὴν μτχ. *μεμαγμένος*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *μάξω*, πρkm. *μέμαχα* καὶ οἱ δύο ποιητικοί. Μέσ. μέλλ. μτγν. (ἐμ)*μάξομαι* (=θὰ ζυμῶσω ψομί μέσα εἰς ἀγγεῖον), μέσ. ἄορ. *ἐμαξάμην* (ποιητ. καὶ μτγν.), παθ. ἄορ. *ἀ*' (προσ)*εμάχθη* (ποιητ.).] ΠΑΡΑΓ. *ἐμαγεῖον* [1]=χειρόμακτρον, πετσέτα, 2)=τὸ πρᾶγμα ἐπίνω εἰς τὸ ὅποιον ἐκτυπώνεται κάτι (κρήρινον ἐμαγεῖον), 3)=τὸ ἀποτύπωμα, ἢ εἰκὼν, τὸ πρόπλασμα], *μάγειρος*, ὅπως καὶ σήμερον, ἀλλὰ καὶ=ἐκεῖνος ποῦ ἐτοιμάζει τοὺς ἄρτους (διότι καὶ ἡ ἀρτοποιία ἦτο ἔργον τοῦ μαγείρου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα), *μάζα* (*μαγ j* α=κρίθινον ψομί' πρβλ. τὸ σημερινὸν *μαγιά*), (ἡ) *μάκτρα* (=σκάφη ζυμώματος) καὶ τὰ μτγν. *μαγῆς-έως* (=ὁ ζυμωτής, ὁ σπογγιστής), *μαγίς-ίδος* [=1] ζυμαρικόν, πίττα, 2) σκάφη], *μάγμα* (=κάθε μάζα δια

ζύωμα), *ἔκμαγμα* (=ἀποτύπωμα ἐπὶ κηροῦ), *μάκτης* (=ζυμοτής), *μακτός* (=ζυωμένος), *μάκτρον*=προσόψι (πρβλ. *χειρόμακτρον*, ἰνὸ-μακτρον, λατιν. *mantile*)

Θ. *μαγ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὶ τὸ πρόσφ. *j=μαγj=ματτ. μασσ-*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθέσεις ἀπὸ καὶ ἐκ: Ἀπομάττω—ἐκμάττω=σπογγίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ *φρέσσω—φρέω—καθαίρω, ψήω—ῶ*.

Μάχομαι (=πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) ἄ π ο θ. μ έ σ. μ έ ξ ν ε ρ γ. δ ι ἄ θ.—πρτ. *ἐμαχόμην*, μέλλ. *συνηθ. μαχοῦμαι*, μέσ. ἄοθ. *ἐμαχεσάμην*, μέσ. ποικ. *μευάχημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μέλλ. *μαχίσουμαι* (εἰς τὸν Ἡρόδ. *μαχέσομαι*). Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπίσης ἀπαντᾷ παθ. ἄοθ. *ἐμαχέσθην* καὶ ὑπερσυντ. *ἐμειμαχήμην*. [ΠΑΡΑΓ. *μάχη*, *μαχητικός*, *ἀγχέμαχος* (*ἀγχέμαχα ὄπλα*=ἐκεῖνα μετὰ ὅποια μάχεται κανεῖς ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην), *περιμάχης*, *ἀμάχης* (=ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην), *μαχετέον*, *διαμαχετέον*, *δυσμαχετέον*, τὸ ποιητ. *μαχητής*, *Τηλέμαχος* ὡς κύριον ὄνομα καὶ τὰ μτγν. *τηλεμάχος* (=ἐκεῖνος ποὺ μάχεται ἀπὸ μακρᾶν) καὶ *ἀπροσμάχης*.

Θ. *μαχ-* (ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *μάχ-αιρα*) καὶ μετὶ τὸ πρόσφ. *s=μαχε-*. Τὸ *s* ἐκτείνεται εἰς ἠ εἰς τὸν ποικμ., ὅπως καὶ εἰς τὸ μτγν. ὑπερσυντ. καὶ εἰς μερικά παράγωγα (πρβλ. *μαχετέον* ἀλλὰ *δυσμαχητέον* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, διά, ἀντί, περί, ἀπό, συνδία, σύν, πρὸς, πρό: Ἀναμάχομαι [=1] μάχομαι ἐκ νέου, 2) ἐπανορθῶναι τὴν ἡτιάν μου. Ἀπομάχομαι=μάχομαι ἀπὸ ἕνα μέρος. Προσμάχομαι=μάχομαι ἐναντίον, ἐπιτίθεμαι. Προμάχομαι=1) μάχομαι εἰς τὴν πρόωην γραμμῆν, 2) μάχομαι πρὸς ὑπεράσπισιν κάποιου [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διά *μάχης ἔρχομαι* τιμ. *μάχην* ποιοῦμαι (τὸ *μάχην* ποιῶ=δίδω ἀφορμὴν νὰ γίνῃ μάχη), *μάχας παρέχω*, ἀλλέω-ῶ, ἀγωνίζομαι, πολεμῶ. Παθ. *μάχη* γίνεταί.

Μεγαληγορέω-ῶ (=λέγω μεγάλα, παρὰ λόγια, καυχῶμαι)—πρτ. *ἐμεγαληγόρεον-ουν*, ἄοθ. *ἐμεγαληγόρησα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Θ. *μεγαληγορε-*. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μεγαληγόρος* (*μέγας-ἀγορεύω*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *μεγαληγορία*=καυχησιολογία. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς ὅς γεν. *εσ ος=ους* σιγμολήκτων οὐδέτ. οὐσιαστ. (*ἀνθὸς ἀνθέσπος-ους—ἀνθέσω-ἀνθέω-ῶ—μεγαληγόρος-μεγαληγορέω-μεγαληγορέω-ῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μέγα(τι) λέγω* (Ἄπολ. Πλάτ. 20, ε. Φαῖδ., 95, β), *μέγα φρονῶ*, *ἀλαζονεύομαι*, *ἐπαίρομαι*, *κομπάζω*, *ἐπικομπέω-ῶ*, *καυχῶμαι*, *λαμπρύνομαι*, *μεγαλαυχέω-ῶ* καὶ *συνθεστέρα μεγαλαυχῶμαι*, *μεγαλοφρονέω-ῶ*, *μεγαλύνομαι*, *σεμνύνομαι*.

Μεγαλύνω (=μεγαλῶνω κάποιον, ἐξυψώνω, δοξάζω)—πρτ. *ἐμεγάλυνον*. Μέσ. καὶ παθ. *μεγαλύνομαι* (ὡς μέσ.=καυχῶμαι ὡς παθ.=λαμβάνω μεγάλην δόξαν), πρτ. *ἐμεγαλυνόμην*. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *μεγαλύνω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄοθ. *ἐμεγάλυνα* (*μεγάλυνον*, *ψυχὴ μου*, *τὸν ἔξαναστάτα τῆς ἡμερον* ἐκ τάφου—*ἐμεγάλυνας*, *Χριστέ*, κλπ.), παθ. μέλλ. *μεγαλυνθήσομαι* (*ἀνάστηθι*, ὅπως *μεγαλυνθήσομαι*), παθ. ἄοθ. *ἐμεγαλυνθην* (ὡς *ἐμεγαλύνθη* τὰ ἔργα σου, *Κύριε*). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *μεγαλυνάριον* καὶ κυρίως εἰς τὸν πληθυντικὸν *μεγαλυνάρια*=σύντομοι στίχοι ἐκ τῆς Γραφῆς ἢ πρωτότυποι, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται κατὰ τὰς θεομητορικὰς καὶ δεσποτικὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἑορτὰς μερικῶν ἁγίων (Μεγάλου Βασίλειου, Τριῶν Ἱεραρχῶν κλπ.). Ἐκλήθησαν οὕτω, διότι δι' αὐτῶν προτρέπονται οἱ πιστοὶ νὰ μεγαλύνουν τὸ Κύριον διὰ τὴν ἔξαιρετικὴν εὐνοίαν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Θ. μεγαλυν· ἐκ τοῦ μέγας κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ύνα ἐνρονηλόηκτον, τὰ ὁποῖα προήλθον ἀπὸ ἐπιθ. εἰς -ύς (ἡδύς-ἡδύνα, βαθύς-βαθύνα κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν προθ. ὑπερ· ὑπερμεγαλύνω=ὑπερβολικὰ μεγαλύνω, δοξάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μέγα τι ποιῶ, μέγθος προσιδήμι τι, αὐθῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, λαμπρύνω, ἀλαζονεύομαι, ἐπαίρομαι, κομπάζω, κομπέω-ῶ, κав-χάμαι, λαμπρύνουαι, μεγαλυνῶ καὶ συχνότερα μεγαλυνουῖμαι, σεμνύνουαι.

Μεθύσκο (μτβτ.=μεθῶ κάποιον)—ἀόρ. (κατ)εμέθυσμα. Μέσ. μεθύσκομαι καὶ συνηθέστερα μεθύω (=μεθῶ, εἶμαι μεθύσμενος), πρτ. ἐμεθυσκόμην καὶ ἐμέθνον, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. μεθύσω, παθ. μέλλ. μεθύσθήσομαι, ποικ. μεμέθυσμαι, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. μεθυστικός (=δ παραδομένος εἰς τὸ κρασί, ὁ μεθύσος), τὸ ποιητ. μέθυσος (=τὸ μεθύσι) καὶ τὰ μτγν. μέθυσμα καὶ μεθύστης (=μέθυσος, μεθύστακας).

Θ. μεθν· ἀπὸ τὸ ποιητ. οὐσιαστικόν (τὸ) μέθν-μέθνος=κρασί (πρβλ. δάκρυ-δάκρυν). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. σκ=μεθύσκ. Τὸ ὄ. εἶναι μτβτ. τοῦ μεθύω, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ τὸν πρτ. Ὁ ἀόρ. ἐμέθυσθα ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλ. τῶν μτγν. μεθύω ἐσηματίσθησαν ἐκ τοῦ θ. τοῦ μεθύω. Πρὸ τοῦ μ, τ, θ τῶν ἀττικῶν καὶ μτγν. τύπων τοῦ ὄ. ἀνεπτύχθη σ (μεθύσθήσομαι, ἐμεθύσθην, μεμέθυσμαι) κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνητολήκτων ὄ., τὰ ὁποῖα ἔχουν χαρακτηριστ. σ (ἀκούω-ἠκούσθην, τελέω-ἐτελέσθην). Τὸ ὄ. φυλάττει παντοῦ βραχύν τὸν θεματικὸν χαρακτηριστ. v. [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν ὑπερ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. οἰνώ-ῶ. Τοῦ μεθύσκομαι συνόν. κραπαλάω-ῶ, οἰνώομαι-οῦμαι, παρονέω-ῶ. [ANTIΘ. τοῦ μεθύσκομαι: νήφω.

Μεῖγνυμι, (συμ)μεῖγνύω καὶ μίσγω (=μίγγω, ἀνακατώνω)—πρτ. σύνθ. (συν)μεῖγνυμι καὶ ἔμισγον, μέλλ. σύνθ. (συμ)μείξω, ἀόρ. ἔμειξα. Μέσ. καὶ παθ. μεῖγνυμαι καὶ (ἐπι)μίσσομαι, πρτ. σύνθ. (ἐπι)μειγνύμην, μέσ. ἀόρ. ἐμειξάμην, παθ. μέλλ. (ἀνα)μειχθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐμειχθῆν, παθ. ἀόρ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην, ποικ. μεμειγμαι (-ξαι -κται, -γμεθα -χθε γμένοι εἰσίν), ὑπερσ. ἐμειγίην (-ξω -κτο -γμεθα -χθε -γμένοι ἴσαν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ ὁ ἐνεργ. μέλλων ἀπλοῦς μείξω, παθ. μέλλ. β' μίγησομαι, τετελ. μέλλ. μεμείξουαι, εἰς δὲ τοὺς μτγν. ἐνεργ. ποικ. (συμ)μείκειχα, ὑπερσ. ἐμεικίχην, μέσ. μέλλ. μείξομαι. Εἰς τοὺς μτγν. γενικῶς ἐπικρατεῖ ὁ βαρύτερος τύπος τοῦ ὄ. μεῖγνύω. [ΠΑΡΑΓ. μείξις, μεικτός, οὐμμεικτός, ἀμεικτός, δύσμεικτός, μεικτέον καὶ συμμεικτέον, ἀναμείξις, μειξοβάροσ (ἀναμειγμένος μετὰ βαρβάροσ), ἀμιγής, συμμιγής, τὰ ποιητ. μίγας, τὸ ἐπίρρ. μίγα (=ἀνακατωτά, ὁμοῦ) καὶ μίγδα καὶ τὰ μτγν. μίγδην (=ἀνακατωτά, πρβλ. φύρδην μίγδην), μείγμα, μείξ (=ἀναμείξ).

Θ. μειγ· (ισχυρόν) καὶ μγ· (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. νν =μειγνν·. Ἀπὸ τὸ θ. μγ· ἐσηματίσθη ὁ παθ. ἀόρ. β' ἐμίγην, ὁ παθ. μέλλ. β' τῶν μτγν. μίγησομαι, τὰ ποιητ. μίγας, μίγα ἢ μίγδα καὶ τὸ μτγν. μίγδην. Ἐκ τοῦ θ. μγ· μετὸ πρόσφ. σκ· παρῆχθη ὁ τύπος μίσγω (μικ· καὶ κατόπιν μγ·σκα (λατίν. misceo· ἐκ τοῦ mic·scio)-μίσγω). Τὸ ι τοῦ θ. βραχύν ἐξ ἀναδίπλωσ. μ-(μ)σγω. [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθ. ἀνά, κατὰ, παρὰ, ἐπί, ὑπὸ, σγκαται·, συμπροσ·, σύν, πρὸς· Παρομειγνυμι=προσθέτω διὰ μείξεωσ. Ἐπιμειγνυμι=παρομειγνυμι ὡς ἀμτβ.=ἐρχομαι εἰς ἐπιμειξίν, σχέσεις. Ὑπομειγνυμι=ἀναμειγνυμι ἐλαφρὰ ὡς ἀμτβ.=πλησιάζω κρυφίωσ. Συμμειγνυμι=ἀνακατεύω μαζί· ἐπὶ ἐχθροῦ=σγγκρούομαι. Προσμειγνυμι, ὡς ἀμτβ.=ἐρχομαι εἰς σχέσεις, πλησιάζω ἀπολύτως=μειρομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐπιμειξία χρώμα πρὸς τινα, ἐπιμειξία ἐστὶ πρὸς τινα, μείξις ἐστὶ, κεράννυμι, φράω ὦ, φρώω.

Μεῖρομαι (=λαμβάνω τὸ μερίδιον πρὸ μου ἀνήκει, λαμβάνω

μὲ κλήρον) ἄ π ο θ. ποιητ. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ ἀπροσώπως εἰς τὸν προκμ. *εἴμαρται* (=εἶναι ὄρισμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν, εἶναι πεπωμένον) καὶ τὸν ὕπερσυν. *εἴμαρτο*. Συνήθης ἡ μτχ. *εἴμαρμένος-η-ον* καὶ μάλιστα τὸ θηλ. τῆς μτχ. ὡς οὐσιαστ.: ἡ *εἴμαρμένη* (ἐνν. μοῖρα)=ὄ,τι ἔχει μοιρασθῆ εἰς τὸν καθένα, τὸ πεπωμένον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἀντὶ τοῦ τύπου *εἴμαρται* εἰς τοὺς μτγν. φέρεται *μέμαρται*. [ΠΑΡΑΓ. *μερίς, μέρος, μοῖρα, μόρα* (=τάγμα σπαρτιατικοῦ στρατοῦ ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν) καὶ τὰ ποιητ. *μόρος* (=ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πεπωμένον του), *μόρισμος-ον* (=πεπωμένον).

Θ. 1) *σμερο*=*μερο*. καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *ῃ*=*μερο ῃ*· διὰ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ *ῃ* πρὸς τὸ *ρ*=*μερο*, τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο *ρ* καὶ ἀναπληρ. ἐκτάσεως=*μειρο*· 2) (*σμαρο*· ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ προκμ. εἰς τὸ γ' πρὸς. *σε σμαρο-ται*· *εἴμαρται*· *εἴμαρται*· 3) ἐκ τοῦ θ. τοῦ ἔνεστ. *μερο-μειρο* κατὰ μετὰ τῶν *μορ-μοιρο*· εἰς τὰ παράγωγα (*μόρα-μόρος-μοῖρα*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *πεπωμένον ἔστι, πέπωται*.

Μελαιῖνος (μτβτ.=*μαυρίζω*· ἀμτβτ.=*γίνομαι μαῦρος*). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστώς. Παθ. *μελαινομαι*, πρτ *ἐμελαινούην*, παθ. ἄοθ. *ἐμελάνθην*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *μελανῶ*, ἄοθ. *ἐμέλανα*, παθ. μέλλ. *μελανθήσομαι*.

Θ. *μελαν*· ἐκ τοῦ ἐπιθ. *μελας-μέλαν-ος*. Διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ πρόσφ. *ῃ* καὶ τῆς ἐπενθέσεως *μελαν-ῃ-ω-μελαίνω*. Κατ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀντίθ. *λευκαίνω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μτβτ. *μέλαν τι ποιῶ, ἀμαυρόω-ω* τοῦ ἀμτβτ. καὶ παθ. *μέλας γίνομαι* [ΑΝΤΙΘ. *λευκαίνω, λευκόω-ω, λαμπρύνω, καλλύνω* καὶ αἱ ἀντίστοιχοι περιφράσεις.

Μέλει (=ὑπάρχει διαφέρον, φροντίς) ἄ π ρ ὁ σ ω π ο ν (ἐκ τοῦ σπάνιου ποιητ. ὁ. *μέλω*, τὸ ὅποιον ὡς οὐδέτ.=εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος· ὡς ἔνεργ.=ἐνδιαφέρομαι). Τὸ *μέλει* ἔχει τοὺς ἐξῆς τύπους: γ' ἐν. καὶ γ' πληθ. ἔνεστ. *μέλει-μέλουσι*, ὑποτ. *μέλη*, εὐκτ. *μέλοι*, προστ. *μελέτω*, ἀπαρέμφ. *μέλειν*, μτχ. *μέλον*—πρτ. *ἐμελε*, μέλλ. *μελήσει*, ἄοθ. *ἐμέλησε*, προκμ. *μεμέληκε*, ὑπερ. *ἐμεμελήκει*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ἐπικροῦς ποιητὰς προκμ. *μέμηλε*, ὑπερσυν. *μεμήλει*. [ΠΑΡΑΓ. *μελέτη, ἀμελετησία* (=ἔλλειψις μελέτης, ἀσκήσεως), *μελετητέον*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *μέλημα* καὶ τὸ μτγν. *μέλησις*.

Θ. *μελ*· καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *ε*=*μελε*· Τὸ *ε* πρὸ συμφώνου ἐκτείνεται εἰς ἡ' Ἀνήκει εἰς τὰ ὑπόληκτα, τὰ ὅποια σχηματίζουν τὸ ἔνεστ. θέμα χωρὶς τὸ πρόσφ. *ῃ*. [ΧΡΗΣΙΣ Τὸ *μέλει* συνοδεύεται ἀπὸ τὴν λεγομένην δοτικὴν προσωπικὴν (δοτ. τῆς προσφω. ἀντων. *ἐμοί, σοί, αὐτῷ—ῆμιν, ὑμῖν, αὐτοῖς ἡ σφίσι*). Ὃς ὑποκειμ. τοῦ ὁ. ἐννοεῖται ἢ ἐν αὐτῷ ἐνυπόχρουσα ἀφρημένη ἔννοια (*μέλει μοι=μέλησις ἔστι μοι*). Ἐνίστε δέχεται ὑποκ. ἀπαρέμφ. Λαμβάνει ἀκόμη καὶ ἄντικ. κατὰ γενικὴν ὡς φροντίδος σηματικὸν (*μέλει μοί νινος*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *μετά*: *Μεταμέλει* (=ἐπέρχεται μεταμέλεια) καὶ ἀπολυτῶς *μεταμέλει μοι*, τὸ ὅποιον ἰσοῦται πρὸς τὸ ἀποθ. *μεταμέλωμαι=μετανοῶ*. Τὸ *μεταμέλει* στερεῖται προκμ. καὶ ὕπερσυν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *μέλει μοί νινος*: *μεμελημένως ἔχω* (Πλ. Πρωτ. 344, β'), *ἐντρέπομαι νινος*. Τοῦ *μεταμέλει*: *μετάρμελος ἔστι μοι, μεταμελείας λαμβάνω, μεταβουλεύομαι, μεταγιγνώσκω, μεταδοκέω-ω, μετανοῶ* καὶ τὸ ἀποθ. *μεταμέλωμαι*, τὸ ὅποιον εἶναι σπάνιον καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἔνεστ., πρτ. *μετμελώμην* καὶ μέλλ. *μεταμελήσομαι*.

Μελετάω-ω (=φροντίζω, ἀσκούμαι, γυμνάζομαι). Τὸ ἔνεργ.

σηματίζεται δμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Παθ. μελετόμαι-ῶμαι (=γίνομαι ὑποκείμενον φροντίδος, ἀσκήσεως), πρτ. (δι)εμελατοῦμαι-ῶμαι, ποικ. (δια)μεμελέτημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. μελετήσομαι, παθ. μέλλ. μελετηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμελετήθη. [ΠΑΡΑΓ. μελέτημα, μελετητέον, μελετητός, ἀμελέτητος, τὰ μτγν. μελέτησις, μελετητήριον.

[Θ. μελετα· ἐκ τοῦ μελέτη, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶδαμεν, παρήχθη ἐκ τοῦ θ. μελ· τοῦ μέλει. Ἐκ τοῦ μελέτη καὶ τὸ μελετηρός. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, διά, ἐν, ἐκ, σύν, πρό: Καταμελετάω-ῶ=ἐξασκῶ μὲ ἐπιμέλειαν, ἐντελῶς. Διαμελετώ=ἀσχοῦμαι ἐπιμελῶς. Ἐμελετώ=1) ἐξασκῶ κάποιον εἰς κάτι, 2) δίδω μαθήματα. Ἐκμελετώ=1) διδάσκω ἐπιμελῶς, 2) ἐντελῶς μανθάνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μελέτην ποιοῦμαι, μελέτην ἔχω (Θουκ. Α, 85, 1), ἀσκησιν ποιοῦμαι, ἀσχοῦμαι, γυμνάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, κήδομαι, μεριμνῶ, προμηθεύομαι-οῦμαι, προνοῶ καὶ προνοῦμαι, φροντίζω.

Μέλλω (=πρόκειται, σκοπεύω νὰ κάμω κάτι, ἀναβάλλω)—πρτ. ἔμελλον, μέλλ. μελλήσω, ἀόρ. ἐμέλλησα. Παθ. εἰς τὸ γ'. πρόσ. μέλλεται εἰς τὴν φράσιν ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλεται=ἐφ' ὅσον συνεχίζονται αὐτὰ αἱ ἀναβολαί, τὴν εὐκτ. μέλλοιτο καὶ τὸ ἀπαρέμφ. (δια)μέλλεσθαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ πρτ. μὲ χρονικὴν αὐξησιν ἦμελλον κατ' ἀνάλογίαν τοῦ ἤθελον τοῦ ἐθέλω (ποβλ. βούλομαι, ἤναυαι), παθ. ποικ. ὀπομεμέλλημαι (εἰς τὴν μτχ. ὀπομεμελλημένος). [ΠΑΡΑΓ. μέλλησις, μελλητής, μελλητέον, τὸ ποιητ. μέλλημα (=ἀναβολή) καὶ τὰ μτγν. μελλητός (=χρονοτριβή), μελλητικός (=ἀναβλητικός).

Θ. μελ· (τοῦ μέλει) Το θ τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=μελ j· καὶ μὲ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ λ=μέλλει, τὸ ὁποῖον διτηρήθη εἰς ὅλους τοὺς χρόνους. Διὰ τῆς προλήψεως εἰς τὸ θ μέλλ· τοῦ πρόσφ. ε=μελλε-μελλη·. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. διά και ἀντι: Διαμέλλω=ἀναβάλλω διαρκῶς. Ἀντιμέλλω=ἀναβάλλω καὶ ἐγώ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐτι τῆς σημασίας τοῦ ἀναβίλλω: διεμέλλησιν ποιοῦμαι, διατριβὴν (ἐνν. χρόνον) ποιοῦμαι, βραδύνω, διατριβὴν τὸν χρόνον ἢ ἀπλῶς διατριβῶ, δανέω-ῶ, ὑστερέω-ῶ, χρονίζω καὶ τὸ μτγν. χρονοτριβέω-ῶ.

Μέμφομαι (μετ' αἰτιατ. συντασσόμενον=κατακρίνω, κατηγοροῦμαι μετὰ δοτ.=παραπονοῦμαι) ἀ π ο θ. μέσ. μὲ ἔνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—πρτ. ἐμεμφόμην, μέλλ. μέμψομαι, ἀόρ. ἐμεμφίην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμέμφθη. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν μέμφομαι καὶ καταμέμφομαι ἐμαντόν (Θουκ. Η', 106). Τὰ ἔλλειπτονα διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. παθ. μέλλ. ὡς παθ. μεμφθήσομαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐμέμφθη μὲ παθ. σημασίαν, ἐπειδὴ τὸ θ. ἔγινεν ἤδη καὶ παθ. διαθέσεως. [ΠΑΡΑΓ. μεμπτός, ἄμεμπτος, μεμπτέον, ἐμψις (κατάμεμψις), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. μομφή, ἐπίμορφος καὶ τὰ μτγν. ἐπίμεμπτος, ἐπιμεμφής, μεμφίμοιρος (=παραπονώρης) ἐξ αὐτοῦ τὸ θ. μεμψιμοιρέω-ῶ, μεμψιμορία.

Θ. μεμφ—. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφρμα. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, διά: Διαμέμφομαι=κατακρίνω ὑπερβολικά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κατάμεμψιν ἔχω τινί, μέμψιν ποιοῦμαι τινί (Δημ. Ἐπιστ. γ', 37), μέμψιν τίθημι τινί (Αἰσ. μῦθ. 122), αἰτιόδομαι-ῶμαι, ἐγκάλω καὶ ἐπικαλῶ, ἐπιτιμῶ, καθάπτομαι, κακηγορέω-ῶ, κακίζω, κατηγοροῦ, λοιδορέω-ῶ, ὀνειδίζω, ψέγω. Παθ. κατὰμεμψίς τινός ἐστιν, τυγχάνω μέμψεως ὑπὸ τινος.

Μένω (=περιμένω, διατηροῦμαι, μένω σταθερός) οὐ δέ τε ο ο ν—πρτ. ἔμενον, μέλλ. μενῶ, ἀόρ. ἔμεινα, ποικ. μεμένηκα. [ΠΑ-

ΡΑΓ. *μονή* [=1] βραδύτης, 2) τόπος διαμονῆς, κατάλυμα, 3) εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν=δ μοναστικὸς βίος καὶ τὸ μοναστήριον], *διαμονή*, *ἐμμονή*, *ἐπιμονή*, *μόνος* (ἐκ τοῦ ὁποίου *μόνιμος* καὶ τὸ *μτγν.* ὄ. *μονάζω*), *μενετός*, *μενετέος*, *ἐμμενετέον*, *ὕπομενετέον*. Ἰδιαίτουσα ἡ σημασία τοῦ ὄ. εἰς τὴν φράσιν *μένω ἐπὶ τινος* ἢ *ἐπὶ τινι*=μένω εὐχαριστημένος διὰ κάτι.

Θ. *μεν*- ἐξ ἀρχικοῦ *μεν*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *παρά*, *περί*, *ἀπό*, *ἐπί*, *ὑπό*, *ἐπικατά*, *συνπαρα*, *ἐν*, *σύν*, *πρός* : Ἐπικαταμένω=μένω ἐπὶ πλέον. Ἐμμένω (λόγοις, ὄρκιοις, ἐμολογίαις, συνθήκαις, σπονδαῖς)=μένω ὅσα θεός). *Συμμένω* (ἐπὶ πραγμάτων, φιλίας, πίστεως κλπ.)=διατηροῦμαι συνεχῶς ἀδιαλείπτως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μονῆν ποιῶμαι*. Παθ. *ἐπιμονή γίγνεται*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀπέρχομαι*, *φρύνω*.

Μερίζω (=κόπτω εἰς μερίδας, διαμοιράζω)—μέλλ. *μεριῶ*, ἄθρ. *ἐμέρισα*, *πρκμ.* *μεμέρικα* Μέσ. καὶ παθ. *μερίζομαι*, μέσ. μέλλ. *μεριοῦμαι*, μέσ. ἄθρ. *ἐμερισάμην*, παθ. ἄθρ. *ἐμερισθῆν*, *πρκμ.* *μεμέρισμα*, ὑπερσ. *ἐμεμερισάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. (ἀπο)μερίσομαι (Σουΐδας ἐν λέξει ἀποδάσσομαι), παθ. μέλλ. *μερισθῆσομαι*, καὶ οἱ δύο *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. *μερισμός*, *μεριστός*, *ἀμέριστος*, τὸ ποιητ. *μέρισμα* καὶ τὰ *μτγν.* *μέρισσις*, *μεριστής*, *μεριστικός*.

Θ. *μερίζ*- ἐκ τοῦ *μεριδ*-j- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις *εριδ*-ος—*ερίδ*-j—*ερίζ*-). Τὸ ὄ. ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ (τὸ) *μέρος*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *ἀπό*, *πρός* καὶ εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ μὲ τὴν *σύν* : Ἄπο *μερίζω*=ἐξεχωρίζω κάτι ἀπὸ πολλὰ. *Προσμερίζω*=ἀπονέμω. *Συμμερίζω*=διαμοιράζω τὸ μέσ. *συμμερίζομαι*=λαμβάνω μέρος, συμμετέχω τὸ παθητ.=διανέμομαι ἀναλόγως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διαδίδωμι*, *διανέμω*, *νέμω*, τὸ ποιητ. καὶ *μτγν.* *μοιράω-ω* καὶ *διαμοιρῶ* (πρβλ. *μοῖρα*) καὶ τὸ *μτγν.* *μοιράζω* καὶ *διαμοιράζω* (μελιζέται καὶ *διαμοιράζεται* ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ *διαφιρῶμενος*).

Μεταμέλει. βλ. *μέλει*.

Μεταμέλομαι, βλ. *μέλει*

Μεταχειρίζω (=μεταχειρίζομαι, *χειρίζομαι*, *κυβερνῶ*). Τοῦ ἔνεργ. ἀπαντᾷ ὁ ἔνεστὸς καὶ ὁ ἄθρ. *μετεχειρίσα* μόνον εἰς τὸν Θουκυδίδην. Συνηθέστερον ὡς ἀποθετικὸν χωρὶς διαφορὰν εἰς τὴν σημασίαν (¹) *μεταχειρίζομαι*, *πρτ.* *μετεχειρίζομαι*, μέλλ. *μεταχειριῶμαι*, μέσ. ἄθρ. *μετεχειρισάμην*, παθ. ἄθρ. μὲ παθ. διὰθ. *μετεχειρισθῆν*, μέσ. *πρκμ.* *μετακχειρίσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *εὐμεταχειρίστος* (ἐπὶ ἀνθρώπων=εὐκολοκυβέρνητος), *δυσμεταχειρίστος* καὶ τὰ *μτγν.* *ἀμεταχειρίστος* (=δυσκολονόητος), *μεταχειρισμός*, *μεταχειρίσις*, *μεταχειριστέον*.

Θ. *μεταχειρίζ* ἐκ τοῦ *μεταχειριδ*-j- κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλίς-ἐλιπιδ-ος=ἐλιπιδ-j-ἐλιπίς-). Τὸ ὄημα εἶναι παρασύνθετον ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ μετὰ *χείρας* ἔχω (πρβλ. *ἐγχειρίζω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *χρηῶμαι-ῶμαι*.

Μετewρίζω (=σηκῶν ὑψηλά, ὑψώνω)—*πρτ.* *ἐμετεώριζον*, ἄθρ. *ἐμετεώρισα*. Μέσ. καὶ παθ. *μετεωρίζομαι*, παθ. ἄθρ. ὡς μέσ. *ἐμετεώ-*

1) Πολλὰ εἶναι τὰ ὄ., εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει διαφορὰ σημασίας μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ μέσου, ὅπως λ. χ. τὰ ῥήματα *ἀνακοινῶ*—*ἀνακοινοῦμαι*, *διαχειρίζω*—*διαχειρίζομαι*, *μεταχειρίζω*—*μεταχειρίζομαι*, *ἐννοῶ*—*ἐννοῶμαι*, *θύω*—*θύομαι*, *προνοῶ*—*προνοῶμαι*, *σέβω*—*σέβομαι*, *σκοπῶ*—*σκοποῦμαι*, *σπνίζω*—*σπνίζομαι*, *στρατεύω*—*στρατεύομαι*, *σφτερίζω*—*σφτερίζομαι*, *χαλεπαίνω*—*χαλεπαίνομαι* κ. ἄ.δ.

είσθην. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν **μετεωρίζω** **ξυαντόν.** Τὰ ἐλλειποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. **μετεώρισμα, μετεώρισις** καὶ τὰ **μτγν. μετεωρισμός, μετεωριστής** (=ἐκεῖνος ποῦ ἐξυψώνει τὸν ἑαυτόν του, ὁ ἐψηρομένος).

Θ. **μετεωρίζω** ἐκ τοῦ **μετεωριδ-ζ'** κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς **-ίζω** ὀδοντοκλήκτων (**ἐλάις-ἐλλιπίος**=**ἐλλιπίδ-ζ'**-**ἐλλιπίς**). Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον ἀπὸ τοῦ **μετέωρος** (κατ' ἀντιμεταχώρησιν (βλ. σημ. σελ. 100) ἐκ τοῦ ποιητ. **μετήωρος**), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. **μετά** καὶ τοῦ ποιητ. ὄ. **αἰέρω** (=αἰέω) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ **ΣΥΝΩΝ. αἰέρω, ἀνίστημι, ἐγειρώ**—**μετέωρος αἰέρομαι, εἰπαίρομαι.**

μετρέω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερον)—**ἄορ. ἐμέτροσα.** Μέσ. καὶ παθ. **μετρέομαι-οὔμαι, μέσ. πρτ. (δι)μετρέομην-οὔμην, μέσ. ἄορ. συνθ. ἐμετροσάμην, παθ. ἄορ. ἐμετρήθην, παθ. παρκ. (δια)μεμέτρομαι.** [ΠΟΙΗΤ. καὶ **ΜΤΓΝ.** ἔνεργ. μέλλ. **μετρέσω, πρκμ. μεμέτροσκα.** [ΠΑΡΑΓ. **μέτροσις, μετρητής, μετρητικός, μετρήτος, ἰσομέτρητος, δυομέτρητος, μετρήσιον** καὶ τὸ ποιητ. καὶ **μτγν. μέτρος.**

Θ. **μετρο-** ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **μέτρον** κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐξ οὐδετέρων οὐσιαστ. εἰς **ος, γεν. εος-ους** (**τέλος-τέλεος** **ος** **τέλεος-ους**—**τελέω-τελέω-ῶ**). [ΣΥΝΘ. **Με** τὰς προθ. **ἀνά, κατά, διά, παρά, ἀπό, ἐπί, ἐκ, σύν, πρὸς**: **Διαμετρέω-ῶ**=**μετρέω** καὶ **χωρίζω** εἰς μέρη. **Παραμετρέω**=**παραβάλλω** τὸν ἑαυτόν μου πρὸς ἄλλον καὶ γενικῶς=**παραβάλλω** **κάτι** μὲ **κάτι** ἄλλο. **Ἀπομετρέω**=**μετρέω** ἐν συγκρίσει πρὸς ἓνα πρᾶγμα, ὑπολογίζω μὲ ἀκριβεῖαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ **ΣΥΝΩΝ. ἀριθμέω-ῶ, λογιζομαι.** Μεταξὺ ἐν τούτοις τοῦ **μετρέω-ῶ** καὶ τοῦ **ἀριθμέω-ῶ** ὑπάρχει κάποια διαφορὰ: τὸ μὲν **μετρέω**=**μετρέω** συνεχῆς ποσόν, τὸ δὲ **ἀριθμέω**=**μετρέω** καὶ **ἐξχωρίζω.**

Μηκύνω (=δίδω **ἔκτασιν, μακρύνω)**—**μέλ. μηκυνῶ, ἄορ. ἐμήκυνα.** Παθ. **μηκύνομαι, πρτ. ἐμηκνύομην, παθ. ἄορ. ἐμηκύνθην.** Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ **ΜΤΓΝ.** Εἰς τοὺς **μτγν.** καὶ **ἔνεργ. πρτ. ἐμήκνυνον, παθ. μέλ. μηκνυθήσομαι** καὶ **μέσ. ἄορ. ἐμηκνύαμην (τι).** [ΠΑΡΑΓ. Τὰ **μτγν. μήκυνσις, μηκνυτέον, μηκνυτικός** (=κατάλληλος διὰ μάκρυνμα), **μηκνυσμός** (=μήκνυνσις, ἴδιως ὡς γραμματικὸς ὄρος: **μηκνυσμός** φωνήεντος).

Θ. **μηκνυ-** ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) **μήκος** (δορ. **μῆκος-ος, πρβλ. καὶ μάκος**). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς **-ύς** ἐπιθ. **βαθύς-βαθύων** κλπ. Τὸ **υ** παντοῦ μακρόν. [ΣΥΝΘ. **Με** τὴν προθ. **ἀπό** καὶ εἰς τοὺς **μτγν.** μὲ τὴν **ἐπί** καὶ **κατά**: **Ἀπομηκύνομαι**=**παραινέω** τὸν λόγον μου, **γίνομαι** **σχοινωτένης.** [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ **ΣΥΝΩΝ. μακρὸν ποιεῶ, ἐκτείνω, παραινέω.**

Μηχανάομαι-ῶμαι (=κατασκευάζω **κάτι** μὲ τέχνην, ἐπινοῶ **πανούργως, μηχανεύομαι**) **ἀποθ. μέσ. μὲ ἔνεργ. διὰ θέσειν**—**πρτ. ἐμηχανάομην-ῶμην, μέσ. μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανήσομαι, πρκμ. ὡς ἔνεργ. καὶ παθ. μεμηχανήμαι, παθ. ὑπερσ. ἀπροσώπως ἐμεμηχανήηντο.** [ΠΟΙΗΤ. καὶ **ΜΤΓΝ.** Εἰς τοὺς **μτγν. παθ. ἄορ. μὲ παθ. σημασίαν ἐμηχανήθην.** Εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς τραγικούς ποιητὰς **ἀπαντιᾶ** καὶ **ἔνεργ. τύπος** τοῦ ὄ. **μηχανάω-ῶ**=**ἐτοιμάζω.** [ΠΑΡΑΓ. **μηχάνημα, μηχανητέον, μηχανητικός** καὶ τὰ **μτγν. μηχανήσις, μηχανητής, μηχανητός.**

Θ. **μηχανά-** ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **μηχανή** καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ποιητ. (τὸ) **μήκος**=**τρόπος** **θεραπείας.** [ΣΥΝΘ. **Με** τὰς προθέσεις **διά, ἀντί, ἐπί, σύν, πρὸς**: **Διαμηχανάομαι-ῶμαι**=**ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ. Ἀντιμηχανάομαι**=**μηχανάομαι** καὶ **ἐγώ. Ἐπιμηχανάομαι**=**ἐπινοῶ** **σγέδια** ἐναντίον **κάποιου Προσημανάομαι**=**ἐξευρίσκω** διὰ τὸν ἑαυτόν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ **ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ-ῶ, εὐρίσκω** καὶ **ἐξευρίσκω, σοφίζομαι, τεκταίνομαι, τεχνάζω, τεχνάομαι ὦμαι.** [ΑΝΤ. **δράω-ῶ, ἐπιτελέω-ῶ.**

***Ἀνώματα Ῥήματα**—**Ν. Φραγκίσκου**

Μιαίνω (=μολύνω) —πρτ. *ἐμιαίον*, μέλλ. *μιανῶ*. Παθ. *μιαίνομαι*, παθ μέλλ. *μιανθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμιάνθην*, παθ. πρκμ. *μειάσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. *ἐμίανα* (ποιητ. καὶ μτγν.), πρκμ. *μειάγκα*, παθ. πρτ. *ἐμιανόμην*, πρκμ. *μειάσομαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ἀμιάντος*, *μιαρός*, *μιάσμα*, τὸ ποιητ. *μιάστωρ* (=κακοῦργος) καὶ τὰ μτγν. *μίανσις*, *μιασμός*, *μιάντης* (=μιάστωρ).

Θ. *μῖαν*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ μετ τὸ πρόσφ. *ῖ=μῖαν-ῖ*. καὶ διὰ τῆς ἐπενθέσεως τοῦ *ῖ=μῖαν-ῖ*. Ὁ ἔνεργ. ἄορ. *ἐμῖαν-ῖ* ἀνάνα καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο *ν* καὶ ἀναπληρ. ἐκτάσεως τοῦ *α=ἐμῖα*να. Τὸ ἅ ἐξετάθη εἰς ἅ καὶ ὄχι *η*, διότι προηγείται *ι*. [ΣΥΝΘ. Μετ τὴν πρόθ. κατὰ: *Καταμιαίνω*=μολύνω ἐντελῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μολύνω*, *ἔνπαινω*, *χραινῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *καθαίρω*, *λαμπρύνω*.

Μιμῶμαι-οὔμαι (=παριστάνω, εἰκονίζω) ἄπο θ. *μεικτόν*. Σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελικῶν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Οἱ μεταγενέστεροι ἔπλασαν καὶ ἔνεργ. τύπον τοῦ θ. *μιμῶ* *ῶ* (λόγους σοφοῦ μίμησον καὶ σοφὸς ἔση). [ΠΑΡΑΓ. *μίμημα*, *μίμησις*, *μιμητής*, *μιμητικός*, *μιμητός*, *εὐμίμητος*, *μιμητέος* καὶ τὸ μτγν. *μιμηλός* (=μιμητικός).

Θ. *μιμῶ*. ἐκ τοῦ *μῖμος* (=ὁ παριστάνων κάτι διὰ μίμησης, ὁ ὑποκριτὴς τοῦ θεάτροι) κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ., τὰ ὅπ' ἴα παρήχθησαν ἐκ τῶν οὐδετεσῶν οὔσιαστ. εἰς *οσ-εσ-ος=ους* (*κράτος κράτεσ-ος=ους*—*κρατέω κρατέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μετ τὰς πρόθ. ἀπό, ἐκ, σύν: *Ἐκμιμῶμαι-οὔμαι*=ἀτομικοῦμαι πιστῶς, παριστάνω με ἀκρίβειαν. *Συμμιμῶμαι*=μιοῦμαι ἀπὸ κοινοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μιμητής* ἢ *ζηλωτής* εἰμι ἢ *γίγνομαι* τινος, *ζηλόω* ῶ. Παθ. *μίμησός ἐστι* ἢ *γίγνεται*, *μίμημά ἐστί* *ι* (Πλ. Κρατυλ 424, β').

Μιμῆσκω (=ἐνθυμίζω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀπτικοὺς πεζογράφους σύνθ. εἰς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς τὰς δύο φωνὰς συνήθως μετ τὴν ἀνά, *ἐπανα*, ὑπὸ—πρτ. *ἐμίμῃσκον*, μέλλ. *μνήσω*, ἄορ. *ἐμνήσα*. Μέσ. *μιμῆσκουμαι* (=ἐνθυμοῦμαι), παρ. *ἐμνησχόουην*, μέσ. μέλλ. *μνήσομαι*, παθ. μέλλ. ὡς μέσος *μνησθήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐμνήσθην*, μέσ. πρκμ. *μἐμνήμαι* (ὑποτ. μονολ. *μἐμῶμαι*—*γ'* ἐν. *μἐμῆται*—*α'* πληθ. *μἐμῶμεθα*, εὐκτ. μονολ. β' ἐν. *μἐμῆῶ* (μἐμῆῖο)—*γ'* ἐν. *μἐμῆῖτο* (μἐμῆῖτο) ἢ *μἐμῆῶ-ῶτο*—β' πληθ. *μἐμῆῶθε* καὶ περιφραστ. *μἐμῆμένος εἶην*, εἴης κλπ. κανονικῶς, προστ. *μἐμῆσο* κλπ., ἀπαρέμφ. *μἐμῆσθαι*, μτχ. *μἐμῆμένος η-οῦ*), ὑπερσυντ. *ἐμἐμῆμην*, τετελ. μέλλ. *μἐμῆσομαι*. Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν ὑπομυμῆσκω *ἐμιατόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μέσ. ἄορ. *ἐμνησάμην* καὶ εἰς τοὺς μτγν. ὁ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἐμνήσθην*. Ὡς παθ. ἐπίσης φέρεται καὶ ὁ ἐνεστώς ὑπομυμῆσκουμαι (Αἰλ. Πουκίλη Ἱστορ. Η', 15: *Φίλιππος ᾤετο δεῖν αὐτὸν ὑπομυμῆσκεσθαι ὑπὸ τινος τῶν παίδων ἔωθεν. ὅτι ἀνθρωπὸς ἐστί*). [ΠΑΡΑΓ. *μῆμα*, *μῆμη*, *μῆμων* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ θ. *μνημονεύω*), *ἀεμνηστος*, *ἀνάμνησις*, *ἀναμνηστής*, *Ἀρίμνηστος* (ὡς κύριον ὄνομα εἰς ἐπιγραφήν τοῦ 342 π.Χ., ἀριθμ. 803), *ἐπιμνηστέον*, *ὑπόμνημα*, *ὑπόμνησις*.

Θ. *μνη*. ἐξ ἀρχικοῦ *μην* (λατίν. *mens-ntis=νοῦς*), ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ μετὰπτωσιν *μην-μναι-μνη-μνη*. Ἐκ τοῦ θ. *μνη*. με ἐνεστωτικῶν ἀναδιπλασιασμῶν καὶ μετ τὸ πρόσφ. *ισκ=μην-ισκ=μηνῆσκ*. Εἰς τὸν παθ. μέλλ. καὶ ἀόριστον, ὅπως καὶ εἰς τὰ *-τος* καὶ *-τεος* ὀρηματικά, ἀναπτύσσεται σ' πρὸ τῶν καταλήξεων κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐχόντων χαρακτηριστὰ σ' φωνηεντολήκτων ἄ. (ἀκουσθήσομαι—ἠκούσθην—ἀκουστός—ἀκουστέον). Ὁ πρκμ. *μἐμῆμαι* εἰς τὴν ἀπτικήν πεζογραφίαν ἔχει πάντοτε σημασίαν ἐνεστώτος καὶ ὁ ὑπερσ. πρτ.

(πρβλ. τὸ λατιν. *memini*). Τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς τοῦ χρόνου τούτου σχηματίζονται μονολεκτικῶς ὀλίγα πρόσωπα (βλ. ἀνωτέρω), ὅπως τῶν πρkm. *βέβλημαι, κέκλημαι, κέκτημαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. περὶ τῶν ὁποίων ἔγινε λόγος εἰς τὴν ἀρχὴν (ἀνά, ἐπανά, ὑπό) καὶ ἐπὶ πλεόν με τὴν ἐπί: 'Ἐπιμνησ-
σκομαι=ἀναφέρω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μνείαν ἢ ἐπιόμνησιν ποιῶμαι τινὶ ἢ πρὸς τινά* (Πλάτ. Πρωτ. 317 ε'), *υποβάλλω* 'Ἀντὶ τοῦ μέσου αἱ περιφράσεις *μνείαν ἔχω τινός, μνείαν ποιῶμαι τινος, διὰ μνήμης ἔχω, εἰς μνήμην ἔρχομαι τινος* καὶ τὰ συνώνυμα *ἐνθυμούμαι, ἐννοεῶ-ῶ, λογίζομαι, μνημονεύω*. Ὡς παθ. λαμβά-
νονται αἱ περιφράσεις *μνείας τυγχάνω ὑπό τινος, μνείας ἀξιοῦμαι, ἐμνημονεστέ-
ρω ἔχω* (Ξεν. Ἄγῃσ. γ', ια', ι), *μνημονεύομαι*. [ΑΝΤΙΘ. ἀμνημονεῶ-ῶ, ἐπι-
λανθάνομαι.

Μισεῶ-ῶ (=ἐχθροῦμαι). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στε-
ρεῖται ὑπερσυντελ. Παθ. *μισέομαι οὔμαι, παθ. ἄορ. ἐμισήθην, παθ.*
πρkm. μεύισσημαι. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν μῶς *ἐμανθόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοῦ ποιητᾶς καὶ παθ. πρτ. *ἐμισεούμην-οὔμην*, μέσ.
μέλλ. ὡς παθ. *μισήσομαι*, εἰς δὲ τοὺς μτγν. παθ. μέλλ. *μισηθήσομαι*.
[ΠΑΡΑΓ. *μισητός, ἐμύσητος, μισητέος*, τὸ ποιητ. *μίσσημα* καὶ τὰ
μτγν. *μισηθρον* (ἢ *μισήτρον*=μαγικὸν μέσον, τὸ ὅποιο προκαλεῖ
μῖσος, ἀντιθέτως πρὸς τὸ φίλτρον, ποὺ διεγείρει ἀγάπην), *μισητής*.

Θ. *μισε-* ἐκ τοῦ *μῖσος*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ὑπέρ: 'Ἐπερμισῶ=μισῶ
ὑπερβολικᾶ, με πάθος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μῖσος ἔχω τινός, ἀπεχθῶς ἢ*
ἀηδῶς διάκειμαι πρὸς τινά, ἀηδῶς ἔχω τινὶ (=ἀηδιάζω κάποιον), *ἀποστρέφομαι,*
ἐχθραίνω (τινά), *μισάτομαι* καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *βδελύττομαι* καὶ *ἐχθραίνω* τοῦ
μισοῦμαι συνών. εἶναι τὸ *ἀπεχθάνομαι* (τινι). [ΑΝΤΙΘ. ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, φιλοῦ.

Μισθαρνέω-ῶ (=ἐροῦρίζομαι ἢ στρατεύομαι λαμβάνων μισθόν,
ἀμοιβήν)—πρτ. *ἐμισθάρνεον-ονν*, ἄορ. *ἐμισθάρνησα*, πρkm. *μειμισθάρ-
νηκα*.

Θ. *μισθαρνε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *μισθάρνης* (μτγν. *μισθαρνος*,
πρβλ. *μισθαρνον ὄργανον*) καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ *μισθὸν ἄρνευμαι* (=μισθὸν λαμβάνω).
'Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα προήλθαν ἀπὸ συμμόλῃς
ἀρσ ἐπίθ. εἰς ἡς-οὖς (*εὐτυχής-εὐτυχέος-οὖς*—*εὐτυχέω-ῶ*—*εὐτυχεῖω-ῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ.
καὶ ΣΥΝΩΝ. *μισθὸν ἄρνευμαι, μισθοφορῶ*.

Μισθοδοτέω-ῶ (=δίδω μισθόν)—πρτ. *ἐμισθοδοτέον-ονν*, μέλλ.
μισθοδοτήσω, ἄορ. *ἐμισθοδότησα*. Τὸ παθ. διὰ τῆς περιφράσεως *μι-
σθὸν λαμβάνω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Οἱ μτγν. ἔπλασαν μονολεκτι-
κὸν παθητικὸν τύπον τοῦ *μισθοδοτῶ μισθοδοτῶμαι*, τοῦ ὁποῖο οἱ
χρόνοι ἐσχηματίσθησαν ὁμαλῶς.

Θ. *μισθοδοτε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοδοτής* (*μισθός-δί-
δωμι*), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *μισθοδοσία*. 'Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐκ
τοῦ *εὐτυχής* ῥ. *εὐτυχέω-ῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μισθὸν δίδωμι ἢ τελῶ*, τῶν
ὁποίων παθ. εἶναι *μισθὸν ἄρνευμαι, μισθὸν λαμβάνω, μισθὸν φέρω* καὶ τὸ μονο-
λεκτικὸν *μισθοφορῶ*.

Μισθοφορέω-ῶ (=εἶμαι μισθοφόρος, παρέχω στρατιωτικὴν
ὑπηρεσίαν ἐπὶ μισθῷ)—πρτ. *ἐμισθοφόρεον-ονν*, μέλλ. *μισθοφορήσω*,
ἄορ. *ἐμισθοφόρησα*. Παθ. μόνον ὁ ἔνεστώς *μισθοφορέομαι-οὔμαι* (=
δίδωμαι ἐπὶ μισθῷ). [ΠΑΡΑΓ. *μισθοφορῆτέον*.

Θ. *μισθοφορε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοφόρος* (*μισθός-
φέρω*), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *μισθοφορία, μισθοφορᾶ, μισθοφορικός*. 'Ἐσχηματίσθη
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ῥ., τὰ ὁποῖα προήλθαν ἀπὸ οὐδέτ. οὐδισστ. σγμολ.
εἰς ος γεν. *εὖ-ος-οὖς* (*κράτος-κράτεος-οὖς*—*κρατέω-ῶ*—*κρατέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ.
Μὲ τὴν προθ. κατά: *Καταμισθοφορέω-ῶ*=δαπανῶ εἰς μισθὸν στρατιωτῶν.
[ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μισθὸν φέρω ἢ λαμβάνω, μισθὸν ἄρνευμαι, μισθαρέω-ῶ*.

Μισθῶ-ῶ (=δίδω κάτι με μίσθωμα, ἐνοικιάζω). Τὸ ἔνεργ.

σηματίζεται δμαλῶς. *Ο ὑπερσυντέλ. περιφραστικῶς. Μέσ. καὶ παθ. μισθόμαι οἶμαι (ὡς μέσ.=λαμβάνω κάτι ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικίω' ὡς παθ.=λαμβάνομαι ἐπὶ ἐνοικίῳ), πρτ. μέσ. *ἐμισθώμην-ούμην*, μέσ. μέλλ. *μισθώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμισθώσάμην*. παθ. ἄορ. *ἐμισθόθην*, πρkm. *μείσθωμαι*, ὑπερσυντ. *ἐμεισθώμην*. Τὸ μέσον αὐτοπαθῆς κατ' ἀνάλυσιν μισθῷ *ἐμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *μισθωθήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *μισθωμα*, *μισθώσεις*. *μισθατής*, *μισθωτός*, *ἀμισθωτός* καὶ τὸ μτγν. *μισθωτήριον* (=τόπος ὅπου ἐγίνετο ἐκμισθώσεις ἐργατῶν, τὸ παζάρι. Σήμερον τὸ συμφωνητικὸν τῆς μισθώσεως (μισθωτήριον συμβόλαιον).

Θ. *μισθο-* ἐκ τοῦ *μισθός*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ μτγν. *μισθιος* (=μισθωτὸς ἐργάτης, ὑπρέτης' πρβλ. τὸ εὐαγγελικὸν ἐπίσοι *μισθιοὶ τοῦ πατρὸς μου περισεύουσιν ἄρτον*, *ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι*). [ΣΥΝΘ. *Μὲ τάς προθ. ἀπό, ἐκ, πρὸς, πρό* : *Προμισθώ-ω*=δίδω προσέτι ἐπὶ μισθῷ, τοικίζω' *προμισθῶμαι*=λαμβάνω κάποιον ὡς μισθωτόν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐκδίδωμι* τοῦ μέσου *μισθῶμαι* : *μισθαγῶ*, *μισθοφορῶ*.

Μνημονεύω (=ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω)—πρτ. *ἐμνημόνεον*, μέλλ. *μνημονεύσω*, ἄορ. *ἐμνημόνευσα*, πρkm. (ἀπ)*ἐμνημόνευκα* καὶ εἰς τοὺς μτγν. (Πλούταρχος) *ἀπομνημόνευκα*. Παθ. *μνημονεύομαι*, πρτ. *ἐμνημονόμην*, παθ. μέλλ. *μνημονεσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμνημονέσθην*, πρkm. (δι)*ἐμνημόνευμαι* καὶ *μειμνημόνευμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *μνημόνευμα*, *μνημόνευσις*, *μνημονευτός*, *ἀξιολμνημόνευτος* *δυσμνημόνευτος*, *εὐμνημόνευτος*, *μνημονευτικός*.

Θ. *μνημονευ-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *μνήμων* (παραγώγου τοῦ *μινῆσκομαι*). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα προήλθον ἀπὸ εἰς -ενς φωνηεντόλη καὶ οὐσιαστικά (*βασιλεύς βασιλεύω*, *ἱππεύς-ἱππέω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. *Μὲ τάς προθ. διά, ἀπό, συνδια-* : *Διαμνημονεύω*=ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου ἢ εἰς τὴν μνήμην κάποιου. *Συνδιαμνημονεύω*=ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μαζί μαζί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μνῆαν ἢ μνήμην ποιῶμαι*, *φιλῶμαι τὴν μνήμην*, *μνῆαν ἔχωντός, μνήμην ἔχωντός* (Οἶδ. ἐπὶ Κολ. 509), *μνησκόμαι*. Παθ. *μνήμης τυγχάνω* (Ξεν. Κυρ. Παιδ. Η. ζ', 8), *ἐν μνήμῃ παράκειται τι*, *μνήμῃ γίγνεται* (Θουκ. Β' 4, 54). [ΑΝΤΙΘ. *Ἀμνημονέω-ω*, *ἀμνηστεύω-ω* (=λησιμονέω, συγχωρῶ ἀδικησά, τὸ ὁποῖον διεπράχθη κατὰ τῆς πολιτείας' πρβλ. *ἀμνηστία*, ὄχι *ἀμνηστία*, οὔτε *ἀμνηστεύω*), *ἐπιλανθάνομαι*.

Μνησικακέω-ω (=ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, πὺν μοῦ ἔκαμαν καὶ θέλω να τὸ ἀνταποδώσω (!)—μέλλ. *μνησικακήσω*, ἄορ. *ἐμνησικάκησα*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεως.

Θ. *μνησικακε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρσιάνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ *μινῆσκομαι* κακὸν χωρὶς να μεσολάβησῃ σύνθ. ὄνομα. Τὸ ἐπιθ. *μνησικακος* καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ *μνησικακία* εἶναι μεταγενέστερα.

Μνηστεύω (ἐπὶ ἀνδρὸς=ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, 2) ἄρραβωνίζω' μτφο.=ἐπιζητῶ να κατορθώσω κάτι)—πρτ. *ἐμνήστευον*, μέλλ. *μνηστεύσω*, ἄορ. *ἐμνήστευσα*. Μέσ. *μνηστεύομαι* (ἐπὶ γυναικὸς=ἄρραβωνίζομαι). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρkm. *μειμνήστευκα* καὶ παθ. πρkm. *ἐμνήστευμαι* καὶ *μειμνήστευμαι* (ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ πρὸς παρθένον *μειμνηστευμένην*

1. *Ο Εὐστάθιος ὡς ἐξῆς ὁρίζει τὸ «μνησικακεῖν». «Ἐἴ γε ἄμναν ἐκεῖνος μελετᾷ καὶ τίσασθαι τυρεῦει (=ῥαδιουργεῖ με σκοπὸν να ἐδικηθῇ) καὶ κακὸν ἀνταποδοῦνα κακοῦ, ἐκεῖνὸ ἐστὶ μνησικακεῖν (Εὐσταθ. Πονημ. σ. 103).

ἀνδρῶν, Λουκᾶ Α', 27). [ΠΑΡΑΓ. μνηστεία, τὸ ποιητ. μνήστειμα καὶ τὸ μτγν. μνήστεισις.

Θ. μνηστειν—ἐκ τοῦ ποιητ. μνηστῆρ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς ἑνω φωνηεν-τολ. ῥ. (βασιλεὺς-βασιλεύω—μνηστῆρ μνηστειῶν). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. ὡς ἄποθ. μ ἐ σ. μὲ τὴν πρόθ. ὑπό: Ὑπομνηστειομαι (τὴν θυγατέρα=ἀρραβὼν-νῆξω τὴν κόρην μου). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐργνάω-ῶ καὶ καταεργῶ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ἀρμόζω (ἀρμόζω τινὶ τὴν θυγατέρα).

Μοχθέω-ῶ (=κοιμάζω)—μέλ. μοχθήσῃ. ἄποθ. ἐμόχθησα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ πρτ. ἐμόχθηον-ων καὶ ποικμ. μεμόχθηκα. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. μόχθημα καὶ μόχθητέον.

Θ. μοχθε- ἀπὸ τῶν οὐσιαστ. μόχθος κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. οὐσιαστ. εἰς ὅς γεν. εὐ ὅς οὐς (τέλος-τέλειος—τέλειος-ῶ). Ἄπὸ τὸ μόχθος καὶ τὸ ἐπιθ. μόχθηρός (=κακοπαθημένος, ἄθλιος, φαῦλος). Τὸ μόχθος πάλιν παρήχθη ἐκ τοῦ μόγθος καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ποιητ. μογ-έω (=μοχθῶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρόθ. ἐπί: Ἐπιμοχθῶ=ἐπ-πῶνως ἀσχολοῦμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐργάζομαι, κάμνω, πονέω-ῶ, ταλαιπωρῶ ῶ καὶ τὸ ποιητ. κοίμω-ῶ.

Μυέω-ῶ (=εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ)—μέλλ. μνήσω, ἄποθ. ἐμύησα. Παθ. μνέομαι-οὔμαι, παθ. ἄποθ. ἐμύηθη, ποικμ. μεμύημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν ὅλοι οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἐκ τῆς ἀττικῆς πεζογραφίας—ἐνεργ. πρτ. ἐμύηον-ων, ποικμ. μεμύηκα, ὑπερσ. ἐμμεμύηκειν, παθ. πρτ. ἐμνεύθη-οὔθη, παθ. μέλλ. μνηθήσομαι, ὑπερσ. ἐμμεμύηθη.] ΠΑΡΑΓ. ἀμύητος καὶ τὰ μτγν. μύημα, μύησις, μμητής (=μυσταγωγός).

Θ. μυν- (ὁ τὼς τοῦ μύω, τὸ ὁποῖον βλ.). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. ε=μυε-. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διδάσκω, εἰσηγοῦμαι τινὶ καὶ τὸ μτγν. κατηγέω-ῶ.

Μυθολογέω-ῶ (=1) διηγοῦμαι πλαστὰς διηγήσεις, παραμύθια, 2) διυλῶ μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν παραμυθίων, 3) μακρολογῶ)—ἄποθ. ἐμυθολόγησα. Παθ. μυθολογέομαι-οὔμαι, ποικμ. μεμυθολόγημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν ὅλοι οἱ ἐλλείποντες τύποι ἐκ τῆς ἀττικῆς πεζογραφίας—ἐνεργ. πρτ. ἐμυθολόγειον-ων, μέλλ. μυθολογήσω, ποικμ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. ἐμμεμυθολόγηκειν, παθ. πρτ. ἐμυθολογέομαι-οὔμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. μυθολογήσομαι, παθ. μέλλ. ἐμυθολογήσομαι, παθ. ἄποθ. ἐμυθολογήθη, ὑπερσ. ἐμμεμυθολογήθη. [ΠΑΡΑΓ. μυθολόγημα (=μυθικὴ διήγησις ἢ περιγραφή), μυθολογήτεον.

Θ. μυθολογε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μυθολόγος, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ μυθολογία καὶ μυθολογικός. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδ. αἰγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εὐ ὅς οὐς (τέλειος-τέλειος-ος—τέλειος-ῶ-τέλειος-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. διά: Διαμυθολογέω ῶ=1) διυλῶ, συζητῶ 2) διυλῶ μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν παραμυθίων, 3) μακρολογῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μύθους λέγω.

Μυσάττωμαι (=σιχαίνομαι, ἀηδιάζω) ἄποθ. παθ. μὲ ἐνεργ. διὰ θ ε σιν. Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστῶς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἐμυσάττωμαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. μυσάτθησομαι, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἄποθ. ἐμυσάτθη, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. μύσαγμα (=ἀκαθαρσία, μόλυσμα, σίχαμα) καὶ τὸ μτγν. μυσάκτεον.

Θ. μυσαγ- (πρβλ. μύσαγ-μα). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=μυσαγ-j=μυσάτ-. Τὸ θ. μυσαγ- ἐκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (τὸ) μύσος (=μύσαγμα), ἐκ τοῦ

ὀπίου καὶ τὸ *μισαρός* (=ἀκάθαρτος, σιχαμερός). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ: *Καταμισαύομαι*=σιχαίνομαι ὑπερβολικᾶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *μισέω*].

Μύττω ἢ μύσσω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ μόνον σύνθ. ἀπομύττω (=βγάζω τῆ μύξα μου). Μέσ. ἀπομύττομαι, πρτ. ἀπεινυτόμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. ἄορ. (ἀπ)εμυξάμην καὶ ὑπερσυν. (ἀπ)εμύγημν, εἰς δὲ τοὺς μτγν. ἔνεργ. μέλλ. (ἐκ)μύξω. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ἀπομυκτέον (=πρέπει νὰ βγάλῃ κανεὶς τὴ μύξα του) καὶ τὸ μτγν. ἀπόμυξις.

Θ. *μυκ-* (*μυκ-τήρ*=ῥόθων, *μυκτηρίζω*=μορφάζω μὲ στροφὴν τῆς ῥινὸς πρὸς ἐμπαιγιόν, περιγελῶ). Τὸ θ. *μυκ'* μὲ τὸ προσφ. *ἵ*=*μυκ-ἵ*=*μυσο-μυιτ-* (πρβλ. *κηρύκ-ἵ*=*κηρύσσω-κηρύτιω*). [ΣΥΝΘ. Ἐκτὸς τῆς προθ. ἀπὸ εἰς τοὺς μτγν. φέρεται τὸ ῥ. καὶ μὲ τὴν *ἐκ*: Ἐκμύσσω=ἀποσπογγίζω] εἰς τὸν μέσ. τῶν *ἐκμύσσομαι*=βγάζω τὴ μύξα μου.

Μῦω (=κλείω τὰ μάτια ἢ τὸ στόμα· μτφρ.=καταπραῦνομαι)— ἄορ. ἐμῦσα, πρκμ. (συμ)μείνωκα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ποιητ. καὶ μτγν. μέλλ. *μύσω*. [ΠΑΡΑΓ. *μυχός* [=1] τὸ ἐσώτατον μέρος, λ. γ. τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ λιμένος, 2) τὸ κοίλωμα, ἢ κοιλὰς], *μύωψ* (*μύω-ψ*/ῶψ-ᾠπὸς=μάτι, ὄψις], ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ μτγν. *μυωπίασις* (=μυωπία), *μυωπάζω* καὶ τὸ μτγν. *μύσις* (=τὸ κλείσιμον τῶν ματιῶν ἢ τοῦ στόματος).

Θ *μν-*, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ *μνέω-ῶ*, *μύσσης*, *μυστήριον*. Εἰς τὰ παράγωγα καὶ τοὺς μτγν. καὶ δευτέρον θ. *μνο-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ σύν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί: *Καταμύω*=κλείω τὰ μάτια. Ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπικόν καὶ ποιητ. ῥ. *καμύω* (πρβλ. *κατέβαλε-κάββαλε*—κατὰ δύναμιν-καδ-δύναμιν), τὸ ὁποῖον παρέλαβαν καὶ οἱ μτγν (*Μορὸς θέλων ἰδεῖν, εἰ πρέπει αὐτῶν κοιμᾶσθαι, καμύσας κατοπιγίζετο*, Ἰεροκλέους Ἄστυα). *Συμμύω*=κλείομαι (ἐπὶ βλεφάρων καὶ χειλέων) Ἐπιμύω [=1] κλείω τὰ ματια, 2) ἀποθυῆσκω]. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κλείω* ἐπὶ τῆς μτφρ. ἐννοίας τοῦ *μύω*, ἡσυχάζω, πρᾶννομα.

N

Ναυανέω-ῶ (=παθαίνω ναυάγιον, καταβοτσακίζομαι· μτφρ.=συντροίβομαι, καταστρέφομαι)— ἄορ. ἐνανάγησα. Τὰ ἄλλα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ ὁ μέλλ. *ναυαγήσω* καὶ ὁ πρκμ. *νεναυάγηκα*, ὁ ὁποῖος φέρεται καὶ εἰς τὸν Ἡρόδοτον.

Θ. *ναυαγ-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρᾶσύνθ. ἀπὸ τὸ *ναυαγός* (*ναῦς-ἄγνυμι*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *ναυάγιον* (=ὑπόλειμμα ναυαγήσαντος πλοίου) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγ. *ναυαγία*. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ἄλλων εἰς -εω ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμοληκτὰ οὐσιαστ. εἰς -ος, γεν. -εο-ος-ους (*κράτος-κράτεος-ους*—*κράτεο-ω-κράτεο-ῶ*) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *οκέλλω* καὶ *ἔξοκέλλω* καὶ αἱ μτγν. περιφράσεις *ναυαγία* χρώμα καὶ *ναυαγία* συμπίπτει

Ναυαρχέω-ῶ (=εἶμαι ναύαρχος)—πρτ. ἐνανάρχεον-ουν. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων.

Θ *ναυαρχ-*. Τὸ ῥ. παρᾶσύνθ. ἐκ τοῦ *ναύαρχος* (*ναῦς ἄρχω*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *ναυαρχία*. Τὸ ῥ. ἀναλογικῶς ὅπως καὶ τὸ *ναυαγέω-ῶ* (βλ. *ναυαγῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ναύαρχός* εἰμι.

Ναυκρατέω-ῶ (=ἐπικρατῶ διὰ τοῦ στόλου κατὰ θάλασσαν)— μέλλ. *ναυκρατήσω*. Παθ. *ναυκρατέομαι-οὔμαι* (=νικῶμαι κατὰ θάλασσαν). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων.

Θ **ναυκρατέω**. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ναυκράτωρ* (ναῦς-κρατέω) καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -εω ὄ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ναυκράτωρ* εἰμί, ἄρχω τῆς θαλάττης, ἄρχω κατὰ θάλατταν, θαλατοκράτωρ εἰμί, τῆς θαλάττης κρατέω, θαλατοκρατέω-ω. Παθ. ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Ναυμαχέω-ω (=συνάπτω ναυμαχίαν). Τὸ ἐνεργ. σχηματίζεται δισυλλ. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Παθ. ἄορ. (κατ')*εναυμαχήθη*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ναυμαχῆμα*, *ναυμαχητέον*.

Θ. *ναυμαχεῖν*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ναῦς μάχομαι χω-
 ρίς νά μεσολαρήσῃ σύνθ. ὄνομα (πρβλ. *μνησιακέω-ω* κλπ.). Τὸ *ναυμάχος* εἶναι μεταγενέστερον. Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ *ναυαγέω ὦ*, *ναυκρατέω-ω* τὰ ὁποῖα βλέπε. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, διά, συγκατα-, σύν: *Καταναυμαγέω ὦ*=νικῶ εἰς ναυμαχίαν. *Διαναμαγῶ*=ναυμαγῶ ἐπὶ πολὺν χρόνον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ναυμαχίαν* ποιοῦμαι (τὸ *ναυμαχίαν* ποιῶ=γίνομαι αἴτιος νά συναφθῇ ναυμαχία). Παθ. *ναυμαχία* γίγνεται.

Ναυπηγέω-ω (=κατασκευάζω ναῦς, πλοῖα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ἄπαντὰ συνήθως εἰς τὸν μέσον τύπον *ναυπηγέομαι-οῦμαι* (μέσον διά-
 μεσον=κατασκευάζω πλοῖα διὰ τοῦ ναυπηγοῦ), πρτ. *ἐναυπηγέομαι-
 οῦμαι*, μέσ. μέλλ. *ναυπηγήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐναυπηγήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐναυπη-
 ῆθη*, πρκμ. (ἀντι)*νεναυπήγημαι* (μόνον εἰς τὴν φράσιν *ἀντιναυπηγημένα
 νῆες*=πολεμικὰ πλοῖα κατασκευασμένα δι' ἐπί-
 θεσιν ἐναντίον κάποιου). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἅπαντὰ καὶ παθ. μέλλ. *ναυπηγήθῃσομαι* καὶ ὑπερσ. *ἐνεναυπήγημαι*.
 [ΠΑΡΑΓ. *ναυπηγέομος* (=κατάλληλος πρὸς ναυπηγίαν) καὶ τὸ μτγν. *ναυπήγησις*.

Θ. *ναυπηγεῖν*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ναυπηγός* (ναῦς-πῆγγμι), ἀπὸ
 τὸ ὁποῖον καὶ *ναυπηγία*, *ναυπήγιον* ἢ *ναυπηγέιον*. Ἐσχηματίσθη ἀναλογικῶς,
 ὅπως καὶ τὸ *ναυαγέω-ω* (βλ. *ναυαγῶ*) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀντί. [ΠΕΡΙΦΡ.
 καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ *ναυπηγῶ* ἅπαντὰ ἢ περιφρασὶς ναῦς ποιοῦ (Θουκ Α',
 13) καὶ ἀντι τοῦ *ναυπηγοῦμαι*: ναῦς ποιοῦμαι καὶ *ναυπηγίαν* τρώωρον *παρασκευά-
 ζομαι* (Θουκδ. Δ, 108).

Νεανιεύομαι (=φέρομαι ὡς νεανίας, ἀπερισκέπτως, ἀλαζονικῶς)
 ἄ π ο θ. μέ σ.—μέσ. μέλ. *νεανιεύομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνεανιεύομαι*,
 παθ. πρκμ. *νεανιεύομαι* (=ἔχω πραγμ. κατὰ τρόπον νεανικόν, ἀπε-
 ρίσκεπτον). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. τύπος
νεανιεύω. [ΠΑΡΑΓ. *νεανιεύμα* (=τολμηρὰ ἢ ἀπερισκέπτος πράξις ἢ
 λόγος).

Θ. *νεανιεύειν*—ἐκ τοῦ *νεανίας* κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν
 ἀπὸ τὰ εἰς -εὺς ὀδισιαστ. (*βασιλεύς-βασιλεύω-βασιλεύομαι* κλπ.). Κατὰ τὴν
 ἰδίαν ἀναλογίαν καὶ ἐκ τοῦ *νεανίσκος* ἐσχηματίσθη μόνον κατ' ἐνεστ. ὄ. *νεανι-
 σκεύομαι* (=διανύω τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ἡλικίας μου, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς μτγν.
 φέρεται καὶ μὲ ἐνεργ. τύπον *νεανισκεύω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ἀλα-
 ζονεύομαι.

Νεανισκεύομαι, βλ. *νεανιεύομαι*.

Νέμω (=1) μοιράζω, 2) βόσκω)—πρτ. *ἐνεμον*, μέλλ. (ἀπο)*νεμῶ*,
 ἄορ. *ἐνεμω*, πρκμ. (δια)*νεμύηκα*. Μέσ. *νέμομαι* (ὡς παθ. ἐπὶ τόπου
 ἢ πραγμάτων=κατοικοῦμαι, βόσκομαι, διανέμομαι), μέσ. πρτ. *ἐνεμό-
 μην*, μέσ. μέλλ. *συνιηρ. νεμοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνεμύημι*, παθ. ἄορ.
ἐνεμύηθη, πρκμ. μέσ. καὶ παθ. *νεμύημαι*, παθ. ὑπερσ. (δι)*ενενεμύηθη*.
 Τὸ μέσον αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν προσνέμω ἢ διανέμω ἐμαυτόν.
 [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἅπαντὰ τύπος τοῦ μέσ. μέλλ.
νεμύησομαι, τοῦ μέσ. ἄορ. *ἐνεμύησομαι* καὶ παθ. μέλλ. *νεμυθήσομαι*,

[ΠΑΡΑΓ. *νέμησις* (=διανομή), *νόμος* (=χοῆσις, συνθήχεια· ἔξ αὐτοῦ τὸ ὄ. *νομίζω*), *νομεύς*, *νομή* (=βοσκότοπος· πρβλ. τὸ σημερινὸν *χοροτομή*), *ἀνέμητος*, *διανεμητός*, *ἐπινεμητός*, τὰ ποιητ. *νέμεσις* (=ἀπονομή τῶν ὀφειλουμένων· ἄλλ· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ=ἡ δικαία ὄργη πρὸς τὸ ἄδικον, τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει ἡ τιμωρὸς τοῦ ἀδίκου θεᾶ, ἡ *Νέμεσις*), *νεμέτωρ* (=ἐκδικητὴς τῶν ἀδίκων), *νομὸς* (=βοσκότοπος), *νομὰς* καὶ τὰ *μτγν.* *ἐπινέμησις* (=διάδοσις, ἐπέκτασις, λ. χ. πυρὸς, νόσου), *νεμητός*, *ἀδιανεμητός* (=ἐκείνος τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορεῖ νὰ μοιράσῃ κανεῖς), *διανομεύς*.

Θ. *νεμ·* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε μετὰ τὸν χαρακτῆρα=νεμ- (πρὸ συμφώνου *νεμη·*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, διά, ἀπό, ἐπί, συγκατα·, προσδια·, σύν,* πρὸς: *Ἐπινέω*=βόσκη ποιμένα εἰς ξένα χωρία· *ἐπινέμομαι*=ἐπεκτείνομαι, διαδίδομαι. *Συννέω*=βόσκη μαζὶ μὲ ἄλλον. *Προδιανέω*=διανέω προσέτι. *Προσνέω*=ἀπονέω, ἀποδίδω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μοιράζω: *διαδίδωμι, μερίζω.* Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ βόσκη: *βόσκη, νομεύω, ποιμαίνω* καὶ τὰ ποιητ. καὶ *μτγν.* *αἰπολέω, βουκολέω*· τοῦ μέσ. *νέμομαι* συνών. εἶναι ἀπολαύω, καρπάζομαι, τὸ ὁποῖον ὡς τὸ *νέμομαι* λαμβάνει ἀντικείμενον κατ' αἰτιατικὴν

Νεύω (=γνέφω, συγκατανεύω, βεβαιώνω)—πρτ. (ἀν) *ἐνευον*, μέσ. μέλλ. ὡς *ἐνεργ.* (ἀνα) *νεύσσομαι*, ἄορ. *ἐνευσα*, πρkm. (προ) *ἐνευκα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὄ. ἀπλοῦν. Εἰς τοὺς *μτγν.* ὑπερσυντ. *ἐνευεύειν*. [ΠΑΡΑΓ. τὸ ποιητ. καὶ *μτγν.* ἐφευκτικὸν ὄημα *νευστάζω* (=κλίνω τὴν κεφαλὴν), ἐκ τοῦ ὁποῖου *νωστάζω*, καὶ τὸ *μτγν.* *νεῦσις* (εἰς τὰ μαθηματικά=κλίσις γραμμῆς πρὸς ἓνα σημεῖον) γενικῶς=συγκατάνευσις, συγκατάθεσις), *ἐπίνευσις*.

Θ. *νενο·* καὶ μὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ=νευ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐπί, συναπο*, ἔκ, πρὸ καὶ εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ μὲ τὴν *σύν*: *Ἀνανεύω*=κοινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὅπισθα εἰς δὴλασιν ὀρθήσεως=ἀρνοῦμαι· ἰντίθετον *κατανεύω*. *Διανεύω*=κάνω νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν, προσκαλῶ. *Ἀπονεύω*=ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ κάτι καὶ τὸ στρέφω πρὸς ἄλλο, κλίνω πρὸς ἓνα πράγμα. *Ἐκνεύω*=κλίνω τὴν κεφαλὴν ἔξω ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῆς θέσιν, τινάσσω τὴν κεφαλὴν. *Προνεύω*=κλίνω πρὸς τὰ ἔμπρὸς. *Συννεύω* (πρὸς τι ἢ εἰς τι)=κλίνω πρὸς ἓνα μέρος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δέχομαι, μαρτυρέω* ὡ, *δολογέω*· ὡ.

Νέω (=πλέω, κολυμβῶ) [νέει-εἰς, νέει-εἰ, νέομεν κλπ.]—πρτ. (εἰσ) *ένεον*, μέσ. μέλλ. *νεύσομαι* καὶ δωρικὸς *νευσοῦμαι*, ἄορ. (δι) *ένευσα*, πρkm. (δια) *νένευκα*. [ΠΑΡΑΓ. *νευστικός* (=ἐκείνος ποῦ ἤμπορεῖ νὰ κολυμβᾷ), *νευστέον*, *νῆσος* καὶ τὰ *μτγν.* *νεῦσις*, *νευστός-ἡ-ὄν* (ὡς οὐσιαστ. ἡ *νευστή* (ἔνν. *ἐλλάα*)=ἡ κολυμπάδα), *νευστήρ* (=κολυμβητῆς).

Θ. ἄρχικὸν θ. *νε·*, ἐκ τοῦ ὁποῖου *νε·*, ὅταν τὸ *ν* εὐρέθῃ μεταξὺ φωνηέντων (*νε·*=*νέω*) καὶ *νευ·*, ὅταν ἠκολουθεῖ οὐμφωνον. Εἰς τὰ παράγωγα τὸ θ. προσέλαβε καὶ σ (*νευστός-νευστέον*). Ὁ χαρακτῆρ σ συναρτεῖται, ὅπως εἰς *δλα* τὰ ἔχοντα μονοσύλλαβον θ. ὀήματα, δηλ. μόνον ὅπου συναντᾶται μὲ σ ἢ *ει* (βλ. *πλέω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά, εἰς, ἐκ, πρὸς.* [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πλέω, κολυμβάω*· ὡ καὶ τὸ ποιητ. καὶ *μτγν.* *νήχομαι*. [ΟΜΩΝ. *νέω* (μέλλ. *νῆσω*, ἄορ. *ἔνησα*, παθ. ἄορ. *ἐνήσθην*, πρkm. *νένησμαι*)=νήθω, κλώθω καὶ *νέω*=σωρεύω (τὸ ὁποῖον βλέπε κατωτέρω).

Νέω (=νήθω), βλ. *νέω* (=πλέω, κολυμβῶ).

Νέω (=σωρεύω)—ἄορ. *ἔνησα*, παθ. πρkm. *νένημαι*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ἄορ. *ἐνησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνήσθην* καὶ *ἐνήσθην*, ὄλοι *μτγν.*, πρkm. *νένημαι* καὶ *νένησμαι*.

ποιητ. και μγν. και υπερσυντέλ. *ἐνεήσμην* (εἰς τὸ γ' πρόσ. *ἐνένηστο*), μγν.

Θ. *νε.* [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐπιπαρά*- και *σύν*, εἰς τοὺς Ἴωνας (Ἡρόδ.) μὲ τὴν *περί* και *κατά* και εἰς τοὺς μγν. μὲ τὴν *περί*: Ἐπιπαρᾶνέω = συσσωρεύω ἄλλα ἐπάνω εἰς ἄλλα. *Συννέω* = συσσωρεύω. *Περινέω* = σωρεύω δλόγῳ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *συλλογὴν ποιῶμαι, ἀθροίζω, ἀλιζω, συλλέγω, συνάγω* και τὸ μγν. *σωρεύω*].

Νεωτερίζω (=1) εἰσάγω νεωτερισμούς, καινοτομίας ἰδίως εἰς τὴν πολιτικὴν* ἐκ τούτου 2) ἐπιχειρῶ πολιτικὰς μεταβολὰς, στασιάζω, 3) χρησιμοποιοῦ βίαια μέσα, πειράζω, βλάπτω) — πρτ. *ἐνεωτερίζω*, μέλλ. *νεωτεριῶ*, ἄορ. *ἐνεωτέρισσα*. Παθ. πρτ. *ἐνεωτεριζόμεν*, παθ. ἄορ. *ἐνεωτερίσθη*. [ΠΑΡΑΓ. *νεωτερισμός* και τὰ μγν. *νεωτέρισμα, νεωτεριστής*].

Θ. *νεωτεριζ.* ἐκ τοῦ *νεωτεριδ* *γ*. Τὸ ὅ παρήχθη ἐκ τοῦ συγχριτ. *νεώτερος* και ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὁδοντικολήκτων (*ἐλλίς-ἐλλίδ-ος* = *ἐλλίδ* *γ* = *ἐλλίζω* - *νεώτερος-νεωτεριδ* *γ* *ω* = *νεωτερίζω*, πρβλ. και *νόμος-νομίζω*). Τὸ θεματικὸν φωνῆν *ι* παντοῦ βραχύ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *νεωτεροποιῶ εἰμι, νεώτερόν τι ποιῶ* (εἰς τοὺς ποιητὰς και *νεώτερόν τι θρῶ* και *νεώτερα πράττω*). **Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βλάπτω συνών. εἶναι τὸ ἀδικεῶ-ῶ, βλάπτω, κακοურγεῖν-ῶ, κακῶν-ῶ*].

Νίζω (=νίβω [τὰ πόδια ἢ τὰ χέρια], καθαρίζω). Τὸ ὅ ἀπλοῦν εἶναι ποιητ. εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους σύνθ. *ἀπονίζω*, ἄορ. (ἔξ)-*ἐνιγα*. Μέσ. μέλλ. (ἐκ)-*νίρωμαι*, μέσ. ἄορ. (ἀπ)-*ενιράμην*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. εἰς τοὺς ποιητ. και τὸς μγν. παραλήλων πρὸς τὸν τύπον *νίζω* και *νίζομαι* φέρεται ὁ *νίπτω* και *νίπτομαι*, ἐκ τῶν ὁποίων προήλθον οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ *νίζω-νίζομαι*, μέλλ. *νίρω* (ποιητ.), μέσ. ἔνεστ. (δια)-*ιζομαι* (μγν.), πρτ. *ἐνιζόμεν* (ποιητ.), παθ. μέλλ. *ἀ νιφθήσομαι* και β' *νιφήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐνιφθην*, και οἱ δύο μγν., παθ. πρκμ. ποιητικὸς *νένιμμαι* (-ψαι, -πται, -μμεθα, -φθι, νενιμμένοι εἰσίν). [ΠΑΡΑΓ. *δυσέκνιπτος, χέρνιπ* (=νερὸ μὲ τὸ ὁποῖον ἐνίβαν τὰ χέρια πρὸ τοῦ φαγητοῦ), τὸ ποιητ. *νίπτρον* (=νερὸ διὰ νίψιμον) και τὸ μγν. *νίμια* (=νίπτρον), *νιμμός* (=καθάρισμα), *νιπιτήρ, νίψιμον* (ἐνν. ὕδωρ =νερὸ διὰ νίψιμον)].

Θ. *νιβ* (πρβλ. αἰτιατ. ἐνικ. τοῦ χέρνιψ-*χέρνιπ-α* και τὸ ἰδικόν μας *νιβ-ω*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *γ* = *νιβ-γ* = *νιζ*. εἰς τοὺς ποιητ. και μγν. τὸ ἴδιον θ. μὲ τὸ πρόσφ. τ και ἀναλογίαν τῶν εἰς *-πτω* ἀφωνολήκτων (*βλάπτο, κλέπτο κλπ.*) και μὲ τροπὴν τοῦ β εἰς τὸ ὁμότουν *π=νιπ*. Τὸ θεματικὸν φωνῆν *ε* βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀπό*, ἐκ και εἰς τοὺς Ἴωνας (Ἡρόδ.) και μγν. μὲ τὴν *ἐναπό*: Ἀπονίζω = Ἐκνίζω = νίβω και καθαρίζω. Ἐναπονίζω = πλύνω και μέσα εἰς τὸ νερὸν (ποταμοῦ, λίμνης κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βλ. *λούω*].

Νικάω-ῶ (=υπερισχύω, ἐπικρατῶ). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Παθ. *νικάομαι-ῶμαι*, παθ. ἄορ. *ἐνικήθη*, πρκμ. *νενίκημαι*. Τὰ ἑλλείποντα ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἠτιῶμαι* και τῆς περιφράσεως *νίκη γίγνεται*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. εἰς τοὺς μγν. ἐπικρατεῖ τοῦ *ἠτιῶμαι* τὸ *νικάομαι*, εἰς τὸ ὁποῖον προσετέθησαν οἱ ἑλλείποντες ἐκ τῆς ἀττικῆς πεζογραφίας τύποι, πρτ. *ἐνικαδόμεν-ῶμην*, παθ. μέλλ. *νικηθήσομαι*, υπερσυντ. *ἐνενικήμην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. και μγν. *ἀνίκητος, νικητέον*, και τὰ μγν. (τὸ) *νίκημα* (=βραβεῖον τῆς νίκης), *νίκησις, νικητής* ἢ *νικητήρ* (θηλ. *νικήτρια*), ἐκ τοῦ ὁποῖον τὸ ἐπίθ. *νικητήριος, α, ον*, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἰδίως εἰς τὸ οὐδέτερον ὡς οὐσιαστικὸν τὸ *νικητήριον* (ἐνν. *ἄθλον, βραβέτιον*)].

Θ νικα· ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *νίκη*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐκ. σύν. ποθ. και εἰς τοῦ: ποιητὸς και τοὺς μτγν. και με̄ τὴν κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *νίκην ἀπεργάζομαι τι, ποιῶ τινα νικᾶσθαι, καταγωνίζομαι, καταπαλαῖω, κρατῶ* (τινα), *περιγίγνομαι* (τινος), *περιεῖμι, ὑπερέχω*. Τοῦ νικῶμαι συνώνυμυ εἶναι: *ἐλαττω ἢ μείων ἔχω, ἀτυχέω ὦ, ἐλαττοῦμαι-οὔμαι, ἠτιῶμαι-ὠμαι, σφάλλομαι*.

Νῖρω (=χιονίζω)—πρτ. (ὑπ)έριφε. Παθ. *νίρωμαι* (=σκεπάζομαι ἀπὸ χιόνια). [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *νίρω, ἄρο*, *ἐναρα και* (κατ)έριφα, και οἱ δύο ποιητ. και μτγν., παθ. ἄρο. *ἐρίφθηγ, μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. και μτγν. *νῖφάς, νῖφειτὸς* (=χιονοθύελλα), *ἀγάννιφος* (=δ χιονισμένος, ἐπίθ. τοῦ Ὀλύμπου).

Θ νιφ (πρβλ. τὴν αἰτιατ. *νιφ-α* ἐξ ἀνυπαρκτοῦ ὄνομαστ. *νιφ*) Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και ἀπροσώπως *νίφει* (ὅπως ἀστράπτει, σνοκοτάζει, ὕει κλπ.) Τὸ θεματικὸν φωνῆεν εἰς ὅλα μὲν τὰ παράγωγα εἶναι βραχύ, εἰς τοὺς ῥηματικούς τύπους ὁμοσ εἶναι μακρόν, ὅπως διδάσκει ἐκτός τῶν ἄλλων και τὸ Φώτιος (1) *νίφαι, ἀναγιναστέον νίφαι, μακρὰ ἢ πρώτη συλλαβή*. Ἐσφυλμένοι ἄρα οἱ τύποι *νίφω, νειφω* κλπ. Τοῦτο προσεπιμαρτυρεῖ και ὁ Σουΐδας λέγων *ενιφόμενος*—χιονιζόμενος, διὰ τοῦ I (Σουΐδας 736, α') [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐπί και ὀπό*: *Ἐπινίφω*=χιονίζω συνεχῶς, φέρω τὸ ἕνα χιόν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. *Ἐπινίφει*=χιονίζει σιγά σιγά. Εἰς τὸ παθ. *νῖξ ἵπνοφομένη*=νίγκα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τὸ στρώνει σιγά σιγά. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *χιῶν γίνεται και εἰς τοὺς ποιητὰς χιῶν πᾶται και τὸ Ἴωνικόν* (Ἡρόδ.) *και μτγν. χιονίζει*.

Νοεῶ-ῶ (=σκέπτομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου)—πρτ. *ἐνόουν, μέλλ. νοήσω, ἄρο. ἐνόησα, πρκμ. νενόηκα*. Παθ. *νοεομαι-οὔμαι* (ὡς μέσ. σύνθ. *προνοοῦμαι ἢ συννοοῦμαι*), μέσ. πρτ. *προνοεόμην-προνοοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *προνοήσομαι*, μέσ. ἄρο. *προνοησάμην*, παθ. ἄρο. ὡς ἐνεργ. *ἀπενοήθην* (=ἔχασα τὴν ἐλπίδα μου), ὡς μέσ. *προνοήθην*, ὡς παθ. *ἐνοήθην*, παθ. πρκμ. ὡς ἐνεργ. *ἀπονεόμην και ἀπονεοημέσος εἶμι*, παθ. *νενόημα*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και παθ. μέλλ. *νοηθήσομαι*, μέσ. ὑπερσυντ. *ἐνενοήμην*. [ΠΑΡΑΓ. *νόησις, νοητός, ἀνόητος, ἀπρονόητος, ἀνυπονόητος, προνοητέον* (κατανοητέον, ἐννοητέον), *πρόνοια, ἀπρόνοια* (=ἀπῶλεια τοῦ λογικοῦ, ἀπόγνωσις), *ἐπίνοια* (=ἐφευρετικότης), *παράνοια* (=παραφροσύνη), *σύννοια* (=βαθεῖα σκέψις, ἀνησυχία), *ὑπόνοια* και τὰ ποιητ. και μτγν. *νόημα, νοήμων, νοητικός*.

Θ. nos- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *νοός-νοῦς* κατὰ τὰ εἰς ἔω συνηρ., πού παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς -ος γεν. *·εσ-ος=ους* οὐδετέρων σιγμολήκτων οὐσιαστ. (*κράτος-ος-ους*—*κρατέω-ω-κρατέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, διά, μετά, παρὰ, ἀπό, ὑπό, ἐν, εἰς, σύν, πρό*, εἰς τοὺς ποιητὰς και με̄ τὴν ὑπερ και εἰς τοὺς μτγν. και με̄ τὴν ἐκ: *Διανοεομαι-οὔμαι* ὡς ἀποθ.=σκέπτομαι. *Παρανοεῶ*=1) ἀντιλαβάνομαι ἐσφαλμένως, 2) εἶμαι παράφρων. *Απονοεῶ* ὡς ἀποθ.=χάνω τὸ λογικόν μου, περιέρχομαι εἰς ἀπόγνωσιν. *Εἰσανοεῶ-ῶ*=παρατηρῶ, διακρίνω *Συννοεῶ*=σκέπτομαι ἀπὸ μέσα μου. *Ἐπεροεῶ*=ἐννοῶ περισσότερον ἀπὸ ὅσον

1) Ὁ γνωστός Βυζαντινὸς λόγιος, συγγραφεὺς και Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (820-891 μ.Χ.). Ἀπὸ τὰ ποικίλα φιλολογικὰ ἔργα του τὸ σπουδαιότερον εἶναι ἡ *Λεξικόν* ἢ *Βιβλιοθήκη*, ἢ ὁποία περιέχει ἀπανθίσματα και κρίσεις 280 ἄρχαιων συγγραφέων, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐχάθησαν. Ἐξ ἴσου πρὸς τὴν *Μυροβιβλον* πολυτίμου ἔργου τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου εἶναι τὸ λεξικόν του, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ἐπιγραφὴν *Ἀλέξων Συναγωγὴ*. Τὸ λεξικόν αὐτὸ εἶναι και κατὰ τοῦτο ἀξιολογόν, διότι ὁ συγγραφεὺς εἶχεν ὑπ' ὄψει του παλαιότερα ὁμοία ἔργα, τὰ ὁποία δὲν διεσώθησαν. Ἐπὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Φωτίου κυρίως στηρίζεται τὸ λεξικόν τοῦ Σουΐδα (βλ. σημ. σελ. 18), ὅπως και ὁ ἄγνωστος συντάκτης τοῦ *Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ*.

ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἐκνοῶ=ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. [ΠΕ-ΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντί τοῦ ἐπινοῶ λέγεται ἡ περιφρασις εἰς ἐπίνοιον τινος ἔρχομαι. Ἀντί τοῦ προνοῶ : πρόνοιαν ἔχω τινός καὶ πρόνοιαν ποιῆσαι καὶ προνοῖα χροῖμαι περί τινα (παθ. προνοίας τυγχάνω ὑπό τινος). Ἀντί τοῦ συννοῶ : εἰς σύννοιαν ἀρικνοῦμαι (=σύννοος γίγνομαι). Ἀντί τοῦ ἀποθ. ἀπονοῶμαι : εἰς ἀπόνοιαν καθίσταμαι (Θουκ. Ζ', 67). Τὰ συνών. βλ. εἰς τὸ ῥ. ἐκνοῶ.

Νομίζω (=τηρῶ πατροπαράδοτον συνθήειαν, θεωρῶ, πιστεύω)—
 πρτ. ἐνομίζον, μέλλ. νομιῶ, ἀόρ. ἐνόμισα, πρκμ. γενόμικα. Παθ. νομί-
 ζομαι, πρτ. ἐνομιζόμεην, παθ. μέλλ. νομισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνομι-
 σθην, παθ. πρκμ. γενόμισμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν νο-
 μίζω ἔμμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μτγν. μέσ. μέλλ. με σημα-
 σίαν παθ. νομοῦμαι (=νομισθήσομαι) καὶ ὁ ποιητ. ὑπερσυντ. εἰς τὸ
 γ' πρόσ. ἐγενόμιστο. [ΠΑΡΑΓ. νόμισμα, νόμισις, νομιστέον καὶ τὸ
 μτγν. νομιστός (=νομιζόμενος).

Θ. νομιζ- ἐκ τοῦ νομιδ j καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ νόμος (νέμος) κατ' ἀναλογίαν
 τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλπίς-ἐλπίδ-ος—ἐλπίδ-j = ἐλλις—νόμος-νομιδ-j =
 νομιζ-). [ΣΥΝΘ. Τὸ ῥ. δὲν ἀταντῶ σύνθετον. Εἰς τοὺς μτγν. ἐν τούτοις συν-
 τετέθη με τὴν προθ. ἀντί ὡς ἄ π ο θ. πα θ. λεγόμενον ἐπὶ τῶν νόμων : Ἀντι-
 νομιζομαι=ἐφαρμόζομαι ἐναντίον κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ἡγήο-
 μαι οὔμαι.

Νοσέω-ῶ (=εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενῶ) Σχηματίζεται δμαλῶς.
 Στερεῖται ὑπερσυντελ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ
 παθ. ἐνεστώς νοσοῦμαι μόνον εἰς τὴν μτγ. αἰ νοσοῦμαι ἡμέραι (=αἰ
 ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας εἶναι κανεῖς ἄρρωστος). [ΠΑΡΑΓ. νόσημα.

Θ. νοσε- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. νόσος ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ νοσηρός (=ἐπιβλαβής
 εἰς τὴν ὑγείαν) καὶ νοσηλός (=ἀσθενής). Ἀπὸ τὸ νοσηλός τὸ ῥ. νοσηλῶς (=περι-
 ποιτοῦμαι ἀσθενῶ) τὸ νοσοκομῶ εἶναι μτγν.) καὶ τὸ νογν. (ἡ)νοσηλία (=ἀσθένεια)
 καὶ τὸ ἐπίθ. νοσηλῖος α'ον (=ὁ κατάλληλος εἰς τὴν ἀσθένειαν) καὶ μάλιστα τὸ
 οὐδέτερον αὐτῶ εἰς τὸν πληθ. εἰς θέαν οὐσιαστικῶ τὸ νοσηλία (ἐνν. φά-
 μακα ἢ αἰτία). Σήμερον νοσηλία (τὸ νοσηλεῖα ἐσφαλμένον)=τὰ καταβαλλόμενα
 ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ τῶν Ἐπιχειρήσεων ἔξοδα νοσηλίας τῶν ὑπαλλήλων ἢ ἐργα-
 τῶν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὰς προθ. ἐκ καὶ ὑπό : Ἐκνοσέω ὦ=εἰμαι
 τελείως ἄρρωστος. Ὑπονοσῶ=ἀσθενῶ ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὁ;
 μβτ. τοῦ νοσῶ φέρεται ἡ περιφρασις νόσον ποιῶ καὶ ὡς ἀμβ. εἰς νόσον ἐπι-
 πτω. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ μβτ. φέρεται ὄχι διὰ περιφράσεως, ἀλλὰ μονολεκτι-
 κῶς νοσάζω (ὅπως τοῦ ὑγιαίνω-ὕγιαζω καὶ τοῦ σιγῶ-σιγάζω). Συνώνυμα :
 ἀρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμνω. [ΑΝΓΛΘ. ῥώννιμαι, ὑγιαίνω.

Νοστέω-ῶ (=ἐπανέρχομαι ἀπὸ τὰ ξένα εἰς τὴν πατρίδα). Τὸ ῥ.
 εἶναι ποιητ. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθ.
 περινοστέω καὶ ὁ ἀόρ. ἐνόστησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν
 συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μέλλ. νοστήσω.
 Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται τὸ ῥ. σύνθ. με τὸ πάλιν : παλιννοστέω-ῶ.
 [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀπονόστησις, περινόστησις, παλινόστησις.

Θ. νοστε- ἐκ τοῦ νόστος (=ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα) καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ
 ποιητ. ῥ. νέομαι (=πορεύομαι), τοῦ ὁποίου ἀταντῶ εἰς τοὺς πεζοὺς μόνον ὁ
 τῆπος νέονται εἰς τὴν φράσιν «ἐφ' ἵππων νέονται». Ἀπὸ τὸ νόστος καὶ τὸ ἐπίθ.
 νόστιμος=ὁ σχετιζόμενος μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἐπομένως=ὁ
 εὐχάριστος. Το ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ος—γεν. εσ-ος=ους (κρά-
 τος-κρατέος ω-κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. περί, ἀπό, ὑπό : Περίνοστέω-ῶ
 =περιφέρομαι. Ἀπονοστέω=ὑπονοστέω=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου. [ΠΕ-
 ΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ τοῦ ἀπονοστέω—ὑπονοστέω : πάλιν ἔρχομαι, ἀνακομίζομαι,
 ἐπανέρχομαι, ἦκω καὶ ἐπανήκω. Τοῦ περινοστέω : περιέρχομαι.

Νουθετέω-ω (=συμβουλεύω)—πρτ. *ἐνουθέτεον-ουν*, μέλλ. *νουθετήσω*, ἀόρ. *ἐνουθέτησα*. Παθ. *νουθετέομαι-οῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ἐνουθετήθην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων.] **ΠΟΙΗΤ.** καὶ **ΜΤΓΝ.** Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρkm. *νεουθέτηκα* καὶ παθ. πρkm. *νεουθέτημαι*. [**ΠΑΡΑΓ.** *νουθέτησις*, *νουθετηκός* καὶ *νουθετικός*, *ἀνουθέτητος*, τὸ ποιητ. *νουθέτημα*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *νουθετητός-α-ον* καὶ τὸ μτγν. *νουθετητής*.

Θ. *νουθετε*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ *νοῦς-τίθημι* χωρὶς νά μεσολαβῆσιν σύνθ. ὄνομα, διότι οὐσιαστ. *νουθέτης*, ἐκ τοῦ ὁποίου υποτίθεται ὅτι προήλθε τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *νουθεσία* ἢ *νουθετία*, δὲν ὑπάρχει. [**ΠΕΡΙΦΡ.** καὶ **ΣΥΝΩΝ.** *διδάσκω*, *εἰσηγοῦμαι* (τινί), *παρανέω-ω*, *παρακαλῶ*, *παρακελεύομαι*, *συμβουλεύω*, ὑποδείκνυμι, ὑποτίθεμαι, ὑφηγέομαι-οῦμαι. Ὡς περὶ φρ. τοῦ παθητ. ἀπαντᾷ τὸ *νουθέτης* γίγνεται.

Νυκτερεύω (=κάνω νυκτέρι, ἐργάζομαι τὴν νύκτα). Σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται πρkm. καὶ ὑπερσυντελ. [**ΠΑΡΑΓ.** *νυκτερεία* (=τὸ κνηγί ἐν καιρῷ νυκτός), *νυκτερευτής* (=ἐκείνος ποῦ κνηγᾷ ἢ ψαρεῦει τὴν νύκτα), *νυκτερευτικός* (κύων)-ἡ-ὄν (=ὁ κατάλληλος διὰ νυκτερινὰς ἀνιχνεύσεις τῶν θηραμάτων) καὶ τὸ μτγν. *νυκτέρευμα* (=νυκτερινὸν κατάλυμα).

Θ. *νυκτερευ*. ἐκ τοῦ *νύκτερος-ον* (=νυκτερινός, πρβλ. *νυκτερίς*) κατὰ τὰ εἰς *-εω* φωνηεντόληκα (*βασιλεὺς-βασιλεύω*, *ἱππεὺς-ἱππεύω* καὶ κατ' ἀπτά ἀγορά ἀγορεύω κλπ.). [**ΣΥΝΘ.** Μὲ τὴν πρῶθ. διά: *Διανυκτερεύω*=Ξενυκτιζῶ, δουλεύω ὅλην τὴν νύκτα. [**ΠΕΡΙΦΡ.** καὶ **ΣΥΝΩΝ.** *νυκτός ἐργάζομαι*, *νυκτός πρᾶττω*.

Νυμφεύω (=ὀδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, δίδω γυναῖκα εἰς γάμον' ἐπὶ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς=νυμφεύομαι—ὑπανδρεύομαι). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστῶς καὶ ὁ ἀόρ. *ἐνύμφεσα*. [**ΠΟΙΗΤ.** καὶ **ΜΤΓΝ.** Μέσ. καὶ παθ. *νυμφεύομαι* (ὡς μέσ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρός=λαμβάνω γυναῖκα' ὡς παθ. ἐπὶ γυναικός=δίδομαι εἰς γάμον), μέσ. μέλλ. *νυμφεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. καὶ ὡς παθ. *ἐννυμφευσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐννυμφεύθην*. [**ΠΑΡΑΓ.** *νυμφευτής* [=1) ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον, ὁ *νυμφαγωγός* ἢ *παρανύμφιος*, 2) ὁ προξενητής], τὸ ποιητ. *νύμφεμα* (=γάμος) τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *νυμφευτήριος* (=γαμήλιος) καὶ τὰ μτγν. *νύμφεσις*, *νυμφεύτρια* [=1) παρὰνυμφος, 2) προξενήτρια].

Θ. *νυμφευ*. ἐκ τοῦ *νύμφη* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω* φωνηεντολήκτων (βλ. *νυκτερεύω*). [**ΠΕΡΙΦΡ.** καὶ **ΣΥΝΩΝ.** *ἐγγυῶ-ἐγγυῶμαι*, *μνηστεύω-μνηστεύομαι*.

Ξ

Ξαίνω (=Ξαίνω μαλλί διὰ κλόσιμον, λαναρίζω' μτφρ.=ὑποβάλλω εἰς κατεργασίαν). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστῶς καὶ ὁ παθ. πρkm. (δι)Ξαμμαί. [**ΠΟΙΗΤ.** καὶ **ΜΤΓΝ.** ἔνεργ. πρτ. *Ξαίνομαι*, μέλλ. *Ξανῶ*, ἀόρ. *Ξήνηα*. Παθ. *Ξαίνομαι*, παθ. ἀόρ. *Ξάνθη*, πρkm. *Ξάσμαι*, ὅλοι ποιητ. καὶ μτγν. [**ΠΑΡΑΓ.** *Ξάντης*, *Ξαντικός-ἡ-ὄν* καὶ ὡς οὐσιαστ. ἢ *Ξαντική* (ἐνν. τέχνη), τὰ ποιητ. *Ξάσμα*, *Ξάντρια* καὶ τὰ μτγν. *Ξάμμα* (=Ξάσμα) καὶ *Ξάνσις*.

Θ. *Ξαν-* (πρβλ. τὸ μτγν. *Ξάνιον*=κτένι, λανάρι). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ

πρόσφ. $j = \xi\alpha\nu j$ και με την ἐπένθεσιν τοῦ $j = \xi\alpha\nu$. [ΣΥΝΘ. Με την πρόθ. διὰ και εἰς τοὺς ποιητὰς και με την κατά: Διαξάνω·Καταξάνω=ξάνω τελείως, ξεσχίζω, κομματιάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κνάπτω.

Ξεναγέω-ῶ [=1] εἶμαι ἀρχηγὸς μισθοφορικοῦ στρατεύματος, 2) γίνομαι ὀδηγὸς ξένων εἰς τὰ ἀξιοθέατα μέρη]—πρτ. *ξενάγεομαι-ονν*. Παθ. ἐνεστ. *ξεναγέομαι-οῦμαι*, παθ. *πρ.κμ. ξενάγημαι*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. *ξενάγησα*, μτγν. (*ξενάγησόν με νήλην ὄντα*, Λουκιανός). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *ξεναγέτης* και τὸ μτγν. *ξενάγησις* και *ξεναγη(σ)μός*.

Θ. *ξεναγε*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δωρικου τύπου *ξεναγός* (πρβλ. *λοχαγός*), ἐκ τοῦ ὁποίου και *ξεναγία*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σιγμολήκτα οὐδέτε. οὐσιαστ. εἰς ος-γεν. οσ-ος= ονς (κρατός-κρατέος-ος=ονς—κρατέος-ω-κρατέω-κρατῶ—ξεναγός-ξεναγέος-ω-ξεναγέως). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ξεναγός* εἶμι, ἄγω τοὺς ξενιτευμένους.

Ξενίζω (ὡς μβτβ.=1) φιλεύω, περιποιῶμαι ξένον 2) εἰς τοὺς μτγν. ὅπως και σήμεραν=προκαλῶ ἐκπληξιν. Ὡς ἀμτβ.=ὀμιλῶ ξένην γλῶσσαν και ὄχι τὴν ἄττικὴν ἢ ὀμιλῶ με ξενικὴν προφορὰν)—πρτ. *ξενίζον*, ἄορ. *ξένισσα*. Παθ. *ξενίζομαι*, παθ. ἄορ. *ξενισθήν*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *ξενιω*. [ΠΑΡΑΓ. *ξένισις*, *ξενισμός* και τὰ μτγν. *ξένισμα*, *ξενιστέον*, *ξενιστής*.

Θ. *ξενίζ*—ἐκ τοῦ *ξενιδ j*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ ξένος. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (*ἐλπίς·ἐλπίδος—ἐλπιδ-j-ω=ἐλπίζω—ξένος·ξενιδ-j-ω=ξενίζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φιλοξενῶ: *ξενίσσεις ποιῶμαι* (παθ. *ξενίσις τυγχάνω*), *ἐπὶ ξένια καλῶ τινα* (παθ. *ἐπὶ ξένια καλοῦμαι*, *ξενόμαι-οῦμαι*), *ξενοδοκέω-ῶ*, *ξενόδομαι-οῦμαι* (μέσ.), *ὑποδέχομαι* και τὰ μτγν. *ξενοδοχέω-ῶ* και *φιλοξενέω-ῶ*.

Ξενόδομαι-οῦμαι (ὡς ἐνεργ.=ὑποδέχομαι και περιποιῶμαι ξένον ὡς παθ.=φιλοξενόμαι) ἄ π ο θ.—παθ. ἄορ. και ὡς μέσ. *ξενιῶ-θην*, πρ.κμ. με ἐνεργ. διὰθ. *ξένωμαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων και ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Ὁ ποιητ. και μτγν. μέσ. μέλλ. και ὡς παθ. *ξενώσομαι*. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ και ἐνεργ. τύπος τοῦ ῥ. *ξενόω-ῶ* (=φιλοξενῶ), εἰς δὲ τοὺς μτγν. σύνθ. *ἀποξενόω-ῶ*=ἀπομακρύνω ἐκ τῆς πατρίδος, *ἔξορίζω*. Ὑπὸ τὸν τύπον αὐτὸν διειρηθῆ μετρί σήμεραν=καθιστῶ ξένον, ἀποστερῶ. [ΠΑΡΑΓ. τὸ ποιητ. *ξένωσις* (=νεωτερισμός).

Θ. *ξενο*—ἐκ τοῦ ξένος. [ΣΥΝΘ. Με τὰς πρόθ. *ἐπὶ* και *ἀπό*: Ἐπιξενόδομαι-οῦμαι=1) εἶμαι στενὸς φίλος κάποιου, 2) ἀποξενόδομαι=ἔξορίζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. βλ. *ξενίζω*.

Ξέω (λέγεται κυρίως διὰ πέτραν και ξύλον=ξύνω, ὄκανίζω, σκαλίζω). Εἰς τοὺς ἄττικους πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστώσ και ὁ ἄορ. *ἔξεσα*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἔξεον* (ποιητ.), μέλλ. *ξέσω* (μτγν). Παθ. *ξέομαι*, παθ. ἄορ. *ἔξέσθην*, πρ.κμ. *ἔξεσμαι*, και οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ξεστός*, *ἀκατάξεστος*, *ξόανον* (=εἶδωλον σκαλισμένον ἐπὶ ξύλου συνήθως παριστῶν θεόν' γενικῶς=ἄγαλμα θεοῦ), τὸ ποιητ. και μτγν. *ἄξεστος* και τὰ μτγν. *ξέσις*, *ξέσμα*, *ξεσθήρ*, *ξέστρον* (=ὄργανον ξέσεως).

Θ. *ξεσ* και διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξύ δύο φωνηέντων εἰς τὸν ἐνεστώτῃ *ξε*. Τὸ σ τοῦ θ. συναρτεῖται κατὰ τὸν κανόνα μόνον μετὰ τῶν καταλήξεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι ἀπὸ σ ἢ σι. Εἰς ἐπιγραφὰς ἐν τούτοις τοῦ 334 π.Χ. (ἀριθ. 834) και τοῦ 329 (ἀριθ. 167) φέρονται συνηρημένοι τύποι τοῦ ῥ. και ὅπου συναντᾶται τὸ θεματικὸν φωνήεν ε με ῶ ἢ ο (*ἀναξῶν—ἀποξοῖσι*). Εἰς τὸν

ἀόρ. ἔξεσσα ἔγινεν ἀπλοποίησις τῶν δύο σ. Τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα τῶν μεταγενεστέρων. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ θεμ. φων. ε δὲν ἐξετάθη εἰς η (πρὸβλ. ἀρκέω-ᾠ-ῥοκεσα κλπ.) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, ἀπό: Ἀναξέω=διὰ τῆς ἔξεσεως καθιστῶ λεῖαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ζύλου ἢ τοῦ λίθου, γυαλίω. Καταξέω=ξύνω καὶ ἀπορρίπτω τὰ ξέσματα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. γλύφω, κνήω ᾠ, ξύω (ἐπὶ τῆς σαρκός), τρίβω καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. κνίζω.

Ξηραίνω (ὅπως καὶ σήμερον=ξεραίνω)—ἀόρ. ἐξήρᾱνα. Παθ. ξηραίνομαι, παθ. ἀόρ. ἐξηράνην. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. ξηρανῶ (ποιητ.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ξηρανοῦμαι, παθ. μέλλ. ξηρανθήσομαι, ποικμ. ἐξήρασομαι καὶ συχνότερα ἐξήρᾶμμα (-νσαι -νται, -μιμεθα -νθε -μμένοι εἰσίν), ὅλο μτγν. (ὡς χόρτος πυρὶ ἔσοθε ἀπεξηραυμένοι). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ξηρασία καὶ τὰ μτγν. ξήρασις, ξηραντέον, ξηραντικός.

Θ. ξηραν. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ξηρός. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=ξηραν-j- καὶ μὲ τὴν ἐπένησιν τοῦ j=ξηραίν-. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αῖνω ῥ. (μέλας-μέλανος-μελαν-j-ω=μελαίνω). Ὁ ἀόρ. ἐξήρᾱνα (ἐκ τοῦ ἐξήρασσα-ἐξήρασσα), μὲ ᾠ ἀντι η. διότι προηγείται ρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά καὶ ἀπό καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν διά: Διαξηραίνω=ξεραίνω ἀπὸ τῆν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, ἐντελῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀαῖνω, ψύχω (ἀναψύχω, διαψύχω). [ΑΝΤΙΘ. ὑγραίνω.

Ξύω (ἐπὶ τῆς σαρκός=ξύνω). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντοῦν οἱ τύποι—ἀόρ. (ἀν)έξυσα. Μέσ. ἐν. ξύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐξυσάμην, παθ. ἀόρ. (ἐπ)εξύσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ποικμ. (περὶ)ξυσομαι. [ΠΑΡΑΓ. Ξυήλη (=1) ἐργαλεῖον διὰ τὸ δοκάνισμα τοῦ ζύλου, δοκάνη, 2) σπαρτιατικὸν μαχαίρι δρεπανοειδές), ξυσίς-ἶδος (=ἐπίσημον φόρεμα ἐπιφανῶν προσώπων), ξυστός (ἐνν. δρόμος=στοὰ εἰς τὴν νοτίαν πλευρὰν τῶν ἀρχαίων γυμναστηρίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγυμνάζοντο τὸν χειμῶνα οἱ ἄθληται καὶ ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιοεῖτο καὶ ὡς περιπάτος), ξυστόν (=τὸ στέλεχος τοῦ δόρατος, καὶ κατόπιν=αὐτὸ τὸ δόρυ, ἰδίως τοῦ ἱππέως), τὸ ποιητ. (τὸ) ξυρόν (=ξυράφι ὃ ξυρός εἶναι μτγν.), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ξυστήρ (=ἐργαλεῖον διὰ ξύσιμον, λίμα) καὶ τὰ μτγν. ξύσμα, ξυσμός, ξύσις, ξύστις, ξύστρα.

Θ. ξυσ- καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξύ δύο φωνηέντων εἰς τὸν ἐνεστώτα ξυ-. Εἰς τὸν ἀόρ. ἐξυσσα-ἐξυσάμην ἔγινεν ἀπλοποίησις τῶν δύο σ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατά, ἀντι, ἀπό: Ἀναξύω=1) καθαρίζω μὲ τὸ ξύσιμον, 2) ξύνω ἐκ νέου. Ἐπιξύω=ξύνω ἐπάνω εἰς κάτι. Καταξύω=ξύνω ὑπεροβολικά, φθειρώ. Ἀνιξύω=ξύνω αὐτὸν πού μὲ θύνει. Ἀποξύω=σβήνω ἀποξύομαι=μὲ τὸν ξυστήρα βγάζω κάτι κολλημένον εἰς τὸ σῶμά μου (πρὸβλ. ὃ ἀποξύνόμενος τὸ Ἀνσιππου). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κνήω-ᾠ, ξέω κλπ. (βλ. ξέω).

○

Ὀδεύω (=βαδίζω, ὀδοιπορῶ)—ἀόρ. ᾠδενσα. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν πρτ. ᾠδενον, μέλλ. ὀδεύσω καὶ παθ. ἐνεστώτως ὀδεύομαι (πόλις γαφύρας καὶ πορθμείους ὀδενόμενη) (=περιπατουμένη). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ὀδεῖα, ὀδενμα, ὀδεντέον, ὀδεντής.

Θ. ὀδεν- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ὀδός κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστικά εἰς -εύς (ἱππεύς-ἱππεύω-ὀδός-ὀδεύω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν διά, παρά, ἀπό: Ἐφροδεύω, ὅπως καὶ σή-

μερα=ἐπιθερωῶ τοὺς φρουρούς, διὰ τὰ ἐξακριβώσω, ἂν ἐκτελοῦν ἀγρόπνως τὴν ὑπηρεσίαν των. Διοδεύω=διέρχομαι πεζοπορῶν. Παροδεύω=προσπερνῶ. Ἀφοδεύω=πηγαίνω εἰς τὸ ἀφοδευτήριον, τὸ ἀποχωρητήριον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ἐν ὁδῷ εἰμι, ἔρχομαι ὁδόν, ὁδῷ βαδίζω, ὁδόν ποιοῦμαι, βαδίζω κλπ. (βλ. βαδίζω). Παθ. ὁδός γίγνεται (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 24). Ὡς ἕνεργ. μιθρ. τοῦ ὁδούω χρησιμοποιοῦται ἡ περιφρασις ὁδόν ἄγω τινά (Ξεν. Ἀπομν. Β', α', 28-29—Κύρου Παιδ. Α', ς', 43).

᾽Οδοιπορέ-ω (=βαδίζω, περιπατῶ). Τὸ ῥ. εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἕνεστῶτα. Τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ μάλιστα τοῦ ὁδεύω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ὠδοιπόρεον-ον, μέλλ. ὁδοιπορήσω, ἄορ. ὠδοιπόρησα, πρκμ. ὠδοιπόρηκα, ὑπερσ. (δι)ωδοιπορήκειν, παθ. πρκμ. εἰς τὸ γ' ἐνικὸν ὠδοιπόρηται.

Θ. ὁδοιπορε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁδοιπόρος καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα οὐσιαστ. συγκολληκτα εἰς -ος γεν. εσ-ος=ους (κράτος-κράτεσ-ος-ους—κρατέσ-ω-κρατέσ-ω-ω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν σύν: Συνοδοιπορέω-ω=περιπατῶ μαζί με ἄλλον ἢ ἄλλους [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. βλ. ὁδεύω.

᾽Οδοποιέω-ω (=κατασκευάζω δρόμον) — πρτ. ὠδοποιέον-ον, ἄορ. ὠδοποιήσα Μέσ. ὠδοποιέομαι-οῦμαι (=ποιῶ ἔμαντῷ ὁδόν), παθ. πρκμ. ὠδοποιήκα, παθ. ὑπερσυντ. ὠλοποιημένος ἦν. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἕνεργ. μέλλ. ὠδοποιήσω, πρκμ. ὠδοποίηκα, ὑπερσ. ὠδοποιήκειν. Οἱ φερόμενοι τύποι τοῦ πρκμ. ὠδοπεποίηκα καὶ τοῦ ὑπερσυντ. ὠδοπεποιήκειν εἶναι προφανῶς σφάλματα τῶν ἀντιγραφῶν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ὠδοποιήεις.

Θ. ὠδοποιε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὠδοποιός, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὠδοποιία, ἐσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ συγκολληκτα οὐδέτ οὐσιαστ. εσ-ος γεν. εσ-ος-ους (κράτεσ-ω-κρατέσ-ω-ω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν πρόθ. πρό: Προοδοποιῶ=προετοιμάζω, ἐξομαλύνω τὸν δρόμον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. Ἀντὶ τοῦ ὠδοποιῶ λέγεται ἡ περιφρασις ὁδόν ποιοῦμαι.

᾽Οδύνάομαι-ῶμαι (=ἔχω ὁδύνας, βάσανα, ὑποφέρω) ἄ π ο θ. — Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἕνεστῶς καὶ πρτ. ὠδυναόμην-ώμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέσ. μέλλ. ὠδυνήσομαι, παθ. μέλλ. ὠδυνήθησομαι, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς παθ. ἄορ. με σημασίαν μέσην ὠδυνήθην (=ἔδοκιμασα ὁδύνας). Εἰς τὴν Κ. Δ. τὸ β' πρόσωπον τοῦ ἕνεστῶτος τῆς ὀριστ. φέρεται με τὴν ἀρχικὴν καὶ νεωτέραν κατάληξιν ὠδυνάσαι (τὴν ὁδε (ὁ πτωχὸς Λάξαρὸς) παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὠδυνάσαι). Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται ἐπίσης καὶ ἕνεργ. τύπος τοῦ ῥ. ὠδυνάω (=προξενῶ ὁδύνην). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ὠδύνημα.

Θ. ὠδυνα- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ὠδύνη, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἐπίθ. ὠδυνηρός. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἕνεργ. τύπος με τὴν πρόθ. κατὰ (κατοδυνάω=προξενῶ βαθεῖαν λύπην) καὶ ὁ μέσ. με τὴν ἐπί (ἐποδυνάομαι-ῶμαι=αἰσθάνομαι θλίψιν διὰ κάτι). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. ὠδύνας ξυνέχομαι, ὠδύνη λαμβάνει με. Ὡς μιθρ. φέρονται αἱ περιφράσεις ὠδύνας παρῆξ τινί, ὠδύνας δίδωμι τινι.

᾽Οδύρομαι (=θρηγῶ, κλαίω) ἄ π ο θ. μέσ.—πρτ. ὠδυρόμην, μέλλ. ὠδυροῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠδυράμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. ἄορ. (κατ)ωδύρην, μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ῥ. φέρεται καὶ με τὸν τύπον δύρομαι (Οἶδ. Τύραν. 1218). [ΠΑΡΑΓ. ὠδυρόμαι, τὸ ποιητ.

δδυρμα (=δδυρμός), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. **δδυρτός** καὶ τὰ μτγν. **δδύρτης** (=δ δδυρόμενος), **δδυρικός** (=αὐτός πού ἀπὸ χαρακτήρος κλαίει-ται, παραπονεῖται, ὁ παραπονιάρης).

Θ. δδῦρ. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=δδῦρj. Διὰ τῆς ἀφομοίωσης τοῦ j πρὸς τὸ ρ, τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ρ καὶ ἀναπληρωμ. ἐκτά-σεως τοῦ ῥ-δδῦρρ=δδῦρ. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἀπό καὶ εἰς τούς μτγν. καὶ μετὰ τὴν ἐπί: Διодύρραι (μτβτ. τινά)=κλαίω ὑπερβολικὰ κάποιον. *Εποδύρομαι=θρηγῶ διὰ κάτι (Μη ἐποδύρον μου, μητερ, καθορώσα ἐν τάφῳ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. γοάομαι-ῶμαι, θαυρῶν, θρηγῶ-ῶ, κλαίω (κλάω), οἰμῶζω καὶ ἀνοιμῶζω, ὀλοφύρομαι.

***Ὀζω** (=μυρίζω εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πε-ζογράφους μόνον ὁ ἔνεστῶς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ὄζων, μέλλ. ὀζήσω καὶ ὀζέσω, ἄορ. ὄζησα καὶ ὄζεσα (προσώξεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μῶλωπές μου), πρξι. α' ὄζηκα καὶ β' μετὰ σημασίαν ἔνεστ. ὄδωδα (ὁ πάντων πῖθων ὀδωδῶς ἐλέγετο περὶ παλαιῶν ποιητῶν, τοῦ κομι-κοῦ Κρατίων, ἐπειδὴ τοῦ ἤρεσε τὸ κρασί), ὑπερσ. μετὰ σημασίαν πρτ. ὠδώδην, ὄλοι ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. δομή (ποιητ. ὀδ-μη), εὐ-ῶ-δης, δυσ-ῶδης, δύσοσμος καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. εὐὸσμος ἢ εὐσοσμος, κάκοσμος.

Θ. ὀδ- (προβλ. ὀδ-μή, λατιν. od-or=ὀσμή). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=ὀδ-j=ὀζ-. Το εὐωδιάζω ὡς μτβτ. (τινά) καὶ ὡς ἀμτβ. εἶναι μτγν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἐπί, πρὸς: *Ἀπόζω=βγάζω μυρωδιά, μυρίζω (λ.χ. λύχνων, ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐχάριστα). *Ἐπόζω=ἀνχιζῶ νὰ μυρίζω, νὰ βρωμῶ. Προσῶζω=1) ἀναδίδω εὐχάριστον ἢ δυσάρεστον ὀσμὴν, 2) βρωμῶ.

Ὀίγω, βλ. ἀνοίγω.

Ὀίδα (=γνωρίζω) πρξι. β' μετὰ σημασίαν ἔνεστῶτος τοῦ ἀχρή-στον ῥ. εἶδω (ἐκ τοῦ ὀποιον καὶ ὁ ἄορ. β' εἶδον τοῦ ὀρω)—ὑπερσ. μετὰ σημασίαν πρτ. ἤδην ἢ ἤδη, μέλλ. εἶποιαι καὶ σπανιότερος εἶδησα. *Ὁ ἄορ. καὶ πρξι. ἐκ τοῦ γινώσκω. *Ὁ οἶδα καὶ ἤδην κλίνονται ὡς ἀκολουθῶς: *Ὀριστ. ἔνεστ. οἶδα, οἶσθα, οἶδε (δυϊκός ἴστω-ἴστον), ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι(ν). *Υπ. εἶδῶ, εἶδῆς, εἶδῆ, εἶδῶμεν, εἶδητε, εἶδῶ-σι(ν). Εὐκ. εἶδειν, -ης, η, εἶδειμεν καὶ εἶδειμεν, εἶδειν, εἶδεισαν καὶ εἶδειεν. Προστ. ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων. *Ἀπαρέμφ. εἶδέναι. Μτχ. εἶδῶς-εἶδυϊα-εἶδός. Πρτ. ἤδην καὶ ἤδη, ἤδεις καὶ ἤδησθα καὶ ἤδειςθα, ἤδει καὶ ἤδην καὶ ἤδη, ἤδειμεν καὶ σπανιότερα ἤσμεν, ἤδειτε καὶ σπαν. ἤστε, ἤδεσαν καὶ ἤσαν. Τὸ μέσ. ἀναλελυμένως οἶδα καὶ **πρόοιδα ἐμμαντόν**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντοῦν μερικοὶ τύποι τοῦ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ τοῦ πρτ. διάφοροι τῶν φερο-μένων εἰς τοὺς πεζοὺς. Οὕτω λ.χ. τὸ β' πρὸς. τοῦ ἔνεστ. οἶσθα ἀπαντᾷ οἶσθας (Εὐριπ. *Ἀλκ. 980—*Ἰφιγ. ἐν Τ. 814) καὶ τὸ β' πληθ. ἴστε ὡς (κατ)οἶδατε (Εὐρ. Ἰκέτ. 1044), τὸ ὀποιον ὁμοῦς ἴσως πρόπει νὰ ἀναγνωσθῆ κατείδετε. *Ὁμοίως τὸ α' καὶ β' πρὸς. τοῦ πρτ. ἤδει-μεν-ἤδειτε φέρεται ἤδεμεν-ἤδετε. Εἰς τοὺς μτγν. ἢ κλίσις τοῦ ἔνεστ. εἰς τὴν ὀριστ. ὅπως καὶ τοῦ πρτ. ἐξωμαλίσθη πλήρως: οἶδα, οἶδας, οἶδε, οἶδαμεν, οἶδατε, οἶδασι. Πρτ. ἤδειν, ἤδεις, ἤδει, ἤδει-μεν, ἤδειτε, ἤδεισαν (ἤδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι). Εἰς τοὺς μτγ. ἀπαντᾷ καὶ ἀπαρέμφ. ἄορ. εἶδησα ὡς ἐξ ἄορ. ὀριστ. εἶδησα. [ΠΑ-ΡΑΓ. εἶδότης (ἐπίορ. ἐκ τῆς μτχ. εἶδῶς-εἶδότης)=ἐν γνώσει, ἴστέον (=πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς), τὸ ποιητ. ἴστωρ (=γνώστης, κριτής

Ξεῖ αὐτοῦ ἱστορία (= ἡ ἐκ τῆς ἐρεῦνης γνῶσις, ἡ γραπτὴ ἐκθεσις τῆς γνώσεως, ἡ ὁλοία προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἔρευναν, ἡ διήγησις) καὶ ἱστορῶν (= ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διηγοῦμαι), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν παθ. φωνὴν ἱστοροῦμαι=παριστάνομαι, ζωγραφίζομαι (προβλ. τὴν εἰκόνα Σου τὴν σπιτήν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ ἀποστόλου). Μτγν. παράγωγα εἶναι εἰδήμων, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπίρρ. εἰδημόνως, εἰδησις, πολυῖστωρ, (= πολυμαθής, σοφός).

Θ *Φειδ-* τοῦ ἀρχήστου ὁ. εἶδω (= βλέπω) ἐκ τοῦ ὁποῖου, ὅπως ἐλέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁ ἄορ. β' εἶδον τοῦ ὁρῶ Τὸ θ. (*Φειδ-* κατὰ μετὰπτωσιν 2) (*Φοιδ-* καὶ θ) (*Φιδ-* (λατιν. video) [προβλ. λειπ. λικ- λουπ- τοῦ λείπω]). Ἀπὸ τὸ θ. (*Φειδ*=εἶδ- διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. ε παρήχθη ἄλλο θ. εἶδε, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐσχηματίσθη ὁ μέλλ. εἰδήσω διὰ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς ἡ πρό τοῦ σ. Ὁ πρτ. ἔλαβαν αὖξιναν ἡ (*ἤΦειδ εον*=*ἠεἰδον*=*ἦδεν* κλπ. Οἱ τύποι τοῦ πρτ. *ἦδησα* ἡ *ἦδειθα* κατὰ τὸ *ἔφησα* τοῦ *φημί*, *ἦσα* τοῦ *εἰμί*, *ἦσειθα* τοῦ *εἰμί*. Ἐκ τοῦ πρτ. κατ' ἀναλογίαν ἔλαβε τὴν κατάληξιν *θα* τὸ β' πρόσ. τοῦ ἐνεστ. *οἶσα* Τὰ παράγωγα *ἱστορ.*, *ἱστορία*, *ἱστορῶ* διασύνονται, διότι τὸ *Φ* εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων ἐτραπίη εἰς ἀρχετὰς περιπτώσεις εἰς διασειαν, ὅταν κυρίως ἐντὸς τῆς λέξεως ἐπήρχε *σ* (ἀλλὰ *ἱστῆον*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *σύν*, *πρός*, *πρό*. Τὰ σύνθετα εἰς τὴν ὀριστ. καὶ προστακτ. τοῦ ἐνεστ. ἀναβιβάζον τὸν τὸ νον: *οἶδα* ἢ *γνώριζω* μὲ ἀκρίβειαν. *Σύνοῖδα*=*γνωρίζω* καλά, *εἰμα* βέβαιος. Μεταξὺ τοῦ ἀπλοῦ *οἶδα* καὶ τοῦ *σύνοῖδα* ὑπάρχει κάποια διαφορὰ: τὸ μὲν *οἶδα* = *γνωρίζω* κάτι ἐξ ἀκοῆς, ἀπὸ πληροφορίας ἄλλων, ἐνῶ τὸ *σύνοῖδα*=*γνωρίζω* κάτι ἀπὸ ἄμεσον ἰδικῆν μου ἀντίληψιν (*ἐξ ὧν παρῶν* καὶ *ἀκουῶν σύνοῖδα* (Δημοσθ. 3,3) καὶ (αὐτὰς ἐξενιδῶς ἢ μαθὼν ἄλλον *πάρα*=*παρ'* ἄλλου); [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αἰσθάνομαι*, *γνωρίζω*, *ἐπαῖω*, *ἐπίσταμαι*, *καταμανθάνω*. Ἄλλὰ τὸ κυρίως συνώνυμον τοῦ *οἶδα* ὁ. εἶναι τὸ *γινώσκω*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διαφέρει κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν *γινώσκω* σημαίνει γνῶσιν, τὴν ὁποῖαν ἀποκομίζει κινεῖς ἀπὸ ἔρευναν, τὸ δὲ *οἶδα* γνῶσιν προερχομένην κυρίως ἐκ τῆς δημοουργικῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ, διὰ σκέψεως καὶ συλλογισμῶν.

Οἰδέω-ῶ (=πρήσκομαι, φουσκῶνω)—πρτ. (ἀν)ῶδεον-ουν, ἄδθ. ῶδησα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποικμ. ῶῆκα (μτγν). Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὁ. φέρεται καὶ μὲ τὸν τύπον *οἰδίω-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. *οἰδησα*, τὰ ποιητ. *οἶσμα* (=φούσκωμα), *Οἰδίπους* καὶ τὸ μτγν. *οἶδημα*.

Θ. *οἶδε* ἐκ τοῦ οὔσιαστ. (τὸ) *οἶδος* (γεν *οἶδες* ος=ως=πρήξιμον). Ἀπὸ τοῦ ἴδιον θ. καὶ τὸ ποιητ. ὁ. *οἰδάνω* καὶ τὸ μτγν. *οἰδαίνω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἀνά* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐκ χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας

Οἰκειῶ-ῶ (=δημιουργῶ στενάς σχέσεις μὲ κάποιον, τὸν κάνω φίλον μου)—ἄορ. ῶκειῶσα. Μέσ. *οἰκειόμα-οῦμαι*, μέσ. ἄορ. ῶκειωσάμη, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. (ἔσ)ῶκειῶθην, μέσ. ποικ. ῶκειῶμαι (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ῶκειῶσθαι). [ΠΑΡΑΓ. *οἰκειῶσις* καὶ τὸ μτγν. *οἰκειῶμα*.

Θ. *οἰκίω* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *οἰκίος* καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ *οἶκος*. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ συνήθως εἰς τὸν μέσον τύπον. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *εἰς*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *οἰκειοῦμαι*. *οἰκειῶσαι* ποιῶμαι, *συγγίνομαι* ἢ *σύνεμι τι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἄλλοτριῶ-ῶ*.

Οἰκέω-ῶ, βλ *οἰκίζω*.

Οἰκίζω [=1] ἰδρῶν ἀποικίαν ἢ συνοικισμόν, 2) βάζω κάποιον νὰ κατοικήσῃ)—πρτ. ῶκίζον, μέλλ. *οἰκίω*, ἄορ. ῶκισα. Μέσ. καὶ παθ. *οἰκίζομαι*, πρτ. πάντοτε σύνθ. ῶκίζομην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *οἰκισῶμαι*, μέσ. ἄορ. σύνθ. ῶκισάμην, παθ. μέλλ. *οἰκισθήσομαι*, παθ. ἄορ. ῶκίσθην, ποικμ. ῶκισμαι, ὑπερσ. σύνθ. (κατ)ῶκισομην. [ΠΑΡΑΓ. *οἰκίσις* (διοίκις, ἐξοίκις, κατοίκις, μετοίκις), *οἰκισμός* (κατοικισμός), *οἰκιστὴς* καὶ τὸ μτγν. *ἐξοικιστέον*.

**Ἀνάμικτα Ῥήματα*—N. Φραγκίσκος

Θ. οικίζω. ἐκ τοῦ οἰκιδ-γ=Τὸ ὄ ἐκ τοῦ οὐσιαστ. οἶκος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντικοῦ. (ἐλπὶς ἐλπίδ-ος—ἐλπίδ-γ-ω ἐλπίζ-ω). Το οικίζω εἶναι μβτβ. τοῦ οἰκέω ὦ, τὸ ὅποιον σχηματίζεται διαιώς, ὅπως τὸ ποιεῶ ὦ [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, μετά, ἀπό, παρακατά, συγκατά, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν ἐπί: Ἀοικίζω (ἐπὶ πόλεως)=ἀναστατών μίαν πόλιν μεταφέρων ἄλλου τοὺς κατοίκους τῆς. Δοικίζω (ἐπὶ πόλεως)=διασκορπίζω τοὺς κατοίκους μίᾳς πόλεως ἐδδὸ καὶ ἐκεῖ. Ἀποικίζω=τετῆλλω ἀποικίαν Παρκατοικίζω=βάζω κάποιον νὰ κατοικήσῃ πλησίον ἄλλου. Εἰσοικίζω=εἰσιγῶ κάποιον εἰς μίαν πόλιν ὡς κάποιον. Ἐξοικίζω=ἐκδιώκω κάποιον ἀπὸ τοῦ στίτου κ. ἐξορίζω. Ἐποικίζω=ἐγκαθιστῶ κάποιον ὡς ἔποικον εἰς μίαν πόλιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ οἰκιστὴν τινα ποιῶμαι, οἰκιστὴς γίγνομαι ἢ εἰμί. Παθ. μετοικίσις γίγνεται (Πλάτ. Φαῖδ. 117, γ')

Οἰκοδομέω-ῶ (=ἀνεγείρω οἰκοδομήν, κτίζω). Τὸ ὄ. σχηματίζεται διαιώς. Στερεῖται ἐνεργ. ὕπερσ. καὶ μέσ. μέλλοντος. [ΠΑΡΑΓ. οἰκοδόμημα, οἰκοδόμησις, οἰκοδομητέον καὶ τὰ μτγν. οἰκοδομητός, οἰκοδομητικός (πρβλ. τὸ νεώτερον ἐποικοδομητικὸν εἰς τὴν φράσιν λ. χ. δὲν εἶναι ἐποικοδομητικὸν τῆς ἀξιοπρεπείας σου).

Θ. οἰκοδομεῖν. Τὸ ῥημα εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (οἶκος-δέμω = κτίζω), ἀπὸ τοῦ ὁποῦν καὶ τὸ οὐσιαστ. οἰκοδομία (=οἰκοδομησις). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω ὄ. τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδ. οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. γινική -ος -ος=ους (κράτος-κράτεω-ος=ους—κρατέω-ω-κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρὰ, περὶ ἀπὸ, ἐπὶ, ὑπὸ, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν τὰς ὀβολοτικούς προθ. ἀντί, μετά, ἄπτερ, πρό: Κατοικοδομέω-ῶ =1) σπαταλῶ τὰ χρήματά μου εἰς οἰκοδομᾶς, 2) ἀτοκῶμαι κατὰ μὲ οἰκοδομήν. Δοικοδομῶ =1) κτίζω ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄ ριν, 2) χωρίζω μὲ τείχος. Παροικοδομῶ=κτίζω παραλλήλως. Ἀποικοδομῶ=κλειώ μὲ τείχος. Ὑποικοδομῶ=κτίζω ἀπὸ κάτω. Ἀντικοδομῶ=ἀνεγείρω ὀχυρώματα ἐναντίον κάποιου. Μετοικοδομῶ=κτίζω κατὰ διάφορον τρόπον, τριτοποῦ οἰκοδομήν. Ὑπερκομοδῶ=οἰκοδομῶ ἀπ' ἐπάνω. Προοικοδομῶ=οἰκοδομῶ πρωτίτερα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ ἰδρῶν, κτίζω. Παθ. οἰκοδομία γίγνεται.

Οἰκονομέω-ῶ (=διοικῶ τὸν οἶκον, κυβερνῶ)—ἄορ. ὤκονομησα, πρμ. ὤκονομηκα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. οἰκονομήσω, παθ. ἐνεστ. οἰκονομοῦμαι (πολιτεία ἀρίστη ὑπὸ τῶν ἀρίστων οἰκονομῶμενη, Ἀριστοτέλης). Τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντῶν ὄλοι οἱ χρόνοι εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ. Δ. καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν, ὅπου τὸ οἰκονομῶ-οἰκονομοῦμαι=κανονίζω-κανονίζομαι κατὰ θεῖαν παραχώρησιν (ἢ παρθενία καὶ ἡ παιδοποιία ἐν τῇ Παρθένῳ ὤκονομήθη). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. οἰκονομία, οἰκονομητέον, οἰκονομητικός, ἀνοιχοδόμητος καὶ τὸ ἐπίορ. ὤκονομημένως.

Θ. οἰκονομεῖν. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκονόμος (οἶκος-νέμω), ἐκ τοῦ ὁποῦν οἰκονομία καὶ οἰκονομικός Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδ. οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εἰς-ος=ους (κράτος—κρατέω-ω—κρατέω-ῶ)]ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰς προθ. κατά, διά, μετά, ἐπί, ἐξ: Κατοικονομέω-ῶ=οἰκονομῶ καλὰ. Δοικονομῶ=οἰκονομῶ Μετοικονομῶ=οἰκονομῶ ἄλλως. Ἐποικονομοῦμαι ὡς παθ.=οἰκονομοῦμαι Ἐξοικονομῶ, ὅπως καὶ σήμερον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, οἰκέω καὶ διοικέω-ῶ, κυβερνάω-ῶ.

Οικτίζω, βλ. οἰκτίρω.

Οικτίρω (=αἰσθάνομαι οἶκτον, λύπην, εὖσπλαχνίζομαι)—πρτ. ὤκτιρον ἄορ. ὤκτιρα. Παθ. οἰκτίρομαι, πρτ. ὤκτιρόμην (Ἐπερείδ. Ἀποστ.). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. οἰκτερῶ (ποιητ.). Μεταγενέστερος τύπος τοῦ οἰκτίρω εἶναι οἰκτιρέω, μέλλ. οἰκτιρήσω, ἄορ. ὤκτιρησα (ποιήσατε πρεσβείαν τοῦ οἰκτιρήσαι ἡμᾶς), παθ. ἄορ. ὤκτιρήθην.

[ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *οἰκιμóς, οἰκίρων* (=ἐλεήμων' προβλ. *οἰκίρων* καὶ *ἐλεήμων ὁ Κύριος*).

Θ. *οἰκίω* (*οἰκίω μός*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *j=οἰκίω-j*. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ *j* πρὸς τὸ *ρ* (*οἰκίρω*), τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἑνός ἐκ τῶν δύο *ρ* καὶ ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ *i=οἰκίω*. Τὸ *ρ* φέρεται καὶ ἐπὶ τὸν ὀλιγώτερον ὄρθον τύπον *οἰκίρω*, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ποιητ. μέλλ. *οἰκίρω* (*οἰκίρω-οἰκίρω-j-οἰκίρω-οἰκίρω*). Τὸ θ. τοῦ *ρ* προήλθεν ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *οἰκίος*, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ το ποιητ. ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πεζογράφους ἀπαντῶν *οἰκίω* (=οἰκίω), μέλλ. (*ἀντιοικίω*, ἀδρ. *φκίσις*, μέσ. ἔνεστ. *οἰκίσομαι*, πρτ. *φκίσομαι* Παράγ. τοῦ *οἰκίω*: ἀνοικίσις καὶ τὰ ποιητ. *οἰκίσις-οἰκίσις* (=θρηῖος). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν πρόθ. κατὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ: *Κατοικίω*—*Υπεροικίω*=αἰσθάνομαι ὑπεροβικὸν οἰκίον, συμπάθειαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δι' οἰκίον *ἔχω τινά, ἔλεω, λυποῦμαι πρὸς τινά, οἰκίω*. Παθ. οἰκίον *τυγχάνω ὑπό τινος*. [ΑΝΤΙΘ. *εὐδαιμονίω, μακαρίζω*.

Οἰώζω (=κλαίω δυνατά, σκάζω, πλαντάζω). Τὸ *δ*. εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητικὸς *οἰώσομαι* καὶ ὁ ἀδρ. σύνθ. (*ἀνά, ἀπὸ*) *ῥίμωξα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. (*ἀπ*)*ώμοξον* (Ἰωσ. Ἀρχ. Ζ', γ', β), ἔνεογ. μέλλ. *οἰώσω*, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἀδρ. *ῥιμώθη* (=ἐθρηνήθη), παθ. πρκμ. *ῥιμώγμαι*, καὶ οἱ δύο ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. *οἰμωγή*, τὰ ποιητ. *οἰμωγία, οἰμωγός, οἰμωκτός* (=ἀξιολύπητος), *ἀνοἰμωκτος* καὶ τὸ μτγν. *οἰμωξίς* (=οἰμωγή).

Θ. *οἰμωγ*. ἐκ τοῦ σχελιαστικοῦ ἐπιφωνήματος *οἰμοί*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *j=οἰμώγ-j=οἰμώξ* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *ωζω* οὐρανικοληκίων (*κρωγ-γω=κρώζω-οἰμώζω=οἰμώξω*). Εἰς τοὺς μτγν. τὸ *ρ* ἔλαβε καὶ τὸν τύπον *οἰμώτις*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς πρόθ. *ἀνά* καὶ *ἀπό*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *δύδρομαι*.

Οἰνοχοέω-ῶ (=χύνω κρασί εἰς τὰ ποτήρια, κερνώ). Τὸ *δ*. εἶναι ποιητικόν καὶ μτγν. Εἰς τὴν ἀττικὴν πεζογραφίαν ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστὼς καὶ ὁ μέλλ. *οἰνοχοήσω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ πρτ. *ἔρνοχοέσον-ουν*, ἀδρ. *ἔρνοχοήσα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *οἰνοχόμα* (=ἔσθη) κατὰ τὴν ὁποίαν προσεφέρετο οἶνος).

Θ. *Φοινοχος*. Τὸ *ρ* εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *Φοινοχός* (*οἶνος-γέω*) καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν *ρ*, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολ. οὐδ. εἰς *-ος* γεν. *-εο* *-ος*=*ους* (*κράτις-κράτεος*=*ους*-*κρατέω* *κρατέω-ῶ*) Ὁ πρτ. καὶ ἀδρ. τοῦ *ρ*. εἰς τοὺς ποιητὰς ἔλαβαν αὐξησιν *η-ῆ* *Φοινοχόσον-ῆ* *Φοινοχόησα* καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *σ* καὶ ἀντιμεταθῶσιν (βλ. σημ. σελ. 100) *ἔρνοχοέσον-ουν*=*ἔρνοχοήσα*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἔρχω οἶνον ἢ ἀπλῶς ἔρχω* *Τὸ κεράννυμι* ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κερνώ εἶναι μτγν.

Οἶμαι καὶ οἶμαι [οἶει, οἶεται, οἶόμεθα κλπ.] (=νομίζω, φαντάζομαι) ἄ π ο θ. μετὰ τὸν ἔνεστ. διὰ θ.—πρτ. *οἶομαι* καὶ *οἶομαι* (ῥο, ῥο, οἶόμεθα κλπ.), μέσ. μέλλ. *οἶήσομαι*, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. *οἶήθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐσχηματίσθη καὶ παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *οἶηθήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *οἶησις* (=φαντασία, ὑπερφάνεια) καὶ τὰ μτγν. *οἶημα* (=οἶησις), *οἶηματίας* (=φαντασμένος), *οἶητέον*, *οἶητός* (=ὁ κατὰ φαντασίαν ὑπάρχων).

Θ. *οἶ-* καὶ μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ πρόσφ. *ε=οἶε-*, τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου *οἶη-*. Οἱ τύποι *οἶμαι* καὶ *οἶομαι* σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς *-μι*, στεροῦνται τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος *ο* καὶ δὲν ἔχουν ἄλλα πρόσσωπα, ἃν καὶ εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Περγάμου (118, 18) φέρεται καὶ ὁ τύπος *οἶμεθα*. Οἱ τύποι αὗτοι ἐξηρημοποιοῦντο κυρίως παρενεθικῶς (*καὶ ὅπως ἄριστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς*, Δημοσθένης). Εἰς τὸ β' πρόσσωπ. τοῦ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. *οἶε* διτηρήθη

ἡ ἀρχαιότερα γραφή μὲ *ει*, ὅπως εἰς τὸ *βούλει* τοῦ *βούλομαι* καὶ τὸν μέλλ. ὄψει τοῦ *ὄρω*. Εἰς τὸν Ὅμηρον ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. τύπος τοῦ ὄ *οἶω* καὶ μὲ ἀναλελυμένην τὴν διάφθογγον *οἶω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί καὶ σύν: Ἀντιοἶομαι=ἔχω ἀντίθετον γνώμην. Συνοἶομαι=ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, συμφωνῶ. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ἤξεομαι οἶμαι.

Οἶχομαι (=ἀναχωρῶ· ἀκριβέστερον=ἔχω ἀναχωρήσει) ἄ π ο θ. μ ἐ ἔ ν ε ρ γ. ἄ μ τ β. δι ἄ θ ε σ ι ν. Ὁ ἐνεστώς ἔχει σημασίαν προκμ. καὶ ὁ ποτ. ὑπερσυντελικῶν ἢ ἀορίστου—πρτ. *ὄχουην*, μέσ. μέλλ. *οἶχησομαι*. Τὰ λοιπὰ ἕκ τοῦ συνωνύμου *ἀπέροχομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. προκμ. *ὄχηκα*, ποιητ. καὶ μτγν., καὶ μτγν. παθ. προκμ. *ὄχημαι* (πρβλ. παρφημένους χρόνος). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *οἶχητέον*.

Θ. 1) *οἶχ-* καὶ 2) μὲ τὸ προσφ. *ε οἶχε-*, τὸ ὅποιον πρὸ συμφώνου *οἶχη-*. [ΧΡΗΣΙΣ: Τὸ ὄ. συνήθως λαμβάνει κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου κατὰ μετοχὴν (κατηγορηματικὴ μτχ.), ὅτε ἡ μὲν μτχ. ἀποδίδεται εἰς τὴν σημερινὴν γλώσση μὲ ῥῆμα, τὸ δὲ ὄ. μὲ ἐπίρρημα ἢ ἄλλην ἐπιρρηματικὴν ἐκφρασίαν. Οὕτω *ὄχετο ἀπὼν*=ἀνεχώρησε ταχέως, ἔγινεν ἀφαντος, *ὄχετο φεύγων* εἰς τὰ ὄρη=ἀπῆλθε δρομαίως εἰς τὰ ὄρη. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, διά, παρά, ἐξ*, πρὸ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μὲ τὴν ἀπό: *Κατοἶχομαι*=ἔχω φύγειν διὰ κάτω, διὰ τὸν Ἄδην. *Αἰοἶχομαι* ἐπὶ χρόνον=ἔχω περᾶσει ἐπὶ προσώπων=ἔχω ἐξαφανισθῆ, ἐκλείπει. *Ἐξοἶχομαι*=οἶχομαι. *Προοἶχομαι*=ἀναχωρῶ πρωτίτερα. *Ἀποἶχομαι*=εἶμαι μακρόν, λειπῶ· εἰς τὴν μτχ. οἱ ἀποἶχομενοι κατ' εὐφημισμὸν=οἱ ἀποθαμένοι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπαλλάττομαι, ἀπέροχομαι, φεύγω. [ΑΝΤΙΘ. ἀφικνούμαι, ἔρχομαι, ἦκω, παραγίνομαι.

Οἰωνίζομαι (=προμαντεύω παρατηρῶν τὸ πέταγμα ἢ τοὺς κρωγμοὺς τῶν πουλλῶν· γενικῶς=μαντεύω, προλέγω) ἄ π ο θ. μ ἐ ἔ ν ε ρ γ. δι ἄ θ. —πρτ. *οἰωνίζουην*, μέσ. ἄορ. *οἰωνισάμην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. *οἰωνοῦμαι*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *οἰωνιστήριον*, *οἰωνιστικὸς*, τὸ ποιητ. *οἰωνιστής*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *οἰώνισμα* καὶ τὸ μτγν. *οἰωνισμὸς* (πρβλ. τὸ σημερινὸν ὁ προοικνισμὸς—οἱ προοικνισμοί).

Θ. *οἰωνίς*· ἕκ τοῦ οἰαστ. ὁ *οἰωνός* (=σαρκοφάγον μαντικὸν ὄρεον). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντολογητικῶν (*ἐλπίς-ἐλπίδος-ἐλπίδ-ω*=ἐλπίζω—*οἰωνός-οἰωνίδ-ω*=*οἰωνίζω*). Ὁ Πρτ. καὶ ἄορ. δὲν ἔλαβαν *ι* ὕψην, ὅπως εἰς τὰ ὄ. *αἶσθαι* (=ξηραίνω), *οἰκουρῶ-ω* καὶ εἰς τὰ ἕκ τοῦ *οἰστρος* (=βροδύμναι) παραγωγα ἢ παρασύνθετα (*οἰστροῦ-ω* καὶ τὸ μτγν. *οἰστρολατῶ-ω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *μετά* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν ἀπό: *Μετοἰωνίζομαι*=παρέχω αἰσιωτέρους οἰωνούς. *Ἀποἰωνίζομαι*=ἀποφεύγω κατὰ ὡς κακὸν οἰωνόν (πρβλ. καὶ τὰ σημερινὰ *προοἰωνίζομαι*—κακόν, καλόν, εὐτυχίαν κλπ.—=οἰωνίζομαι ἕκ τῶν προτέρων, προβλέπω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *μαντεύομαι*.

Ὀκέλλω (μτβτ. ἐπὶ κυβερνήτου ἢ ναυτῶν πλοίου=δίπτω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· ἄμτβ. ἐπὶ πλοίου=πέφτω ἔξω)—πρτ. (ἐπὶ) *ὄκελλον*, ἄορ. *ὄκειλα*.

Θ. *κελ-* τοῦ ποιητ. ὄ. *κέλλω* (=πλησιάζω μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), τὸ ὅποιον μὲ τὸ προθεματικὸν φωνήεν *ο*=*ὄκελ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστώτος μὲ τὸ πρόσφ *j*=*ὄκέλ-j*=*ὄκέλλ-* (πρβλ. τὸ λατιν. *per-cello*=συγκρούω, κυπῶ κατὰ ἑπάνω εἰς κάτι). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐπὶ* καὶ *ἐξ* χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *ἀ-λου*. [ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς ἄμτβ. σημασίας *ἐκπίπτω*· ἐπὶ μτβ. τὸ μτγν. *προσαράττω* ἢ *προσαράσσω*.

Ὀκνέω-ω (=διστάζω, φοβοῦμαι)—πρτ. *ὄκνεον-ονν*, μέλλ. *ὄκνησω*, ἄορ. *ὄκνησα*. Τὰ ἔλλείποντα ἕκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *ὄκνητέον*.

Θ. *ὄκνε* ἕκ τοῦ οἰαστ. *ὄκνος* (=ἀμφιβολία, δισταγμὸς, ἀποχὴ ἀπὸ καθ' ἐνέργειαν), ἕκ τοῦ ὀποιου καὶ *ὄκνηρός*. Το ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ

ῶ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εσ ος = οὐς (κράτος-κράτεος-ος = οὐς -κράτεω-κράτεω ῶ) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἀπὸ χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημεσίαν τοῦ ἁπλοῦ] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μεσὸς ἐμὶ ὄκτου, ὄκτος ἐστὶ μοι (ποιεῖν τι) δέδοικα, διατάξω, ἐνδοιάξω, ὀρθοδέω ῶ, πηξω, φοβοῦμαι. Ὁζ. μετρ. εἶναι τὸ ὄκνον παρέχω ἢ φέρω ἢ ἐντίθημί τι. Παθ. ὄκνος ἐγγίγνεται. [ΑΝΤΙΘ. θαρσέω ῶ, τολμάω ῶ.

Ὀλιγωρέω-ῶ (=ὀλίγον φροντίζω διὰ κάτι, παραμελῶ, δὲν προσέχω) — ποτ. ὀλιγοῦρεον-ουν, μέλλ. ὀλιγορήσω, ἄορ. ὀλιγώρησα. Παθ. ὀλιγοῦρομαι-οῦμαι, παθ. ἄορ. ὀλιγορήθη, παθ. ποικμ. ὀλιγώρημαι. [ΠΑΡΑΓ. ὀλιγορητέον καὶ τὰ μετρν. ὀλιγώρημα, ὀλιγώρησις (=παραμέλησις).

Θ. ὀλιγορ-. Τὸ ῶ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγορος (ὀλιγος-ῶρα [=φροντίς] = ἐκείνος ποῦ δίδει ὀλίγην ἢ καμμίαν προσοχὴν ἢ φροντίδα. Ἐξ αὐτοῦ καὶ ὀλιγορία. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῶ. ἔγνε κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω ῶ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστ εἰς -ος γεν. -ος ος = οὐς (κράτος-κράτεω-κράτεω ῶ) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ παρῶ: Κατολιγορέω-ῶ = παραμελῶ τελείως. Παραολιγοῦῶ = παραμελῶ ὀλίγον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὀλιγώρος ἔχω πρὸς τι ἢ ἀπολύτως ὀλιγώρος ἔχω, ὀλιγώρος ἔχω τινός (Ἰσοκρ. 5, 71) ὀλιγώρος διάκειμαι πρὸς τι, ἐν ὀλιγορία ποιοῦμαι τι, εἰς ὀλιγορίαν τρέπομαι τινος. ἀσελέω ῶ, ἀφροντιστέω ῶ, ὀρθνυέω ῶ, ὀρσιωνέω [ΑΝΤΙΘ. ἐπιμελειάν τινος ποιοῦμαι, μέλει μοί τινος, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τι, ἐπιμελομαι ἢ ἐπιμελούμαι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀντίθετον τοῦ ὀλιγοῦ σπάνιον ῶ. πολυορέω ῶ.

Ὀλισθάνω (=γλιστροῦ). Τὸ ῶ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μετρν. τὸ ῶ. φέρεται ὑπὸ τὸν τύπον ὀλισθαίνω, μέλλ. ὀλισθήσω, ἄορ. ὀλισθηρα καὶ β' ὠλισθον. ποικμ. ὠλισθηκα. [ΠΑΡΑΓ. ὀλισθημα, ὀλισθηρός καὶ τὰ μετρν. ὀλισθησις (πρβλ. τὸ νεώτερον κατολισθησις τοῦ ἐδάφους), εὐολισθησις.

Θ. ὀλισθ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ πρόσφ. αν = ὀλισθάν-. Τὸ ἔνεστ. αὐτὸ θ. μετὸ πρόσφ. j (ὀλισθαν-j) καὶ τὴν ἐπένθεσιν αὐτοῦ = ὀλισθαν ἔδωκε τὸ θ. τοῦ ποιητ. καὶ μετρν. ὀλισθαίνω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀπὸ καὶ εἰς τοὺς μετρν. καὶ μετὴν κατὰ: Ὀλισθάνω — ἀπολισθάνω = διωφεύγω, ξεγλιστροῦ. Κατολισθάνω ἢ κατολισθαίνω = δι' ὀλισθήσεως καταπιπτο, βυθίζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀποδιδοράκω, διαδύομαι, δραπειτέω, ὑπεκφεύγω, ὑπεκχορέω ῶ, υπεξέχομαι.

Ὀλλυμι καὶ ὀλλύω (=καταστρέφω, ἀφανίζω). Εἰς τοὺς ἄτι-
κοὺς πεξογράφους πάντοτε σύνθ. ἰδίως μετὴν προθ. ἀπὸ: ἀπόλλυμι
καὶ σπανιώτατα ἀπολλύω — ποτ. ἀπώλλυν καὶ ἀπώλλυον, μέλλ. ἀπολῶ,
ἄορ. ἀπόλεσα, ποικμ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν, τετελ. μέλλ.
ἀπολωλέκωσ ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, ποτ. ἀπωλλύην, μέσ. μέλλ. ὡς
παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἄορ. β' ὡς παθ. ἀπωλύην (ὑποτ. ἀπόλωμαι
κλπ., εὐκτ. ἀπολοίμην, προστ. ἀπολοῦ, ἀπαρέμφ. ἀπολέσθαι, μετ. ἀπο-
λούμενος-η-ον), ποικμ. β' ἔνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα, ὑπερσ. ἀπαλώλειν καὶ
μετὸν ἀρχαϊκώτερον τύπον ἀπωλώλη καὶ ὄχι σπανίως χωρὶς αὐξήσιν
ἀπολώλη (εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα,
πάλαι ἂν ἀπωλώλη, Ἄπολ. Πλ. κεφ. 19). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν
ἀπόλλυμι ἑμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ ἔνεργ. μέλλ.
εἶναι ἀπολέσω, εἰς δὲ τοὺς μετρν. παρἁλλήλως πρὸς τὸν ἀπολῶ
(Ἄπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν — Ἄπολεις πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν
ψυχὴν μου) ἀπαντᾷ καὶ ὁ ποιητ. ἀπολέσω. Εἰς τοὺς μετρν. ἐπίσης φέ-
ρεται καὶ παθ. μέλλ. ἀπολεσθήσομαι καὶ παθ. ἄορ. ἀπωλέσθην (Ἰωσ.
Ἄοχ. ΙΑ', η, 5). [ΠΑΡΑΓ. ἐξώλεια, ἐξώλη: (=τελείως κατεστραμ-

μένος, διεφθαρμένος), *προώλης* (=ἐκεῖνος πού τοῦ ἀξίζει νά χαθῆ προώως ἀπό τὸ πρόσωπον τῆς γῆς λόγω τῆς κακῆς διαγωγῆς του), *δλειθρος*, τὰ ποιητ. *δλειθρ* (=καταστροφεύς), *πανώλης* (=ὁ ἐντελῶς κατεστραμμένος) καὶ τὸ μτγν. *ἀπώλεια*.

Θ *ὀλ* καὶ *ὀλε* (πρβλ. μέλλ. *ὀλέ-σω*=*ὀλέω-ὀλω*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *ὀλ* μετὰ τὸ πρόσφ. *ν* καὶ τῆς ἀφομοίωσιν τοῦ *ν* πρὸς τὸ *λ*=*ὀλλν*. Τὸ ε τοῦ θ *ὀλε* δὲν ἔκτεινται εἰς μακρὸν πρὸ συμφώνων. Ὁ πρkm. καὶ ὑπεροσ. ἐσηματισθησαν μὲ ἀπικον ἀναδιπλασ. (*ἀπ-ὀλ-ὀλ-εκα-ἀπ-ὀλ-ὀλ-α*) [ΣΥΝΘ. Ἐκτος τῆς ἀπὸ τὸ *ὀλλνμ* φέρεται σύνθ. καὶ μετὰ τὰς προθ. *διά*, *ἀναπό*, *παραπό*, *συναπό*, *προαπό*, *προσαπό*, *ἐναπό*, ἐξ: *Διόλλνμ*—*ἐξόλλνμ*=καταστρέφω τελείως. *Ἀναπόλλνμ*=καταστρέφω ἐκείνον, πού μὲ καταστρέφει. *Παραπόλλνμ*=καταστρέφομαι παρ' ὄξειαν, ἀδίκως. *Προσαπόλλνμ*=χάγω προσέτι. *Ἐναπόλλνμ* ὡς ἀποθ=χάνομαι κατὰ τὴν διόρθωσιν μιᾶς καταστάσεως (Ἀθηναῖοι ἐνόμιζον κέρδος εἶναι τῷ δήμῳ, εἰ οἱ ἱππεῖς ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο, Ξενοφ. Ἐλλ. Γ') [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δλειθρον* φέρω *ινί*, *ἀναίρεσθ* ὡ, *ἀφανίζω*, *καταλύω*, *καταστρέφω*, *λυμαίνομαι*, *λωβᾶσθαι-ῶμαι*, *φθειρῶ* ἀπὸ τὸ συνώνυμον *φθειρῶ* διαφέρει τὸ ἀπόλλνμ κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ἀπόλλνμ=ἐξαφανίζω τελείως, τὸ δὲ φθειρῶ=μεταβάλλω εἰς τὸ χειρότερον. [ΑΝΤΙΘ. *σφίζω*, *κομίζομαι*, *κίνομαι ὀμαι*.

Ὀλοκαυτέω-ῶ (=θγσιάζω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δλόκληρον τὸ σφάγιον, προσφέρω ὀλοκαύτωμα)—πρτ. *ὀλοκαύτεον-ουν*, ἄορ. *ὀλοκαύτησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἀντὶ τοῦ τύπου *ὀλοκαυτέω-ῶ* οἱ μτγν. ἐσηματίσθησαν ἔνεστ. *ὀλω* καὶ *-ίζω ὀλοκαυτώω* καὶ *ὀλοκαυτιζῶ*, τῶν ὁποίων φέρονται ἐμαλῶς σχηματιζόμενοι ἴδιοι οἱ χροῖοι πλὴν τοῦ πρkm. καὶ ὑπερουντελ. Φέρεται ἐπίσης καὶ παθ. φωνῆ τοῦ *ὀλοκαυτώω ὀλοκαυτούμαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ἐκ τοῦ *ὀλοκαυτιζῶ-ῶ* μτγν. *ὀλοκαύτωμα*, *ὀλοκαυτίωσι*.

Θ. *ὀλοκαυτε* ἐκ τοῦ ὑποτιθεμένου ἀλλ' ἀνυπάρχτου εἰς τοὺς ἀπικόνους περσογράφους ἐπιθ. *ὀλόκαυτος*, τὸ ὁποῖον εἶναι μεταγενέστερον δημοφιλῆ γήμημα. Τὸ ὄ ἐσηματίσθη κατὰ τὰ εἰς *-εω* συνηρημένα, τὰ ὁποῖα παρηγήθησαν ἀπὸ *-ύδες*. σιγμὸς εἰς *-ος* γεν. *εσ-ος*=*ους* (*κρατός*—*κρατέσω*—*κρατέω-ῶ*). Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐπιθέτου καὶ τὰ μτγν. *ὀλοκαυτιζῶ* καὶ *ὀλοκαυτιζῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βύω*.

Ὀλολύζω (=ἐκβάλλω ὄξειαν κραυγὴν εἰς ἐκδήλωσιν χαρᾶς ἢ (σπανιότερον) λύπης, φωνάζω δυνατὰ)—πρτ. (συν)ωλόλυζον, ἄορ. *ὀλολύξα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποιητ. μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *ὀλολύξομαι* καὶ μτγν. *ὀλολύξω*. [ΠΑΡΑΓ. *ὀλολυγή*, τὰ ποιητ. *ὀλόλυγμα* καὶ *ὀλολυγμός* καὶ τὸ μτγν. *ὀλολυγν-όνος* [=1] κραυγῆ τοῦ ἄρρενος βατράχου, 2) εἶδος πτηνοῦ ἢ βατράχου].

Θ. πεποιημένον *ὀλ*, ἐκ τοῦ ὁποῖου μὲ ἀναδιπλασιασμὸν ἀποδίδονται τοῦς ἐπαναλαμβάνομενους ἤχους κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, τῆς ὁποίας φανεροῦναι τὸ ῥῆμα, *ὀλ-ὀλ* (λατιν. *ul-ul*). Ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ θ. καὶ μὲ τὴν κατάληξιν *εζω* κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὸ *γούζω* (βλ. *γούζω*)=ὀλολυξ. Ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀρχικὸν θέμα καὶ ὁ μεταγενέστερος τύπος τοῦ θ. *ὀλολύττω*. Τὸ *ν* εἶναι παντοῦ μακρὸν. Τὸ ὄ κυριαρχεῖται ἐπὶ τῶν προσευχομένων γυναικῶν (*ὀλόλυξαν μὲν αἱ γυναῖκες, ἠγάλαξαν δὲ οἱ ἄνδρες*) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σὺν* καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *ἀνά* καὶ κατὰ χωρὶς μεταβολῆς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὀλολυγῆ* *χρῶμαι*, *κράζω* κλπ. (βλ. *κράζω*).

Ὀλοφύρομαι (=θρηγῶ, κλαίω) ἄ π ο θ. μ έ σ.—πρτ. (ἀπ)ωλοφυρόμην, μέλλ. *ὀλοφύροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ὀλοφύρομαι*, παθ. ἄορ. ὡς ἔνεργ. *ὀλοφύροθην*. [ΠΑΡΑΓ. *ὀλοφυρός*, *ὀλόφυρος*.

Θ *ὀλοφθ*. Τὸ θ τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πόσφ. *ν*=*ὀλοφθν*. Διὰ τῆς ἀφομοίωσος τοῦ *ν* πρὸς τὸ *ρ*, τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο *ρ* καὶ τῆς ἀνα-

πληρωματικής εκτάσεως τοῦ ὄ=δλοφθo-γ=δλοφθoo=δλοφθoo. [ΣΥΝΘ. Μὲ τῶς προθ. ἀνά, κατά, ἀπό, πρὸς: Ἐπολοφύρομαι=κλαιω μεγαλοφώνως· εἰς τοὺς παροφθήμενους χρόνους=πυῶν νά κλαίω, ἀτοκλαίω (καὶ γὺν ἀπολοφνράμενοι ἀπαχωρεῖτε, Θουκυδ. Περικλ. Ἐπιτάφ.) | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δλόφρσαι ποιοῦμαι, δλοφρμῶ χρωῖμαι, πρὸς δλοφρμῶν τρέπομαι, δδύρομαι κλπ. (βλ. δδύρομαι).

Ἑομαλίζω (=καθιστῶ κάτι δμαλόν, ἴσπεδῶνα). Ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστος. Παθ. μέλλ. ὡς παθ. δμαλιοῦμαι, παθ. πρκμ. δμάλισμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. δμαλίσω καὶ δμαλιῶ, ἄορ. δμάλισα, παθ. μέλλ. δμαλισθήσομαι, παθ. ἄορ. δμαλίσθηην, ὅλοι μτγν. | ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. δμαλισμός, δμαλιστέον, δμαλιστής.

Θ. δμαλιζ- ἐκ τοῦ δμαλίδ-γ. Τὸ ὄ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. δμαλός κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοικολήγειον (ἔρις-ἐριδός-ἐριδ-γ-ω=ἐριζῶ). Ἄπο τὸ δμαλός καὶ τὸ τῆς αὐτῆς σημασίας ὄ. δμαλῶν (ἄορ. δμάλνω, παθ. ἄορ. δμαλίνθηην), τὸ ὅποιο ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐξ ἐπιθέτων εἰς -ὺς παροχθέντων ὄημάτων (ἡδύς-ἡδύνω κλπ.) | ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. ἐξ: Ἐξομαλίζω=καθιστῶ κάτι πάρα πολὺ ὀμιλόν, λείον. Εἰς τὴν σημερινὴν γλώσσα, ἐξομαλῶνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δμαλόν ποιῶ, λείνω, ξέω, δμαλῶνω. Παθ. δμαλός εἰμι.

Ἑομαλύνω, βλ. δμαλίζω.

Ἑομιλέω-ῶ (=συναναστρέφομαι, ἔχω σχέσεις)—πρτ. δμίλειον· σον, μέλλ. δμιλήσω, ἄορ. δμιλήσα, πρκμ. δμίληκα, ὕπερσυντ. δμιλήκειν. [ΠΑΡΑΓ. δμιλημα, δμιλητής (ἠθλ. δμιλήτρια), δμιλητικός, ἀνομιλήτος (=ἐκείνος ποὺ δὲν ἔχει σχέσεις μὲ ἄλλους, ὁ ἀκοινωνήτος), τὸ ποιητ. δμιλητός καὶ τὸ μτγν. δμιλητέον.

Θ. δμιλε-. Τὸ ο εἶναι παρσυνθ. ἐκ τοῦ οὔσιαστ. (δμός [=κοινός]-ἴλος [=πλήθος]), ἐκ τοῦ ὀποιου καὶ δμιλία (=συναναστρέφῃ: Ὀμιλία κακαὶ σθεῖροντιν ἡθη χορηγία, Παῦλος). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρηχθησαν ἀπο οὔδθ. ἀνμῶλῆκα οὔσιαστ. εἰς -ος γεν. εο-ος=ους (χράτος-κρατέω=κρατέω ὄθ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐξ καὶ πρὸς: Ἐξομιλέω-ῶ=δμιλῶ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ μέσ. τύπος ἐξομιλοῦμαι=περιφερομαι μακρον τῶν συντρόφων, τῶν φίλων μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δμιλεῖα χρωῖμαι, δμιλίαν ποιοῦμαι, σύνεμι, σγγήγομαι, πελάζω, πλησιάζω, συμμειγγνμι, σινδιατρίβω χρωῖμαι.

Ἑομνῦι καὶ σπανιώτατα ὀμνῶ (=ὀρχίζομαι)—πρτ. ὀμνῦν καὶ ὀμῦον, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. ὀμοῦμαι (ὀμεῖ, ὀμεῖται κλπ.), ἄορ. ὀμοσα, πρκμ. ὀμῶμοκα ὕπερσ. ὀμωμόκεν, τετελ. μέλλ. (ἀντ)ομωμοκῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. πάντοτε σύνθ. ὀμῦμαι, πρτ. σύνθ. ὀμῦμην, παθ. μέλλ. ὀμοσθήσομαι, μέσ. ἄορ. σύνθ. ὀμοσάμην, παθ. ἄορ. ὀμῶθηην καὶ ὀμῶσθηην, πρκμ. γ' ἔν. ὀμῶμοσαι καὶ ὀμῶμοσαι, γ' πληθ. ὀμῶμονται καὶ μτχ. ὀμωμοσένος. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἔνεργ. μέλλ. ὀμῶσω, μέσ. πρκμ. ὀμωσομαι. Γενικῶς εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ ὁ βαρύτερος τύπος τοῦ ὄ. ὀμνῶ. [ΠΑΡΑΓ. ἀντωμοσία, ὀμωμοσία (=δ ὄρκος τῶν διαδίκων κατὰ τὸ στάδιο τῆς ἀναρίσεως), ὀμωμοσία (=αἴτησις ἀναβολῆς δίκης), σννωμοσία, σννωμοτής, ἀνώμοτος, ἀλώμοτος, (τὸ) σννώμοτον (=οἱ ἀπὸ κοινοῦ δοθέντες ὄρκος, ἔν-ορκος συμφωνία).

Θ 1) ὀμ, 2) ὀμο-, 3) ὀμοσ- (ὀπως δεικνύει τὸ δηρηκὸν ὀμοσα. ὁ παθ. μέλλ. καὶ ἄορ. ὀμοσθήσομαι-ὀμῶσθηην καὶ ὁ πρκμ. ὀμωμοσένος). Τὸ θ τοῦ ἔνεστ. ὀμ- μὲ τὸ πρόσφ νν=δμ-νν. Ὁ χαρακτήρ ο τοῦ θ ὀμο δὲν ἐκτείνεται πρὸς σμφῶνον Ὁ πρκμ. καὶ ὕπερσ. ἐσχηματίσθησαν μὲ ἀτίκτον ἀναδίπλασ. ὀμ-ὀμ-οκα, ὀμ ωμ ὀκειν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, διά, ἀντί, ἀπό, ἐπί, ὑπό,

ἀνθυπό, συνεπέ, ἔξ, πρός, πρό: *Ἀντόνυμι=ὀρκίζομαι καὶ ἐγώ· ὡς νομικὸς δρος λέγομεν. περί τῶν οὐδικῶν: ἐπί μὲν τοῦ κατηγοροῦ=ὀρκίζομαι κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ὁποία προηγεῖτο τῆς δίκης, οὐτὶ θά ἀποδειξῶ τὴν κατηγορίαν· ἐπὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου=ὀρκίζομαι, οὐτὶ θά ἐκθέσω ὄλην τὴν ἀλήθειαν κατὰ τὴν ἀπολογίαν μου. *Ολόκληρος αὐτὴ ἡ διαδικασία ἐλέγετο ἀντομοσία. *Ἀτόνυμι=ἐξόμνημι=1) βεβαιῶ ἐνόρκως, 2) ἀνοῦμαι ἐνόρκως. *Ἐτόνυμι=ὀρκίζομαι ἐπάνω εἰς κάτι [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πίστις ἢ δεξιὰς· δίδωμι, πιστὰ δίδωμι Τὸ παθ. πίστις, δεξιὰς, πιστὰ λαμβάνω παρὰ τινος. Τὸ συνών. ὀρκόομαι οὔμαι καὶ ὀρκίζομαι εἶναι μτγν.

*Ὀμοιώ-ω (=κάνω κάτι ὅμοιον μὲ κάτιτι· ἀμτβ.=εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω)—πρτ. ὁμοίοσον-ονν, μέλλ. (ἀν)ομοιώσω, ἄορ. ὁμοίωσα. Μέσ. καὶ παθ. ὁμοίσομαι-οὔμαι, παθ. μέλλ. ὁμοιωθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ὁμοιώθην, πρκμ. ὁμοίωμαι. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμένως ὁμοιωῦμαι. [ΠΑΡΑΓ. ὁμοίωμα, ὁμοίωσις, ἀνομοίωσις (=ἔλλειψις ὁμοιότητος· εἰς τὴν Γραμματικὴν=ἡ ἀποβολὴ συμφώνου ἢ μεταβολὴ δασέος εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλόν, ὅταν τοῦτο ὑπάρχη εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους συλλαβὰς μιᾶς λέξεως (γίγνομαι—γίνομαι, λύθητι-λύθητι) καὶ τὰ μτγν. ἐξομοίωσις, ἀφρομοίωσις, παρομοίωσις.

Θ. ὁμοιο· ἐκ τοῦ ὁμοιος ἢ ὁμοιος (ὁμοίος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό ἔξ, πρός. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὁμοίον τι ποιῶ, ὁμοιος γίγνομαι ἢ εἰμὶ τι, ὁμοιον ἐμαυτόν παρασκευάζω τινί (Ἰσοκρ. 5, 113), ἐξισίω ὦ. [ΑΝΤΙΘ. ἀνομοίω. Παθ. ἀνομοίωσις γίγνεται (Πλάτ. Θεαίτ. 166, β').

*Ὀμολογέω-ω (=λέγω τὰ ἴδια μὲ ἄλλον, συμφωνῶ). Τὸ δ-σχηματίζεται ὁμολῶς καὶ εἰς τὴν ἐνεργητ. καὶ εἰς τὴν μέσ. καὶ παθ. φωνήν. Στερεῖται παθ. μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ μέσ. μέλλων. [ΠΑΡΑΓ. ὁμολόγημα, ὁμολογητέον (διομολογητέον, ἀνομολογητέον), εὐδομολόγητος καὶ τὰ μτγν. ὁμολόγησις, ἐξομολόγησις (=1) πλήρης ὁμολογία, 2) ὁμολογία ἁμαρτιῶν, ὁμολογητής (=χριστιανός, πὺν κατεδιώχθη καὶ ἔπαθεν ὑπὲρ τῆς πίστεως μαρτυρικὸν θάνατον· τὸ θηλ. ὁμολογήτρια).

Θ. ὁμολογε· Τὸ ὅ. εἶναι παραινθ. ἐκ τοῦ ὁμολογος (ὁμοῦ-λέγω)=σύνφωνος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ ὁμολογία. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὅ., τὰ ὁποία παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστ. εἰς ος γεν. ος ος=ους (κράτος—κρατέω=κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, ἀντί, σύν, πρός, πρό: *Ἀνομολογέομαι-οὔμαι (ἀποθ.)=ἔσομαι εἰς συνηνέομαι. *Ἀνθολογέομαι-οὔμαι ὡς μέσ.=κάνω συμφωνίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὁμολογίαν καὶ διομολογίαν ποιῶμαι, διομολογέω-ῶ, ὁμοδοξέω-ῶ, ὁμοσιέω-ῶ, ὁμοσφροῖω-ῶ, συγχορῶ-ῶ, σύμφωνι, συμφωνῶ, συγᾶδω, συντίθεμαι τινί καὶ τὸ ποιητ. ὁμοροθῶ-ῶ. Παθ. ὁμολογία γίγνεται. [ΑΝΤΙΘ. ἀρήθω, διαφωνέω-ῶ.

*Ὀμονοέω-ῶ (ἀμτβ.=συμφωνῶ, ἔχω τὴν ἴδιαν γνώμην)—πρτ. ὁμονοέσον-ονν, μέλλ. ὁμονοήσω, ἄορ. ὁμονόησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὅ. εἶναι καὶ μεταβατικόν: ὁμονῶ τινα=φέρω εἰς ὁμόνοιαν κάποιον (τὴν οἰκουμένην εἰρηνεύουσαν ὁμονοεῖς, Κύριε). [ΠΑΡΑΓ. ὁμοιοσητέον, ὁμοιοσητικὸς (=συντελεστικὸς εἰς τὴν ὁμόνοιαν).

Θ. ὁμονοε· Τὸ ὅ. εἶναι παραινθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὁμόνοος=ους, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίρρ. ὁμόνοος (=μὲ τὸν ἴδιον νοῦν, τὴν ἴδιαν γνώμην) καὶ τὸ οὐσιαστ. ὁμόνοια. Ἐσχηματίσθη ὅπως καὶ τὸ ὁμολογῶ, κατ' ἀναλογίαν (βλ. ὁμολογῶ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Εἰς ὁμόνοιαν καθίσταμαι. ὁμόνοια ἐστὶ μοι πρὸς τινα, διομολογέω-ῶ κλπ (βλ. ὁμολογέω-ῶ). Ὡς μτβ. τοῦ ὅ. φέρονται αἱ περιφράσεις ὁμόνοιαν ἐμβάλλω τινί, εἰς ὁμόνοιαν καθίστημι τινα, ποιῶ τινα ὁμονοεῖν (*Ἰσοκρ. 5, 30) [ΑΝΤΙΘ. γνώμη διαφέρωμαι, διχογνωμονέω-ῶ, στασιάζω.

ὄνειδιζω (=διασύρω, ὑβρίζω)—πρτ. *ὄνειδιζον*, μέλλ. *ὄνειδιῶ*, ἄορ. *ὄνειδίσα*. πρkm. *ὄνειδικα*. Τοῦ παθ. ἅπαντᾶ μόνον ὁ ἔνεστ. *ὄνειδίζομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλον ὡς παθητ. *ὄνειδισομαι* (ποιητ.), παθ. ἄορ. *ὄνειδίσθην*, παθ. πρkm. *ὄνειδισμαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ὄνειδιστέον*, *ἐπονείδιστος*, τὸ ποιητ. *ὄνειδιστή-ἦρος*, τὸ ἰωνικὸν *ὄνειδισμα* καὶ τὰ μτγν. *ὄνειδισις*, *ὄνειδισμός*, *ὄνειδιστής*, *ὄνειδιστικός*.

Θ. *ὄνειδιζ-* ἐκ τοῦ *ὄνειδιδ-ζ*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *ὄνειδος* (=μομφή, ὕβρις). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντοκλήκτων (*ἐλπιδ-ἐλλιδ-ος*—*ἐλλιδ-ζ-ω*=*ἐλλίω*). Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ ο εἶναι πρόθεμα (πρβλ. γερμαν. *neid*=*ῥθόνος*). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἐπι χωρὶς μεταβληθὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὄνειδος φέρω τινί*, *εἰς ὄνειδος τίθημι* τινά, *ὄνειδος περιορίζω τινί*, *εἰς ὄνειδος καθίστημι* τινά, *ὄνειδος προστιβόωμι* ἢ *ἐπιφέρω* τινί, *μέμφομαι* κλπ. (βλ. *μέμφομαι*). Ὡς παθ. *ὄνειδος γίγνεται* μοι, *ὄνειδει ἐνέχομαι* ἢ *συνέχομαι*, *ὄνειδη ἔχω* ἢ *ἴσχω*. [ΑΝΤΙΘ. *ἐγκωμιάζω*, *ἐπαίνω*, *εὐλογῶ*.

ὄνινημι (=ὠφελῶ). Ὁ ἔνεστώς ἅπαντᾶ μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικόν τῆς ὀριστικῆς *ὄνινησι*, εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *ὄνιναί* καὶ εἰς τὴν μτγ. τοῦ θηλ. *ὄνινα*, μέλλ. *ὄνήσω*, ἄορ. *ὄνησα*. Μέσ. *ὄνιναί* (μόνον εἰς τὴν ὀριστ., τὴν εὐκτ. *ὄνιναίην* καὶ τὸ ἀπαρέμφ. *ὄνινασθαι*), πρτ. *ὄνιναίην*, μέσ. μέλλ. *ὄνήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ὄνήσην* (μόνον εἰς τὴν ὀριστ., τὴν εὐκτ. *ὄνιναίην* καὶ τὸ ἀπαρέμφ. *ὄνινασθαι*), παθ. ἄορ. *ὄνήθη* μόνον εἰς τὸ ἅπαρ. *ὄνηθήναι* (=ὠφελῆθήναι). Τὰ ἔλλειποντα ἐκ τοῦ *ὠφελέω-ω* καὶ *ὠφελέομαι-οὔμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. παρὰλλήλως πρὸς τὸν μέσ. ἄορ. β' *ὄνήσην*, ὁ ὁποῖος εἰς αὐτοὺς ἔχει τὸν τύπον *ὄνάμην*, ἅπαντᾶ καὶ ἄορ. α' *ὄνησάμην*. [ΠΑΡΑΓ. *ὄνησις*, *ἀνόνητος* [=1] ἐκεῖνος ποῦ δὲν ὠφελεῖται, 2) ὁ ἀνωφελής], τὰ ποιητ. *ὄνήσιμος*, *ὄνητός* καὶ τὰ μτγν. *ὄνήσις* ('Αριστοτ.)=*ὄνησις*, *ὄνητικός*, *ὄνητός*.

Θ. ἀρχικὸν *νη-* (ισχυρόν, πρβλ. *νη-δμος* ὕπνος=*ὠφέλιμος*, εὐχάριστος ὕπνος) καὶ *νῦ-* (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόθεματικὸν φωνῆεν ο καὶ τὸν ἔνεστωτ. ἀναδιπλασιασμόν=*ὄ-νι-νη-δμι-να*. Ἡ εὐκτ. τοῦ μέσ. ἔνεστώτος *ὄνιναίην* καὶ τοῦ μέσ. ἄορ. β' *ὄνιναίην* σχηματίζεται κατὰ τὰ βαρύνοντα, ὅπως τοῦ *ἀγαμαι*, *δύναμαι*, *ἐπίσταμαι*, τοῦ μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ὀνοῦμαι* *ἐπιοῦμαι* καὶ τοῦ *κρέμαμαι*. Συνήθης ἡ χρῆσις τῆς εὐκτικῆς τοῦ μέσ. ἄορ. β' *ὄνιναίην* εἰς εὐχὰς καὶ κατάρας: Ὁ *ὄναίην τῶν τέκνων*=ἄμποτε νὰ ἀπολαύσω τὰ παιδιὰ μου=νὰ χαρῶ τὰ παιδιὰ μου. Ὁ *ὄναίης* καλὸ. *Μὴ ὄνιναίην*=νὰ μὴ χαρῶ τὴ ζωὴ μου. Συχνῆ ἐπίσης ἡ χρῆσις τοῦ ἔνεργ. ἄορ. εἰς τὴν φράσιν: Ὡς *ὄνησάς με!* =πόσο με εὐχάριστήσες! [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὄνησιν ἔχω* [=παρέχω] (=ὄνι-νημι), *ὄνησιν ἔχω* τινός (=ὄνιναίην), *ἀνύτω*, *λοσιτελέω-ω*, *συμβάλλομαι*, *συμφέρω*, *ὠφελέω-ω*. [ΑΝΤΙΘ. βλ. *βλάπτω* καὶ *συνώνυμα*.

ὄνομάζω (=φωναίω κάποιον μετὰ τὸ ὄνομά του, ὀμιλῶ διὰ κάποιον ὀνομαστικῶς). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὀμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελικού. Παθ. *ὄνομάζομαι*, πρτ. *ὄνομαζόμην*, παθ. ἄορ. *ὄνομάσθην*, πρkm. *ὄνόμασαι*. Τὸ μέσ. ἀναλελυμένως *ὄνομάζω* *ἐμαντόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ *ὄνομάζομαι* ἅπαντᾶ καὶ ὡς μέσον. Οὕτω *ὄνομάζέτο με* παῖδα (Οἶδ. Τύραν. 1021). Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ παθ. μέλλ. *ὄνομασθήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ὄνομασία* (παρονομασία), *ὄνομαστέον*, *ὄνομαστικός*, τὸ ποιητ. *ὄνομαστός* καὶ τὰ μτγν. *ὄνόμασις*, *ὄνομαστής* (πρβλ. τὸ σημερινὸν *παρονομαστής*).

Θ. *ὄνομάζ-* ἐκ τοῦ *ὄνομάδ-ζ* κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ὀδοντοκλήκτων

-εις -αζω ἢ (δόξα—δοξάζω, ἀγορά—ἀγοράζω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. διά, μετὰ, ἀντί, ἐπί καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατά: Διονομάζω=δικαικίνω μὲ τὸ ὄνομα· διονομάζομαι=εἰμι μὲ τ' ὄνομα, πολὺ γνωστός, ἔνδοξος. Ἀντιονομάζω=δίδω ἄλλο ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ ποῦ ὑπάρχει. Κατονομάζω=ἀναφέρω ὀνομαστικῶς.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντί τοῦ ὀνομάζω λέγεται καὶ ὄνομα τίθεμαι τι, βοάω (τινα), καλῶ, λέγω, τὸ σπάνιον ὀνομαίνω (μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ὠνόμηνα), προσαγορεύω καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. φωνέω-ῶ. Ἀντί τοῦ ὀνομάζομαι: ὄνομα ἔστιν ἐμοί, ὄνομα ἔχω ἀπό τινος, ἐπωνυμίαν ἔχω (Πλάτ. Φαίδ. 92 δ, 102 γ'), ἀκούω

Ὀνομαίνω, βλ. ὀνομάζω.

Ὀξύνω (=κάνω κάτι ὀξύ, αἰχμηρόν, ἀκονῶ· μτρο.=παροργίζω, ἔξερεθίζω· εἰς τὴν Γραμματικὴν=θέτω τὸν τόνον τῆς ὀξεύας. Εἰς τοὺς μτγν.=ξινίζω). Τὸ ῶ εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. μὲ τὴν προθ. παρῶ—παροξύνω, προτ. παρῶξυνον, μέλλ. παρῶξυνῶ, ἀόρ. παρῶξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παρῶξυνομαι, προτ. παρῶξυνόμεν, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσος παρῶξυνήθη, προκμ. παρῶξυμαι (-νσαι, -νται, -μεθα, -νθε, μμένοι εἰσίν), ὑπερσυντ. παρῶξυμην (-νσο, -ντο, -μεθα, -νθε, -μμένοι ἦσαν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἔνεργ. προκμ. (παρῶξυνκα. παθ. μέλλ. (παρῶξυνθήσομαι, παθ. προκμ. (παρῶξυσμαι. [ΠΑΡΑΓ. παρῶξυντικός, παρῶξυντικός καὶ τὰ μτγν. παρῶξυντής, ὀξυντής, ὀξυντέον (=δεῖ ὀξύνειν, ὀξυντεῖν).

Θ. ὀξύν· ἐκ τοῦ ὀξὺς κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς νρω ἢ. (ἡδύνω, βαθύνω κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j=ὀξυν j. Μὲ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπλήρωσιν. ἔκτασιν τοῦ θ=ὀξύν·. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς παρῶ καὶ μὲ τὴν συμπαρῶ: Συμπαρῶξυνω=διεγείρω ὁμοίως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀκονάω-ῶ, παρακονάω-ῶ, θήνω.

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ (=εἰμαι εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν)— προτ. ὀπισθοφυλακέονον, ἀόρ. ὀπισθοφυλακῆσα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεως.

Θ ὀπισθοφυλακε· Τὸ ῶ εἶναι παροσύνθ. (βλ. σιμ. σελ. 17) ἐκ τοῦ ὀπισθοφυλαξ ἀπὸ τῶ ὀπισθον καὶ ὀπισθοφυλακία (=διοίκησις τῆς ὀπισθοφυλακῆς), ὀπισθιασθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ αἰγμωλῆκτι ὠδῆτ. ὠπισθιασ. εἰς ὅς γεν -εσ ὅς=ους (τέλος τέλεσ-ος=ους—τέλις ὠ-τελέω-ῶ). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὀπισθοφυλαξ εἰμί. [ΑΝΤΙΘ. ἡγέομαι ὄψμαι.

Ὀπλιζώ (=ἔξοπλιζώ)— προτ. ὄπλιζον, ἀόρ. ὄπλις. Μέσ. ὄπλιζομαι, προτ. ὄπλιζομην, μέσ. ἀόρ. ὄπλιζομην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὄπλιζομην, μέσ. καὶ παθ. προκμ. ὄπλιζομαι, μέσ. ὑπερσ. ὄπλιζομην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. προκμ. ὄπλις, ὑπερσυν ὄπλιζειν, μέσ. μέλλ. (ἐφ) ὄπλιζομαι καὶ ὄπλιζομαι, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ὄπλις, ἐξόπλις, ἐξοπλισία, ὄπλις, ὄπλιζομαι, ὄπλιζομαι, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὄπλις καὶ τὸ μτγν. σύνθ. ἐξοπλισμός.

Θ ὄπλις· ἐκ τοῦ ὄπλις j. Τὸ ῶ ἐκ τοῦ ὄπλιον καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντολόγητων (ἐλπίς ἐλπίδ ὅς—ἐλπίδ j-ω ἐλπίζω—ὄπλιον ὄπλιδ j-ω ὄπλιζω). Ἐκ τοῦ ὄπλιον καὶ τὸ οὐσιαστ. ὄπλις, ἀπὸ τῶ ὄπλιον τὸ ῶ. ὄπλιζομαι (=εἰμαι ὄπλις ἢ ἀρχηγὸς τοῦ ὄπλιτικοῦ στρατεύματος [σχόλ. εἰς Η', 73 Θουκυδ.]), τὸ ὄπλιον ἀνατιπὶ εἰς τὸν ἔνεστ., τὸν μέλλοντα καὶ τὸν ἀόρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, ἀντί, ἐξ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀπὸ: Καθοπλιζώ—ἐξοπλιζώ=ὄπλιζω ἐντελῶς. Ἀνθοπλιζώ=ὄπλιζω κάποιον ἐναντίον ἄλλου. Ἀφοπλιζώ=ἀφαιρῶ τὰ ὄπλι κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντί τοῦ ὄπλιζομαι λέγεται καὶ ἐν ὄπλις εἰμί, ὄπλις ἔχω (Ξενοφῶντ. Ἀναβ. Α, ι', ε'), ὄπλις ἔχοντες οἰόμεθα καὶ τῆ ἀρετῆ χρῆσθαι).

Ὀπλιτεύω, βλ. ὄπλιζω.

Ὀπτάω-ῶ (=ψήνω ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ κάρβουνα ἢ τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσω νερόν· μτφρ. = ψήνω, βασανίζω) — ἄορ. ὠιησα. Παθ. *ὀπταίνωμαι-ῶμαι*. παρατατ. *ὀπταίνωμην-ῶμην*, παθητ. πρκμ. *ὀπτημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασίαι *ὀπτήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *ὀπτήσιμος* καὶ τὰ μτγν. *ὀπτανιον* ἢ (ὀλιγώτερον ὀρθῶς) *ὀπτανειον* (=1) μαγειρείον, 2) καυσόξυλον], *ὀπτανός* (=ὀπτός, ψητός), *ὀπτησις*, *ὀπτητέον*, *ὀπτητήριον* (=ψηστήριον), *ὀπτητός*, *ἔξοπτος* (=καλοσημμένος).

Θ. *ὀπτα*. ἐκ τοῦ *ὀπτός* (=ψητός). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρόθ. *κατὰ* καὶ *ἔξ*: *Κατοπτάω* ὠ—ἔξοπτάω ὠ=πολυψήνω, παραψήνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ *σποδίζω* (=ψήνω εἰ. τὴν ἀνθρακίαν, τὴ θράκα), *φρύγω* (=ξηροψήνω, φρυγανίζω). [ΑΝΤΙΘ. *ἔρω* (βλ. *ἔρω*).

Ὀράω-ῶ (=βλέπω)— πρτ. *ἑώραον-ων*, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *ὄρωμαι*, ἄορ. β' *εἶδον* (ὑποτ. ἴδω, εὐκτ. ἴδοιμι, προστ. ἰδέ, ἄπαρ. ἰδεῖν, μτχ. ἰδών-ούσα-όν), πρκμ. *ἑώρακα* καὶ σπανιώτατα *ὄλωπα*, ὑπερσ. *ἑώρακειν* καὶ *ἑορακῶς ἦν*. Παθ. *ὀράομαι ὄμαι* καὶ μέσ. πάντοτε σύνθ. (προσρῶμαι, ὑφορῶμαι, περιρῶμαι), παθ. πρτ. *ἑωράωμην-ῶμην* καὶ μέσ. σύνθ. *προεωράωμην*. μέσ. ἄορ. α' *ἐπιωράμην* (=ἐδιάλεξα), ὑποτ. ἐπιόψωμαι, εὐκτ. ἐπιοψαίμην κλπ., προστ. ἐπιόψαι-ἐπιοψάσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ἐπιόψασθαι, μτχ. ἐπιοψάμενος-η-ον), μέσ. ἄορ. β' πάντοτε σύνθ. (*ἰδπό, οὖν, πρό*) *εἰδόμην* (ὑποτ. ἴδωμαι, εὐκτ. ἰδοίμην, προστ. ἰδοῦ-ἰδέσθω [ὡς ἐπίορ. *ἰδοῦ*], ἀπαρέμφ. ἰδέσθαι, μτχ. ἰδόμενος-η-ον), παθ. μέλλ. *ὀφθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ὤσθη*, παθ. πρκμ. *ἑοράμαι* καὶ *ἑώραμαι* καὶ *ὄμαι* (ὄψαι, ὄπται χωρὶς ἄλλα πρόσωπα καὶ ἀπαρέμφ. (περι)ῶφθαι). Τὸ μέσον ἐνφέρεται κατ' ἀνάγκην *ὄρω ἢ περιρῶ ὡς ἐμονιόν* [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεργ. ἄορ. β' ἔλαβεν εἰς τὸ γ' πληθ. τὸν τύπον ἄορ. α' (*εἶδοσαν*) κατὰ τὸ ἤκουσαν (πρβλ. *εὔροσαν*, *ἠλθέσαν* τοῦ εὐρίσκω καὶ ἔρχομαι), ὁ πρκμ. φέρεται μὲ τὸν τύπον *ἑώρακα*, ἀλλὰ καὶ *ὄωκα* (Μιμίαμβ. Ἡρώδ. Δ, 40) καὶ μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλασ. *δωράωκα* (αὐτόθι Δ, 77, ε', 4, δ'), ὁ μέσ. πρτ. σύνθ. *προωράωμην* (*προωράωμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός*, Πράξ. Ἀπ. Β', 25), μέσ. ἄορ. *ὠράμην* (*σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον*), ὁ παθ. μέλλ. παραλλήλως πρὸς τὸν *ὀιθήσομαι* καὶ *ὀραθήσομαι* καὶ ὁ παθ. ἄορ. *ὠράθην* καὶ *ἑωράθην* (*ἀόρατε κριτά, ἐν σαρκὶ πῶς ὠράθης—ὠράθην ὁ λίθος μετηρμένος*, ὑπερσ. *ὄωμην* (ὄπωτο Μιχ. Ἀκομ. Α', σελ. 36—*περὶ* πτο Σουΐδας, 831, β') καὶ *ἑωράμην* (Ἡλιόδ. Β', 35). [ΠΑΡΑΓ. *αὐτόπτης*, *ἐπόπτης*, *εἰδωλον*, *ἰδέα* (=ἡ μορφή, ἢ ὄψις), *ὄρωμα* ἐκ τοῦ ὀποίου τὸ μτγν. ὄ. *ὄραματίζομαι* (=βλέπω ὄραματα, ὀπτασίας ἀπὸ αὐτῶ τὰ οὐσιαστ. *ὄραματισμός*, *ὄραματιστής*), *ὄραιός*, *ἀόρατος*, *δυσόρατος*, *προσρατός*, *ὄμμα* (ἐκ τοῦ ὀποίου τὸ μτγν. οὐσιαστ. *δμμάτιον-ὄμματι-μάτι*), *ὀπτήρ* (=αὐτόπτης μάρτυς), *ὄφ-θαλ-μός*, *ὄψις* (*πρόσοψις*, *πρόοψις*, *διόψις*), *ὄποπιος*, *καίοπιος*, *περιόπιος*, *ἀίοπιος*, *εὐδύνοπιος*, *εὐδύνοπιος*, *ἀσύνοπιος*, *περιοπίτεον*, *ὑπεροπίτεον*, *εἰσοπίος* (=ὄρατός), *καίοπιος*, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *ὀπή* (=τρῦπα), *ὄψις*, καὶ τὰ μτγν. *ὀπτός*, *ὄρασις*, *ὄρα τέον*, *ὄραιός*.

Θ Τὸ ὄ. ὡς ἔλλειπτικὸν ἔχει πολλὰ θ. 1) *Φορα*. (=ὄρα), 2) *ὄπ*. (*ὄλωπα*).

δπ-ήρ, *δμμα* (ἐκ τοῦ δπ-μα), 3) *Φιδ*-(*ιδέα*, πρβλ λατιν. *video*). *Ο πρτ. τοῦ ὁ σχηματίζεμαι κάπως ἀνωμίως. Ἄντι δηλ. τοῦ κανονικοῦ *ἐ-ῥαρον*—*ἐ-ῥωρον* ἐλίμβεν αὐξήσαν ἢ *ῥάρον*—*ἡ-ῥάρον*—*ἡ-ῥωρον* καὶ κατ' ἀντιμεταχώρησιν (βλέπε σημειώσ. 100) *ἑώραν*—*ἑώρων* καὶ κατόπιν με διασειὰν *ἑώρων* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἔνεστ. (πρβλ. καὶ ὑπερσ. *ἑωρακεῖν* ἀντὶ *ἑώρακειν*, *εἰλόμην* τοῦ *ἔλοιμαι* κλπ.). *Ο ἄορ. β' *εἶδον* ἐκ τοῦ *ἔΦιδον*. Εἰς τὴν Παλ. Διαθ. *εἶδον* καὶ με διασειὰν (*ἑφείδον*) κλπ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεστ. (*ἔφωρῶ*). Τὸ β' πρὸς. τῆς προστατικ. *ιδέ* τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγουσῆς, ὅπως καὶ ἡ προστ. *ἔλθέ, εὐρέ, εἰπέ, λαβέ*, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς *ιδε*, ἰδίως εἰς τοὺς μτγν (*ἔρχου καὶ ἴδε*). *Ο πρκμ. ἐκ τοῦ *ῥε-ῥακα*—*ἑώρακα* καὶ εἰς τοὺς μτγν. *ἑώρακα* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν παρατα. ἰκόν. Εἰς τὸν παθ. πρκμ. *ἑώρωμαι* τὸ ἄ πρὸ τοῦ συμφ. δὲν ἐξετάθη εἰς ἡ, ἀλλὰ *ἄ*, διότι προηγείται *ο*. *Ο τύπος τοῦ πρκμ. *ὄπωρα* ἐσχηματίσθη με ἀτιτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. *Ο μέσ. ἄορ. *ἄ ἐπιωράμην* καὶ ἀπλοῦς *ὀράμην* (**Ἡούχ.*), ὅπως καὶ ὁ μέλλ. *ὄρωμαι*, ὁ παθ. μέλλ. *ὀφθήσομαι*, ὁ παθ. ἄορ. *ὀφθην* καὶ ὁ πρκμ. *ὄμμαι* ἀνήκουν εἰς ἀχρηστον ὁ. ὄπω-ὄπιμαι. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προστ. *κατά, διά, παρά, περί, ἀπό, ἐπὶ, ὑπό, ἔνθε, ἐν, σύν, πρὸς, πρό:* *Διοράω ὦ*—*βλέπω* διὰ μέσου, καθαρά. *Παροράω*—δὲν παρατηρῶ με προσοχὴν, παραβλέπω. *Περιοράω*—1) βλέπω γίρω, 2) παραμελῶ, ἀνεχθῶ. **Ἐφοράω*—1) ἐπιβλέπω, εἰς τὸν ἄορ. *ἐπιείδων*—ἔζησα καὶ εἶδα. **Ἐφορῶ*—ρίπτω λαθραία, ὑποτα βέβηματα. **Υπεροράω*—βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ, περιφρονῶ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Βλ. *ἀφροῶ-ῶ*.

**Οργάω-ῶ*, βλ. *οργίζω*.

**Οργίζω* (=κάνω κάποιον νὰ θυμώσῃ, ἐξοργίζω)—μέλλ. (*ἔξ*)*ορ-γῶ*, ἄορ. *ὄργισα*. Μέσ. *οργίζομαι*, πρτ. *ὄργιζούην*, μέσ. μέλλ. *οργι-σῶμαι*, παθ. μέλλ. ὡς μέσος *οργισθήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ὄργισθην*, μέσ. πρκμ. *ὄργισμαι*. Τὸ παθητικὸν κατὰ περιφρασὶν *οργῆς τυγχάνω παρὰ τινος*. [ΠΑΡΑΓ. *οργιστὸν* καὶ τὸ μτγν. *οργιστός*—δ ἐπιρρεπῆς εἰς ὀργήν.

Θ. *οργίζω*—ἐκ τοῦ *οργιδ-ζ*. Τὸ ὁ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *οργή* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντικοῦ. (*ἐλαίς-ἐλλίω*—*ἐλλίω*—*ἐλλίω*—*ὄρηγ*—*οργιδ-ζ*—*οργίζω*). Ἐκ τοῦ *οργή* καὶ τὰ ὁ *οργάω*—κάνω κατὶ μαλακῶν καὶ *οργάω ὦ*—ἐπιθυμῶ κατὶ διακωσῆς ἐπὶ καρποῦ—εἶμαι ὄριμος. Τοῦ *οργάω ὦ* ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ παθ. ὑπερουν. *ὄργημην* [ΣΥΝΘ. Με τὰς προστ. *ἐξ* καὶ εἰς τὸν μέσ. τύπον με τὴν *παρὰ* καὶ *σύν*. Ἡ σύνθ. τοῦ ἔνεργ. με τὴν *παρὰ* (*παροργίζω*) εἶναι μτγν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ *οργίζω* φέρονται οἱ περιφράσεις *οργὴν ἐμποῶ τινι*, *εἰς ὀργὴν καθίστημι τινά*, *παροξύνω*, τὸ ποιητ. *οργαίνω* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ἑρεθίζω*. (Τὸ *οργάω ἐπιφέρω τινί*—*χαρίζομαι*, *συγχωρῶ κάποιον*). Ἄντι τοῦ *οργίζομαι* λέγεται *οργὴν ἔχω ἐπὶ τινά*, *δι' ὀργῆς ἔχω τινά*, *ἐν ὀργῇ ἔχω τινά*, *οργὴν ποιῶμαι τινι*, *τὴν ὀργὴν ἀφήμι εἰς τινά* (Λημοσθ. δ. 34), *ἐν ὀργῇ ποιῶμαι τινά*, *οργίλω εἶχω τινί*, *οργῇ χροῶμαι εἰς τινά*, *δι' ὀργῆς ἔγω* (Σοφ. Οἰδ. Κ' 905), *οργὴν ἔχω ἐπὶ τινά* (Σοφ. Φιλ. 1309), *ἀγαπητικῶς ὀδυσσάσθε*—*ῶ*, *δυσφοροῦ-ῶ*, *δυσχεραίνω* (*τινὶ ἢ περὶ τὴ ἢ περὶ τίνος*), *θυμώομαι*—*οἰμαι*, *παροξύνωμαι*, *χαλεπύνομαι* [ΑΝΓΙΘ. *πράθνω*.

**Ορέγω* (=ἄπλώνω τὰ χεῖρα). Εἰς τοὺς ἀτιτικούς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ ἄορ. *ὄρεξα*. Μέσ. *ορέγομαι* (=ἄπλώνω τὰ χεῖρα προσπαθῶν νὰ πιάσω κάτι, ἐπιθυμῶ κάτι), πρτ. *ὄρεγούην*, μέλλ. πάντοτε σύνθ. (*ἔπ*)*ορέξομαι*, μέσ. ἄορ. *ὄρεξάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ὄρέχθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ὄρεγον*, (ποιητ. καὶ μτγν. : *ὄρεγε χεῖρας*, Ἰωσ. Πολ. Ἰουδ. Α'. β, 4), μέλλ. *ὄρέξω* (ποιητ.), μέσ. πρκμ. *ὄρεγμα* (-ξαι -κται κλπ.), ὑπερσυντ. *ὄρέγμην* (-ξο -κτο κλπ.) καὶ με ἀτι. ἀναδιπλ. *ὀρώρεγμα*—*ὄρω ορεγμην*, καὶ οἱ τρεῖς ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. *ὀργνία* ἢ *ὀργνιά* (κατὰ μετὰπικωσιν ἐκ τοῦ *ὀρέγνια*), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *ὀρεγμα* (=ἄπλωμα), ὀρεκτός, καὶ τὰ μτγν. *ἀνόρεκτος*, *ὀρεκτός*, *ὄρεξις*.

Θ. *ορῶ* (λατ. *reg o* = διευθύνω, κυβερνῶ) καὶ μετὰ τὸ πρόθεμα *ο* = *ορῶ*· ἄλλος τύπος τοῦ *ορῶ* εἶναι *ορῶμαι* μετὰ πρτ. *ορῶμαι*· *ορῶμαι* μετὰ ἀόρ. ὡς μέσ. *ορῶμαι*· Ἔτερος — ποιητικὸς αὐτός — τύπος τοῦ ὅ εἶναι μετὰ προσφ. *ορῶμαι* = *ορῶμαι*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἐπί: Ἐορῶμαι = ἐπιθυμῶ πολὺ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *ορῶ*: *ορῶ*, *προσῶ* (χειρας). Τοῦ *ορῶμαι*: *βούλομαι*, *ἐθέλω*, *ἐπιθυμῶ*, *ἐπιβίβω*, *ἐπιβίβω*, *ποῦθω*.

Ὀρθόω-ω (=σηκώνω κάτι ὀρθιον, ἀνορθώνω) — μέλλ. σύνθ. (κατὰ, ἀνά) *ὀρθώσω*, ἀόρ. *ὀρθώσω*, πρτμ. (κατ) *ὀρθώκα*. Μέσ. *ὀρθώομαι-οῦμαι* καὶ παθ. σύνθ. *κατορθόομαι*, παθ. πρτ. *κατορθόωμαι-οῦμαι*, παθ. ἀόρ. *κατορθώθη*, παθ. πρτμ. *κατορθώθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. πρτ. *ὀρθοοσ-ον*. [ΠΑΡΑΓ. ἀδι-ὀρθωτος, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτέος-αον, τὸ ποιητ. *δοθωτήρ* καὶ τὰ μτγν. *ὀρθωμα* (διόρθωμα, κατόρθωμα), *ὀρθωσις* (=ἀνόρθωσις, διόρθωσις), *ὀρθωτής* (=διορθωτής, ἀνορθωτής).]

Θ. *ὀρθο-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ὀρθός*, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ οὐσιαστ. *ὀρθότης*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, ἀπὸ, ἐπανά, συγκατὰ, ἐξ: Ἐορῶμαι = ὀρθώω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *ὀρθόω-ω* φέρονται αἱ περιφράσεις *ὀρθὸν κτλ. κτλ. ἀνίστημι τινα*, *ἔγω κτλ. ὀρθὸν* καὶ τὰ συνώνυμα *ἐγείρω*, *ἀνίστημι*. Ἀντὶ τοῦ *ὀρθόομαι οῦμαι*: *ὀρθῶς ἵσταμαι*, *ἐγείρομαι*, *ἀνίσταμαι*. [ΑΝΤΙΘ. *καταβάλλω*, *καθαίρω*.

Ὀριγνάομαι-ῶμαι, βλ. *ὀρέγω*.

Ὀρίζω (=θέτω ὄρια, διαχωρίζω) — πρτ. *ὄρισον*, μέλλ. (δι) *ορίζω*, ἀόρ. *ὄρισον*, πρτμ. *ὄρικα*. Μέσ. καὶ παθ. *ορίζομαι*, πρτ. *ὄρισον*, μέσ. μέλλ. *ορίζομαι*, μέσ. ἀόρ. *ὄρισάμην*, παθ. μέλλ. *ὄρισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ὄρισθή*, πρτμ. *ὄρισμαι*, ὑπερσ. (ὑπερ) *ὄρισται* καὶ περιφραστικὸς (ἀφ) *ορισμένος ἦν*. Ἡ μτγ. τοῦ ἔνεργ. ὁ *ορίζων* ἐλήφθη καὶ ὡς οὐσιαστ. (ἐνν. *κύκλος*) καὶ σημαίνει = ὁ κύκλος, πὺν περιλαμβάνει τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ ἡ ὄρασις. [ΠΑΡΑΓ. ἂ ὄριστος, *διόρισις*, *διορισμός* (=διαίρεσις, διάκρισις), *οριστέον* καὶ *διοριστέον*, *οριστής* (=ἐκεῖνος πὺν καθορίζει μετὰ σημαδία — ξύλα, λίθους — τὰ σύνορα), *ἐξόριστος*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ορισία* καὶ τὰ μτγν. *ορισμός* (ἀφορισμός, προσδιορισμός), *οριστικός*, *οριστός*.

Θ. *ορίζω* ἐκ τοῦ *ορίζω*. Τὸ ὅ ἐκ τοῦ *ὄρος* (=ὄριον, σύνορον) κατ' ἀναλογία τῶν εἰ-ίζω ὀδοντοκλήτων (ἐλπίς-ἐλπίδος-ἐλπίδω-ἐλπίζω-ὄρος-ορίζω-ὄριδω-ὄριζω, ὅπως ἐκ τοῦ *νόμος νομίζω*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. διά, ἀπὸ, ἐπέε, προσ- διά, ἐξ, πρὸς: Ἀφορίζω = 1) θέτω ὄρια, 2) δίδω ὄρισμόν, 3) ὀμνῶ μετὰ ἀφορισμούς, δηλ. μετὰ βριμύχεις περιληπτικὰς προτάσεις, ἢ = δίδω βραχέαν περιληπτικὴν καὶ σαφῆ περιγραφὴν ἢ ὄρισμόν ἐνός πράγματος (πρβλ. οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Ἰπποκράτους), 4) εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν = ἀποχωρίζω, ἀποβάλλω ἀπὸ τὴν ζωτικὴν κοινωνίαν (πρβλ. ἀφορισμός τῶν αἰρετικῶν). Ὑπερορίζω = ἐξορίζω = βιάζω ἐξω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἐξορίζω. Προσορίζω = βιάζω ὑποθήκην εἰς τοὺς μτγν. = περιλαμβάνω ἐντός τῶν συνόρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διαγινώσκω*, *διακρίνω*, *διαστέλλω*, *διαχωρίζω*.

Ὀρμάω-ῶ (μτβτ. = βιάζω εἰς κίνησιν, παραινῶ· ἀμτβ. = ξεκινῶ, διευθύνομαι) — πρτ. *ὄρμασ-ων*, μέλλ. *ὄρμησω*, ἀόρ. *ὄρμησα*, πρτμ. *ὄρμηκα*. Μέσ. *ὄρμάομαι-ῶμαι* (=ξεκινῶ, σπεύδω), πρτ. *ὄρμάομαι-οῦμαι*, μέσ. μέλλ. *ὄρμησομαι*, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. *ὄρμηθή*, πρτμ. *ὄρμημαι*, ὑπερσ. *ὄρμηται*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Παθ. μέλλ. *ὄρμηθήσομαι* (μτγν.) καὶ μέσ. ἀόρ. (ἐξ) *ὄρμησάμην* (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. *παρόρμησις*, *ὄρμητήριο* (=μέσον πρὸς παραινῆσιν, ἐρεθισμὸν) καὶ τὰ

μτγν. *δωρημα* (=δωρητική κίνησις), *δωρησις* καὶ *ἐξδωρησις*, *δωρητικὸς* (ἕκ τοῦ *δωρητός*=ἔχειντος πού ἐτέθη εἰς κίνησιν).

Θ *δωρα*-ἀπό τὸ οὐσιαστ. *δωρή*· Τὸ *δωρώμαι* σπανιότατα ἔχει γνησίαν παθητικὴν σημασίαν (πρὸς θεῶν *δωρημένος*=ταρακηνήμενος ἀπο τοὺς θεούς). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *παρά*, ἀπό, ἐπί, ἐξ, σύν, πρό, συνεξ· *Παρορμάω* ᾧ=πρό-τρέπω, παρακινῶ. *Αφορμάω* ᾧ=ἀφορμάομαι-ᾠμαι=ἔξικινῶ. *Προορμάω* ᾧ ὡς μτβ.=κινῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ· ὡς ἀμτβ.=αὐξάνομαι. *Συνεξορμάω* ᾧ ὡς μτβ.=πρότρεψομαι μαζί με ἄλλους· ὡς ἀμτβ.=κάνω ἐξοδον μαζί με ἄλλους. Τὸ *δωρύω*, *ἐξορύω*, *ἀφορύω*, *προορύω*, *συνεξορύω* ἀπαντοῖν καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας πρὸς τὸ μέσ. *δωρώμαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν *δωρή* εἰμι (=ἐτοιμάζομαι νὰ ξεκινήσω), *δωρή* ἐμπίπτει μοι. Σύνωνυμα ἐπὶ μὲν τῆς μτβ. σημασίας εἶναι *διγύρω* καὶ *ἐπιγύρω* καὶ *παρογύρω*, *παρακαλῶ*, *παρακλείδωμαι*, *παροξύνω*, ἐπὶ δὲ τῆς ἀμτβ. *ἐπεύγομαι*, *σπεύδω*. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφραστικῶς *δωρῆ* γίγνεται.

Ῥ *ορμέω*-ᾧ (=ἀράζω ἢ εἶμαι ἀραγμένοις)—πρτ. *ὄρμεον-ον*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ τῆς περιφράσεως ἐν *δρω* εἶμι καὶ *δριον* ποιοῦμαι. Παθ. σύνθ. *ἐφορμέομαι-οῦμαι* (=εἶμαι ἀποκλεισμένοις, πολιορκοῦμαι) μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *ἐφορμῆσθαι* καὶ τὴν μτγ. *ἐφορμούμενος*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐφόρησις*, *ἐφορμή* (=προσβολή, ἐπίθεσις).

Θ. *δρμε*-ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (δ) *δρμος* (=λιμάνι. πρβλ. *πάνορμος λιμῆν*=λιμάνι εἰς τὸ ὅποιον ἤμπορεῖ νὰ ἀγκυροβολήσῃ πλοῖον με ἰοιονδηποτε καιρῶν. Κατόπιν κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσιαστ. *λιμῆν* ἀτλήσῃ *Πάνορμος* ὡς κύριον ὄνομα πολλῶν παραλιακῶν πόλεων ἢ χωριῶν). Ἐκ τοῦ *δρμος* καὶ τὸ *δρμίζω*, τὸ ὅποιον βλ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί, περί, ἐπί, ἐξ· *Ἀνθορμέω* ᾧ=εἶμαι ἀραγμένοις ἀπέναντι κάποιου. Ἐφορμάω=ἐνεργῶ ἀποκλεισάμενος, παραμονεύω. Ἐξορμάω ἐπὶ πλοῖον=πρὸς ἐκπέλω ἐξω τοῦ δρμου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δριον* ποιοῦμαι ἢ *τιθεμαι*.

Ῥ *ορμίζω* (ἐπὶ πλοῖον=ὀδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) —πρτ. (ἔξ) *ᾠρμιζον*, ᾠθρ. *ᾠρμισα*. Μέσ. καὶ παθ. *δρμίζομαι* (=φέρω τὸν ἑαυτόν μου μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω), μέσ. πρτ. *ᾠρμιζομην*, μέσ. μέλλ. *δρμισοῦμαι*, μέσ. ᾠθρ. *ᾠρμισάμην*, παθ. ᾠθρ. ὡς μέσ. *ᾠρμισθην*. Ὁ πρξι. *ᾠρμισομαι* εἶναι ποιητικὸς. [ΠΑΡΑΓ. *πρυσόρμισις* καὶ τὰ μτγν. *δρμισις*, *δρμιστέον*.

Θ. *δρμιζ*-ἀπὸ τὸ *δρμιδ*-ζ ἐκ τοῦ *δρμος* κατ' ἀνάλογίαν τῶν εἰς *ιζω* ὀδοντιολήκτων (ἐλλίς-ἐλλίπιδος-ἐλλίπιδ-ζω-ἐλλίπιδω). Ἐκ τῶν *δρμος*, ὅπως εἶδμεν, καὶ τὸ *δρμέω*. Καὶ τὸ μὲν *δρμίζω* εἶναι μτβ., τὸ δὲ *δρμῶ* ἀμτβ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *μετά*, *περί*, ἐπί, ὑπό, ἐγκατά, εἰς, ἐξ, σύν, πρὸς, πρό· *Καθορμίζω*=*δρμίζω*. *Μεθορμίζω*=*μετακινῶ* τὰ πλοῖα ἀπὸ ὄρου εἰς ὄριον. Ἐφορμίζω=*δρμίζω*. Ἐφορμίζομαι (παθ. καὶ μέσ)=ἀγκυροβολῶ κρυφά. Ἐγκαθορμίζομαι=εἰσορμίζω=ἀγκυροβολῶ τὸ μέσ. εἰσορμίζομαι=εἰσέρχομαι εἰς λιμένα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *καταίρω*, *καταπλέω*, *προσέχω* ἢ *προσίσχω*. [ΑΝΤΙΘ. ἀπαίρω, ἀποπλέω.

Ῥ *ορρωδέω*-ᾧ (=φοβοῦμαι, τρέμω)—πρτ. *ᾠρρωδεον-ον*, ᾠθρ. *ᾠρρωδήσω*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεως καὶ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *ᾠρρωδήσω*. [ΠΑΡΑΓ. *ᾠρρωδία*.

Θ. *ᾠρρωδε*. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ *ᾠρρωδέω* κατὰ προσήκτι κὴν ἀφορισμοῦ τοῦ α πρὸς τὸ ω (λατίν. horreo, horresco). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν *ᾠρρωδία* ἔχω τι, *δέδοικα* κλπ. (βλ. *δέδοικα*).

Ῥ *ορῦττω* ἢ *ὀρύσσω* (=σκάβω, ἀνοίγω λάκκον, βόθρον)—πρτ. *ᾠρῦττον*, μέλλ. πάντοτε σύνθ. (*διά*, *κατά*) *δρῦζω*, ᾠθρ. *ᾠρῦξα*. Παθ. *δρῦτομαι* ἢ *δρῦτόσομαι*, πρτ. σύνθ. *κατωρῦτόμην*, παθ. μέλλ. σύνθ. *κατωρῦθήσομαι*, παθ. ᾠθρ. σύνθ. (*κατά*, *περί*) *δρῦχθην*, πρξι. *δρῶρῦγμα* (-ζαι -κται -γμεθα -χθε -δρῶρῦγμένοι εἰσίν), ὑπερσ. *δρῶρῦγμην* (-ξο -κτο -γμεθα -χθε, -δρῶρῦγμένοι ἦσαν) καὶ *δρῶρῦγμένος ἦν*.

[ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. β' ὄρωνον, πρκμ. ὄρωνονχα, ὑπερσ. ὄρωνονχειν, παθ. μέλλ. β' ὄρωνήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ὄρωνάμην, παθ. πρκμ. ὄρωνμαι, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. διῶρουξ, ὄρωνμα (διόρωνμα), ὄρωνκτὸς καὶ τὰ μτγν. ὄρωνῆ ἢ ὄρωνή, ὄρωνκτέον, ὄρωνίτης, ὄρωνικός, ὄρωνεις (κατόρωνεις=θάψιμον μέσα εἰς τὴν γῆν, διόρωνεις, ἀनोंρωνεις), τοιχωρύχος καὶ τοιχορύκτης, τυμβωρύχος καὶ τυμβορύκτης κ. ἄ. ὄ. Ἀπὸ τὰ σύνθ. παράγωγα τοῦ ὄρόντιω ὅσα μὲν φέρουν κατάληξιν ὑχος ἔχουν τὴν προπαραλήγουσαν με ῶ (τοιχωρύχος, τυμβωρύχος, χουσωρύχος, ὀφθαλμορύχος κλπ.), ὅσα δὲ λήγουν εἰς ὕκτης με ο (τοιχορύκτης, ταφρορύκτης, νεκρορύκτης (πρβλ. τὰ νεώτερα ἀνθρακωρύχος, ἀλλὰ σμιριδορύκτης).

Θ. ὄρουχ. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. με τὸ πρόσφ. j=ὄρουχj=ὄρόντι- ὄρόσασ. Ὁ πρκμ. καὶ ὁ ὑπερσ. τῆς παθ. φωνῆς με ἄτικον ἀναδιπλασιασμον. Κατ' ἀναλογίαν αὐτῶν καὶ ὁ μτγν ἐνεργ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντέλ. ὄρωνονχα ὄρωνονχειν. Τὸ ν τοῦ ῥ. βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἐξ: Κατορόντιω=θάψω μέσα εἰς τὸ χῶμα, τὴν γῆν. Παραρόντιω=οκαθὼ παραλήνω. Ἐξορόντιω=σκάβω τὴν γῆν καὶ βγάζω κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σκάπτω, ταφρεύω (=ἀνοίγω τάφρον).

Ῥοχεόμαι οὔμαι (=χορεύω) ἄ π ο θ. μ ε σ. με ἐνεργ. διάθεσιν —πρτ. ὠρχεόμην-οὔμην, μέσ. μέλλ. ὄρχήσομαι, μέσ. ἄορ. ὠρχησάμην. Σπανιώτατος εἶναι καὶ ἐνεργ. τύπος τοῦ ῥ. ὄρχιω-ῶ, τοῦ ὁποίου φέρεται καὶ ἄορ. ὠρχησα ('). [ΠΑΡΑΓ. ὄρχημα, ὄρχησις, ὄρχησιμός, ὄρχησις, ὄρχησιτικός, ὄρχησιρα, τὸ ποιητ. ὄρχησιτις-ῆος (=ὄρχησις) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὄρχησιμός ἢ ὄρχησιμός (=ὄρχησις).

Θ. ὄρχε. ἔκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὄρχος (=σεισά, ἰδίως κλημάτων ἢ δένδρων). Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐξ οὐδεν. σιγμολήκτων οὐσιαστ. παραχθέντων ῥ. (κράτος-κράτεος-ος—κράτεος-ω-κράτεω ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπὶ καὶ ἐξ: Ἐπορχεόμαι-οὔμαι=χορεύω ὑπὸ τῆς ἤχους μουσικῆς ἢ τραγουδιοῦ. Ἐξορχοῦμαι=ἀπορχομαι χορεύων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. χορεύω. Ἀλλὰ τὸ ὄρχοῦμαι διαφέρει τοῦ χ' ῥ-ῶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνο μὲν λέγεται δι' ἓνα μόνον χορευτήν, ἐνῶ τὸ χορεύω ἐπὶ πολλῶν.

Ῥοσιῶ-ῶ (=καθιστῶ κάποιον ὄσιον, ἅγιον). Εἰς τοὺς ἀπτ. πεζογράφους ἔκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἐνεστώς. Μέσ. σύνθ. ἀφοσιόμαι-οὔμαι (=προσφέρω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἐξίλαστήριον θυσίαν, καθαρίζομαι ἀπὸ κάτι), μέσ. ἄορ. σύνθ. ἀφωσιωσάμην, παθ. ἄορ. ὠσιώθην. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένως ἀφοσιῶ ἔμηνιόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. πρτ. ἀφωσιόσιν-ον, μέλλ. (καθ)ωσιώσω, ἄορ. (καθ)ωσιώσα, παθ. πρκμ. (καθ-ἀφ-)ωσιώμαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ἀφωσιώμα, ἀφωσιώσις καὶ καθωσιώσις [1]=ἀγάπη με ἀφωσιώσιν, 2)=ἐσχάτη προδοσία' πρβλ. ἔγκλημα καθωσιώσεως], ἀφωσιωτέον.

Θ. ὄσιω- ἔκ τοῦ ἐπιθ. ὄσιος (=ὁ καθωρισμένος ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον, ὁ ἅγιος). Ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ οὐσιαστ. ὄσιότης (=ἠσέβεια, ἀγιοτής), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν καὶ ὡς τιμητικὴ προσηγορία: ἢ ἡμετέρα ἰοιότης. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν ἀπὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ με τὴν κατά: Ἀφοσιῶ= 1) ἐξηγνίζω, 2) ἀφιερώνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἱερώω ῶ καὶ καθιεῶ, καθαιροῶ.

1. Ὑπόλειμμα τοῦ ὄρχομαι εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν εἶναι τὸ ῥ. χλιέμα (ἢ χλιῶμα). Φέρεται εἰς λαϊκὸν δίστιχον, ἀπευθυνόμενον εἰς τὸ τριτίζι: Ὅταν ἔχλιῶ καὶ ἔχορεμας τὸν πρωτοσύνη μήνα, ποτὲ δὲ συλλογίσθηκες, τριτίζικι μου, τὴν πείνα.

᾽Οστρακίζω (=ψηφίζω με ὄστρακον [δηλ. τεμάχιον κεράμιον ἢ πηλίνου ἀγγείου] ὑπὲρ τῆς ἐξουσίας κάποιου πού ἔχει μεγάλην πολιτικὴν ἐπιρροήν, ἐξοστρακίζω). ᾽Εκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ ἄορ. (ἔξ)ωστρακίζωμαι. ᾽Εκ τῆς παθ. ὁ παθ. ἄορ. ὠστρακίσθην καὶ ὁ προκμ. ὠστρακισμία (μόνον εἰς τὴν μτγ. ὠστρακισμένος). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ὠστρακισμός καὶ ἐξοστρακισμός.

Θ ὠστρακίζω ἐκ τοῦ ὠστρακίδ ζ- κατ' ἀναλογίαν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλίπς ἐλιπίος = ἐλιπίδ-φω-ἐλιπίζω). Τὸ ὄ. παρήχθη ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν ὄστρακον, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐπίρρ. ὠστρακίνδα=παιδικὸν παιχνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίξεται μετ' ὄστρακα [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. ἐξ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν προθ. ἀπό: ᾽Αποστρακίζω=ψηφῶ κάτι ἐπάνω εἰς ἰσχυρὸν πῦρ, ἕως ὄτου γίνῃ ἐξωτερικῶς σκληρὸν ὡς ὄστρακον. Εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν φέρεται τὸ ὄ. μετὴν προθ. ἐπί: ᾽Εποστρακίζω=ρίπτω ὄστρακα ἢ πλατιά λιθάρια ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὥστε νὰ προσκορῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ν' ἀναπηδοῦν κατ' ἐπέκτασιν=ρίπτω κάτι κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, ἀποῦ προσκορῶν κίβου, ν' ἀναπηθῶ καὶ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν (ἐπωστορακίσθη τὸ βλήμα—ἐπιηγήσθη δ' ἐποστρακισοῦ σφαίρας). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐκβάλλω, ἐξορίζω, ὑπερορίζω, φηγαδέω.

᾽Οσφραίνωμαι (=μυρίζωμαι) ἀποθ. μέσ. μὲ ἔνεργ. ΔΙΑΦΕΡΕΙΝ. Εἰς τοὺς ἀτικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστὸς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ὠσφρησάμαι, μέσ. ἄορ. α' ὠσφρησάμην καὶ β' ὠσφρόμην, καὶ οἱ τρεῖς ποιητ., μέλλ. ὠσφρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠσφράνθην, προκμ. ὠσφρημαί, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ συνηρ. τύπος τοῦ ὄ. ὠσφράομαι ὦμαι. ᾽Απαντᾷ ἐπίσης εἰς αὐτοὺς τὸ ὠσφραίνωμαι ὡς παθητικόν, ὅπως καὶ ἐνεργ. μβτβ. τύπος ὠσφραίνω τινά τι (=βάζω κάποιον νὰ μυρισθῇ κάτι). [ΠΑΡΑΓ. ὠσφρησις καὶ τὰ μτγν. ὠσφρανσις, ὠσφραντίον, ὠσφραντιήριον ἢ ὠσφράδιον (ἐνν. φάρμακον=ἰσχυρὰ ὀσμὴ, μετὴν ὁποῖαν ἐπανέφεραν εἰς τὰς αἰσθήσεις του τὸν λιπόθυμον. Περβλ. τὸ ὠσφράδιον τοῦ πάντων βασιλέως), ὠσφραντής, ὠσφραντικὸς (=ἐκεῖνος πού ἤμπορεῖ νὰ ὠσφραίνεται), ὠσφραντός.

Θ. ὠσφραν-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ πρόσφ. j=ὠσφραν-φ καὶ μετὴν ἐπένησιν τοῦ j=ὠσφραν-. Τὸ θ. ὠσφραν- ἔξ ἀρχικοῦ θ. ὠσφ- (λατίν. odor-ōris) τοῦ ὄ. ὠδ φω=ὠζω καὶ τοῦ οὐσιασ. φρήν (=καρδία, νοῦς, αἰσθήσεις). Οὕτω ὠσφραίνωμαι=ὠσφραίνομαι.

᾽Οσειλώ (=χρεωστῶ εἰς ἰδιώτην)—πρτ. ὠφειλον, μέλλ. ὠφείλω, ἄορ. α' ὠφείλωσα, ἄορ. β' ὠφελον, προκμ. ὠφείλωκα, ὑπερσυντ. ὠφείληκεν. Παθ. ὠφείλομαι, πρτ. ὠφείλομην, παθ. ἄορ. ὠφείλησθην (μόνον εἰς τὴν μτγ. ὠφείληθεῖς). [ΠΑΡΑΓ. ὠφείλημα (=χρέος) καὶ τὰ μτγν. ὠφειλέτης (θηλ. ὠφειλέτις), ὠφειλή.

Θ. ὠφείλ- ἐκ τοῦ οὐσιασ. (τὸ) ὠφείλος (γεν. ὠφέλους)=κέρδος. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ πρόσφ. ν=ὠφείλ ν-. Διὰ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ ν πρὸς τὸ λ=ὠφείλλ- (πρβλ. ὠλ-νν μι=ὠλλνμι), τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο λ καὶ ἀναπληρ. ἐκτάσεως τοῦ ε=ὠφείλ-. Μετὴν προσθήκην τοῦ προσφ. ε εἰς τὸ οὗτω παραχθέν θ.=ὠφείλε- καὶ διὰ τῆς τροπῆς τοῦ ε πρὸ συμφώνου εἰς η=ὠφείλη-. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ὄ. διατηρεῖ τὸν τύπον ὠφέλλω=1) σῶξάνω, 2) ὠφείλω. ᾽Ο ἄορ. β' ὠφελον μετ' ἀπορρομ. (ὠφέλε κῦρος ζῆν) καὶ συνηθως προηγούμενον τοῦ ὠφελον τῶν εὐχαιτικῶν μορίων εἶθε ἢ εἰ γάρ (εἰ γάρ ὠφελον οἱ πολλοί... ἐξεργάζεσθαι) ἐκφράζει εὐχὴν ἀνεκλήρωτον. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀντί, ἐπί, ἐν, πρὸς, ἀπό: ᾽Αντοφείλω=ὠφείλω χάριν. ᾽Εποφείλω=ὠφείλω προσθ. ᾽Εγοφείλομαι=ὠφείλομαι ἐπὶ ὑπόθηκῃ ἢ ἐνεχύρῳ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὠφισκάνω (τὸ ὁποῖον βλ.).

Ὀφλισκάνω (=χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς ὄλικον πρόστιμον ἢ εἰς ἠθικὴν ἔκπτωσιν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων)—πρτ. *ὄφλισκανον*, μέλλ. *ὄφλήσω*, ἄορ. β' *ὄφλον* (ὑποτ. ὄφλω, εὐκτ. ὄφλομι, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. ὄφλειν, μτχ. ὄφλων-οὔσα-όν), πρkm. *ὄφληκα*, ὑπερσ. *ὄφλήκειν* καὶ *ὄφληκώς ἦν*. Παθ. πρkm. *ὄφλημαι* (μόνον εἰς τὴν μτχ. *ὄφλημένος*). [ΠΑΡΑΓ. *ὄφλημα* (=χηρηματικὸν χρέος πρὸς τὸ δημόσιον ἐκ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐνῶ *ὄφείλημα*=χρέος πρὸς ἰδιώτην ἐκ δανείου¹) καὶ τὰ μτγν. *ὄφλησις* (πρβλ. τὸ σημερινὸν *ἐξόφλησις*) καὶ *ὄφλειτής* (=χρεώστης).

Θ. *ὄφλ-* κατὰ συγκοπὴν (μετάπτωσιν) τοῦ ἀρχικοῦ θ. *ὄφελ-* τοῦ *ὄφειλω*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *ισκ-* καὶ *αν*=*ὄφλ-ισκ-αν-*. Διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ πρόσφ. *ε* εἰς τὸ θ. *ὄφλ*=*ὄφλε-* καὶ μὲ τὴν τροπὴν τοῦ *ε* εἰς *η* πρὸς συμφώνου=*ὄφλη-* (πρβλ. μέλλ. *ὄφλή-σω*). Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν δύο ἄλλοι τύποι τοῦ ῥ. *ὄφλισκω* (Σουῖδ. 801 α) καὶ *ὄφλω* (αὐτόθι). [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ *ὄφλισκάνω* εἶναι κυρίως ὄρος δικανικὸς καὶ σημαίνει=1) χάων δίκην, 2) καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον. Κατ' ἐπέκτασιν ἐλέχθη *ὄφλισκάνω μορίαν*, *γέλωτα κλπ* =καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον νὰ λέγωμαι μορός, γελοῖος, ἤτοι=θεωροῦμαι μορός, γελοῖος κλπ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *πρός*: *Προσοφλισκάνω*=1) ὄφειλω ἐπὶ πλέον, 2) χάων τὴν δίκην καὶ καταβάλλω πρὸς τούτους πρόστιμον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὄφειλω*.

Ὀχέω-ῶ [=1) φέρω ἐπάνω εἰς τὸ ὄχημα, 2) κρατῶ]. Εἰς τοὺς ἀττικούς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστώς. Ἐκ τῆς μέσης ὁ ἔνεστώς *ὀχέουμαι οὔμαι* (=φέρωμαι ἐπὶ ὀχήματος) καὶ ὁ πρτ. *ὀχέουμην-οὔμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ὀχεον-ουν*, μέλλ. *ὀχήσω*, ἄορ. *ὀχησα*, μέσ. μέλλ. *ὀχήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ὀχησάμην*, ὄλοι ποιητ., παθ. ἄορ. *ὀχήθην*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ὀχημα*, *ὀχησις* (=μεταφορά), *ὀχετός* (=μέσον πρὸς μεταφορὰν ὕδατος, ὕδραγωγεῖον)¹ ἐξ αὐτοῦ τὸ ῥ. *ὀχετεύω* (=φέρω μὲ ὀχετόν, διοχετεύω).

Θ. *ὀχε-* ἐκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (ὁ) *ὀχος* (=τὸ ὄχημα), τὸ ὅποιον ἐκ τοῦ θ. *Ἔσχ-* (λατίν. *vehō*) καὶ κατὰ μετάπτωσιν *Ἔσχ*=*ὀχ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *παρὰ* καὶ *ἐπί*: *Παροχέουμαι οὔμαι*=ὀχοῦμαι καθισμένος κοντὰ εἰς κάποιον.

Ὀψίζω (=κάνω κάτι ἀργά, ἔρχομαι ἀργά). Εἰς τὴν ἔνεργητ. φωνὴν μόνον ὁ ἔνεστώς. Μέσ. *ὀψίζομαι* (=μένω κάπου ἀργὰ τὴν νύκτα), παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ὀψίσθην* (μόνον εἰς τὴν μτχ. *ὀψισθείς*).

Θ. *ὀψιζ-* ἐκ τοῦ *ὀψιδ-ζ*. Τὸ ῥ. προήλθεν ἐκ τοῦ χρονικοῦ ἐπιρροῆ. *ὀψιζ* (=ἀργά) καὶ ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ιζω* ὀδοντολόγητον (*ἐλπίς-ἐλπίδ-ος*—*ἐλπίδ-ζω*—*ἐλπίζ-ω*—*ὀψιζ*—*ὀψιδ-ζω*=*ὀψιζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὀψιζ* ἀρkingοῦμαι ἢ *παργαίνομαι* ἢ *προσέρχομαι*.

Ὀψοποιέομαι-οὔμαι [=1) τρώγω προσφάγι μὲ ἄρτον, 2) ἐτοιμάζω φαγητόν] ἄ π ο θ. μ έ σ. Εἰς τοὺς ἀττικούς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστώς. Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥ. *ὀψοποιέω-ῶ* (=μαγειρεύω κρέας ἢ ψάρια). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ὀψοποιήμα* καὶ *ὀψοποιητικός-ή-όν*. Τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἢ *ὀψοποιητικῆ* (ἐνν. τέχνη) εἰς θέσιν οὐσιαστικοῦ=ἢ μαγειρικῆ τέχνη.

Θ. *ὀψοποιε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ὀψοποιός* (=ὁ μάγειρος), ἐκ τοῦ ὀποίου καὶ *ὀψοποιία* (=ἡ ἔντεχνος μαγειρικῆ). Τὸ δὲ *ὀψο-*

1) Ὁ Ἡρωδιανὸς κάνει τὴν ἐξῆς διάκρισιν μεταξὺ τοῦ *ὀφλήματος* καὶ *ὀφείληματος*: «ὀφλημα τὸ ἐκ καταδικῆς λέγεται, ὀφείλημα δὲ δ' ἐδανείαστό τις».

ποιός είναι σύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. τὸ *ὄφρον* (=προσφάγι, φαγητόν) καὶ *ποιέω-ᾶ*. Ἐκ τοῦ *ὄφρον* τὸ ὑποκοριστικὸν *δωράριον*, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον τὸ νεοελληνικὸν (ὄφραριν-ψάριον) *ψάρι*, διότι εἰς τοὺς μτγν. χρόνους ὁ ἰχθύς ἀπετέλει τὸ κυρίως ὄφρον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ εἰς *-εω* σχηματισμός τοῦ ῥ. ἔγινε κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς *-ος* γεν. *-εσ-ος-ους* οὐδετέρων σιγμολήκτων οὐσιαστ. (*κράτος κράτε-ος-ους*—*κρατέω-κρατέω-ᾶ*).

Ὀψωνέω-ᾶ (=ἀγοράζω τρόφιμα, ψωνίζω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστῶς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὑπὸ τῶν μτγν. ἐσχηματίσθησαν τὰ ῥ. *ὄψωνιάζω* (=ἐφοδιάζω [κυρίως στρατὸν] με ζωοτροφίας) καὶ *ὄψωνίζω*, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ σημερινὸν *ψωνίζω*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ὄψωνητής* (σήμερον *ψωνητής*) καὶ *ὄψωνητικός-ῆ-ὸν* (*ὄψωνητικὴ τέχνη*).

Θ. *ὄψωνε-* Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ὄφρωνης* (*ὄφρον*·*ὀνοῦμαι*=ἀγοράζω τρόφιμα), ἐκ τοῦ ὁποῖου τὰ μτγν. *ὄφρωνία* καὶ *ὄφρωνιον*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ σιγμολήκτων ἐπιθ. εἰς *-ης* γεν. *-εσ-ος-ους* (*ἀπειθής-ἀπειθέσ-ος-ουές*—*ἀπειθέσ-ω-ἀπειθέω-ᾶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὰ ἐπιτήδεια *ὀνοῦμαι* ἢ *ἀγοράζω*.

Π

Παιανίζω (=ψάλλω τὸν πολεμικὸν παιᾶνα, τὸ πολεμικὸν ἐμβατήριον)—*πρι. ἐπαιάνισον*, *ᾄδρ. ἐπαιάνισα*. Ἐκ τοῦ *παθ.* μόνον ὁ ὑπερσυντέλ. *ἐπεπαιάνιστο* (=εἶχε ψαλῆ ὁ πολεμικὸς παιᾶν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. φέρεται καὶ *παθ.* ἐνεστῶς *παιανίζομαι* (=τιμῶμαι με παιᾶνας). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *παιανισμός*, *παιανιστής*.

Θ. *παιανίς*· ἐκ τοῦ *παιανίδ-ι*. Τὸ ῥ. ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικὸν *παιᾶν* (=πολεμικὸν τραγοῦδι, ἐμβατήριον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντοκόληκτων (*ἐλπίζ-ἐλπίδ-ος*—*ἐλπίδ-ι-ω-ἐλπίζω*—*παιᾶν-παιανίδ-ι-ω-παιανίζω*). Τὸ ῥῆμα φέρεται καὶ ὑπὸ τὸν τύπον *παιωνίζω*, τὸν ὁποῖον προτιμοῦν οἱ Σχολασταὶ (Αἰσχίν. 2,162), ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι *παιανίζω*, διότι τὸ μὲν *παιωνίζω* παράγεται ἐκ τοῦ *Παιῶν*, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπόλλωνος Παιῶνος ἀναφέρεται εἰς ἐπιγραφήν [210]), τὸ δὲ *παιανίζω* ἐκ τοῦ *παιᾶν*, τὸ ὁποῖον σημαίνει=πολεμικὸν τραγοῦδι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως ἢ εὐχαριστήριον εἰς τοὺς θεοὺς ἄσμα. Καὶ περὶ αὐτοῦ κατὰ κανόνα γίνεται λόγος εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄγχι τοῦ *παιανίζω* λέγεται καὶ *παιᾶνα ἄδω*, τὸν *παιᾶνα ἕμνω*, *παιᾶνα ποιοῦμαι*.

Παιδεύω (=ἐκπαιδεύω, μορφώνω). Σχηματίζεται ὁμαλῶς χωρὶς ἔνεργ. ὑπερσυντέλικον. [ΠΑΡΑΓ. *παιδεία*, *παίδευμα* [=1] *μαθητής*, 2) *μάθημα*], *παίδευσις* [=1] *ἐκπαίδευσις*, 2) *ἐκπαιδευτήριον*, *σχολεῖον*], *παιδευτέος*, *παιδευτής* (=ἐκπαιδευτής, διδάσκαλος), *παιδευτός* (=μαθητός), *ἀπαίδευτος* καὶ τὰ μτγν. *παιδευτικός-ῆ-ὸν* (ὡς οὐσιαστ. ἢ *παιδευτικὴ*, ἔνν. *τέχνη*), *παιδευτήριον* (=ἐκπαιδευτήριον, σχολεῖον).

Θ. *παιδευ-* ἐξ ἀρχικοῦ *παίδ*, τὸ ὁποῖον προήλθεν ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *παῖς* γεν. *παῖδ-ός*. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-εω* ῥ., τὰ ὁποῖα ἐπλάσθησαν ἐξ οὐσιαστικῶν εἰς *-εως* (*βασιλεὺς-βασιλεύω*, *ἱσπεύς-ἱσπεύω κλπ.*) Ὁ μέν. μέλλ. *παίδεῖσθαι* ἔχει καὶ παθητ. σημασίαν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐκ. σύν. προθ. *Διαπαιδεύομαι* (παθ.)=συμπληρῶ τὸν κύκλον τῆς ἐκπαιδεύσεως μ. *Προπαιδεύομαι* (παθ.)=διδάσκομαι προηγουμένως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διδάσκει*, *παιδαγωγέω-ᾶ*, *τρέφω* καὶ *ἐκτρέφω*. Ἄλλὰ τὸ *τρέφω* καὶ τὰ σύνθ. ἀναφέρονται κατὰ κανόνα μᾶλλον εἰς τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν δι' αὐτὸ καὶ τίθενται συχνὰ παραλλήλως πρὸς τὸ *παιδεύω* (πρβλ. *τρέφοντα* καὶ *παι-*

δέοντα. Πλάτ. Κρίτ.). Ἐντὶ τοῦ παιδεύομαι λέγεται καὶ παιδείας τυγχάνω, παιδεῖα χροῶμαι, παιδείαν μεταχειρίζομαι.

Παίζω [=1] παίζω παιγνίδι, 2) ἀστειεύομαι, χωρατεύω)—πρτ. ἐπαιζον, μέσ. μέλλ. δωρικός παιζοῦμαι, ἄορ. ἔπαισα. Ἀπὸ τὴν παθητ. φωνὴν μόνον ὁ πρkm. πέπαισομαι εἰς τὸ γ' πρὸς. τῆς προστακτ. πεπαίσομαι (ταῦτα πεπαίσομαι ἡμῖν=αὐτὰ ἄς ἔχοντες λελθῆ (=ἄς θεωρηθῶν, ὅτι ἐλέχθησαν) ὑπὸ τύπον ἀστειότητος ἀπὸ ἡμᾶς), εἰς τὸ ἀπαρέμφ. πεπαίσομαι καὶ τὴν μτγ. (δια)πεπαισμένος. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἔνεργ. μέλλ. παίζω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. παίζομαι, ἄορ. ἐπαιξα πρkm. πέπαικα καὶ πέπαιχα, παθ. ἄορ. ἐπαίχην, παθ. πρkm. πέπαιγα] [ΠΑΡΑΓ. παίγνιον, παιδιά, συμπαίσις καὶ συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων (=φιλοπαίγμων), τὸ ποιητ. παίγμα (=παιγνίδι) καὶ φιλοπαίγμων καὶ τὰ μτγν. παίκτης (καὶ συμπαίκτης καὶ συμπαίκτηρ) θηλ. παίκτειρα, παικτικῶς (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἑμπαικτικῶς), παικτός.

Θ. παιδ' ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. παῖς γεν. παιδός. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ προσφ. j=παιδ-j=παῖς. Ἐκ τοῦ θ. τούτου προήλθεν ἄλλο θ. παιγ', ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ δωρικός μέλλων παιζοῦμαι (παγσοῦμαι) καὶ τὸ οὐσιαστ. παίγνιον, τὸ ποιητ. παίγμα καὶ οἱ μτγν. χρόνοι καὶ τὰ παράγωγα [παῖξω (παίγω), πέπαιχα, ἐπαίχην, πέπαιγα, παίκτης, παικτός κλπ.] [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀντί, σύν, πρὸς: Διαπαίζω=παίζω, ἀστειεύομαι ἀπ' ἄρχῆς μέχρι τέλους. Ἄντι παίζω=1) παίζω μὲ ἄλλον, 2) παίζω ἐναντίον κάποιου. Προπαίζω [=1] παίζω μὲ κάποιον, 2) ἀστειεύομαι, 3) εἰρωνεύομαι] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. παιδῶν ποιῶμαι, παιδεῖα χροῶμαι. [ΑΝΤΙΘ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀστεύομαι: σπουδάζω.

Παίω (=κτιπῶ, πληγῶνω)—πρτ. ἔπαιον, μέλλ. παίσω, ἄορ. ἔπαισα, πρkm. σύνθ. (ὑπερ)πέπαικα καὶ πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. παίομαι, πρτ. ἐπαίωμην, μέσ. ἄορ. ἐπαισάμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων πλήττω καὶ τύπτω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. παίσω, ἔνεργ. ὑπερσ. (ὑπερ)επεπαίειν (=εἶχα ὑπερβάλει, ξεπεράσει) (Πολυβ. ΙΔ', ε', 14), μέσ. μέλλ. παήσομαι, καὶ οἱ τρεῖς μτγν., παθ. ἄορ. ἐπαίσθη, ποιητ., πρkm. (ἐπι)πέπαισομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀνάπαιστος (=ἐκεῖνος ποῦ κτυπᾶται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνάποδα" εἰς τὴν Μετρίκην=ὁ μετρικός πούς, ὅστις ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βραχείας καὶ μίαν μακρὰν συλλαβὴν, δηλαδὴ ὁ ἀντίθετος τοῦ δακτύλου).

Θ. πα^τ (λατ. rano =παῖω). Τὸ θ. τοῦτο μὲ τὸ προσφ. j, τὴν ἐπένθεσιν αὐτοῦ=πα^τ-j=παῖαι καὶ τὴν ἀποβολὴν τοῦ τ=παῖαι, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐσχηματίσθησαν ὅλοι οἱ χρόνοι καὶ τὰ παράγωγα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. παρά καὶ ὑπερ: Παραπαῖω (ἀμτβ)=κτυπῶ ἐδῶ κι ἐκεῖ μτροφ.=γάνω τὰ μυαλά μου, ἀνοηταῖω. Ὑπερπαῖω=ὑπερβάλλω, ξεπερνῶ (πρβλ. τὸν μτγν. ὑπερσ. ὑπερπεπαίειν). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πληγὰς δίδωμι ἢ ἐμβάλλω ἢ ἐντεῖνω ἢ ἐντίρωμαι (παθ. πληγὰς λαμβάνω), βάλλω (=κτυπῶ ἀπὸ μακρᾶν, ἐνφ παῖω=κτυπῶ ἐκ τοῦ πλησίον), μαστιγῶ ὦ, πατάσσω, πλήττω, ῥαπίζω, τύπτω καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. δέρω.

Πάλλω (=σειῶ). Τὸ θ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀτιπζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργητ. καὶ τῆς παθητ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστώς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἔπαλλον, ἄορ. α' ἔπηλα, καὶ οἱ δύο ποιητ., μέσ. ἄορ. α' ἐπηλάμην, παθ. ἄορ. β' (ἀν)επάλην, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. πρkm. πέπαλμαι, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. (τὸ) παλτὸν (=κάθε τι ποῦ σειεται, διὰ τὰ ἐξακοντισθῆ, ἰδίως δὲ τὸ μικρὸν δόρυ ἢ ἀκόντιον τῶν Περσῶν), τὸ ποιητ. πάλος (=κλήρος, ὁ ὁποῖος ἐκπηδᾷ ἀπὸ τὴν ἀναπαλλομένην διὰ τῶν χειρῶν περικεφαλαίαν, ποῦ περιέχει τοὺς

κλήρους), και τὰ μτγν. *πάλμα* (=παλμός), *παλμικός*, *παλμός*, *πάλοις*, *ανάπαλοις* (=ἀναπήδησις).

Θ. *παλ.* Το θ. τοῦ ἐνεστώτος μετὰ τὸ πρόσφ. *j*=*πάλ j* καὶ μετὰ τὴν ἀφοροῦσιν τοῦ *j* πρὸς τὸ *λ*=*παλλ.* [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μετὰ τὴν *ἀνά*, *κατά*, *διά*: Ἀναπάλλω=σειώ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Καταπάλλομαι ἀποθ. μέσ.=φέρομαι μετὰ ὀρμὴν πρὸς τὰ κάτω. Διαπάλλω=διασειώ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κινέω-ῶ*, *σειώ* (ἀνασειώ, διασειώ κατασειώ), *ταράττω* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τινάσσω*.

Πάσομαι-ῶμαι (=ἀποκτῶ) ἄ π ο θ. Τὸ ῥ. ποιητ. Εἰς τοὺς ἀτιμολογικούς πεζογράφους μόνον ὁ προκμ. *πέπαμαι* καὶ ὑπερσυντ. *ἐπεπάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. *πάσομαι*, ἄορ. *ἐπασάμην*, καὶ οἱ δύο ποιητ., τετελ. μέλλ. *πεπάσομαι*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *πάμα* (=κτῆμα), *βουπάμων* (=πλούσιος εἰς βόδια), *παμοῦχος* (=κύριος, ἰδιοκτήτης), *παμπάμων* (=κύριος ὄλων), *πολυπάμων*.

Θ. *πα.* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ἰωνικὸν καὶ ποιητ. ῥ. *πατέομαι*=γεύομαι (λατιν. *pastor*) καὶ τὸ ἐπιθ. *ἄσπαστος*=ἀγευστος φαγητοῦ, ηστικὸς). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κτάομαι-ῶμαι*, *λαμβάνω*.

Παραινέω-ῶ, βλ. *αἰνέω-ῶ*.

Παραιτέομαι-οῦμαι [=1] ζητῶ κάτι ὡς χάριν, θερμοπαρακαλῶ, 2) ἀποφεύγω, ἀποποιούμαι. Ἐκ τῆς τελευταίας αὐτῆς σημασίας προέκυψεν ἡ 3) ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, δὲν δέχομαι. Τὸ ῥ. εἶναι ἄ π ο θ. μέσ. μετὰ ἐνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—πρτ. *παρητέομην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. *παραιήσομαι*, μέσ. ἄορ. *παρητησάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *παραιηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *παρητήθη*, προκμ. *παρητήμαι* (ἔρωτῶ σε, ἔλα με παρητημένον, Δουκῆς ἰδ', 18). [ΠΑΡΑΓ. *παραιτήσις* (=θεομὴ παράκλησις, δέησις), *παραιτητὸς* (=ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἢμπορεῖ κανεῖς νὰ ἐξιλεώσῃ με παρακλήσεις), *ἀπαραιτήτος* (ἐπὶ δικαστῶν=ἄκαμπτος, 2) ὁ ἀναπόφευκτος) καὶ τὰ μτγν. *παραιτηέσ-αν*, *παραιτητής* (=ἐκεῖνος πού μεσιτεῦει διὰ κάποιον), *παραιτητικός* (=ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀποτροπὴν ἐνὸς πράγματος).

Θ. *παρατε.* Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. *παρά* καὶ τοῦ ῥ. *αἰτέομαι-οῦμαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνιβολέω-ῶ, δέομαι, ἱκετεύω. Ὡς παθ. τοῦ *παρατε* μᾶλλον εἶναι ἡ περίφρασις *παραιτήσις γίγνεται*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀποφεύγω συνών. εἶναι *ἀποθέω-ῶ*, *φεύγω* καὶ *ἀποφεύγω*.

Παραμυθέομαι-οῦμαι (=παρηγορῶ) ἄ π ο θ. μέσ. μετὰ ἐνεργ. μτβτ. διὰ θ.—πρτ. *παρμυθεόμην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. *παρμυθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *παρμυθησάμην*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. ἀπαρμυθητός [=1] ἀδυσώπητος, 2) ἀπαρηγόρητος], ἀπαρμυθητός (=ἀδιορθῶτως), δυσπαρμυθητός, εὐπαρμυθητός (Πλάτ. Ἐπιν. 980), καὶ τὰ μτγν. *παρμυθημα* (=λόγος παρηγορητικός), *παρμυθητής* (=παρηγορητής), *παρμυθητικός*, *παρμυθητὸς* (=ὁ ἐπιδεικτικὸς παρηγορίας).

Θ. *παρμυθε.* Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. *παρά* καὶ τοῦ οὐσιαστ. *μῦθος* (=λόγος), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *παρμυθία* (=παρηγορία) καὶ *παρμυθιον* (=συμβουλή, παρηγορία). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παρμυθιον ποιῶμαι*, *παρμυθία τίθημι τινι*, ἐπιρρώννμι, θάρρνω καὶ παραθάρρνω, *παρμυθεῶ-ῶ*, *παρμυτεύομαι* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *παρηγορέω-ῶ*. Ὡς παθ. φέρονται αἱ περιφράσεις *παρμυθίαν ἔχω*, *παρμυθία ἔστι μοι*.

Παρανίσχω, βλ. *ἴσχω*.

Παρανομέω-ῶ (=ἐνεργῶ παρανόμως, παραβαίνω τὸν νόμον)—

πρτ. *παρενόμεον-ουν*, ἄορ. *παρενόμησα*, πρkm. *παραινόμεηκα*, ὑπερσ. *παραινόμεηκεν*. Παθ. *παραινόμεμαι-ομαι*, παθ. ἄορ. *παρειομήθη*, παθ. πρkm. *παραινόμεμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἅπαντῶ καὶ ἔνεργ. μέλλον *παραινόμεω*, ἢ δὲ αὔξησις τῶν παραγόμενων χρόνων γίνεται διὰ τοῦ η (παρηνόμεον-παρηνόμεησα). [ΠΑΡΑΓ. *παραινόμεμα* (=παράνομος προῖξις) καὶ τὸ μτγν. *παραινόμεσις*.

Θ. *παράνομος*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *παράνομος*, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *παράνομια*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παράνομος εἰμι*, *παράνομος γίγνομαι*, *παράνομόν τι δοῦν*, *παράνομα ποιῶ*, *παράνομιὰς ἐπιτίμιαμα*. Ὡς μτβτ εἶναι ποιῶ *τινα παρανομεῖν*, *παράνομους ποιῶ*, *παράνομιαν ἐντίμημί τι*.

Παρασκευάζω (=ἐτοιμάζω). Τὸ ῥ. σχηματίζεται διαιδέως καὶ εἰς τὴν ἔνεργ. καὶ εἰς τὴν μέσ. καὶ παθ. φωνήν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ ἀναλελυμένως *παρασκευάζω ἑμαυτόν*. [ΠΑΡΑΓ. *παρασκευάσμο*, *παρασκευαστέον*, *παρασκευαστής*, *παρασκευαστικός*, *παρασκευαστός* καὶ τὸ μτγν. *παρασκευάσις*.

Θ. *παρασκευάζω*. ἐκ τοῦ *παρασκευάζ-δ-ζ*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *παρασκευῆ* καὶ ἔσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντολογικῶν (φράδ-ζ ω=φράζω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀντί*, *ἐπι*, *πρό*, *σύν*: *Ἀντιπαρασκευάζομαι* (μέσον)=ἐτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ ἐναντίον κάποιου, πού *παρασκευάζετο*. *Ἐπιπαρασκευάζομαι* (μέσ)=ἐτοιμάζω προσεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. [ΠΕΡΙΦΡ.] καὶ ΣΥΝΩΝ. *παρασκευαστής* εἰμί *τινος*, *ἐτοιμάζω*, *εὐτορεάζω*. Ἄντι τοῦ μέν. *παρασκευάζομαι* φέρεται ἡ περιφρασις ἐν *παρασκευῆ* *εἰμι* καὶ *ἀντί* τοῦ παθ. *παρασκευῆ* γίγνεται, ἐν *παρασκευῆ* ἔστι *τί τι*.

Παρασπονδέω (=παραβαίνω, καταπατῶ τὰς συνθήκας)—*παρατ. παρεσπόνδεον-ουν*, ἄορ. *παρεσπόνδησα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. πρkm. *παρεσπόνδημαι* (=ἔχω καταπατηθῆ παρανόμως). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *παρασπόνδημα*, *παρασπόνδησις*, *παρασπονδητής*.

Θ. *παρασπονδέω*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. (βλ. σημ. σελ. 17) ἐκ τοῦ *παρασπονδος* καὶ ἔσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολογία οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εσ-ος-ους (κράτος-κράτος-ος-ους—κρατέω-ω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παρασπονδόν* τι ἢ *παρὰ* τὰς σπονδὰς *ποιῶ*, *τὰς σπονδὰς παρὰ* τοὺς ὄρκους *λύω*, *ἐπινοκέω-ω*. Ὡς παθ. φέρεται ἡ περιφρασις *παρασπονδόν* τι ἢ *παρὰ* τὰς σπονδὰς *πάσχω*. [ΑΝΤΙΘ. ἐμμένω *ταῖς σπονδαῖς* (ἢ *ταῖς ὄρκοις*), ἐμπεδῶ *τὰς σπονδὰς*, ἐμπεδοκέω-ω.

Παροιμάζομαι (=διμιλῶ μὲ παροιμία· ὡς παθ.=γίνομαι παροιμιώδης) ἄ π ο θ. μέ σ. —μέσ. ἄορ. *ἐπαροιμασάμην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *παροιμασής* [=1] ἐκεῖνος πού *κάνει* παροιμίας, 2) ἐκεῖνος πού τοῦ ἀρεσει νὰ διμιλῆ μὲ παροιμίας].

Θ. *παροιμάζω* καὶ μὲ τὸ προθ. *ζ* *παροιμαζέω*=*παροιμαζέω*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *παροιμία* (παρὰ-οἶμος (=ὁδός): *παροιμία* βιοφελής, λόγος παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, ὅσον *παροδία* οἶμος γὰρ ἢ ὁδός, Ἡσυχίος Ἐσχηματίσθη *κατὰ* τὰ ἄλλα εἰς -αζω ῥ. (φράσις-φράδ-ζ ω φράζω—ἀγορά-ἀγοράδ-ζ ω-ἀγοράζω—δόξα-δοξάδ-ζ ω-δοξάζω).

Παροινέω ὦ (ὡς μτβτ.=φέρωμαι ἀπρεπῶς ἐπάνω εἰς τὸ πιετό· ὡς μτβτ.=προσβάλλω ἢ ὑβρίζω κάποιον ἐπάνω εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς μεθῆς μου)—πρτ. *ἐπαρῶνεον-ουν*, ἄορ. *ἐπαρῶνησα*, πρkm. *πεπαρῶνηκα*. Παθ. *παροινέομαι-ομαι* (=ὑβρίζομαι), παθ. ἄορ. *ἐπαρῶνηθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ ἔνεργ. μέλλ. *παροινήσω* καὶ παθ. πρkm. *πεπαρῶνημαι* (μόνον εἰς τὴν μτγ. τὰ *πεπαρῶνημένα*=αἱ ἀσχημίαι ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν.

παρόλημα (= τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ξεθυμαίνει ὁ μεθυσμένος).

Θ. **παροινε**. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ **πάροινος** (= μέθυσος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ **παροινία** = ὁ ἀπρεπῆς τρόπος τοῦ μεθυσμένου). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν ὄ., πού παρήχθησαν ἐξ οὐδεν. σχιμολήκτων οὐσιαστ. (**κρατέω** - κρατέω-ος ους - κρατέω ω-κρατέω ὦ) καὶ αὐξάνεται ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **παροίνος** εἶμι, **οἶνον** πρόσκειμαι ('Ηρόδ.).

Παροξύνω, βλ. **δξύνω**.

Παρορηιάζομαι (= ὀμιλῶ μὲ παρορησίαν, ὀρθὰ κοφτὰ) ἄ π ο θ. μ έ σ. μ έ έ ν ε ρ γ. δ ι ά θ ε σ ι ν - π ρ τ. **ἐπαρορησιάζομαι**, μέσ. μέλλ. **παρορηιάσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐπαρορησιάζομαι**, πρκμ. ὡς ἔνεργ. **πεπαρορησίαμαι** καὶ ὡς παθ. μόνον εἰς τὴν μτχ. τοῦ οὐδεν. τὰ **πεπαρορησιαμένα** (= ὅσα ἔχουν λεχθῆ μὲ παρορησίαν). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. **παρορησιασθεὶς** καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ **παρορησιαστικός, ἀπαρορησιαστος**.

Θ. **παρορηιάζω** - ἐκ τοῦ **παρορηιάω** j. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **παρορησία** (**πᾶν-ῥήσις**) = ἐλευθερία καὶ εὐκρίνεια εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν σκέψεων. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία τῶν ἄλλων εἰς -άζω ὀδοντοκολήκτων (**φράδ j - φράζω**). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **παρορησίας** ἐμπύπλωμαι, μεσὸς **παρορησίας** γίγνομαι, **παρορησία** χρώμαι, **παρορησίαν** ἔχω ('Ισοκρ. Ἐπιστ. δ'. 4). Ὡς μίβτ. φέρεται ἡ περιφρασίς **παρορησίαν** δίδωμί τινι καὶ ὡς παθ. **παρορησία** ἐοί.

Πάσχω (= δέχομαι ἐπίδρασιν ἔξωθεν, ἐπηρεάζομαι, ὑποφέρω). Τὸ ὄ. εἶναι ἔνεργ. μὲ παθητ. διάθεσιν - πρτ. **ἐπάσχομαι**, μέλλ. **πίσσομαι** (ὡπως τοῦ **πέιθομαι**), ἄορ. β' **ἐπαθον** (ὑποτ. πάθω, εὐκτ. πάθοιμι, προστ. πάθε, ἄπτω. παθεῖν, μτχ. παθῶν-οῦσα-όν), πρκμ. β' **πέπονθα**, ὑπερσ. **ἐπεπόνθειν** καὶ **πεπονθώς ἦν**, τετελ. μέλλ. **πεπονθώς ἔσομαι**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. παράλληλος τύπος τοῦ **πάσχω** ἅπαντᾷ ὁ **πανθάνω** (οὕτω **πανθάνουσι** οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες, Αἰσώπ. μύθ. 196). [ΠΑΡΑΓ. (ἦ) **πάθη** (= παθητικὴ κατάσταση), **πάθημα**, **πένθος**, τὰ ποιητ. **ἀπενθήης** καὶ **νηπενθήης** (= ἀπενθήης) καὶ τὰ μτγν. **πάθησις**, **παθητικός**, **παθητός** (= ἐκεῖνος πού ἐπαθε), **πολυπαθής**).

Θ. **πενθ**. καὶ κατὰ μετάπτωσιν **παθ**- (πρβλ. **πένθ-ος-πάθ-ος**, λατιν. **patiō**). Ὁ ἔνεστ. ἐκ τοῦ θ. **παθ'**, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. **σκ=παθ σκ=πασχ**. Ὁ μέλλ. ἀπὸ τὸ θ. **πενθ**- (**πένθ-σομαι** **πένθομαι** καὶ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ν καὶ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ ε=πίσσομαι). Ἐκ τοῦ θ. **πενθ**. καὶ τὸ παράγωγον **πένθος**. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θέμα καὶ ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ. διὰ τῆς τροπῆς τοῦ ε εἰς ο (πρβλ. **κλέπτω-κλέψω**, **πέμπω-πέμψω**, **στέργω-έστοργα**). Εἰς τὰ ἐκ τοῦ θ. **παθ**- παράγωγα προστεθῆ εἰς τὸ θ. τὸ πρόσφ. ε, τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου ἐξετάθη εἰς η (πάθημα, πάθησις κλπ.). [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ **πάσχω** ἔχει, ὅπως ἐλέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν, παθ. διάθεσιν καὶ σημαίνει=δέχομαι ἔξωθεν ἐπίδρασιν. Εἶναι ἐπομένως παθ. τοῦ ποιῶ, πράττω, θρῶ. Ἐκ τούτου προέκυψαν αἱ συνθήσεις εἰς τοὺς ἀρχαίους φράσεις **εὐ ἢ κακῶς πάσχω** (= εὐεργετοῦμαι ἢ κακοποῦμαι), αἱ ὁποῖαι εἶναι παθ. τοῦ **εὐ ἢ κακῶς ποιῶ**. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. **ἀντί, σύν, πρός, πρό**: **Ἀντιπάσχω** τι (**κακόν ἢ χρηστόν**) = παθαῖν ὅτι ἔκομα εἰς ἄλλον (**καλόν ἢ κακόν**). **Συμπάσχω** = συμμεριζομαι τὸ πάθος ἄλλου. **Προπάσχω** = 1) ἔχω πρόσθετον ἢ ἰδιαιτέρον ψυχικόν πάθος, αἴσθημα, 2) προσπαθῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **συμβαίνει** μοί (τι).

Παταγέω-ῶ, βλ. **πατάσσω**.

Πατάσσω (= κτυπῶ). Εἰς τοὺς ἄπαικτους πεζογράφους ἅπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. **ἐπάταξα**. Τὰ ἔλλειποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἔνεστ. **πατάσσω**, ποιητ., μέλλ. **πατάξω**, ποιητ. καὶ μτγν., παθητ. μέλλ. **παταχθήσομαι**, παθ. ἄορ. **ἐπατάχθην**, καὶ οἱ δύο μτγν., πρκμ. **πεπάταγμα**, ποιητ.

Θ. *παταγ-* ἐκ τοῦ ὀνοματοποιημένου ποιητ. οὐσιαστικοῦ *πάταγος* (πρβλ. *πλαταγή* [*πλατάσσω*] = κρότος, θόρυβος, *πλαταγέω* = παράγω τὸν ἦχον πλάι κα γενικῶς = παραγωγὸν κρότον καὶ τὸ νεώτερον *πλαταγίζω* (ἐπὶ πλατέων συγκροσῶ μόνων πραγμάτων, π. χ. τῶν χειλέων, κυμάτων, πτερύγων). Τὸ *θ.* τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *j* = *παταγj* = *πατάσσω*. Ἀπὸ τὸ ἴδιον *θ.* *παταγ-* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *θ.* *παταγ-έω-ῶ* (= κᾶνω κρότον), τὸ ὅποιον εἰς τοὺς ἄτικούς περὶ ἄφρους ἀναιτᾶ συνθ. μόνον εἰς τὴν μτχ. τοῦ ἔνεστ. (*ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου τῷ ῥόφῳ* = ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἔκανε πάταγον, τοῦ ἔπνιγε τὸν κρότον, Θουκιδ Γ', 22). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ Οἱ ἄτικοι ἀντὶ τοῦ ἔνεστ. *πατάσσω* ἐχρησιμοποιοῦν τὸ *παῶ* ἢ *ῥάπια*, ἐνθ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ παθ. ἄορ. καὶ πρkm. εἶχαν τὸν ἄορ. καὶ πρkm. τοῦ πλήτεται: *ἐπλήγγην, πέπληγγμαι*. Τὰ λοιπὰ συνών. τοῦ *θ.* βλέπε εἰς *παῶ*].

Πατέω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερον = πατῶ, καταπατῶ, παραβαίνω). Τὸ *θ.* κατὰ κανόνα ἀναιτᾶ συνθ. Σχηματίζεται ὁμαλῶς καὶ εἰς τὴν ἔνεργ. καὶ εἰς τὴν παθ. φωνήν. Στερεῖται παθ. πρτ. καὶ ἔνεργ. καὶ παθ. ὑπερσυντελ. [ΠΑΡΑΓ. *περίπατος* καὶ τὰ μτγν. *πάθημα, πάθησις* (καταπάθησις), *πατητής* (περιπατητής), *πατητήριον* (= τὸ πατητήριον), *ληνός*, *περιπατητικός*, *πατητός*, *ἀπάτητος*].

Θ. *πατε-* ἐκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (δ) *πάτος* (= πατημένος δρόμος, πάθημα ἔχνος). Τὸ *θ.* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *θ.* τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ σιγμόληκτα οὐδέτ. οὐσιαστικά (*κράτος-κράτεος-ος-ους* — *κράτεω-ω* — *κράτεώ-ω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, περί, σύν*] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *περίπατος*. *ποιοῦμαι, βαδίζω, πορεύομαι*].

Παύω (ὡς μτβ. = διακόπτω, σταματῶ κάποιον' ὡς ἀμτβ. = παύω ἐγὼ νὰ κάνω κάτι). Ἡ ἔνεργ. φωνὴ σχηματίζεται ὁμαλῶς χωρὶς ὑπερσυντελ. Μέσ. καὶ παθ. *παύομαι*, μέσ. πρτ. *ἐπανόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *παύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπανόσμη*, παθ. μέλλ. *πανοθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπαύσθην*, πρkm. *πεύπανμαι*, ὑπερσυντ. *ἐπεπαύμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. τετελεσμ. μέλλ. τῆς μέσης καὶ παθ. φωνῆς *πεπαύσομαι*, ποιητ. Ὁ παθ. μέλλ. καὶ παθ. ἄορ. φέρεται εἰς τοὺς μτγν. χωρὶς σ (*πανθήσομαι, ἐπαύθην*). [ΠΑΡΑΓ. *διάπανμα* (= ἀνάπανσις), *παῦλα, ἀνάπανλα, ἄπανσιος, δυσκατάπανσιος, πανσίον* καὶ τὸ μτγν. *παῦσις*].

Θ. *παν-* καὶ *πανο-* (*πανοθήσομαι, ἐπαύσθην*). Ἡ προστ. τοῦ ἔνεργ. ἔνεστ. *παθε* καὶ τὸ μέσ. *παύομαι* λαμβανονται ἀμεταβατος (*παθε* = τελειώνει, σιάσσω — *ἐπανόσμη* = ἐπανασα). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐκ*: Ἀναπαύω = βάξω κάποιον νὰ ἀναπαύθῃ, νὰ σταθῇ· *ἀναπαύομαι* = ἀπέχω ἀπὸ κάτι, ἦσυχάζω. *Διαπαύομαι* (μέσ.) = διακόπτω, σταματῶ. *Ἀποπαύομαι* = παύω νὰ κάνω κάτι· *Ἐκπαύω* = καταπαύω· *ἐκπαύομαι* = ἀναπαύομαι, ἦσυχάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ μτβτ. *παῦω* λέγεται ἀνάπανσιν *τινος ποιῶ τινι* ἀντὶ τοῦ μέσ. *παύομαι*: *παῦλαν ἔχω τινός, λήγω*. Ὡς παθ. *παῦλα ἐστὶ τινος*] [ΑΝΤΙΘ. *ἄρχομαι*].

Παχύνω (= κάνω κάποιον παχύν) — ἄορ. *ἐπάχυνα*. Μέσ. καὶ παθ. *παχύνομαι*. Τὰ ἄλλα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλ. *παχυνῶ*, ποιητ. καὶ μτγν., παθητ. μέλλ. *παχυνθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπαχύνθην*, πρkm. *πεπάχυσμαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν.] ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *πάχυνσις, παχυντικός, παχυσμός*].

Θ. *παχύν-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *παχύς* (πρβλ. *βαθὺς βαθύνω, ὀξύς ὀξύνω* κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παχύν τινα ποιῶ, παίνω* (βασίλειος ὀφθαλμὸς παίει ἵππον). [ΑΝΤΙΘ. *ἰσχναίνω*. Τοῦ μέσ. *παχύνομαι* ἀντιθ. τὸ *λεπτύνομαι*].

Πείθω (ὅπως καὶ σήμερα) — πρτ. *ἐπειθον*, μέλλ. *πέισω*, ἄορ. *ἐπεισα*, πρkm. *πέπεικα*, ὑπερσ. *ἐπεπέειν*. Μέσ. καὶ παθ. *πέιθομαι*, πρτ. *ἐπειθόμην* (ὡς παθ. πάντοτε συνθ. μὲ τὴν ἀνά), μέσ. μέλλ. *πε-*

σομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπιθόμην (ὑποτ. πίθωμαι, εὐκτ. πιθόμην, προστ. πιθού, ἀπαρέμφ. πιθέσθαι, μτχ. πιθόμενος-η-ον), παθ. μέλλ. *πεισθήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὄς μέσ. *εἰπείσθην*, πρkm. *πέπειστος*, πρkm. β' ἔνεργ. ὡς μέσ. *πέπειθα* (=ἔχω πεποιθήσιν, θάρρος), ὑπερσ. *ἐπειείσθην* καὶ β' ἔνεργ. ὡς μέσ. *ἐπειπίθειν*, τετελ. μέλλ. *πεπεισμένος ἔσομαι*. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλησιν *πειθω ἔμανιόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. β' *ἐπιθον*, ποιητ., μέσ. ἄορ. α' κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλλ. *ἐπεισάμην*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. (ἡ) *πειθῶ*, *πειστέον*, *πειστικός*, *δύσπειστος*, *εὐπειστος*, *μεταπειστός*, *πιθανός*, *πίσις* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ *πιστεύω* καὶ τὸ μτγν. *ἐπίθ*. *πιστικός*), *πιστός* καὶ τὰ μτγν. *ἀμετάπειστος* καὶ τὸ ἐκ τῆς μτχ. τοῦ β' πρkm. ἐπίρρημα *πεποιθότως* (=μετὰ πεποιθήσεως).

Θ. *πειθ-* καὶ κατὰ μεταπίωσιν *πιθ-* καὶ *ποιθ-* (*πειθῶ*, *ἐπιθόμην*, *πέπειθα*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *μετά*, *παρά*, *συνανά*, *σὺν* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ με τὴν κατὰ: *Παραπείθω*=προσελκῶ με τὴν *πειθῶ*, *πείθω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πειθῶ* *ἐμποῶ* *τινι*, *πειθῶ* *ποιῶ*, *πειθῶ* *χρῶμαι*. [ΑΝΤΙΘ. τοῦ *πείθω* τὸ *βιάζομαι*, τοῦ *πείθομαι* τὸ *ἀπειθῶ*.

Πεινήω ὦ (=ὑποφέρω ἀπὸ πείνας· μτφρ.=αἰσθάνομαι ζωηρὸν πόθον). Ὁ ἔνεστ. κλίνεται ὡς ἔξης: *πεινήω-ῶ*, *πεινήεις-ῆς*, *πεινήει-ῆ*, *πεινήομεν-ῶμεν*, *πεινήετε-ῆτε*, *πεινήουσι-ῶσι* (βλ. *δαψήω-ῶ*, *ζήω-ῶ* κλπ.)—πρτ. *εἰπείνηον-ων*, μέλλ. *πεινήσω* (ὁ *πεινάσω* εἶναι μτγν.), ἄορ. *εἰπείνησα*, πρkm. *πεπείνηκα*.

Θ. *πεινη-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *πείνα* (ἰωνικῶς *πείνη*) καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ *πένομαι* (πεν-*j* α=*πέννα*=*πένα*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πείναν* ἔχω, *πείνά* ἔστιν ἡ ἔνεστιν, *βουλιμάω-ῶ* καὶ τὸ μτγν. *λιμῶντω*.

Πειράω-ῶ (=πειράζω, δοκιμάζω, ἐπιχειρῶ, ἐφορμῶ)—πρτ. *εἰπείραον-ων*, μέλλ. *πειράσω*, ἄορ. *εἰπείρασα*. Μέσ. *πειράσομαι-ῶμαι*, πρτ. *εἰπείραόμην-όμην*, μέσ. μέλ. *πειράσομαι*, μέσ. ἄορ. *εἰπείρασάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *εἰπείραθην*, μέσ. πρkm. *πεπείραμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρkm. *πεπείρακα*, παθ. μέλλ. *πειραθήσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸν *πειράω-ῶ* φέρεται ὁ τύπος *πειράζω* (νομικὸς προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ *πειράζων* αὐτὸν καὶ λέγων). [ΠΑΡΑΓ. *πείρασις* (=ἀπόπειρα πρὸς ἀποπλάνησιν), *πειρατέος-ον* (*ἀποπειρατέον*) καὶ τὰ μτγν. ἐκ τοῦ *πειράζω*: *πειρασμός* (=δοκιμῆ, ἡ παρακίνησις εἰς ἀμαρτίαν, ὁ σατανᾶς), *πειραστής* (=ὁ διάβολος).

Θ. *πειρα-* ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν *πείρα* (=δοκιμῆ, ἐπιχειρησις), τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ῥ. *περ ἄω* (*περ j* α=*πέρα*=*πείρα*) ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *πείρα* καὶ τὸ μτγν. *πειρατής*. Ὁ χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων ἔκτείνεται ὄχι εἰς ἡ, ἀλλ' εἰς ᾠ, διὸ προηγεῖται ρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, ἀπὸ: *Διαπειράομαι* *δοῖμαι*=1) *δοκιμάζω*, 2) *προσπαθῶ* νὰ διαφθείρω κάποιον με *δῶρα*, 3) ἔχω *πείραν* ἐνὸς πράγματος. *Ἀποπειράομαι*=*δοκιμάζω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὸ μέσ. *πειρώμαι* λέγεται καὶ διὰ τῶν περιφράσεων *πείραν λαμβάνω* *τινός*, *ἐν πείρα γίνομαι* *τινός* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α' 8', 1), *ἐμπείρους ἔχω* *τινός* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', 3, 1), *πείραν ἔχω* *τινός* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 16), *πείραν* *ποιῶ* *δοῖμαι*, *δοκιμάζω* Ἀντὶ τοῦ παθ. *πειρώμαι* λέγεται *πείραν δίδωμι*.

Πελάζω (=πλησιάζω)—πρτ. *εἰπέλαζον*, ἄορ. *εἰπέλασα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *πέλασω*, παθ. ἄορ. *εἰπέλασθην*, καὶ οἱ δύο ποιητ. Παράλληλοι ποιητ. τύποι τοῦ *πελάζω* εἶναι *πελάω* καὶ *πελάθω*. [ΠΑΡΑΓ. *πελάτης* καὶ τὰ μτγν. *πέλασις* (*προσπέλασις*), *ἀπροσπέλαστος* (=ἀπλησίαστος).

Θ. *πελάς*. ἔκ τοῦ *πελάδ-ς*. Τὸ ὄ. ἔκ τοῦ ἐπιφρ. *πέλας* (=πλησίον). Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντιολήκτων (*φραδ-ς-ω-φραζω* — *πελάδ-ς-ω-πελάζω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *πρός*.] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐγγὺς γήγομαι, πλησιάζω, συμμείγνυμι*.] [ΑΝΤΙΘ. *ἀφίσταμαι*.]

Πέμπω (=στέλλω)—πρτ. *ἔπεμπον*, μέλλ. *πέμψω*, ἄορ. *ἔπεμψα*, πρkm. *πέπομψα*, ὑπερσυντ. *ἐπεπόμψεν* καὶ (ἐπι) *πέπομψως ἦν*. Παθ. *πέμπομαι* (τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. *ἀπό, μετά κλπ.*), παθ. πρτ. *ἐπεμπόμην* (ὁ μέσ. πάντοτε σύνθ.), μέσ. μέλλ. (μετα) *πέμψομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπέμψθη*, παθ. πρkm. *πέπεμμαι* (πέπεμμαι, πέπεμμαι, πεπέμμεθα, πέπεμψθε, πεπεμμένοι εἰσίν), ὑπερσ. σύνθ. *ἐπέπεμψο*, *ἐπέπεμψτο*, *ἐπεπέμμεθα*, *ἐπέπεμψθε*, *πεπεμμένοι ἦσαν*. [ΠΑΡΑΓ. *πεμπτέον, μεταπεμπτέος, πεμπτός, μετάπεμπτος, ὑπόπεμπτος, πέμψις, πομπή* (=συννοδεία) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *πομπός* (*προπομπός*).

Θ *πεμπ*. Εἰς τὸν παθ. πρkm. καὶ ὑπερσυντιέλ. τὸ ἐν ἑκ τῶν τριῶν μ ἀπεβλήθη (*πέπεμμαι πέπεμμαι=πέπεμμαι, ἐπεπέμψην-ἐπεπέμψην=ἐπεπέμψην* (πρβλ. *κάμτω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ ὄλας τὰς ἄλλας προθ. ἐκτός της ἐν : *Ἀναπέμπω=πέμπω ἀπὸ τὰ παράλια εἰς τὰ μεσόγεια*. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν=*πέμτω* πρὸς τὰ ἄνω, τὸν οὐρανὸν (καὶ *Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμψομεν*). *Μεταπέμψομαι* (μέσ.)=*στέλλω* καὶ προκαλῶ. *Διαπέμπω=στέλλω* ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. *Ἐπιπέμπω=1*) *στέλλω* κατόπιν, 2) *στέλλω* ἐναντίον, ἐπισείω ὡς φάβητρον (*δερμοὺς καὶ θανάτους ἢ τῶν πολλῶν δύναμις ἐπιπέμπει*. Κρίτων). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πέμψην καὶ ἐπίπεμψην ποιῶμι, πομπός καὶ ἀποπομπός ποιῶμαι* (Ἰσοκρ. 5, 117). Παθ. *μετάπεμπτός εἰμι ὑπό τιος* (Κύρ. Ἀνάβ. Α', 8', 3).

Πενθέω-ῶ [=1] ἔχω πένθος, 2) *πενθῶ*, θρηνηῶ κάποιον)—πρτ. *ἐπένθησον-ουν*, μέλλ. (συμ) *τενθήσω*, ἄορ. *ἐπένθησα*, πρkm. (συμ) *πενθήθηκα*. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ ἔνεστ. *πενθέομαι-οῦμαι* (=θρηνηῶμαι, μὲ *πενθοῦν*). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. *πενθήμων* (=πένθιμος), *πένθησις, πενθητήρ* (=ὁ πενθῶν), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. (τὸ) *πένθημα, πένθιμος* καὶ τὸ μτγν. *πενθητέον*.

Θ. *πενθε*. ἔκ τοῦ οὐσιαστ. *πένθος* (βλ. *πάσχω*) γεν. *πένθεος-ος* — *πενθέος-ος* *πενθέω-ῶ*. [ΣΥΝΘ. μὲ τὴν προθ. *σύν* : *Συνπενθέω-ῶ=πενθῶ* μαζὶ μὲ κάποιον [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν *πένθει* εἰμί, ἐν *πένθει* ἔχομαι, *πένθος* ἔσται μοι, *πενθικῶς* ἔχω. *θρηνηῶ-ῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι*.

Πένωμι (=εἶμαι πτωχός, στεροῦμαι, κοπιᾶζω) ἄ πο θ. μ ἐ ο ὁ δ ε τ ε ρ. δι ἰ ἄ θ.—πρτ. *ἔπενόμην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἔκ τῶν συνωνύμων.

Θ. *πεν*. ἔξ ἀρχικοῦ *σπαν* (σπανίζω, σπάνις-ιος) *παν*. Ἀπὸ τοῦ ἴδιον θ. καὶ τὸ *πένης* (=ἐκείνος ποῦ ἐργάζεται διὰ τὸν καθημερινὸν μόνον ἄρτον, ὁ ἄπορος), *πενία, πενυχτός, πενέσις* (=δυσλοπαρικός της Θεσσαλίας), *πείνα* (*πεν-ς-α-πέννα=πείνα*), *πόνος* (=κόπος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*.] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πένης* εἰμί, ἐν *πενίᾳ* εἰμί, *πενία* πιάσομαι, *ἀπορέω ὦ, δυστυχέω ὦ* κλπ. (βλ. *δυστυχέω*), *κάμνω, κοπιᾶω-ῶ, μοχθέω-ῶ, ποπέω-ῶ, ταλαιπωρέω-ῶ*. Ὡς μβτ. φέρονται αἱ περιφράσεις *πέντ' ἅ τινα ἀποφαίνω ἢ ποιῶ*.] [ΑΝΤΙΘ. *πλουτέω-ῶ*.

Πέπρωται (=εἶναι πεπρωμένον, καθωρισμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν). Ποιητ. τύπος γ' ἐνικού προσ. παθ. πρkm. τοῦ ὑποτιθεμένου ἔκ τοῦ ἀπαντῶντος ποιητ. ἄορ. β' *ἔπορον* ὀήματος *πόρω* (=προμηθεύω). Τὸ *πέπρωται* φέρεται εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ὡς ἀπρόσωπον ὁμοίως καὶ ὁ ὑπερσυντ. *ἐπέπρωτο*. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους λέγεται ἀντ' αὐτοῦ ἡ περιφρασις *πεπρωμένον ἔστί* ἀπαντὰ ἐπίσης καὶ ἡ

μτχ. *πεπρωιμένη* (ένν. *μοίρα*) και (τὸ) *πεπρωμένον* (=τὸ γραμμένον, τὸ γραφτό).

Θ. *πορ.* (πρβλ. *πορίζω, πόρος, ἔμ πορ-ος*, λατιν. *portio-ōnis* (=μοίρα). Ἄπο τὸ θ. *πορ-* ὁ πρκμ. *πέ πορ-ται* και κατὰ μετάθεσιν και ἔκτασιν *πε-πρω-ται* [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *εἰμαρται* (βλ. *μείρομαι*).

Περαίνω (=φέρω εἰς πέρας, τελειώνω)—πρτ. *ἐπέρανον*, μέλλ. *περανῶ*, ἄορ. *ἐπέρᾱνα*. Παθ. *περαίνομαι*, πρτ. *ἐπεραινόμην*, μέσ. μέλλ. (δια)περανοῦμαι (=θά φέρω εἰς πέρας πρὸς τὸ συμφέρον μου), μέσ. ἄορ. *σύνθ. ἐπεραίνωην*, παθ. ἄορ. *ἐπεράνθηην*, πρκμ. *πεπέρασμαι* (μόνον εἰς τὸ γ' έν. πρόσ. τῆς προστ. *πεπεράνθω*, τὸ ἀπαρέμφ. *πεπεράνθαι* και τὴν μτχ. *ΠΟΙΗΤ.* και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και παθ. μέλλ. *περανθήσονται*. [ΠΑΡΑΓ. *ἀπέραντος, διαπερανεῖον* και τὰ μτγν. *συμπέρασμα* (=ἀποπεράτωσις· εἰς τὴν Λογικὴν=τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ), *συμπερασμός*.

Θ. *περαν-* ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *πέρας*. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα προήλθαν ἐξ ἐπιθ. εἰς *ασ- γεν. αν-ος* (*μέλας-μέλανος-μελαν-γ-ω-μελαινῶ*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *περαν-* μετὸ προσφ. *j=περαν j-* και μετὴν ἐπέν· *θ-σιν* τοῦ *j=περαν*. Τὸ θεματικὸν φωνήεν *α* εἰς τὸν ἄορ. ἐξετάθη εἰς *ā* και ὄχ *η*, ἐπειδὴ προηγείται *ο* (*ἐπεράν σα-ἐπέρᾱνα* και μετὴν ἀτοβολὴν τοῦ ἐνόδς ἐκ τῶν δύο *ν* και ἀαπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ *α* ἐπέρᾱνα. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *διά, διεκ, συντά, ἐκ, σὺν* χωρὶς σχεδὸν μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀτλοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *πέρας ἔχω, ἔστι πέρας τινός, ἀνώ η ἄνωτο, διαπράττομαι, ἐξεργάζομαι, κατορθῶ-ῶ, τελεῶ-ῶ, τελευτῶ-ῶ, τελῶ-ῶ*.

Περαϊώ-ῶ (μτβ.=περνῶ κάποιον εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ μέλλ. *περαιῶσω* και ὁ ἄορ. *περαιῶσα*. Μέσ. *περαιόμαι-οῦμαι*, πρτ. *ἐπεραιόμην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. *περαιώσομαι*, μέσ. ἄορ. (δι)επεραιωσάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐπεραιώθηην*, μέσ. πρκμ. *πεπεραιόμαι*, μέσ. ὑπερσυν. (δι)επεπεραιώμην. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. παθ. μέλ. *περαιωθήσομαι*, ποιητ. και μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *περαιώσις* (=διαβίβασις εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος) και *διαπεραιώσις*. Κατ' αὐτὰ και τὸ νεώτερον *διεκπεραιώσις*.

Θ *περαιο-* ἀπὸ τὸ ἐπιθ. *περαιός* (=ὁ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ), τὸ ὁποῖον παρήχθη ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *πέραν*. [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. *διά* και εἰς τοὺς μτγν. και μετὴν *ἐκ, σὺν* και εἰς τὴν παθ. φωνὴν μετὴν *διεκ*: *Διεκπεραιόμαι-οῦμαι* (παθ.)=περνῶ ἔξω. Ἐξ αὐτοῦ τὸ νεοελληνικὸν *διεκπεραιώνω-διεκπεραιόνομαι* [ΠΕΡΙΦΡ. *διαβιβάζω, διακομίζω, διαπορεύω* (τινά), *περάω* και *διαπεράω-ῶ*. Ἄντι τοῦ *περαιόμαι-οῦμαι* λέγεται και *ἐν τῷ πέραν γίνωμαι, διαβαίνω, διαπορεύομαι, περάω-ῶ* (ἀμτβ).

Περάω-ῶ (ὡς μτβ.=διαβιβάζω, διαπερνῶ ὡς ἀμτβ.=περνῶ)—μέλλ. *περάσω*, ἄορ. (δι)επερᾱσα, πρκμ. *πεπέρᾱκα*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. πρτ. *ἐπέραον-ων*, ποιητ. και μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. *πέρασις* (=διάβασις, τὸ τέλος τῆς ζωῆς), *περατός* (=διαβατός), τὸ ποιητ. και μτγν. *περάσιμος* (=περατός) και τὰ μτγν. *πέραμα* (ὄπως και σήμερα=τόπος διαβάσεως εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀλλὰ και τὸ πέρασμα), *περατής* ἢ *περάτης* [=1] ἐκεῖνος πού περνᾷ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, 2) ἐκεῖνος πού κατοικεῖ πέραν ποταμοῦ].

Θ. *περα-* ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *πέρα* (=πάρα πέρα, πῶ ἐκεῖ). Τὸ θεματικὸν φωνήεν *α* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων καταλήξεων ἔκτείνεται εἰς *ā* και *οἱ* διὰ τὸ

πρὸ αὐτοῦ ρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, διεκ, συνεκ, ἐκ· Διεκπεράω ὠ—ἐκπεράω—ῶ=διέρχομαι, περῶν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μβτ. περάω—ῶ, διαβιβάζω, διακομίζω, διαπορεύω, περαιῶ—ῶ' τοῦ ἀμτβ. διαβαίνο, διακομίζομαι, διαπορεύομαι, περαιούμαι.

Πεταννύμι καὶ σπανιώτατα **πεταννύω** (=ἀνοίγω, ἀπλώνω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογοφίους πάντοτε σύνθ. ἰδίως μὲ τὴν προθ. ἀνά—πρτ. (ἐν)επεταννν, ἄορ. ἀνεπέτῃσα. Παθ. ἀναπεταννύμαι, πρτ. ἀνεπεταννύμαι, πρkm. ἀναπέπιμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. (ἐκ)πετάσω καὶ (ἀνα)πετώ, ποιητ., πρkm. (δια)πεπέτακα, μτγν., παθ. ἄορ. ἐπετάσθην, ποιητ. καὶ μτγν., πρkm. παραλλήλως πρὸς τὸν (ἀνα)πέπταμαι (ἐκ)πεπέτασμαι, ὑπερσ. εἰς τὸ γ' ἐν. πρὸς. ἐπέπταιο, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. μαζὶ μὲ τὸν τύπον πεταννμι καὶ μάλιστα τὸν πεταννύω φέρεται καὶ ὁ τύπος (ἀνα)πετάω—ῶ, ὁ ὁποῖον καὶ ἐπικρατεῖ. [ΠΑΡΑΓ. πατάνη (=ἀπλάδα, γαβάθα), πέταλον, παραπέτασμα, τὸ ποιητ. πέτασμα καὶ τὰ μτγν. καιαπέτασμα (=κάλυμμα, σκέπασμα, σκεπή' πρβλ. τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο), πέτασος (=πλατύγυρος πῖλος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, σιαδί).

Θ. πετα- (πέτα λον) καὶ κατὰ συγκοπὴν πτα. *Ἐκ τοῦ πετα- κατ' ἀναλογίαν τῶν συμφωνολήτων εἰς -μι ὁ, τὰ ὁποῖα ἔχουν χαρακτηριστ. σ (οφέσ-νμι=οβέννμι κλπ) προήλθε τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. πετασ-, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ προσφ. νν=πετασ νν=πεταννν. *Ἐκ τοῦ θ. τοῦ ἔνεστ. πεταννν- ἐπλάσθη καὶ ὁ βαρύτερος τύπος πεταννύω. *Ἀπὸ τὸ θ. πετασ- ἐκτὸς τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ πρτ. ἐσχηματίσθησαν ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἐπέτασ-σα καὶ μὲ ἀπλοποιήσιν τῶν δύο σ=ἐπέτασα καὶ ὁ ποιητ. καὶ μτγν. παθ. ἄορ. ἐπετάσθην, ὁ παθ. πρkm. τῶν μτγν. πεπέτασμαι καὶ τὰ πρῶγ. πέτασμα, πέτασος κλπ. *Ἀπὸ τὸ συγκομμένον θ. πτα ἐσχηματίσθη ὁ παθ. πρkm. (ἀνα)πέπταμαι. [ΣΥΝΘ. *Ἐκτὸς τῆς ἀνά, μὲ τὴν ὁποῖαν κυρίως φέρεται σύνθ. τὸ πεταννύμι ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μὲ τὰς προθέσεις κατὰ περὶ ἐπί, ἐν, πρὸ: *Ἐπιπεταννύμι=ἀπλώνω ἕνα πρῶγμ. ἐπάνω εἰς ἄλλο. *Ἐπιπεταννύμι=χορεῖω ὀλόγυρα [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνμι, ἐκτείνω, ὀρέγω προῖσχω καὶ προῖσχομαι.

Πέτομαι (=πετώ) ἄ π ο θ. μὲ ἐνεργ. ἀμτβ. διάθ ε σ ι ν.—μέσ. μέλλ. (ἀνα)πιήσομαι, μέσ. ἄορ. β' πάντοτε σύνθ. ἐπιτόμην (ὑποτ. πρόσπιηται—β' πληθ. ἀνάπιησθε, εὐκτ. ἀνάπιτοιο, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. ἀναπιέσθαι, μτχ. ἀναπιόμενος). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ἐπετόμην, ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. μέλλ. πετήσομαι, ποιητ., ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς μέσ. ἐπιτην, ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. ἄορ. α' (δι)επιτήμην, ποιητ., παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπετάσθην, μτγν., πρkm. πεπότημαι (καὶ δωρικῶς πεπόταμαι), ποιητ., καὶ πέπιηκα, μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸ πέτομαι ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἴσταιμι ἐκ θ. πτα καὶ ὁ διατηρηθεὶς εἰς τὴν νεωτέραν γλώσσαν τύπος ἴπταιμι, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Λουκιανὸν (Λεξιφ. 25) «οὐδὲ μετοικικός ἐστὶ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς». ΠΑΡΑΓ. ἀπιήν (=ἀπτερος), πιερόν, πιηρός (=περωτός). τὰ ποιητ. καὶ μτγν. πετεινός ἢ πειηρός, (=ἐκείνους ποῦ ἡμπορεῖ νὰ πετάξῃ), πτέρυξ καὶ τὰ μτγν. πιῆμα, πιῆσις.

Θ. 1) πετ- καὶ 2) πετα- (πρβλ. ποιητ. ὄημα πέταμαι), ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ συγκοπὴν (μετάπτωσιν) πτα- (πρβλ. ποιητ. μέσ. ἄορ. β' ἐπιτόμην), πτε- (πτερόν, πτε-ρῆς), πτη- (πιή-σομαι). Ποιητικὸς θαμιστικὸς τύπος τοῦ ὁ. εἶναι πο-τίσομαι, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ πρkm. πεπότημαι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, ἀπὸ, ἐπί, συνδιά, εἰς, ἐκ, πρὸς: *Ἀναπέτομαι=ἀνιπταμαι. Διαπέτομαι=πετώ μα κράν, ἐξαφανίζομαι. Συνδιαπέτομαι=πετώ ἐπίσης διὰ μέσου. *Ἐπτετομαι=πετώ καὶ φεύγω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *Ἐξάλλομαι, παραπίπτο καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐκθρόσσω.

Πήγνυμι καὶ σπανιότατα **πηγνύω** [=1] μῆγω, στερεώνω, 2) παγώνω, κάνω κάτι νὰ πῆξη]—ἀόρ. ἔπηξα. Μέσ. καὶ παθ. **πήγνυμαι**, πρτ. **ἐπηγνύμι**, μέσ. ἀόρ. **ἐπηξάμι**, παθ. μέλλ. β' **παγήσομαι**, παθ. ἀόρ. β' **ἐπάγη**, ἔνεργ. ποικ. β' ὡς μέσ. **πέπηγα** (=εἶμαι τηγμένος), ὑπερσ. β' **ἐπεπήγη**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. **πήξω**, ποιητ. ποικ. **πέπηγα** ἀλλὰ καὶ **πέπηγα**, ὑπερσ. **ἐπεπήγει** καὶ **ἐπεπήχει**, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. **πήξομαι**, ὅλοι μτγν., παθ. ἀόρ. α' **ἐπήχθην**, ποιητ., μέσ. ποικ. **πέπημαι**, ὑπερσ. **ἐπεπήγην**, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν τύπον **πήγνυμι** καὶ κυρίως τὸν βαρύτερον **πηγνύω** φέρεται καὶ ἀφωνόληκτος τύπος τοῦ **δ**. **πήσσω** ἢ **πήτω**, μέσ. καὶ παθ. **πήτιομαι**. Ἐκ τοῦ **πήσσω** τούτου τὸ νεώτερον **πήξω**. [ΠΑΡΑΓ. **πηκτός**, **πῆξις** [=1] συναρμογὴ ξύλων, 2) **πάγωμα**, **πάγος**, **πάγη** (=βρόχος, δίκτυ, παγίς), **πάχη**, **πάχος**, **παχύς**, τὰ ποιητ. **πηγεσίμαλλος** (=πυκνομάλλης), **πηγός** (=παχύς), **πηγυλὶς** (=παγωμένη νύκτα, **πάχη**) καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. **πήγμα**, **πάσσαλος** (ἐκ τοῦ **παγῆ-αλος**), **ἐπληγῆς** (=συμπαγῆς, ὄωμαλέος).

Θ. **πηγ-** (ισχυρὸν) καὶ κατὰ μετέπειτα **παγ-** (ἀσθενές). Τὸ **θ**. τοῦ ἔνεσι **πηγ-** μὲ τὸ πρόσφ. **νυ**=**πηγνυ**. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. **κατά**, **διά**, **παρά**, **περί**, **ἀπό**, **ἐπί**, **παρακατά**, **σύν** καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν **ὑπέρο**: **Διαπήγνυμι**=μῆγω μεταξὺ. **Παραπήγνυμι**=μῆγω παραπλεύρως, πλησίον. **Αποπήγνυμι**=κάνω κάτι νὰ παγώσῃ. **Παρακαταπήγνυμι**=μῆγω κατὰ σειράν, παραλλήλως. **ὑπερήγνυμι** ὡς ἀποθ. παθ.=μῆγομαι ἀπὸ ἐπάνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **στερεώω-ῶ**, **σηρίζω**.] [ΑΝΤΙΘ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κάνω κάτι νὰ πῆξη: **τήκω**

Πηδάω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=πηδῶ)—πρτ. **σύνθ**. (**ἀπ-ἀν-**)**ἐπί-δαον-ων**, μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. (**ἐπι**)**πηδήσομαι**, ἀόρ. **ἐπήδησα**, ποικ. **σύνθ**. (**ἐκ-εἰς-ὑπέρο**) **πεπήδηκα**, ὑπερσυντ. (**ἐξ**) **ἐπεπηδήκει** καὶ (**ἐκ**)**πιπηδηκώς ἦν**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἔνεργ. μέλλ. **πήδησω** καὶ παθ. ὑπερσυντέλ. ἐπὶ ἔνεργ. σημασίας **ἐπεπηδήμην**. [ΠΑΡΑΓ. **πήδησις** (=ἰσχυρὸς παλμός, σκίρτημα, φερούγισμα τῆς καὶ δίας), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. **πήδημα** καὶ **πηδητικός** καὶ τὸ μτγν. **πηδητής** (=χορευτής).

Θ. **πηδα**. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. **ἀνά**, **κατά**, **διά**, **παρά**, **ἐπί**, **ἀπό**, **ὑπέρο**, **εἰς**, **ἐκ**, **πρός**.] [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **ἄλλομαι**, **σκιρτάω-ῶ**.

Πιέζω (=βαρύνω, στενοχωρῶ)—πρτ. **ἐπιέζον**, ἀόρ. **ἐπίεσα**. Παθ. **πιέζομαι**, πρτ. **ἐπιεζόμην**, παθ. ἀόρ. **ἐπιέσθην**. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲ κατ' ἀνάλυσιν **πιέζω** **ἐμαντόν**. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλ. **πίεσω**, ἀόρ. **έπίεσα**, καὶ **ἐπιέξα**, παθ. μέλ. **πιεσθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐπιέσθην** καὶ **ἐπιέχθην**, παθ. ποικ. **πεπίεσμαι** καὶ **πεπίεγμαι**, ὅλοι μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. φέρονται καὶ δύο ἄλλοι τύποι τοῦ **δ**., ὁ συνηρ. **πιεζέω-ῶ** καὶ ὁ παλαιὸς δωρικὸς τύπος **πιάζω**. Τοῦ **πιάζω** (τὸ ὁποῖον, ὅπως καὶ τὸ **πιέζω**, σημαίνει εἰς τοὺς μτγν.=λαμβάνω, πιάνω) ἀπαντοῦν ὁ ἔνεργ. ἀόρ. **ἐπίεσα** (**ἐρίφαντες** τὰ δίκτυα **ἐπίεσαν οὐδέν**), ὁ παθ. μέλ. **πιασθήσομαι** καὶ ὁ παθ. ἀόρ. **ἐπιάσθην**. Ἐκ τοῦ ἀορ. **ἐπίεσα** τὸ ἴδιον μας **πιάνω**. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. **πίεσις** (σπανίως **πίεξις**), **πίεσμα**, **πιεσμός**, **πιεστικός**-**α-ον**, **πιεστήρ** [=1] ἐκεῖνος πού πιέζει, 2) τὸ πιεστήριον), **πιεστήριος** καὶ κυρίως τὸ οὐδέτερον **πιεστήριον** (ἐνν. **ὄργανον**), **πιεστός**, **πίεστρον** (=πιεστήριον).

[Θ. *πιεζ-* ἐκ τοῦ συγκεκομημένου τύπου τῆς προθ. ἐπί=πι καὶ τοῦ θ. σεδ. τοῦ ῥ. *ἔζομαι* (βλ. τὸ ῥήμα), ἤτοι *πισεδ-*. Διὰ τῆς προσλήψεως κατόπιν τοῦ προσφ. j καὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ=*πισεδ j*=*πισεζ*: (*πιέζω*=*κάθομαι ἐπάνω, βρώνω, στενοχωρῶ*). Τὸ ῥ. ἐθεωρήθη παλαιότερα ἀπλοῦν καὶ δι' αὐτὸ ἠδέξθη ἐξῶθεν (πρβλ. ἐπειγώ-ἤπειγον, καθίζω-ἐκαθίζον, ἀμφιέννυμι-ἠμφιέννυν). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *θλίβο*.

Πιλῶ-ῶ (1=συμπιέζω τὸ μαλλί, ὥστε νὰ κατασκευασθῇ πύλημα, δηλ. χονδρὸν ὕφασμα, κετσές, 2)=λυκνῶνω διὰ πίεσεως)—*ἄορ*. (συν)επίλησα. Παθ. (συν)πιλέομαι-σῶμαι, παθ. ἄορ. (συν)επιλήθη, πρκμ. (συν-ἐμ)πεπίλημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. φέρονται καὶ οἱ ἀπλοὶ τύποι παραλλήλως πρὸς τοὺς συνθέτους. Ἄπαντ' ἀκόμη τὸ ῥ. καὶ μὲ τύπον εἰς -*οω*: *πιλώω-ῶ* (=συστέλλω). [ΠΑΡΑΓ. *πίλησις* (=συμπύκνωσις μαλλιῦ), *πιλητικός-ῆ-δὸν* (=ὁ κατάλληλος διὰ πύλημα' τὸ θηλ. ἢ *πιλητικῆ* (ἐνν. τέχνη=ἡ τέχνη τοῦ ἐργάτου τῆς πύλησεως), *πιλητὸς-ῆ-δὸν* (=ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ πύληματα) καὶ τὰ μτγν. *πίλημα* καὶ *συμπίλησις*.

Θ. *πιλε-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *πίλος* [=1] πύλημα, κετσές, 2) *πίλος* κατ' ἀναλογία τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμόλ. οὐσιαστ. εἰς *ος*, γεν. *ος ος-ους* (*κρατός-κρατέος ος ος-ους*—*κρατέω-ω-κρατέω ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἐν* καὶ *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *συμπιέζω*, *συνθλίβο*.

Πίμπλημι (=γεμίζω). Τὸ ῥ. εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους σπανίως ἀπλοῦν—πρτ. *ἐπίμπλην*, μέλλ. *σύνθ*. (ἐμ)πλήσω, ἄορ. *σύνθ*. (ἀν)έπλησα, πρκμ. *ἐμπέπληκα*. Μέσ. καὶ παθ. *πίμπλαμαι*, πρτ. *σύνθ*. (ἀν)επιμπλάμην, μέσ. ἄορ. α' (ἐν)επλησάμην καὶ β' μὲ τύπον ὕπερσ. (ἐν)επλήμην (γ' ἐν. ἐνέπλητο, γ' πληθ. ἐνέπληντο, ὑποτ. ἐλλείπει, εὐκτ. ἐμπλήμην-ῆτο, προστ. β' πρόσ. ἐμπλησο, ἀπαρ. ἐλλείπει, μχ. ἐμπλήμενος), μέλλ. (ἐμ)πλησθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπλήσθη καὶ παθ. *σύνθ*. (ἐν)επλήσθη, μέσ. καὶ παθ. πρκμ. *σύνθ*. (ἐν, δια)πέπλησμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ, μέσ. μέλλ. (ἐμ)πλήσομαι, τετελ. μέλλ. *πεπλήσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. Ἄντὶ τοῦ εἰς -*μι* τύπου *πίμπλημι* εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ, ὅπως εἰς ὅλα τὰ εἰς -*μι* φωνητετόληκτα, ὁ ποιητικὸς συνηρημένος τύπος *πιμπλάω-ῶ* συνήθως *σύνθ*. μὲ τὴν προθ. *ἐν*: *ἐπιπιμπλάω-ῶ* (*τὸν ἐπιπιμπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου*). [ΠΑΡΑΓ. *ἄ-πλε-τος* (=ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον), *πλέως-α-ων* (*ἀνάπλεως-ων* (=πλήρης), *ἐμπλεως-ων*, *σύμπλεως-ων*), *πλείον* (ἐκ τοῦ *πλείων*), *πλήθως*, *πλήρης*, *πλησμονή*, *πλοῦτος*, *ἄπλητος*, *ἐμπληστέος*, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *πληθὺς-ύος*, *πλημμυρῆ-ιδος* (ἀντίθ. *ἄμπρωτις*) καὶ τὸ μτγν. *πλήμμουρα* (=ὑπερεκχείλισις τῶν ὑδάτων).

[Θ. *πλη-* (*ισχυρόν*, λατιν. im-ple-o) καὶ κατὰ μετάπτωσιν *πλα-* (ἀσθενές). Τὸ θ. *πλη-* μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ θ=*πληθ-*. Ἐκ τοῦ θ. αὐτοῦ τὸ ῥ. *πλήθω* ἐκ τοῦ ὁποίου, ἐξαιρέσει τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ., ἐσχηματίσθησαν οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ *πίμπλημι* πλὴν τοῦ μέσου ἄορ. β' (ἐν)επλήμην. Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. ἐκ τοῦ θ. *πλη-* μὲ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν καὶ τὸ φωνικὸν *μ* (πρβλ. καὶ *πίμπρημι*), τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς μτγν. συνήθως παραλείπεται. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *ἀντί*, *περὶ*, *ἀπὸ*, *ἐπί*, *ὑπὸ*, *ὑπέρ*, *ἀντιν*, *συναγὰ*, *ἐν*, ἐκ: *Διαπίμπλαμαι*—*περιπίμπλαμαι*=*γεμίζω ἐντελῶς, χορταίνω*. Ἀντιεπιμπλήμι=*γεμίζω καὶ ἐγὼ ἐπίσης*. Ἀποπίμπλημι=*συμπλήρωσω, ἱκανοποιῶ*. Ἐπιπίμπλημι=*γεμίζω τελείως*. Ὑποπίμπλημι=*γεμίζω σιγά σιγά*. Ἐκπίμπλημι=*γεμίζω ἕως ἐπάνω, συμπληρῶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *γεμίζω*, *πληρόω-ῶ*, *σάτω*. Ὡς παθ. *ἐνάω* πλέως γίνομαι (Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α', γ', 5), *ἐμπλεως γίνομαι* (Πλάτ. Θεαίτ. 156, δ'), *ἐχῶ* *τι πλέων* (Πλάτ. Πολιτ. 516, ε'), *γέμω*, *πλήθω*, *πληθῶ*.

Πίμπρημι (= πυροπλῶ). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ σπανιότατα ἀπλοῦν. Συνήθως σύνθ. με τὴν πρόθ. ἐν: ἐμπίμπρημι—πρτ. ἐνεπίμπρηην καὶ ὡς συνηρ. ἐνεπίμπραον-ων, μέλλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπίμπραμαι, παθ. ἀόρ. ἐνεπρήσθην. Τὰ ἑλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΓ. ἐνεργ. πρkm. ἐμπέμπρηκα, μτγν., μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ἐμπρήσομαι, παθ. μέλλ. πρησθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπρήσομαι, πρkm. ἐμπέπρησμαι, ὄλοι τύποι τοῦ Ἡροδ. παραληφθέντες ὑπὸ τῶν μτγν., τετελ. μέλλ. ἐμπεπρήσομαι, μτγν. Γενικῶς εἰς τοὺς μτγν. φέρεται συχνὰ ὁ συνηρημένος τύπος τοῦ ῥ. ἐμπιμπράω-ῶ. [ΠΑΡΑΓ. ἐμπρησις, πρησιτῆρ-ῆρος (=1) θύελλα με κεραυνούς, 2) εἶδος ὄφραος' εἰς τὸν πληθ. οἱ πρησιτῆρες=αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου, ὅταν ἐπάνω εἰς τὸ ἄναμμα τῆς ὀργῆς ἐξογκώνωνται] καὶ τὰ μτγν. πρήσις, πρήσιμα (=φλεγμονή, πρήξιμον), ἐμπρησιμός, ἐμπρησιτής.

Θ *πρη-* (ισχυρόν) καὶ διὰ μεταπτώσεως *πρα-* (ἀσθενές). Ἐκ τοῦ *πρη-* με τὴν πρόσληψιν τοῦ θ *παρήχθη* ἰένον θ. *πρηθ-*, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ποιητ. καὶ μτγν. τύπος *πρήθ-ω* (=καίω, πρήσκω). Ἐκ τοῦ ῥ. οὐτοῦ παρήχθησαν ἐξαιρέσει τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ *πρήρημι*. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐκ τοῦ θ. *πρη-* με τὸν ἐνεστωϊκὸν ἀναδιπλασ. καὶ τὸ εὐφωνικὸν *μ*. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς ἐν τὸ ῥ. φέρεται σύνθ. καὶ με τὰς προθ. *παρὰ* καὶ *περὶ*: *Παραπίμπραμαι*=συγκάομαι. *Περιπίμπρημι*=πυροπλῶ γῆλο γῆρο. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *καίω*.

Πίνω (ὄπως καὶ σήμερον)—πρτ. ἔπινομ, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *πίομαι*, ἀόρ. β' ἔπιον (ὑποστ. *πίω*, εὐκτ. *πίομι*, προσστ. *ποιητ. πῖθι-πιέτω-πιέτε κλπ.*, ἄπαρ. *πιεῖν*, *μχ. πίων-οὔσα-όν*), πρkm. *πέπωκα*. Παθ. πρτ. *ἐπινόμην*, παθ. ἀόρ. σύνθ. (κατὰ, πρὸ) *ἐπόθην*, πρkm. (προ) *πέποιτα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΓ. ἐνεργ. ὑπερσυντ. *ἐπεπόκειν*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *πιούμαι*, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἐνεστ. (δια) *πίομαι* καὶ *πίομαι*, παθ. μέλλ. *ποθήσομαι*, καὶ οἱ δύο ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ ἐπίσης ὁ ὁμαλὸς τύπος τοῦ β' προσώπου τῆς προστ. τοῦ ἀορ. β' *πίε* (ψυχὴ μου, φάγε, *πίε*, εὐφραίνου), ὁ ὁποῖος ἄλλως φέρεται καὶ ἐπὶ ἀρχαιοτάτου ἀττικοῦ ἀγγείου καὶ εἰς ἐπιγραφάς. ΠΑΡΑΓ. *πόμα* (μτγν. *πόμα*), *ἐκπωμα* (=πότης) (=*πότης*, *πόσις*, *συμπόσιον*, *ποιτός-α-ον*, *ποτῖον* (οὐσιαστικοποιημένον ἐπίθετον), *συμπότης* (τὸ ἀπλοῦν *πότης* εἶναι ποιητ.), *συμποτικός*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ποτήριον* καὶ τὸ ἰωνικὸν (Ἡρόδ.). καὶ μτγν. *ἄμπωτις* (κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἀνά *πωτις* ἐκ τοῦ ῥ. ἀναπίνομαι).

Θ. 1) *πω-* ἐκ τοῦ ὁποῖου κατὰ μετάπτωσιν 2) *πο* καὶ 3) *πῖ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. εἶναι *πι-* καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *πῖ-πι-*. Ὁ μέλλ. *πίομαι* χωρὶς τὸν χαρακτηριστῆρα *ο* (πρβλ. *ἔδομαι* (ἐσθίω), *γέομαι* (γέω)). Ἀπὸ τοῦ θ. *πω-* ἐσηματίσθη ὁ ἐνεργ. πρkm. *πῖ-πω-κα*, τὸ παράγ. *πόμα* (ἐκπωμα) καὶ τὰ σύνθετα με τὸ *-πότης*, τῶν ὁποῖων ὄμοσ τὸ α' συνθετικὸν εἶναι ὄνομα (ὄδοπότης, ἔδροπότης, αἵματοπότης, ἄλλα συμπότης). Εἰς τοὺς μτγν. ὄλα τὰ παραγωγα με ὁ (πόμα: *δεύτε πόμα πίνωμεν κενόν*), οἰνοπότης, ὑδροπότης κλπ.). Ἐνεργ. τοῦ *πίνω* εἶναι τὸ *ποιέω*. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *ἐπί*, *ἐπὶ*, *ὑπὲρ*, *ἐκ*, *σύν*, *πρὸ*: *Καταπίνω*=καταβροχθίζω, *κατεβάζω* (ἐπὶ ὑγρῶν καὶ στερεῶν). *Διαπίνω*=συναγωνίζομαι κάποιον εἰς τὸ πιστό. Ἐπιπίνω=πίνω ἐπὶ πλεόν. Ὑποπίνω=πίνω σιγὰ σιγὰ, *κουτσοπίνω* (ἰδίῳ εἰς τὴν *μχ.* τοῦ παρακειμένου). Ἐκπίνω=πίνω ἐντελῶς, μέγχοι σταγόνας. Προπίνω, ὅπως σήμερα=πίνω εἰς ὑγείαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ῥοφέω-ῶ, ποτίζομαι.

Πιπράσκω (=πλωῶ). Ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀπαντιᾶ εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ὁ πρkm. *πέπρωα* καὶ ὁ ὑπερσυντ. *ἐπε-*

πρᾶκειν καὶ πεπρακὸς ἦν. Παθ. *πιπράσκομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπράθην*, προκμ. *πέπραμαι*, ὑπεροσ. *ἐπεπράμην*, τετελ. μέλλ. ὡς παθ. *πεπράσομαι*. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *πέπρακα ἔμαντόν*. Τὰ ἔλλειποντα ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεορ. ἔνεστ. *πιπράσκω*, παθ. μέλλ. *πραθήσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ἀπρασία (=ἔλλειψις ἀγοραστῶν, «κεσάτι»), ἀπρατος, πρᾶσις (=πώλησις), πρᾶσιμος, πρατέος, πρατήρ (=πωλητής' ἐκ τοῦ πρατήρ τὸ μτγν. πρατήριον), τὸ ποιητ. πρατὸς (=πρὸς πώλησιν) καὶ τὰ μτγν. πράτης (μεταπράτης, πάλιμπράτης (=ἐκεῖνος ποὺ ἀγοραῖζει καὶ μεταπωλεῖ), πρατίας (=ἐκεῖνος ποὺ πωλεῖ δημόσια πράγματα).

Θ. *πρα-* κατὰ συγκοπὴν (μετάπτωσιν) ἐκ τοῦ *περα-* τοῦ *περῶ-ω*. Τὸ θ τοῦ ἔνεστ. μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλᾶσ. *πι-πρα-* καὶ τὸ πρόσφ. *οκ-*=*πρασσ-*. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ ἐκτείνεται εἰς ᾧ καὶ ὄχι ἡ πρὸ συμφώνου, διότι προηγεῖται ρ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρῶθ. ἐκ: Ἐκπιπράσκω=ξεποιλῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘΝ. Ὁ ἐνεορ. ἔνεστος καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι ἔλλειποντες χερόνι τῆς ἐνεορ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἢ διὰ τῆς περιφράσεως *πρᾶσιν ποιῶμαι ἢ διὰ τῶν συνωνύμων πωλέω-ω* καὶ *ἀποδίδωμαι*.

Πίπτω (ὄπως καὶ σήμερον=πέπτω)—προτ. *ἐπιπτιον*, μέλλ. *δωρικῶς* *πεσοῦμαι*, ἄορ. β' *ἔπεσον*, προκμ. *πέπτωκα*, ὑπεροσν. *ἐπεπιόκειν* καὶ (περι)πετικῶς ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. *πέσομαι*, ἄορ. α' *ἔπεσα*, παθ. ἄορ. *ἐπιπτόην* (Σουτῖδ. 576 α'), καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *πιπῶμα* (περίπτωμα=συμφορὰ, δυστύχημα, *σύμτωμα*=περίπτωμα), *πιπῶσις*, ἀμετάπτωτος, ἀπιπῶς-ῶτος (=ἐκεῖνος ποὺ δὲν ὑπόκειται εἰς πτώσιν), *προπειθής* (=ἐκεῖνος ποὺ ἀλίπει πρὸς τὰ ἐμπρός, ποὺ χώνεται παντοῦ' ἐκ τούτου μτφρ.=ἀπερίσκεπτος) καὶ τὰ μτγν. *περίπτωσι* (=τυχαῖον περιστατικόν), *σύμτωσις*, *πιπῶτος* (=ἐκεῖνος ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ πέσῃ), *ἀδιάπτωτος* (=ὁ μὴ περιπίπτων εἰς σφάλμα, ὁ ἀναμάσθητος, ὁ τέλειος), *οὐρανοπειθής*, *ὕψιπειθής*. Ἐς σημειωθῆ, ὅτι τὰ παραγώγα εἰς *-πέτης*, ὅσα ἔχουν τὸ β' συνθετικὸν ἐκ τοῦ *πίπτω*, εἰναδξύτονα τριτόκλιτα (*προπειθής*, γεν. *προπειτοῦς*, *οὐρανοπειθής*, γεν. *οὐρανοπειτοῦς*). Ἀντιθέτως ὅσα ἔχουν τὸ β' συνθ. ἐκ τοῦ *πέτομαι* εἰναβαρύτερα πρωτόκλιτα (*ὕψιπέτης* (=ὁ πετῶν εἰς τὰ ὕψη), γεν. *ὕψιπέτου*) «Τὰ ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι γινόμενα βαρύνονται, οἷον «ἀετὸς ὕψιπέτης», τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ πεσεῖν δξύνεται, οἷον «παλλάδιον ὕψιπετῆς» (Ἐυστάθιος, βλ. σημ. σ. 25).

Θ. *πετ-* (*πέτ-ομαι*), 2) *πετε-* (δωρ. μέλλ. *πεσοῦμαι* ἐκ τοῦ *πετέ-ομαι* καὶ διὰ τῆς τροπῆς τοῦ *τε* εἰς *σε*=*πεσέ-ομαι* οἶμαι), 3) *πιτ-* (ἀπὸ ὡς, *πιπῶ-μα* κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐκ τοῦ *πετ-*, τὸ ὁποῖον μὲ ἔνεστωτικὸν ἀναδιπλάσιον (πι-*πετ-*) καὶ συγκοπὴν τοῦ *πετ-*=*πιπ-*. Τὸ *ι* τοῦ ἔνεστ. ὡς προσερχόμενον ἐξ ἔνεστ. ἀναδιπλ. κανονικῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι βραχὺ (*τίκτω*, *τίθημι* κλπ.), κατ' ἀναλογίαν ὁμως πρὸς τὸ *ὄπτω*, τὸ ὁποῖον ἔχει μακρόν *ὄπτικόν ι*, ἔχει καὶ τὸ *πίπτω* τὸ *ι* μακρόν. Ἔτσι ἐκ τῶν εἰς *-πιτω* ὁ τὸ *ὄπτω*, *κύπτω* καὶ *πίπτω* ἔχουν τὸ δῆχρόνον τῆς παραληγουσῆς μακρόν. Ὁ ἄορ. β' ἐσηματίσθη ἐκ τοῦ θ. *πετ-*, ἀλλὰ εἶναι ἔπεσον ἀντὶ ἔπετον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν μέλλ., εἰς τὸν ὁποῖον, ὅπως εἶδαμεν, τὸ *ι* ἐτράπη εἰς *σ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *μέτα*, *παρά*, *πρό*, *ἀπὸ*, *ἐπί*, *ὕπὸ*, *παρὲν*, *ἐπεισ-*, *ἐν*, εἰς *ἐκ*, *σύν*, *πρὸς*, *πρό*: Ἀναπίπτω=κλίνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Διαπίπτω=διαφεύγω διὰ μέσου, διολισθαίνω, ξεγλιστρῶ. Παραπίπτω=πίπτω αἰφνιδίως ἐμπρός, ξεπεταίμαι. Ὑποπίπτω=ὀποχωρῶ, πίπτω εἰς τὴν ἔξουσίαν κάποιου. Ἐκπίπτω=1) ναναγῶ, πίπτω ἔξω, 2) χάνω τὴν περιουσίαν μου, ξεπέφτω, 3) ἐξορίζομαι. Προσπίπτω=1) προσκορῶ, 2) ἐπιπίπτω ἐναντίον κάποιου, 3) ἀγκαλιάζω, 4) πίπτω εἰς τὰ γόνατα κάποιου.

ἴκετεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὸ *πίπτω* ἐν συνθέσει λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ συνθ. βάλλω. Οὕτω ἐμβάλλω τινὰ εἰς βάραθρον—*εμπίπτω* εἰς βόθυνον (=βόθρον), εἰς δεσμοτήριον, εἰς λάκκον κλπ.—*ἐκβάλλω* ἕνα (τῆς πτώσεως)—*ἐκπίπτω* ἄπο τινος—*προβάλλω* τινὰ συμφοραῖς, *περιπίπτω* συμφοραῖς κ. ἄ. ὁ. Συνών. τοῦ *πίπτω* εἶναι ὄντιοιμα, καταβάλλομαι, φρονέομαι.

Πλανάω-ῶ (=ἀποπλανῶ, ἀπατῶ)—πρτ. *ἐπλάναον-ων*, πρκμ. *πεπλάνηκα*. Μέσ. καὶ παθ. *πλανάομαι-ῶμαι*, μέσ. πρτ. *ἐπλαναόμην-ῶμην*, μέσ. μέλλ. *πλανήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐπλανήθηην*, πρκμ. *πεπλάνημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *πλανήσω*, ἄορ. *ἐπλάνησα*, παθ. μέλλ. *πλανηθήσομαι*, ὕπερσ. *ἐπεπλανήμην* καὶ *πεπλανημένος ἦν*. [ΠΑΡΑΓ. ἀπλανῆς (=σταθερός), ἀποπλάνησις, πλάνη, πλάνης (=ὁ περιπλανώμενος, ὁ ἀλήτης), πλάνησις, πλανητέον, πλανήτης, πλανητός, πλάνος (ὡς ἐπίθ.=1) ἐκεῖνος ποῦ παραπλανῶ, 2) ὁ περιπλανώμενος· ὡς οὐσιαστικὸν=περιπλάνησις, π.χ. πλάνος φυγαδικός=περιπλάνησις, ἡ ὁποία ἰδιάζει εἰς τοὺς ἔξοριστοὺς· εἰς τοὺς μτγν. ἐπὶ προσώπων=ὁ ἀπατεῶν, ὁ λαοπλάνος (πρβλ. τὸ εὐαγγελικόν· ἠκούσατε ὅτι ὁ πλάνος ἐκεῖνος εἶπεν ἐν τρισὶν ἡμέραις ἔβροθήσομαι) καὶ τὸ ποιητ. *πλάνημα*.

Θ. *πλανα*. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *πλάνη*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *περὶ* καὶ ἀπό [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πλάνησις παρῆχο*. Ἐντὶ τοῦ *πλανάομαι-ῶμαι* λέγεται *πλάνη ἔχο*, *πλάνης εἰμι ἢ γίνομαι*, ἐν πλάνοις εἰμι (Ἰσοκρ. 6, 17), *πεπλανημένος ἔχο* *περὶ* τι (Ἰσοκρ. Εὐαγ.), *ἀλάσμα-ῶμαι* (κυρίως=περιπλανῶμαι ἐντός τῆς πατρὸς ὡς ἔξοριστός· ἐκ τούτου ἀλήτης καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ῥ. *ἀλητεύω*), *ἀπατάω* κλπ. (βλ. *ἀπατῶ*).

Πλάττω ἢ πλάσσω [=1] *πλάθω*, δίδω εἰς κάτι σχῆμα καὶ μορφήν, 2) μορφώνω μετὰ τὴν ἀνατροφήν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν)—πρτ. *ἐπλαττον*, ἄορ. *ἐπλασα*. Μέσ. καὶ παθ. *πλάττομαι*, μέσ. πρτ. *ἐπλαττόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐπλάσασθην*, παθ. ἄορ. *ἐπλάσθηην*, μέσ. καὶ παθ. πρκμ. *πέπλασμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. *πλάσω*, πρκμ. *πέπλακα*, μέσ. μέλλ. *πλάσομαι*, παθ. μέλ. *πλασθήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *πλάσμα* (=εἰκὼν, ὁμοίωμα), *πλάστης*, *πλαστικός*, *πλαστός*, *ἀδιάπλαστος*, *εὐπλαστος*, *κοροπλάθος* (=ὁ κοροπλάστης, ὁ κατασκευαστῆς μικρῶν ὁμοιωμάτων κορῶν, κονικῶν), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *πλαθάνη* ἢ *πλάθανον* (=τὸ ξύλον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλαθαν τὸν ἄρτον, τὸ πλαστήρι) καὶ τὰ μτγν. *πλάσις*, *πλασματίας* (=ψευδολόγος), *πλασματικός* (=ψεύτικος), *πλάσμιος* καὶ *μεταπλασμός*, *πλαστήριον* (=ἐργαστήριον πλαστικῆς· σήμερον τὸ πλαστήρι), *ἐμπλαστρον*, *πρόπλασμα*.

Θ. *πλαθ*. (*κοροπλάθος*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=πλαθ·j=πλάττ=πλάσσω. Ἰδιάζουσα ἡ σημασία τοῦ *πλάττω* εἰς τὴν μεταφορικὴν ἔκφρασιν *λόγους πλάττω*=*λογοποιῶ*=*κατασκευάζω*, *χαλκεύω* *ψευδεῖς λόγους*, *ἱστορίας*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *διά*, *μετά*, *περὶ*, *σύν*: *Μεταπλάττω*=*μετασχηματίζω*. [ΠΕΡΙΠΛΑΤΤΩ=*κολλῶ* ἕνα πρᾶγμα ἐπάνω εἰς ἄλλο, διὰ τὰ σχηματίζον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τυπόω-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *γράφω*.

Πλέκω (ὅπως σήμερα=πλέκω· μτφρ. *σχεδιάζω*, *μηχανεύομαι*)—ἄορ. *ἐπλεξα*. Παθ. *πλέκομαι* καὶ ὡς μέσ. *σύνθ. συμπλέκομαι*, μέσ. πρτ. *συνεπλεκόμην*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐπλέχθηην* καὶ β' ὡς μέσ. (δι)επλάκην, παθ. πρκμ. *πέπλεγμαι* καὶ ὡς μέσ. *σύνθ. (ἐν, ἐγκατά, περὶ)*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ἔπλεκον*, μέλ. *πλέξω*, πρκμ. (ἐμ)πέπλεχα καὶ (δια)πέπλοχα, μέσ. μέλλ. *πλέξομαι*, *δλοὶ* μτγν., παθ. μέλλ. *ἀ'*

(ἐμ)πλεχθήσομαι (ποιητ.) καὶ β' (ἐπι)πλακῆσομαι (μυγν.), μέσ. ἄορ. α' ἐπλεξάμην, ποιητ., παθ. ὑπερσυντ. ἐπεπλέγμην, μυγν. [ΠΑΡΑΓ. πλέγμα, πλεκτικός, πλεξίς, πλόκανον (= ἔργον πλεκτικῆς, ὅπως τὸ καλάθι), πλοκή (=κάθε τι πὺν γίνεται ἀπὸ κλώσιμον ἢ ὕφανση), τὸ ποιητ. πλοκεύς (=ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέξιμον) καὶ πλόκος (=βόστρουχος μαλλίων, μπουκλα), τὰ ποιητ. καὶ μυγν. πλεκτάνη (=κάθε τι συμπλεγεμένον), πλόκαιος (=πλεξούδα), δολοπλόκος καὶ τὸ μυγν. πλοκαυίς-ἴδος (=πλόκαμος).

Θ. πλεκ- (λατ. plec-to καὶ plec-o, du-plex=διπλός). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωοῖς πρόσφωνα. Εἰς τὸν παθ. ἄορ. β' (δι-επλάκην) καὶ τὸν παθ. μέλ. β' τῶν μυγν. (ἐπιπλακῆσομαι) ἀντὶ τοῦ ε τοῦ θ. ἔχομεν ἄ (βλ. καὶ κλέπτο, στρέφω, τρέπω, κρέφω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, περί, ἀντιδιά, ἐγκατά, ἐν, σύν. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὄπιον καὶ συρράπτω, ὑφαίνω. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μηχανεύομαι: μηχανάομαι ὄμαι, τεχνάομαι ὄμαι.

Πλεονεκτέω-ῶ [=1] εἶμαι πλεονέκτης, 2) εὐρίσκομαι εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλον, ὑπερτεροῦ—πρτ. ἐπλεονέκτεον-ουν, μέλ. πλεονεκτήσω καὶ εἰς τὸν μέσ. τύπον πλεονεκτήσομαι, ἄορ. ἐπλεονέκτησα. Παθ. πλεονεκτέομαι-οῦμαι (ὑπὸ τινος=ἔξαπατῶμαι). [ΠΑΡΑΓ. πλεονέκτημα, πλεονεκτητέον, πλεονετικός.

Θ. πλεονεκτε-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πλεονέκτης (πλέον, ἔχω) καὶ ἐσχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σιγμοληκτὰ ἐπιθ. εἰς -ῆς γεν. ε-ος ο-ος (εὐτυχῆς εὐτυχέ-ος-οὺς=εὐτυχέω ὡ εὐτυχέω ῶ) | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ πλεονεκτῶ λέγεται πλεονεξίαν ποιῶμαι, πλέον ἔχω (τινός), πλέον φέρομαι (τινος), περιγίγνομαι (τινος), ἐπερβάλλομαι (τινο), προσέχω (τινός), ὑπερῶχω. [ΑΝΤΙΘ. ἐλαττώομαι οῦμαι, μείων ἔχω καὶ μονολεκτικῶς μειονεκτέω-ῶ.

Πλέω [πλέεις-εἶς, πλέει-εἶ, πλέομεν, πλέετε-εἶτε, πλέουσι(ν)]—πρτ. ἔπλεον (ἔπλεες-εις, ἔπλεε-ει, ἐπλέομεν, ἐπλέετε-εἶτε, ἔπλεον), μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. πλεύσομαι (δωρικός πλευσσοῦμαι), ἄορ. ἔπλευσα, πρμ. πέπλευκα, ὑπερσ. σύνθ. ἐπεπλεύκειν. Παθ. πρμ. πέπλευσαι (μόνον εἰς τὴν μυθ. πεπλευσμένος). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΥΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. πλεύσω, παθ. μέλλ. (περὶ)πλευσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπλεύσθη, καὶ οἱ τρεῖς μυγν. [ΠΑΡΑΓ. πλοῖον (ἔκ τοῦ πλόιον), πλός-πλοῦς (ἀνάπλους, διάπλους, παράπλους, ἐπίπλους, ἔκπλους, πρωτόπλους [=1] ὁ διὰ πρώτης φορᾶν ταξιδεύων διὰ θαλάσσης, 2) ὁ πλέων ἔμπροσ ἀπὸ τοὺς ἄλλους)], πλευστέον, ἄπλευστος, πλώμιος (ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ πλώω=ὁ κατάλληλος πρὸς πλοῦν), πλωτήρ-ῆρος (=θαλασσοπόρος, ναύτης), πλωτός, τὸ ποιητ. πλώσιμος (=πλώμιος, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 663) καὶ τὰ μυγν. πλεῦσις, πλεύσιμος.

Θ. πλεϛ-, (τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου=πλεν-: πλεῦ-σομαι, ἐπλεν-σα κλπ). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ϛ μεταξὺ δύο φωνηέντων=πλε-. Ὁ χαρακτήρ ε συναρτεῖται μόνον, ὅπου ἀκολουθεῖ ε ἢ ει, ὅπως εἰς τὰ εἰς -ῶ ἐν γένει ῶ, τὰ ὁποῖα ἔχουν μονοσύλλαβον θ. (πλέ εἰς εἶς, πλέ-ει-εἶ, πλέ-ετε-εἶτε κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, ἀντί, περί, ἐπί, ἀπό, διεκ, ἀντιπέ, ἀντεκ, ἐπανά, ἐπεισ- ἐπεκ, συνεπί, συνεκ, συνεισ-, ἐν, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μυγν. καὶ μὲ τὴν μετὰ, ὑπὸ καὶ ὑπὲρ: Ἀναπλέω=1) ταξιδεύω διὰ θαλάσσης πρὸς ἕνα τόπον, 2) πλέω ὀπίσω. Ἀντιπλέω=πλέω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ὑποπλέω=1) πλέω πλησίον, 2) πλέω κρυφίως. Ὑπερπλέω=πλέω πέραν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πλοῦν ἢ ἀνάπλων ἢ ἔκπλων ἢ ἐπίπλων ἢ ἐπέπλων ποιοῦμαι, χρώματι πλῶ, θαλασσεύω, νέω, πελαγίζω (μυγν. πελαγίζομαι), πλώω (ἐκ τοῦ πλωίω), τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον κατὰ παρατακτὸν εἰς τὴν φράσιν: οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλώζον (=οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν

νά ἐπιδίδονται περισσότερο ἐἰς τὴν ναυτιλίαν, Θουκ. Ι, 13) Εἰς τοὺς μτγν. ἀποθετ. *πλοῦζομαι*. Ὡ; πῆθη. λαμβάνεται ἢ περιφρασις *πλοῦς γίγνεται*.

Πλήθω (=εἶμαι γεμάτος). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους μόνον ἢ μτγ. τοῦ ἔνεστ. *πλήθουσα* (ἦν ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν, ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ, *πλήθουσα ἀγορά*). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποκμ. β' με σημασίαν ἔνεστ. πέ· *πληθα*, ποιητ., ὑπερσ. β' ὡς προτ. *ἐπεπλήθην*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *πλήθος*, τὸ ἰωνικὸν *πληθώρη* (μτγν. *πληθώρα*), τὸ ὁποῖον παρήχθη ἐκ τοῦ *πλήθω*, ὅπως ἐκ τοῦ ποιητ. *ἔλλω* (=κάνω κάποιον νὰ ἐλπίζῃ) τὸ οὐσιαστ. *ἐλλωρῆ* (=ἐλπῖς), τὸ ἰωνικὸν καὶ μτγν. *πληθὺς-ύος*.

Θ. *πλη* (βλ. *πίμπλημι*) καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. θ=*πληθ*. Τὸ ῥ. εἶναι ἀμτβ. τύπος τοῦ *πίμπλημι*. Εἰς τοὺς μτγν. ποιητὰς φέρεται καὶ ὡς μτβτ., ὅπως τὸ *πληθύνω*, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνεργητ. τύπος τοῦ *πληθύνω* (ἐκ τοῦ *πληθύνω*)=εἶμαι γεμάτος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πλήρης εἶμι*, *γέμω*, *πληθύνω*. [ΑΝΓΙΘ. *κενόομαι-οὔμαι*.

Πλημμελέω-ῶ (=κάνω σφάλμα, παραφρονίαν εἰς τὸ τραγουδί· μτφ.=περιπίπτω εἰς σφάλμα)—μέλλ. *πλημμελήσω*, ἀόρ. *ἐπλημμέλησα*, ποκμ. *πεπλημμέληκα*. Παθ. *πλημμελέομαι-οὔμαι* (ὑπὸ τινος=κακοποιοῦμαι ἀπὸ κάποιου), παθ. ποκμ. *πεπλημμέλημαι* (μόνον εἰς τὴν μτγ. *πεπλημμελημένον* (ὑφ' ἡμῶν=ἔχοντες ὑποστῆ· *κακὸν ἀπὸ ἡμᾶς*). [ΠΑΡΑΓ. *πλημμέλεια* καὶ τὸ μτγν. *πλημμέλησι*.

Θ. *πλημμελε*. Τὸ ῥ. εἶναι παρσιθνητικὸν ἐκ τοῦ ἐπιθ. *πλημμελής* (*πλήν*, μέλος), γεν. *πλημμελέος-έος* ὅς, ἐκ τοῦ ὁποῖου *πλημμέλεια*=παραφρονία· μτφ.=σφάλμα, ἀδυναμία. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παρὰ πῆλος φθέγγομαι*, *ἀμαρτάνω*, *πταίω*. Ἐπι τῆς παθ. σημασίας τοῦ ῥ.: *κακῶς πάσχω*, *ἀδικοῦμαι*, *βλάπτομαι*, *κακόομαι-οὔμαι*.

Πληρώω-ῶ (=γεμίζω· ἐπὶ πλοῖου=βάζω πλήρωμα, ἐξοπλίζω)—προτ. *ἐπλήροον-ουν*, μέλλ. *πληρώσω*, ἀόρ. *ἐπλήρωσα*. Μέσο. καὶ παθ. *πληρόομαι οὔμαι*, προτ. *ἐπληροόμην-οὔμην*, μέσο. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *πληρώσομαι*, μέσο. ἀόρ. *ἐπληρώσομην* (συχνὰ καὶ ἀμτβ.=ἐπλήρωσα ἔμμαν· τὸν), παθ. μέλλ. *πληρωθήσομαι*, ὑπερσ. *ἐπεπληρώμην*, παθ. ποκμ. *πεπλήρωμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπληρώμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. ποκμ. *πεπλήρωκα*. [ΠΑΡΑΓ. *πλήρωμα* (=γέμισμα) ἐπὶ πλοῖου ὅπως καὶ σήμερα=πλήρωμα· εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Κ. Δ. καὶ γενικῶς τῆς ἐκκλησίας=Ι) συμπλήρωσις (ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου), 2) τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, οἱ πιστοί: τὸ *πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας σου φύλαξον*), *πλήρωσις*, *πληρωτῆς* (=συμπληρωτῆς) καὶ τὰ μτγν. *ἀπλήρωτος* (=ἀχόρτατος), *πληρωτέον*.

Θ. *πληρ*· ἐκ τοῦ *πλήρης*. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δοῦλος ὀήματος *δουλόω ῶ*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἐπί, ἀπό, ὑπέρ, ἀντανά, ἐξανά, προσανά, ἐκ, σύν, πρὸς: Ἐπιπλήρω-ῶ=τυμπληρώνω τὸ δημιουργηθὲν κενόν. Ἀποπλήρω· Ἐκπλήρω=γεμίζω ἐντελῶς. Προοπλήρω=συμπληρώνω ἀριθμὸν ἐπὶ πλοῖου=καταρτιζῶ πλήρωματα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *γεμίζω*, *αἰμπλημι*, *σάττω*. Ἀντὶ τοῦ παθ. *πληροῦμαι* λέγεται *πληρώσεως τυγχάνω*, *πλήρωσιν λαμβάνω*. [ΑΝΤΙΘ. *κενόω-ῶ*.

Πλήττω καὶ πλήσσω (=κτυπῶ, πηλώνω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους τὸ ἐνεργητικὸν πάντοτε σύνθητον—προτ. *ἐπληττον*, μέλλ. *πλήξω*, ἀόρ. *ἐπλήξα*, ποκμ. β' με ἐνεργ. σημασίαν *πέπληγα*. Μέσο. καὶ παθ. ἔνεστ. σύνθ. *πλήττομαι*, μέσο. προτ. σύνθ. (ἔξ) *επληττόμην*, παθ.

μέλλ. β' πληγήσομαι και ὡς μέσ. σύνθ. ἐκπλαγήσομαι, παθ. ἄδο. β' ἐπλήγην και ὡς μέσ. και παθ. (κατ-ἐξ)επλήγην, παθ. ποικμ. πέπληγμα και μέσ. και καθ. σύνθ. (κατά, ἐκ)πέπληγμα (-ξαι-και, -γμεθα -χθε ἐκπεπληγμένοι εἰσίν), μέσ. ὑπερσ. (κατά, ὑπέρο, ἐξ)επεπλήγημην, (-ξο -κτο -γμεθα -χθε -θκπεπληγμένοι ἦσαν), τετελ. μέλ. πεπλήξουαι: [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἔνεγ. ὕπερσυντι. β' ἐπεπλήγειν, μέσ. μέλλ. (κατα)πλήξουαι, μέσ. ἄδο. ἐπληξάμην. παθ. ἄδο. α' ἐπλήχθην (ἰδιος συνθ. ἐπεπλήχθην), ὅλοι μγν. πλῆν τοῦ μέσ. ἄδο., ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ και εἰς τὸν Ἡρόδοτον. [ΠΑΡΑΓ. πληγή, ἐκπληξίς, ἐπιπληξίς, κατάπληξίς, καταπλήξ-ἦγος (=ζυτάπληκτος), παραπλήξ (μτφο. =παράφρων), πληκτικός (=δ κατάλληλος διὰ κτύπημα) εἰς τοὺς μγν. ἐκείνους πὸν προσβάλλει τὰς αἰσθησεις), ἐκπληκτικός, πλῆκτρον (=ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον ἔκρουσαν τὰς χορδὰς τῆς λύρας). ἀνέκπληκτος, ἀνεπιπληκτος, ἀπληκτος, ἀπόπληκτος, ἔμπληκτος, καταπληκτιέον, τὸ ποιητ. και μγν. πλῆγμα και τὰ μγν. πλῆκτης (=δ διαπληκτιζόμενος, ὁ φίλερις' προβλ. δεῖ τὸν ἐπίσκοπον μὴ πλῆκτην εἶναι. Παῦλος), πλῆξις (ἀιοπλήξια, ἀπόπληξις), καταπληκτικός, κατάπληκτος.

Θ. πλῆγ- (ἐκ-πλάγ-ῆσομαι, λατιν. plang-o=πλήτιτω, plag-a, δοφ. πλαγά=πλήγη) και πλῆγ- (πλήγ-ῆ-ἐπλήγην). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. πλῆγ- μὲ τὸ προσφ. j=πλῆγ-ῆ=πλητι-(πλησφ-). Σπάνιος τύπος τοῦ παθ ἔνεστ. ἐκ τοῦ θ. (ἐκ)πλήγ- και τοῦ προσφ. νν- εἶναι ἐκπλήγνυμαι (Θουκ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, παρά, ἐπί, ὑπέρο, ἐκ: Καταπλήγω=κτυπῶ μὲ τὸν φόβον ἢ τὸν θαυμασμόν, πὸν ἐμπνέω, ἐκπλήγω. Παραπλήγιουαι (παθ.)=1) κοοσβάλλουαι ἀπὸ παραύλου, 2) παθαῖνω διατράσει φρονῶν [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ ἐκπλήγω λέγεται ἡ περιφρασις ἐκπληξίν ποιῶ, παρέχω, ἔχω (=παρέχω), ἐνεργάζουαι, εἰς ἐκπληξιν καθίστημι τινι. Πυθ. ἐκπληξίς ἢ κατάπληξις εἶναι ἢ γίνεσθαι ἢ ἐμπίπτει, ἐν ἐκπλήξει εἶμι, κατάπληξιν ἔχω (Θουκ Η', 66). Τὸ πλῆγος και πλῆττουαι, ἐξαιρέσει τῶν χρόνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαντοῖν και ἀπλοῖ (παθ. μέλλ. β' πληγήσομαι, παθ. ἄδο. β' ἐπλήγην, παθ. ποικμ. πέπληγμα, τετελ. μέλλ. πεπλήξουαι), ἀφεντοῖ πάντοτε εἰς τοὺς ἀτικούς περσογράφους σύνθετα. Τὸ ἀπλοῦν πλῆγ ἀναπληροῦται ὑπὸ τῶν συνωνύμων παῖο, πατάσσω, τύπτω, πλῆγὰς ἐμβάλλω ἢ ἐντείνω ἢ δίδωμι ἢ (παρὰ μγν.) ἐπιτίβομαι. Ἄντι τοῦ ἀπλοῦ παθ. πλῆττουαι ἀπαντᾷ ἡ περιφρασις πλῆγὰς λαυβάνω. Ἄντιθέτως ὁ ποθ. ἄδο. β' ἐπλήγην ἀναπληροῖ τὸς ἀτιστοιχείς χρόνους τοῦ παθ. πατάσσω, τύπτω. Ἄλλα συνώνυμα τοῦ ἀπλοῦ πλῆγω βλ. εἰς ὁ μαστιγῶ-ῶ.

Πλουτέω-ῶ (=εἶμαι πλούσιος). Τὸ δ. σχηματίζειται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελικου. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μγν. ὀηματικὸν πλουτητέον.

Θ. πλουτε- ἐκ τοῦ οὐσιασ. πλούτιος. Ἐσχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα οαγμολήθη οὐσιασ. εἰς -ος γεν. εο-ος -ους (κράτος κράτεος-οσ=κρατέω-κρατέω ω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς και τοὺς μγν. μὲ τὴν προθ. ὑπέρο και εἰς τοὺς μγν. μόνον και μὲ τὴν κατά [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. πλούσιος εἶμι, πλούτιον ἔχω] ἌΝΤΙΘ. πένομαι.

Πλουτίζω (=κάνω κάποιον πλούσιον)—μέλλ. πλουτιῶ, ἄδο. ἐπλούτιστα, ποικμ. πεπλούτιστα. Μέσ. πλουτίζουαι και συχνότερα πλουτίζω ἔμαυτὸν (μέσον) και πλούσιος γίνουαι (παθητ.) [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. πλουτισμός, πλουτιστήρ (=ἐκεῖνος πὸν πλουτίζει ἄλλους. πλουτιστήριος-α-ον (=πλουτιστήρ).

Θ. πλουτιζ- ἐκ τοῦ πλουτιδ-ζ-. Τὸ ῥῆμα παρήχθη ἐκ τοῦ οὐσιασ. πλούτος και ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκλήκτων (ἐλπίς-ἐλπίδ-ος—ἐλπιδ-ῶ-ἐλπίζω—πλούσιος—πλουτιδ-ῶ-πλουτιζῶ). Τὸ πλουτίζω εἶναι μβρι. τὸ πλουτιέω ὦ [ἔλεγε δὲ (Πτολεμαῖος ὁ Λάγου) ἄμεινον εἶναι πλουτίζειν ἢ πλουτιεῖν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 1Γ', 13]. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατά

Πλύνω (ὅπως καὶ σήμερα=πλύνω, καθαρίζω)—μέλλ. *πλυνῶ*, ἄορ. σύνθ. (ἔξ, *περιέπλυνα*, *πρkm. (κατα)πέπλυμαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. *πρτ. ἔπλυνον*, ἔνεργ. *πρkm. πέπλυκα*, ὑπερσυντ. *ἐπεπλύκειν*, καὶ οἱ τρεῖς *μτγν.* Μέσ. ἔνεστ. *πλύνομαι*, *ποιητ.* καὶ *μτγν.*, μέσ. μέλ. *πλυνοῦμαι* καὶ ὡς παθ. σύνθ. *ἐκπλυνοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπλυνάμην*, *ποιητ.* καὶ *μτγν.*, παθ. μέλ. *πλυνθήσομαι* καὶ *πλυνθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπλύθη* καὶ *ἐπλύθη*, ὄλοι *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. *πλυντήριος* (=ἐκεῖνος ποῦ ἄρομα εἰς τὴν πλύσιν (πρβλ. τὰ *Πλυντήρια*, ἔνν. *Ιερά*, ἔορτήν ἀθηναϊκὴν), *πλυντικός* (=πλυντήριος), *πλύσις*, *ἀνέκπλυτος* (=ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ καθαρῶσιν μὲ τὴν πλύσιν, ὁ ἀνεξίτητος), *ἐκπλυτος* (=ἐκεῖνος ποῦ πλύνεται, καθαρίζεται), τὸ *ποιητ.* καὶ *μτγν.* *πλύμα* (=νερόν εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλύθη κάποιος) πρβλ. τὸ νεοελληνικὸν ἀπόπλυμα) καὶ τὰ μτγν. *πλυντήρ*, *πλυντῆς* ἢ *πλύτης* (θηλ. *πλυντρία* ἢ *πλυντρίς*), (ὁ) *πλυνός* (=σκάφη διὰ τὸ πλύσιμον ἐνδυμάτων), *πλυντήρ*, *πλυσμός* (=πλύσις).

Θ *πλδ-* καὶ *πλδν-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *πλδν-* μὲ τὸ πρόσφ. *j*=πλυν-*j*—καὶ μὲ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ *j* πρὸς τὸ *ν*, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο *ν* καὶ τὴν ἀναπληρωματ. ἔκτασιν τοῦ θ=*πλδν*. Ἐκ τοῦ ἴδιου θ. *πλδν-* καὶ ὁ ἔνεργ. μελ. καὶ ἄορ. (μέλλ. *πλδν-σω πλδν-ε-σω*=πλυνέω-ῶ κλπ., ἄορ. *ἐπλυν-σα-ἐπλυννα*=ἐπλύνω). Ὅμοίως καὶ ὁ μέσ. μέλλ. καὶ ἄορ. τῶν *μτγν.* Τὸ πλύνω *μτγρ.* σημαίνει *περιγυλῶ*, ὑβρίζω (πρβλ. τὸ σημερινόν τὸν ἐπλυνε ἢ τὸν ἔλουσε στὰ καλά). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς *πρθ.* κατὰ ἀπό, *περὶ*, ἐκ: Ἀποπλύνω—Ἐκπλύνω=καθαρίζω τελείως. *Περίπλύνω*=πλύνω ἀπὸ παντοῦ] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *νέω*.

Πλῶζω, βλ. *πλέω*.

Πνέω (=φυσῶ) [πνέπεις-εἰς, πνέει-εἰ, πνέομεν, πνέετε-εἰτε, πνέουσι]—*πρτ. ἔπνεον* (ἔπνεες-εις, ἔπνεε-ει, ἔπνεομεν, ἔπνεετε-εἰτε, ἔπνεον), μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. σύνθ. (ἐν-ἐκ)πνεύσομαι, ἄορ. *ἔπνευσα*, *πρkm.* (ἐπι)πέπνευκα. Παθ. μόνον ὁ ἔνεστ. σύνθ. διαπνέομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ ὁ δωρικός μέσος μέλ. πνευσοῦμαι. Εἰς τοὺς *μτγν.* φέρεται ἔνεργ. μέλλ. πνεύσω, παθ. μέλλ. πνευσθήσομαι, παθ. ἄορ. (δι)επνεύσθη καὶ *πρkm.* πέπνευσα. Ὑπὸ τῶν *μτγν.* ἐπλάσθη ἐπίσης καὶ ὁ πνευστιάω-ῶ (=πνικὸν ἀναπνέω=εἶμαι *λαχνασμένος*) ὡς ἔξ οὐσιαστικοῦ πνεύσεως. (ΠΑΡΑΓ. πνεύμα (=πνοή, φύσημα ἀνέμου), πλεύμων ἢ πνεύμων «διὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὑποδοχὴν», Ἀριστ.), πνοή καὶ τὰ *μτγν.* πνεύσις (=πνοή, φύσημα), *ἔμπνευσις*, *ἔμπνευστός* (ἔμπνευστὰ ὄργανα, τὰ σήμερον πνευστὰ λεγόμενα), πνευστικός, ἀναπνευστικός (πρβλ. τὸ ἰδικόν μας: ἀναπνευστικὰ ὄργανα).

Θ *πνεF-* τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου *πνευ-* (βλ. *πλέω*). Τὸ *F* μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπεβλήθη. Ὁ θεματικός χαρακτὴρ *ε* συναίρεται μόνον, ὅπου ἀκολουθεῖ *ε* ἢ *ει*, ὅπως γενικῶς εἰς τὰ εἰς *-τω* ὁ, τὰ ὁποῖα ἔχουν μονοσύλλαβον θέμα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς *πρθ.* ἀνά, διά, ἐπί, ἐξανά, ἐν, ἐκ, σύν: Διαπνέω=1) *φυσῶ* διὰ μέσου, 2) ἀναπνέω, παίρνω ἀνάσα. Ἐξανά-πνέω=ἀνακτῶ τὴν ἀναπνοήν μου. Ἐμπνέω=ἀναπνέω, εἶμαι ζωντανός· εἰς τοὺς *μτγν.* κατὰ μτγρ. *ἐμπνέω* μετὰ γενική: ἀποπνέω, εἶμαι γεμάτος ἀπὸ κάτι (ὁ δὲ Σαῦλος *ἔπι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόβου*. Πράξ. Ἀποστ. θ', 1).] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *φυσάω-ῶ*. Τὸ παθ. τοῦ *ἐμπνέω* λέγεται μὲ τὴν περίφρ. *ἐμπνους γίνομαι παρά τιος* (=ἔμπνέομαι *παρά* τιος, Πλάτ. Κρατύλ. 428, γ).

Πνίγω [=1) σφίγγω τὸν λαϊμόν, στραγγαλίζω 2) πνίγω μέσα

εἰς τὸ νερόν]. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους σχεδὸν πάντοτε συνῆ. ἀποπνίγω, ἄορ. ἀπέπνιξα. Μέσ. καὶ παθ. ἀποπνίγομαι, παθ. πρτ. ἀπεπνιγόμεν, παθ. ἄορ. β'. ἀπεπνίγην, [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἐπνιγον, ποιητ., μέλλ. πνίξω, πνίξομαι καὶ δωρικὸς πνιξοῦμαι. ποιητ. καὶ μτγν., παθ. μέλλ. β' πνιγῆσομαι, ποιητ. καὶ μτγν., παθ. ἄορ. ἀ' ἐπνίχθην, μτγν., παθ. ποικ. πέπνιγμα, ποιητ., τετελ. μέλ. (ἀπο)πεπνίξομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. πνιγρός, πνιγμός, (τὸ) πνίγος (=ὑπερβολικὴ ἕστια) καὶ τὰ μτγν. πνιγετός (=πνίγος), πνιγέος (=φούρνος), πνίγμα (=αἴσθημα πνιγρόν), πνιγμονή, πνικτός, πνίξις.

Θ. πνγ. Τὸ φ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφωμα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀπό.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πνιγμόν παρέχω τινί (Ξενοφ. Οἰκον., ἰς, 12), ἀγγω κλπ. (βλ. ἀγγω).

Ποθέω-ῶ (=ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι ποῦ μοῦ λείπει, ἀνυπομονῶ νὰ κάμω κάτι)—πρτ. ἐπόθησον, μέλλ. ποθήσω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. ποθήσομαι καὶ ποθήσομαι, ἄορ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθησα (*), Παθ. ποθήσομαι-οὔμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποικ. πεπόθηκα, παθ. ἄορ. (προ)ποθήθηην, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ποικ. πεπόθημαι, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. πόθημα (=πόθος), πόθησις, ποθητός, περιπόθητος, ἐπιπόθητος.

Θ. ποθε- ἐκ τοῦ πόθος. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς ὡς-γεν. ἐσ-ος-ους, (κράτος-κράτος ὡς-ους—κρατέω-κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνί, ἐπί, πρὸς: Ἀντιποθέομαι σῆμαι (παθ.)=ποθοῦμαι καὶ ἐγώ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ ποθῶ λέγεται καὶ πόθον ἔχω. Συνών. βλ. βούλομαι. Ὡς παθ. φέρονται αἱ περιφράσεις πόθος ἐγγίγνεται τινί νίος, πόθος ἔχει ἢ λαμβάνει τινά. Ὡς μβτ. τοῦ ποθῶ ἀπαντοῦν αἱ περιφράσεις ποῖω τινα ποθεῖν, πόθον ἐνεργάζομαι ἢ ἐμφῶ τινί.

Ποιέω-ῶ (=ἐνεργῶ, πράττω, κατασκευάζω ἐπὶ τῶν ποιητῶν=συνιδέτω, γράφω ποιήματα). Τὸ ῥ. σχηματίζεται ὁμαλῶς καὶ εἰς τὴν ἐνεργητικὴν καὶ εἰς τὴν μέσην καὶ παθ. φωνήν. Τὸ μέσον αὐτοπαθές καὶ ἀναλελυμένως ποῖω ἑμαυτόν. (ΠΑΡΑΓ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητέον, ποιητής (ἔξ αὐτοῦ ποιητικός ἡ-όν), ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, δημοποίητος, ἐκποίητος, θεοποίητος, χειροποίητος καὶ τὸ μτγν. ἀχειροποίητος (ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἀγαλμάτων, εἰκόνων).

Θ ποιε- καὶ πρὸ συμφ. ποιη-. [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ ποῖω λαμβάνει τὸ ἀντικείμενον τοῦ αἰτιατικῆν. Πολλάκις δέχεται καὶ κατηγορούμενον τοῦ ἀντικείμενου (ποιῶ τινα σατράπην). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κάνου εἰς ἕνα κάτι καλὸν ἢ κακὸν τὸ ποῖω λαμβάνει δύο ἀντικείμενα κατ' αἰτιατικὴν, ὅπως καὶ τὰ συνώ-νυμα δρωῶ, ἐργάζομαι (ποιῶ τινά τι). Εἰς τοὺς μτγν. ἡ σύνταξις αὐτῆ ἐτροποποιήθη τὸ ἀντικείμενον δηλ. τὸ ὅποτον φανερώσει τὸ πρόσσωπον, ἐτέθη κατὸ πτώσιν δοτ. (λαός μου, τί ἐποίησά σοι καὶ τί μοι ἀγατέδωκας).

Ἰδιόζουσα εἶναι ἡ σημασία τοῦ ποῖω καὶ τοῦ μέσου ποιῶμαι εἰς περιφράσεις. Οὕτω, ὅταν συνοδεύονται ἀπὸ οὐσιαστικά (συνήθως ἀφρονημένα), ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν: Τὸ μέν ἐνεργητικὸν ποῖω εἰρήνην, πόλεμον, μάχην ἐξέτασεν, ἀριθμὸν=ἐνεργῶ ἢ διατάσσω νὰ γίνῃ εἰρήνη, πόλεμος, μάχη, ἐπιθεώρησις, ἀριθμοῖς: τὸ δὲ μέσον ποιῶμαι εἰρήνην, πόλεμον, μάχην, ἐξέτασεν, ἀριθμὸν, λόγον, διδασκαλίαν ἢ διδα-

1. Περὶ τοῦ ἐπόθησα λέγει ὁ Εὐστάθιος (βλ. ὑποσημ. σελ. 25) εἰς Ὀδυσσ. β, 375, σελ. 102, τὰ ἐξῆς: «Τὸ δὲ ποθέομαι ἀντὶ τοῦ ποθήσαι δοκεῖ μέν ποιητικόν, ἔστι δὲ ἀνεργητικόν ἀντικόν· εἴ γε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησὶ «λαρεσκευασμένη ὡς οὐκ εἶ ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας». Λέγεται τοίνυν ἐκατέρωθεν καὶ ποθήσαι καὶ ποθέσαι.

χῆν, ταρὰς κ ᾄ δ. ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ ἀνάλογον ἐνεργητικὸν ἢ μέσον δ. (ἐξέ-
τασιν ποιῶμαι=ἐξετάζω, ἀριθμὸν ποιῶμαι=ἀριθμῶ, λόγον ποιῶμαι=λέγω κλπ.)
καὶ σημαίνει=ἔγω ὁ ἴδιος διεξάγω τὰς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης, τὸν πό-
λεμον, τὴν μάχην, τὴν ἐπιθεώρησιν, τὴν ἀριθμηματικὴν κλπ. ἐγὼ ὁ ἴδιος λέγω,
διδάσκω, θάπτω ἄς σημειώθη, ὅτι τὸ μέσ. ποιῶμαι τι (=κάνω κάτι διὰ τὸν
ἑαυτὸν μου) λαμβάνεται συνήθως ὡς ἐνεργητικόν. Ἐνταῦθα ἀκόμη καὶ μέσον διά-
μεσον, ἣτοι σημαίνει κἀνὸς κάτι διὰ μέσου ἄλλου.

Ἄξια σημειώσεως ἐπίσης ἡ σημασία καὶ τῶν ἀκολουθῶν περιφράσεων
τοῦ ποιῶ καὶ ποιῶμαι: Ἐγὼ ποιῶ τινα=εὐργετῶ κάποιον. Κακῶς ποιῶ τινα=
κακοποιῶ, βλάπτω κάποιον. Παθ. τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν εἶναι εὖ καὶ κακῶς
πάσῳ ὄλο τινος.

Περὶ πολλοῦ, πλείονος, πλείστου ποιῶμαι τι=θεωρῶ κάτι πολὺ σπουδαῖον
σπουδαιότερον, πάρα πολὺ σπουδαῖον. Τὸ ἀντίθετον περὶ ὀλίγου, ἐλάττωτος.
ἐλαχίστου ποιῶμαι τι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. μετὰ, παρά, ἀντί, περί, ἐν, εἰς, ἐκ
πρός, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν ἀπό: Μεταποιῶ-ω=κατασκευάζω ἐκ
νέου, τροποποιῶ μεταλοιοῦμαι=ἰδιοποιῶμαι Παραποιῶ=νυθεύω, παρα-
χαράσσω. Ἀνιποιῶ=κἀνὸς κάτι εἰς ἀνταπόδοσιν ἀνιποιῶμαι=προβάλλω δι-
καιώματα. Περιποιῶ=διασφῆζω, διατηρῶ. Εἰσποιῶ=διδῶ εἰς νύθεσιον εἰσποιῶ-
μαι ὡς μέσ.=νύθετῶ ὡς παθ.=νύθετοῦμαι. Ἐκποιῶ(=1) δίδω τὸ παιδι μου
νὰ τὸ νύθεθαι σου, 2) ἐκποιῶ, πωλῶ. Ἀποποιῶμαι (ἀποθ.)=ἀπορρίπτω, ἀρνού-
μαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δρῶ, ἐπιτελέω-ω, ἐργάζομαι, πράττω. Τὸ πρῶτον
διαφέρει τοῦ ποιῶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνο μὲν σημαίνει=ἐνεργῶ, ἐργάζομαι
ἤδη, διὰ τὰ γίνῃ κάτι (πρῶτον εἰρήνην=διεξάγω διαπραγματεύσεις, διὰ τὰ γίνῃ
εἰρήνη, (Γαλι. ἀγο). ἐγὼ εἰρήνην ποιῶ=ἐνεργῶ νὰ ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις
δι' εἰρήνην, (λατιν. facio).

Ποικίλλω (μτβτ.=κεντῶ κάτι μὲ διάφορα χρώματα, καθιστῶ
κάτι ποικιλόχρωμον) ἀμτβ=μεταβάλλομαι κατὰ ποικίλους τρόπους
μτφρ.=ὀμιλῶ μὲ ποικίλας καὶ πλαγίας ἐκφράσεις). Εἰς τοὺς ἀττικούς
πεζογράφους ἐκ τῆς ἑνεργ. φωνῆς ὁ ἑνεστώδης καὶ ὁ ἄορ. (δι)εποικίλλω.
Παθ. ποικίλλομαι, πρκμ. πεποίκιλμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς
μτγν. καὶ ἑνεργ. πρτ. ἐποικίλλον καὶ πρκμ. πεποίκιλκα. [ΠΑΡΑΓ.
ποικίλμα, ποίκιλος, ποικιλίεον, ποικιλίος καὶ τὰ μτγν. ποικιλιός, ποι-
κιλικός-ἡ-ὄν (ποικιλικῆ, ἔνν. τέχνη), ποικιλίος (=κεντημένος).

Θ. ποικίλ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ποικίλ ος, ἐκ τοῦ ὀποίου καὶ ποικίλλα. Τὸ θ. τοῦ
ἑνεστ. μὲ τὸ προσφ. j=ποικίλ j καὶ διὰ τῆς ἀφροσιώσεως τοῦ j πρὸς τὸ λ=
ποικίλλ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ διὰ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς
ἀμτβ. σημασίας ποικίλος εἶμι, ποικίλως ἔχω. Ἐπὶ τῆς μτφρ. γράφω καὶ τὸ μτγν.
ἐνφραίνω Ἐπὶ μτφρ. σημασίας συνώνυμα ἔχει τὸ μηχανάομαι-ᾶμαι, σοφίζομαι,
τεχνάζω, τεχνάομαι ᾶμαι.

Ποιμαίνω (=βόσκει ποίμνια· μτφρ.=φροντίζω, προστατεύω)—
πρτ. ἐποιμαῖνον. Παθ. ποιμαίνομαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ
τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἑνεργ. μέλλ. ποιμανῶ, ποιητ.
καὶ μτγν., ἄορ. ἐποιμᾶνα, παθ. μέλλ. ποιμανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐποι-
μάνθη, καὶ οἱ τρεῖς μτγ., πρκμ. πεποιμᾶσαι, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ.
Τὰ ποιητ. ποιμαντέον, ποιμαντήρ (=ποιμήν), ποιμάντωρ (ποιμαίνω,
ἀνήρ) κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ποιμανάω καὶ τὰ μτγν. ποίμναις, ποι-
μασία, ποιμαντικός-ἡ-ὄν (ἡ ποιμαντικῆ, ἔνν. τέχνη), ποιμάντωρ, ποιμαν-
τορία, ποιμαντορικὸς-ἡ-ὄν (ἡ ποιμαντορικῆ, ἔνν. τέχνη).

Θ. ποιμιν ἀπὸ τὸ ὄνομαστ. ποιμήν, γεν. ποιμίν ος. Ἐκ τοῦ ἄρχικου αὐτοῦ
θ. κατὰ μετόπισιν ποιμαν. Τὸ θ. τοῦ ἑνεστ. ποιμαν. μὲ τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν
ἐπένθεσιν=ποιμιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ποιμήν εἶμι, βόσκω, νέμω, νο-
μῶμαι. Ἐπὶ τῆς μτφρ. σημασίας τοῦ φροντίζω: ἐπιμελοῦμαι κλπ. (βλ. ἐπι-
μελοῦμαι).

Πολεμέω-ᾶ (=διεξάγω πόλεμον). Τὸ ἑνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς

ἄνευ ὑπερσυντελείου. Παθ. *πολεμέομαι*-οὔμαι, πρτ. *ἐπολεμέομην*-οὔμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *πολεμήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπολεμήθη*ν, πρκμ. σύνθ. [κατά, ἐκ] *τεπολεμέομαι*, τετελεσμ. μέλλ. (δια) *τεπολεμήσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *πολεμηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπολεμηόμην*, καὶ οἱ δύο μτγν.] ΠΑΡΑΓ. *πολεμητέον*, *δυσπολέμητος*, τὸ φρετικὸν ὁ. *πολεμησεῖω* (=θέλω τὸν πόλεμον) καὶ τὰ μτγν. *πολεμητήριον* (=ἡ θέσις ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ στρατηγὸς διεξάγει τὸν πόλεμον, τὸ στρατηγεῖον), *πολεμήτωρ* (=φιλοπόλεμος).

Θ. *πολέμω*· ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *πόλεμος*. Τὸ ὅ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ, τὰ ἅποια παρήχθησαν ἀπὸ εἰς ὅς γεν. *εσ-ος-ους* σιγμολόγητα οὐδέτερα οὐσιαστ. (*κρατός-κρατέος-ους*—*κρατέω* *ω-κρατέω* ὦ). Ἐκ τοῦ *πόλεμος* καὶ τὸ *πολεμέω-ω*, τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν πάντοτε σύνθ. μετ' ἐν. πρῶθ. *ἐκ*: *ἐκπολεμέω-ω* (=ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον), ἄορ. *ἐξπολέμωσα*. Μέσ. *πολεμέομαι*-οὔμαι (=γίνομαι πολέμιος, ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον), μέσ. μέλλ. *πολεμέοσομαι*, μέσ. ἄορ. (προσ) *πολεμεοσάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐπολεμώθη*ν, πρκμ. *ἐκπολεμώμην*, ὑπερσ. *ἐπεπολεμώμην*. [ΣΥΝΘ. Μετ' ἐν. πρῶθ. *κατά*, *διά*, *ἀντί*, *ἀπό*, *οὐκ*, *κατά*, *συνδία*, *ἐκ*, *σύν*, *πρὸς*, *πρὸ*: *Καταπολεμέω-ω*=ἐξανατῶ, καταβάλλω διὰ τοῦ πόλεμον. *Διαπολεμέω*=1) φέρω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, 2) ἐξακολουθῶ τὸν πόλεμον, 3) καιτανάλισκω χρόνον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πόλεμον. *Ἀντιπολεμῶ*=πολεμῶ ἐναντίον. *Ἀποπολεμῶ*=πολεμῶ ἀπὸ κάπου. *Ἐκπολεμέω-ω*=ἐκπολεμῶ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἄγω πόλεμον ἐπὶ τινα* (Δημοσθ. 5, 19), *πόλεμον περὶ οὐμῶν*—τὸ πόλεμον ποιῶ καὶ μονολεκτικῶς *πολεμοποιῶ* σημαίνει=προκαλῶ, ὑποδυναμίζω πόλεμον—, *πόλεμον ἐπιφέρω τινί*, *πόλεμον ἐκφέρω πόλεμον τίθειμαι* (=ἀρχίζω, ἀλλά καὶ παύω τὸν πόλεμον), *αἶρομαι πόλεμον*, *ἀγωνίζομαι*, *μάχομαι*. Καιτοὶ δὲ ὑπάρχει διαφορά· μεταξὺ τοῦ *πολεμῶ* καὶ τοῦ *μάχομαι*, εἰς μερικὰς περιπτώσεις τὰ δύο ῥήματα συμπλῖττονται: *εὐθύς... πολλοὶ ἠγάθησαν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπιθυμῆσαι... ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτὸν (τὸν Πέρσην)*. τὸ *εἰς αἰτίαν ἐπιτοῦ μάλλον ἢ ὑπομνήσασθαι μάχεσθαι αὐτῶ*, καὶ τὸ *τάκεινον δαπανῶντα βούλεσθαι μάλλον ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων πολεμῆσαι* (Ξενοφ. Ἀγῆσ. α', 8). Τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ Εὐστάθιος (ὑποσημειώσεις σελ. 25). Καὶ «*μαχόσομαι*» μὲν τὸ «*μαχόσομαι*», «*πολεμῶσομαι*» δὲ τὸ *μαχόσομαι* ἕτερον εἰς μάχην (Παρκεβ. Ὀμ. σελ. 70, 25) [ΑΝΙΘ. *εἰρήνη* ἄγω, *ἐν εἰρήνῃ διάγω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 8), *εἰρήνευω* (τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς μτγν. ἔχει καὶ μβτ. σημασίαν: *εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν*).

Πολεμῶ-ω, βλ. *πολεμέω ω*.

Πολιτεύω (=ζῶ εἰς ἐλευθερὰν πολιτείαν, ἀσκῶ τὰ δικαιοματικὰ μὴ ὡς πολίτου, συμπεριφέρομαι ὡς πολίτης)—πρτ. *ἐπολίτευον*, μέλ. *πολιτεύσω*, ἄορ. *ἐπολίτευσα*. Μέσ. καὶ παθ. *πολιτεύομαι* [=1) λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκησιν, 2) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν ὡς παθ.=κυβερνώμην]—πρτ. *ἐπολιτευόμην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπολιτευσάμην*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπολιτεύθη*ν, πρκμ. *πεπολιτεύμην*, ὑπερσυντ. *πεπολιτευμένος ἦν*. [ΠΑΡΑΓ. *πολιτεία*, *πολιτεῦμα* καὶ τὰ μτγν. *πολιτευτέον*, *πολιτευτής*, *ἀντιπολιτεία* (=ἀντιμαχομένη πολιτικὴ μερίς, ἀντιπολίτευσις), *συμπολιτεία*. Τὸ *ἀντιπολίτευσις* καὶ *συμπολίτευσις* εἶναι νεώτερα.

Θ. *πολίτευ*· ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *πολίτης*, τὸ ὁποῖον παρήχθη ἀπὸ τοῦ *πόλις*. Τὸ ὅ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐκ τοῦ *βασιλεύς* ὁ. *βασιλεύω*. [ΣΥΝΘ. Μετ' ἐν. πρῶθ. *κατά*, *διά*, *ἀντί*, *ἐν*, καὶ *σύν*: *Καταπολιτεύομαι* (ἀποθ.)=*καταβάλλω* κάποιον διὰ τῆς πολιτικῆς. *Διαπολιτεύομαι* (ἀποθ.)=*ἀντιπολιτεύομαι* πρόσωπον τῆς ἰδίας μετ' ἐμὲ πολιτικῆς παρατάξεως. *Ἀντιπολιτεύομαι*, ὅπως καὶ *ἡμέρα*=εἶμαι πολιτικῶς ἀντιπαλῶς, *ἔχω ἀντιθέτους πολιτικὰς ἀρχάς*. *Ἐμπολιτεύω*=ἀνίχω εἰς πολιτείαν. *Συμπολιτεύω*=ζῶ μαζὶ μετ' ἄλλους πολίτας.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πρώτῳ τὰ τῆς πόλεως, πρώτῳ τὰ πολιτικά*.

Πονέω-ω (=κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι)—πρτ. *ἐπόνεον*-ον, μέλλ. *πονήσω*, ἄορ. *ἐπόνησα*, πρκμ. *πεπόνηκα*, ὑπερσυντ. *ἐπεπονήκειν*. Μέσ.

πονέομαι-οὔμαι (ὡς παθ. πάντοτε σύνθ. μετὴν διά, ἐκ), μέσ. πρτ. (δι)επονεόμην-οὔμην, μέσ. ἄορ. (δι)επονηοῦμαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. σύνθ. (δι)επονήθην καὶ ὡς παθ. ἐξεπονήθην, πρκμ. πεπότημαι, παθ. ὑπερσ. (δι)επεπονήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλ. ποιέω, ἄορ. ἐπόνεσα, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. μέλλ. ποιήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν. καὶ πονέσομαι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ποιηρός (=ὁ τάλαιπωρημένος ἀπὸ τὸν κόπον), ποιητέον, διαπότημα, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πότημα (=τὸ προῖόν τοῦ κόπου, τὸ δημιούργημα, τὸ ἔργον) καὶ τὰ μτγν. διαπότησις, καταπότησις.

Θ πονε- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. πόνος, τὸ ὁποῖον προήλθεν ἀπὸ τὸ πένομαι (θ. πεν- πον-), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ ποιηρός καὶ ἐξ αὐτοῦ ποιηρία. Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ, τὰ ὅλοια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμόλημα οὐσιαστ. ος, γεν. εσ ος-ους (κρατός-κράτε-ος-ους—κρατέωσ κρατέω ω). [ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. κατά, διά, ἐπί, ὑπέρ, προσεπί, ἐκ, σύν, πρό: Καταπονεό-ω=καταβάλλω μετὰ πόνον ἀγῶνα (πρβλ τὸ σημερινὸν δέν με καταπονεῖ;=δὲν ἔμπορεῖς νὰ με καταβάλῃς). Διαπονεῖω=1) ἀγωνίζομαι διαρκῶς, 2) κατασκευάζω μετὰ κόπον. Ἐπιπονεῖω=κοπιάζω διὰ κάτι. Ἐκπονεῖω=κατασκευάζω μετὰ κόπον ἐκπονεοῦμαι=φέρομαι εἰς πέρασ. Συμπονεῖω=κοπιάζω, ἀγωνίζομαι μαζί με ἄλλον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πόνον ἔχω, πόνος ἔστι μοι, ἐν πόνῳ εἰμί, ἀγωνίζομαι κάμνω, μοχθέω-ω, τάλαιπωρέω-ω καὶ τὰ μτγν. κοπιῶ-ω καὶ κοπιᾶω. Ὡς μτβτ φέρεται ἢ περιφρασις πόνον παρέχω τινί. [ΑΝΤΙΘ. ἀργέω-ω, δακέω-ω, ζᾶνθιμῶ-ω.

Πορεύω (=μεταφέρω διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης)—μέλλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα. Μέσ πορεύομαι (=βαδίζω), πρτ. ἐπορευόμην, μέσ. μέλλ. πορεύσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορευθήην, μέσ. πρκμ. πεπόρευμαι, ὑπερσ. πεπορευμένος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπορευσάμην, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. πορεία, πορεύσιμος, πορευτέον, δυσπόρευτος, τὸ ποιητ. πόρευμα, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πορευτὸς καὶ τὰ μτγν. πόρευσις, πορευτικὸς.

Θ, πορευ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (δ) πόρος (=τὸ πέρασμα), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ πορίζω (βλ. πορίζω). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ, τὰ ὅλοια παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς -εὐς οὐσιαστικῶν (ἰαπεύς-ἰαπέω κλπ.). Εἰς τοὺς ἀτιτικούς πελογράφους τὸ ἔνεργ. εἶναι σπάνιον. Σηχνοτάτον εἶναι εἰς τοὺς δραματικούς ποιητάς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ μέσ. τύπος ἔχει καὶ παθητ. κάποτε κάποτε σημασίαν: πορεύομαι=ἀναγκάζομαι ἀπὸ κάποιου νὰ βαδίσω (μέγας βοῆς ὑπὸ μικρᾶς μίστυρος εἰς ὁδὸν πορεύεται, Σοφ. Αἴας 1254). Εἰς τοὺς ποιητάς ἐπίσης τὸ πορευόμαι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ζῶ (εἰ τις ὑπέροπτα (=ὕψ εροπτικά) πορεύεται, Οἶδ. Τύρ., στ. 883) Ἄσθενῆ ἀπήχησιν τῆς σημασίας αὐτῆς εἰς τὴν σημερινὴν μας γλῶσσαν διαοῦζει τὸ πορεύω καὶ τὸ πορευομαι=πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζῶ: (πῶς τὰ πορεύει τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω) πρβλ καὶ τὸν στίχ. τοῦ δημοτικοῦ ἔσματος: τὰ πρῆβρα κουρεύονται καὶ τὸ τυγὶ ζυγίεται—καὶ τὸ παιδί πορεύεται καὶ ἡ χίρα καυερνιέται). [ΣΥΝΘ. τὸ ἔνεργ. μόνον μετὴν διά. Τὸ μέσ. μετὴν διά, μετά, ἀντί, περί, ἀπὸ, ἐπί, εἰς, ἐκ, σύν: Διαπορευῶ=διαβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. Διαπορευομαι=περνῶ διὰ μέσου. Μεταπορευομαι (ἀποθ.)=βυδίζω κατόπιν, ἀκολουθῶ. Ἀντιπορευομαι=βυδίζω πρὸς συνάντησιν ἄλλου. Ἀποπορευομαι=ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ. Ἐκπορευομαι=ἐξέρχομαι ἔξω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διαβιβάζω, διακομίζω. Τοῦ μέσ.: περαιῶ-ω, περάω-ω, βαδίζω, βαίνω, ἔρχομαι, ὀδεύω, ὀδοιπορέω-ω, περιπατέω-ω.

Πορθέω-ω (=λεηλατῶ, καταστρέφω). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς. Στερεῖται ὑπερσυντελ. Παθ. πορθέομαι-οὔμαι, πρτ. ἐπορθέομην-οὔμην, πρκμ. πεπόρθημαι. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. πόρθησις, ἀπόρθητος, τὸ ποιητ. πορθήτωρ (=πορθητής), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πορθητὸς καὶ τὸ μτγν. πόρθημα (=πόρθησις).

Θ. *περθ-* τοῦ ποιητ. ῥ. *πέρθω*, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἴδιαν σημασίαν μετὰ *πορθῶ* (λαίν. *perdo*=καταστρέφω). Ἐκ τοῦ *περθ-* τὸ θ. *πορθ-* καὶ μετὰ προσφ. *ε*=*πορθε-*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. διὰ καὶ ἐκ: *Διαπορθέομαι-ομαι* (παθ.)=ἐντελῶς καταστρέφωμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνάστατον *ποιῶ* (ἐπὶ χώρας ἢ πόλεως), *ἄγω* καὶ *φέρω*, *ἀδικέω-ῶ*, *βλάπτω*, *δηῶ* ὦ, *ἐρημιῶ-ῶ*, *κακουργέω-ῶ*, *κακόω-ῶ*, *κείρω* (τὴν γῆν), *λεηλατέω-ῶ*, *λῆζομαι*, *λυμναίνομαι*, *τέμνω* (τὴν γῆν), *φθείρω*.

Πορίζω [=1] ἀνοίγω τὸν δρόμον, μεταφέρω, 2) προμηθεύω)—*πρτ.* ἐπόριζον, μέλλ. *ποριῶ*, ἄθρ. ἐπόρισα, *πρκμ.* πεπόρικα. Μέσ. καὶ παθ. *πορίζομαι*, *πρτ.* ἐπορίζομαι, μέσ. μέλλ. *ποριοῦμαι*, μέσ. ἄθρ. ἐπορισάμην, παθ. μέλλ. *πορισθήσομαι*, παθ. ἄθρ. ἐπορίσθην, *πρκμ.* πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσθην καὶ *πεπορισμένοι* ἦν. [ΠΑΡΑΓ. *ποριστής*, *ποριστικός*, τὸ ποιητ. *ποριστέον* καὶ τὰ *μτγν.* *πορισμός*, *ποριστός*.

Θ. *ποριζ-* ἐκ τοῦ *ποριδ j*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *πόρος* (=πέρασμα), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ *πορεύω*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλόγιαν κατ' ἀνάλογιαν τῶν *ε*-*ζω* δοντικῶν (ἐλλίς-ἐλλίδος—ἐλλίδ j-ω-ἐλλίζω, *πόρος*—*ποριδ j-ω-πορίζω*) [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, *συνεκ*: Ἐκπορίζω=ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ποριστής* εἰμι ἢ *γίνομαι* τινος, *παρέχω*. Τοῦ *πορίζομαι* συνών. εἶναι τὸ *κτάομαι-ῶμαι*.

Πράττω ἢ πράσσω (=ἐνεργῶ, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω)—*πρτ.* ἔπραττον, μέλλ. *πράξω*, ἄθρ. ἔπραξα, *πρκμ.* β' *μτβτ.* πέπραχα καὶ β' *ἀμτβ.* πέπραγα, ὑπερσ. α' *μτβ.* ἐπεπράχην καὶ *πεπραγώς* ἦν καὶ β' *ἀμτβ.* ἐπεπράγειν καὶ *πεπραγώς* ἦν. Μέσ. καὶ παθ. *πράττομαι*, *πρτ.* ἐπρατόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *πράξομαι*, μέσ. ἄθρ. ἐπραξάμην, παθ. μέλλ. *πραχθήσομαι*, παθ. ἄθρ. ἐπρίχθην, *πρκμ.* πέπραγμαί, ὑπερσ. ἐπεπράγμην καὶ (δια)πεπραγμένως ἦν, τετελ. μέλλ. *πεπράξομαι* καὶ (δια)πεπραγμένος ἔσομαι. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάγνωστον *διαπραττω* τι *ἐμαντιῶ* (Κύρ. Παιδ., Α', δ', 13). [ΠΑΡΑΓ. *πράγμα*, *πράξις*, *πράκτωρ*, *ἄπρακτος*, *εὐπρακτος*, *δυσκαιάπρακτος*, *πρακτέος-ον*, *διαπρακτέον* καὶ τὰ *μτγν.* *πρακτῆρ* (ἰωνικ. *πρηκτῆρ*=ἐκτελεστής), *πρακτής*, *πρακτός*.

Θ. *πραγ-* (πράγ-μα). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. *j*=*πραγ j*=*πράττω* (*πρασ-*). Τὸ α τοῦ θ. εἶναι μακρόν. Τὸ *πράττω*, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ἐπιθρ. *εὖ*, *βέλτιον* κλπ. *κακῶς*, *χείρως* κλπ. εἶναι οὐδενότιμος διαθέσεως. Οὕτω *εὖ* *πράττω*=*εὖτυχῶ*, *κακῶς* *πράττω*=*δυστυχῶ* ἀλλὰ τὸ μὲν *εὖ* *πράττω*=*κακῶς* *πράττω* κλπ. φανερόνουν κατάστασιν, διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ὁποίας συνήργησε τὸ ὑποκειμενόν, ἐνῶ τὸ *εὖτυχῶ*=*δυστυχῶ* κατάστασιν, ἢ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα ἐθνοϊκῶν ἢ δυσμενῶν περιστάσεων. Ἐκ τῶν περιφράσεων *εὖ* *πράττω* καὶ *κακῶς* *πράττω* προήδαν ἀπ' εὐθείας τὰ παρασυνθετὰ ῥ. *εὐπραγέω-ῶ* καὶ *κακοπραγέω-ῶ*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διὰ, ἀντί, συγκατά, συνδιά, προσδιά, εἰς, ἐκ, *σύν*, *πρός*: Ἀναπράττω=εἰσπράττω. Ἀντιπράττω=ἀντενεργῶ. Ἐκπράττω=1) φέρω εἰς πέρας, 2) εἰσπράττω. Προσπράττω=προσπράττομαι=εἰσπράττω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *ποιέω-ῶ*. [ΑΝΤΙΘ. ἀργέω-ῶ, *κάθημαι* (ἐνν. ἀργός) καὶ τὰ *μτγν.* *ἀπρακτέω-ῶ*.

Πραῦνω (μτβτ.=καταπραῦνω, ἡμερώνω)—*πρτ.* (κατ)επραῦνον, μέλλ. *πραῦνῶ*, ἄθρ. ἐπράυνα. Παθ. *πραῦνομαι*, παθ. ἄθρ. ἐπραῦνθην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. *πρτ.* ἐπραῦνόμην, παθ. μέλ. *πραῦνθήσομαι*, *πρκμ.* πεπραῦνσμαι, καὶ οἱ τρεῖς *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. Τὰ *μτγν.* *πραῦνσις*, *πραῦντέον*, *πραῦντής*, *πραῦντικός*.

Θ. *πραῦν-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *πρᾶος* ἢ *πρᾶός* κατ' ἀναλόγιαν τῶν ἄλλων εἰς *-νω* ῥ. καὶ μάλιστα τοῦ *θαροῦνω* (ἐκ τοῦ ποιητ. *θάρσυνος* (θαρσύνος)=θαρραλέος. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. κατά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πρᾶον* ποιῶ, *πρᾶον* κα-

Θίστημι, πρῶτον παρασκευάζω, ἡμερώω-ω, μαλάττω, τιθασέω. Ἄμιβ. πρῶτος εἰμι ἢ γίνουμαι, πρῶτη χρώμαι, πρῶτος ἔχω πρὸς τι. [ΑΝΤΙΘ. ἀργαίνω.

Πρέπω [=1) διαπρέπω, 2) ἀριόζω]. Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ σπανίως προσωπικόν, συνήθως δὲ ἀπρόσωπον πρέπει καὶ πρέπον ἐστί (ὑποτ. πρέπη, εὐχτ. πρέποι καὶ πρέπον εἶη, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. πρέπιν, μτγ. [πρέπων, πρέπουσα] πρέπον), πρτ. ἔπροελε καὶ πρέπον ἦν μέλλ. πρέψει καὶ πρέπον ἐσται, ἄορ. ἔπροεψε. [ΠΑΡΑΓ. ἀπροελής, εὐπροελής, μεγαλοπροελής, προεπόντως (ἐπίορ. ἀπὸ τὴν μτγ. τοῦ πρέπω) καὶ τὰ ποιητ. προεπίος καὶ εὐπροεπίος (=διακεκριμένος, ἐπιφανής).

Θ. προεπ. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφωνα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐπί, εἰς τοὺς ποιητ. μὲ τὴν ἐκ καὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐν: Ἐπιπρέπει=ἀριόζει. Ἐμπρέπω=ἐκπρέπω=διαπρέπω, διακοίνομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ προσωπικοῦ πρέπω συνών. εἶναι ἀριστεύω, διαλάμπω, εὐδοκίμω ὦ. Τοῦ ἀπρόσωπου ἀριόζει, δεῖ, εἰσικε, προσήκει.

Προεβέω [=1) εἶμαι μεγαλύτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὑπερτερῶ, 2) ἔχω τὴν ιδιότητα τοῦ προεβευτοῦ, 3) παραδέχομαι, τιμῶ],—πρτ. ἔπροεβονον, μέλλ. προεβέσω, ἄορ. ἔπροεβονον, πρκμ. πεπροεβονον, ὑπερο. ἐπεπροεβονον. Μέσθ. καὶ παθ. προεβέομαι (ὡς μέσθ.=διαπραγματεύομαι μὲ πρέσβεις' ὡς παθ.=1) στέλλομαι προεβεντής, 2) τιμῶμαι, μέσθ. πρτ. ἐπροεβονον, μέσθ. μέλλ. προεβέσομαι, μέσθ. ἄορ. ἔπροεβονον, πρτ. πρκμ. πεπροεβονον (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. πεπροεβονον) (=ἔτι ἐπράχθησαν ἀπὸ τοὺς πρέσβεις) καὶ τὴν μτγ. τὰ πεπροεβονον=τὰ πεπροεβονον ἀπὸ τῶν προεβονον). [ΠΑΡΑΓ. προεβείας, πρέσβεις, προεβεντής (πληθ. οἱ πρέσβεις), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. (τὸ) πρέβονον καὶ τὸ μτγν. προεβεντικός.

Θ. προεβον. ἐκ τοῦ πρέσβης (=προεβεντής, γέρον) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς εὐς οὐσιαστ. εἰς εὐο ἡμῶν (βασιλεὺς=βασιλεύω). Μὲ τὰς προθ. διά, παρὰ ἀντί, ἀπὸ, σύν: Διαπροεβονον=στέλλω πρέσβει. εἰς διάφορα μέρη. Ἀντιπροεβονον=στέλλω καὶ ἐγὼ πρέσβεις. Καὶ τὸ διαπροεβονον καὶ τὸ ἀντιπροεβονον εἶναι ἀποθ. καὶ ἀπαντοῦν μόνον εἰς τὸν πρτ. Παραπροεβονον=ἐκτελῶ τὴν ἀποστολήν μου ὡς προεβονον ἐναντίον τῶν ὁδηγῶν ἢ τοῦ συμφέροντος τῆς πόλεως' συχνότερα ὡς ἀποθετικὸν παραπροεβονον. Ἀποπροεβονον=ἐκθέτω τοὺς σκοποὺς τῆς ἀποστολῆς μου ὡς προεβονον. Συμπροεβονον=εἶμαι μαζί μὲ ἄλλους προεβεντής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπι τῆς σημασίας τοῦ παραδέχομαι συνών. εἶναι ὁμολογῶ καὶ καθολογῶ, τιμῶ ὦ. Ἄντι τοῦ μέσθ. προεβονον λέγεται καὶ πρέσβεις πέμνω ἢ ἀποστέλλω (Ἰσοκρ. 14, 19), προεβείας πέμνω, προεβείαν ἀποστέλλω. Ὡς παθ. φέρεται καὶ ἡ περιφρασὶς πρέσβεις γίνεται.

Πρίω (=πριονίζω)—πρτ. (ἔξ)έπριον, ἄορ. ἔπρισα, παθ. πρκμ. (δια)πέπριονον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρκμ. πέπριονον, παθ. ἔνεστ. πριονον (=πριονίζομαι' μτφρ.=ἐξερεθίζομαι), παθ. ἄορ. ἐπριονον (ἄλλοι δὲ τῶν μαρτύρων ἐπριονον), ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὄ. φέρεται εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπον πριῶν καὶ πριῶν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. πριστός, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πριῶν καὶ τὰ μτγν. πριῶν, πριῶμα (=πριονίδι), πριστήρ (=πριόνι), πριστής.

Θ. πριῶν. ἔξ ἀρχικοῦ πριῶν (πριῶν), ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ποιητ. ὄ. πριῶν=διαπριῶν, σουβλίζω. Εἰς τοὺς παθ. χρόνους τῶν μτγν. πρὸ τῶν φωνημάτων θ, μ, τ τὸ ὄ. προσέλαβε σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνητολόγητων. τὰ ὅποια εἶχαν ἀρχικῶς χαρακτῆρα σ (πρβλ. τελῶ ὦ, θ. τελῶ, ἐτελοθῶν). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. διά καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατά, ἐν καὶ σύν. Ὡς συνθ. λέγεται συνήθως ἐπὶ τῶν ὁδόντων καὶ σημαίνει=σφιγγω.

Προθυμέουμαι οὔμαι (=εἶμαι πρόθυμος, ἐπιδεικνύω ζῆλον) ἄπο θ. παθ. μὲ ἔνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—πρτ. *προθυμώμην-οὔμην*, μέσος μέλλ. *προθυμῆσμαι*, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *προθυμηθήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *προθυμῆθην*. [ΠΑΡΑΓ. *προθυμητέον*.

Θ. *προθυμῶ*. Τὸ ῥ. εἶναι τριτύνητον ἐκ τοῦ ἐπιθ. *πρόθυμος* (*πρό, θυμός*), ἐκ τοῦ ὀπίου καὶ *προθυμία*. Ἐπιχημίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια προήλθαν ἐκ τῶν εἰς -ος γεν. *εστος* οὐς οὐδὲ σιγμολήκτων οὐσιαστ. (*κράτος-κράτεος-ους*—*κρατέω-κραιτέω-ω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ὑπέρ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πρόθυμός εἰμι* (*πρός τι, ἐπί τι, εἰς τι*), *πρόθυμον ἐμαυτὸν παρέχομαι*, τὸ *πρόθυμον παρέχομαι*, *προθυμίαν παρέχομαι*, *προθυμίᾳ χρώμαι* (Θουκ. Δ', 11), *προθύμως ἔχω*, *προθυμίαν λαμβάνω* (Σοφ. Τρ. 670). Ὡς παθ. φέρεται ἡ περιφρασὶς *προθυμία γίγνεται* (Θουκυδ. Ζ', 670).

Προοιμάζουσι (=κάνω προοίμιον, προλογίζω) ἄπο θ. μὲ σ. μὲ ἔνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—μέσος. μέλλ. *προοιμάσομαι*, μέσος. ἄορ. *προοιμασάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. *ἐπροοιμαζόμην*, πρσμ. *πεπροοιμάσομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος *φροοιμάζουσι* (πρβλ. *ποοοίμιον-φροοίμιον*), εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. τύπος *προοιμάζω*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *προοιμαστέον*.

Θ. *προοιμαῖς*. ἐκ τοῦ *προοιμιάζω*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *προοίμιον* (*πρὸ* καὶ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. *οἶκος*=ὄδος [βλ. εἶμι]). Ἐπιχημίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -άζω ὀδοντοκλήκτων (*φράσις*—*φράδ-ζω*—*φράζω*—*δόξα*—*δοξάδ-ζω*—*δοξάζω*). Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἐξωθεν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κατάρχω* καὶ *κατάρχομαι*.

Προπηλακίζω (=δίπλω ἐπάνω εἰς κάποιον πηλόν, βόρβορον κυρίως φέρεται εἰς μτφρ. σημασίαν=ὑβρίζω, διασύρω)—μέλλ. *προπηλακίω*, ἄορ. *προπηλάκισα*. Παθ. *προπηλακίζομαι*, πρτ. *προπηλακίζομην*, παθ. ἄορ. *προπηλακίσθην*, πρσμ. *προπεπηλάκισα*. Τὰ ἔλλειποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ἀπλοῦν: *πηλακίζω*. [ΠΑΡΑΓ. *προπηλάκισις*, *προπηλακισμός*.

Θ. *προπηλακίς*. ἐκ τοῦ *προπηλακιδ-ζω*. Τὸ ῥ. ἐκ τῆς προθ. *πρὸ* καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου οὐσιαστ. *πήλαξ* (=πηλόξ). Ἐπιχημίσθη κατὰ τὰ εἰς ἔω ὀδοντοκλήκτα (*ἔρις*—*ἔριδος*—*ἐρίδ-ζω*—*ἐρίζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αἰμαῖός*, *βλασφημῶ-ω*, *κατηγορέω-ω*, *κακίζω*, *κακολογέω-ω*, *καταφρονέω-ω*, *κατηγορέω-ω*, *λοιδορέω-ω*, *ὀνειδίω*, *ὑβρίζω*, *ψέγω*. [ΑΝΤΙΘ. βλ. *λοιδορέω-ω*.

Προσδοκάω-ω (=περιμένω)—πρτ. *προσεδόκαον-ων*, ἄορ. *προσεδόκησα*. Παθ. *προσδοκάομαι-ώμαι*, πρτ. *προσεδοκάομην-ώμην*, παθ. ἄορ. *προσδοκήθην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *προσδόκημα*, *προσδοκητέος*, *ἀπροσδόκητος* καὶ τὸ ποιητ. *προσδοκητός*.

Θ. *προσδοκα*. Τὸ ῥ. εἶναι παρυσύνθητον ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προθ. *πρὸς* καὶ *δέχομαι* (θ. *δεχ-δοκ*—*δεχ-δοκ*—πρβλ. καὶ *προσδοκία*, *προσδοκίμος*). Διάφορον τοῦ *προσδοκάω-ω* εἶναι *προσδοκέω-ω* (=νομίζομαι, θεωροῦμαι προσέτι) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *προσδοκίαν ἔχω*, *ἐλπίζω*, *προσδέχομαι*. Ὡς παθ. φέρονται ἀπὲρ περιφράσεις *προσδοκία ἐστί*, *προσδοκίμος εἰμι* (=ἀναμένομαι). Ὡς ἔνεργ. μτβρ. εἶναι τὰ *προσδοκίαν παρέχω* τινί, *προσδοκίαν ἐμποῦ* ἢ *ἐμβάλλω*.

Προσῆκει, βλ. ἦκω.

Προσηλώ-ω (=καρφώνω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικὸς πελοπονησίους μόνον εἰς τὸν ἔνεργ. ἔνεστώτα καὶ τὸν παθ. πρσμ. *προσήλωμι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν., εἰς τοὺς ὁποίους φέ-

ρεται και ἄπλοῦν ἡλόω-ῶ, ἐσηματίσθησαν ὁμαλῶς ὅλοι οἱ χρόνοι τῆς ἔνεργ. καὶ τῆς παθ. φωνῆς. Τὸ ῥῆμα, ἰδίως ἀπὸ τῶν ὁωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἐφεξῆς, σημαίνει ὄχι ἄπλῶς καρφῶνω, ἀλλὰ καρφῶνω ἐπὶ σταυροῦ (ἡλοῖς προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας). Τὸ ῥ. τοῦτο διετηρήθη εἰς τὴν νεωτέραν γλώσσαν μετὰ τὴν συνήθη κατάληξιν τῶν εἰς -ῶω : ὶνω, ἀλλ' ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας : προσηλώνω τὸ βλέμμα, τὸν νοῦν—προσηλόνομαι= ἀφροσιῶνομαι μετὰ προσοχὴν καὶ στοργὴν εἰς κάτι. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. προσήλωσις (καθήλωσις, ἀποκαθήλωσις (=ἀπαλλαγὴ τοῦ σταυρωμένου σώματος ἀπὸ τοῦς ἥλους, καταβίβασις σώματος ἀπὸ τοῦ σταυροῦ)].

Θ. προσηλο-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν προθ. πρὸς καὶ τοῦ ῥ. ἡλόω-ῶ, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκ τοῦ ἥλος=καρφί. [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς προθ. πρὸς τὸ ῥ. φέρεται σύνθ. καὶ μετὰ τὴν κατά, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ μετὰ τὴν ἐπί (ἐφῆλω) χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν. Τὸ καθῆλώω ὡ μετὰ τὴν συνήθη κατάληξιν καθῆλ ὶνω διετηρήθη ἐπίσης, ὅπως τὸ προσηλώ-προσηλώνω, εἰς τὴν νεωτέραν γλώσσαν μετὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν=καρφῶνω, ἀλλὰ καὶ τὴν μτγρ.=κρατῶ κάποιον ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν τοῦ (ὁ στρατὸς καθῆλωσε τὸν ἐχθρὸν—ὁ ἐχθρὸς καθῆλώθη).

Προσκυνέω-ῶ (=κλίνω τὰ γόνατα ἐνώπιον τῶν θεῶν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, λατρεύω, τιμῶ)—πρτ. προσκυῖνον-ουν, μέλλ. προσκυνήσω, ἀόρ. προσεκύνησα. Παθ. προσκυνέομαι-οῦμαι. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. ἔνεργ. ἀόρ. προσέκυσα καὶ εἰς τοὺς μτγν. ἔνεργ. πρkm. προσεκύνηκα, παθ. μέλλ. προσκυνηθήσομαι, πρkm. προσεκύνημαι. [ΠΑΡΑΓ. προσκύνησις καὶ τὰ μτγν. προσκύνημα, προσκύνησιμος (ἡμέρα), προσκυνητᾶριον (=βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφονται τὰ διδάγματα προσκυνήματα εἰς ἱεροῦς τόπους, ὅπως π. χ. εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον), προσκυνητός, προσκυνητήριον (=τόπος προσευχῆς), προσκυνητής, προσκυνητός.

Θ. προσκυνε-. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. πρὸς καὶ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ῥ. κυνέω-ῶ (=ἀγαπῶ), τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἐκ τῆς κν (πρβλ. ποιητικῶν ἀόρ. ἔκν-σα) καὶ τοῦ προσφ. νε. [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ προσκυνεῖν ἐλεγετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μονοῦ προκειμένου περὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν ἀπέδιδον εἰς τοὺς θεοὺς. Ἀνθρώπου, ὅπως οἱ βάρβαροι, δὲν προσεκύνον ἐνεῖνοι. Παροιμιώδης ἔμενε καθ' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα ὁ στίχος τοῦ Αἰσχύλου (Προμηθ. 936) εοὶ προσκυνῶντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοὶ (εἰσιν)», λεγομένος περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἤχοντο νὰ γλυτώσωσιν ἀπὸ τῆν ὄργην τῆς Νεμέωφωσ· «θεὰ γὰρ ἦν ἡ Ἀδράστεια τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα». Τὸ ἀντικείμενον τοῦ προσκυνῶ ἐτίθετο κατ' αἰτιατικὴν καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν πεζογράφου καὶ εἰς τοὺς μτγν. (καὶ ἰδόντες αὐτὸν προσκύνησαν αὐτόν). Ἀργότερα, παραλλήλως πρὸς τὴν σύνταξιν μετὰ αἰτιατ., ἀπαντᾷ καὶ ἡ σύνταξις μετὰ δοτικῆν κατ' ἀναλογίαν τοῦ λατρεύω (ἡλθόμεν προσκυνῆσαι αὐτῷ [Ματθ., κεφ. Β', 2]—οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς).] ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ διπλὴν σύνθ. : συμπροσκυνῶ καὶ συμπροσκυνῶμαι (τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνῶμενον καὶ συνδοξαζόμενον). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. λατρεύω, σέβω καὶ σέβομαι, τιμῶ.

Προστατεύω, βλ. προστατέω-ῶ.

Προστατέω-ῶ (=εἶμαι προστατῆς, ἡγεμών, κυβερνήτης)—μέλλ. προστατήσω, ἀόρ. προστατήσα. Παθ. προστατέομαι-οῦμαι (=κυβερωῶμαι). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἀπροστατήτος (=ἀπροστατέυτος).

Θ. προστατε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ προσταίης (προσταίμαι) καὶ ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ ἐπιθ. σιγμῶλ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

εις -ης, γεν. εσ-ος ους (ἀπειθής-ἀπειθέσ-ος-ους—ἀπειθέσ ω-ἀπειθέσ-ω). Ἐπὶ τὸ προστάτης καὶ τὸ οὐσιαστ. προστάσις καὶ τὸ ὄ. προστατεύω, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον κατ' ἔνεστι, καὶ ἄορ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐντὶ τοῦ προστατῶ φέρεται προστάτης ἐμὶ ἢ γίνουμαι, ἄρω, ἡγώμαι, προϊσταμαι, προστατεύω. Ὡς μτβ. εἶναι καθίστημι τινι προστατῆν καὶ μέσ. ποιῶμαι προστάτην (=κάνω κάποιον προστάτην μου ἢ τινὸς ἐκ τῶν ἰδικῶν μου) καὶ χρῶμαι τινι προστάτη.

Προφασίζομαι (=προβάλλω ὡς πρόφασιν, δικαιολογίαν) ἀποθ. μέσον με ἐνεργ. διὰ θεσιν—πρτ. προφασίζομαι, μέσ. μέλλ. προφασιοῦμαι (εἶ-εἴται, προφασιούμεθα-εἰσθε-οῦνται), μέσ. ἄορ. προφασισάμην, παθ. ἄορ. προφασίσθην (=ἐχρησιμοποιήθην ὡς πρόφασις). [ΠΑΡΑΓ. ἀπροφάσιτος, ἐδπροφάσιτος καὶ τὰ μγν. προφασιστέον, προφασιστικός.

Θ. προφασίζ- ἐκ τοῦ προφασιδ-*γ*. Τὸ ὄ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. προφασίς (πρό, φημι)=ἐκείνο πού λέγεται καὶ προβάλλεται ὡς αἷτια. Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλπῖς-ἐλπίδος-ἐλπίδ-*γ* ω-ἐλπίς-ω—πρόφασις—προφασιδ-*γ*-προφασίζ-). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. πρόφασιν ἔχω, τὴν πρόφασιν ποιῶμαι, πρόφασιν λαμβάνω, πρόφασις ἐστὶ μοι, αἰτιάομαι-ᾶμαι, προβάλλω καὶ τὸ μέσ. προβάλλομαι, προσηχομαι, σήπτομαι. Ὡς μτβ. ἀπαντοῦν αἱ περιφράσεις πρόφασιν ἔχω (=ταρῆλω) τινί, πρόφασιν εὐρίσκω (Ξενοφ. Ἀνάβασ. Β', γ', 21).

Προχειρίζω [=1] βάζω εἰς τὰ χέρια κάποιον, παραδίδο, 2) ἐκλέγω)—πρκμ. προκεχειρίκα Μέσ. προχειρίζομαι (τι=λαμβάνω εἰς τὰ χέρια μου, ἐτοιμαζώ κάτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου), τὸ ὅποιον φέρεται συνήθως ὡς ἀποθ., μέσ. ἄορ. προνχειρισάμην, παθ. πρκμ. προκεχειρίσομαι (μόνον εἰς τὴν μτχ. προκεχειρισμένος=ἐκεῖνος πού εὐρίσκειται εἰς τὰ χέρια κάποιου). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. προχειριῶ καὶ μέσ. μέλλ. προχειριῶμαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. προχειρίσις [=1] τὸ πιάσιμο εἰς τὰ χέρια, 2) ἐκλογή], προχειριστέον.

Θ. προχειριδ- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *γ*=προχειριδ-*γ*=προχειρίζ-. Τὸ ὄ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόχειρος (πρό, χεῖρ) (=ἐκεῖνος πού εὐρίσκεται πρὸ τῶν χειρῶν, ὁ ἐτοιμος) καὶ ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις-εἰδος-εἰρίδ-*γ* ω-εἰρίδ-ω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ βάζω εἰς τὰ χέρια συνών. εἶναι τὸ ἐγχειρίζω, ἐνδίδωμι καὶ παραδίδομι, προσφέρω. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκλέγω : αἰρέομαι-οῦμαι, χειροτονέω-ω, ψηφίζομαι.

Πταίω (ἀμτβ.=προσκορῶ, σκοντάπτω) μτφρ.=κάνω σφάλμα, ἀποτυγχάνω)—μέλλ. πταίσω, ἄορ. ἔπταισα, πρκμ. ἔπταικα [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ πταίω ἔχει καὶ ἔνεργ. μτβτ σημασίαν=κάνω κάποιον νὰ σκοντάψῃ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ παθ. τύπος τοῦ ὄ. πταίωμαι (ἐπὶ πραγμάτων = δὲν ἐπιτυγχάνομαι, δὲν πραγματοποιοῦμαι), παθ. ἄορ. ἔπταισθην. [ΠΑΡΑΓ. πταῖσμα (=ἀποτυχία), ἀπταιστος καὶ τὸ μγν. πταιστός.

Θ. πτα- καὶ διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. *γ*=πτα-*γ*=πται-. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν πρόθ. πρόσ: Προπταῖω=τεντάφω, ἀποτυγχάνω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, πλημικέω ᾧ, σφάλλομαι. Ὡς παθ τοῦ πταίω φέρεται εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἢ περιφράσις πταῖσμα συμβαίνει τινί.

Πτάθονυμαι (=φερνίζομαι) ἀποθετικόν. Τοῦ ὄ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστι. καὶ ὁ ἄορ. β' ἔπταρον (εἰς τοὺς μτγν. ὡς α' ἔπταρα). Ἄλλος τύπος τοῦ ὄ. εἶναι πταίρω, ἀλλ' ὁ ἐπικρατέστερος εἶναι ὁ πτάθονυμαι. [ΠΑΡΑΓ. πταμοῦς.

Θ. *πιαρ* (πρβλ. *ἀορ. β' ἔ-πιαρ-ον, πιαρ μός*), ἔκ τοῦ ὁποίου μέ τὸ προσφ. *νν=πιάρ-νν*. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. *πιαρ*-μέ τὸ πρόσφ. *ι* καὶ ἐπένθεσιν αὐτοῦ=*πιαρ-ι=πιαρ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἐπί*: Ἐπιπιάρονμαι ἢ ἐπιπιαίρω=φιερ-νίζομαι καθ' ἣν ὥραν λέγεται ἢ γίνεται κάτι-πράγμα τοῦ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός· ἔξ αὐτοῦ ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν προσέλαβε τὸ ῥ. εἰς τοὺς μγν. = εἶμαι εὐνοϊκὸς εἰς κάποιον (Θεὸς σοι ἐπέπιαρεν ἐρχομένῳ σοι εἰς Σπάρτην, Θεοκρ. 18, 16) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὡς παθ. τοῦ ῥ. ἀπαντῆ ἢ περιφρασις *πιαρμὸς ἐπιγίγνεται*

Πτερώω ὦ (=δίδω πτερά· μτφρ.=ἐνθαρρύνω)—*ἀορ. (ἀν)επτέ-ρωσα*. Παθ. *πτερόομαι-οῦμαι*, παθ. *ἀορ. ἐπτερόθηκ*, πρκμ. *ἐπιτέρωμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρκμ. *ἀμτβ. ἐπιτέρωκα*, παθ. *πρτ. ἐπτε-ρεόμην-οῦμην*, παθ. μέλλ. *πτερωθήσομαι*, ὄλιον μγν. [ΠΑΡΑΓ. *πτέ-ρωμα, πτερωτός, ἀπτερωτός* καὶ τὰ μγν. *πτέρωσις, πτερωτής, πτερω-τικός* (=ἐκείνος τοῦ ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ πτερά).

Θ. *πιερό*· ἔκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *πιερόν*, τὸ ὅποιο παρήχθη ἀπὸ τὸ *πένομαι* [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἀνά*: Ἀναπιερόω-ῶ=ἐξάπτω τὸν νοῦν. Ξεμυαλιζῶ. ἀναπιερόομαι-οῦμαι = ἐξάπτεται τὸ πνεῦμά μου, ἀνησιγῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀνακουφίζω-ἀνακουφίζομαι, ἀναπτόμαι, μετεωρίζω μετεωρίζομαι. Ἐπί τῆς μτφρ. σημασίας τοῦ ἐνθαρρύνω: *ἐπιρρόννυμι, θαρρύνω* καὶ *παραθαρρύνω, παρακλύομαι, παροξύνω, παρορκῶ-ῶ*.

Πτήσσω (ἀμτβ.=ζαρώνω ἀπὸ τὸν φόβον μου)—*πρτ. (ὑπ)ἐπιτη-σον*, *ἀορ. ἐπιτήσα*, πρκμ. *ἐπιτήχα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. καὶ μέλλ. *πτήξω* καὶ ὑπερσ. *ἐπιτήχειν*. [ΠΑΡΑΓ. τὸ μγν. *πτήξις*.

Θ. *πιηκ* (ισχυρόν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν *πιακ* (ἀσθενές), ἔκ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητ. *ἀορ. β' ἔ-πιακ-ον*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *πιηκ*· μέ τὸ πρόσφ. *ι*=*πιηκ ι*=*πιησο*. Παράλληλος ἔκ μεταπτώσεως τύπος τοῦ *πῆσσω* εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μγν. εἶναι ὁ *πίωσσω* (πρβλ. *ὀήννυμι-ἔρωσσω, ὀήγμα-ὄωγμή, βῆμα-βω-μός*), ἔκ τοῦ ὁποίου τὰ παράγωγα *πιῶς* *πιωκός* (=ἐκείνος τοῦ ζαρώνει ἀπὸ τὸν φόβον του, ὁ λαγός) καὶ *πιωχός* (=ὁ συνεσταλμένος, ὁ ζαρωμένος ἀπὸ τὴν κακομοιριά του). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ* καὶ *ὑπὸ* χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας τοῦ ἄλλου [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δέδοικα, ὀκνέω-ῶ, ὀρωδέω ὦ, τρέμω, τρέω, ὑποστέλλομαι, φοβοῦμαι*.

Πτύσσω (=διπλώνω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. *ἀναπτύσσω* (=ἀνοίγω, ἀπλώνω· ὡς στρατ. ὄρος *ἀναπτύσσω* τὸ *κέρας*=ἐκτείνω τὴν παράταξιν)—*ἀορ. (περι)ἐπτυσα*. Παθ. *ἀναπτύσσομαι* (ὡς μέσ. σύνθ. *μετὴν περι-περιπτύσσομαι*), μέσ. *πρτ. (περι)επτυσ-σόμεν*, παθ. *ἀορ. ἀνεπτύχην*, παθ. πρκμ. *ἀνέπτυγμα* (-ξαι-κται κλπ.). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. *πρτ. ἀνέπτυσσον*, μγν., μέλλ. *ἀναπτύξω* (ποιητ.), παθ. *ἀορ. β' ἀνεπτύγην*, παθ. πρκμ. *πέπτυγμα*, καὶ οἱ δύο μγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. *πύχη* καὶ μγν. *πύχημα, πινυχία* (=διπλωμέ-νος), *πύξ-πυχός* (=πτυχή, δίπλωμα), *πυχή, δίπυχος-ον, τρίπυχος, πολύπυχος* καὶ τὰ μγν. *πύξις* (ἀνάπτυξις), *πύχιον* (σήμερον πτυχίον).

Θ. *πυκ*· ἔξ ἀρχαιότερου *πυκ*· (ἔκ τοῦ ὁποίου *πυκ-νός, πύκ-της, πυγμή, ὄπος πύλις* ἔκ τοῦ *πύλις* καὶ *πύλιεος* ἔκ τοῦ *πόλεμος*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *μετὴν πρόσφ. ι*=*πυκ ι*=*πυισσο*. Διὰ τῆς δατύσεως τοῦ χαρακτῆρος κ' ἄλλο θ. *πυχ*· (*πυχ-ῆ* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς ἀνὰ προθέσ. τὸ ῥ. ἀπαντῆ σύνθ. καὶ μετὴν διὰ καὶ *περί*: *Δαπτύσσω*=ἐξετάζω με ἀκριβείαν. *Περιπτύσσω*=περιβάλλω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ συνθ. *ἀναπτύσσω* συνών. εἶναι τὸ *ἀνελίτω, ἀναπε-τάννυμι, ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι, ἐκτείνω*.

Πτύω (ὄπως καὶ σήμερα=φτύνω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογρά-φους μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ *ἀορ. (κατ)ἐπτυσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *πτύσσω* καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. *πτύσομαι*, πρκμ. *ἐπτυκα*. Παθ.

ἔνεστ. *πίυομαι*, παθ. μέλλ. *πιυσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπιύσθην* καὶ β' *ἐπιύην*, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *κατάπιυτος* (=ἄξιος νὰ καταπιυσθῆ, ἀποτρόπαιος) καὶ τὰ μτγν. *πίυσις*, *πίύσμα*, *πιυσμός*, *πίυελον* ἢ *πίύαλον*, *ἐμπιύσμα*, *ἐμπιυσμός*.

Θ. *πύθ*—καὶ *πύθσ*—πρὸ τοῦ θ, μ, τ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν χαρακτηριστὰ σ (*ἀκούω—ἠκούσθην*, *τελῶ—ἐτελέσθην* κλπ.) Το ν τοῦ θ παντοῦ βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *κατὰ* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *διά*, ἀπὸ καὶ *ἐν*: *Διαπιύω*=φτύνω ἐπάνω εἰς κάποιον, καὶ μτφρ=καταφρονῶ. *Ἀποπιύω*=φτύνω, ἀπορρίπτω μακράν. *Ἐμπιύω*=φτύνω μέσα.

Πυνθάνομαι (=ἔρωτῶ νὰ μάθω, μανθάνω)—ἀ π ο θ. μ έ σ. μ έ ε ν ε ρ γ. δ ι ά θ ε σ ι ν—πρτ. *ἐπυνθάνομην*, μέσ. μέλλ. *πεύσομαι* καὶ ὠρικὸς *πενσοῦμαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐπυνθόμην*, ποικ. *πέπυσμαι*, ὕπερσυν. *ἐπεπύσμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ποιητ. τύπος τοῦ *πυνθάνομαι* εἶναι *πεύθομαι*, τοῦ ὁποίου οἱ ἄλλοι χρόνοι, ἔκτος τοῦ πρτ. *ἐπυνθόμην*, συμπλίπτουν μὲ τὸν χρόνον τοῦ *πυνθάνομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐκπυτός*, *πύσις* (=ἔρωτήσεις, πληροφορία) καὶ τὰ μτγν. *πύσμα* (=ἔρωτησις ἔχουσα ἀνάγκην ἀπὸ ἀπλήν καὶ σύντομον ἀπόκρισιν), *πυσματικός*, *πυστέον*, *πυστός* καὶ *περίπυστος* (=ἔξακουστός). Τοῦ ποιητ. *πεύθομαι* παράγ. εἶναι *πενθῆν-ἦνος* (=ἕκείνος πού ζητεῖ πληροφορίας, ὁ κατάσκοπος ἢ ὁ σημερινὸς ὑπερότερο τῶν ἐφημεριδῶν), *πεύσις* (=ἔρωτησις), *πενστέον*.

Θ. *πυνθ*—ἔξ ἀρχικοῦ *πυνθ*—(πρβλ. *πέθω* καὶ τὰ παράγωγα). Το θ. τοῦ ἔνεστ. *πυνθ*—μὲ τὸ πρόσφ. ν πρὸ τοῦ χαρακτηριστοῦ καὶ τοῦ *αν* μετ' αὐτὸν=*πν-ν-θ-αν*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *διά*, *πρό*, εἰς τοὺς Ἰωνας (Ἡρόδ.) μὲ τὴν ἀπὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *ἐπί*: *Ἀναπυνθάνομαι*=ἔρωτῶ νὰ μάθω μὲ ἀκρίβειαν. *Διαπυνθάνομαι*=ἀνακαλύπτω, μανθάνω. *Ἀποπυνθάνομαι*=*πυνθάνομαι*. *Ἐπιπυνθάνομαι*=πληροφοροῦμαι κατόπι, ἐκ τῶν ὑστερων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔρωτῶ νὰ μάθω: *ἐπερωτιάω* ὦ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *μανθάνω*: *αἰσθάνομαι*, *ἀκούω*, *μανθάνω* Ω; παθ. τοῦ *πυνθάνομαι* φέρονται αἱ περιφράσεις *πύσις ἐστὶ*, *ἐκπυστος γίγνομαι* (=γίνομαι ἀντιληπτός, μὲ παίρονταν χαμπάρι).

Πωλέω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=πουλῶ)—πρτ. *ἐπώλεον-ουν*, μέλλ. *πωλήσω*. Παθ. *πωλέομαι-οῦμαι*, πρτ. *ἐπωλεόμην-οῦμην*, παθ. ἄορ. *ἐπωλήθην*. Οἱ ἑλλειπόντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τῶν ἀντιστοιχῶν τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. ἐπώλησα (μτγν.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *πωλήσομαι* (ποιητ.). [ΠΑΡΑΓ. *πώλησις*, *πωλητήρ*, *πωλητήριον* (=πρατήριον), *πωλητικός* (=ἕκείνος πού δίδει κάτι τι πρὸς πώλησιν) καὶ τὰ μτγν. *πώλημα*, *πωλητήρ*.

Θ. *πωλε*—ἐκ τοῦ ποιητ. *πώλης*, συγγενοῦς πρὸς τὸ θ τῶν ὄ. *πέλω-πέλομαι*, *πελάζω*, *πολέω* (=κινεῖμαι, περιπολῶ) πρβλ. καὶ τὸ ἐπίρρ. *πέλις* (=πλησιον) καὶ *πόλος* (=1) ὁ ἀξίον σφαιρας, 2) ἡ σφαῖρα, ἢ ὁποῖα στρέφεται περὶ τὸν ἀξίον αὐτόν). Το ὄ. ἐ σχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ, τὰ ὁποῖα προήλθον ἀπὸ εἰς -ης, γεν. *εσ-ος-ους* σιγμολήκτια ἐπίθετα (*ἀπειθής-ἀπειθέσ-ος* οὖς—*ἀπειθέσ-ω* *ἀπειθέ-ω-ῶ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Συνώνυμα τοῦ *πωλῶ* εἶναι τὸ ἀποθ. μέσ. μὲ οὐδέτ. διάθεσιν *ἀποδίδομαι* (βλ. *δίδωμι*) καὶ *πυράσκω* (βλ. *πυράσκω*), τὰ ὁποῖα ἀναπληροῦν κατὰ τοὺς ἑλλειπόντας χρόνους τὸ *πωλῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀγοράζω*, *ᾠέρομαι-οῦμαι*.

P

Ῥαδιοργέω ᾧ [=1] ενεργῶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως 2) ζῶ χωρίς φροντίδας]. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. τῆς ἐνεργ. καὶ παθ. φωνῆς *ῥαδιοργέομα-οῦμα* (=πράττομαι ἀπερισκέπτως).

[ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ῥαδιοργύμα*.

Θ. *ῥαδιοργε*. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ῥαδιοργός*, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ *ῥάδιος* καὶ τοῦ ποιητ. ῥήματος *εργω*=εργάζομαι. Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. -εος-ους (*κράτος-κράτεος-ος-ους*—*κρατέω-κρατέω-ᾧ*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ζῶ χωρίς φροντίδας: ἀφροντιστέω ᾧ, ῥαθυμέω-ᾧ, ῥεσιτανεῖω. [ΑΝΤΙΘ. προνοεῶ-ᾧ, φιλοπονέω-ᾧ.

Ῥαθυμέω ᾧ (=εἶμαι παραδομένος εἰς ἀνάπαισιν, ζῶ βίον ἀμέριμον)—μέλλ. (κατα)ραθυμήσω, ἄορ. (κατ-,ἀπ-)ερραθύμηση, ποικ. ερραθύμηκα. Παθ. ποικ. (κατ)ερραθύμημαι (μόνον εἰς τὴν μτχ. τὰ κατερραθυμημένο=τὰ τῆ ῥαθυμίᾳ ἀπολωλότα=ἴσα ἔχον χαθῆ ἀπὸ ἀδιαφορίας). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. πρτ. *ερραθύμεον-ον*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ῥαθυμητέον*.

Θ. *ῥαθυμε*. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ῥάθυμος* (ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ οὐσιαστ. *ῥαθυμία*), τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ ἐπικου ἐπιρρ. *ῥεα-ῥα* (=ῥα δίως) καὶ *θυμός*. Ἡ ὀρθὴ ἀρα γραφὴ τὸ ῥ. εἶναι χωρίς ὑπογεγραμμένον *ι*. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *ῥᾶ* (=ῥάδιον), τὸ ὁποῖον προήλθεν ἐξ ἀρχικοῦ *ῥαί* (πρβλ. *πρῶι*) καὶ ἐπομένως *ῥαθυμῶ* μὲ ὑπογεγραμμένον *ι*. Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα ἐπλάσθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμολ. οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. -εος-ους (*κράτος-κράτεος-ος-ους*—*κρατέω-κρατέω-ᾧ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ ἀπό: Καταραθυμέω=1) εἶμαι πολὺ ἀμελής, 2) χάνω κάτι ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν μου. Ἀποραθυμῶ (τινος)=ἀπὸ ὀκνηρίας παραμελῶ κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ῥάθυμός* εἰμι, *ῥαθύμως* ἔχω, οὐ μέλει μοι, ἀμελῶ, ἀργῶ, ἀφροντιστέω-ᾧ, ὀλιγορέω-ᾧ, ῥαδιοργέω-ᾧ, ῥεσιτανεῖω. Ὡς μβτ. ἔχει τὰς περὶ φρ. *ῥαθυμῆ* ἔξουσίαν παρασκευάζω, *ῥαθυμίαν* ἐμβάλλω *τινί*. [ΑΝΤΙΘ. βλ. *προνέω-ᾧ*.

Ῥαίζω (=ῥᾶν γίγνομαι ἐκ τῆς νόσου, εἰσέρχομαι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρώσεως, καλυτερεύω εἰς τὴν ὑγίαν μου)—μέλλ. *ῥαίσω*, ἄορ. *εραΐσα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ συνωνύμου *ἀναρῶννυμι*.

Θ. *ραΐζ* ἐκ τοῦ θ. *ραΐδ*-τοῦ ῥήδιος (ἰων. *δηΐδιος-ῥηΐζω*) μετὰ τοῦ προσφ. -*ζ* (*ραΐδ-ζ*). Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν =*εἰω* ὀδοντοκόληκτων (*ἔλλης ἔλλιδος*—*ἐλλιδ-ζ-ω*—*ἐλαΐζω*). ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ῥᾶν γίγνομαι* (Αἰσχίν. Ἐπιστ. α', ζ), *ἀναρῶννυμαι*. (Τὸ ἐνεργ. *ἀναρῶννυμι* καὶ *ἀναρῶννύω* ὡς ἀμβ. (νοήσας ἀνέρωσε) εἶναι μτγν.).

Ῥαπίζω (=κτυπῶ μὲ βέργαν, κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ ἄνοκτὴν τὴν παλάμην). Τὸ ῥ. εἰς τὴν ἄττικὴν πεζογραφίαν ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἐνεργ. ἄορ. *εραπίσα* καὶ τὸν παθ. ἄορ. *εραπίσθη*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐνεργ. πρτ. *εραπίζον*, μέλλ. *ῥαπίσω*. Παθ. ἔνεστ. *ῥαπίζομαι*, πρτ. *εραπιζόμην*, παθ. μέλλ. *ῥαπιθῆσομαι*, ποικ. *εραπίσομαι* (ἀντὶ *εραπίσομαι*). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *ῥάπισμα*, *ῥαπισμός*.

Θ. *ραπίδ* ἐκ τοῦ ποιητ. οὐς. *ῥαπίς* *ῥαπίδ-ος* (=ῥαβδί· πρβλ. καὶ *χουσόρ-ραπς*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσωπ. *ζ*=*ραπίδ-ζ* *ραπίζ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μασιγῶω*, *παίω*, *πατάσσω*, *πλήττω*, *τύπτω* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *δέρω*.

Ῥάπτω (=ῥάβω, κεντῶ· μτφρ. πλέκω πανοῦργα σχέδια, μηχανορραφῶ). Ἄπλοῦν τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους.

φους μόνον σύνθ. *συρράπτω*, μέλλ. (ἀπο)ράψω. Παθ. ἄορ. *ἔρραφην*. παθ. ποικ. *ἔρραμμαί*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄορ. *ἔρραγα* (ποιητ.) καὶ β' (συν)ἔρραφον, ποικ. *ἔρραφα*, ὑπερσ. (συν)ἔρραφήκειν, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Μέσ. *ῥάπτομαι* (Ἑρῶδ.), μέσ. ἄορ. *ἔρραφάμην*, ποιητ., παθ. μέλλ. (συρ)ραφήσομαι, παθ. ὑπερσ. (συν)ῥράμμην, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ῥαπίδος* (=ὁ εἰργασμένος με βελόνην* τὸ οὐδ. *ῥαπίδον*=κεντητός τάτης), τὸ ποιητ. *ῥαφεύς*, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *ῥάμμα*, *ῥαφή*, *ῥαφίς* (=βελόνη* πρβλ. τὸ εὐαγγελικὸν *τρυμαλιὰ ῥαφίδος*=τρεῦπα τῆς βελόνης) καὶ τὰ μτγν. *ῥάπιτης* καὶ *ῥάφιος*.

Θ. *σραφ*=*ῥαφ*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. τ καὶ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς τὸ ὁμόπουν τοῦ τ: π=*ῥαπτ*. [ΣΥΝΘ. Πλήν τῆς *σὺν* καὶ μετὰ τὸς προθ. ἀπὸ καὶ *ἔγκατά*, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. καὶ μετὰ τὴν *κατά*: *Ἀπορράπτω*=ῥάβω ἐκ νέου. *Ἐγκαταρράπτω*=ῥάβω μέσα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *συναρμώτω*, *συνάπτω*, *συνδέω*, *συντίθημι*.

Ῥάτιω ἢ ῥάσσω (=κτυπῶ, ῥίπτω κάτω). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους ἀπαντοῦν μόνον ὁ ἔνεργ. μέλλ. σύνθ. *συρράξω* καὶ ὁ ἄορ. *ἔρραξα*. Ὁ φερόμενος εἰς τὸν Θουκυδίδην (Ζ', 6) παθ. ἄορ. *κατερράχθην* προῆλθεν ἀπὸ κακῆν ἀντιγραφῆν ἀντὶ *κατηράχθην* τοῦ ὁ. *κατ' ἀράτιω ἢ κατ' ἀράσσω*, τὸ ὁποῖον ἔχει ἴδιον θ. μετὰ τὸ ῥάτιω ἠΰξημενον κατὰ τὸ προθεματικὸν φωνῆεν ἄ (*ἀράτιω*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *καταρράξομαι*, παθ. ἄορ. *κατερράχθην*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἐπίορ. *ῥάγδην* (=μετὰ ὁρμῆν, βιαίως) καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ ἐπίθ. *ῥαγδαίως* (=ὁρμητικός), *ῥακίος* (=τραχύς), *σύρραξις*.

Θ. *ῤαγ* (λατιν. *frango*=θραύω), ἐκ τοῦ ὁποῖου *ῥαγ*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=*ῥαγ* j=*ῥασσ*-*ῥατ*. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. *ῥαγ* (=ῥήγ) καὶ τὸ ῥ-*ῥήγνυμι*, τὸ ὅτιον βλ. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. *σὺν*. *Συρράττω*=συγκρούομαι. Το μετὰ τῆς προθ. *κατὰ* φερόμενον δὲν εἶναι τὸ ἀνυπαρκτὸν *κατα-ῥάττω*, ἀλλὰ τὸ *κατ' ἀράτιω* [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *πατάσσω*, *πλήττω*, *ῥήγνυμι*.

Ῥαψωδέω-ῶ (=ἀπαγγέλλω ποιήματα ἐπικῶν ποιητῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ὀμήρου, φλυαρῶ)—μέλλ. *ῥαψωδέωμαι*, ἄορ. (ἀπ)ῥραψώδησα, ποικ. *ἔρραψώδηκα*. Παθ. ἔνεστ. *ῥαψωδέομαι-οὔμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποτ. *ἔρραψώδεον-ουν*, παθ. ποτ. *ἔρραψωδέομη-οὔνην*, παθ. μέλλ. *ῥαψωδηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἔρραψωδήθην*, ποικ. *ἔρραψώδημαι*, ὄλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *ῥαψώδημα*.

Θ. *ῥαψωδε*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ῥαψωδός* (=ἐκεῖνος ποῦ ῥάπτει (=συρράπτει) ἀοιδῶν (ῥῥῆδην=ἐπικά ποιήματα) καὶ τὰ ἀπαγγέλλει), ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *ῥαψωδία*. Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη *κατ'* ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμώληκα οὐσιαστ. εἰς *ος γεν.* *ος ὅσους* (*κρατέω-κρατέω-ος*—*κρατέω-ω-κρατέω-ω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ῥαψωδός εἰμι*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φλυαρῶ συνών. εἶναι *λαλέω-ῶ*, *ληρέω-ῶ*, *φλυαρέω-ῶ*.

Ῥέλω (ἀμτβ.=κλίνω πρὸς τὰ κάτω, γέρον) μτφρ.=συμπαθῶ (κάτι)—ἄορ. *ῥορρωσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ποτ. *ῥορροπον*, ποιητ. καὶ μτγν., μέλλ. *ῥέψω*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *ῥοπή*, *ἀντίρροπος*, *ἀμφίρροπής*, *ἰσόρροπος*, *ῥόπαλον*, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *ῥαπίς-ἴδος* (=ῥαβδί), *ῥόπιτρον* (=τὸ ἐπὶ τῆς ἔξωθύρας τῆς οἰκίας προσημοσμένην σιδήρῳ, διὰ τὴν κτυπῆ ὁ ἐπισκέπτῆς, τὸ κτυπητήρι) καὶ τὰ μτγν. *ἀμφίρροπος*, *ἐπιρροπής*.

Θ. *ῤεπ*. καὶ κατόπιν *ῥεπ*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφωμα. Τὸ ῥ. εἶναι ἀμτβ. καὶ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μετὰ *Ἀνώμαλα Ῥήματα*—N. Φραγκίσκου

τάς προθ. κατά και ἐπί. Μὲ τὴν σύνθεσιν τὸ ὄ. λαμβάνει καὶ μβτ. σημασίαν. *Καταρρέπω* ἰνά=κάνω κάποιον νά πέση, ῥίπτω κάτω (τύχη ὀρθοῦ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰε). **Ἐπιρρέω* τι=κάνω κάτι νά κλίνη πρὸς τὰ κάτω (Ζεὺς τὸ τάλαντον (=τὴν ζυγαριάν) *ἐπιρρέπει* ἄλλοτ' ἄλλως). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὡς μβτ. εἰς τοὺς πεζοὺς φέρονται αἱ περιφράσεις ὁπῆν ποιῶ, ὁπῆν ἔχω (=παρέχω). Ὡς παθ. ὁπῆ ἔστι.

**Ῥέω* [=1] τρέχω, χύνομαι, 2) καταρρέω, ῥέβω, χάνομαι]. **Ὀ* ἔνευσι. κλίνεται ὡς ἐξῆς: ῥέω, ῥέεις-εἶς, ῥέει-εἶ, ῥέομεν, ῥέετε-εἶτε, ῥέουσι(ν)—πρτ. ῥορον (ῥορρες-εις, ῥορρε-ει, ῥορομεν, ῥορέετε-εἶτε, ῥορον)—παθ. μέλλ. β' ὡς ἔνεργ. (εἰς)*ορησσομαι*, ἔνεργ. ἄορ. σπάνιος (περι)*ῥορρυσσα* καὶ συνηθέστ. ὁ παθ. ἄορ. β' ὡς ἔνεργ. *ῥορρῆν*, πρkm. *ῥορρῆκα*, ὑπερσ. (συν)*ῥορρῆκειν* καὶ (συν)*ῥορρῆκῶς ῆν*. Παθ. πρτ. *περρῶμένην* (μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικὸν *περρῶετο*). Οἱ ἑλλειπόντες χρόνοι τοῦ παθ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς περιφράσεως *περρῶσθαι γίνεσθαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργητ. *ῥέυσσομαι*, ποιητ. καὶ μγν. καὶ μγν. *ῥέυσω* (ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ *ῥέυσουσιν* ὕδατος ζῶντος). **Ἀπὸ* τοῦ μγν. γίνεται ἐπίσης χηῖσις τοῦ δωρικοῦ μέλλ. *ῥυσσοῦμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ῥεῦμα*, *ῥοή* (ἀπορροή καὶ ἀπόρροια), *ῥόος* (ῥόος), *ῥόαξ* (λατίν. *rinus*), *ῥυθμός*, *ῥύμη* (=δύναμις, ὁρμή), *ῥύσις* (=ῥοή), *ἀπόρροτος*, *ἐπίρροτος*, *περίρροτος*, τὰ ποιητ. καὶ μγν. *ῥεῖθρον* (ῥεῖθρον=ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ) πρβλ. τὸ νεώτερον «τὸ *ῥεῖθρον* τοῦ πεζοδρομοῦ»), *ῥυτός* (=δυστός, ὑγρός' τὸ οὐδέτερον τὸ *ῥυτόν* (ἔνν. *ἔκλωμα*=ποτήρι με δῆν ἄκρον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχε μικρὰ ὀπή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ῥορρεν ὁ οἶνος), *κατάρροτος* καὶ τὰ μγν. *ῥεῦσις* (=ῥύσις), *ῥευστός*, *ἀπόρρομα* (=ἀπορροή), *καταρροή*, *περίρροσις* (=περρῶσθαι).

Θ. ἀρχικὸν *ορε*=*ῥε*. **Ἐ*ς αὐτοῦ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ *σ* μεταξύ δύο φωνηέντων (*ῥέσσω*) προῆλθε θ. *ρε*· διὰ δὲ τῆς παραστάσεως τοῦ *σ* πρὸ συμφωνοῦ διὰ τοῦ *ν*=*ῥεν* (*ῥορρυσσα*, *ῥεῦμα*). Τὸ θ. *ῥεν* κατὰ μετὰπτωσιν *ῥν* (πρβλ. *φείγω*, *ἔρρωγ*) καὶ διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ προσφ. *ε*=*ῥε*, τὸ ὅποιον πρὸ συμφωνίῳ *ῥη*. Οὗτω τὸ ὄ. ἔχει τὰ ἐξῆς θέματα: 1) *ῥε*· 2) *ῥεν*· 3) *ῥν*· 4) *ῥνε* (*ῥνη*). **Ὁ* χαρακτήρ τοῦ θ. *ε* συναίρεται μόνον, ὅπου ἀκολουθεῖ *ε* ἢ *ει*, ὅπως κατὰ κανόνα εἰς ὅλα τὰ εἰς *-εω ὄ*, τὰ ὁποῖα ἔχουν μονοσύλλαβον θ. (βλ. *νέω*, *πλέω*, *πέω* κλπ., ἀλλὰ *δέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *παρά*, *περί*, *ἐπί*, *ἀπὸ*, *ὑπὸ*, *ὑπερ*, *περικατά*, *εἰς*, *ἐκ*, *σύν* καὶ εἰς τοὺς μγν. καὶ μὲ τὴν ὑπὲρ καὶ πρὸς: **Ἀναρρέω*=ῥέω πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰς πηγὰς. *Καταρρέω*=ὄρω, *παρρῶσσομαι* πρὸς τὰ κάτω. **Ἐπιρρέω*=χύνομαι μέσῃ εἰς κάτι. **Ἀπορρέω*=1) ῥέω ἀφθόνως, ἔξορμῶ, 2) πίπτω (ὅπως λ. χ. οἱ ὄρμοι καρποῦ ἀπὸ τοῦ δένδρον). **ὑπερρέω*=ἐκχειλίζω. *Προρρέω*=χύνομαι εἰς ἕνα σημεῖον, εἰς μίαν περιοχὴν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὡς παθ. φέρεται ἡ περιφράσις *περρῶσθαι γίνεσθαι* (Πλάτ. Φαῖδ. 111, ε'). Συνών. *ῥέομαι* καὶ *διαγέομαι*. **Ἐπὶ* τῆς σημασίας τοῦ *χάνομαι*: *ἀπόλλυμαι*, *διαφθείρομαι*.

**Ῥήγνυμι* καὶ σπανίως *ῥηγνύω* (=συντρίβω, σχίζω). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους ὁ ἔνεστώς καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἄλλων χρόνων πάντοτε σύνθ.—πρτ. (ἀν)*ῥορρηγνν* καὶ (κατ)*ῥορρηγνν*, μέλλ. (ἀναρ)*ῥῆξω*, ἄορ. *ῥορρηξα*. Μέσ. καὶ παθ. *ῥῆγνυμαι*, πρτ. *ῥορρηγνύμην*, μέσ. ἄορ. (κατ)*ῥορρηξάμην*, παθ. ἄορ. β' *ῥορράγην*, πρkm. β' ὡς παθ. ἢ μέσ. (δι·, εἰς)*ῥορρωγα* (=ἔχω ἔκτραγῆ), ὑπερσ. (συν)*ῥορρώγειν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρkm. *ῥορρηχα*, μγν., μέσ. μέλλ. *ῥῆξομαι*, ποιητ., παθ. μέλλ. β' *ῥαγήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *ῥορρήθην*, καὶ οἱ δύο μγν., παθ. πρkm. (κατ·, συν)*ῥορρηγμαί*, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. *ῥαχία* (=ἀπότομος ἀκτῆ), *ῥάχις*, *ῥῆγμα*, *ἀπορροῶς* (=κοφτός, ἀπότομος), τὰ ποιητ.

ἄρρωξ (= ἄρραγής, χωρίς ὄωγμάς, ἀκαλλέρογτος), **δηκτός** (= εὐδιάρορηκτος), **ἄρορηκτος**, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. **θάκος**, **θήεις** (= διάρορηξίς, σπάσιμον), **θῶξ-θωρός** (= ἤημα, ἄνοιγμα), **διαρρῶξ** (= σπασμένος), **περιρρῶξ** (= ἀπότομος ἀπὸ παντοῦ) καὶ τὰ μτγν. **θαγή**, **θαγός**, **θήκης** (= ἐκείνος ποῦ δημιουργεῖ χάσματα), **θηκίλευθος** (= ἐκείνος ποῦ ἀνοίγει δρόμον, ὁ προοδευτικός), **θωγμή**, **θωγμός**, **θωχμός** (= σχισμὴ), **ἀδιάρορηκτος**, **ἀμφορῶξ** (= ὁ γεμάτος ἀπὸ θωγμιάς), **διάρρηξις**.

Θ. 1) **Φογγ-** (λατίν. frango) = **θήγ-** καὶ κατὰ μεταπτώσιν 2) **Φογγ-** = **θαγ-** (**ἐρράγην**, **θαγ-ή**, **θαγ-άς**) καὶ 3) **Φογγ-** = **θωγ-** (**διέρρογα**, **θωγμή**). Τὸ **θ** τοῦ ἐνεστ. **θήγ-** μετὰ τὸ πρόσφ. **ν** = **θήγ-νν-**. Ἀπὸ τὸ **θ**. **θαγ-** μετὰ τὴν τοῦ **γ** εἰς **κ** καὶ **χ** ἐκ παρεξηγήσεως, ἡ ὁποία προήλθεν ἐκ τοῦ μέλλ. καὶ ἄορ. **θήξ-ω** = **ἐρρῶξ** α, ὅπου ἡ ἔνωσις τοῦ **γ**+σ ἀπέδωκε κανονικῶς ὅτι καὶ τὸ **η** **γ**+σ (Ξ), ἐσχηματίσθησαν τὰ **θ**. τῶν παραγῶγων **θάκ** (θάκ-ος) καὶ **θαχ** (θάχ-ις). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, παρά, περί, ἀπό, ἐκ : Ἀναρρήγνυμι = ἀνασκάπτω, ἀνοίγω ἐπὶ ἀγρίων θηρίων = κατασπάρασσω. Καταρρήγνυμι = συντρίβω. Παραρρήγνυμι = θι-αῦω, διασπᾶ τὴν παρτάξιιν. Περιρρήγνυμι = σχίζω δλόγῳ καὶ ἀποσπᾶ. Ἀπορρήγνυμι = ἀποκόπτω, σπάζω. Ἐκρρήγνυμι = κᾶνω νὰ ξεσοῦσθ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διασπᾶω-ῶ, θραύω, κλάω ῶ, κατάρνυμι, ῥάτω (ῥάσω), συντρίβω.

Ῥιγῶω ῶ (= κρυῖνω, τουρτουρίζω). Ὁ ἐνεστώς κλίεται ὡς ἐξῆς : **Ῥιγῶω-ῶ**, **κρυῖεις-ῶς**, **Ῥιγῶει-ῶ**, **Ῥιγῶομεν-ῶμεν**, **Ῥιγῶετε-ῶτε**, **Ῥιγῶουσι-ῶσι(ν)**, ὑποτ. **Ῥιγῶ**, **Ῥιγῶς**, **Ῥιγῶ κλπ.**, εὐκτ. μόνον εἰς τοὺς μτγν. **Ῥιγῶην-ης-η**, **Ῥιγῶμεν-ῶτε-ῶεν**, προστ. ἔλλειπει, ἄπαρ. **Ῥιγῶειν-ῶν**, μτχ. **Ῥιγῶων-ῶν**, **-ῶσα-ῶν**), μέλλ. **Ῥιγῶσω**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. **ῥορίγωιν-ῥορίγων**, ἄορ. (ἐν) **ῥορίγωσα**, καὶ οἱ δύο ποιητ. καὶ μτγν., ποικμ. **ῥορίγωκα**, μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἅπαντῶ γενικῶς τύπος τοῦ **ῶ**. εἰς **-εω** (**Ῥιγέω ῶ**).] ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. **Ῥιγῶσις**.

Θ. **Ῥιγῶσ-** (λατίν. rigor), ἐκ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ πρόσφ. **j** = **Ῥιγῶσj** καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ **j** καὶ τοῦ **σ** = **Ῥιγῶ**. Λόγω τοῦ χαρακτῆρος **ω** καὶ ὄχι **ο**, ἡ συναίρεσις κανονικῶς ἀποδίδει **ω** καὶ **φ** καὶ ὄχι **ο** καὶ **ου** (**Ῥιγῶεις-ῶς** = **Ῥιγῶομεν-ῶμεν κλπ.**). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἐν : Ἐνεργῶω-ῶ = παγῶνω, τουρτουρίζω μέσα εἰς κάτι (π.χ. εἰς τὸ τριβῶνιον).] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **ῥήγνυμι**.

Ῥιζῶω ῶ (= κᾶνω κάτι νὰ ῥιζοβολήσῃ, νὰ στερεώσῃ). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς μόνον ὁ πρτ. σύνθ. **κατερορίζοον-οον**. Μέσ. καὶ παθ. **ῥιζόομαι-οῦμαι**, παθ. πρτ. **ῥορίζομην-οοίμην**, παθ. ἄορ. **ῥορίζοθην**, παθ. ποικμ. **ῥορίζωμαι**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. **ῥιζῶσω**, μτγν., ἄορ. **ῥορίζωσα**, ποιητ.] ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. **ῥιζῶμα** καὶ **ῥιζῶσις**, **ῥιζωτής**, **ῥιζωτός**.

Θ. **ῥιζο-** ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **ῥίζα**. Τὸ **ῶ** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς **-οω** συνθη. (**δοῦλος** = **δουλόω-ῶ κλπ.**). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. κατὰ.

Ῥίπτω καὶ **Ῥιπτέω-ῶ** — πρτ. **ῥοριπτον** καὶ **ῥοριπτεον-οον**, μέλλ. **ῥίρω**, ἄορ. **ῥοριπα**, ποικμ. **ῥοριπα**. Παθ. **ῥίπτομαι** καὶ **ῥιπτέομαι-οῦμαι**, παθ. ἄορ. **ῥορίφθην** καὶ συνθηέστ. β' **ῥορίφην**, ποικμ. **ῥοριπμαι** (-φαι-πται-μμεθα-φθε-ῥοριμμένοι εἰσίν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν **ῥιπτέω-ῶ** **ἑμεινόν**.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. α' (ἀπορροίψομαι) (ποιητ.) καὶ β' **ῥιφήσομαι** (μτγν.), ὑπερσ. **ῥοριμην**, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. **ῥίψις**, **ῥίψασπις** (= ὁ ἀπορροίπτων τὴν ἀσπίδα κατὰ τὴν μάχην, ὁ δειλός), **ῥιροκίνδυνος**, **ῥίρπιος** (εἶ, **ῥιπ** = στενὸν θαλάσσης, πορθμός, ὅπου ἡ παλῆροια εἶναι πολὺ ὀρμητικὴ), τὸ ποιητ. **ῥιπτός**, **ῥίροπιλος** (= ὁ ἀπορροίπτων τὰ ὄπλα του, διὰ τὰ σωθῆ), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. **ῥιπ** (= ἡ φορὰ, ἡ ὀρμὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει τὸ ῥιπτόμενον πρᾶγμα)

καὶ τὸ θαμιστ. ὁ ῥιπτάζω (= ῥίπτω διαρκῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καὶ τὰ μτγν. ῥίπτημα (= ῥιπή), ῥίμμα (= τίναγμα).

Θ. ῥιπ. (ῥιπαις, ῥιπή). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. τ=ῥιπτ-, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ πρόσφ. ε=ῥιπτε- (ῥιπτέω-ῶ). Τὸ ι τοῦ θ. μακρόν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, διά, μετά, ἐπί, ἀπό, ἐπάνω, ἐπικατά, ἐκ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν κατά: Ἀναρρίπτω=ῥίπτω πρὸς τὰ ἐπάνω, διακινδυνεύω. Διαρρίπτω=διασκορπίζω. Μεταρρίπτω=μεταστρέφω, ἀναποδογυρίζω. Ἐπαναρρίπτω (ἀμτβ.)=τίνασσομαι ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπικαταρρίπτέω=ῥίπτω κάτω τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. Ἐκρίπτω=ῥίπτω ἔξω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βάλλω, ἔημι, τῶν ὁποίων τὴν διαφορὰν ἐκ τοῦ ῥίπτω βλ. εἰς τὰ οἰκεία μέρη.

Ῥοφέω-ῶ (= ῥομφῶ, καταβροχθίζω)—ἀόρ. (ἀπ)ερρόφησα. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἔρροφειον-ουν (μτγν.), μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. ῥοφήσομαι (ποιητ.) καὶ ῥοφήσω (μτγν.), παθ. ἀόρ. ἔρροφήθην, παθ. πρκμ. (ἀπ)ερρόφημαι. καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ῥόμμα (= ῥόφημα), ῥόφημα, ῥόφρησις, ῥοφητικός (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἀπορροφητικὸς σωλήν), ῥοφητός.

Θ. ῥοφε- ἐξ ἀρχικοῦ ῥοφ-, τὸ ὁποῖον κατόπιν ῥοφ- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. ε=ῥοφε-. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. κατά καὶ ἀπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐκπίνω καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐκμυζῶ-ῶ.

Ῥθομαι (=φυλάττω, γλυτώνω κάποιον ἀπὸ κίνδυνον) ἄ π ο θ. μ ε ἔ ν ε ρ γ. δ ι ἄ θ. Τὸ ῥ. ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ῥύσομαι. ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεστ. ῥύσομαι, πρτ. ἔρρῶμην, μέσ. ἀόρ. ἔρρῶσάμην, παθ. μέλλ. ῥύσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔρρῶσθην, ὅλα ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ῥύμα (=προστασία) καὶ ῥυτήρ (=σωτήρ) καὶ τὰ μτγν. ῥύσις (=ἀπελευθερώσις· τὸ ἐκ τοῦ ῥέω ῥύσις ἔχει τὸ ν βραχύ), ῥυστήρ καὶ ῥύστις (=σωτήρ, ὁ λυτρωτής· πρβλ. τὸν ῥύστην ὁ πωλήσας αἰχμάλωτος κατέστη).

Θ. ῥυ-. [ΣΥΝΘ. εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἐκ: Ἐκ ῥόμαι=διασφύζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σφύζω καὶ ἐκσφύζω.

Ῥώννυμι (=ἐνισχύω, τώννω ὀργανικῶς καὶ ψυχικῶς)—ἀόρ. (ἐπ)έρρωσα. Παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἔρρῶσθην, πρκμ. ἔρρωμαι, παθ. ὑπερσ. ἔρρῶμην καὶ ὡς μέσ. σύνθ. ἐπερρῶμην. ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέλλ. ἐπερρώσω. Παθ. ἔνεστ. ῥώννυμαι, παθ. μέλλ. ἐπερρωσθήσομαι, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ῥώμη καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥωμάλδος, ἄρρωστος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἄρρωστία καὶ ἄρρωστέω-ῶ, εὔρωστος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ μτγν. εὔρωστία καὶ εὔρωστέω-ῶ, τὸ ἐκ τῆς μτχ. τοῦ πρκμ. ἐπίρρ. ἔρρωμένος (ἔρρωμενέστερον καὶ ἔρρωμενεστέρας, ἔρρωμενέστατα). Ἡ μτχ. ἔρρωμένος ἔχει καὶ παραθετικὰ ἔρρωμενέστερος, ἔρρωμενέστατα. Μεταγενέστερα παράγωγα εἶναι ῥώσις, ἀνάρρωσις, ἐπίρρωσις.

Θ. ῥωσ (πρβλ. ἄρρωστος, εὔρωστος, ἔρρῶσ-θην). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. ν=ῥωσ ν- καὶ μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ν=ῥωνν-, ὅπως ἄρρο-νν=ἄρρῶνν, ζω-νν=ζῶνν κλπ. Μεταγενέστερος τύπος τοῦ ῥ. εἶναι ῥωννῶ καὶ σύνθ. ἀναρρῶννῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως ὡς ἀμτβ. κατὰ παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλ. μετὰ σημασίαν ἔνεστ. καὶ πρτ. ἔρρωμαι-ἔρρῶμην. Διὰ τὸν λόγον αὐτῶν καὶ ἡ παλαιωτάτη καὶ συγχρῆ χρῆσις τῆς προστατικ. τοῦ πρκμ. ὡς κατακλειδὸς τῶν ἐπιστολῶν ἔρρωσο=ἔχε ὑγείαν, γειά σου (λατιν. vale). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά καὶ ἐπί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ ῥώννυμι φέρονται αἱ περιφράσεις ῥώμην ἐμποιῶ, παρέχω, ἐμβάλλω. Ἐπί ἀμτβ. σημασιᾶς λέγεται ἔχω ῥώμην καὶ ἐπί παθ. ῥώμη γίγνεται τι. [ΑΝΤΙΘ. τοῦ μτβτ. ῥώννυμι τὸ ἀσθενέω-ῶ, τοῦ ἀμτβ. ἄρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω ῶ.

Σ

Σαγηνεύω [=1] συλλαμβάνω διὰ τῆς σαγήνης, τοῦ δικτύου τῶν ἀλιέων, 2) ὡς στρατιωτικὸς ὄρος=περικλείω πόλιν ἢ περιοχὴν ἀπὸ παντοῦ διὰ συνεχῶς στρατιωτικῆς γραμμῆς καὶ συλλαμβάνω τοὺς κατοικοῦς τῆς, 3) εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν=προσελεύω, σφῶζω]. Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. *ἔσαγηνεῦσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. φέρονται ἔκ τῆς ἐνεργητ. φωνῆς ὁ ἔνεστ., πρτ., μέλλ., ἄορ., ὁμαλῶς σχηματιζόμενοι, καὶ ἔκ τῆς παθ. ὁ ἔνεστ. *σαγηνεύομαι*, πρτ. *ἔσαγηνεύοιην*, παθ. μέλλ. *σαγηνεύθσομαι*, παθ. ἄορ. *ἔσαγηνεύθην*, πρκμ. *σεσαγήνευμαι*. Τὸ ὁ. διετηρήθη μέχρι σήμερον εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μόνον εἰς μτφρ. σημασίαν=γοητεύω, μαγεύω. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *σαγηνεία* (=τὸ ψάρευμα μὲ δίκτυν), *σαγήνευμα*, *σαγηνεύς*, *σαγήνευσις*, *σαγηνευτή*, *σαγηνευτής*.

Θ. *σαγηνευ-* ἔκ τοῦ μτγν. μέν, ἀλλ' ὄχι ξένου εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τῶν ἀρχαιότερων ἄττικῶν οὐσιαστικοῦ *σαγήνη* (=δίκτυν, βλ. *σάτω*). Τὸ ὁ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἔκ τῶν εἰς *εὐς* οὐσιαστικῶν (βασιλεὺς βασιλεύω κλπ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν πρόθ. ἐκ: *Ἐκσα γηνεύω*=βγάζω ἀπὸ τὴν σαγήνην, τὸ δίκτυν). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ζωρέω* ὡ

Σαίνω (ἐπὶ ζῶων καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ σκυλοῦ=κινῶ τὴν οὐράν) μτφρ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων=κολακεύω (1). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστ. σύνθ. *διασαίνω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ σπανιότερα εἰς τοὺς μτγν. τὸ ὄημα φέρεται ἀπλοῦν εἰς ἔνεστ. *σαίνω*, πρτ. *ἔσαινον*, ἄορ. *ἔσαιν*, παθ. ἔνεστ. *σαίνομαι*. Εἰς τὴν Κ.Δ. τὸ *σαίνομαι* σημαίνει: σείσομαι, κλονίζομαι ψυχικῶς καὶ ἐπομένως=ἀποκαρδιώνομαι, χάνω τὸ θάρρος μου (*παρακολῶ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις*, Παῦλ. πρὸς Θεσσ. Α', γ', 3). Τὸ ὁ. διετηρήθη μέχρις ἡμῶν εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς μετὴν ὁμηρικῆν σύνθεσίν του *περισαίνω*, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν μτφρ. σημασίαν του=περιτριγυρίζω, κολακεύω κάποιον κατὰ τρόπον ἔξευτελιστικόν (περισαίνει τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας).

Θ. *σαν-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ πρόσφ. *σ* καὶ τὴν ἐπένησιν (βλ. σημ. σελ. 24)=*σαν-*. [ΣΥΝΘ. Μετὴν πρόθ. διὰ καὶ εἰς τοὺς ἐπικοὺς ποιητὰς μετὴν *περὶ*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θωπέω*, *κολακεύω*, *ὑπέρχομαι* (τινα).

Σαλπίζω (=δίδω σύνθημα μετὴν σάλπιγγα). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστὼς καὶ ὁ ἄορ. *ἐσάλπιξα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρτ. *εσάλπιζον*, μέλλ. *εσάλπισω* καὶ *σαλπιδῶ*, ἄορ. *ἐσάλπισα*, παθ. πρκμ. (*περι*)*εσάλπιγκται* καὶ *εσάλπισται*. [ΠΑΡΑΓ. *σαλπικτής* ἢ *σαλπικτής* καὶ τὰ μτγν. *σάλπισμα*, *σαλπισμός*, *σαλπιστής*.

Θ. *σαλπικ-* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικόν *σάλπιγξ-σάλπιγγος*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ πρόσφ. *σ* *σαλπικ-σ* *σαλπικ-σ*=*σαλπικ-*—χωρὶς ἀναπληρωματικῆν ἔκτασιν του θεματ. φωνήεντος *ι*. Οἱ μτγν. ὀηματ. τύποι *σαλπιδῶ* καὶ *σαλπιδῶ*, *ἐσάλπισα* καὶ

1. Ὁ Εὐστάθιος εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως λέγει τὰ ἐξῆς: *εσαίνειν, ἐπὶ ζῶων ἀλόγων, ὃ ἐστὶ σείειν τὴν οὐράν. Λέγεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ κολακεύειν διὰ τὸ ἐν τισὶ ζῶοις κολακευτικόν* (Εὐστ. Παρεκβ. Ὁμ. σελ. 1655, 38).

τά μτγν. παράγωγα *σάλπισμα* κλπ. ἐσηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὁδοιπολικῶν (*ἐλπῖς=ἐλπίδ-ος=ἐλπίδ-ῃ ω ἐλπίζω*) ἐκ θ. *σαλιπιδ-* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *j-σαλιπ-*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ: *κατασαλλίζω=γεμίζω* ἕνα τόπον μὲ τὸν ἤχον τῆς *σάλπιγγος*. Εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν συνειτέθη μὲ τὴν διά: *Διασαλλίζω=διαδίδω* καὶ τι εὐρέως ὡς διὰ *σάλπιγγος*, διαλαλῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἡ χρῆσις τοῦ *σαλλίζω* εἶναι γενικῶς σπανία. Τοῦτο διότι οἱ ἀττικοὶ ἐχρησιμοποιοῦν τὰς περιφορὰς **τῆ σάλπιγγι σημαίνω** (Ξεν. Κ. Ἄν. Γ', δ', 4). **ἐφ' κέρας σημαίνω** (Ξεν. Κ. Ἄν. Β', β', 4 καὶ Ξεν. Κ. Παιδ. Ε', γ', 44) καὶ ἄλλως τὸ **σημαίνω** (Ξεν. Κ. Ἄν. Δ', γ', 29—Ε', β', 12).

Σάττω (=1) σαμαρώνω καὶ φορτώνω. 2) ἐτοιμάζω, ἐφοδιάζω, μὲ τὰ ἀναγκαῖα, 3) ἐπὶ χρώματος=πατῶ, 4) γεμίζω) - ἄορ. *ἔσαξα*. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ὁ πρξμ. *σέσαγμα* καὶ ὁ τετελ. μέλλ. *σεσαγμένος ἔσομαι*. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἔσαιτο*, ποιητ., μέλλ. *σάσω*, μέσ. ἄορ. *ἔσαζάμην*, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἄορ. *εἰσάχθην*, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. ἄσακτος (γῆ=ἀπάτηρον χῶμα), τὰ ποιητ. *σάκιωρ* (ἐπίθ. τοῦ θανάτου: *ἄδου σάκιωρ=ἐκείνος* ποῦ γεμίζει τὸν ἄδην ἀπὸ νεκρῶν), (τὸ) *σάκος* (1=) ἡ ἄσπις, 2) μτφρ.=ἡ προστασία), *σακτὸς* (=ὁ παραγεμισμένος), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *σάγη* ἢ *σαγῆ* (=φορτίον, αἱ πύσκειναι τοῦ ὁδοιπόρου) εἰς τοὺς μτγν.=τὸ σαμάρι καὶ τὸ γέμισμά του) εἰς τὴν νεωτέραν στρατιωτικὴν ὀρολογίαν=τὸ σύνολον τῶν ἐξαρτημάτων, τὰ ὁποῖα φορτώνονται εἰς τὰ ὑποζύγια, διὰ τὰ χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἵππευσιν ἢ ζευθεῖν ἢ φόρτωσιν αὐτῶν, ἄλλος καὶ *ἱπποσκευή*), *σάγμα* (=1) μανδύας, 2) κάλυμμα τῆς ἀσπίδος, 3) σιμαῖρι, (ὁ) *σάκος* (=1) τὸ σακί, 2) ἔνδυμα τραχὺ ἀπὸ τριχῶς αἰγῶς) καὶ τὰ μτγν. *σαγήνη* (βλ. *σαγηνεῖα*), (ὁ) *σάγος* (=χαυδρὸς μανδύας, ἐπανωφόρι), *σακτῆρ* (=σάκος), *σάκτρα* (=τὸ ζεμπίλι), *σάξισ-εως* (=παραγέμισμα).

Θ. *σακ-* ἢ *σαγ-* (ἐξ ἀρχικοῦ *σ-ακ-* ἢ *σ-αγ-*), τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. *j-σακ-j-* ἢ *σαγ-j-*=*σαι* *σασσ-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. ἐπὶ καὶ ἀπὸ: Ἐπιτάτω=1) φορτώνω, 2) θέτω ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου τὸ σαμάρι Ἀποσάτω=1) ἀφαιρῶ τὸ σαμάρι, ξεσαμαρώνω ἢ ξεφορτώνω, 2) ὀποφορτάτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐτοιμάζω*, *παρασκευάζω*, *συσκευάζω*—*ὀπλιζώ*. Ἐπὶ τῆς ἔννομου τοῦ πατῶ: *πατέω ὦ, πιάζω*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν γεμίζω: *πίμπλημι* καὶ τὰ συνών. (βλ. *πίμπλημι*).

Σβέννυμι (=σβήνω) μτφρ. καθησυχάζω, καταπραΰνω)—ἄορ. *ἔσβεσα*. Παθ. σύνθ. (ἀπο-κατα)σβέννυμαι, πρτ. (ἀπ)εσβεννύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. (ἀπο)σβήσομαι, παθ. ἄορ. σύνθ. (ἀπ-, κατ-)εσβέσθην καὶ σπανίως ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς παθ. (ἀπ-)έσβην, ἐνεργ. πρξμ. ὡς παθ. (ἀπ-)έσβηκα, ἐνεργ. ὑπερσ. ὡς παθ. (ἀπ-)εσβήκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ὁ. εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. φέρεται συχνότερα μὲ τὸν βαρῦτονον τύπον *σβεννύω*, πρτ. *εσβέννυον*, μτγν., μέλλ. *σβέσω*, ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. ἄορ. *ἄ' εσβεσάμην*, παθ. μέλλ. *σβεσθήσομαι*, παθ. πρξμ. (ἀπ)έσβεσαι, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Εἰς τὴν μτγν. ἐπίσης ποιήσιν φέρεται καὶ τύπος μέσ. ἄορ. β' *ἀπέσβετο* (ἀπέσβετο καὶ ἄλλον ὕδωρ).

Θ. *σβεσ-* καὶ *σβε-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. *σβεσ-* μὲ τὸ πρόσφ. *νν=σβεσ νν* καὶ μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ χαρακτῆρος *σ* πρὸς τὸ *νν=σβεννν* (πρβλ. καὶ *ζωσ ννμι=ζώννμι*, *ἐσ-ννμι=ένννμι*, *δύσ ννμι=δόνννμι* κλπ.). Ὁ μέσ. μέλ. *σβήσομαι*, ὁ ἐνεργ. ἄορ. β' *έσβην*, ὁ ὁποῖος κινεῖται κατὰ τὸν ἔσθην τοῦ ἴσταμαι, ὁ πρξμ. *έσβηκα* καὶ ὁ ὑπερσ. *έσβηκεν* ἐσηματίσθησαν ἐκ θ. *σβε-*. Ἀπὸ τὸν ἐνεργ. ἄορ. β' *έσβην* προήλθεν ὁ νεώτερος *έσβηρα* (κατὰ τὸ *έσθησα*) καὶ ἐξ αὐτοῦ κατ' ἀναλογίαν ὁ ἐνεστώσ *σβήνω* (ὄχι *σβάνω*), ὅπως ἐκ τοῦ ἔσθησα *σθῆνω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ

τάς προθ. κατά και από. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. μαράνω, ξεράνω' επί τῆς μτφρ. σημασίας ἠουράζω, προῶνω. [ΑΝΤΙΘ. ἀνάπτο, ἐναύομαι.

Σέβω (=σέβομαι, τιμῶ' ἀμτβ.=εἶμαι θρησκος). Τὸ ἐνεργ. σπῆνιον. Συνηθέστερον τὸ μέσ. *σέβομαι* μετὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ ἐνεργ., πρτ. *ἐσεβόμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐσέφθην*. Τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἔσεβον* (ποιητ.), μέσ. ἄορ. *α'* μετὰ παθ. διάθεσιν *ἐσεψάμην* (=ἐσέφθην, 'Ἡσύχ.), παθ. μέλλ. β' *σεβήσομαι*, και οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ *σέβομαι* εἶναι και παθ. ἐνίοτε διαθέσεως=εἶμαι σεβαστὸς (Οἶδ. ἐπὶ Κολ. 760). Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπίσης και τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν παρὰλληλοι τύποι *σεβάζομαι* και *σεβίζω* (ἐκ τοῦ παραγώγου τοῦ *σέβω* οὐσιαστικοῦ (τὸ) *σέβας*). [ΠΑΡΑΓ. σεμνός (ἐκ τοῦ *σεβ-ιός*), ἀσεβής, εὐσεβής, τὸ ποιητ. σεπτὸς (ἐκ τοῦ *σεβ-τός*), τὰ ποιητ. και μτγν. (τὸ) *σέβας*, *δυσεβήμα* (=δυσεβῆς πρᾶξις), *δυσεβής*.

Θ. *σεβ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. χωρὶς πρόσφωνα. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. αἰδέομαι οὔμαι, εὐσεβέω-ᾶ, λατρεύω, τιμῶ.

Σείω (=κινῶ, κλονίζω' μτφρ. συνταράττω)—πρτ. *ἔσειον*, ἄορ. *ἔσεισα*. Παθ. *σειόμαι* και μέσ. σύνθ. *ἀποσειόμαι* (τι=τινάσσων κατὰ ὄπισθεν μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου), παθ. ἄορ. *ἐσεισθήν* και μέσ. ἄορ. (ἀπ-)σειοσάμην. Τὸ θ. και ἀπροσώπως *σειεῖ*. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *σεισάω*, πρκμ. (κατα)σείσεικα, και οἱ δύο ποιητ. και μτγν., παθ. πρκμ. *σείσειμαι*, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. *σεισμός*, *διάσειστο*: (=ἐκεῖνος ποὺ σειεται και ὀπίπτεται) και τὰ μτγν. *σεισάχθεια* (*σειῶν*, ἄχθος), *σεισμα*, *σειταις* (=σεισμοῖνον, κούνημα' πρβλ. τὸ σημερινὸν διάσεισις τοῦ ἔγκεφάλου), *σειστός*, *σειστορον* (=ὄργανον αἰγυπτιῶν, κροτάλον χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὰς ἐορτάς τῆς 'Ισιδος), *σεισωνανος* (=ἀγγεῖον πῆλινον ἐν τὸς τοῦ ὁποίου ἐκαβούρδιζαν τὰ κουκία, καβουρδιστήρι), *ἀδιάσειστος* (=ἐκεῖνος ποὺ δὲν σειεται, δὲν μεταβάλλεται).

Θ. *σεια-* (*σεια-μός*, *εἰσεισθήν* κλπ.) Τὸ σ μεταξύ δύο φωνηέντων ἀπεβλήθη (*σει-ω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἀπό, προσπανά, ἐν, πρό: 'Ανασειῶ=ἀπειλώ. Προεπιανασίῳ' ἡ σημασία τοῦ θ. ἐκ τῆς εἰκότος τοῦ ἀνασειόντος τὸ ἔξωρος ἐναντίον κάποιου=προσπειλῶ. 'Ἐνσειῶ=σειῶ ἐντός. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. κινέω-ᾶ, πάλλω, σαλεύω και τὸ ποιητ. και μτγν. κραδαίνω.

Σεμνύνω (=ἐξυψώνω, ἐκθειάζω)—πρτ. *ἐσεμνυον*. Μέσ. *σεμνύνομαι* (=καμαρώνω, τὸ παίρω ἐπάνω μου), πρτ. *ἐσεμνυνόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐσεμνυνόμην*. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων και διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. (ἀπο)σεμνυνοῦμαι, ποιητ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ παρὰλληλος τύπος τοῦ *σεμνύνω* τὸ *σεμνώ-ᾶ*, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη πρῶτος ὁ 'Ἡρόδοτος.

Θ. *σεμνύν-* ἐκ τοῦ *σεμνός* (*σεβ-νός*, βλ. *σέβω*)=1) μεγαλοπρεπής, 2) ἐπισημνός. Τὸ θ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν θ., τὰ ὁποῖα προήλθαν ἐκ τῶν εἰς -υς ἐπιθ. (*ἡδύς-ἡδύνω*, *βαρύς-βαρύνω* κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ μετὰ τὸ πρόσφ. j.=*σεμνύν j-*. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο ν και τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ θ.=*σεμνύνν*=*σεμνύν*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀπό χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄλλου. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *καλλύνω*, *κοσμέω* ᾶ, *λαμπρύνω*, *μεγαλύνω*. 'Αντὶ τοῦ *σεμνύνομαι* λέγεται και *σεμνός* μέγα ἢ γίνωμαι, *σεμνότης* χρώμα, *μέγα φρονῶ*, *ἀβρόννομαι*, *βροσθῆνομαι*, *ἐπαίρομαι*, *θρόνπομαι*, *καλλωπίζομαι*, *λαμπρύνομαι*, *μεγαλύνομαι*. 'Ὡς παθ. *σεμνόν τι περιτίθεται μοι* [ΑΝΤΙΘ. σκάπτω και ἐπισκάπτω.

Σηκάζω (=μανδρίζω). Εύχρηστος μόνον ὁ παθ. ἄορ. *ἐσηκάσθη*ν.

Θ. *σηκάζ* (*σηκαδ-ζ-*) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ (ὁ) *σηκός*=περιφραγμένη περιοχή, μάνδρα. Τὸ ὄ. ἐσηματίσθη κατὰ τὰ εἰς -άζω ὁδοντικὸν κληθέντα (ὡς *φραδ-ζ-ω*=φράζω κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *συγκλείω*].

Σημαίνω [=1] δίδω σημεῖον, σύνθημα, 2) ἀποκαλύπτω, ἀνακοινώνω, 3) σφραγίζω (ἰδίως εἰς τὸν μέσον τύπον)—πρτ. *ἐσημαῖνον*, μέλλ. *σημαῖνω*, ἄορ. *ἐσημανα*. Παθ. *σημαίνομαι* καὶ ὡς μέσ. σύνθ. (ἐπι-ἐν), μέσ. πρτ. σύνθ. (ἐπ-ἀπ-) *ἐσημαίνωμην* (τι), μέσ. μέλλ. (ἐν) *ἐσημαίνωμαι*, (ἐν) *ἐσημανεῖ*, (ἐν) *ἐσημανεῖται* κλπ.), μέσ. ἄορ. *ἐσημαίνωμην*, παθ. ἄορ. *ἐσημάνθη*ν, παθ. πρκμ. *ἐσημαίνωμαι* (-νσαι -νται -σμεθα -νθε -σεσημασμένοι εἰσίν). Τὸ ὄ. καὶ ἀπροσώπως *σημαίνει* (δηλ. ὁ σαλπικτῆς (=δίδεται τὸ σημεῖον τῆς ἐπιθέσεως)). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. *ἐσημαῖνα*, πρκμ. *ἐσημαγκα*, παθ. μέλλ. *σημαθήσομαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ὁ μέσ. μέλλ. *σημαίνωμαι* ἔχει κάποτε κάποτε καὶ παθ. σημασίαν. [ΠΑΡΑΓ. *σήμοντρον* (=σφραγίς), *ἀσήματος* (=χωρὶς σημαδί, ἀσφράγιτος), τὰ ποιητ. *σημαντήρ*, *σημαντήριον*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σημάντωρ* (=ἐκεῖνος τοῦ δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐπιθέσεως, ὁ στρατηγός) καὶ τὰ μτγν. *σήματος* (=σημασία), *σημαντικός*, *σημαντός* (=ἐκδηλός), *σημασία* (=τὸ σημαδί).

Θ. *σημαῖν* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *σημα* (=σημεῖον, μῆμα, τάφος) κατ' ἀνάλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αῖνω ὄ. (μέλας-μέλαν-ος-μελαν-ζ-ω μελαίνω) καὶ κατ' αὐτὸ φάινω, μαῖνω κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. *σημαῖν*· μετὸ πρόσφ. *ζ*=*σημαν-ζ* καὶ μετὸ τὴν ἐπένησιν αὐτοῦ=*σημαῖν*· Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος ἄορ. *ἐσημαίνω*-*ἐσημαίνωμην* διὰ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν (*ἐσημαῖνα* *ἐσημαῖνα*-*ἐσημαῖνα* κλπ.). Ὁ μτγν. ἄορ. *ἐσημαῖνα* κατὰ τὸ *ἐμαῖνα*. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. κατὰ, διά, παρὰ, ἐπί, ἀπό, ἐνώ, ἐν, σύν, πρό: *Κατασημαίνω* καὶ μέσ. *κατασημαίνωμαι*=ἐπιθέτω κατὰ τὸ σημα, τὴν σφραγίδα, σφραγίζω. *Διασημαίνω*=κάνω σημεῖον. *Παρασημαίνωμαι* (μέσ.)=1) βάζω τὴν σφραγίδα μου πλησίον τῆς σφραγίδος ἄλλου εἰς τοὺς μτγν.=παραχαράσσω. *Ἐπισημαίνω*=ἄφηνω σημαδί (ἐπί νοσοῦ)· τὸ μέσ. *ἐπισημαίνωμαι*=βάζω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν σφραγίδα μου εἰς δὴλωσιν ἐγκρίσεως, ἐγκρίνω. *Ἀποσημαίνω*=κάνω σημεῖον, δηλώνω· *ἀποσημαίνωμαι* (τι)=σφραγίζω κατὰ ὡς δημευμένον, δημεύω. *ὑποσημαίνω*=ὑποδηλώ· εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν τὸ παθ. *ὑποσημαίνεται* τι=δίδεται σημεῖον διὰ τῆς σάλπιγγος διὰ κάτι (σιωπῆ ὑπεσημάνθη). *Ἐνοσημαίνω*=δηλώνω· *ἐνοσημαίνωμαι*=ἐγχαράττω κάτι κάπου. *Συσημαίνω*=σφραγίζω ἢ ὑπογράφω μαζί με ἄλλους, συνυπογράφω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δείκνυμι*, *δηλώ*, *φαίνω* (καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ σύνθετα). Ἐπί τῆς σημασίας τὸν σφραγίζω τὸ ἀποθ. *ἐπισφραγίζομαι* (τὸ *ἐπισφραγίζω* εἶναι μτγν).

Σήπω (μτβτ. =κάνω κάτι νὰ σαπίσῃ, ἐπιφέρω σήψιν). Ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστικός. Παθ. *σήπομαι*, παθ. μέλλ. β' (κατα) *σαπίσομαι*, παθ. ἄορ. β' *ἐσάπη*ν, ἐνεργ. πρκμ. β' ὡς παθ. μετὰ σημασίαν ἐνεστώτους (*σήπομαι*) σύνθ. (ἀπο) *σέσηπα* (ὁ ἄλιους εἶναι ποιητ.). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *σήπω*, ποιητ., ἄορ. (δι) *ἐσηπα*, παθ. ἄορ. α' *ἐσήθη*ν, παθ. πρκμ. *σέσημαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *σαθρός* (=σαραβαλισμένος, ἄρρωστος), *σαπρός* (=σάπιος, βρωμισμένος) ἔξ αὐτοῦ τὸ μτγν. *σαπρία*), *σηπεδών* (=σαπίλα), *σήψις*, *ἄσηπτος* καὶ τὸ μτγν. *σηπτός* (=σάπιος).

Θ. *σηπ-* καὶ κατὰ μετὰπτωσιν *σαπ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. χωρὶς πρόσφραμα. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. κατὰ, ἀπό.

Σιγάζω, βλ. *σιγάω-ῶ*.

Σιγάω-ῶ (ἀμτβ. =σιωπῶ)—πρτ. *ἐσίγαον-ων*, ἄορ. *ἐσίγησα*, πρκμ.

σεσίγηκα. Παθ. σιγάμαι-ῶμαι, παθ. μέλλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἄορ-
ξοιγήθη, παθ. προκμ. σεσίγημαι, τετελ. μέλλ. σεοιγήσομαι. [ΠΟΙΗΤ.
καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. σιγήσω (μτγν.) καὶ μέσ. μέλλ ὡς ἔνεργ. σιγή-
σομαι (ποιητ.).

Θ. σιγα- ἔκ τοῦ οὐσιαστ. σιγή, ἔκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐπίθ. σιγηλός καὶ τὸ
κατ' ἔνεστ. μόνον ἀπαντῶν μβτ. ῥήμα σιγάω (=κάνω κάποιον νὰ σιγήσῃ, ἐπι-
πιβάλλω σιωπὴν). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἐπό: Ὑποσιγάω-ῶ=σιγῶ
καθ' ὃν χρόνον γίνεται κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σιγή παρακάθημαι,
σιωπῶ, εὐφημῶ (ἰδίως εἰς τὴν προστ. εὐφημει=σιώπα, σιωπῆ!). Ἄντι τοῦ παθ.
σιγῶμαι λέγεται καὶ σιγή ἐστὶ ἢ γίγνεται. [ΑΝΠΘ. βοάω-ῶ, λαλέω-ῶ, λέγω, λη-
ρέω-ῶ, φημί, φθέγγομαι.

Σιμῶω-ῶ (=ζαρώνω τὴν μύτην μου, δίδω εἰς τὴν μύτην μου
σχῆμα πλακωτῶν καὶ γυριστῶν κατὰ τὸ ἄκρον πρὸς τὰ ἑπάνω γενι-
κῶς κάμπτω, κυρτώνω κάτι πρὸς τα ἑπάνω). Εἰς τοὺς ἄτικους πεζο-
γράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. (ἐπ- ἄπ-)σειμῶσα [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
μέσ. προκμ. σεσίμωμαι (μτγν.: πόδες σεσιμωμένοι=κυρτωμένοι, στρα-
τοκάνικοι). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. σίμωμα (=κάθε κυρτωμένος ἢ ἀνε-
στραμμένος τραῦγμα, ὅπως π. χ. ἡ προῖρα πλοίου).

Θ. σιμο- ἔκ τοῦ ἐπίθ. σιμὸς (=ἐκεῖνος πού ἔχει μύτην πλακωτὴν μὲ
τοὺς ῥῶθνας πρὸς τὰ ἔξω, ὁ πλατσομύτης· ἀντίθ. γουπλός=ἐκεῖνος πού ἔχει
μύτην κυρτὴν πρὸς τὰ κάτω). Ἐκ τοῦ σιμὸς καὶ τὸ ἄφηρ. οὐσιαστ. ἢ σιμότης
ἢ σιμότης (=τὸ σχῆμα τῆς πλατειᾶς καὶ πεπιεσμένης μύτης· ἀντίθ. γουπότης) καὶ
τὰ κύρια ὀνόματα Σίμος (κατ' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου· πρβλ. τὰ ἰδία καὶ
Ξανθος ἐκ τοῦ Ξανθός, Λάμπρος ἐκ τοῦ Λαμπρός κλπ.), Σιμίας (ὄχι Σιμίαις),
Σιμωνί. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπί, ἀπό: Ἀσιμῶω-ῶ ἐπὶ παρατάξεως πλοίων
=στρέφω τὰ πλοῖα ἐκτὸς τῆς γραμμῆς, διὰ τὰ κάμνον τοὺς ἀναγκαίους ἐλι-
γμοὺς πρὸς ἐπίθεσιν· ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως=ἀπομακρύνω τὸ κέντρον
τῆς παρατάξεως καὶ πλησιάζω πρὸς τὸ ῥῆμα τὸν ἐχθρὸν τὰ δύο ἄκρα. Ἐλισιμῶ ὦ=
καμπτῶ κάτι, διὰ τὰ πλησιάζω πρὸς κάτι ἄλλο (κυρίως ἐπὶ στρατιωτικοῦ ἐλι-
γμοῦ). Ἴσως συγγενὲς πρὸς τὸ ῥῆμα εἶναι τὸ σημερινὸν ἐπίρ. σιμᾶ (=πλησιῶν)
καὶ τὸ ῥ. σιμώνω (=πλησιάζω).

Σίνομαι (=βλάπτω) ἄ π ο θ. μὲ ἔνεργ. δι ἰ ἰ θ.—πρτ. ξινό
μην. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ.
σινήσομαι, μτγν., μέσ. ἄορ. ξινάμην (Ἡρόδ.). Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ
καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ῥ. σίνω καὶ περισπόμενος σινῶω-ῶ. [ΠΑΡΑΓ.
ἄσνης, τὸ ποιητ. σίνης (ἐπίθ. τῶν λεόντων καὶ λύκων=ὁ κατασπα-
ρακτῆς), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. σίνις-ιδος (=ἐκεῖνος πού ἐρημώνει, κατα-
στρέφει) καὶ τὸ κύριον ὄνομα Σίνις, ὁ διαβόητος μυθικὸς κακοῦργος
εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ὁ ἐπιλεγόμενος Πιτυοκάμπτης.

Θ. σιν- ἔκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (τὸ) σίνος γεν. σίνους (=φθορά, βλάβη).
[ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ
ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, δηρώ-ῶ, ἐρημῶω-ῶ, κακουργέω-ῶ, κακῶω-ῶ, λεηλατέω-ῶ, λή-
ξομαι, λυμαίνομαι, φθείρω κλπ. [ΑΝΤΙΘ. λυσιτέλω-ῶ, ὀνίμμι, ἀφελέω-ῶ.

Σιτέομαι-οὔμαι (=τρώγω) ἄ π ο θ. μὲ ἄμμι, καὶ μ τ β τ.
δι ἰ ἰ θ ε σ ι ν.—πρτ. σιτέομην-οὔμην. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων καὶ
διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. σιτήσομαι, ποιητ.,
παθ. ἄορ. σιτήθη, μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. τύπος
τοῦ ῥ. σιτέω-ῶ, ἄορ. σίτῃσα. [ΠΑΡΑΓ. σίτῃσις.

Θ. σιτε- ἔκ τοῦ οἴτος (=σιτάρι, ἄλευρον, ψομί, κάθε τροφή) κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ σιγμολήκτων οὐδετ. οὐσιαστ. εἰς
-ος, γεν εσος-ους (κράτος-κρατεσος-ος—κράτεω-ω-κρατέω ὦ). Ἐκ τοῦ οἴτος καὶ τὸ

ῥ. σιτίζω (=τρέφω), τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ὡς ἕνεργ. τοῦ *σιτέομαι-οἶμαι* (βλ. *σιτίζω*). Ῥῆμα ἕνεργ. *σιτέω-ῶ* (=τρέφω) ἀπλοῦν ἢ σύνθ. δὲν ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους. Τὸ *σιτῶ* φέρεται μόνον εἰς τὰ παρασύνθετα (βλ. σημ. σελ. 17) *συσσιτῶ*, *ἀποσυσσιτῶ* (=ἀποσυσσιάζω ἀπὸ τὸ δημόσιον συσσίτιον), *παροσσιτῶ* (=κατοικῶ καὶ τρώγω πλησίον κάποιου), *ἀσσιτῶ* (=μένω νηστικός), *μοροσσιτῶ* (=τρώγω μίαν φοράν τὴν ἡμέραν ἢ κατὰ μόνας), *ἀρτοσσιτῶ* (=τρώγω σιταρένιο ψωμί), *ἀλφισσιτῶ* (=τρώγω κριθαρένιο ψωμί). Ἄπὸ τὸ *σιτος* ἐπίσης καὶ τὸ ῥ. *σιεύω* (=τρέφω, καίνω, κάνω θρεφτάρι) καὶ *σιτεύομαι* (=τρέφομαι ἀπὸ κάτι, τρώγω κάτι), τοῦ ὁποῖου ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον τὸ ῥηματικὸν ἐπίθ. *σιευτός* (=θρεφτάρι) πρβλ. τὸν μόσχον τὸν *σιευτόν* τοῦ Εὐαγγελίου). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*: *Συσσιτέομαι-οἶμαι*=*τρέφομαι* μαζὶ με ἄλλους, συντρέφω]. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σίτον* ἄπτιομα, *σίτον* αἰρόμμα (Θουκ. Β', 75, 3. Δ', 26, 3), *ἐσθίω*, *τρώγω*].

Σιτιζῶ (=τρέφω)—ἀόρ. *ἐσθίσις*. Παθ. *σιτίζομαι* (=σιτέομαι-οἶμαι), τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει ὡς ἄ π ο θ. *ἐπισιτίζομαι* (=ἐφοδιάζομαι με τρόφιμα), μέσ. μέλλ. *ἐπισιτιοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπεσιτισάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ παθ. ἀπλοῦν *σιτίζομαι*, μέλλ. *σιτίζομαι*, πρkm. *σεσίσιμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ἐπισιτισμός* καὶ τὰ μτγν. *σίτιμα*, *σίσιμα* καὶ *ἐπισίσισις*, *σιτιστής*, *σιτιστός* (=σιευτός)].

Θ. *σιτί-* ἐκ τοῦ *σιτιδ-ῖ*. Τὸ ῥ. ἐκ τοῦ *σιτος* (βλ. *σιτέομαι-οἶμαι*) κατ' ἀναλογία τῶν εἰς *-ίζω* ὀδοντοκόληκτων (*ἐρις-ἐριδ-ος*—*ἐριδ-ῖ-ω-ἐριζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ *σιτί-*: *τρέφω*, τοῦ *ἐπισιτίζομαι*: τὸν *σίτον* ἢ τὰ *σίτα* ἢ τὰ *ἐπιτήδεια* πορίζομαι].

Σιωπάω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=τηρῶ σιγὴν, *σιωπῶ*)—πρτ. *ἐσιώπασον-αν*, μέσ. μέλλ. ὡς ἕνεργ. *σιωπήσομαι*. Μέσ. καὶ παθ. *σιωπιοναι-ῶμαι* (ὡς μέσ. *σιωπῶμαι* *τινα*=ἐπιβάλλω *σιωπὴν* εἰς κάποιον) ὡς παθ. *σιωπᾶται τι*=τηρεῖται κάτι ἐν *σιωπῇ*, μυστικόν), μέσ. ἀόρ. (κατ)*εσιωπησάμην*, παθ. μέλλ. *σιωπηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐσιωπήθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν ἕνεργ. μέλλ. *σιωπήσω*, μέσ. ἀόρ. ἀπλοῦς *εσιωπησάμην* καὶ πρkm. *σεσιώπημα* (ἀλήθεια σεσιωπημένη). Εἰς τοὺς ποιητὰς φέρεται καὶ τύπος *σιωπάω* (πρβλ. τὸ ἰδικόν μας *σιωπάζω*). [ΠΑΡΑΓ. *κατασιωπητέον* καὶ τὰ μτγν. *σιώπησις* (ἀποσιώπησις, παρασιώπησις), *σιωπητέος-α-ον*].

Θ. *σιωπα-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *σιωπή*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ τὸ *σιωπηρός* καὶ τὸ μτγν. *σιωπηλός* καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιρρήματα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, ἀπὸ. ἐπί: *Διασιωπάω-ῶ*=μένω ἐπὶ μακρὸν *σιωπηλός*. Ὑποσιωπῶ=σιωπῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σιωπή* διάγω ἢ κάθημαι, *σιωπὴν* ποιῶμαι, *σιγῶ* *σιωπῆν* (Εὐριπ. Ἰκέτ. 298), *εὐφημέω-ῶ*, *σιγάω-ῶ*. Ὡς μτβτ. φέρεται ἡ περιφραστικὴ *σιωπὴν* ποιῶ καὶ ὡς παθ. *σιωπῆ* γίγνεται ἢ *ἐστί*. [ΑΝΤΙΘ. βλ. *σιγάω-ῶ*].

Σκάπτω (ὅπως καὶ σήμερα=σκάβω πρὸς καλλιέργειαν, ἀνασκάπτω, *σκαλίζω*)—πρτ. *ἐσκαπτον*, μέλλ. *σκάψω*, ἀόρ. (κατ)*ἐσκαψα*, πρkm. (κατ)*ἐσκάφα*. Παθ. *σκάπτομαι*, πρτ. (κατ)*εσκαπτόμην*, παθ. ἀόρ. β' (κατ)*εσκάφη*, πρkm. *ἐσκάμμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. β' *εσκαφήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *σκάμμα* (=1) βόθρος, ὄρυγμα, 2) ὅπως καὶ σήμερα=τὸ σκάμμα τῶν γυμναστηρίων, δηλ. χώρος στρωμένος με ἄμμον διὰ τὴν ἀσκησιν εἰς τὸ ἄλμα), *σκαπτός*, *σκάφος*, τὰ ποιητ. *κατασκαφή*, *σκαφεὺς* (ἐκ τοῦ ὁποῖου *εσκαφεῖον*=ἄξινα, τσάπα), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *εσκαπάνη* (ἀπὸ τὸ ὁποῖον *εσκαπανεύς*), *εσκαπτεόν*, *εσκάφη* (ἐξ αὐτοῦ ὑποκορ. *εσκαφίς-ίδος*), *εσκαπερον* καὶ τὸ μτγν. *εσκάπε-*

τος καὶ συνήθως κάπετος, ἀλλὰ καὶ σκαφετὸς καὶ σκαφητὸς (=τάφος ἢ τάφος), σκαφεία καὶ σκαφή.

Θ. σκαπ- (σκαπ τὸς) ἢ σκαφ- (σκάφ ος, ἐσκάφ ην κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ προσφ. τ=σκαπ- (τὸ φ τοῦ θέμ. σκαφ- ἐτέρατη εἰς τὸ δόμιον του τ: π). Τὸ οὐδέτερον τῆς μιχ. τοῦ παθ. προκμ. εἰς τὸν πληθυντ. τὰ ἐσκαμμένα ἐσίμαινα τὴν σκαμνιῶν γραμμὴν, ἢ ὁποῖα ἀπετελεῖ τὸ ὄριον τοῦ ἄλματος τῶν ἀθλητῶν τοῦ πεντάθλου· ἐξ αὐτοῦ μτρο ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἄλλομαι=ὑπερβαίνω τὰ ὄρια καὶ ἀπλῶς ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα=πέραν τοῦ κανονικοῦ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ὁρύττω.

Σκαρδαμύτιω καὶ εἰς τοὺς μτγν. **σκαρδαμύσω** (=ἀνοιγοκλείω τὰ μάτια συχνὰ πυκνά). Τὸ ὄ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν ἄορ. ἐσκαρδάμυξα. Ὁ μέλλ. σκαρδαμύξω ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ἐπίορ. ἄσκαρδαμυκτι (=ἀτενῶς), τὸ ποιητ. ἄσκαρδαμυκτος (=ἐκεῖνος ποῦ δὲν κινεῖ τὰ βλέφαρα, ἔχει ἀπλανὲς βλέμμα· ἐξ αὐτοῦ τὸ ποιητ. ὄ. ἄσκαρδαμυκτέω-ῶ) καὶ τὰ μτγν. σκαρδαμυκτής (=ἐκεῖνος ποῦ ἀνοιγοκλείει διαρκῶς τὰ βλέφαρα) καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σκαρδαμυκτικός (=ὁ συνηθισμένος ν' ἀνοιγοκλείη τὰ βλέφαρα) καὶ σκαρδαμυκτέω-ῶ.

Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθετον ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἐπικού ὄ. σκαίρω (=σκιρτῶ, χοροπηδῶ) καὶ τοῦ μῶσ (ἐπὶ τῶν βλεφάρων=κλείω, ἐπὶ βλεφάρων τὸ μῶσαι καὶ σκαρδαμύξαι λέγουσιν· (Πολυδεύκης, 2, 67). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶ ἀφωνολήκτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν γρακτικῆρα κ (κῆρξ-κῆρξκ-ος=κῆρξκ-ω=κῆρξτω) -σκαρδαμυκ-ω-σκαρδαμύτιω.

Σκεδάννυμι (=διασκορπίζω, διαλύω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογορῆ-φοὺς εἰς τὴν ἔνεργ. φωνὴν πάντοτε σύνθ. διασκεδάννυμι, πρτ. (κατ)ε-σκεδάννυμι ἢ κατεσκεδάννυον, ἄορ. (διε)σκέδασσα. Μέσ. καὶ παθ. σκε-δάννυμαι, μέσ. πρτ. ἐσκεδανύμην, μέσ. ἄορ. (κατ)εσκεδασάμην (τι) παθ. ἄορ. ὡς μέσος ἐσκεδάσθη (=ἐσκεδάσα ἑμαυτόν), προκμ. ἐσκέδα-σαι, μέσ. ὑπερσ. (δι)εσκεδάσμην. Ἰσοδύναμος τύπος τοῦ σκεδάννυ-μαι εἰς τοὺς πεζοὺς γέρεται, πάντοτε σύνθ., ὁ μέσ. τύπος τοῦ ἐπικού καὶ μτγν. σκίδνημι: ἀποσκίδναμαι καὶ διασκίδναμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ποιητ. σκεδῶ καὶ ποιητ. καὶ μτγν. σκεδάσω, παθ. μέλλ. σκεδασθήσομαι, μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἐλικρατεῖ ὁ βαρύτερος τύπος τοῦ ὄ. σκεδανύω, παραλλήλως δὲ πρὸς αὐτὸν ἀπαντοῦν καὶ ὁ ἐπικός τύπος σκίδνημι καὶ ἀκόμη ὁ συνηρημένος σκεδάω καὶ ὁ ἀφω-νόληκτος σκεδάζω, τὸ ὁποῖον διεσώθη εἰς τὸ νεώτερον σύνθετον διασκε-δάζω. [ΠΑΡΑΓ. σκεδαστός, τὸ ἐπικόν καὶ μτγν. σκέδασις καὶ τὰ μτγν. σκεδασμός (διασκεδασμός), σκεδαστής.

Θ. σκεδα- καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν συμφωνολήκτων εἰς γμ (σβέσ νμ μι. φωσ-νμ κλπ.) σκεδασ-, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ προσφ. νν=σκεδασ-νν-σκεδανν-, [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς διὰ καὶ μετὰ τὰς προσθ. κατά, ἐπί, ἀπό: Κατασκεδάννυμι=δια-δίξω κάτι εἰς βῆρος τινός. Ἐπισκεδάννυμι=χύνω, θαντίζω ἑπάνω εἰς κάτι. Ἀποσκεδάννυμι=διασκορπίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διαορίπτω, διασπείρω, διαγέω καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. σκορπίζω καὶ διασκορπίζω. [ΑΝΤΙΘ. ἀθροίζω, αἰλίζω καὶ συναλλίζω, συλλέγω, συνάγω.

Σκεπάζω (ὅπως καὶ σήμερα)—ἄορ. ἐσκέπασα. Παθ. μόνον ὁ προκμ. ἐσκέπασμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. σκεπάσω, μέσ. ἄορ. ἐσκαπασάμην, παθ. μέλλ. σκαπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσκαπασθην, ὄλοι μτγν. Ἄλλοι τύποι τοῦ ὄ. εἶναι ὁ ποιητ. σκεπάω καὶ ὁ μτγν. σκέπω (σκέπε, φρούρει, φύλαττε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς Σέ). [ΠΑΡΑΓ. σκέπασμα, ἐσκέπαστος καὶ τὰ μτγν. σκέπαρον (=σκέπασμα), σκαπα-

νός-ἡ-όν (=σκεπασμένος-η-ον). σκεπαστέον, σκεπαστής (ἐκ τοῦ ὁποίου σκεπαστήριος-α-ον (=δὲ κατάλληλος διὰ σκέπασμα), σκεπσοῖς, σκεπάσιρα (=χειρουργικός ἐπίδεσμος), σκέπαστρον (=σκεπαστήριον).

Θ. σκεπαζ· (σκεπαδ-ῖ) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ σκέπη (ποιητ. καὶ μτγν. σκέπας γεν. -ας) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκολήκτων (ἀγοράδ-ῖ-ω-ἀγοράζω, ἀναγκάδ-ῖ-ω-ἀναγκάζω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὸς προθ. κατὰ, διὰ, περί· Κατασκεπάζω=διασκεπάζω=σκεπάζω ἐντελῶς. Περισκεπάζω=περικαλύπτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σκέπην παρέχω, καλύπτω, κρύπτω, στεγάζω καὶ στέγω.

Σκέπτομαι, βλ. σκοπέω-ῶ.

Σκευάζω (=ἐτοιμάζω, καταρτίζω, στολιζώ)—πρτ. σύνθ. (μετ., ἐπ-)εσκευάζον, μέλλ. σύνθ. (ἀνα, ἐπι) σκευάσω, ἀόρ. ἐσκευάσα, πρκμ. (ἐπ-)εσκευάσα. Μέσ. καὶ παθ. σκευάζομαι, πρτ. σύνθ. ἐσκευάζομαι, μέσ. ἀόρ. σύνθ. ἐσκευάσθην, παθ. μέλλ. (ἐπι)σκευασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσκευάσθην, πρκμ. ἐσκεύασμαι, ὑπερσ. (συν)εσκευάσμεν καὶ (συν)εσκευασμένος ἦν. [ΠΑΡΑΓ. σκενασία καὶ συσκενασία, σκεναστός, ἀσυσκεναστός, ἐπισκεναστής (=παράσκευαστής), ἐπισκεναστός, παρασκευαστέον, παρασκευαστής, παρασκευαστός, τὸ ποιητ. σκεναστέον καὶ τὰ μτγν. σκευάσις, σκευάσμα, σκεναστής.

Θ. σκευάζ· (σκευάδ-ῖ) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ σκευή κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκολήκτων (ἀγοράζω, ἀναγκάζω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διὰ, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, ἀπό ἐν, ἐκ, σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν ἐπικατά· Ἄνασκευάζω=μαζεύω τὰς ἀποσκευάς μου ἀνασκευάζομαι, ὡς στρατιωτ. δρος=διαλύω τὸ στρατόπεδον. Διασκευάζομαι (ἀποθ.)=προμηθεύομαι (τὸ διασκευάζω εἶναι μτγν.). Ἄντισκευάζομαι (ἀποθ.)=καταρτίζω, διουκοῦμαι κατὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ἀποσκευάζω=ἀφαιρῶ ἀποσκευάζομαι=δένω τὰς ἀποσκευάς μου εἰς δέματα. Ἐνσκευάζομαι (ἀποθ.)=1) μεταμφιέζομαι, 2) ὀπλιζομαι. (Τὸ ἐνεργ. ἐνσκευάζω εἶναι ποιητ. καὶ μτγν.). Ἐκσκευάζω=ἀπογυμνῶν, ἀποστειρῶ ἀπὸ σκευῆ καὶ ἐργαλείου (ἢ γεωργία ἐξεσκευάσθη). Συσκευάζω=ἐτοιμάζω τὰς ἀποσκευάς δι' ἄλλον· συσκευάζομαι=ἐτοιμάζω τὰς ἀποσκευάς μου πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐπικατασκευάζω=κτιζῶ κατὰ ἐπάνω εἰς κατὰ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. παρασκευάζω.

Σκευωρέω-ῶ. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ. διασκευωρέω-ῶ (=διευθετῶ, τακτοποιῶ) καὶ μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἔνεστ. Κυρίως ὡς ἄ π ο θ. μ ε σ ο ν σκευωρέομαι-οὔμαι (=παρασκευάζω μετὰ τὴν ἑαυτοῦ δόλον, ἐνεργῶ μετὰ πανουργίαν, μηχανορραφῶ), πρτ. (συν)εσκευωρέομαι-οὔμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκευωρήσασθην, μέσ. καὶ παθ. πρκμ. ἐσκευωρήσασθαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπικρατεῖ ὁμαλῶς σχηματιζόμενος ὁ ἐνεργ. τύπος τοῦ ῶ. σκευωρέω-ῶ, ὁ ὁποῖος διειρηθῆ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν. [ΠΑΡΑΓ. σκευωρέημα (=πανουργία, ἀπάτη), σκευωρία (=σκευώρημα).

Θ. σκευωρε· Τὸ ῶ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἐπιθέτου σκευωρός [σκευός, ὄρα]=σκευοφύλαξ. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ. τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἐκ τῶν εἰς -ος γεν. ε-σος-ους οὐδετέρων σιγμολήκτων οὐσιαστικῶν (κράτος-κράτεος-ους-κρατέω-ω-κρατέω-ῶ, ἄνθος—ἀνθέω-ω ἀνθέω-ῶ κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. διὰ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ σκευωρέομαι-οὔμαι: μηχανάομαι-ῶμαι, σοφίζομαι, τεχνάζω, τεχνάομαι-ῶμαι.

Σκηνάω-ῶ, βλ. σκηνώ-ῶ.

Σκηνώ-ῶ, βλ. σκηνώ-ῶ.

Σκηνώ-ῶ (=στήνω σκηνάς, κατασκηνώνω, στρατοπεδεύω)—

πρτ. *ἐσκήνοον-ουν* (καὶ ὡς μβτ. *συγκατεσκήνουν τινά*), μέλλ. *σκηνώσω*. ἄορ. *ἐσκήνωσα*, πρκμ. (κατ)*εσκήνωχα*. Μέσ. *σκηρόμαι-οῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσκηνώσομαι*, μέσος πρκμ. *ἐσκήνωμαι*, ὑπερσ. *ἐσκηνώμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ *σκηνώ-ω* διειτήρησε τὴν ἀρχικὴν μβτ. σημασίαν του=στήνω σκηνάς καὶ βάζω κάποιον νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτάς. Οὕτω εἰς τὸν Πλούταρχον (Κάμυλλος ΛΑ') *σκηνοῦν ἐρεῖπια*=*ποιεῖν κατοικίαν ἐρεῖπια*. [ΠΑΡΑΓ. *σκήνωμα* (κυρίως εἰς τὸν πληθ. Θεοῦ: ὡς ἀγαπητὰ τὰ *σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων*), *διασκηνώω* καὶ τὰ μτγν. *σκήνωσις* καὶ *κατασκήνωσις*, *σκηνωτής*, *σκηνωτός* (=ἐκεῖνος ποῦ παριστάνεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ θεατρικός).

Θ. *σκηνο-* ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. οὐσιαστ. (τὸ *σκήνος* (=σκηνή, κλύβη καὶ κατοίκιον=1) τὸ σῶμα ὡς κατοικία τῆς ψυχῆς, 2) τὸ πτόμα). Τὸ ῥ. φέρεται καὶ μὲ τῶπον εἰς *-ω* (*σκηνώω ῶ*) καὶ *-ω* (*σκηρέω ῶ*) ἐκ τοῦ *σκηνη* καὶ ἐπομένως ἀπαντοῦν καὶ διάφοροι τύποι τῶν ἄλλων χρόνων—ἐνεργ. μέλλ. *σκηνήσω*, ἄορ. *ἐσκήνησα* καὶ μέσ. *σκηράομαι-ῶμαι* καὶ *σκηρέομαι-οῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσκηρήσομαι*, πρκμ. *ἐσκήνημαι*, ὑπερσ. *ἐσκηρήμην*. Κεῖ παράγωγα ἐπίσης ἐκ τῶν τύπων τούτων ὑπάρχουν, ὅπως *σκήνημα* καὶ *σκηρίτης* (ὀλιγώτερος ὄρθθον *σκηρίτης*). Τὸ *σκηράομαι-ῶμαι* καὶ ὡς ἀποθετικόν. Ὁ τύπος *σκηρέω-ῶ* σημαίνει συχνά καὶ=λαμβάνω τροφήν εἰς τὴν σκηνήν μου ἢ τὴν οἰκίαν μου, ἢ=συνδειπνῶ, συμποσιάζω (πρβλ. καὶ *συσκηνος*=*συνδειπνος*, *συσκήνια*=*συσσίτια*). Πάντως μεταξὺ τῶν τύπων εἰς *-ω* καὶ τοῦ εἰς *-ω* ὑπάρχει κάποια διάφορα, ἢ ὅποια ὁμως δὲν εἶναι πάντως ἐκδηλός. Ἡ διάφορα εἶναι, ὅτι τὸ μὲν *σκηνώω-σκηρέω*=εἶμαι εἰς τὰς σκηνάς, εἶμαι στρατοπεδευμένος, τὸ δὲ *σκηρέω-ῶ* στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, διά, παρὰ, ἀπό, σύν: *Διασκηρέω* (*-ῶω* εἰς *-ῶω*)=1) στήνω σκηνάς εἰς διάφορα μέρη, 2) ἔγκω ταλεῖα τὴν σκηνήν εἰς τὴν ὅποιαν ἔμεινα, κατασκηρέω χωριστά. *Παρασκηρέω* (*-ῶω* εἰς *-ῶω*)=στήνω τὴν σκηνήν μου πλησίον κάποιου. *Ἀποσκηρέω* (*-ῶω*)=1) *κατασκηρέω* μακρὰν ἀπὸ κάποιου, 2) *δειπνῶ* χωριστά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κατὰ σκηνάς εἶμι, ἀλλίζομαι. Τοῦ *συσκηρέω-ῶ* περιφρασις εἶναι *συσκηρός* εἶμι.

Σκήπτω (μβτ.=στηρίζω, ὄπτω μὲ ὀρηγν, παραγγέλλω ἄμτβ. =πίπτω μὲ ὀρηγν, ἐνσκήπτω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους τὸ ῥ. πάντοτε σύνθ. *ἐπισκήπτω* (=θερμοπαρακαλῶ, ἐξορκίζω κάποιον νὰ κἀνθὲν κάτι), πρτ. *ἐπισκήπτων*, μέλλ. *ἐπισκήψω*, ἄορ. *ἐπέσκηψα*. Μέσ. *σκήπτομαι* (=προβάλλω πρὸς δικαιολογίαν μου), πρτ. *ἐσκηπίωμην*, μέσ. μέλλ. *σκήψομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσκηνώμην*, πᾶθ. ἄορ. *ἐπεσκήφθην*, πρκμ. *ἐπέσκημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρκμ. *ἐπέσκησα*, μτγν., [ΠΑΡΑΓ. *σκηπτός* (=κεραυνός), *σκηπιόυχος* (=1) βασιλεὺς, 2) ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος εἰς τὴν περσικὴν αὐλήν), *σκήπτρον*, *σκήψις* (=πρόφρασις, δικαιολογία συνήθως πραγματικῆ), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σκηπάνη* (=σκήπτρον, βακτηρία) καὶ τὸ μτγν. ὑποκοριστικὸν *σκηπάνιον*.

Θ. *σκηπ-* τὸ ὅποιον μὲ τὸ προσφ. *τ=σκηπτ-*. Ἄλλος τύπος τοῦ θέματος, ὁ ὅποιος προήλθεν ἀπὸ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) εἶναι *σκι-* ἐκ τοῦ ὀπίου *σκίπτον* (καὶ *σκίμπων*=βακτηρία, ῥαβδί), *σκίμπους* (=σκαμνί) καὶ τὸ ποιητ. ῥ. *σκίμπω* καὶ μάλιστα ὡς μέσ. *σκίμπτομαι* [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς ἐπι τὸ ῥ. φέρεται σύνθ. καὶ μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἐπί, ἀπό, ἐγκατὰ, ἐνεπί καὶ εἰς τοὺς ποιητάς, τὸν Ἡρόδ. καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀπλήν ἐν: *Κατασκήπτω*=ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. *Ἐπισκήπτομαι*=ὡς δικανικός ὄρος=καταγγέλλω κάποιον ὡς ψευδομάρτυρα. *Ἀποσκήπτω*=πίπτω αἰφνιδίως, ἐνσκήπτω. *Ἐγκατοσκήπτω*=ἐπὶ κερανοῦ καὶ ἐπιδημιῶν=ἐπιπίπτω, ἐνσκήπτω. *Ἐνεπισκήπτομαι* (ἀκκφ.) ὡς δικανικός ὄρος=προσερχομαι εἰς τὸν δημισαντα τὴν περιουσίαν κάποιου λόγφ χρέους καὶ δηλώνω, ὅτι ὀφείλεται καὶ εἰς ἐμέ χρέος ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς δημευθείσης πε-

ριουσίας καὶ ζητῶ γὰ λάβω μερίδιον. Ἐνοκήτω ὡς μῆτρ=στέλλω, ἔξαπολύω ὡς ἀμῆβ.=ἐπιπίπτω, ἐνοκήτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παραγγέλλω: Ἐντέλλομαι, ἐπιτάττω, κελεύω, παραγγέλλω. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσ. σκήπτομαι=προβάλλω πρὸς δικαιολογίαν μου: προβάλλομαι, προτοχομαι, προφασίζομαι.

Σκοπέω-ῶ (=κοιτάζω, ἔξετάζω, σκέπτομαι) —πρτ. **ἐσκόπεον-ουν**. Μέσ. με τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ ἐνεργ. **σκοπέομαι-οὔμαι** (σπανίως καὶ με παθ. διάθεσιν: **σκοπῶν** καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων **σκοπούμενος**), πρτ. **ἐσκοπέωμην-οὔμην**. Οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ **σκοπέομαι-οὔμαι** ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. ὁ. **σκέπτομαι**, ἦτο μέσ. μέλλ. **σκέψομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐσκεψάμην**, πρkm. με ἐνεργ. καὶ παθ. διάθεσιν **ἐσκεμμαι** (-ψαι -πται -μμεθα -φθε -ἐσκεμμένοι εἰσίν), ὑπερσ. με ἐνεργ. καὶ παθ. διάθεσιν **ἐσκέμην** (-ψο -πτο -μμεθα -φθε -ἐσκεμμένοι ἦσαν), τετελ. μέλλ. με παθ. διάθεσιν **ἐσκέψομαι**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐσχηματίσθησαν καὶ ἄλλοι χρόνοι ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐκ τοῦ θ. **σκοπε**—ἐνεργ. μέλλ. (ἐπι)σκοπήσω, ἄορ. (ἐπ)εσκόπησα, μέσ. ἄορ. (περι)εσκοπήσῃμαι, πρkm. με ἐνεργ. καὶ παθ. διάθεσιν (προαν)εσκόπημαι. [ΠΑΡΑΓ. **σκοπή** (=σκοπία, τόπος ὑψηλός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατοπευεὶ κανεὶς τὰ γῦρο), **σκοπιά**, **σκοπός**, (δ) **σκῶψ-σχωπός** (=κουκουβάγια, μικρὸς μπουφος) καὶ τὰ μτγν. **σκόπησις** (=σκέψις), **σκοπή-τέον**. Ἐκ τοῦ σκόπεοι παραγωγή εἶναι **σκέμμα** (=σκέψις), **σκεπτέον** (ἐπισκεπτέον, διασκεπτέον), **σκέψις**, **ἀσκεπτος** καὶ ἐπίορ. **ἀσκεπίως**, **ἀπερίσκεπτος**.

Θ. **σκεπ**. Ἐξ αὐτοῦ με τὸ πρόσφ. τ ἐσχηματίσθη τὸ θ. τοῦ **σκέπτομαι σκεπ**, κατὰ μεταπτώσιν δὲ τὸ **σκοπ**, τὸ ὁποῖον με τὸ πρόσφ. ε (πρὸ συμφώνου η) ἔδωκε τὸ θ. τοῦ **σκοπέω-ῶ**: **σκοπε**. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, περί, ἐπί, ἀπό, ἐναντί, συνδιά, σύν, πρό: Διασκοπέω-ῶ=ἔξετάζω κάτι προσωπικῶς. Ἀποσκοπῶ=ἀποβλέπω σταθερὰ εἰς κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀθρόε-ῶ, βουλεύομαι, ἐνθνύομαι-οὔμαι, θεάομαι-ῶμαι, θεωρῶε-ῶ, λογίζομαι.

Σκυλεύω (=ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα φονευθέντος ἐχθροῦ) —πρτ. **ἐσκούλενον**, ἄορ. **ἐσκούλευσα**. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ παθ. ἄορ. **ἐσκυλεύθηην**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν καὶ οἱ ἐξῆς ἀκόμη τύποι—ἐνεργ. μέλλ. **σκυλεύσω**, παθ. ἐνεστ. **σκυλεύομαι**, πρτ. **ἐσκυλεύόμην**, παθ. μέλλ. **σκυλευθήσομαι**, πρkm. **ἐσκούλεμαι** (δ' Ἄδης **ἐσκούλενται**). [ΠΑΡΑΓ. **σκούλεμα** καὶ τὰ μτγν. **σκυλεία** (=λαφυραγωγία), **σκούλευσις**, **σκυλευτής**, **σκυλευτικός**.

Θ. **σκυλευ**—ἐκ τοῦ οὐσιασ. (τὸ) **σκῦλον** (κυρίας εἰς τὸν πληθυντ. **σκῦλα**=τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν ὁ νικητὴς ἀπὸ τὸν φονευθέντα ἐχθρόν). Τὸ ὁ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -εως (βασιλεὺς—βασιλεῖω, ἱππεὺς—ἱππεῖω κλπ), κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἀγορά-ἀγορεύω, σαγήνη-σαγήνω κλπ.). Ἐκ τοῦ θ. τοῦ οὐσιαστ. **σκῦλον σκυλ**- καὶ με τὸ πρόσφ. j=σκυλ-j=σκυλλ- προήλθε τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὁ. **σκύλλω** (ἄορ. **ἐσκύλλα**)=σπαράττω. ἔσχωζω καὶ μτφρ.=βιάω εἰς ταραχὴν, ἐνοχλῶ (τί ἔτι **σκύλλεις** τὸν διδάσκαλον;—**μὴ σκύλλε** τὸν διδάσκαλον, Μάρκ ε', 35, Λουκ. η', 49). Τὸ μέσ. καὶ παθ. **σκύλλομαι** (παθ. ἄορ. **ἐσκύλην** καὶ **ἐσκύλην**, πρkm. **ἐσκύλμαι**)=ἐνοχλοῦμαι, ὑποβάλλομαι εἰς τὸν κόπον (Κύριε, **μὴ σκύλλου** ὃ γάρ εἰμι ἱκανός, ἵνα ἐπὶ τῆν στέγην μου εἰσέλθῃς, Λουκ. ζ', 6) [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὴν προθ. κατά: Κατασκυλεύω=καταλαφυραγωγῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀποδύω, ἀποδύω-ῶ.

Σκόπτω (=περιπαίζω, πειράζω, ἀστεινύομαι) —πρτ. **ἐσκόπτων**, ἄορ. **ἐσκόψα**. Παθ. **σκόπτομαι**, πρτ. (δι)εσκόπητόμην, παθ. ἄορ. **ἐσκόψθην**. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. **σκόψομαι**, ποιητ., μέσ. ἄορ. **ἐσχωψάμην**, πρkm. **ἐσχωμμαι**,

καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. σκῶμμα καὶ τὰ μτγν. σκώπις (θηλ. σκώπις) σκωπικός, σκώπις, φιλοσκωμοσύνη, φιλοσκώμων, φιλοσκώπις.

Θ. σκωπ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (δ) σκῶν-σκωπός, τὸ ὅποιον, ὅπως εἶδαμεν εἰς τὸ σκπέω-ῶ, σημαίνει μικρὰν κουκουβάγια, μπουφόν. Ἡ πρώτη ἄρα σημασία τοῦ σκώπω εἶναι=φρονάζω ὅπως ἡ κουκουβάγια κούκου-κούκου, τὸ ὅποιον, ὅπως καὶ σήμερον, λεγόμενον εἰς ἀνθρώπους ὑποδηλοῖ ἐμπαιγμόν. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. σκωπ- μετὸ πρόσφμα ι=σκολι-. [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθ. διὰ καὶ ἐπί, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν ἀνά καὶ κατά: Διασκώπιω=κάνω κάποιον ἀντικείμενον τῶν σκωμμάτων μου· διασκώπιμαι=ἀνταλλάσσω σκώμματα, ἀστεία. Ἐπισκώπιω=σκώπιω ὡς ἀμτβ.=ἀστεινομαί, πειράζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διασώρω, καταγελάω ῶ, λοιδοροῦ-ῶ, παίζω, τωθάζω, χλευάζω. [ΑΝΤΙΘ. σπουδάζω.

Σοβέω-ῶ (ὡς μτβτ.=ἀποδιώκω, ἐκτινάσσω, ἀναταράσσω· ὡς ἀμτβ.=βαδίζω κορδαμένος, «σειώντας καὶ λιγώντας»)—μέλλ. (ἀνα)σοβήσω. Μέσ. σύνθ. ἀποσοβέομαι-οὔμαι (τι=ἀπομακρύνω κἀτι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου) καὶ παθ.=καταπτοοῦμαι, τρομάζω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρκμ. σεσόβηκα, ποιητ., παθ. ἄθρ. (ἀπ)σοβήθην, παθ. πρκμ. σεσόβημαι, καὶ οἱ δύο μτγν. Τὸ δ. διεσώθη καὶ εἰς τὴν σημερινὴν καθαρεύουσαν γλώσσαν τὸ μὲν ἅπλουν ἔνεργ. σοβῶ ἀμτβ.=ἔρχομαι γρήγορα, ἐλίκεμαι (σοβεῖ κυβερνητικὴ κρίσις), τὸ δὲ σύνθ. μτβ. ἐπὶ τῆς παλαιᾶς σημασίας του=ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω (ἀπεσόβησα μεγαλυτέραν καταστροφήν). Τὸ παθ. πάντοτε σύνθ. ἀποσοβοῦμαι=ἀπομακρύνομαι, ἀποτρέπομαι (ἡ κυβερνητικὴ κρίσις ἀπεσοβήθη). [ΠΑΡΑΓ. σοβαρός (=1) ὁ ὀρητικὸς, ταχύς, 2) ὁ μεγαλοπρεπής, ὁ ὑπερήφανος) καὶ τὰ μτγν. σόβησις καὶ ἀποσόβησις (=ἔκφοβισμός, ἀπομάκρυνσις), ἀποσόβημα, ἀποσοβήτεον, ἀποσοβήσις.

Θ. σοβε- ἐξ ἀρχικοῦ σε- (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ποιητ. ὁ σεῶ=θέτω εἰς κίνησιν). [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθ. ἀνά καὶ ἀπό: Ἀνασοβέω-ῶ=κάνω κάποιον νὰ ἀναταραχθῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, τρομάζω, διεγείρω. Ἀποσοβῶ=ἀπομακρύνω διὰ τοῦ φόβου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπελύνω, ἀποθέω ῶ.

Σπανίζω (=ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι· ἐπὶ πραγμάτων εἶμαι σπάνιος)—πρτ. ἐσπάνιζον, μέλλ. σπανιῶ, ἄθρ. ἐσπάνισα. Μέσ. σπανίζομαι (ὅπως τὸ ἔνεργ.=ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι). Ὁ μέσ. πρκμ. ἐσπάνισμαι ποιητ. καὶ μτγν. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. σπανιστός (=ὀλιγοστός) καὶ τὸ μτγν. σπανισμός (=σπάνις, ὀλιγοτής, ἔλλειψις).

Θ. σπανις- (σπανιδ-) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἡ) σπάνις-σπάνιος κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις-ἐριδ-ος-ἐριδ-ῶ-ἐρίζω—σπάνις-σπάνι-ος—σπανιδ-ῶ-σπανίζω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ὑπό: Ὑποσπανίζω—ὑποσπανίζομαι=εὐρίσκομαι εἰς ἔλλειψιν ἐνὸς πράγματος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σπάνην ἔχω τινός, ἀπορέω-ῶ, δέω καὶ δέομαι καὶ ἐνδέομαι, στέρομαι καὶ στεροῦμαι καὶ στεροσκομαι, χηρίζω. Ὡς μτβτ. φέρεται ἡ περιφρασις ἐν σπάνει τινός καθίστημι τινα. Ὡς παθ. σπάνις ἐστὶ τινος.

Σπᾶω-ῶ (=τραυῶ, ἀποσπῶ, κομματιάζω)—πρτ. σύνθ. (ἐπ-συν)-ἐσπαον-ων, ἄθρ. ἐσπασα, πρκμ. (ἀν)έσπακα. Μέσ. καὶ παθ. σύνθ. σπάομαι-ῶμαι, παθ. παθ. πρτ. (ἀπ)εσπαόμην-ῶμην καὶ μέσ. (παρ)εσπαόμην-ῶμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. σύνθ. (ἐπι, δια)σπάσομαι, μέσ. ἄθρ. ἐσπασάμην (τι), παθ. μέλλ. (δια)σπασθήσομαι, παθ. ἄθρ. καὶ ὡς μέσ. σύνθ. (ἀπ-, δι-, κατ-, συγκατ-)εσπάσθην, μέσ. πρκμ. ἐσπᾶμαι. Τὸ δ. εὐχρηστον κυρίως εἰς τοὺς ποιητὰς. Εἰς τοὺς ἀττικῶς πελογράφους ἀντ'

αὐτοῦ συχνότερον τὸ ἔλκω. Εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν τὸ ὄ. διητηρήθη εἰς μὲν τὴν δημοτικὴν ἄπλουσι καὶ ὑπὸ τρεῖς τύπους *σπάω-ῶ, σπάζω, σπάνω* (=θουματιζῶ, συντριβῶ) ἐκ τοῦ παθ. μόνον ἢ μτγ. τοῦ ποικμ. *σπασιμένος*), εἰς δὲ τὴν καθαρεύουσαν σύνθ. *ἀνασπῶ, διασπῶ, ἀποσπῶ, ἐκσπῶ, συσπῶ*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *σπάσω, ποιητ. καὶ μτγν.* Οἱ λοιποὶ χρόνοι εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ ἄπλοι (*ἔσπασα, ἐπάσθη*). [ΠΑΡΑΓ. *σπάσω, σπασμός, ἀδιάσπαστος, ἀνάσπαστος ἢ ἀνασπαστός, σπάσπαστος ἢ σπασπαστός, εὐπερίσπαστος, νευρόσπαστος* (=ἐκεῖνος ποὺ κινεῖται διὰ νευρῶν, χορδῶν) καὶ τὰ μτγν. *σπάσις καὶ σπάσις, σπαστικὸς* (προβλ. τὸ σημερινὸν «ἔξεδηλώθησαν διασπαστικὰί τάσεις εἰς τὸ σωματεῖον τῶν ἀρτεργατῶν»), *σύσπαστος ἢ σπασπαστός* (=ὁ κλειόμενος διὰ συσπάσεως), *ἀπερίσπαστος, περισπαστός*.

Θ. *σπασ-*. Τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπελήθη. Οὕτω ὁ ἔνεστ. *σπάω* = *σπάω-ῶ*, πρτ. *ἔσπασον* = *ἔσπα-ον-ων*. Εἰς τὸν μέλλ. (*σπάσ-σο*) καὶ τὸν ἄορ. *ἔσπασ-σα-ἔσπασ-σῆμην* ἔγινεν ἀπλοποίηση τῶν δύο σ χωρὶς ἔκτασιν τοῦ θ. φωνηέντος ἀ [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, παρά, ἀντί, περί, ἐπί, ἀπό, ὑπό, συνει, συγκατά, σύν*: *Ἀνασπῶ-ῶ* = *ἀνασπύρω, συντριβῶ. Κατασπῶ* = *σύνθι δυνατόν πρὸς τὰ κάτω. Διασπῶ* = *διαχωρίζω με δριμύνη, σχίζω. Παρασπῶ* = *παρασπῶμαι* (μέσ) = *παρασύρω* = *παρασύρω με τὸ μέρος μου. Ἀντισπῶ* = *τριπῶ πρὸς τὸ μέρος μου. Περισπῶ* = *ἀφαιρῶ* ἀπὸ παντοῦ, *ἀπογυμνῶμαι περισπῶμαι* (μέσ) = *ἀφαιρῶ ἀπ' ἐπάνω μου ὡς παθ. εἰς τοὺς μτγν.* = *ἀπασχολοῦμαι* (ἢ *Μάρθα περιεσπῶτο περὶ πολλῆν διακονίαν*) εἰς τοὺς ἀσχοληθέντας μετὰ τὴν Γραμματικὴν τὸν *περισπῶ* = *περισπῶμαι* σημαίνει = *θέτω τὸ σημεῖον τῆς περισπωμένης* — *δέχομαι τὸ σημεῖον τῆς περισπωμένης. Ἐπισπῶ* = *σύρω κατόπιν μου, κλείω πρὸς τὰ ἔξω* (λ.χ. *θύραν*). *Ἀποσπῶ* = *ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω. Ὑποσπῶ* = *ἀφαιρῶ κρυφίως ἀπὸ κάτω. Συσπῶ* = *συστέλλω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. 1) *ἔλκω* καὶ τὰ συνώνυμα (βλ. *ἔλκω*), 2) *ἄγγυμ* (*κατάγγυμ* καὶ τὰ συνών., βλ. *ἄγγυμ*).

Σπειράομαι ὦμαι (=συστρέφομαι, κουλλουριάζομαι) ἄ π ο θ μ έ σ. με ἐνεργ. διὰ θ. Εἰς τοὺς ἄττικους πεζογράφους πάντοτε σύνθ. *οισπειράομαι ὦμαι* (=συγκεντρώνομαι εἰς πυκνὴν τάξιν), παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *συνεσπειράθην*, ποικμ. *συνεσπειράωμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. τύπος τοῦ ὄ. μόνον εἰς τὸν ἄορ. (*περι-συν*)*εσπειρώσα*. Φέρεται ἐπίσης εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέσ. ὑπερσ. *συνεσπειράωμην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σπείραμα* (=κολλούρισμα) καὶ τὸ μτγν. *σπείρασις* (=σπείραμα).

Θ. *σπειρα* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *σπειρα* (λιτ. *spira*). Σημαίνει δὲ ἡ λέξις = *κάθε πρᾶγμα ἐλικοειδῆς περιτυλιγμένον, κουλλούρα* εἰς τοὺς μτγν. καί = *στρατιωτικὴ μονάς τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ ἀποτελούμενη ἐκ δύο λόγων (ὁ Ἰούδας λαβὼν τὴν σπειραν . . . καὶ ὑπὸνείτας ἔρχεται μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων). Ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῆς Κ. Δ., ὅπου ἡ *σπειρα* βασανίζει καὶ καταταλαιπωρεῖ τὸν Κύριον, εἰσηλθεν εἰς τὴν σημερινὴν ὀμιλουμένην ἡ λέξις μετὰ κακὴν σημασίαν = *ὁμάς κακοποιῶν*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐκτὸς τῆς *σύν* φέρεται σύνθ. καὶ μετὰ τὴν *περὶ* καὶ *ἐν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *συνεἰλομαι ὄσμαι, συστρέφομαι*.*

Σπείρω (=σπέρω) — μέλλ. *σπερῶ, ἄορ. ἔσπειρα*. Μέσ. παθ. *σπείρομαι*, μέσ. πρτ. (δι)*εσπειρόμην*, παθ. ἄορ. β' καὶ ὡς μέσ. *ἔσπαρην*, ποικμ. *ἔσπαρμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἔσπειρον* (=Ἡρόδ., μτγν.), ποικμ. *ἔσπαρχα*, παθ. μέλλ. β' *σπαρήσομαι*, μέσ. ἄορ. α' *ἔσπειράμην*, μέσ. ἄορ. β' *ἔσπαρόμην* καὶ *ἔσπερόμην*, ὅλοι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *σπαρτός, σπέρμα, σπορά, σποράδην* (ἐπίρ. = *σκόρπια, ἐδῶ κι ἐκεῖ*), *σπορεύς, σπορητός* (=ἡ σπορὰ γεννημάτων), *σπόριμος* (=κατάλληλος πρὸς σποράν), *σπόρος* καὶ τὰ μτγν. *σπαρτέον, σπορευτής* (=σπορεύς), *σπρευτής* (=σπαρμένος).

Θ. *σπερ-* (*σπέρμα*), ἐκ τοῦ ὁποῦ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σ. 29) *σπαρ-*

ἴσπαρ τὸς, ἔσπαρ-ην) καὶ σπορ- (σπορ-ά). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐκ τοῦ σπερ- τὸ ὅποιον μὲ τὸ προσφ. j, τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ρ, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ρ καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτισιν τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος s=σπερ-ῆ=σπερ-δω=σπειρ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ διά, παρά: Παρασπείρω=σπείρω, διασκορπίζω πλησίον.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σπέρματι χρώμαι εἰς τι. Ἐπὶ τῆς σημασίας, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ῥ. ὡς σύνθ: διαδίδωμι, σκεδάννυμι καὶ διασκεδάννυμι.

Σπένδω (=χύνω ἀπὸ τὸ ποτήρι μου κρασί πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, προσφέρω σπονδὴν)—πρτ. ἔσπενδον, ἄορ. ἔσπαισα. Μέσ. σπένδομαι (=συνάπτω συνθήκας διὰ σπονδῶν, κάνω ἀνακωχὴν ἢ εἰρήνην), πρτ. ἔσπενδομην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, μέσ. ἄορ. ἔσπείσομην, ποχμ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπαισομαι, παθ. ὑπερσ. ἔσπείσομην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. (κατ)ασπείσω, ποιητ., ποχμ. (κατ)έσπαικα, παθ. ἄορ. ἔσπείσομην, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὴν Κ. Δ. τὸ παθ. σπένδομαι ἀπαντᾷ μτφρ. ἐπὶ προσώπων καὶ σημαίνει=προσφέρωμαι ὡς σπονδὴ εἰς τὸν Θεόν (ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως (=θανάτου) ἐφέστηκεν, Παῦλος πρὸς Τιμόθ. Β', δ', 6) ἢ=προσφέρωμαι ὡς σπονδὴ εἰς τὴν θυσίαν, θυσιάζομαι (σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ, Πιρὸς Φιλιππησίους β', 17).] ΠΑΡΑΓ. σπονδῆ (ἐκ τοῦ σπένδω)=τὸ κρασί, ποῦ ἔχυντο πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, πρὶν πῆν ὁ πότης, διὰ τὰ ἁγιασθῆ τὸ ποτόν), σπονδαί (ἐκ τοῦ σπένδομαι=αἱ διὰ σπονδῆς καθιερούμεναι συνθήκαι (ἐπειδὴ κατὰ τὴν συνυμολόγησιν τῶν ἔγινοντο ἐπίσημοι σπονδαί), παράσπονδος, ἐκ τοῦ ὅποιον τὸ ῥ. παρασπονδῶ=τὸ κρασί, ποῦ ἔχυντο πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, πρὶν πῆν ὁ πότης, διὰ τὰ ἁγιασθῆ τὸ ποτόν), σπονδαί (ἐκ τοῦ σπένδομαι=αἱ διὰ σπονδῆς καθιερούμεναι συνθήκαι (ἐπειδὴ κατὰ τὴν συνυμολόγησιν τῶν ἔγινοντο ἐπίσημοι σπονδαί), παράσπονδος, ἐκ τοῦ ὅποιον τὸ ῥ. παρασπονδῶ=τὸ κρασί, ποῦ ἔχυντο πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, πρὶν πῆν ὁ πότης, διὰ τὰ ἁγιασθῆ τὸ ποτόν), ὑπόσπονδος (=κατόπιον σπονδῶν, ἀνακωχῆς), ἔνσπονδος, ἔκσπονδος, ἄσπειστος (=ἀνεξιλέωτος), ἄσπονδος, ὁμόσπονδος, σύσπονδος καὶ τὸ μτγν. σπονδεῖος-α-ον (=κάθε τι ποῦ ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ τὴν σπονδὴν, λ. χ. ἄσμα, ὄργανον κλπ.) εἰς τὴν Μετροικὴν σπονδεῖος (ἐνν. ποὺς)=ποὺς συνιστάμενος ἀπὸ δύο μακρὰς συλλαβῆς.

Θ. σπενδ- (λατιν. spond-eo). Εἰς τὰ παράγωγα τὸ θ. σπενδ- κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29). σπονδ- (σπονδ ἢ). Οἱ ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. χρόνοι ἔχουν θεματ. φωνῆεν εἰ ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἔκτασεως (ἔσπενδ-σα-ἔσπαισα-ἔσπαισα κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. κατὰ, ἐπὶ, ἀπὸ, ἀν καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μὲ τὴν ἐκ: Κατασπένδω=χύνω κάτω σπονδὴν (κρασί ἢ ἄλλο ὑγρὸν, ὅπως γίνετο εἰς τὰ πρὸς θυσίαν σφάγια). Ἐλιπσένδω=ἐπιχύνω ὡς σπονδὴν. Ἀποσπένδω=ἐπισπένδω. Ἐκσπένδω=χύνω πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄνεϊ τοῦ μέσου σπένδομαι, τὸ ὅποιον πάντοτε λέγεται ἐπὶ δημοσίων συμφωνιῶν—ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν γίνετο χρῆσις τοῦ συντίθεμαι—φέρειται ἢ περιφρασις σπονδᾶς ποιοῦμαι, σπονδᾶς σπένδομαι (Θουκ. Ε', 2, 76) σπονδᾶς δυνῶ (Θουκ. 5, 23), σπονδᾶς ἄγω πρὸς τινα (Θουκ. δ', 7), τῶν ὁποίων παθ. σπονδαί γίνονται. Τὸ ἔνεργ. σπονδᾶς ποιῶ=1) προσφέρω σπονδὴν, 2) δίδω διαταγὴν ἢ ἔνεργῶ νὰ γίνων συνθήκαι, καὶ σπανιώτατα 3) συνάπτω ἀνακωχὴν, εἰρήνην.

Σπεύδω (ἀμτβ.=βιάζομαι, δεικνύω ζῆλον, προθυμίαν) μτβτ.=ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω κάτι)—πρτ. ἔσπευδον, μέλλ. σπέυσω, ἄορ. ἔσπεισα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποχμ. ἔσπεινα, μτγν., παθ. ἔνεστ. σπεύδομαι, ποιητ. καὶ τοῦ Ἡροδ., μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ποιητ., ποχμ. ἔσπεινομαι, μτγν. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. τὸ παθ. φέρεται ἐπίσης καὶ ὡς μέσ. μὲ ἔνεργ. μτβτ. καὶ ἀμτβ. σημασιαν.] ΠΑΡΑΓ. σπονδῆ (λατιν. studi-um) καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σπονδάζω, τὸ ποιητ.

καὶ μγν. *σπενστέον* καὶ τὰ μγν. *σπενστικὸς* (=βιαστικὸς), *σπενσιὸς* (=ἐκεῖνος πού ἀξίζει νὰ ἐπιδιώξῃ κανεὶς μὲ ζῆλον).

Θ. *σπενδ*-καὶ κατὰ μετὰπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *σποδ*-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατὰ, ἀντί, ἐπί, ἀπό, συνεπί*. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι, ἐνθὺ τὸ ἀπλοῦν *σπενδάω* σπανίως εἶναι μτβ., ὡς σύνθ. λαμβάνει μτβ. σημασίαν. Οὕτω: *Κατασπενδάω* (τι) =ἐπιταχύνω *κάτι τι*. Ἄντισπενδάω (*πρὸς τινα* καὶ εἰς τοὺς μγν. *τινί*)=ἐναντιώνομαι κατὰ τινος. Ἐπισπενδάω (τι)=ἐπιταχύνω *κάτι* ἐπισπενδάω (*τινί*)=ἐρχομαι εἰς βοήθειαν κάποιου. Ἀποσπενδάω (τι)=μὲ ζῆλον ἀποτρέπω *κάτι*. Συγγελισπενδάω (τι)=ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ἐπιταχύνω *κάτι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μὲν ἀμτβ. *σπενδάω* συνών. εἶναι τὸ *ἐπιείρομαι* καὶ *ταχύνω*, τοῦ δὲ μτβ. τὸ *ἐπιείρω* καὶ *ἐπιαιχύνω*. [ΑΝΤΙΘ. (ἀμτβ.) *μέλλω, βραδύνω*.

Σπουδάζω (ἀμτβ.=σπεύδω, σοβαρευόμεαι* μτβ.=κάνω *κάτι* μὲ ζῆλον)—πρτ. *ἐσπούδαζον*, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *σπουδάσομαι*, ἀόρ. *ἐσπούδασα*, πρκμ. *ἐσπούδακα*, ὑπερσ. *ἐσπουδάκειν*. Πιθ. *σπουδάζομαι* (=ἐπιδιώκομαι μὲ ζῆλον), πρκμ. *ἐσπούδασαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. *σπουδασήσομαι*, ἀόρ. *ἐσπουδάσθην*, καὶ οἱ δύο μγν. [ΠΑΡΑΓ. *σπουδασμα* (=τὸ ἔργον πού γίνεται μὲ ζῆλον καὶ φροντίδα), *σπουδαστέος, σπουδασιός, ἀξιοσπουδαστος* καὶ τὸ μγν. *σπουδαστής* (=ὁ ὑποστηρικτὴς ἄλλον, ὁ πολιτικὸς φίλος).

Θ. *σπονδαζ*- (*σπονδαδ-ζ*) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *σπονδή* (βλ. *σπεύδω*). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *αζω*-ὀδοντικολήκτων (*φροδ-ζω-φράζω, δοξάδ-ζω=δοξάζω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά* καὶ *σύν*: *Διασπονδάζω*=ἀσχολοῦμαι συνεχῶς μὲ ζῆλον εἰς *κάτι*. *Συσπονδάζω*=μοῖ τι μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ἀσχολοῦμαι μὲ ἐνδιαφέρον εἰς *κάτι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σπονδῆν ποιοῦμαι, σπονδῆν ἔχω, προθυμοῦμαι*. Παθ. *σπονδῆ γίγνεται*. [ΑΝΤΙΘ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σοβαρευόμεαι: *παίζω*.

Στασιάζω (=δίπτομαι εἰς ἐσωτερικὰς ἔριδας, εἰς ἐμφύλιον πόλεμον). Τὸ ἐνεργ. ὁμαλὸν χωρὶς ὑπερσυντέλ. Παθ. σύνθ. *καταστασιάζομαι* (1=) εὐρίσκω ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς πολιτικούς μου ἀντικείμενους, 2) καταβάλλομαι ἀπὸ τοὺς στασιαστιάς), παθ. ἀόρ. *κατεστασιάζομαι*, πρκμ. *κατεστασιάζομαι*. Τὰ ἔλλειποντα διὰ τῆς περιφράσεως *στάσεις ἤ-τῶμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. τὸ παθ. φέρεται καὶ ἀπλοῦν *στασιάζομαι*=διχονοῶ. [ΠΑΡΑΓ. *στασιασμοῦς* (=ἐκρηξὶς ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως), *στασιαστικός, ἀστασιώσιος* καὶ τὸ μγν. *στασιαστής*.

[Θ. *στασιάζ*- (*στασιαδ-ζ*) ἀπὸ τῆς οὐσιαστ. *στάσις* (*ἵστῃμα*), ἐκ τοῦ ὀποιου καὶ *στάσιμος* (=σταθερός, ἀκίνητος) καὶ *στασιώτης* (=μέλος πολιτικῆς φατρίας, κόμματος). [ΣΥΝΘ. Ἐκτός τῆς *κατά*, μετὰ τῆς ὀποιίας συνετέθη τὸ παθ., τὸ ἐνεργ. μὲ τὴν *ἀντι* καὶ *σύν*: Ἄντιστασιάζω=ἀνταγωνίζομαι πρὸς κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *στάσιον ἔχω, στάσεις ποιοῦμαι, ἐπανίσταμαι*. Ὡς ἐνεργ. μτβ. λέγεται *ἐμβάλλω* ἢ *ἐπὶ* εἰς *στάσεις, στάσεις παρέχω, στάσεις ἐμποῶ, στάσιον ποῶ* καὶ *στασιάζειν ποῶ* ('Ισοκρ. 29, 134).

Σταυρόω-ῶ (=περιφράσω μὲ σταυρούς, δηλ. πασσάλους, περιχαρκακῶν* εἰς τοὺς μγν.=καρφῶν ἑπάνω εἰς σταυρόν). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους σπανίως ἀπλοῦν* συνήθως σύνθ. *ἀποσταυρόω-ῶ* (=φράζω μὲ περιφραγμα ἀπὸ πασσάλους), πρτ. *ἀπεσταύροον-ων*, ἀόρ. *ἐσταύρωσα*. Μέσ. καὶ παθ.—μέσ. ἀόρ.—(περι)εσταυρωάμην, παθ. ἀόρ. *ἐσταυρόθην*, παθ. πρκμ. (ἀπ)εσταύρωμαι, παθ. ὑπερσ. (περι)εσταυρώμην. [ΠΑΡΑΓ. *σταύρωμα* (=χαράκιμα* εἰς τοὺς μγν.=σταύρωσις), *σταύρωσις* (=τοποθέτησις σταυρῶν, πασσάλων* εἰς τοὺς μγν.=κάρφιμα ἑπάνω εἰς σταυρόν) καὶ τὰ μγν. *σταυρωτής, σταυρωτός* (=εἰς σχῆμα σταυροῦ).

Θ. **σταυρο-** ἐκ τοῦ **σταυρός** (= ὄρθιον ξύλον ἢ δύο ξύλα ἡνωμένα σταυρωτά). Ἀρχικον θ. τοῦ **σταυρός**: **στα^ϝ** τοῦ **ἰστημι** (βλ. **ἰστημι**). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ., ὅπως εἶδαμεν, ἀπὸ καὶ **περί** καὶ ἐπὶ πλεόν μετὰ τὴν **ἀνά** καὶ **πρό**: Ἄνα-σταυρόω-ω=ἀνασκολοπιζῶ, παλουκῶναι εἰς τοὺς ὁμαίτικους χρόνους=καοφῶναι ἐπάνω εἰς σταυρῶν, σταυρῶν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ **σταυρόω-ω** λέγεται ἡ περιφρασὶς **σταυρωμά τι ποιῶμαι**.

Στεγάζω (=σκεπάζω με στέγην, σκεπάζω)—μέλλ. **στεγάσω**, ἄορ. **ἐστεγάσα**. Παθ.—πρκμ. **ἐστεγάσμαι** καὶ μέσ. (συν)**εστεγάσμαι τι** (=ἔχω σκεπάσει τελείως κάτι). [ΠΑΡΑΓ. **στεγάσμα** (πρβλ. τὸ νεώτερον **ἐπιστέγασμα**), **στεγαστέον**, ἄστεγαστος καὶ τὰ μτγν. **στεγασίς**, **στεγαστήρ** (=ἐκεῖνος ποῦ στεγάζει), **στεγαστής**, **στεγαστός** (=στεγασμένος).

Θ. **στεγαζ-** (**στεγαδ-*j***) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **στέγη**, παραγωγῶν τὸ ὄ. **στέγω** (λατίν. **teg o**=**στεγάζω**, καλύπτω, προστατεύω), τοῦ ὁποῖου μόνον ὁ ἔνεσθ. καὶ πρτ. ἀπαντοῦν εἰς τοὺς ἄττικούς πεζογράφους. Τὸ ὄ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκόληκτων (**φραδ^δ-*j*-φράζω**, **ἀγοράδ^δ-*j*-ἀγοράζω** κλπ.—**στεγάδ^δ-*j*-στέγαζω**). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. **κατά** καὶ **σύν** καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν **ἐπὶ** καὶ **ἀπό**: Ἐπιστεγάζω=βάζω τὴν στέγην. Ἀποστεγάζω=βγάζω τὴν στέγην. Ἐσκειπάζω (ἀπεστεγασίν τὴν στέγην, ὅπου ἦν (ὁ Ἰησοῦς), Μάρκ. Β', 4). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **καλύπτω**, **σκεπάζω**, **στέγω**.

Στέγω, βλ. **στεγάζω**.

Στέλλω (=ἐτοιμάζω, ἐνδύω, ἀποστέλλω). Ἄπλοῦν τὸ ὄ. εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἄττικούς πεζογράφους πάντοτε σύνθ.—πρτ. σύνθ. **ἔστειλον**, μέλλ. σύνθ. **στελωῶ**, ἄορ. καὶ ἄπλοῦς **ἔστειλα**, πρκμ. σύνθ. **ἔσταλκα**, ὑπερσ. σύνθ. **ἐστάλκειν**. Μέσ. καὶ παθ. **στέλλομαι**, παθ. πρτ. σύνθ. **ἔστειλόμην**, μέσ. ἄορ. σύνθ. **ἔστειλάμην**, παθ. μέλλ. σύνθ. **σταλήσομαι**, παθ. ἄορ. β' **ἐστάλην**, μέσ. πρκμ. **ἐστάλμαι** (=εἰμαι ἐνδεδυμένος) καὶ παθ. σύνθ. (ἀπ., ἐπ., συν, προσ)**ἔσταλμαι** (-σι-ται-ἀπεστάλμεθα-λθε-ἀπεσταλμένοι εἰσίν), παθ ὑπερσ. σύνθ. **ἐστάλην** (-σο-τὸ-ἐστάλμεθα-λθε-ἐσταλμένοι ἦσαν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν ἀπαντᾷ καὶ μέσ. μέλλ. **στελοῦμαι**. Ἐπίσης ὁ παθ. ἄορ. β' **ἐστάλην** εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὡς μέσ.=**ἐπορεύθην**. [ΠΑΡΑΓ. **στόλος** (=ἐτοιμασία, κυρίως πολεμικὴ καὶ ἔκστρατεία κατὰ ξηρὰν (Ἀρταξέρτης ἀκούων τὸν Κύρου στόλον ἀντιπαρεσκευάζετο) καὶ συνηθέστερα κατὰ θάλασσαν), **στολή** (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὄ. **στολίζω**), **ἐπιστολέως** (=ὑποναύαρχος), **ἐπιστολή** καὶ τὸ μτγν. **σταλτέον**.

Θ' **στελ-** ἐκ τοῦ ὁποῖου κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) **σταλ-** καὶ **στολ-**. Τὸ θ. τοῦ ἔνεσθ. **στελ** μετὰ τὸ πρόσφ. ***j***=**στέλ^δ**=**στέλλ-**. [ΣΥΝΘ. κυρίως μετὰ τὴν **ἀπό**, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν **ἀνά**, **κατά**, **διά**, **περί**, **ἐπὶ**, **ὑπό**, **σύν**, **πρός**, **πρό**, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν **μετά**, **παρά**, **ἀντί**: Ἀναστέλλω=σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω εἰς τοὺς ἄττ. πεζογράφους κυρίως ὡς στρατιωτικὸς ὄρος=ἀποθῶ τὸν ἐχθρὸν, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ πλησιάσῃ. Τὸ παθητ.=ἀποχωρῶ, μένω ὀπίσω. Ἐπιστέλλω=1) παραγγέλλω με ἐπιστολήν, 2) δίδω ἐντολήν. Ὑποστέλλω=καταβιβάζω, συστέλλω (ὑποστολή τῆς σημαίας): τὸ μέσ. **ὑποστέλλομαι** [1] ὡς μβτ. (τι)=**παραλείπω** κάτι, 2) ὡς ἀμβτ.=**ἀποσύρομαι**. **Συστέλλω**=συμμαζεύω, μικρύνω. **Προστέλλω**=προσαρμόζω τὸ παθ. **προστέλλομαι**=συσφίγγομαι. **Προστέλλω**=προφυλάττω. **Μεταστέλλωμαι** (ἀποθ.)=**μεταπέμπομαι**=στέλλω καὶ προσκαλῶ. **Παραστέλλω**=συστέλλω, σταματῶ. **Ἀντιστέλλω**=ἀντιδιαστέλλω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. **τὸν στόλον ποιῶμαι** (Ξεν. Κ. Ἀνάβ. Α', γ, 16, Γ', γ', 2), **στρατεύω** καὶ **στρατεύομαι** καὶ τὰ λοιπὰ ὄ., τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν εἰς ἕκαστον σύνθ. ἐκ τοῦ **στέλλω** ῥήμα.

Στενάζω (=ἀναστενάζω). Εἰς τοὺς ἄττικούς πεζογράφους μόνον ὁ μέλλ. **στενάξω** καὶ ὁ ἄοριστος **ἐστενάξα**. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.

Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. ἀπαντοῦν ἐνεστ. *στενάζω*, πρτ. *ἑστέναζον*, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ παθ. πρkm. *ἑστέναγμα*. [ΠΑΡΑΓ. *στεναγμός*, *ἀστεναγίος* καὶ τὰ ποιητ. *στέναγμα*, *στενακτίον*, *στενακίος*.

Θ *στεναξ*-ἐκ τοῦ *στενάγ-γ* κατ' ἀναλογία τῶν εἰς -αζω οὐρανικολήκτων (*κραγ-γ-ω-κράζω*). Τὸ ὅ. εἶναι κυρίως θαμιστικὸν τοῦ *στένω*, τὸ ὅποιον συμπληρῶναι εἰς τὸν μέλ. καὶ τὸν ἄορ [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρῶθ. ἀνά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *στεναγμοὺς ἔημι*, *θρηγέω ὦ*, *κλαίω (κλάω)*, *ὀδύρομαι*, *οἰμώζω*, *ὀλολύζω*, *ὀλοφύρομαι*.

Στέργω (=ἀγαπῶ, μένω εὐχαριστημένως)—μέλλ. *στέρξω*, ἄορ. *ἔστερξα*. Παθ. *στέργομαι*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. *ἔστεργον*, ποιητ. καὶ μτγν., πρkm. β' *ἔστοργα* ('Ηροδ.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *στέρξομαι*, παθ. ἄορ. *ἑστέργην*, καὶ οἱ δύο μτγν., πρkm. *ἔστεργω*, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *στερκτίον*, *στοργή* (ἐκ τοῦ ὁποίου *ἄστοργος*, *φιλόστοργος*), τὸ ποιητ. *στερκτός* καὶ τὰ μτγν. *στέρξις*, *στερκτικός*.

Θ. *στοργ*, τὸ ὅποιον, ὡς εἰς τὸν πρkm. τοῦ Ἡροδίου *ἔστοργα* καὶ εἰς μερικά ἀπὸ τὰ παραγωγά (*στοργή κλπ.*), καὶ *στοργ*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρῶθ. ἀπὸ. *Ἀποστέργω*=ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην ἐκ τῆς σημασίας αὐτῆς προηλθεῖν ἢ τοῦ ἀποστρέφωμαι, ἀπορρίπτω (πρβλ. τὸ σημερινὸν «ἀποστέργω λ. χ. τοὺς ἐπαινοὺς»). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀγαπῶ τι καὶ ἀγαπῶ τινι* (=μένω εὐχαριστημένως μὲ κατ), *ἀρκοῦμαι τινι*, *ἤδομαι*, *φιλῶ*, *χαίρω*.

Στερέω-ῶ καὶ **στεριόσκω** (=ἀποστερῶ κάποιον ἀπὸ κάτι)—πρτ. (ἀπ')*εστέρευον*, μέλλ. *στερήσω*, ἄορ. *ἑστέρησα*, πρkm. (ἀπ')*εστέρηκα*. Παθ. (ἀπο)*στερέομαι-οῦμαι* (μὲ σημασίαν παθ. πρkm.=ἔχω στερηθῆ), *στέρομαι* καὶ *στερῶσσομαι*, πρτ. (ἀπ')*εστέρευον-οῦμην* καὶ *ἑστέρομην*, μέσ. μέλλ. ὡς μέσ. (εἰ μὴ τις προκαταλήφεται (Λέσβον), αὐτὸ *στερήσονται* Λέσβου) καὶ ὡς παθ. *στερήσομαι*, παθ. μέλλ. (ἀπο)*στερηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἑστέρήθην*, παθ. πρkm. *ἑστέρημαι*, παθ. ὑπερσ. *ἑστέρομην*, τετελ. μέλλ. *ἑστέρησομαι* (Θουκυδ. Ε', 39, 8). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *στερῶ ἐμανιόν*. [ΠΑΡΑΓ. *στέρησις* καὶ *ἀποστέρησις*, *ἀποστερητής*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *στέρημα* καὶ τὸ μτγν. *ἀποστερητέον*.

Θ. *στερ*. *Ἐξ αὐτοῦ 1) μὲ τὸ πρόσωφ. ε=*στερε*-(*στερέ-ω-ῶ* κλπ.) καὶ πρὸ συμφώνων *σσερη* (*στερή-σω* κλπ.), 2) μὲ τὸ πρόσωφ. -ισκ=*στερισκ*-(*στερῶ-ισκ-ω* κλπ.). *Ἀπ' τὸ ἄρκιον θ. *στερ*-ὁ παθ. τίπος τοῦ ὅ. *στέρομαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρῶθ. ἀπὸ, *συναπτό*, *ὄν* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ προαπὸ: *Προαποστερέω-ῶ*=κλέπτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *Ἄντι τοῦ *στερῶ* λέγεται *ἀποστέρευον* ποιοῦμαι. Τοῦ παθ. *στεροῦμαι* συνώνυμα εἶναι *ἀπορῶ*, *δέομαι* καὶ *ἐνδέομαι*, *χερῆζω*. [ΑΝΤΙΘ. *παρέχω* καὶ *παρέχομαι*, *δίδωμι* καὶ *ἀποδίδωμι*.

Στόρνυμι, βλ. *σιρώννυμι*.

Στοχάζομαι (=σημαδεύω, ἐπιτυγχάνω· μτρο. προσπαθῶ νὰ συμπεράνω κάτι) ἀπ ο θ. μ ε σ. μ ε ἔ ν ε ρ γ. δ ι α θ.—πρτ. *ἔστοχαζόμην*, μέσ. μέλλ. *στοχάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἑστοχασάμην*, μέσ. πρkm. ὡς ἐνεργ. *ἑστοχάζομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἄορ. *ἑστοχασθην*. [ΠΑΡΑΓ. *στόχασις* [=1) σκόπευσις, 2) εἰκασία ἐναντίον κάποιου], *στοχασμός*, *στοχαστικός*, *ἄστοχος* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ μτγν. ὅ. *ἀστοχέω-ῶ*), *εὐστοχος* (ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸ μτγν. ὅ. *εὐστοχέω-ῶ*), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *στόχασμα* καὶ τὰ μτγν. *στοχαστέον*, *στοχαστής* (=ὁ μάντις· σήμειον ὃ διανοοῦμενος), *ἀστόχαστος*, *ἀστόχημα* (=ἀποτυχία, σφάλμα). Εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσιν ἔχουεν παράγωγον τοῦ *στοχάζομαι* (=σκοπεῦω, σημαδεύω) τὴν λέξιν (τὸ) *στόχαστρον*, δηλ. μικρὸν σταθερὰν προεξοχὴν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ σωλήνος (κάννης) τῶν φορη-

τῶν ὄπλων, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνεται ἡ σκοπευτικὴ γραμμὴ κατὰ τὴν σκόπευσιν.

Θ. *στοχαζ-* ἐκ τοῦ *στοχαδ-ζ*· κατὰ τὰ εἰς *-αζω* ὀδοντοκόληκτι (*φράδ-ζ-ω-φράζω, ἀγοράδ-ζ-ω-ἀγοράζω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. κατὰ: *Καταστοχάζομαι* = 1) σηματοδοῦν, 2) ἐπιτυγχάνω, 3) εὐρίσκω κατὰ συμπερασμὸν [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν γῶ ἔχω, ἐννοοῦμαι (τι), ἐφικνοῦμαι (τινος), τεμαίρομαι. [ΑΝΤΙΘ. Ἐπι τῆς σημασίας τοῦ ἐπιτυγχάνω: ἀμαρτάνω (τινος).]

Στρατεύω (= ἐκστρατεύω)—*πρτ. ἐστράτευον, μέλλ. στρατεύσω, ἀόρ. ἐστρατεύεσσα*. Μέσ. μετὰ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς σημασίαν τοῦ ἔνεργ. καὶ συνηθέστερον ἐκεῖνου *στρατεύομαι, πρτ. ἐστρατεύομην, μέλλ. στρατεύσομαι, ἀόρ. ἐστρατευοσάμην*, *πρσμ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. *πρσμ. ἐστράτευνα, ὑπερσ. ἐστρατεύκων, καὶ οἱ δύο μτγν., παθ. ἀόρ. ἐστρατεύθην, ποιητ. καὶ μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. *στρατεία, στρατεύμα, στρατεύσιμος, ἀστράτευτος, ἐκστρατεύεον, τὸ ἰωνικὸν ('Ἡροδ.) καὶ μτγν. στρατεύεις* καὶ τὸ μτγν. *στρατευτικός* (πρβλ. τὸ ἰδικόν μας «ἐκστρατευτικὸν σῶμα»).

Θ. *στρατεν-* ἐκ τοῦ οὗσ. *στρατός* (βλ. *στρώνημι*) κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τὰ ὅποια παρηχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς *-εύς* (*βασιλεὺς βασιλεύω* κλπ.). Τὸ ἔνεργ. *στρατεύω* καὶ τὸ μέσ. *στρατεύομαι* χρησιμοποιοῦνται ἀδιακρίτως. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἀντί, ἐπί, ἀντελί, συνελί, ἐκ, σύν: Ἄντιστρατεύομαι (ἀποθ.) = κινῶ πόλεμον, ἐκστρατεύω. Ἄντελιστρατεύω = ἐκστρατεύω ἐναντίον κάποιου Συστρατεύω καὶ συγνώτερα *συστρατεύομαι* = μετέχω εἰς ἐκστρατείας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *στρατείας* ποιοῦμαι, ἐν *στρατεία* ἢ ἐπὶ *στρατείας* εἰμί, *στρατείας* ἄγω, ἀποδημέω-ῶ. Πάθ. *στρατεία* γίγνεται. [ΑΝΤΙΘ. ἐπιδημέω-ῶ.

Στρατηγέω-ῶ (= εἶμαι στρατηγός). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται διακλῶς χωρὶς ὑπερσυνθ. Πάθ. *στρατηγέομαι-οῦμαι* (= διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι), *παθ. πρσμ. ἐστρατήγημαι* μόνον εἰς τὴν μτγ. τὰ *ἐστρατηγημένα* (= ὅσα ἔχουν προαχθῆ ἀπὸ τὸν στρατηγόν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἀόρ. *ἐστρατηγήθην* (= ὑπηρετήσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς στρατηγοῦ). [ΠΑΡΑΓ. *στρατήγημα, στρατηγητέον, ἀστρατήγητος* καὶ τὰ μτγν. *στρατήγησις*.

Θ. *στρατηγε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *στρατηγός* (στρατῶ-ἄγω), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐφετικόν ῥ. *στρατηγία-ῶ* (= μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμαι στρατηγός) καὶ τὸ οὐσιαστ. *στρατήγιον* (σήμερον *στρατηγείον*) = σκηνή τοῦ στρατηγοῦ, τὸ λατινικὸν *praetorium* καὶ μετὰ τὸν ἐξελληνισμόν του *πρατόριον*, τὸ ὅποιον εἰς τὴν Κ. Δ. = διοικητήριον. Τὸ *στρατηγῶ* ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τὰ ὅποια παρηχθησαν ἐκ τῶν οὐδετέρων οὐσιαστ. εἰς *-ος* γεν. *εσ ος ους* (ἄνθος-ἄνθος ος ους = ἄνθεις ὁ ἄνθεις ῶ, κράτος-κρατέω-κρατέω-ῶ κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἀντί, ἐπὶ, ὄνν καὶ εἰς τοὺς μτγ. καὶ μετὰ τὴν κατὰ: Ἄντιστρατηγέω-ῶ = 1) ἔνεργῶ ἐναντίον κάποιου ὡς στρατηγός, 2) εἶμαι ἀντιστρατήγος *Καταστρατηγῶ* = κινῶ διὰ στρατηγήματος ἢ δόλου. Ὑπὸ τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν σημασίαν αὐτῆς = καταδολιέομαι, παραβιάζω (τοὺς νόμους, τὰς διαταγὰς κλπ.) διὰ τυπικῶς νομιμον τεχνάσματος διετηρήθη τὸ ῥ. εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *στρατηγός* εἰμι, ἄρχω, ἡγοῦμαι.

Στρατοπεδεῖν (ὡς μτβτ. = ἐγκαθιστῶ στρατόπεδον' ὡς ἀμτβ. = ἐγκαθίσταμαι μαζί μετὸν στρατὸν εἰς στρατόπεδον)—*πρτ. ἐστρατοπέδενον, ἀόρ. ἐστρατοπέδενσα*. Μέσ. *στρατοπεδεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδεύομην, μέσ. μέλλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατοπεδευσάμην*, *πρσμ. ἐστρατοπέδενμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. *πρσμ. ἐστρατοπέδενκα, ὑπερσ. ἐστρατοπεδέκων*. [ΠΑΡΑΓ. *στρατοπεδεία, στρατοπέδενσις* καὶ τὰ μτγν. *στρατοπέδενμα, στρατοπεδεντικός*.

Θ στρατοπεδεν· Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ οὐσιασ. *στρατόπεδον* (*στρατός-πέδον* (=ἔδαφος), τὸ ὅποιον σημαίνει τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κατασκηνομένοι οἱ στρατοί. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρῆχθησαν ἐκ τῶν οὐσιαστ. εἰς *ενος* (*βασιλεὺς*—*βασιλεύου* κλπ.) Τὸ ἀμτβ. *στρατοπεδεύω* καὶ τὸ μέσ. *στρατοπεδούμαι* δὲν διαφέρουν καθόλου κατὰ τὴν σημασίαν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά, ἀντί, περί, ἐν*: Ἀντιστρατοπεδεύω καὶ συχνότερα ἀντιστρατοπεδούμαι=στρατοπεδεύω ἀπέναντι κάποιου. *Περιστρατοπεδεύω* καὶ συνηθέστερα *περιστρατοπεδούμαι*=στρατοπεδεύω γύρω. Συνηθέτῃ ἐπίσης τὸ ὄ. καὶ μὲ τὰς προθ. *μετά, ἀπό, ἐκ, σύν*, ὅτε εἶναι ἀποθετικόν: *Μεταστρατοπεδούμαι*=ἀλλύσσω τὴν θέσιν τοῦ στρατεύματος (τὸ *μεταστρατοπεδεύω* εἶναι μτγν.). Ἀποστρατοπεδούμαι=στρατοπεδεύω μακρόν. Ἐκστρατοπεδούμαι=στρατοπεδεύω ἔξω (τὸ *ἐκστρατοπεδεύω* εἶναι μτγν.) *Συνοστρατοπεδούμαι*=στρατοπεδεύω μαζί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *στρατόπεδον ἐγκαθίστημι-συνίστημι-ποιῶμαι-συνίσταμαι-κατασκευάζωμαι, στρατοπέδω χρόμαι* (Δημοσθ. 1, 27), *σκηρῶ ὑπαίθριος, αὐλίζομαι* [ΑΝΤΙΘ. ἀναξείγνυμι, αἶρω τῷ στρατῷ ἢ ἀπλῶς αἶρω καὶ ἀπαίρω.

Στρεβλόω ὦ (=βασανίζω μὲ τὸ βασανιστικὸν ὄργανον, τὴν στρέβλην (μάγγανον), ἐξαυθρώνω' εἰς τοὺς μτγν. μτφρ.=διαστρέφω τοὺς λόγους)—ἀόρ. *ἐστρέβλωσα*. Παθ. *στρεβλόμαι-οὔ.αι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *στρεβλώσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐστρεβλώθη*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. *στρεβλώσω*, παθ. πρκμ. *ἐστρέβλωμαι*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *στρέβλωμα, στρέβλωσις, στρεβλωτής* (πρβλ. τὰ σημερινὰ *διαστρέβλωσις, διαστρεβλωτής*).

Θ *στρεβλο-* ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιθ. *στρεβλός* (βλ. *στρέφω*)=μισόστραβος, ἀλλοιθρόος. Ἀπὸ τὸ *στρεβλός* καὶ τὸ οὐσιαστ. *στρέβλη* (=ὄργανον βασανιστικόν, μάγγανον) κατ' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου τοῦ θηλ τοῦ ἐπιθέτου *στρεβλή*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸν προθ. διὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αἰκίζομαι, βασανίζω, κακῶ-ᾶ, στρέφω* καὶ μάλιστα *διαστρέφω* καὶ τὸ μέσ. *διαστρέφομαι*.

Στρέφω (=γυρίζω, βασανίζω)—πρτ. *ἔστρεφον*, μέλλ. σύνθ. *στρέψω*, ἀόρ. *ἔστρεψα*. Μέσ. καὶ παθ. *στρέφομαι*, πρτ. *ἔστρεφόμεν*, μέσ. μέλλ. σύνθ. *στρέψομαι*, μέσ. ἀόρ. (*κατ*)*εστρεψάμην*, παθ. μέλλ. β' σύνθ. *στρεψήσομαι*, παθ. ἀόρ. α' *ἐστρέψθη* καὶ β' ὡς μέσ. *ἔστράσθη*, παθ. πρκμ. *ἔστραμαι* (-ψαι-πται-μμεθα-φθε-ἔστραμμένοι εἰσίν), ὑπερσ. *ἔστράμην* (-ψο-πτο-μμεθα-φθε-ἔστραμμένοι ἦσαν), τετελεσμ. μέλλων (*κατ*)*εστραμμένος ἔσομαι*. Τὸ ἔνεργ. *στρέφω* ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ μέσ. *στρέφομαι*, τὸ ὅποιον φέρεται καὶ κατ' ἀνάλησιν *στρέφω ἑμάντον*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρκμ. (ἐπ., κατ., ἀν-) *ἔστρεψα*. Εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐπίσης φέρεται τύπος παθ. ἀορ. α' (*κατ*)*εστράφθη* (Α', 180). [ΠΑΡΑΓ. *στρέμμα* (=διάστρεμμα, βγάλσιμο), *στρεπίος* (ἐνν. *κόκλος*=σπειροειδῶς συνεστραμμένον χρυσοῦν περιδέραιον), *στρόβιλος* (=δόμβρος, σβούρας), *στροφεῖον* (=βρόχος, θηλειά), *στροφή* (καὶ τὰ σύνθ. *ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, καταστροφή, συστροφή*), *στροφίγιξ*, *ἀναστρεπέτον*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *στρεβλός* (βλ. *στρεβλόω-ᾶ*) καὶ τὰ μτγν. *στρέψις, στροφεὺς* (=ἔνας ἐκ τῶν σπονδύλων τοῦ τραχήλου ἢ τῆς σπονδυλικῆς στήλης), *στρόφος* [=1) συνεστραμμένον λωρὶ, 2) κολικόπονος].

Θ. *στρεφ-* καὶ κατὰ μετὰπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *στραφ-* (*στραφ-ήσομαι, ἐστράφην*) καὶ *στροφ-* (*στροφ-ή, ἐστροφ-α*). [ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. *ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντί, περί, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἐναντί, συγκάτα, σύν*: Ἀναστρέφω=ἀνατρέπω, στρέφω ὅπως, ἀποχωρῶ ὡς στρατιωτικὸς ὄρος ἀναστρέφω=στρέφομαι κατὰ μέγιστον τοῦ ἔχθρου εἰς πυκνὴν τάξιν, διὰ τὰ τὸν ἀντιμετωπίσω. *Καταστρέφω*=ἀνατρέπω. φθειρῶ τὸ μέσ. *καταστρέφομαι* (τι)=ὑποτάσσω κάτω. *Παραστρέφω*=στρέφω πλαγίως, μεταβάλλω. *Αποστρέφω*=κάνω κάτι νὰ στραφῇ

δίπλω, ἀποτρέπω κακόν. *Υποστρέφω=στρέφομαι πλαγίως. Συοτρέφω=στηφο-
γιμίζω· ἐτι στρατιωτικῶν=δια ουστροφῆς σχηματικῶς οὐμαπαγές οἶμα πρὸς ἐπί-
θεσιν ἢ ἄμυνα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κλίνω, τρέπω.

Στρωάννυμι (=στρώνω, ἀπλώνω)—πρτ. (κατ)εστρώννυ, ἄορ.
ἐστρώσσα. Παθ. (ὑπο)στροφήμαι, πρκμ. ἐστρώμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ ἔνεργ. τύπος στροφήμι καὶ στροφέννυμι, εἰς δὲ
τοὺς μτγν. κατὰ τὰ βαρύτερα στρωννύω, πρτ. ἐστρώννυον, μέλλ. ποιητ.
καὶ μτγν. (παρ)στορῶ-στορέσω-στορώσω καὶ μτγν. μόνον στρωννύω,
ἄορ. ἐστρώσσα, πρκμ. ἐστρώκα, ὑπερσ. ἐστρώκειν, καὶ οἱ τρεῖς μτγν.,
παθ. πρτκ. ἐστορνύμην, ποιητ., μέσ. μέλλ. στρώσομαι, μτγν., μέσ.
ἄορ. ἐστορεσάμην καὶ ἐστρωσάμην, ποιητ. καὶ μτγν., παθ. μέλλ.
στορωθήσομαι, παθ. ἄορ. (κατ)εστρώθην καὶ ἐστορήθην, πρκμ. ἐστόρε-
σαι, καὶ οἱ τρεῖς μτγν., ὑπερσ. ἐστρώμην (ποιητ.) καὶ ἐστορέσμην,
μτγν. [ΠΑΡΑΓ. στρώμα, στρωμνή, ἀστρωτός, τὸ ποιητ. στρατός
καὶ τὰ μτγν. στρωματεὺς (=σκέπασμα τῆς κλίνης, τὸ ὅποιον συνήθως
συνεραπτετο ἀπὸ πολλὰ τεμάχια ποικίλων ὑφασμάτων)· πρβλ. τὴν ση-
μερινὴν κουρελοῦν· εἰς τὸν πληθ. στρωματεῖς=συγγράμματα μὲ ποι-
κίλην ὕλην, ἢ ὁποία ἐλήφθη ἀπὸ πολλὰς πηγὰς), στρώσις, στρώτης καὶ
στρωτήρ (=πλαγία δοκὸς τῆς στέγης, προσηρομοσμένη ἐπὶ τῆς κεντρικῆς).

Θ. ἀοχικὸν σταρ-, ἐκ τοῦ ὁποίου καθ' ἡμιτελῆ ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ ἀκό-
λουθον ε τοῦ προσφ. νυ=στορ- καὶ μὲ τὸ προσφ. ε=στορε-· ἔπειτα κατὰ μετὰ
θεσιν καὶ μετὰπιωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) στορ-=στρω· τέλος μὲ τὴν προσλι-
ψιν εἰς τὸ θ. τοῦ σ ὡς χαρακτηριστὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -μι συμφωνολή-
κτων σβέσ-νυμι=σβέννυμι, ὥσ-νυμι=ὄννυμι κλπ. προήλθε θ. στορεσ- καὶ
στορωσ-. Σὺμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω τὰ θ. τοῦ ὀριματικῶ εἶναι 1) ἀοχικὸν σταρ-,
2) στορ-, 3) στορε-, 4) στρω-, 5) στορεσ- καὶ 6) στρωσ-. Οὕτω τὸ θ. τοῦ ἐνεστ.
στορ μὲ τὸ προσφ. νυ ἔδωκε 1) στορ νυ· (στόρ νυ-μι στόρ-νυ-μαι), 2) στορεσ- μὲ
τὸ προσφ. νυ=στορενυ- (στορεννυμι) 3) στρωσ- μὲ τὸ προσφ. νυ=στρωννυ-
(στρωννυμι καὶ στρωννύω) [ΣΥΝΘ Τὸ ἔνεργ. μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ τὸ παθ.
μὲ τὴν ὑπό· Καταστρώννυμι=ἐξαπλώνω κάτω, φονεύω.

Συκοφάντεω-ῶ (=κατηγορῶ ψευδῶς, εἶμαι συκοφάντης)—
πρτ. ἐσυκοφάντεον-ων, μέλλ. συκοφαντήσω, ἄορ. ἐσυκοφάντησα, πρκμ.
σεσυκοφάντηκα. Παθ. συκοφαντέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐσυκοφαντέομαι-οῦ-
μαι, παθ. ἄορ. ἐσυκοφαντήθην, πρκμ. σεσυκοφάντημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ
ΜΤΓΝ. παθ. μέλλ. συκοφαντηθήσομαι, ὑπερσ. σεσυκοφάντημένος ἦν.
[ΠΑΡΑΓ. συκοφαντήμα, ἀσυκοφάντητος καὶ τὰ μτγν. συκοφάντης,
συκοφαντήτεος, συκοφαντητός.

Θ συκοφαντε-. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ συκοφάντης (συκα-
φαίνω)=ἐκείνους πού κατήγγελλε τοὺς ἐξάγοντας ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν οἶκα, τῶν
ὁποίων τὸ ἐμπορίον ἔκτος τῆς Ἀττικῆς ἀπηγορεύετο· ἔπειθι δὲ πολλοὶ ἐκβί-
ασται κατήγγελλον ψευδῶς εὐτόρους πολίτας διὰ τοιούτων ἀδίκημα, καθήνησε
νὰ λάβῃ ἢ λείψις τὴν σημασίαν τοῦ ψευδῶς κατηγοροῦντος. Τὸ ῶ ἐσοχητισθῆ
κατ' ἀναλογίαν τῶν ῶ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ ἐπίθ. σιγμοίληκα εἰς -ης
γεν. -εσ-ος-ους (ἀπειθῆς-ἀπειθέσ-ος-ους-ἀπειθέω ἀπειθέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τὸς
μτγν. μὲ τὴν διὰ καὶ παρὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. συκοφάντης
εἰμί, διαβάλλω. Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφρ. συκοφαντία γίνεται τυ.

Συλλάω-ῶ (=ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα τοῦ σκοτωμένου ἐχθροῦ· γενικῶς=
διαρπάζω, κουρσεύω)—μέλλ. συλήσω, ἄορ. ἐσυλήσω, πρκμ. σεσύληκα.
Παθ. συλλάομαι-οῦμαι, παθ. ἄορ. ἐσυλήθην, πρκμ. σεσύλημαι, ὑπερσ.
ἐσεσύλημην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. ἐσύλαον-ων, ποιητ.,
παθ. μέλλ. συληθήσομαι, μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ τύπος εἰς

ἔω: *συλέω-ῶ*. [ΠΑΡΑΓ. *σύλησις*, *ἄσυλος-ον* (=ἄπαραβίαστος, ἀσφαλής', *ἱεροσόλος* (ἐξ αὐτοῦ τὸ *ἱεροσολέω-ῶ* καὶ τὸ οὐσιαστ. *ἱεροσουλία*), τὸ ποιητ. καὶ μγν. *σύλητρο* καὶ τὰ μγν. *σύλημα*, *σύλησις*, *συλητής*·

Θ. *συλα-*. Τὸ *ῶ*. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἢ) *σύλη* ἢ (τὸ) *σῆλον* (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺν κατὰ πληθυντικὸν *συλαί* ἢ *συλαί*=1) τὸ δικαίωμα κατασχέσεως ἐμπορευμάτων, 2) ἡ ἀδεια πρὸς σύλληψιν ἐμπορικῶν πλοίων ἐν καιρῷ πολέμου, 3) τὸ κατασχέθην φορτίον πλοίου. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *περὶ* καὶ *ἀπό*: *Περυσυλλομαι-ῶμαι*=κλέπτομαι (τὸ ἐνεργ. *περυσυλλάω ῶ*=ἀπογυμνῶμαι εἶναι μγν.). *Ἀποσυλλῶ*=ἀφαιρῶ, ἀρπάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *συλα* ποιῶμαι (=ἄσκότῳ τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως), *διαρπάζω*, *κλέπτω*, *ληλητιῶ*, *λῆζομαι*, *σκυλεύω*.

Συλλέγω, βλ. *λέγω* 2.

Συρίττω [=1] σφουρίζω ὡσάν φίδι, 2) σφουρίζω πρὸς ἀποδοκίμασίαν]—πρτ. *εἰσυρίττων*, ἄορ. *εἰσυρίξα*. Παθ. *συρίττομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ποιητικὸς καὶ μγν. τύπος τοῦ *ῶ*. εἶναι *συρίζω*=παίζω τὴν σύριγγα, εἶδος φλογέρας. Τοῦ *συρίζω* φέρεται εἰς τοὺς μγν. καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *συρίξομαι* καὶ συννηρ. *συρίῶ*. [ΠΑΡΑΓ. *συριγμός*, τὸ ποιητ. *σύριγμα* καὶ τὰ μγν. *σύριγμα* (=σύριγμα), *συριστής* καὶ *συρικτήρ* καὶ *συρικτής*, *συριστικὸς-ῆ-όν* (τὸ θηλ. *συριστικῆ* ὡς οὐσιαστ. (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σύριγγα).

Θ. *συριγγ-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἢ) *σύριγξ-σύριγγος*=εἶδος φλογέρας καὶ γενικῶς=σωλὴν (πρβλ. τὴν σύριγγα τῶν ἱατρῶν διὰ τὰς ἐνέσεις). Τὸ *θ*. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ προσφ. j=*συριγγ-γ=συριτ-* ἀντὶ *συριξ-* (βλ. *σαλιζω*), διότι τὸ *ῶ*. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς *-τω* (*σσω*) *ῶ*. (*ἀλλαγ-γ-ω*=ἀλλάττω, *ταραχ-γ-ω*=ταράττω κ.τ.θ.), ἐπειδὴ δ' ἄορ. *εἰσυρίξα* συμπίπτει κατὰ τὴν κατὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄορ. αὐτῶν τῶν *ῶ*. (*ἡλλάξα*, *εἰράξα* κλπ.). Οὕτω καὶ *ἀρμόζω-ἄρμόζω* καὶ *σφάζω-σφάττω*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μγν. μὲ τὴν προθ. *ἀπό*: *Κατασυρίττω*=καταδιώκω μὲ σφουρίγματα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ σφουρίζω ἀποδοκίμαστικῶς: *ἀποδοκιμάζω*.

Σύρω (ὅπως καὶ σήμερα). Ἄπλοῦν τὸ *ῶ*. εἶναι ποιητ. καὶ μγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους πάντοτε σύνθ.—*ἔσυρον*, ἄορ. *ἔσυρα*. Παθ. σύνθ. (ἐπὶ) *σύρομαι* (=σούρομαι), μέσ. ἄορ. (περιε) *εἰσυρούμη*. Τὸ ἕσον καὶ ἀναελθμένως *διασύρω ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγν. ἀπαντοῦν καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι—ἐνεργ. μέλλ. *συρῶ*, πρκμ. *σέσυρα*, παθ. ἄορ. *ἀ' εἰσύρη* καὶ β' *εἰσύρη*, πρκμ. *σέσυρμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *συρμός*, *συρφετός* [=1] κάθε τι ποὺ παίρνει δ' ἄνεμος (ἄχυρα, ξύλα ξηρὰ κλπ.)· μγν. =πλήθος ἀνάμεικτον, ὄχλος) καὶ τὰ μγν. *σύσμα* [=1] κάθε τι ποὺ σύρεται, 2) ἡ κίνησις τοῦ σύρου ἢ σύρεσθαι, *συρμῆ* (=1) (πρβλ. τὸ ἰδικόν ὡς βαρουσυρμῆ), *σύρτης* (=δ' χαλινός, τὸ καλίστρι), *συρτός* (ὅπως καὶ σήμερα=1) δ' *συρόμενος*, 2) εἶδος χοροῦ).

Θ. *σῶρ*. Τὸ *θ*. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ j=*συρ-γ'*. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ *ῶ*. (*συρῶ*), τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο *ρ* καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἐκτίσιν τοῦ θεματικῶ φωνηεντός=*σῶρ*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. *διά*, *περὶ*, *ἐπί*, *ἀπό*: *Διασύρω*=περιπαίζω, χλευάζω. *Περυσύρομαι*=παίνομαι μαζί μου. *Ἐπισύρω*=ἀποφενῶ σκοπίμως· *εἰσσύρομαι*=σούρομαι, [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἔλω*, *σπάω-ῶ* καὶ συχνότερα τὸ μέσ. *εἰσπῶμαι* καὶ *παρασπῶμαι*.

Συσπειράομαι-ῶμαι, βλ. *σπειράω-ῶ*.

Συσσιτέω-ῶ, βλ. *σιτέομαι-οῦμαι*.

Σφαγιαζομαι (τὸ *ῶ*. ἐπὶ στρατηγῶν καὶ μάντεων=σφάζω ζῶα, διὰ τὰ θυσίασω, θυσιάζω) ἄ π ο θ. μὲ ἐνεργ. καὶ σπανίως καὶ π α θ. σ η μ α σ ί α ν—πρτ. *εἰσφαγιαζόμεν*, μέσ. ἄορ. *εἰσφαγιασάμην*, παθ. ἄορ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας *εἰσφαγιασθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς

τοὺς μτγν καὶ μέσ. μέλλ. *σφαγιάσσομαι*. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ὁ. *σφαγιάζω*, ὁ ὁποῖος ἐπεβίωσε καὶ εἰς τὴν σημερινὴν καθαρῶν γλώσσων με παθ. *σφαγιάζομαι* ἐπὶ τῆς μτρο. σημασίας τοῦ ἀδικῶ—ἀδικοῦμαι, καταπατῶ—καταπατοῦμαι (Ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐσφαγιάσε τὰ ἑλληνικὰ δίκαια—ἐσφαγιάσθησαν τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σφαγιασμός* καὶ τὸ μτγν. *σφαγιαστήριον* (=σφαγιαεῖον, βλ. *σφάτιω*).

Θ. *σφαγιάζω* (*σφαγιαδ-ζ*) ἐκ τοῦ οὔσιαστ. (τὸ) *σφάγιον* (=τὸ πρὸς θυσίαν ἔργον). Τὸ ὁ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς αζω ὀδοντοκόλικτων (*φράδ*, *ζω-φράζω* (ἐκ τοῦ *φράσις*), ἀκρωτηριάδ *ζω* ἀκρωτηριάζω (ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίον) κλπ. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεργ. τύπος *σφαγιάζω* με τὴν πρόθ. κατὰ πρὸς) ἐπίτασις. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *θύω*.

Σφάλλω (μτβ. =κάνω κάποιον νὰ σκοντάψῃ καὶ πέσῃ κυρίως παρεμβάλλον τὸ πόδι μου)—μέλλ. *σφαλώ*, ἄορ. *ἐσφηλα* (καὶ δωρικὸς *ἐσφᾶλα*). Μέσ. *σφάλλομαι* (=κάνω σφάλμα, ἀποτυγχάνω, ἀπατώμαι) καὶ σπανίως ὡς παθ. (*βλότινος*=ὑποφέρω ἀπὸ καίτι), πρτ. *ἐσφαλλόμην*, μέσ. μέλλ. *σφαλοῦμαι*, παθ. μέλλ. β' καὶ ὡς μέσ. *σφαλήσομαι*, παθ. ἄορ. β' καὶ ὡς μέσ. *ἐσφάλην* (ὡς παθ.=ἐνικήθη, ὡς μέσ.=ἀπέτυχα, ἠπατήθη), μέσ. πρμ. *ἐσφαμαι* λαμβανόμενος καὶ ὡς παθ. (=ἔχω νικηθῆ, ἔχω ὑποστῆ ζημίας), παθ. ὑπερσ. *ἐσφάλην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρμ. *ἐσφαλα* καὶ παθ. ἄορ. α' *ἐσφάλην*. Εἰς τὴν νεωτέραν γλώσσαν τὸ *σφάλλω* καὶ *σφάλλομαι* ὡς ἀμτβ. ἀδιαφόρους (ἐσφαλα, συχώρα με—σφάλλεσαι, φίλε μου). [ΠΑΡΑΓ. *σφάλμα* (=ἀποτυχία, ζημία, ἥττα, λάθος), *σφαλερός* (=ἀσταθής, ἀβέβαιος), *ἀσφαλής* (?), *ἐπισφαλής*, *ἀκροσφαλής* (=ἐπισφαλής) καὶ τὸ μτγν. *σφάλλης* (=ἐκείνος πού ἀνατρέπει με τρικλοποδιισμόν).

Θ. *σφαλ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με τὸ πρόσφ. *ζ*=*σφαλ-ζ*=*σφαλλ-*. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθέσεις ἀνά, διά, παρά, ἀπό: Ἄνασφάλλομαι (ἀποθ.)=σηκνόμενα ἀπὸ πείσμον ἢ ἀσθένειαν, ἀναλαμβάνω. Διασφάλλομαι (ἀποθ.)=ἀποτυγχάνω πέρα ἔως πέρα. Παρασφάλλομαι (ἀποθ.)=παραπλανῶμαι. Ἀποσφάλλω=πιοσπλανῶ κάποιον ἀπὸ τὸν δρόμον του ὡς μέσ.=πλανῶμαι, ἀπατώμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ μέσ. *σφάλλομαι*: *σφάλμα* ποιῶ, ἁμαρτάνω καὶ διαμαρτάνω (τινός), ἀτυχῶ. Παθ. *σφάλμα* γίγνεται.

Σφάτιω (=σφάζω)—πρτ. *ἐσφαττον* καὶ σπανίως *ἐσφαζον*, ἄορ. *ἐσφαξα*. Μέσ. καὶ παθ. *σφάττομαι*, μέσ. ἄορ. (ἐπ)εσφαξάμην (=ἐσφαξα τὸν ἐαυτὸν μου ἐπάνω εἰς κάτιτι), παθ. μέλλ. β' σύνθ. (ἀπο-, ἐπι-)σφαγίσσομαι, παθ. ἄορ. β' σύνθ. *ἐσφάγην*, παθ. πρμ. *ἐσφαγμαί* (ξαι-κται-γμεθα-χθε, ἐσφαγμένοι εἰσίν). Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλησιν *σφάτιω* καὶ *ἐπισφάτιω* ἔμμαντόν. Τὰ ἔλλειποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ ἄπλοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ τύπος *σφάζω* καὶ *σφάζομαι*, τῶν ὁποίων ἄλλοι χρόνοι εἰς μὲν τοὺς μτγν. φέρονται ὁ ἔνεργ. μέλλ. *σφάζω*, πρμ. *ἐσφακα*, ὑπερσ. *ἐσφάκειν*, μέσ. καὶ παθ. πρτ. *ἐσφαξάμην*, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς ὁ παθ. ἄορ. α' *ἐσφάχθην*. [ΠΑΡΑΓ. *σφαγή*, *σφάγιον* (συνήθως εἰς τὸν πληθ. *σφάγια*=τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα), *σφαγεὺς* (=ὁ σφάκτης, ὁ θύτης, ἀλλὰ καὶ

1. Μεταγενέστερος συγγραφεὺς θεωρεῖ παράγωγον τοῦ *σφάλλω* καὶ τὸ οὔσιαστικόν (ἢ) *ἀσφαλτος*, ἢ γρῶσθι ὕλη με τὴν ὁποίαν γίγνεται ἡ σερῶσις τῶν ὁδῶν. Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς σφάλλεται. Ἡ λέξις *ἀσφαλτος* δὲν εἶναι ἑλληνική, εἶναι ξένη.

τὸ μαχαίρι τοῦ σφάκτου), τὰ ποιητ. *σφαγιον* [=1] ἢ *λεκάνη* μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ζώων, 2) τὸ σφάγιον, τὸ θῦμα, *σφαγίς-ιδος* (=τὸ μαχαίρι), *σράγμα*, *σφακίος*, *νεοσφαγῆς* καὶ τὰ μτγν. *σφάκτης* (θηλ. *σφάκτρια*=ἡ ἱέρεια), *σφάκτρον* (=δ φῶρος τοῦ ἐπλήρωσαν οἱ θύοντες).

Θ. *σφαγ.* (*σφαγή*), ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ τὸ προσφ. *j=σφαγ-γ=σφαζ.* καὶ *κατ'* ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ταράττω*, ἀλλάττω κλπ. (βλ. *συνίτω*) *σφαττ.* [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *κατά*, *ἐπί*, *ἀπό*, *πρό*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐναντί τοῦ σφάττω λέγεται ἢ περιφροῖσις *σφαγᾶς ποιῶμαι σφαγᾶς ἐμβάλλω*. Τὸ *σφαγᾶς ποιῶ* καὶ *ἐμπιῶ*=συνεργῶ νὰ γίνουσι σφαγαί. Ὡς παθ. *σφαγαί γίνονται*].

Σφετερίζω (=σφετερίζομαι, προσπαθῶ νὰ κάμω ἰδικόν μου ζῆνον προᾶγμα) —ἀόρ. *ἐσφετέρισα*. Μέσ. ἔνεστ. ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀκριβῶς σημασίας τοῦ ἔνεργ. *σφετερίζομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐσφετερισάμην*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργητ. μέλλ. *σφετερίζω* καὶ *σφετεροῖέω* καὶ *σφετεριῶ*, μέσ. μέλλ. *σφετεριοῦμαι*, πρκμ. *ἐσφετέρισμαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *σφετέρεις*, *σφετερισμός*, *σφετεριστής*].

Θ. *σφετερίζ.* ἐκ τοῦ *σφετεριδ-γ*. Τὸ ὄ ἐκ τοῦ γ' προσ. τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας *σφέτερος*. Ἐσχηματισθῆ *κατ'* ἀναλογίαν τῶν ἐξ-*ιζ* ὀδοντοκόληκτων (*ἔρις-ἔριδ-ος*—*ἔριδ-γ*—*ἔριζω*)—*σφέτερος*—*σφετεριδ-γ-ω*—*σφετερίζω*). Τὸ μέσ. ὁμοίον *κατά* τὴν σημασίαν πρὸς τὸ ἔνεργητικόν [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. *διὰ* πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἰδιοῦμαι-οῦμαι*, *νοσφίζομαι*, *οἰκειόομαι-οῦμαι*, *ἠφαιδέομαι οῦμαι*].

Σφύζω (=κτυπῶ με δριμῆν ἢ ὀυθμικά, πάλλομαι). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζολογῶν μόνον ὁ ἔνεστώς. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ποτ. *ἔσφυζον*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *σφυγμός*, *σφύξις* καὶ *διάσφυξις* (=ἰσχυρὰ σφύξις)].

Θ. *σφυγ.* (*σφυγ-μός*) καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *j=σφυγ-γ=σφυζ.*

Σχάζω [=1] *σχίζω*, παρακεντῶ φλεγμονήν, ἀπόστημα, 2) ἀφήνω *κάτι* νὰ λέσθῃ—ἀόρ. *ἔσχασα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ποτ. *ἔσχασον*, μέλλ. (ἀπο)σχάσω, παθ. ἔνεστ. *σχάζομαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν., μέσος ἀόρ. *ἔσχασάμην*, ποιητ., παθητ. μέλλ. *σχασθήσομαι*, παθητ. ἀόρ. *ἔσχάσθην*, πρκμ. *ἔσχασμαι*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Ἄλλος ποιητ. τύπος τοῦ ὄ. εἶναι *σχάω-ῶ*. Τὸ ὄ. ἐπεβίωσε καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν μέχρι σήμερον ὑπὸ τὸν τύπον *σχάω* καὶ *σκάω* καὶ *σκάω-ῶ* καὶ εἰς τὴν μτγ. τοῦ παθ. πρκμ. *σκασιένος*. Ὅμοίως καὶ ἐν συνθέσει *χολοσκάζω*. Ὑπὸ ὄλους αὐτοὺς τοὺς τύπους εἶναι μτβ. συγχρόνως καὶ ἀμτβ. (=παθαίνω ὄηγμα). Οὕτω *σκάω* τῆ φούσκα—ἔσκασεν ὁ τοίχος—μὴ με *χολοσκάνεις*—*ἐχολόσκασα*. Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου λέγεται μτφρ.=στενωχωρῶ—στενωχωρῶ—σπενωχῶμαι, πνίγομαι ἀπὸ ὄρηγν, θλίψιν κλπ. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *σχαδῶν-όνος*=*κηρήθρα* καὶ τὸ ὄριμον σῦκον, τὸ ὁποῖον *σχάζεται* καὶ ἔκκρῖνει χυμὸν ἐν εἴδει μέλιτος (σήμερον *σκαιδῶν*), *σχάσις* (=χάραγμα, φλεβοτομία), *σχάσιμα* (=τοιμή), *σχασιμός* (*σικύαι μετὰ σχασιού*=βεντουζες μετὰ χάραγμα τῆς ὤμοπλάτης, κοφτές), *σχαστήριον* (=χειρουργικὴ μάχαιρα, τὸ νυστέρι)].

Θ ἄρχικόν *σκαδ.* (*σκαδ-ἀκκμ*), ἀπὸ τοῦ ὁποῖον *σκαδ.* καὶ *σχαδ.*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *σχαδ.* μετὰ τὸ πρόσφ. *j=σχαδ j=σχαζ* [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν *κατά*, *διὰ*, *ἀπό*: *Κατασχάζω*=*τρίζω*, *χαράζω* μετὰ τὸ νυστέρι. *Διασχάζω*=ἀνοίγω φλέβας, φλεβοτομῶ. *Ἀποσχάζω*=*χαράζω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ἀμύσω* (=γραντζουνίζω, *σχίζω*, πρβλ. *ἀμυγή*)].

Σχετλιάζω (=θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἄθλιον, ἀγανακτῶ, παραπονοῦμαι) — πρτ. *ἐσχετλιάζον*, μέλλ. *σχετλιάσω*, ἄθρ. *ἐσχετλιάσα*. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων καὶ διὰ περιφράσεων. [ΠΑΡΑΓ. *σχετλιασμός* καὶ τὸ μτγν. *σχετλιαστικὸς-ἡ-ὄν* (*σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα* = τὸ ἐπιφώνημα ποῦ ἐκφράζει θλίψιν, ὀργὴν κλπ.).

Θ. *σχετλιάς* (*σχετλιάδ-ῆ*) ἐκ τοῦ ἐπιθ. *στέλιος* (=καρτερικός, ἄθλιος). Τὸ ῆ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοκλιήτων (*φράσις-φράδ-ῆ-ω-φράζω*, *ἔτοιμος-ἔτοιμάδ-ῆ-ω-ἔτοιμάζω*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀγανακτέω, ὀνύδομαι-ὀνύμι*, *ὀργίζομαι*, *παροξύνομαι*, *χαλεπαίνω*.

Σχίζω (ὄπωρα καὶ σήμερα = χωρίζω, διαίρω) — πρτ. *ἐσχίζον*, μέλλ. (*κατα*)*σχίσω*, ἄθρ. *ἐσχίσα*. Μέσ. καὶ παθ. *σχίζομαι*, πρτ. (μέσ. περι, παθ. ἀπ-) *ἐσχίζομην*, παθ. ἄθρ. *διασχισθήσομαι*, παθητ. ἄθρ. καὶ ὡς μέσ. *ἐσχίσθην* (ὡς μέσ. = διεφώνησα, ἀπεχωρίσθην), πρκμ. *ἐσχισμαι*, τετελ. μέλλ. *ἐσχισμένος ἔσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *σχίσις*, *ἄσχιτος*, *ὀλόσχι-στος*, τὸ ποιητ. *σχισμός*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σχίσα*, *σχιστός* καὶ τὰ μτγν. *σχίδαξ* (=σχίζα), *σχίσμα*, *σχισματικός*, *ἀσχιδής* (=ἄσχιτος), *πολυσχιδής* (=ὁ σχισμένος εἰς πολλά μέρη, ἐκεῖνος ποῦ ἔχει πολλές διακλαδώσεις· μτφρ. = ὁ πολυμερῆς (πολυσχιδῆς μόρφωσις)).

Θ. ἀρχικὸν *σχιנד-* (λατιν. *scindo*) καὶ κατόιν *σχιδ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μέ τὸ προσφ. *ῆ-σχιδ-ῆ-σχιζ-*. Τὸ ῆ. εἶναι συγγ. ἐς πρὸς τὸ *σχάζω* (βλ. *σχάζω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *περὶ*, *ἀπό* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέ τὴν ἀνά: *Περισχιδής* = σχίζω ὀλόγυρα. *Ἀποσχίζω* = ἀποχωρίζω. *ἄποσπῶ*. *Ἀνασχίζω* = σχίζω, ἐξεοικιάζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διαίρέω-ῶ*, *ῆρηγμι*, *τέμνω* καὶ τὰ συνθ. *ἀνατέμνω*, *διατέμνω*, *χωρίζω* καὶ *διαχωρίζω*].

Σχολάζω (=δὲν ἀσχολοῦμαι εἰς τίποτε, εὐκαιρῶ καὶ ἀφοσιώνομαι εἰς κάτι) — πρτ. *ἐσχολάζον*, ἄθρ. *ἐσχόλασα*, πρκμ. *ἐσχόλακα*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέλλ. *σχολάσω*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *σχόλασις*, *σχολασμός*, *σχολαστήριον* (=τόπος ὅπου περὶνῶ κανεῖς τὸν καιρὸν τὸν ἀναπαύομενος), *σχολαστής* (=ἐκεῖνος ποῦ ζῆ εἰς ἀπραξίαν), *σχολαστικός* [=1) ἐκεῖνος ποῦ ἠσυχάζει, ἀναπαύεται, 2) ἐκεῖνος ποῦ ἀφιερώνει τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του εἰς τὴν παιδείαν, ὁ πεπαιδευμένος ἀνθρῶπος. 3) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς σημασίας = ὁ ἐγγράμματος βλάξ (πρβλ. *σχολαστικὸς* *ιατρῶ* *συναντήσας*, *συχώρησόν μοι*, εἶπεν, *οὐ οὐκ ἐνόησα*)].

Θ. *σχολαζ-* (*σχολαδ-ῆ*) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *σχολή* (ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ *σχολεῖον*) = ἀργία, εὐκαιρία, μελέτη, σχολεῖον. Τὸ ῆ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκλιήτων (*φράδ-ῆ-ω-φράζω*, *ἀγοράδ-ῆ-ω-ἀγοράζω* κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθεσιν *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *σχολῆν ἄνω*, *σχολῆν ποιοῦμαι πρὸς τι* (=ἀφοσιώνομαι εἰς κάτι, Ξενοφ. Ἀπομν. Β', δ', 3), *σχολῆ ἔστι μοι*, *σχολῆ μοι γίγνεται*, *ἀργέω ὦ*. Παθ. *σχολῆ γίγνεται ἀπό τινος*].

Σώζω (=διαφυλάττω, διατηρῶ) — πρτ. *ἔσφζον*, μέλλ. *σώσω* καὶ εἰς ἐπιγοράφας *σφῶ* (ἐκ τοῦ *σσιῶ* τοῦ *σσιζῶ*, ὅπως *νομιῶ* τοῦ *νομιζῶ*), ἄθρ. *ἔσωσα*, πρκμ. *σέσωκα*, ὑπερσ. (δι)εσεσώκειν καὶ σεσωκώς ἦν, τετελ. μέλλ. *διασεσωκώς ἔσομαι*. Μέσ. καὶ παθ. *σώζομαι*, πρτ. *ἔσφζομην*, μέσ. μέλλ. *σύνθ*. (ἀνα-δια) *σώσομαι* (τι), μέσ. ἄθρ. *σύνθ*. (ἀν-δι-) *σωσάμην* (τι), παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. *σωθήσομαι*, παθ. ἄθρ. καὶ ὡς μέσ. *ἔσώθην*, πρκμ. *σέσωμαι* καὶ *σέσωσα*, ὑπερσ. *ἔσεσώμην* καὶ *ἔσεσώμην*. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *σώζω ἑμαυτόν*. [ΠΑΡΑΓ. *σῶος* (ἐκ τοῦ *σώσιος*), (τὰ) *σῶστρα* (=ἀμοιβὴ διὰ τὴν διάσωσιν ἢ ἑπιναφο-

ρὰν εἰς τοὺς κυρίους των ἀπολεσθέντων κτηνῶν ἢ δούλων), σωτήρ (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ σωτήρ—ῥήμα σαώω) καὶ τὸ ὑηλ. σώτειρα (τὸ σώστρια εἶναι μτγν.), ἄσωτος (=ὁ χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας=ὁ σπάταλος, ὁ διεφθαρμένος), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. σωστέος-α-ον καὶ τὰ μτγν. σῶσις, σῶσμο, σωστικός, σωστός, διασωσμός, ἄσωτος (=ἐκείνος πού δὲν ἤμπορεῖ νὰ σωθῆ, ὁ ἀθεράπτευτος), διασωστέον.

Θ. 1) σω- (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ σαο- τοῦ ἐπικού ῥ. σαώω (=σφῶζω—πρβλ. καὶ τὸ ἐλλειπτικὸν ἐπιθ. (ὁ) σῶς ἐκ τοῦ σάος). Ἐκ τοῦ θ. αὐτοῦ σχηματίζονται ῥηματικοὶ τύποι καὶ παράγωγα χωρὶς ὑπογεγραμμένον ἢ (σωθήσομαι, ἐσώθημι, σέσωμαι, ἐσεσώμην, σωτήρ, ἄσωτος κλπ.), 2) θ. σφδ- (ἐκ τοῦ σαιδ-), τὸ ὅποιον μὲ τὸ πρόσφ. γ καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ι-σφδ γ-σφζ-. Ἄπὸ τὸ θ. σφζ-οὶ ἔνεστ. καὶ πρτ. τοῦ σφῶω καὶ σφῶομαι καὶ ὅλοι οἱ τύποι καὶ τὰ παράγωγα, τὰ ὅποια κανονικῶς δέχονται ὑπογεγραμμένον ἢ (σφῶω, ἐσφωσα, σέσφωκα, ἐσεσφῶκεν, σφῶομαι ἐσφωσάμην, σέσφωμαι, ἐσεσφώμην, σφῶμα, σφωτός κλπ). Κατὰ ταῦτα ὅσοι μὲν ῥ. τύποι καὶ παράγωγα προερχοῦνται ἐκ θ. σω- τοῦ σαώω-σάω-εἶναι χωρὶς ὑπογεγραμμένην, ὅσοι δὲ ἐκ τοῦ σαιδ-γ-σφζ- πρέπει νὰ ὑπογράφωνται. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἢ ῥη παλαιότερον διὰ μερικοὺς τύπους (σφῶω-ἐσφωσα-σφῶομαι ἐσφωσάμην) δὲν ἦτο σαφές ἀπὸ ποῖον θ. προῆλθαν, ἐκράτησεν ἡ ἀνεῦ ὑπογεγραμμένης γραφῆς εἰς ὅλους τοὺς τύπους καὶ εἰς ὅλα τὰ παράγωγα πλην τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. τῆς ἔνεργ. καὶ παθ. φωνῆς κατὰ τὸν κανόνα «μετὰ ὑπογεγραμμένον ἢ ὅπου μετὰ τὸ ω ἀκολουθεῖ ζ». ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, περί, ἀπό, συνδιά, συνανά, ἐκ: Ἄνασφῶζω—ἐκσφῶζω=διασφῶζω ἀπὸ κινδύνου. Ἄποσφῶζω=φυλάττω ἐν ἀσφαλείᾳ ἀποσφῶζομαι (εἰς τι)=φθάνω εἰς κάπου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διατρέω-ῶ, διαφυλάττω. Τὸ παθ. κατὰ περιφρασιν σωτηρίας τυχάνω. [ΑΝΤΙΘ. ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι.

Σωμασκέω-ῶ (=ἀσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμά μου)—μέλλ. σωμασκήσω, ἄορ. ἐσωμάσκησα. Ὁ πρkm. σ-σιμασκήσα εἶναι μτγν. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. σωμασκητής (=ἐκεῖνος πὸ ἀσκεῖ τὸ σῶμά του).

Θ. σωμασκε- . Τὸ ῥ. εἶναι ἀπ' εὐθείας παρασύνθ. ἐκ τοῦ σῶμα καὶ ἀσκῶ, ὅπως καὶ τὸ οὐσιαστ. σωμασκήα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ σωμασκέω λέγεται ἡ περιφρασις ἀσκῶ ἢ γυμνάζω τὸ σῶμα. Ὡς μίβτ. σωμασκήαν ἐμποῦν τι καὶ ὡς παθ. τὸ σῶμα ἀσκεῖται.

Σωφρονέω-ῶ (=ἔχω σφῶς τὰς φρένας, εἶμαι φρόνιμος)—πρτ. ἐσωφρόνεον-ον, μέλλ. σωφρονήσω, ἄορ. ἐσωφρόνησα, πρkm. σεσωφρόνηκα. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ἢ μτγ. τοῦ παθ. πρkm. τὰ σεσωφρονήμενα (=τὰ πεπραγμένα με σωφροσύνην, πρβλ. τὰ βεβιωμένα, τὰ πεπολιτευμένα (=αἱ πολιτικαὶ πράξεις). [ΠΑΡΑΓ. σωφρόνημα, σωφρονητικός καὶ τὸ μτγν. σωφρονητέον.

Θ. σωφρονε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. σφῶρων (σῶς(=σῶος)-φρήν), τοῦ ὁποῖου ἀντίθ. εἶναι ἄφρων, ἔκφρων, ἀκόλαστος. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρηχθήσαν ἐξ οὐδετέρου σιγμοληκτικῶν οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εσ-ος-ους (ἀνθός-ἀνθός-ος-ος—ἀνθέω-ανθέω-ῶ, κράτος-κράτος-ος-ος—κράτεω-κράτεω-ῶ), κατὰ τὰ ὅποια καὶ εὐδαιμονέω ῶ κ.τ.δ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σῶφρων εἰμί, φρόνιμος γίγνομαι (Ξεν. Κύρ. Ἀνάβ. Α, 10, 7). [ΑΝΤΙΘ. μαίνομαι, παραφρονέω-ῶ.

Σωφρονίζω (=κάνω κάποιον φρόνιμον, περιορίζω τὰς παρεκτροπὰς κάποιου)—ἄορ. ἐσωφρόνισα. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐσωφρονίσθη καὶ παθ. πρkm. καὶ ὡς μέσ. σεσωφρόνισμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. σωφρονιῶ, ποιητ. καὶ μτγν., πρkm. σεσωφρόνισκα, ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. σωφρονιστής, σωφρονιστή-

ριον, σωφρομιστής-ύος (=σωφρονισμός), τὸ ποιητ. σωφρόνισμα καὶ τὰ μιγν. σωφρόνιαις, σωφρονισμός, σωφρονιστικὸς (πρὸβλ. τὸ σημερινὸν σωφρονιστικαὶ φυλακαί), ἀσωφρόνιστος.

Θ. σωφρονίζ- (σωφρονιζ-^γ) ἐκ τοῦ ἐπιθ. σώφρων. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις-ἔριδ ὅς—ἔριδ-ῖ ω εἰρίζω, σώφρων—σωφρονιζ-ῖ-ω-σωφρονίζω). ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σώφρονα τινὰ ποιῶ, σωφρομιστής εἰμι τινος (σωφρομιστής εἰμι τῆς γνώμης=περιορίζω, συγκρατῶ τὰς ὁρμὰς τῆς ψυχῆς). Παθ. σώφρων ἢ φρόνιμος γίγνομαι.

Τ

Τάγευώ (=εἶμαι ταγός, ἄρχων εἰς τὴν Θεσσαλίαν). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεργ. ἄορ. ἐτάγευσα καὶ ὁ παθ. ἐνεστὼς ταγεύομαι (=κυβερνῶμαι ἀπὸ ταγόν). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. ἄορ. ἐταγευσάμην. [ΠΑΡΑΓ. ταγεία.

Θ. ταγευ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. ταγός (=ἄρχων τῶν Θεσσαλῶν) καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ τάτω (τάγ-ῖ-ω-τάττω-τάσσω). Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -εύς (βασιλεύς-βασιλεύω). Τὸ θεματικὸν φωνήεν α μακρὸν, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ στίχ. 1057 τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ταγός εἰμι ἢ καθίσταμαι. Εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἔκτος τῶν Θεσσαλῶν ἀντὶ τοῦ ταγεύω ἐλέγετο ἄρχω, βασιλεύω, δυναστεύω, ἡγεμονεύω, ἡγοῦμαι, τυραντεύω, τυραννῶ.

Ταλαιπωρέω-ῶ (σπανίως μβτ. =κουράζω, καταπονῶ^ω συνήθως ἀμβ. βασανίζομαι, κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι)—πρτ. ἐταλαιπώροον-ουν, ἄορ. ἐταλαιπώρησα, πρκμ. τεταλαιπώρηκα. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπώρομαι-οῦμαι, μέσ. πρτ. ἐταλαιπώροειμ-οῦιμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐταλαιπώρηθην, πρκμ. τεταλαιπώρημαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλον ταλαιπώρῃω, ποιητ., μέσ. μέλλον ταλαιπώροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐταλαιπώροῦμαι, καὶ οἱ δύο μιγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μιγν. ταλαιπώρημα (=ταλαιπωρία) καὶ ταλαιπώρησις.

Θ. ταλαιπώρ-ε. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιθ. ταλαιπώρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ ταλαιπωρία. Προήλθε δὲ τὸ ταλαιπώρος ἀπὸ θ. ταλα: [πρὸβλ. τάλας=ἐνείδος πού ὑποφέρει, ὁ δυστυχῆς] καὶ κατὰ μετὰττοιον ταλα- καὶ τὸ ἐπιθ. πηρός (=βλαμμένος, σακάτης), τὸ ὅποιον κατὰ μετὰττοιον ἐν συνθέσει -πώρος: ταλαί πηρός=ταλαίπώρος). Τὸ ταλαιπώρῶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. εο-ος-ους (κράτος-κράτος-ος-ους—κρατέω-κρατέω-ῶ, ταλαίπώρος—ταλαιπώρῶ-ω-ταλαιπώρῶ-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἐπί, συνδιά, πρὸς καὶ εἰς τοὺς μιγν. καὶ μετὴν κατὰ: Ἐπιταλαιπώρῶ=κοπιάζω ἐπὶ πλέον. Συνδιαταλαιπώρῶ=μαζὶ μετ' ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ταλαιπώροῦμαι, βασανίζομαι. Προσταλαιπώρῶ τινι (π.χ. τῷ δεδογμένῳ)=ἐπιμένω εἰς κάτι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ταλαίπώρός εἰμι. Ἐπὶ τῆς μβτ. ἐννοίας τοῦ ῥ. συνώνυμα βλ. βασανίζω.

Ταμιεύω (ἀμβ. =εἶμαι ταμίας, θησαυροφύλαξ^ω μβτ. [=1] διαχειρίζομαι, διευθύνω, 2) ἀποταμιεύω)—πρτ. ἐταμιέον, μέλλ. ταμιεύσω, ἄορ. ἐταμίευσα. Μέσ. καὶ παθ. ταμιεύομαι (ὡς μέσ.=με φειδῶ διαχειρίζομαι κάτι ὡς παθ.=ἀποταμιεύομαι), μέσ. ἄορ. ἐταμευσάμην, μέσ. πρκμ. ταμιέυμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μιγν. καὶ μέσ. μέλλον ταμιεύομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐταμιεύθην. [ΠΑΡΑΓ. ταμεία (=διαχειρίσις, ἀποταμιεύσις), ταμιέον (=θησαυροφυλάκιον, ἀποθήκη), τα-

μίευμα (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἀποταμίευμα), ἀταμίευτος καὶ τὰ μτγν. ταμίειον, ταμίευσις (σήμερον ἀποταμίευσις), ταμίευτήριον.

Θ. ταμίειον ἀπὸ τὸ οὐδαστ. (ὁ) ταμίης (θῆλ. ἢ ταμίᾱ) καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ τέμνου. Τὸ ὄ ἐσημασίθη κατ' ἀναλογίαν σὺν ὄ, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδαστ. εἰς -ευς (βασιλεύς—βασιλεὺς κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. διὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν ἀπό: Διαταμίεω=φυλάττω εἰς ταμίειον, οἰκονομῶ. Ἀποταμίεω=καταθέτω εἰς τὸ ταμίειον, φυλάττω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ταμίης εἰμί. Ὡς μτβι. λέγεταί ταμίαν τινὰ ἀποδείκνυμι-καθίστημι-ποιῶ.

Ταπεινώ-ω (=ταπεινώνω, ὑποβιβάζω, ἐξευτελιζῶ)—μέλλ. ταπεινώσω, ἄορ. ἐταπεινώσα. Παθ.—μέλλ. ταπεινωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐταπεινώθη, πρκμ. τειταπίνωμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἔνεστ. ταπεινόμα-οῦμαι καὶ πρτ. ἐταπεινοόμη-οῦμη. [ΠΑΡΑΓ. ταπεινώσις καὶ τὸ μτγν. ταπεινώμα.

Θ. ταπεινο- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ταπεινός (=χαμηλός, κοντός, πρόστυχος), ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ τὸ οὐδαστ. ταπεινότης. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τας προθ. ἐκ καὶ κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Εἰς ταπεινότητα καθίστημι τινά, ταπεινὸν πῶδ ἢ παρέχω τινά, ἀτιμάζω καὶ ἀτιμῶ ὦ, ἐλαττώ-ω, μειῶ-ω. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσ. φέρονται αἱ περιφράσεις ταπεινός γίγνομαι (Ισοκρ. 10, 59) καὶ εἰς τοὺς μτγν. ταπεινῶ ἔμαντόν (ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθησεται).

Ταράττω ἢ ταράσσω (=βάζω εἰς ταραχήν, ἀνησυχίαν)—πρτ. ἐτάρατον-σοον, μέλλ. (συν)ταράξω, ἄορ. ἐτάραξα, πρκμ. ταράξας ἔχω (Σοφ. Ἄντιγ. 794), ὑπερσ. ταράξας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ταράττωμαι ἢ ταράσσομαι, πρτ. ἐταρατόμη (-σοόμη), μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. ταράξομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθη, πρκμ. τετάραγμα (-ξαι, -κται, -γμεθα, -χθε, τεταραγμένοι εἰσίν), ὑπερσ. ἐτεταράγωμη (-ξο, -κτο, -γμεθα, -χθε, τεταραγμένοι ἦσαν). Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν ταράττω ἔμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὄ. ἀπλοῦν. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν καὶ ἔνεργ. πρκμ. μονολεκτικῶς τ-ταραχα, ὑπερσυντ. (συν)ετειαράχην καὶ παθ. μέλλ. ταραχθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ταραχή, (ὁ) τάραχος (τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον), ἀτάρακτος, τὰ ποιητ. τάραγμα, ταρραγμός, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τάραξις καὶ τὰ μτγν. ταράκτης (=ταραχοποιός), ταρακτικός (σήμερον συνταρακτικός), ταρακτός, τάρακτρον (=ἐργαλεῖον δι' ἀνακάτωμα, εἶδος χουλιάρους), ταράξιας, διαταραχή, ἐκτάραξις, ἀταραξία.

Θ. ταραχ- (ταραχ-ῆ). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j ταραχj=ταρατ(σ)-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, σὺν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν κατὰ καὶ ἐκ. Καταταράττω=βάζω εἰς ὑπερβολικὴν ταραχήν. Ἐκταράττω=συνταρασσω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ταραχὴν ποιῶ, ταραχὰς ἐπιπῶ, ταραχὴν παρέχω, τάραχον ἐξεργάζομαι, εἰς ταραχὴν καθίστημι τινά. Ὡς παθ. τάραχος ἢ ταραχὴ γίγνεται ἢ ἐμπίπτει. Ὡς ἀμτβ. ἐν ταραχῇ εἰμι ἢ γίγνομαι (Θουκ. Ζ', 44). Ὡς μέσ. εἰς ταραχὴν καθίσταμαι ἢ καθίστημι ἑμαυτόν.

Τάττω ἢ τάσσω (=κακτοποιῶ, παραγγέλλω)—πρτ. ἐταίτων(-σοον), μέλλ. τάξω, ἄορ. ἐτάξα, πρκμ. τέταχα, ὑπερσυντ. (ἐπ)ετατάξην. Μέσ. καὶ παθ. τάττωμαι(-σοομαι), μέσ. πρτ. ἐταίτομη-σοόμη (ὡς παθ. σύνθ. προσεταιιτόμη), μέσος μέλλ. (παρα)τάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐταξάμη, παθ. μέλλ. σύνθ. (ἐπι-, προσ-)ταχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐτάχθη, πρκμ. τετάγμα, ὑπερσ. ἐτετάγωμη, τετελ. μέλλ. τετάξομαι. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν τάττω ἑμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. τὰς καὶ ἄορ. β' ἐτάγη καὶ εἰς τοὺς μτγν. σύνθ. ὑπετάγη καὶ διετάγη (ὑπετάγη τῷ Κυρίῳ καὶ ἰκέτευσα αὐτὸν—Ὁ νόμος διετάγη ὑπ' ἀγγέ-

λων, Πρὸς Γαλάτ. Γ', 19). [ΠΑΡΑΓ. *τάγμα* καὶ *σύνταγμα* καὶ *πρόσταγμα* καὶ *ἐπίταγμα*, ταγὸς (βλ. ταγεύω), τακτέον, προστακτέον, προτακτέον, τακτός, τάξις, σύνταξις, πρόσταξις, παράταξις, ἐπίταξις (=τάξις), ἄτακτος, ἀσύντακτος, ἀνεπίτακτος (=ἐλεύθερος), ἐπιτακτικός, ἐπίτακτος, δύστακτος, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ταγή (=τακτοποιήσις, παράταξις) καὶ τὰ μτγν. διαταγή, ἐπιταγή, προσταγή, διάταγμα, πρόσταγμα, ὑποτακτέον, συντακτέον, συντάκτης, κατὰταξις, πρόταξις.

Θ. ταγ. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j=ταγ-j=ταττ (τασσ-). [ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. κατὰ, διά, μετὰ, παρά, ἀντί, ἐπί, ἀπό, ἀνασυν-, συνεκ-, ἀντιπαρ-συναπαρ-, ἐν, σύν, πρὸς, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν ἀνά, ἀπὸ, ὑπὸ: Ἐπιτάττω=1) τάσσω ὀπισθεν. 2) διατάσσω. Ἀποτάττω=ἀποχωρίζω: τὸ παθ. ἀποτάττωμαι=τάσσομαι, τοποθετοῦμαι εἰς τοὺς μτγν. καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ μέσ. ἀποτάττομαι τινι=ἀποχαιρετίζω κάποιον, τὸν ἀποχωρίζομαι, τὸν ἐγκαταλείπω (ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ καὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ). Ἐκτάττωμαι (ἀποθ. μέσ.)=παράταττωμαι. Ἀνατάσσομαι=συντάσσω (ἀνατάσσομαι διήγησιν, Πράξ. Ἄποστ. κεφ. Α', 1). Περιτάσσομαι=παράτασσομαι ἕξω γύρω. Ὑποτάσσω=καθυποτάσσω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἔγωγε ἐν τάξει, ἔγωγε τὴν τάξιν, τὴν τάξιν ποιῶ, εἰς τάξιν τίθεμαι τι, εἰς τάξιν καθίσταμαι, τάξιν ποιοῦμαι, ἀνιτάξιν ποιοῦμαι (=ἀνιτάττωμαι, Θουκ. Ζ', 17, Ε', 8), παράταξιν ποιοῦμαι (=παράταττωμαι), σύνταξιν ποιοῦμαι (=συντάττω), πρόσταξιν ποιοῦμαι τινι (=προστάττω τινι). Παθ. ἐπίταξις γίγνεται (Πλάτ. Θεαιτ. 209, δ'). Συνὸν. τοῦ τάττω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τακτοποιεῖν εἶναι τὸ εὐτελεῖω.

Ταφρεύω (=κατασκευάζω τάφρον, χανδάκι)—μέλλ. ταφρεύσω, ἄο. ἐτάφρευσα. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ προκμ. (περι-ἀπο-)εἰτάφρευμαι. [ΠΑΡΑΓ. ταφρεία (=ἡ κατασκευὴ τάφρων), τάφρευμα καὶ τὸ μτγν. τάφρευσις.

Θ. ταφρευ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. τάφρος κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς εὐς (βασιλεύς—βασιλεύω κλπ.). Τὸ τάφρος εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ τάφος, διετηρηθῆ δὲ καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν μετὰ τὸν τύπον τράφος (Νάξος) κατὰ τὴν συνηθῆ ἀλλαγὴν τῆς θέσεως τοῦ ὕψους. Ἐσήμεινε δὲ ἀρχικῶς ὁ τράφος τὸ ὄρυγμα (χανδάκι), τὸ ὁποῖον καθόριζε τὰ ὄρια μεταξὺ τῶν ἀγρῶν, ἔπειτα δὲ τὸν ὑψηλὸν ξηρότοιχον, ποῦ ἀντικατέστησε τὸ χανδάκι πρὸς μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν τοῦ κτήματος. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἀπό: Ἀποταφρεύω=περιβάλλω μετὰ φρον, ὄχιρῶνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τάφρον ποιοῦμαι, ὄρυττω (βλ. ὄρυττω). Παθ. τάφρος γίγνεται.

Ταχύνω (ἀπλοῦν αὐτβ.—εἶμαι ταχύς, σπεύδω ὡς σύνθ. μτβ.—ἐπισπεύδω κάτι)—πρτ. (ἐπ)ετάχυνον. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. ἄο. ἐτάχῃνα, ποιητ., παθ. ἔνεστ. ταχύνομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. ἐπιτάχυνσις.

Θ. ταχύν- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ταχύς. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ τὸ πρόσφ. j ταχύν-j. Μετὰ τὴν ἀρροίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ κ, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο κ καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος=ταχύν=ταχύν. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ἐπί, ὅτε τὸ ῥ. γίνεται μεταβατικόν: Ἐπιταχύνω (τι)=ἐπισπεύδω τι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ταχύς εἶμι, ἐπιέρομαι κλπ. (βλ. ἐπιέρομαι) [ΑΝΓΙΘ. βραδύνω, μέλλω, χρονίζω.

Τείνω (=τεντώνω, ἀπλώνω)—πρτ. ἔτεινον, μέλλ. σύνθετος τενοῦ (-εἶς, -εἶ, κλπ.), ἄο. σύνθ. ἔτεινα, προκμ. (ἀποτ)έτῃκα. Μέσ. καὶ παθ. τείνομαι, πρτ. ἔτεινόμην, μέσ. μέλλ. σύνθετος τενοῦμαι (-εἶ, εἶται κλπ.), μέσ. ἄο. σύνθ. ἔτεινάμην, μέσ. μέλλ. (παρὰ)τᾶθήσομαι, παθ. ἄο. σύνθ. ἐτάθην, προκμ. τεύμαι, ὑπερσ. σύνθ. ἐτειύμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν συντείνω ἑμαυτόν. [ΠΑΡΑΓ. τανία, τάσις, τένων (=πλέγμα νεύρων καὶ μάλιστα τὸ νεῦρον τοῦ τραχήλου), τόνος, ἀτεινής.

συντατέον καὶ τὰ μτγν. τατικός (σήμερον ἐντατικός), τατός, ἐκτατός, ἐκτατέον.

Θ. 1) τεν- καὶ κατὰ μετάπτωσιν 2) ταν- καὶ τα-. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ τοῦ τεν- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j=τεν j. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ν, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο ν καὶ τὴν ἀναπλοήρωματ. ἔκτασιν τοῦ θεματικῆ φωνήεντος ε=τενν=τειν-. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. πρkm. καὶ ὑπερσ. καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. ἐσηματίσθησαν ἐκ θ. τὰ δι' αὐτὸ τέταται, ἐτετάμην μὲ ἓνα ν (πρβλ. καὶ κρίνω, πλύνω). Ὁ σύνθ. παθ. ἄορ. (ἐπ., ἐξ)ετάθη ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσθην σημασίαν (=ἐπέξετέινα τὸν ἑαυτὸν μου). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, παρὰ, ἀντί, περὶ, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἑτέρ, ἀντικατα-, ἀντιπαρα-, ἀντιπρο-, ὑπεροδια-, προσεν-, ἐν, ἐκ, σύν, πρό: Παρατείνω ὡς μτβ. =ἐκτείνω κατὰ μήκος· ὡς ἀμτβ. =ἐκτείνομαι πλησίον. Περιτείνω=τεντώνω κάτι δλόγυρα. Ἀποτείνω=ἐπιμηκύνω, μακρύνω. Ὑπετείνω (ἀμτβ.)=προεξέχω. Συντείνω ὡς μτβ. =ἐκτείνω μαζί ὡς ἀμτβ.=σπένδω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναπτύσσω. [ΑΝΤΙΘ. χαλάω -ῶ, παρήμι.

Τειχίζω (=περιβάλλω μὲ τεῖχος, περιτειχίζω· ὡς ἀμτβ.=ἀνεγείρω τεῖχος)—πρτ. εἰχιζον, μέλλ. τειχῶ (-εις, -εἶ κλπ.), ἄορ. εἰτεχίσα, πρkm. τετείχικα, τετελ. μέλλ. (ἐπι)τετειχικῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. τειχίζομαι, πρτ. εἰτειχίζομην, μέσ. μέλλ. τειχιόσμαι [τι] (-εἶ, -εἶται κλπ.), μέσ. ἄορ. εἰτειχίσάμην, παθ. ἄορ. καὶ σπανίως ὡς μέσ. εἰτειχίσθην, παθ. πρkm. τετειχίσομαι, παθ. ὑπερσ. εἰτειχίσομην. [ΠΑΡΑΓ. τείχισις (ἐπιτείχισις, ἀποτειχισις, περιτειχισις), τείχισμα (ἀνυτειχισμα, ἀποτειχισμα, διατειχισμα, ἐπιτειχισμα, περιτειχισμα), τειχισμός (ἐπιτειχισμός, περιτειχισμός), ἀτειχιστος, ἐναποτειχιστος (=ἔκτεινος τὸν ὁποῖον εἶναι εὐκόλον νὰ περιβάλλῃ κανεὶς μὲ τεῖχος, νὰ ὀχυρώσῃ) καὶ τὰ μτγν. ἐκτειχιστός, ἀποτειχιστός, ἀποτειχιστός, τειχιστής (=τειχοποιός).

Θ. τειχί- (τειχίδ-j) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) τεῖχος. Τὸ ὁ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἐλπῖς-ἐλπίδ-ος—ἐλπίδ-j-ω ἐλπίζω, κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ νόμος—νομῖδ-j-ω νομίζω καὶ τεῖχος—νομῖδ-j-ω τειχίζω). Τὸ θεματικὸν φωνήεν ι βραχύ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, περὶ, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἀντι-, ἐν, ἐκ, σύν, πρὸς καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀντί: Ἀνατειχίζω=ἀνοικοδομῶ τεῖχος. Διατειχίζω=διαχωρίζω ὡσάν μὲ τεῖχος. Ἐπιτειχίζω=κτιζῶ φρουρίον εἰς τὰ σύνορα ἐχθρικῆς χώρας, διὸ νὰ χρησιμοποιῆται ὡς βάσις πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἐναντίον της. Ἀποτειχίζω=περικλείω μὲ τεῖχος. Ὑποτειχίζω=κτιζῶ τεῖχος ὑποκάτω πρὸς ἀποκλεισμόν. Ἀνεπιτειχίζομαι (ἀποθ. μόνον κατὰ πρkm)=κτιζῶ καὶ ἐγὼ τεῖχη, διὰ νὰ χρησιμοποιῆσθαι ὡς βάσις ἐπιχειρήσεων ἐναντίον ἐχθρικῆς χώρας (Θουκ Α', 142, 3). Ἐκτειχίζω=τειχίζω ἐντελῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τεῖχος ποιεῖσθαι, εἰς περιτειχισμόν παρασκευάζομαι, ὀχυρῶ-ῶ καὶ μάλιστα τὸ μέσ. ὀχυροῦμαι.

Τεκμαίρομαι (=σμελεραίνω) ἀποθ. μ. ἐσ. μὲ ἐνεργ. διὰθ. —πρτ. ἐτεκμαίρομην, μέλλ. τεκμαροῦμαι (-εἶ, -εἶται κλπ.), μέσ. ἄορ. ἐτεκμηρόμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. τύπος τοῦ ὁ. τεκμαίρω. [ΠΑΡΑΓ. τέκμαρος, τεκμήριον, ἀτέκμαρτος, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπίρ. ἀτεκμάρτως (=χωρὶς σαφήνεια, δυστεινά), ἀξιότέκμαρτος, τὸ ποιητ. τεκμαρτός, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. δυστέκμαρτος καὶ τὰ μτγν. τεκμαρτέος-έον, τεκμαρτικός (=στοχαστικός).

Θ τεκμαρ- ἐκ τοῦ ἀκλίτου ποιητ. (τὸ) τέκμαρ=καθωρισμένον σημεῖον ἢ λέξις ἐκ θ. τεκ- τοῦ τίκτω (ἐτεκ-ον, τέκ-νον, τέκ-ος). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν ἐπένθεσιν (βλ. σμ. j καὶ σελ. 24) αὐτοῦ=τεκμαρ- j=τεκμαίρω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τέκμαρον ἔχω, εἰκάσω, ὑποπτεύω, ὑποτιπέω-ῶ καὶ ὡς ἀποθ. ὑποτιπέομαι-οῦμαι.

Τεκνιούω ῶ (=ἀποδεικνύω μὲ ἀσφαλῆ σημεῖα, μὲ βεβαιότητα). Εἰς τοὺς ἀττικῶς πεζογ. μόνον ὁ ἐνεστὺς καὶ ὁ ἄορ. ἐτεκμηρίωσα.

Τὸ μέσ. *τεκμηριόδομαι-οὔμαι* εἶναι μγν. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. *τεκμηρίωμαι, τεκμηριώοις*.

Θ. *τεκμηριο-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *τεκμήριον* (βλ. *τεκμαίρομαι*)=ἀσφαλῆς ἀπόδειξις. Σήμερον εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν=ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον ὄχι ἀσφαλές, γεγονός δίδον ἀπλῶς βάσιν πρὸς ἐξαγωγήν συμπεράσματος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τεκμήριον ποιῶ ἢ παρέχομαι ἢ ποιούμαι* (Ίσοκρ. 10, 8).

Τεκταίνομαι (κυρίως ἐπὶ τοῦ τέκτονος, τοῦ ζυλογοῦ=φτειάζω καὶ μτφ.=μηχανεύομαι, μηχανορραφῶ) ἄ πο θ. μ ἐ ἐ ν ἑ ρ γ. καὶ σπανίως πα θ. δι ἄ θ.—πρτ. *ἐτεκτανόμην, ἄορ. ἐτεκτηνάμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. μέλλ. *τεκτανοῦμαι*. Εἰς τοὺς μγν. τὸ ῥ. φέρεται καὶ ὑπὸ ἕνεργ. τύπον *τεκταίνω*.

Θ. *τεκταν-* ἐξ ἀρχικοῦ *τεκ-* (τοῦ *τίκτω*). Τὸ θ. τοῦ ἕνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *γ=τεκταν γ-* καὶ μὲ τὴν ἐπένθεσιν (βλ. σημ. σελ. 24) αὐτοῦ *τεκταιν*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μηχανεύομαι βλ. *μηχανόδομαι-οὔμαι*.

Τελέθω (=εἶμαι, ὑπάρχω). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἕνεστ. Εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους ἀναπληροῦται ἀπὸ τὰ συνώνυμα *γίγνομαι, εἶμι, ὑπάρχω*.

Θ. *τελεθ-* ἐξ ἀρχικοῦ *τελ-*, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ *τελ-έ-ω-ῶ*.

Τελεόω-ῶ καὶ σπανιώτατα *τελειόω-ῶ* (=τελειώνω). Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. καὶ μγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογρ. ὁ ἕνεστ. σύνθ. *ἐπιτελειόω-ῶ, ἄορ. ἐτελέωσα*. Παθ. *τελεόομαι-οὔμαι* καὶ *τελειόομαι-οὔμαι*, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἐτελειώθην* καὶ *ἐτελειώθην*, πρκμ. *τελειόωμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἕνεργ. μέλλ. *τελειώσω, ἄορ. ἐτελειώσα*. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν τὸ *τελειοῦμαι=τελετώ* [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μγν. *τελειώμα, τελειώσις ἢ τελέωσις, τελειωτής, τελειωτικός*.

Θ. *τελεο-* ἀπὸ τοῦ ἐπίθ. *τέλος* ἢ *τέλειος* καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ) *τέλος*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. *ἐπι* καὶ εἰς τοὺς μγν. καὶ μὲ τὴν *σύν*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τέλεον ποιῶ, τέλεον ἀπεργάζομαι*. Ὡς οὐδέτ. ἢ μέσ. *τέλεος ἢ τέλειος εἶμι, τέλεος γίγνομαι, τελέως ἢ τελείως ἔχω*. Τὸ σύνθ. *τελειοποιῶ—τελειοποιούμαι* μγν.

Τελευτάω-ῶ (=τελειώνω, ἀποθνήσκω). Τὸ ἕνεργ. ὁμαλόν. Ἐκ τῆς μέσης φωνῆς ὁ μέσ. μέλλ. *τελευτήσομαι* καὶ ὡς παθ. Ὁ μέσ. ἕνεστ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *τελετώ ξυαντόν*, ὃ δὲ παθ. *τελετώ ὑπό τινος* (=φονεύομαι ἀπὸ κάποιου). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ παθ. ἄορ. *ἐτελευτήθην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μγν. *ἀτελεύητος*.

Θ. *τελευτα-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *τελευτή*, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ *τελευταίος*. [ΧΡΗΣΙΣ. Ἐκ τῆς συνήθους φράσεως *τελετώ τὸν βίον* (=τερματίζω τὴν ζωὴν μου) καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἄντικ. *βίον* προήλθεν ἡ σημασία τοῦ *τελευτῶ=ἀποθνήσκω*. Ἡ μτχ *τελευτῶν* προσδιορίζουσα χρῆνικῶς ῥήμα (*τελευτῶν λέγω*) ἰσοδυναμεῖ πρὸς χρονικὸν ἐπίρρ. ἢ ἐμτροθέτητον προσδιορισμὸν=τελευταῖον ἢ εἰς τὸ τέλος λέγω. Τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ συνώνυμος μτχ. *πανόμενος* καὶ ἡ ἀντιθ. ἀρχόμενος (*πανόμενος λέγω=εἰς τὸ τέλος λέγω—ἀρχόμενος λέγω=κατ' ἀρχάς, κατὰ πρῶτον λέγω*), [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρόθ. ἀπὸ καὶ ἐν: Ἐπιτελευτῶ εἰς τι (ἀμτβ.)=καταλήγω εἰς κάτι Ἐντελευτῶ=ἀποθνήσκω εἰς ἕνα τόπον ἢ μέσα εἰς μίαν οἰανδήποτε κατάστασιν (εὐημερίαν, δυστυχίαν κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄντιω. *ἐξεργάζομαι, λήγω, παύω καὶ παύομαι, περαίνω, τελεόω-ῶ, τελέω-ῶ*. Ἄντι τοῦ *τελευτῶ τὸν βίον* λέγεται *τὸν βίον ποιῶμαι, ἀποθνήσκω* καὶ κατ' εὐφημιῶν *ἀπογίγνομαι, ἀποίχομαι*. Ὡς παθ. φέρονται καὶ αἱ περιφρ. *τελευτῆς τυγχάνω* καὶ *ἀποθνήσκω ὑπό τινος*. [ΑΝΤΙΘ. *ἄρχομαι—γίγνομαι, ζῶ*.

Τελέω ῶ (=1) φέρω εἰς πέρας, 2) καταβάλλω τέλος, δασμόν,

**Ἀνόμαλα ῥήματα*—Ν. Φραγκίσκου

β) πληρώνω, ἐξοδεύω]—πρτ. ἐτέλεον-ουν, μέλλ. συνηρ. τελῶ, ἀόρ. ἐτέλεσα, πρκμ. τετέλεκα, ὑπερσ. (προ)ετετελέκειν (προὔτετελέκειν). Παῦ. τελέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐτελέομην-οῦμην, μέσ. ἀόρ. ἐτελέσαμην, παθ. μέλλ. (ἀπο)τελεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτελέσθην, πρκμ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. σύνθ. (ἀπ. ἐπ.)ετετελέσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἔνεργ. μέλλ. τελέσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τελοῦμαι (τελεῖ, τελεῖται κλπ.).] [ΠΑΡΑΓ. τελετή, τελεσιγῆρα (ἐνν. ἱερά=εὐχαριστήριος θυσία δι' εὐτυχίαν), τελεστικὸς (=κατάλληλος διὰ μῆσιν, μυστικός), ἀτέλεστος, ἐπιτελεστόν, ἡμιτελεστος καὶ τὰ μτγν. τελεστήριον (=τόπος πρὸς μῆσιν, ὅπως ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος εἰς τὴν Ἐλευσίνα), τελεστής (=μυσταγωγός, ἱερεὺς τὸ θηλ. τελέστρια), τελέστωρ (=τελεστής), ἐπιτέλεισις, ἀποτελέσις, ἀποτελέσμα.

Θ. τελεσ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (τὸ τέλος, γεν. τέλοσ-ος τέλεσ-ους. Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ὁ ἔνεστ. τέλοσ-ω=τέλεω-ῶ. Κατὰ τὰ ἐκ ἀγγολογῆν οὐσιαστικῶν κανονικῶς προερχόμενα συνηρ. εἰς-εω ῶ. (κράτος=κρατέσ-ω κρατέω-ῶ, ἄνθος=ἀνθέσ-ω ἀνθέω-ῶ κλπ) ἐσχηματίσθησαν καὶ τὰ ἄλλα συνηρ. ῶ. εἰς-εω ἐξ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθ. μὴ σγυμολήκτων εἰς-ος ἦ ων-ονος (πλοῦτος=πλουτέω-ῶ, σφῆρα=σφαιροτέω-ῶ κλπ.). Ὁ μέλ. σχηματίζεται περιπτώμενος (τελῶ), ὅπως καὶ τὸν ῶ. ἀέσομαι-οῦμαι, ἐλαύνω, ἐμέω-ῶ, καλέω-ῶ, τὰ ὁποῖα βλ. Εἰς τὸν ἀόρ. τὸ διπλοῦν σ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καταλήξεως (ἐτέλεσα) ἠλοποιήθη χωρὶς ἔκτασιν τοῦ παρὰ τὸν χαρακτήρα σ. Τὸ ῶ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀμτβ., ὅτε=ρθάνω (Θουκ. Β', 97,1, Δ' 78,5). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐπί, ἀπό, ὑπό, συνδία-, συναπο-, εἰς, ἐκ, σύν, πρὸς. πρὸ: Διατελέω-ῶ (ἀμτβ.)=διαρχῶ, εἰμυ. Ἐπιτελέω=ἐτελέω, φέρω εἰς τέλος. Ἀποτελέω=ἵποτελέωνω, συμπληρώνω, ἐκπληρώνω. Ὑποτελέω (ἐπί φέρον καὶ δαμῶν)=πληρώνω. Συνδία τελέω=ἐξικολουθῶ μέχρι τέλους. Εἰσ τελέομαι-οῦμαι (ἀποθ. παθ.)=μισοῦμαι, κατηγοροῦμαι εἰς τὰ μιστήρια. Συντελέω=πληρώνω. Προστελέω (ἐπί μισθοῦ)=πληρώνω ποσότη. Προτέλω=ἐληρώνω ὡς φόρον. (ἢ ἀπλῶς)=ἐληρώνω ἐκ τῶν προτέρων. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τέλος ἐπιτίθημι τινι, ἐπιτέλες ποιῶ, περαίνω καὶ τὰ συνών. (βλ. περαίνω). Παθ. ἐπιτελες γίνεταί τι (=ἐπιτελεῖται τι).

Τέμνω (=κόπτω, σχίζω)—πρτ. ἔτευνον, μέλλ. τεμῶ, ἀόρ. β' ἔτευμον, πρκμ. σύνθ. τέτιμχα. Μέσ. καὶ παθ. τέμνομαι, πρτ. ἐτεμνόμην, (ὡς μέσ. σύνθ. ὑπετενόμην), μέσ. μέλλ. (ὑπο)τεμνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐτεμόμην, παθ. μέλλ. (ἀπο)τιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμήθην, παθ. πρκμ. τέτιμχαι, παθ. ὑπερσ. ἐτετιμήμην, τετελ. μέλλ. (ἐκ)τετιμήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. ταυίας, τέμαχος (=τεμάχιον παστωμένον ψαριού), τέμενος (=μέρος γῆς ἀποκεκομμένον ἀπὸ κάθε ἄλλην χρῆσιν καὶ ἀφιερωμένον εἰς τοὺς θεοὺς=ἱερὸν ἔδαφος), τιμῆμα, τιμῆσις, τιμητός-ον, ἀτιμητος, νεοτιμητος, ἀποτιμητέον, τομεὺς (=τὸ μαχαίρι τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἢ φαλτσέττα), τομῆ [=1] κομὸς δένδρου μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τῶν κλάδων, 2) ἐγγείρησις], τομὸς-ἡ-ὸν (=κοπερός), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. τιμητός, τόμος [=1] κομμάτι, 2) μέρος βιβλίου ἢ συγγραμματος] καὶ τὰ μτγν. τιμητῆρ καὶ τιμητής.

Θ. τεμσ- (τέμσ-νος) καὶ τεμ- (ἔ τεμ-ον), ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μετὰπτωσιν τομ- (τομ εὐς), ταμ- (ταμίας) καὶ τιμ- (τιμη-θήσομαι, τιμη-σις κλπ.). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. ἐκ τοῦ τεμ- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. τ=τεμ-ν-. Εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡρόδ. τὸ ῶ. ἀπαντᾷ ὑπὸ τὸν τύπον τέμνω μετὰ ἀόρ. β' ἔταμον, ὁ ὁποῖος φέρεται καὶ εἰς τοὺς μτγν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἐπι-κατα-, ἐγκατα-, ἐν, ἐκ, σύν: Κατατέμνω=κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια. Διατέμνω=διαχωρίζω. Παρατέμνω=κόπτω εἰς τὰ πλάγια. Ἐπιτέμνω=1) τραυματίζω, 2) περικόπτω (πρβλ. ἐπιτομή). Ὑποτέμνω καὶ μάλιστα τὸ μέσ. ὑποτέμνομαι=π. περιβάλλω ἐμπόδια, διὰ τὰ ἀποκόψω κάτω. Ἐγκατατέμνω=σκάπτω ἐντὸς μεταλλείου περισσότερον ἀπὸ ὅσον πρέπει. Ἐγκατατέμνω=κόπτω εἰς τεμάχια κάτω

μεταξὺ ἄλλων. **Ἐκτίμνω* = κόπτω μὲ προσοχήν. *Συντίμνω* = περικόπτω (πρβλ. συντομία). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κατακόπτω, κρομαίζω, μερίζω καὶ τὸ μτγν. *τεμαρίζω*.

Τέρπω (=δίδω εὐχαρίστησιν) — μέλλ. *τέρωμαι*, ἄορ. *ἔτερωα*. Μέσ. *τέρωμαι*, παθ. ἄορ. *ἀ΄* καὶ ὡς μέσ. *ἐτέρωθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνερωι. πρτ. *ἔτερον*, μέσ. πρτ. *ἐτερόμην*, μέσ. μέλλ. *τέρωμαι*, καὶ οἱ τρεῖς ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. ἄορ. *ἀ΄* *ἔτερώμην* καὶ β΄ *ἔταρόμην*, παθ. ἄορ. *ἀ΄* *ἐτάρωθην* καὶ β΄ *ἐτάρην*, καὶ οἱ τέσσαρες ποιητ. [ΠΑΡΑΓ. *τερονός, τέρως, ἀτερπής* (=δυσάρεστος), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τερπωλή* (=τέρψις) καὶ τὸ μτγν. *τερπωλός* (=τερονός).

Θ. *τερπ.* καὶ *ταρπ.* Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *τερπ.* χωρὶς πρόσφ. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρῶθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ποιῶ τινι τέρωιν, τέρωιν παρέχω, εὐφραίνω, θέλω, κηλέω-ῶ* Τοῦ μέσ. *τέρωμαι* συνών. εἶναι ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, ἡδομαι, χαίρω. [ΑΝΤΙΘ. ἀνάω-ῶ, λυπέω-ῶ. Τοῦ μέσ. ἀνώμαι, ἄχομαι, λυποῦμαι.

Τεχνάομαι-ῶμαι (=κατασκευάζω μὲ τέχνην, κατορθώνω κατὰ μὲ τέχνην καὶ ἐπιτηδεύω) ἀ π ο θ. μ έ σ. μ έ έ ν ε ρ ο γ. δ ι α θ. — πρτ. *ἔτεχνάομην-ῶμην*, μέσ. ἄορ. *ἔτεχνησάμην*. Ὁ ἔνεστ. *τεχνῶμαι* σπανίως καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας = κατασκευάζομαι ἀπὸ τεχνίτην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. μέλλ. *τεχνήσομαι*, ποιητ., παθ. ἄορ. μὲ παθ. διάθ. *ἔτεχνήθην*, μτγν., πρkm. *τετέχνημαι*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *τέχνημα, ἐπιτέχνησις* (=ἐπιτόνησις), *ἀντιτέχνησις* (=τέχνασμα ἐναντίον ἄλλου τεχνάσματος) καὶ τὰ μτγν. *τεχνήμων* (=μὲ τέχνην κατειργασμένος), *τεχνητός*.

Θ. *τεχνα-* ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. *τέχνη* (ἐκ θ. *τεκ-* τοῦ *τίκτω*). *Ἐκ τοῦ *τέχνη* καὶ τὸ *τεχνήσις* καὶ *τεχνικός* καὶ τὰ ἐπιρρ. *ἀτεχνός* (ἐκ τοῦ *ἀτεχνός* = ἀνεπιτηδεύσις, ἀτέχνης) καὶ *ἀτεχνός* (ἐκ τοῦ *ἀτεχνής* = χωρὶς τεχνάσματος, ἄδολος) — *ἀτέχνης βαρυτόνως* ἀντὶ τοῦ ἀνευ *τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς* ἐπὶ δὲ τοῦ *προσωπομένου ἀτεχνός* ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς *τέχνη* γὰρ ὁ ἄδολος (Σουτὶδ σελ. 190, α΄). *Ἐκ τοῦ *τέχνη* ἐπίσης καὶ τὸ συνών τού *τεχνῶμαι τεχνάζω* (=μεταχειρίζεσθαι τεχνάσματα) καὶ μέσ. *τεχνάζομαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρῶθ. *ἐκ* καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *ἐπί*: **Ἐκτεχνάομαι-ῶμαι* = ἐπινοῶ τεχνάσμα. **Ἐπιτεχνῶμαι* = μηχανεύομαι, σοφίζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *μηχανάομαι-ῶμαι, τεχνάζω* καὶ *τεχνάζομαι, ἐπινοῶ, εὐρίσκω* καὶ *εὐρεῖσκω, σοφίζομαι, τεκταίνωμαι*. Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφραστικῶς *ἐπιτέχνησις γίγνεται* (Θουκ. Ζ', 70).

Τήκω (μτβτ. = λειώνω) — πρτ. (περι) *ἔτηκον*, ἄορ. σύνθ. *ἔηξα*, πρkm. ὡς μέσ. καὶ παθ. *τέτηκα* (=εἶμαι λειωμένος), ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἔτεήκειν*. Παθ. *τήκομαι*, παθ. ἄορ. *ἔτήχθην* καὶ συνηθέστερος ὡς β΄ *ἐτάκην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνερωι. μέλλ. *τήξω*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τήξομαι*, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. ἄορ. *ἔτηξάμην*, ποιητ. καὶ μτγν., παθ. μέλλ. β΄ *τακήσομαι*, παθ. πρkm. *τέτηγμαί*, καὶ οἱ δύο μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *τηκεδών* (=μέσον διὰ τὴν ἀδυνατίσθην κανεῖς σωματικῶς), *τηκτός, ἄτηκτος*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τήγανον* (=τὸ τηγάνι) καὶ τὸ μτγν. *τήξεις*.

Θ. *τηκ-* ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μεταπτώσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *τακ-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς πρῶθ. κατὰ, διά, περί, ἀπό, ἐκ, σύν: *Διατήκω* = λειώνω ἐντελῶς. *Ἀποτήκω* = ἀποχωρίζω μίαν ὕλην ἀπὸ ἄλλης διὰ τήξεως. *Ἐκτήκω* = λειώνω τελείως, καταστρέφω. *Συντήκω* = λειώνω μᾶζι εἰς ἐνιαῖον κράμα, συγχωνεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *διαλύω*. [ΑΝΤΙΘ. *πήγνυμι*.

Τηρέω-ῶ (=παρατηρῶ, φυλάττω, προσέχω) — πρτ. *ἔτηρεον-ουν*, μέλ. *τηρήσω*, ἄορ. *ἔτηρησα*. Παθ. *τηρέομαι-οῦμαι*, πρτ. *ἔτηρέομην-οῦμην*, μέσ. μέλλων *τηρήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἔτηρήθην*, παθ. πρkm. *τετήρη-*

μα. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. και ἔνεργ. ποικμ. *τετήρηκα* (τὴν πίστιν τετήρηκα, Παῦλος). Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ἀπαντᾷ και μέσ. τύπος τοῦ ῥ. ἐν συνθέσει *παρατηροῦμαι* («Γεωργὸς παραγενομένου σὺν πελέκει εἰς τὸν φολῶδον ὄφρος εἰστίχει *παρατηρούμενος*, ὄφως, ἂν ἐξίη, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ», Αἰσ. μῦθ. 96 και «οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν *παρατηρούμενοι* αὐτόν, Λουκᾶ ΙΔ', 1). [ΠΑΡΑΓ. *τήρησις, τηρέ- τέον* και τὰ μτγν. *τήρημα* και *παρατήρημα, παρατήρησις, ἐπιτήρησις, τηρητής* και *ἐπιτηρητής, τηρητικός*.

Θ. *τηρσ-* ἐκ τοῦ ποιητ. (ῥ, ἦ) *τηρός* (=φρουρός). Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτε. σιγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς *ος γεν. εσος-ους* (*ἄνθος-ἄνθεσος-ους* -*ἀνθέσ-ω ἀνθέ-ω-ῶ κλπ.*) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὸς προθ. διά, παρά, ἐπί, συμπαρα- και εἰς τοὺς μτγν. και μετὰ τὴν σὺν: *Διατηρέω-ῶ*=φυλάττω μετὰ προσοχήν, προσέχω. *Παρατηρῶ*=παρατηρῶ συνεχῶς κάποιον, φροντίζω δι' αὐτόν. *Συνηρῶ*=διατηρῶ καλά. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ἀθρέω-ῶ, δοῶ-ῶ, προσέχω τὸν ποῖν* ἢ ἀλλῶς *προσέχω, φυλάττω* και τὰ σπανιότερα και ροφλακίω-ῶ και *καρδοκέω-ῶ*.

Τιθάσεύω (=ἡμερώνω). Ἐκ τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ ἔνεστώς. Ἐκ τοῦ παθ. ὁ ἔνεστ. *τιθασεύομαι* και ὁ ὑπερσ. *ἐτειθασεύμην*. [ΠΑΡΑΓ. *τιθασεία*, τὸ ποιητ. *τιθασευτής* και τὰ μτγν. *τιθάσενμα, τιθάσεισις, τιθασεντικός, τιθασεντός*.

Θ. *τιθασεν-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *τιθάσος* (=ἡμερος). Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς *-εὺς* (*ἰππεὺς-ἰππεύω κλπ.*) [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. *ἡμερῶν-ῶ*, [ΑΝΤΙΘ. *ἀργιῶν-ῶ*.

Τίθημι (=θέτω, τοποθετῶ). Ὁ ἔνεστ. κλινεται ὡς ἐξῆς: Ὅριστ. τίθημι, τίθης και συνηρ. *τιθέ-εις-εις, τίθησι(ν), τίθεμαι, τίθετε, τίθεταισι(ν), ὑποτ. συνηρ. τιθή-ω-ῶ, τιθή-ης-ῆς, τιθή-η-ῆ, τιθήωμεν-ῶμεν, τιθή-ητε-ῆτε, τιθή-ωσι(ν)-ῶσι(ν), εὐκτ. τιθείην, -ης, -η κλπ., προστ. β' πρόσ. κατὰ τὰ συνηρ. τιθεε-ει, τιθέτω κλπ., ἀπαρέμφ. τιθέναι, μτχ. τιθεῖς-εἰσα-έν-ποτ. *ετίθην* (ετίθε-εις-εις, ετίθε-ει, ετίθεμεν, ετίθετε, ετίθεσαν), μέλ. *θήσω, ἄορ. α'* μετὰ χρον. χαρακτηριστὰ κατὰ ἀντὶ σ (βλ. και *δίδωμι* και *ἔθηναι*) *ἔθηκα* (ἔθηκας, ἔθηκε, ἔθηκαμεν, ἔθηκατε, ἔθηκαν και εἰς τὸν πληθυντ. (ὡς ἐξ ἄορ. β' εἰς τὸν ἐνικὸν ἔθην, ἔθης, ἔθη) ἔθε-μεν, ἔθετε, ἔθεσαν' (πρβλ. και *ἔδωκα*), ὑποτ. θή-ω-ῶ, θή-ης-ῆς, θή-η-ῆ, θή-ωμεν-ῶμεν, θή-ητε-ῆτε, θή-ωσι-ῶσι(ν), εὐκτ. θείην, θείης, θείη κλπ., προστ. θέε-θέτω κλπ., ἀπαρ. θείναι, μτχ. θεῖς-εἰσα-έν), ποικμ. *τέθηκα*. Μέσ. και παθ. *τίθεμαι* (τίθεσαι, τίθεται κλπ., ὑποτ. *τιθή-ωμαι-ῶμαι, τιθή-η-ῆ, τιθή-ηται-ῆται* κλπ. και κατὰ τὰ βαρύτερα *ἐπιτίθωμαι* μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. πρόσ. (ἐπι) *τίθωνται*, εὐκτικὴ *τιθείμην*, *τιθειῶ*, *τιθειτό* κλπ. και κατὰ τὰ βαρύτερα (παρα) *τιθοίμην* μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικ. *παραιτίθω*, προστ. *τίθεσο*, *τιθέσθω* κλπ., ἀπαρέμφ. *τίθεσθαι*, μτχ. *τιθέμενος-η-ον*), ποτ. *ἐτιθέμην* (ετίθεσο, ετίθειτο κλπ.), μέσ. μέλ. *θήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἔθημην* (ἔθου, ἔθετο κλπ., ὑποτ. *θή-ωμαι-ῶμαι, θή-η-ῆ, θή-ηται-ῆται* κλπ. και κατὰ τὰ βαρύτερα (κατὰ) *θωμαι* μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικ. *κατάθηται*, τὸ β' πληθ. *κατάθησθε* και τὸ γ' πληθ. *ἐπίθωνται*, εὐκτ. *θειίμην*, *θειῶ*, *θειτό* κλπ. και κατὰ τὰ βαρύτερα (ἐπι) *θιοίμην* μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικ. *ἐπίθω* και *δλόκληρον* τὸν πληθ. *ἐπι-θιοίμεθα, ἐπίθωσθε, ἐπίθω*, προστ. *θοῦ-θέσθω* (και σύνθ. *συν-θοῦ, ἐνθοῦ, εἰσθοῦ* κλπ., ἀλλὰ παρά-θου), ἀπαρέμφ. *θέσθαι*, μτχ. *θέμενος-η-ον*), παθ. μέλ. *τεθήσομαι*, παθ. παθ. ἄορ. *ετέθην*, μέσ. ποικμ.*

τέθημαι, παθ. ποικμ. κείμαι, ὑπερσ. ἐκείμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλωσιν *τίθημι* καὶ *διατίθημι* *ξυαντόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΥΤΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεστ. καὶ ποτ. τοῦ *τίθημι* σχηματίζεται συννηρημένως εἰς ἄλλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἐγκλ. (τιθέω-ῶ, ἐτίθειον-ουν κλπ., βλ. καὶ ἴσ ημ). Ἐπὶ πλῆον εἰς τοὺς μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸν ἄδρ. α' με χαρακτηριστῆρα κ *ἔθηκα*—ὁ ὁποῖος σχηματίζεται ὁμαλῶς εἰς δλόκληρον τὴν ὄριστ. (ἔθηκα-κας-κε, ἔθηκαμεν κατε-καν ἐῖδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν)—ἀπαντᾷ καὶ με χαρακτηριστῆρα σ *ἔθησα* καὶ πολὺ μεταγενεστέρως *ἔθεσα*, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ νεώτερος ἔνεστωτικὸς τύπος *θέτω*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης μετασχηματίζεται ὁ ποικμ. *τέθηκα* εἰς *τέθεικα* (α' αἰὼν πΧ.) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν μέσ. ποικμ. *τέθειμαι*, ὁ ὁποῖος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν *κείμαι* μετέλλαξε παλαιότερα τὴν μορφήν *τέθημαι* εἰς *τέθειμαι*. Δημιουργημα τῶν μτγν. εἶναι ὁμοίως καὶ ὁ τύπος τοῦ μέσ. ὑπερσυντ. (συν)εἰτεθείμην (ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἴνα, ἔάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυναγάγωγος γέννηται, Ἰωάν. δ', 22). [ΠΑΡΑΓ. *θεμέλιον*, *θέμις*, *θέσις*, *θεσμός* (=δικταῖς, νόμος, *θετέος-ον* (συν)θετέον, προσθετέον, ἀναθετέον, ἐπιθετέον) *θέτης* (νομοθέτης), *θετός*, *θήκη* (*διαθήκη*, *παρακαταθήκη*, *ὑποθήκη*, *συνθήκη*), *θήμα*, *ἀνάθημα* (=ἀφιέρωμα), *πρόσθημα*, *ἀνυπόθετος*, *ἀσύνθετος*, *πρόσθετος* ἢ *προσθετός*, *σύνθετος*, *ἐγκάθετος*, *ἐπίθετος* καὶ τὰ μτγν. *θέμα* καὶ *ἀνάθημα*.

Θ. *θη* (ἰσχυρόν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν *θε-* (ἀσθενές). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. με ἔνεστ. ἀναδιπλ. *θι-θη* καὶ κατ' ἀνομοίωσιν (βλ. σημ. σελ. 20) *τιθη*. Τὸ β' ἐν κόν τῆς ὄριστ. καὶ τὸ β' τῆς προστακ. τοῦ ἔνεστ. ὅπως καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐν κόν τοῦ ποτ. ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὰ συννηρημένα (*τίθης* καὶ *τιθεῖς*, *τίθε-εσι*, *ἐτίθε-εσι-εις*, *ἐτίθε-εσι*). Ὁς παθ. ποικμ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ τίθεμαι χρησιμοποιεῖται ὁ κείμαι, *ἐκείμην* [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ *τίθημι* καὶ *τίθεμαι*, διὰν λαμβάνω ἐν κατηγοροῦμένον τοῦ ὑποκειμένου ἢ τοῦ ἀντικειμένου των, ἢ διὰν προσδιορίζονται ὑπὸ ἐπίρρηματι, ἢ ἐμτροθ. προσδιορισμοῦ ἢ ἀπαρεμφ. ἔχουν τὴν σημασίαν τῆς θεωρ.-θεωροῦμαι. Οὗτοι *τίθεται ὁμολογῶν* ἢ *μη ἀποχορμόμενος*=θεωρεῖται ὡς παραδεγόμενος ἐκεῖνος πού δὲν δίδει ἀπόκρισιν εἰς τὸ ἐρώτημα, τὸ ὅποιον τοῦ ὑποβάλλεται *τίθημι σε οὐδὲν ἢ εἰς οὐδὲν ἢ οὐδαμοῦ*=οὐ θεωρῶ ἔνα ἠδενικόν. Ομοίως *τίθεμαι ἵνα νῶν ἢ παιδα-νῶν* ἢ *παιδα ποιῶμαι=νῶνθετῶ*. Ἰδιαιτέρα εἶναι ἡ σημασία μερικῶν φράσεων με τὸ *τίθημι* καὶ *τίθεμαι*: Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσάν *τίθεμαι* τὰ ὅπλα=1) παρατάσσομαι, 2) εἶμαι εἰς ἐπιφυλακῆν, 3) παρατάσσομαι εἰς μάχην, 4) βάζω κάτω τὰ ὅπλα μου, παραδίδομαι. *Τίθημι νόμον* (λέγεται διὰ τὸν νομοθέτην)=νομοθετῶ διὰ τοὺς ἄλλους *τίθεμαι νόμον* (ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου)=νομοθετῶ, διὰ τὸ ὑπαθῆναι καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοὺς νόμους αὐτοὺς. *Ἄγωνα τίθημι*=προκηρῶσσω καὶ διοργανῶν ἄγωνα. Ἄθλον *τίθημι*=ἀθλοθετῶ, ὀρίζω ὡς βραβεῖον. *Δίκην ἐπιτίθημι ἑνί=δίκην λαμβάνω* παρά τινος=τιμωρῶ κάποιον (τὸ παθ. *δίκην δίδωμι ἑνί*). *Γνώμην τίθεμαι*=ἐκφράζω τὴν γνώμην μου. *Τίθεμαι τὴν ψήφον*=ψηφίζω, ἐκδίδω ἀπόφασιν. Εἰς τὰ βιβλία τῆς Κ. Δ. *τίθεμαι τὰ γόνατα*=κλίνω τὰ γόνατα (Μάρκ. ιε, 19 καὶ κβ' 41). *Εὐ τίθεμαι τι=διευθετῶ*, τακτοποιῶ κάτι. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *μετά*, *παρά*, *ἀντί*, *πρό*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ὑπό*, *ἐπιδιά-*, *ὑπεκ-*, *προκατα-*, *προσανα-*, *παρακατα-*, *συνει-*, *ἐν*, *εἰς*, *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, *πρό* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐν τῇ ὑπερ: *Παρακατατίθεμαι* (ἀποθ. μέσ.)=ἐμπιστεύομαι κάτι εἰς τὰ χεῖρα κάποιου. Ἀποτίθημι=1) βάζω κατὰ μέρος (προβλ. τὰ νεώτερα ἀπόθεμα, ἀποθήκη), 2) ἐκθέτω βρέφος (προβλ. τοὺς ἀποθέτας τῆς Σπάρτης). Ἐπεκτίθεμαι τι (μέσ.)=μεταφέρω κάτι εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀπομακρύνω. *Συντίθημι*=συναριθμολογῶ, δημιουργῶ. (προβλ. *σύνθεσις*) τὸ μέσον *συντίθεμαι*=κάνω συμφωνίαν (προβλ. *συνθήκη*). Ἐπεκτίθημι=1) θέτω ὑπεράνω κάθε ἄλλου (πράγματος ἢ προσώπου), 2) ἀνεγείρω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘ. Ἐντὶ τὸ μέσ. *διατίθεμαι* λέγεται καὶ *διαθήκας ποιῶμαι* ἀντὶ τοῦ *συντίθεμαι*: *συνθήκας ποιῶμαι* (παθ. *συνθήκαι γίνονται*) ἀντὶ τοῦ *ὑποτίθημι ἑνί τι*: *ὑποθήκην παρέχω ἑνί*.

Τίκτω (=γεννώ· μτροφ. =δημιουργῶ, παράγω) — πρτ. *ἔτικτον*, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. *τέξομαι*, ἄορ. β' *ἔτεκον*, ποικμ. β' *τέτοκα*. Τὰ ἐλλειπόντια ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ γεννώ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλ. *τέξω* (ποιητ.), ἄορ. α' *ἔτεξα* (μτγν). Παθ. ἔνεστ. *τίκτομαι*, μτγν., μέσ. μέλλ. *τεκοῦμαι*, ποιητ., μέσ. ἄορ. α' *ἔτεξάμην* καὶ β' *ἔτεκόμην*, καὶ οἱ δύο ποιητ., παθ. μέλλ. *τεχθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἔτεχθην*, ποικμ. *τέτεγμα*, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *τέκνον*, *τέκτων*, *τέχνη*, *τοκεύς*, *τόκος* [=1] γέννα, 2) τὸ τέκνον, 3) μτροφ. ὅπως καὶ σήμερα=ὁ τόκος ἐκ χρημάτων κλπ.), *ἐπίτοκος* (εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ τοὺς μτγν. *ἐπίτεξ-ἐπίτεκος*), *πρωτοτόκος* (=ἡ διὰ πρώτην φοράν γεννώσα, ἡ «πρωτάρα»), *πρωτότοκος* (=ὁ πρῶτος ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους γεννηθεὶς), τὸ ποιητ. *τέκος* (=τέκνον), τὸ ποιητικὸν καὶ μτγν. *τοκάς-άδος* (κυρίως ἐπὶ ζώων=1) ἢ ἔγγυος, 2) ἐκείνη πού γεννᾷ καὶ ἐκείνη πού ἐγέννησε) καὶ τὰ μτγν. *τοκετός*, *δύστοκος*, *εὖτοκος*.

Θ. *τεκ-* ἐκ τοῦ ὀπίουον καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *τοκ-* καὶ *τε-*. Ἀπὸ τὸ θ. *τε-* προήλθε τὸ θ. τοῦ ἐνιστώτος, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν *τι-τε* καὶ δι' ἐναλλαγῆς τῆς θέσεως τῶν συμφώνων *τε=τικι-*. Ἡ μτγ. τοῦ ἔνεργ. ἄορ. β' οἱ *τεκότες* (1) εἰς θέσιν οὐαιμιστικῶν=οἱ *τοκεῖς*=οἱ γονεῖς. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀπό*, *συναπο-*, *ἐν*, ἐκ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν μετὰ: Ἄποικίω=παράγω, γεννώ. *Συναποικίω*=γεννώ συγχρόνως. Ἐκίκτω=τίκτω. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *γεννώ* (βλ. *γεννώ*), *φύτεύω* (πρβλ. οἱ *φύτεύσαντες*=οἱ γονεῖς).

Τίλλω (=μαδῶ). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστὸς σύνθ. *ἐκτίλλω*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. *ἔτιλλον*, μέλλ. (ἀπο-*τιλῶ*, ἄορ. (ἀπ)*τίλλα*. Μέσ. καὶ παθ. *τίλλομαι*, μέσ. μέλλ. (παρα)*τιλοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐτίλθην*, ποικμ. *τέλλμαι*, ὄλοι ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *τιλμός* (=τὸ μάδημα τῶν τριχῶν), *ἀπαράτιλος* (=ἔκεινος πού δὲν ἔχει μαδημένας τὰς τρίχας) καὶ τὰ μτγν. *τίλημα* (=κάθε τι πού ἐμαδηθῆ, τὸ «ξαντό»), *τίλος* (=κάθε τι πού ἠμπορεῖ νὰ μαδηθῆ), *τίλισ* (=μάδημα), *τιλτός* (=1) μαδητός, ξεφτυσμένος, 2) καθαρισμένον ἀπὸ τὰ λέπια καὶ παστωμένον ψῖρι).

Θ. *τίλ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *ι* *τίλι*=*τιλλ-*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *ἐκ* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν *κατὰ* καὶ ἀπὸ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ψιλῶ* ὦ. Τὸ *μαδάω-ῶ* (ἀμιβ.) εἶναι μεταγενέστερον.

Τιμάω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=ἀποδίδω τιμὴν, σεβασμὸν). Σχηματίζεται ὁμαλῶς καὶ εἰς τὴν ἔνεργητ. καὶ εἰς τὴν μέσην καὶ παθ. φωνήν. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάλυσιν *τιμῶ ἐμαντόν*. [ΠΑΡΑΓ. *τίμημα*, *τίμησις* (=ἐκτίμησις καὶ διατίμησις περιουσίας), *τιμητέος-ον*, *τιμητής* (=ὁ ἐκτιμητής), *τιμητικός*, *τιμητός* (*ἀγών*=δίκη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιβαλλομένη ποιητὴ δὲν προσεβλέπετο ἀπὸ τοὺς νόμους, ἀλλ' ὄριζετο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου), *ἀτίμητος* (*ἀγών*=δίκη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιβαλλομένη ποιητὴ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου), *πολυτίμητος*, *ἀνεπιτίμητος*, *προτιμητέος*.

Θ. *τιμα-* ἐκ τοῦ *τιμη* καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποιητ. ῶ *τιω*=*τιμῶ*. Ὁ μέσ. μέλλ. *τιμήσομαι* ἀπαντᾷ καὶ ὡς παθ. παραλλήλως πρὸς τὸν παθ. μέλλ. *τιμηθήσομαι*. [ΧΡΗΣΙΣ Ἄξια ἰδιαίτερας μνείας ἢ σημασίας τοῦ ῶ ἐπὶ δικαστικῶν ἐκφράσεων: Οὕτω ἐπὶ τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν δικαστοῦ: *τιμῶ τινί τινος* (π.χ.

1. «*Τεκεῖν μὲν ἐπὶ μητρόος, γεννήσαι δ' ἐπὶ πατρόος. Ἡ δὲ κοινή χοησις κοινοῦται ἀμφοῖν τῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς γένους ἀρχηγῶν τὰς εἰρημένας λέξεις γεννήτορας γὰρ αὐτοὺς φαμεν καὶ γειναμένους καὶ τεκότας*» (Εὐστάθιος).

φυγῆς=ἐπιβάλλω εἰς κάποιον τὴν ποινὴν ἔξορίας' ἐπὶ τοῦ προτεινόντος τὴν ἐπιβλητέαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ποινὴν κατηγοροῦν ἐπὶ ἀγώνων (ἢ δίκων) *τιμῶν*: *τιμῶμαι τινί τινα* (λ. χ. *θανάτου*=ἐκτιμῶ τὴν ποινὴν κάποιου ὡς ἀνευχομένην εἰς καταδίκην θανάτου=προτείνω ὡς ποινὴν κάποιου τὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ προτεινόντος διὰ τὸν ἑαυτὸν του κατηγορούμενον ἄλλην ποινὴν ἐκείνης, πού ἐπρότεινε ὁ κατήγορος, *τιμῶμαι* ἢ *ἀντιτιμῶμαι* ἢ *ὑποτιμῶμαι* ἐναντιῶ *τινος* (λ. χ. τῆς ἐν πρυτανείῳ ἀντίθεσως)=ἀντιπροτείνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου κάτι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς *προθ.* *ἀντί, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἐν, σύν, πρός, πρό* καὶ εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ μὲ τὴν *ἀνά, διά, ἐκ*: *Ἀντιτιμῶμαι*-*ῶ*=τιμῶ ἐκείνον, πού μὲ τιμῶ *ἀντιτιμῶμαι* (μέσ.) ὡς δικαστικὸς ὅρος ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου=ἀντιπροτείνω ἄλλην ποινὴν ἐκείνης, πού ἐπρότεινε ὁ κατήγορος. *Ἀποτιμῶ*=ὑποθηκεῖω κτήματα κατόπιν ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας των, *δανείζομαι* ἐπὶ ὑποθήκῃ *ἀποτιμῶμαι* (μέσ.)=δανείζω ἐπὶ ὑποθήκῃ *ἀποτιμῶμαι* (παθ.)=ἐκτιμῶμαι, διὰ τὰ ὑποθηκηνθῶ, ὑποθηκεύομαι. *Ἐντιμῶ*=συνυπολογίζω. *Προτιμῶ*=1) ἐπιβάλλω βιουτέραν ποινὴν ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ὀρίζει ὁ νόμος, 2) ἐπιδικάζω ὀφειλὴν εἰς τὸ δημόσιον. *Ἀνατιμῶ*=ὑψώνω τὰς τιμὰς *Διατιμῶ*=ὀρίζω τιμὰς. *Ἐκτιμῶ*, ὅπως σήμερα=ἐκτιμῶ, τιμῶ ὑπερβολικά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἐντιμὸν καθίστημι τινά, ἐντίμως ἔγω ἢ ἄγω τινά, τιμὴν φέρω τινί* (Ξεν. *Ἀναβ. Β'*, α, 17), *τιμὴν περιάτιμι τινί* (Ξεν. *Κυρ. Παιδ. Α'*, ε' 9), *τιμὴν περιτίθημι τινί* (Ἰσοκρ. 12, 145), *ἐν τιμῇ ἤρω ἢ ἄγομαι τινά* (Πλάτ. *Πολιτ.* σ. 558, ε). *Ἐπὶ* μέσης σημασίας ἀπαντᾷ ἢ περιέφο. *τιμὴν φέρομαι* (=ἀπολαύω τιμῆς). *ῶ*; παθ. *ἐντίμως ἔχω, ἐν τιμῇ ἄγομαι*.

Τιμωρέω-ῶ (=βοηθῶ καὶ σπανιότατα=ἐπιβάλλω τιμωρίαν εἰς κάποιον' τὴν τελευτήσαν σημασίαν ἔχει τὸ ῥ. κυρίως εἰς τὸν μέσον τύπον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται ὁμαλῶς καὶ εἰς τὴν ἑνεργητικὴν καὶ εἰς τὴν μέσ. καὶ παθ. φωνήν. Στερεῖται ἑνεργ. πτ. καὶ ὑπερσυντ. [ΠΑΡΑΓ. *τιμώρημα* [=1) βοήθεια, 2) ποινή], *τιμώρησις, τιμωρητέος-ιον, ἀτιμώρητος* καὶ τὸ ἕξ αὐτοῦ ἐπίφο. *ἀτιμωρήτως* καὶ τὰ *μτγν.* ἔφετιδὸν ῥ. *τιμωρησεῖω, τιμωρητής, τιμωρητικός.*

Θ. τιμωρός. Τὸ ῥ. εἶναι παρασυνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *τιμωρός* (τιμῶ-φορός=ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς, ὁ ἐκδίκητής), τὸ ὅποιον εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ *τιμῆ* καὶ *ῥοα*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ ἀσυνόληκτα οὐδέν. οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *ἄνθος ἄνθεος-ους*—*ἀνθέω-ἀνθῶ ω*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς *προθ.* *ἀντί* καὶ *πρό*: *Ἀντιτιμωρόσομαι-οῦμαι* (μέσ.)=ἀποδίδω τὴν τιμωρίαν, λαμβάνω ἐκδίκην. *Προτιμωρόω*=βοηθῶ προηγουμένος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *Ἀντί* τοῦ *τιμωρῶ τινι*=βοηθῶ τινά, λέγεται *τιμωρίαν ποιοῦμαι τινι, ἀμύναω, ἀρῆγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ*. *Ἀντί* τοῦ *τιμωρῶ τινά* καὶ συνηθέστερα *τιμωροῦμαι τινά* (=τιμωρῶ κάποιον) ἀπαντοῦν αἱ περιφρ. καὶ τὰ συνών. *τιμωρίαν ποιοῦμαι, τιμωρός γίγνομαι τινος, δίκην ἐπιτίθημι τινι, δίκην λαμβάνω παρὰ τινος, δίκην αἰρομαι παρὰ τινος* (Σοφ. *Ἠλ.* 34), *κολάζω, ζημιῶ, τίνομαι τινά*. Εἰς θέσιν παθ. φέρονται αἱ περιφράσεις *δίκην δίδωμι τινι, δίκην δίδωμι ὑπό τινος, τιμωρίας τυγχάνω ὑπό τινος, δίκης τυγχάνω ὑπό τινος, τιμωρίαν ὑπέγω, δίκην ὑπέγω* (Ξενοφ. *Ἑλλ. α'*, *Ἀναβ. Β'*, ε' 38).

Τίτω (=πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα)—πτ. (ἔξ-, ἀπ)έτινον, μέλλ. *τίσω* καὶ *τείσω*, ἄορ. *ἔτισα* καὶ *ἔτεισα*, πρκμ. (ἐκ)τέτικα. Ἐκ τοῦ μέσ. καὶ παθ.—μέσ. ἄορ. *ἔτεισάμην*, παθ. ἄορ. (ἔξ-, ἀπ)τείσασθην, παθ. πρκμ. (ἐκ)τέτισμαι, ὑπερσ. (ἔξ)ετεισίσθην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. μέσ. ἔνεστο. *τίνομαι* καὶ *τινῶμαι* (=κάνω κάποιον νὰ πληρώσῃ, ἐκδικούμαι), μέσ. μέλλ. *τίσομαι*, καὶ οἱ δύο ποιητ. Εἰς τοὺς *μτγν.* ἀπαντᾷ καὶ ἑνεργ. τύπος *τινῶν*. [ΠΑΡΑΓ. *τίσις* (κυρίως λέξις τῶν Ἰώνων χρησιμοποιοηθεῖσα καὶ ἀπὸ τοῦς Ἀττικοῦς), *ἐκτίσις* (=πληρωμή), *ἐκτισμα* καὶ τὰ *μτγν.* *ἀπόσις, ἐκτίσις* (=ὁ ἀποδότης) καὶ ὑπερεκτισίς.

Θ. τεί- ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μετέπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) τί-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστο. τί- μὲ τὸ πρόσφ. π=τίν-. Εἰς τὸν παθ. ἄορ. καὶ πρκμ. προσέλαβε σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολόγων, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ ἦτο σ (πρβλ. *τελέω-ῶ* θ. *τείσο-*, παθ. ἄορ. *εἰτέλοσθην* κλπ.). Εἰς τοὺς Ἀττικοὺς τὸ θε-

ματικὸν φωνῆεν· εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν πρτ. καὶ τὸν μέσ. παρακειμενον· ἀντιθέτως εἰς τοὺς ἐπικούς ποιητὰς εἶναι παντοῦ μακρόν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐραπο-, συνεκ-, προσαπο-, ἐκ· Ἐποίνω=πληρώνω ἐξ ὀλοζήθρον, Ἐκτείνω=τίνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντί τῶν μέσ. ἔνεστ. ἐνομαί (τινα), ὁ ὁποῖος εἶναι, ὅπως εἶδαμεν, ποιητικὸς, οἱ ἄντικοι, πεζογράφοι ἐκχρησιμοποιοῦν τὸ τιμωροῦμαι τινα καὶ τὰς περιφρ. δίκην λαμβάνω παρά τινος κλπ. (βλ. τιμωρέω-ω).

Τιτρώω-ω (=τρυπῶ). Ὁ ἔνεστ. ἄχρηστος. Τὸ δ. ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἄορ. (συν)έτριψα (ὁ ἄπλους εἶναι μτγν.), τὸν παθ. πρκμ. τέτριψαι καὶ τὸν ὑπερσυντ. (συν)ετειρήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τὸν Ἡρόδ. φέρεται τύπος τοῦ δ. τετραίνω καὶ εἰς τοὺς μτγν. τετραίνω καὶ τιτρώω-ω—ἐνεργ. μέλλ. τρήσω, μτγν., μέσ. ἄορ. ἐτειρηνάμην ποιητ. καὶ ἐτριψάμην μτγν., παθ. ἄορ. ἐτειράνθημι καὶ ἐτρήθημι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. τρηθῆς (Πλάτ. Πολιτ. 279, ε'), τρητός, ἄτριτος, τὸ ποιητ. ἀμφίτριος-ῆτος (κυρίως ἐπίθ. τοῦ οὐσιαστ. πέτρα=βράχος, διάτριτος, σπήλαιον μὲ δύο εἰσόδους) καὶ τὰ μτγν. διάτρισις, διάτριτος, ἀδιάτριτος, ἡμιτρις (=μισοτρυπημένος).

Θ. τρω, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ποιητ. ῥ. τρωω (τρω-ῖω-τέρωω τρωω)=τα λαιπωρῶ (λατιν τεγ-ο) Ἀπὸ τῶ θ. τρω· κατὰ μεταπτώσιν τρω τρω· (πρὸ σημάτου τρω-) καὶ μὲ τὸν ἔνεστωτ. ἀναδιπλασιασμόν εἰς τοὺς μτγν. τρω-τρω·. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ σύν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ-μὲ τὴν διὰ (διατριθῶν καὶ διατριθῶ) καὶ ἐκ (ἐκτριθῶ=διατριπῶ). (ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τρυπάω-ω.

Τιτρώσσω (=τραυματίζω, πληγώνω)—πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλλ. (κατα)τιρώσω (ὁ ἄπλους εἶναι ποιητ.), ἄορ. ἐτρώσα. Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐτειτρώσομαι, παθ. μέλλ. τρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτρώθημι, πρκμ. τέτρωμαι, ὑπερσυντ. ἐτειτρώμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρκμ. τέτρωκα καὶ ὑπερσυντ. ἐτειτρώκειν. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τρώσομαι, ποιητ., καὶ τετελ. μέλλ. τετρώσομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. τραῦμα (ἴων. τραῦμα καὶ ὀρθότερον τραῦμα), τρωτός, ἄτρωτος καὶ τὰ μτγν. ἐκτρωμα (=τὸ προώρως γεννώμενον παιδί, τὸ ἄλλως ἐξάμβλωμα), ἐκτρωσις (=πρόωρος γέννησις), ἐκτρωτικός.

Θ. τρω· (πρβλ. τὸ ἰωνικὸν τραῦμα), τὸ ὁποῖον εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ θ. τρα· τοῦ τι τρώω. Τὸ θ. τρω· μὲ τὸν ἔνεστ. ἀναδιπλ. =τιτρω- καὶ τὸ πρόσφ. σκ·=τιτρώσκ·. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ σύν Συντιτρώσσω=τραυματίζω εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τραυματίζω.

Τλάω-ω (=ὑπομένω, τολμῶ). Τὸ δ. ποιητ. Εἰς τοὺς ἄντικούς πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. β' ἔτλην (ὡς ἀπὸ ἔνεστ. τλήμι) εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ τὸ ἀπαρέμφ. ([ἀνα]τλήναι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ἔνεστώς ἄχρηστος καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τοὺς μτγν. Ἄντ' αὐτοῦ ἐχρησιμοποιοεῖτο ὁ πρκμ. τέτληκα ἢ τὰ συνωνύμα (βλ. ἐν τέλει), μέσ. τλήσομαι, ποιητ., ἄορ. ἔτλησα, μτγν., πρκμ. καὶ ὡς ἔνεστ. τέτληκα, ποιητικὸς καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. τλήμων (=ἔκεινος ποῦ ὑποφέρει, ὁ δυστυχής).

Θ. τἄλα· (πρβλ. τἄλας) καὶ κατὰ μεταπτώσιν (βλ. σημ. σελ. 29) τλα· (πρβλ. τὰ ποιητ. ἐπίθ. πολύτλας καὶ τλήμων, ὅπου τὰ τλα·=τλη·). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἀνά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνέχομαι, καρτερῶ, περιορῶ, τολμῶ, ὑπομένω, φέρω.

Τολμάω-ω (=εἶμαι τολμηρός, θαρραλέος)—παρατατ. ἐτόλμαον-ων, μέλλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα, πρκμ. τετόλμηκα. Ἐκ τῆς παθητ. φωνῆς μόνον ὁ ἄορ. (προε)τολμήθημι (προδτολμήθημι), πρκμ. τετόλμημαι. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ.

τόλμημα, τόλμησις, τολμητέον, τολμητής, τὸ ποιητ. τολμητὸς καὶ τὸ ἐκ τοῦ τολμητής μτγν. παράγωγον τολμητίας.

Θ. τόλμα· ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἢ) τόλμα (εἰς τοὺς ποιητὰς τόλμη καὶ εἰς τοὺς μτγν. τόλμη καὶ τόλμα (=πᾶνται τόλμα μαθητῶν). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντι, ἀπό, πρό: Ἀντιτολμῶ-ω=δεικνύω τόλμην ἀπέναντι τοῦ τολμητοῦ. Ἀποτολμῶ=κυριεῖω κατὰ μετὰ τόλμην. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τόλμαν παρέχω ἢ παρέχομαι ἢ ἔχω, τόλμη χρῶμαι, τολμητὸς εἰμι, ἀνέχουμαι, κατερω, περὶ ἧσθε, ἐποιέμεν, φέρω. Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφρασις τόλμα γίγνεται | ΑΝΤΙΘ. δέδοκα, ὀκνέω-ω, ὀρρωδέω-ω, πτήσσω, τρέμω, φοβοῦμαι.

Τοξεύω [=1] ὀπίτω βέλος με τὸ ξον, 2) φονεύω με τὸ τόξον]—πρτ. ἐτόξευον, ἄορ. ἐτόξευσα. Παθ. τοξεύομαι, παθ. ἄορ. ἐτοξεύθη. | ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. τοξεύσω, ποιητ. καὶ μτγν., παθ. μέλλ. τοξευθήσομαι, πρμ. τετόξευμαι, καὶ οἱ δύο μτγν. | ΠΑΡΑΓ. τόξευμα, τὸ ποιητ. τοξευτός, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τοξευτής καὶ τὰ μτγν. τοξεία (=ἡ τέχνη τοῦ τοξότου), τόξευσις, τοξευτικός.

Θ. τοξεν- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (το) τόξον, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τοξότης καὶ τοξικός-ἡ ὄν (=ἐκείνος που ταιριάζει εἰς τὸν τοξότην, ὁ ὄπλισμός τοῦ τοξότου ὡς οὐσιαστ. ἢ τοξική (ἐνν. τέχνη)=ἡ δεξιότης τοῦ τοξότου ἐπίσης τὸ οὐδέτ. τὸ τοξικόν (ἐνν. φάρμακον)=τὸ δηλητήριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἤλειπαν τὰ βέλη τῶν τοξῶν· πρβλ. τὰ σημερινὰ τοξίχη, τοξικά φάρμακα, τοξικομανῆς κ.ά.δ.). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστ. εἰς -ενς (βασιλεύς-βασιλεύω, ἱππεύς ἱππεύω κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, διά, ἀντι, ἀπό, ἐκ: Διατοξεύομαι (ἀπό, τοῦ ὁποίου ἀπεντῆ μόνον) ὁ μέλλ. διατοξεύομαι)=διαγωνίζομαι εἰς τὸ τόξον. Ἀνιτοξεύω=τοξεύω αὐτὸν πού με τοξεύει. Ἀποτοξεύω=ἐξακοντίζω κατὰ ὡς βέλος. Ἐκτοξεύω=ὀπίτω βέλος ἀπὸ κάπου. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τοξεύμασι χρῶμαι (Θουκ. Ζ, 70).

Τοπάζω, βλ. ὑποτοπέω-ω.

Τραγωδέω ὦ [=1] παίζω τραγωδίαν, δρᾶμα, 2) διηγούμαι ἢ ἀπαγγέλλω κατὰ τρόπον τραγικόν, (με πάθος)—πρτ. ἐτραγώδισον-ου. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ὁ ἐνεστώς τραγωδέομαι-οῦμαι (=γίνομαι ὑπόθεσις τραγωδίας) καὶ ὁ πρμ. τετραγώδημαι. | ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. τραγωδήσω, ἄορ. ἐτραγώδησα. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ τραγωδῶ ἔλαβε τὴν σημερινὴν σημασίαν, τοῦ τραγουδῶ, ἄδω. | ΠΑΡΑΓ. τὰ μτγν. τραγώδημα, τραγώδητις, τραγώδητός.

Θ. τραγωδε-. Τὸ ὄ. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ τραγῶδός (τραγός-ἄδω), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τραγός, δηλ. τράγου ὀδή, διότι οἱ τραγουδισταὶ οἱ μετέχοντες τῆς διονυσιακῆς ἑορτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας προήλθεν ἡ τραγωδία, ἐφόρουν τραγός, δηλ. δέρματα τράγων. Ἐσχηματίσθη δὲ τὸ τραγωδῶ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμῶληκα οὐσιαστικά εἰς -ος γεν. σο-ος-ους (κράτος-κράτος-ος-ους=κρατέω-ω). | ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἐκ: Ἐκτραγωδέω-ω=περιγράφω μετὰ τραγικὸν τρόπον, μεγαλοποῦ. Ἐξ αὐτοῦ τὸ μετὰ διπλὴν σύνθεσιν σημερινὸν διεκτραγωδῶ=περιγράφω ἢ διηγούμαι λεπτομερῶς μετὰ τραγικὸν τρόπον.

Τραυματίζω (=πληγώνω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον σύνθ. κατατραυματίζω, πρτ. καίτραυματίζον, ἄορ. ἐτραυματίσα, πρμ. τετραυμάτικα. Παθ. τραυματίζομαι, παθ. ἄορ. ἐτραυματίσθη, πρμ. (κατα)τετραυμάτισμαι (ὁ ἄπλοτὸς εἶναι ποιητικός). | ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. τραυματισμός.

Θ. τραυματίζ- (τραυματιδ-ζ-) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ (τὸ) τραῦμα (τραῦμα), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τραυματίας. Το ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόλλητων (ἐρίς- ἐρίδ-ος- ἐρίδ-ζ-ω- ἐρίζω). | ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατά. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τιρώσσω Ὡς παθ. τοῦ ὄ. φέρονται καὶ αἱ περιφράσεις τραῦματα ἔχω ὑπὸ τινος καὶ τραῦματα λαμβάνω.

Τραχύνω (=κάνω κάτι τραχύ, σκληρύνω). Ἐκ τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ ἔνεστώς. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς παθητ. ἄορ. *ἐτραχύνθη* καὶ *πρηνι. τετραχυσμαι* (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. *τετραχύνθαι*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. *πρηνι. τετράχυνκα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *τραχυντικός, τράχυσμα, τραχυσμός*.

Θ. *τραχύν*· ἐκ τοῦ ἐπιθ. *τραχύς*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. *j-τραχύνj*. Μετὰ τὴν ἀφοριστικὴν τοῦ *j* πρὸς τὸ *n* καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν (βλ. σημ. σελ. 15) τοῦ θ=τραχύνν=τραχύν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με τὰς προθ. *διά, ὑπό* (*ὑποτραχύνω*=δίδω τραχεῖαν οἰσθησίν), *ἐκ* καὶ ὡς ἀποθ. με τὴν κατὰ (*κατατραχύνω*=σκληρύνωμαι πολὺ) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τραχὺ ἀπεργάζομαι τι*. Ὡς ἀμτβ. *τραχύς εἰμι, τραχὺς γίγνομαι, τραχέως ἔχω*.

Τρέμω (=τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου, τρομάζω). Εἰς τοὺς ἀπτ. πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστώς. Ὁ πρτ. *ἔτρεμον* ποιητικός. Τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *τρόμος*, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ποιητ. ῥ. *τρομέω-ῶ* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐπίθ. *τρομερός*.

Θ. *τρεμ* (λατίν tremo). [ΣΥΝΘ. Με τὴν προθ. *ὑπό*: Ὑποτρέμω=τρέμω ὀλίγον, ἕλαφρά [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δέδοικα, δκνέω ῶ, θρωδέω-ῶ, πήσσω, φοβοῦμαι*. Ὡς μτβ. τοῦ ῥ. εἶναι αἱ περιφράσεις *τρέμον παρῶν ἡ ποιῶ*. [ΑΝΤΙΘ. *τολμάω ῶ*.

Τρέπω [=1] στρέφω, γυρίζω, 2)τρέπω εἰς φυγὴν, νικῶ]—πρτ. *ἔτρεπον*, μέλλ. *τρέψω*, ἄορ. *ἔτρεψα*, παρακειμ. *τέτροφα*. Μέσοι καὶ παθ. *τρέπομαι*, πρτ. *ἔτρεπόμην*, μέσοι. μέλλ. *τρέψομαι*, μέσοι. ἄορ. *ἔτρεψάμην* (τινὰ=ἀπεμάκρυνα ἀπ' ἐμοῦ κάποιον, τὸν ἔτρεψα εἰς φυγὴν), μέσοι. ἄορ. β' *ἔτραπόην* (εἰς τι, πρὸς τι, ἐπὶ τι=1) ἔστρεψα τὸν ἑαυτὸν μου εἰς κάτι, 2) χωρὶς προσδιορισμὸν=ἔτρεψα τὸν ἑαυτὸν μου εἰς φυγὴν (Θουκυδ. 44 «χρόνον μὲν πολλὸν ἀντίειχον» ἔπειτα ἔτραπόντο οἱ Κορίνθιοι καὶ ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον»), παθ. ἄορ. α' *ἔτρεφθην* καὶ β' *ἔτράπην*, πρηνι. *τέτραπμαι* (-ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε καὶ *τετράφατε, τετραμμένοι εἰσίν*), μέσοι. ὑπερσυντ. *ἔτειτράμην* (-ψο, -πτο, -μμεθα, -φθε, *ἔτειτράφο* ἢ *τετραμμένοι ἦσαν*). Τὸ μέσο. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἐπιτρέπω ξυαντόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεργ. ἄορ. β' *ἔτραπον*. Εἰς τοὺς μτγν. παθ. μέλλ. β' *τραπήσομαι* καὶ *τετελ*, μέλλ. ὡς παθ. *τετράφομαι*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ὁ παθ. ἄορ. β' *ἔτράπην* ἔχει καὶ μέσην σημασίαν (*λέων ἐξελθεῖν μὴ δυνατόν ἐκ τῆς ἐπαύλειος γεωροῦ πρώτον μὲν τὰ ποίμνια διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἔτράπη* (=ἔτρεψεν ἑαυτόν, ἔστράφη, Αἰσώπ. μῦθ. 250). Μεταγενέστερος ὁμητικὸς τύπος *τροπόω-ῶ* (ἐκ τοῦ παραγώγου τοῦ τρέπω *τρόπος*) ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ *τρέπω*=τρέπω εἰς φυγὴν, νικῶ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ μέσον *τροποῦμαι* (τινα, πρβλ. Ἀπολυτικίον ἀγ. Δημοτρίου «πάντα τὰ ἔθνη τροπούμενον»). [ΠΑΡΑΓ. *εὐτράπ-ελος* [=1] εὐμετάβλητος, ἀστείος, εὐστροφος, 2) ἀρχαιολόγος, *τρεπίον* καὶ *ἐπιτρεπίον, εὐτρεπής* (=ἔτοιμος), *δυσσώπτρεπτος, τροπαῖον ἢ τρόπαιον* (=σημείον τῆς τροπῆς, δηλ. τῆς ἥτης τῶν ἔχθρῶν), *τροπή* καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθ. (*ἀποτροπή, ἐπιτροπή, ἀνατροπή, προτροπή* κλπ.), *ἀνατροπέυς, ἐπίτροπος, πολύτροπος* [=1] εὐστροφος, πανούργος, 2) ποικίλος], τὰ ποιητ. καὶ μτγν. *τρόπις-ιδος* (=ἡ καρίνα τοῦ πλοίου), *ἐντροπή* καὶ τὰ μτγν. *τρεπτός* (πρβλ. τὸ σημερινὸν *ἐπιτρεπτός, τρέψις, ὑποτροπή*).

Θ. *τροπ*-κοι κατὰ μετὰπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *τροπ-* (τρόπ-ος) καὶ *τραπ-* (*εὐτράπην, εὐτράπ-ελος*. Πρβλ. καὶ *στρέφω* καὶ *τρέφω*). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *χω-*

ρίς πρόσφωμα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, παρά, περί, ἐπι, ἀπό, ἐπεκ-
προσπο-, ἐν, ἐκ, πρὸς, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν μετὰ, ὑπό, σύν: Διο-
τρέπω=ἀποτρέπω Παρατρέπω=τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν.
Περιτρέπω=ἐπισύρω ἐναντίον μου, κατὰ τῆς κεφαλῆς μου. Ὑπεκτρέπω καὶ κυριὸς
εἰς τὸν μέσο. τύπον ὑπεκτρέπομαι=στρέφω τὰ νῶτα, ἀπισύρομαι. Ἐγτρέπω καὶ
μάλιστα εἰς τὸν μέσο. τύπον ἐντρέπομαι (τινος)=στρέφομαι πρὸς κάποιον, ἀπο-
νέμο σβασμόν). Προστρέπομαι ὡς παθ.=παρασύρομαι ὡς μέσο.=ἐπισύρω ἐναν-
τίον μου. Ὑποτρέπομαι (ἀποθ.)=γυρίζω ὀπίσω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι
τοῦ τρέφω φρονίον αἰ περιφράσεις τροπὴν ἢ προστροπὴν ποιούσιν, τροπήν τινος
ποιῶ, ἀνατροπέω τινὸς εἰμι. Ἐπὶ μέσῃ; σημασίας τροπὴν ἔχω (ἐπὶ τῶν ἀστέ-
ρον). Παθ̄ τροπὴ γίγνεται.

Τρέφω (=δίδω τροφήν, ἀνατρέφω)—πρτ. ἔτρεφον, μέλλ. θρέψω,
ἄορ. ἔθρεψα. Μέσο. καὶ παθητ. τρέφομαι, πρτ. ἐτρεφόμην, μέσο. μέλλ.
καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, μέσο. ἄορ. ἐθρεψάμην, παθητ. μέλλ. τραφήσομαι,
παθητ. ἄορ. ἀ' σπάνιος ἐθρέφθην καὶ συχνότερα β' ἐτρέφην (καὶ ὡς μέσο.
σύνθ. διετρέφην=διέθρεψα τὸν ἑαυτόν μου), ποικμ. τέθραμαι (-ψαι,
-πται, -μμεθα, -φθε, τεθραμμένοι εἰσίν), ὑπερσυντ. ἐτέθραμην (-ψο,
-πτο, -μμεθα, -φθε, τεθραμμένοι ἦσαν). Τὸ μέσο. αὐτοπαθὲς καὶ ἀνα-
τελνόμενος τρέφω ἑμαυτὸν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς
καὶ ἔνεργ. ποικμ. τέτροφα. [ΠΑΡΑΓ. Θρέμμα (=ἔζων οἰκόσιτον, μα-
νάρι), θρεπτικός-ον, θρεπτικός, (τὰ) τροφέα (=ἡ ἀμοιβὴ τοῦ τροφέως
ἢ τῆς τροφῆς), τροφεύς, τροφή (ἐκ τοῦ ὁποίου τρόφιμος), τροφός, ἐδ-
τραφῆς (=καλοῦθρεμμένος), τὸ ποιητ. (τὰ) θρέπτρα (=τροφεία) καὶ τὰ
μτγν. θρο-πίος (ὡς οὐσιαστ.=δούλος ἀναθρεμμένος εἰς τὸ σπύτι τοῦ
κυρίου του), θρεπτάριον (=θρεφτάρι), θρέμις.

Θ. θρεφ καὶ διά τὸ φ=τροφ-, ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μετάπτωσιν (βλ. ση-
σελ. 29) θροφ-(τροφ) καὶ θραφ-(τραφ-). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. τρεφ. χωρὶς προσφ. Τὸ
θ τοῦ θεματικῶ, ὅπου ἠκολούθει τὸ διασὺ φ, ἐτρέπη εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν τ
(τρέφω ἄλλα θρέψω). Εἰς τὸν παθ. ἄορ. α' ἐθρέφθην, τὸ β' πληθυντ. πρὸς. τοῦ
παθ. ποικμ. τέθραφθε καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. αὐτοῦ τέθραφθαι διετηρήθη τὸ θ, διὰ τὰ
μη συμπίπτουν πρὸς τοὺς ἀντιστοίχους τύπους τοῦ τρέπομαι. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς
προθ. ἀνά, διά, παρά, ἀντί, ὑπό, συμπαρα-, συνεκ-, ἐν, ἐκ, σύν: Παρατρέφω=ἀνα-
τρέφω εἰς μάτην, τοῦ κάκου. Ἀντιτρέφω=τρέφω ἑκείνον. ποῦ μὲ ἀνέθρεψε.
Ὑποτρέφω=ἀνατρέφω κρυφά, ὑποθάλλω [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. οὐίω.

Τρέχω (ὄσως καὶ σήμερον)—πρτ. ἔτρεχον, μέσο. μέλλ. συνηρ. καὶ
ὡς ἔνεργ. δραμοῦμαι, ἄορ. β' ἔδραμον, ποικμ. σύνθ. δεδράμηκα, ὑπερ-
συντ. (παρ)εδεδραμήκειν. Ἐκ τῆς παθητ. φωνῆς μόνον ὁ ποικμ. (ἐπι)δε-
δράμηται. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μέσο. μέλλ. θρέ-
ξομαι καὶ ἔνεργ. ποικμ. (ἀνα)δέδραμα. [ΠΑΡΑΓ. τροχός (=ἐκείνος
ποῦ τρέχει) κατόπιν=κάθε στοργύλον ἢ κυκλικὸν πρῶγμα), ἐκ τοῦ
ὁποίου τὰ ῥ. τροχάζω (=τρέχω ὡσάν τροχός, τρέχω γρήγορα) καὶ τρο-
χίζω (=δένω κάποιον εἰς τὸν τροχόν, βασυνίζω), δρομέυς, (κατὰ, διά,
ἐπί, ὑπό, ἐκ)δρομή, δρομικός (πρβλ. τὸ σημερινὸν ἐκδρομικὸν σωμα-
τεῖον), δρόμος, τὸ ποιητ. δράμημα ἢ δρόμημα, τὸ ποιητ. καὶ μτγν.
(ὁ, ἡ) δρομάς-άδος (=ὁ κύκλος ποῦ στρέφεται γρήγορα), τρώχισ (=ἀγ-
γελιαφόρος, ταχυδρόμος), τρώχος [=1] τρέξιμον, 2) τόπος διὰ τρέξι-
μον] καὶ τὰ μτγν. δραμητέον, δρόμων-ωνος (=εἶδος ἐλαφροῦ καὶ εὐ-
κινήτου πλοιαρίου, κορβέτα).

Θ. τρεχ-. (ἐξ ἀρχικοῦ θρεχ- πρβλ. τὸν ποιητ. μέσο. μέλλ. θρέχ-σομαι=θρέσο-
μαι), τροχ-, δραμ- καὶ δραμς- (πρὸ συμφώνου δραμη-, δρομ-). Τὸ ῥ. κατὰ ταῦτα
εἶναι ἑλλειπτικόν. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἐπι, ἀπό,
ὑπό, ἐπεκ-, ἀνεκ-, συνεκ-, ἐκ, σύν, πρὸς, πρὸ, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μὲ τὴν μετὰ

καὶ ὑπὲρ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀντί. Ἀποτρέχω=φεύγω ἀπὸ κάποιου τρέ-
χων. Ὑποτρέχω=1) εἰσοδύναμι δρομαίως κάποιου, 2) ἐμποδιζῶ, ἀνακοπῶ κά-
ποιον, 3) κολακεύω, ἀπατῶ. Μετατρέχω=τρέχω νὰ μεταφέρω κάτι εἰς κάποιον.
Ἐπιστρέχω=ὑπερβαίνω, παραβαίνω. Ἀντιτρέχω=διαγωνίζομαι μὲ κάποιον εἰς
τὸν δρόμον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντι τοῦ τρέχω ἀπαντοῦν αἱ περιφράσεις
δρόμω ἴμαι, δρόμον ποιοῦμαι, δρόμω χρῶμαι, δρόμω χωρῶ, δρόμω θέω καὶ τὰ
συνὸν ἔλαινον καὶ θέω, ἐκ τῶν ὁποίων το θέω εἶναι καὶ περισσώτερον ἰσχυροῦτον
τοῦ τρέχω ἰδίως εἰς φράσεις ὅπως δρόμω θέω κ. ἄ. ὁ. Ὡς παθ. δρόμος γίγνεται
(Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. Α', β', 17). Ἄ τι τοῦ κατατρέχω λέγεται καὶ καταδρομήν
ἢ ἐπεκδρομήν ποιοῦμαι, τῶν ὁποίων παθ. εἶναι καταδρομή ἢ ἐπεκδρομή γίγνεται.

Τρέω (=τρέω ἀπὸ τὸν φόβον μου, δειλιάζω). Τὸ ὄ. εἶναι
ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. Ἔτρεσα.
[ΠΑΡΑΓ. ἄτρεστος καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τρήρων-ωνος (ἐπίθ. κυ-
ρίως τῆς περιστερῆς=ἡ δειλή).

Θ. τρεσ-. Εἰς τὸν ἔνεοτ. ὁ χαρακτὴρ σ ἀπεβλήθη μετὰ τὸ φωνηέντων.
Εἰς τὸν ἄορ. ἔτρεσα σα ἐγένεν ἀπλοποιήσις τῶν δύο σ (ἔτρεσα) χωρὶς ἀπληρω-
ματικὴν ἔκτασιν. Ἡ μτγ. ὁ τρέσας=ἐκείνος ποῦ ἐτρέπετο εἰς αὐτὴν ἐπὶ τῆ
πειδιον τῆς μάχης ἀπὸ φόβον, ὁ δειλός. Εἰ: τὴν Σπάρτην εἰς θεοὶν περίπου οὐ-
σιαστικοῦ (Ἀριστόδημος ὁ τρέσας). Εἰς τοὺς μτγν. ἔλαβε καθαρῶς οὐσιαστικὴν
ὕψιαστικὴν καὶ ἐπὶ τὸ κομικώτερον ἐλέχθη τρεσᾶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.
δέδοικα, δειλιάω-ῶ, δυνέω-ῶ, ὄρωδῶ ὦ, πτήσσω, φοβῶμαι. [ΑΝΤΙΘ. θαρσέω-ῶ
ἢ θαρσῶ-ῶ, τοιμάω-ῶ.

Τρίβω (=τρίβω, φθείρω)—πρτ. (δι)έτριβον, μέλλον (δια-, κατα)
τρίβω, ἄορ. ἐτρίβα, πρkm. (δια)έτριφα. Παθ. τρίβομαι (ὡς μέσ.
σπανιώτατον σύνθ. μὲ τὴν κατὰ καὶ ἐν), πρτ. (δι)ετριβομένη, μέσ. μέλλ.
ἀπλοῦς τρίβομαι (ὡς παθητικὸς) καὶ σύνθ. προστριβομαι (τί τινα, μέ-
σος), μέσ. ἄορ. (ἀπ)ετριψάμη(τι), παθητ. μέλλ. β' (κατα-, ἐκ)ετριψήσομαι,
παθητ. ἄορ. α' ἐτριψθήν καὶ β' σύνθ. (δι-, κατ-, συν-)ετριβήν, παθητ.
πρkm. ετριψίμαι (ὡς μέσ. σύνθ. ἐνέτριμαι, -ψαι, -πται, -μιαθα,
-φθε, ἐντετριμμένοι εἰσὶν καὶ ἰων. ἐτετριφαται). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.
Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλ. α' τριψήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. τρῆβῆ καὶ
τὰ σύνθ. διατριβή, ἀποτριβή, (ὁ)τριβων-ωνος (=τριμμένον, ἐφθαα-
μένον ἐπανωφόρον), τριμῶς (=τριβος=τριμμένος δρόμος, πολυσύχνα-
στος) περίτριμμα (=δόλιος, πυνούργος ἄνθρωπος), τριψικ, ἀτριβίς
(δός), ἐντριβής, ἀτριπτος, ἐπίτριπτος (=ὁ ἄξιος νὰ γίνῃ τριμματα, ὁ
δόλιος ἄνθρωπος), παιδοτριβής (=διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς), τὰ
ποιητ. (ὁ καὶ ἡ) τρίβων (=τριμμένος εἰς κάτι, ἐμπειρος' ἔξ αὐτοῦ
τὸ ὄ. τριβωνεύομαι (=μεταχειρίζομαι τεχνάσματα), τριπήθ-ῆρος (=
γουδοχέρι), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τριμμα (=κάθε τι τριμμένον' μτφο.
=πεπειραμένος ἄνθρωπος, πανούργος), ἐντριμμα, παράτριμμα (=φλό-
γωσις τῶν μερῶν ἀπὸ ἱπασίαν ἢ μεγάλην ὀδοπορσίαν, τὸ σύγκμα),
τριπίεον, τριπήριον (=ὁ τρίπτυς), τρίπτης (=εἰδικὸς εἰς τὸ τρίψιμον
τῶν λουμένων, ὁ ὑπρέτης τῶν λουτρῶν), τριπίος.

Θ. τρῆβ- (λοχρόν) καὶ τρῆβ- (ἀσθενές) ἔξ ἀρχικοῦ τρε-, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ
ὄ. τρῆω (τρε) ἰωτέρω τρῆω λατιν. τερο)=τρίβω, θλίβω, ταλαιπωρῶ. Ἐκ τοῦ
ἀσθεοῦς θ. τρῆβ ὁ ἔνεοτ. πρkm. (δια)ετρίφα ὁ παθ. μέλ. β' (κατα)ετριψήσομαι,
ὁ παθ. ἄορ. α' καὶ β' ἐτριψθήν—(κατ-)ετριβήν καὶ τὰ σύνθ. παρά ετριβής,
ἐντριβής. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατὰ, διά, ἐπί, ἀπό, ἀποδια-, ἐνδια-, συν-
δια-, συνπει-, προασα-, ἐν, ἐκ, σύν, πρὸς καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ τοὺς μτγν.
καὶ μὲ τὴν παρῶ: Ἄνατριβω=1) χαϊδεύω, καθαρίζω μὲ τὸ τρίψιμον. Διατριβω
(συνήθως τὸν χρόνον ἢ ἀπολύτως)=1) περῶν, χῶν τὸν καιρὸν μου' 2) δια-
τριβω εἰπὶ τινι=ἀπασχολοῦμαι μὲ κάτι. Ἀποτριβω=καθαρίζω μὲ τὸ τρίψιμον

τὸ μέσον ἀποτρέβομαι=ἐξαλείφω. Ἐντρέβω=τρέβω ἐπάνω εἰς κάτι (λ. γ. εἰς τὸ πρόσωπον καλλυντικά, βάζω φτυσιδία τὸ ἐντρέβω καὶ συνηθέστ. τὸ μέσ. ἐντρέβομαι πληγὰς=διατίσσω νὰ ξολίσουν κάποιον). Ἐκτρέβω=τρέβω δυ-
 'ατὰ καὶ μὲ τὴν τριβὴν παράγω κάτι. Παρατρέβω=τρέβω ἐπάνω εἰς κάτι
 τρέβω ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Συνών. τοῦ τρέβω εἶναι ἀφανίζω καὶ
 (βλ. ἀφανίζω). Ἄντι τοῦ διατρέβω ἀπαντᾷ ἡ περίφρ. διατριβὴν ποιοῦμαι (=χρο-
 νοτριβὴ) καὶ διατριβὴν ποιοῦμαι περί τι (=ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι). Παθ. διατριβὴ
 γίγνεται (=χρονοτριβὴ ἢ ἀσχολῆσις γίνεται). Ὡς μτβ. φέρονται ἀι περιφρα-
 σεις διατριβὴν ἐμποῶ (=προκαλῶ χρονοτριβὴν) καὶ διατριβὴν παρέγω (=προ-
 καλῶ εὐθυμίαν). Εἰς τοὺς μτγν. ἡ περιφρασις τριβάς ποιῶ τι=ἀναβάλλω τὴ
 τριβάς ποιῶ τῷ πολέμῳ).

Τροχάζω, βλ. *τρέχω*.

Τρυπάω-ῶ (ὄψω καὶ σήμερα)—μέλλ. (ὑπο)τρύπησω, παθ. πρκμ.
τετρώπημαι. [ΠΑΡΑΓ. *τρύπανον, τρυπητής*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τρί-
 πημα* καὶ τὰ μτγν. *τρώπησις, τρυπητέον, τρυπητός*.

Θ. *τρύπα*· ἕκ τοῦ οὐσιαστ. *τρώπα* γεν. *τρώπης*, τὸ ὅποιον παρήχθη ἀπὸ
 τὸ ποιητ. ῥ. *τρώω* (=τρέβω, φθείρω). Βλ. καὶ *τιρώω-ῶ* καὶ *τροχῶω-ῶ* [ΣΥΝΘ.
 Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ κατά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τιρώω-ῶ*.

Τρυφάω-ῶ (=1) ζῶ μὲ ἀπαλαύσεις, 2) ὑπερηφανεύομαι, καμα-
 ρώω)—ἄορ. (ἐν)τερύφησα, πρκμ. *τετρώφηκα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ.
ἐτρώφασον-ων, μέλλ. (ἐν)τερύφῃσω. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *τρώφημα*
 (=καμάρι) καὶ τὰ μτγν. *ἐντρώφημα, ἐντρώφησις, ἐντρωφητής*.

Θ. *τρυφα*· ἕκ τοῦ *τρυφή* καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποιητ. ῥ. *τρώω* (=τρέβω,
 φθείρω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ ἐν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν *τρυφῇ*
εἶμι, τρυφῇ χρῶμαι, εὐπαθέω-ῶ, ἡδυπαθέω-ῶ, χλιδαίνομαι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ
 ὑπερηφανεύομαι βλ. συνώνυμα εἰς ῥ. *ἀλασεύομαι*. [ΑΝΤΙΘ. *εὐτέλωσ διατῶμαι*
 —*ταπεινόματι-οὔμαι*].

Τρυχώω-ῶ (=καταπονῶ, φθείρω, ἐξαντλῶ). Εἰς τοὺς ἀττικούς
 πεζογρ. τὸ ἔνεργ. πάντοτε σύνθ. καὶ μόνον εἰς τὸν μέλλ. *ἐκτροχῶσω*
 καὶ τὸν ἄορ. *ἐξετρώχασα*. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ πρκμ. *τετρώγωμαι*
 (=εἶμαι ἐξηντημένος). Τὰ λοιπὰ ἕκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ
 ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἔνεστώς *τροχῶω-ῶ* καὶ παθ. ἄορ.
ἐτρωχώθην. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *τρώχωσις*.

Θ. *τροχο*· ἕκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (τὸ)τρώχος γεν. *τρώχους* (=ῥάκος, κου-
 ρέλι) καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ συνών. τοῦ *τροχῶω* ὃ *τρώω*, τοῦ ὁποίου εὐχρηστος εἰς
 τοὺς πεζοὺς μόνον ὁ παθ. πρκμ. *τέτρωμαι*. Ἐκ τοῦ τρώω τὸ οὐσιαστ. *τρώπα*
 (βλ. *τροπάω-ῶ*), *τρώπανον* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἐπιθ. *ἀτρωτος* (=ἀκαταπό-
 νητος, ἀκατάβλητος· πρβλ. τὴν σημερινὴν φράσιν «κατέβαλα ἀτρώτους κό-
 πους»). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἕκ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἀφανίζω, ἐκτρέβω,*
τρέχω, φθείρω.

Τρύχω (=καταπονῶ, φθείρω, ἐξαντλῶ). Ἐκ τῆς ἔνεργ. καὶ παθ.
 φωνῆς ἀπαντοῦν εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους μόνον οἱ ἐνεστῶτες *τρύχω*
 καὶ *τρώχομαι*. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν τύπων τοῦ *ἐκτροχῶω-ῶ*
 καὶ τῶν λοιπῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν.
 καὶ ἔνεργ. πρτ. (κατ)έτρωχον καὶ παθ. *ἐτρωχώμην*.

Θ. *τρώχ*· (βλ. *τροχῶω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. μὲ τὴν
 προθ. *κατά* (πρβλ. τὸ σημερινὸν «κατατρώχεται ὑπὸ νευρασθενείας»). [ΠΕ-
 ΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *τροχῶω-ῶ*.

Τρώω βλ. *τροχῶω-ῶ*.

Τρώγω (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ=τρώγω ὄμους καὶ σκληροὺς καρπούς,
 ῥοκανίζω)—μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *τρώξομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ.

ἄορ. α' ἔτρωξα, ποιητ. καὶ μτρν., ἄορ. β' ἔτραγον, ποιητ. Ἐκ τοῦ παθητ. ὁ παρακείμε. *τέτρωγμαι* ποιητικὸς. [ΠΑΡΑΓ. *τρώγημα* (=ξηροὶ καρποὶ τρωγόμενοι μετὰ τὸ κυρίως φαγητόν, ἄλλως *ἐπιφορημάτα*), *τρωκτὸς* (καὶ μάλιστα τὸ οὐδέτ. τοῦ πληθυντ. *τρωκτὰ*=*τρώγηματα*), *τῶ ποιητ.* καὶ *μτρν.* *τρώγος*, (τὰ) *τρωγάλια* (= *τρώγηματα*), *τρώκτης* (= *φραγῆς*) καὶ τὰ *μτρν.* *τρώγλη* (= *φαγωμένον μέρος τοίχου ἢ ἐδάφους, κενόριος ἢ ποτικτόρημα καὶ γενικῶς κάθε τρυῖπα ἢ σπήλαιον*), *τρωκτικὸς* (ἐκ τοῦ *τρώκτης*), *τρώξ-τρωγός* (= ἡ μυία τῶν ὀσπριῶν), *τρωξάλλιδος* (= εἶδος ἀκρίδος, ἣ ὁποία κατατρώγει τὴν γλόην), *τρώξιμος*, *τρώξις*, *σκοτιτρώκτης* (= ὁ τρώγων τὰ σκῆτη, δέρματα).

Θ. *τρωγ.*, ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ μειάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *τρωγ.* Ὁ ποιητ. καὶ *μτρν.* τύποι εἰς τοὺς ἀττ. πεζογρ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἑσθίω. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ὑπὸ καὶ εἰς τοὺς *μτρν.* καὶ τὴν κατά: Ἐπιτρώγω=χοῦστοτρώγω, τρώγω τὰ ὀρεκτικὰ μτρφ.=ἐπιφέρω διάβρωσιν, φθοραν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ἑσθίω.

Τυγχάνω (=ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, συναντῶ τυχαίως)—*πρτ.* *ἐτύχανον*, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. *τεύξομαι*, ἄορ. β' *ἐτύχον*, *πρκμ.* *τετύχηκα*, ὑπερσ. *τετυχηκὸς ἦν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μεταγενεστ. καὶ σπάνιος *πρκμ.* *τέτευχα*, *παθ.* ἔνεστ. (ἐν) *τυγχάνομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτενξάμην*, *παθ.* ἄορ. (ἐν) *εἰτεύχθην*, *παθητ.* *πρκμ.* (ἐπι) *τέτευγμα* [ΠΑΡΑΓ. *τύχη*, ἐκ τοῦ ὁποίου *ἀτυχῆς*, *δυστυχῆς*, *εὐτυχῆς* καὶ τὰ *μτρν.* ἀνέντευκτος (=1) ἐκείνος πού δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ, ὁ ἀπρόσιτος, 2) ὁ ἀδέκαστος), *τευκτός*, *ἀνεπίτευκτος* (=ἀνεπιτυχῆς' σήμερον=ἐκεῖνος πού δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχῃ), *τεῦξις*, *ἐντευξις*, *ἐπίτευξις*.

Θ ἀρχικὸν *τευχ.* καὶ κατὰ μεταπτώσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *τευχ.*, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ πρόσφ. *ε-τεuchs*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *τευχ.* μὲ τὸ πρόσφ. *ν* *πρὸ* τοῦ χαρακτικῆος καὶ τὸ *ar* μετ' αὐτὸν=*τε-ν χα-αr*=*τευχαν*. Ὁ μέλλ. *τεύξομαι*, ὅπως καὶ αἱ μέσ. καὶ *παθ.* χρόνοι τῶν *μτρν.*, ἐσηματίσθη ἐκ θ. *τευχ.* (*τευχ-σομαι*=*τεύξομαι*, *ε-τευχ-σομην*=*εἰτενξάμην* κλπ.) τοῦ ποιητ. ὁ. *τεύχω*=κατωσκενάζω (*πρβλ.* *τέχος*, *ἐπίτευγμα*). Τὸ οὐδέτ. τῆς *μτρ.* τοῦ ἄορ. β' *τὸ τυχόν* εἰς θεῖον ἐπιγρ.=κατὰ *τυχην*, ἴσως. [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ *τυγχάνω* συντάσσεται 1) μὲ *γεν.*=ἐπιτυγχάνω κατὰ 2) μὲ *δοτ.*=συναντῶ κάποιον, 3) μὲ *κατηγορημ. μτρ.* τοῦ ὑποκειμένου, *διε* τὸ μὲν ὁ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπιγρ. (=τυχαίως) ἢ ἐμπρόθετον *πρσδοιορ.* (κατὰ *τύχην*), ἢ δὲ *μτρ.* μὲ ὁ. *ἑτυγχάνομεν περιπατοῦντες*=*τυχαίως ἐπεριπατούσαμεν* *πρβλ.* καὶ *λανθάνω*). Ἰδιάζουσα ἡ σημασία τοῦ ὁ. εἰς περιφράσεις δικανικὰς. Οὕτω *δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος*=*δίκην δίδωμι τινι*=*τιμωροῦμαι ἀπὸ κάποιου*. Ἐνεργ. τῶν τοιούτων περιφρ. εἶναι *δίκην λαμβάνω παρὰ τινος* καὶ *δίκην ἐπιτίθημι τινι* (βλ. *δίδωμι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς *πρσθ.* κατὰ, *παρὰ*, *πρὸς*, *ἐπί*, *ἀπὸ*, *ἐν*, *σύν*, *πρὸς*: *Κατατυγχάνω*=*ἐπιτυγχάνω* τὸν σκοπὸν μου. *Παρατυγχάνω*=*συμβαίνει* νὰ εἶμαι πλησιῶν *παρόν.* *Προτυγχάνω*=*ἐπιτυγχάνω*=*συναντῶ*. *Προστυγχάνω*=*ἐπιτυγχάνω*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐφικνοῦμαι (τινος). Ἄντι τοῦ *ἐντυγχάνω*, *συντυγχάνω*, *πρτυγχάνω* *τινὶ* λέγεται καὶ *ἐνευξιν ποιοῦμαι τινι* (=συναναστρέφομαι κάποιον) καὶ *ἀπαντῶ τινι*. [ΑΝΤΙΘ. *ἀμαρτάνω*, *ἀποτυγχάνω*, *σφάλλομαι*.

Τυμπανίζω (=κτυπῶ μὲ τύμπανον ἢ τύπανον, δηλ. ξύλον, κόπανον: φονεύω μὲ κόπανον). Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογραφῶσιν πάντοτε *σύνθ.* καὶ μόνον εἰς τὸν ἔνεργ. ἄορ. *ἀπειτυμπάνισα* ἢ τὸν *παθ.* ἄορ. α' *ἀπειτυμπανίσθη* καὶ τὸν *παθ.* *πρκμ.* *ἀπειτυμπάνισμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεστ. *τυμπανίζω* καὶ *ἀποτυμπανίζω*, *πρτ.* *ἐτυμπανίζον* καὶ *ἀνετυμπανίζον*, μέλλ. *τυμπανιῶ* καὶ *ἀποτυμπανιῶ*. *Παθ.* ἔνεστ. *τυμπανίζομαι* (=ξύλοκοποῦμαι μέχρι θανάτου' εἰς τὴν Κ. Διαθήκην=ἀποκεφαλίζομαι), *πρτ.* *ἐτυμπανίζομην*, *παθ.* ἄορ. *ἐτυμπανίσθη* (ἄλλοι δὲ *ἐτυμπανίσθησαν*,

ἐποίσθησαν κλπ., Παῦλος), παρακείμε. *τετυμπάνισμαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τυμπανισμὸς* καὶ *ἀποτυμπανισμὸς* (=1) κροῦσις τῶν τυμπάνων, 2) θανάτωσις διὰ τοῦ κολάνου καταφερομένου κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ μελλοθανάτου], *τυμπανιστῆς* (=τυμπανοκροῦστής).

Θ. *τυμπανίζ-* (*τυμπανιδ-ζ*) ἐκ τοῦ *τύμπανον* (=ξύλον, κόπανον). Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὁδονομικὰ ἔργα (*ἔρις-ἐριδ-ος*—*ἐριδ-ζ-ω* ἐριζέω). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ἀπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *παῖω ῥοπάλω ἢ ξέλω, πατάσσω*, *πλήττω*, *τύπω*.

Τύπω (=κτυπῶ, πληγώνω)—πρτ. *ἔτυπον*, μέλλ. *τυπήσω*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων *παίω, πατάσσω* καὶ τῶν περιφρ. *πληγὰς δίδωμι ἢ ἐντείνω ἢ ἐντριβίω*. Οὕτω ἀντὶ τοῦ μέλλ. *τυπήσω* ἀπαντᾷ συνήθως ὁ *παίω*, ἄορ. *ἐπάταξα* καὶ *ἐπαίω* καὶ *πληγὰς ἔδωκα ἢ ἐπέτινα ἢ ἐπέριψα*, παρακείμε. *πληγὰς δέδωκα ἢ πέπληγα*. Παθ. μόνον ὁ ἐνεστικός *τύπτομαι* (ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ ὡς μέσ.=τύπτομαι, στήθοκοποῦμαι). Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνων. *παίωμαι, πατάσσομαι, πλήττομαι*. Τὸ παθ. ἐκφέρεται καὶ διὰ τῆς περιφράσεως *πληγὰς λαμβάνω ἢ τοῦ ὄ. πλήττομαι* (μέλλ. *πληγὰς λήψομαι ἢ πληγήσομαι*, ἄορ. *πληγὰς ἔλαβον ἢ ἐπλήγην*, πρκμ. *πληγὰς εἴληφα ἢ πέπληγμα*). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. *τύπω*, μτγν., ἄορ. *ἀ' ἐτύπησα* καὶ *β' ἔτυπον*, ποιητ. καὶ μτγν., πρκμ. *τέτυφα* καὶ *τετύπηκα*, μτγν., μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τυπήσομαι ἢ τυπήσομαι*, μέσος ἄορ. *ἀ' ἐτυπώμην*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐτύφθη* καὶ *ἐτυπίσθη* καὶ *β' ἐτύπη*, πρκμ. *τέτυμαι* καὶ *τετύπημαι*. [ΠΑΡΑΓ. *τύπος* (=κτύπημα· ἐξ αὐτοῦ ὄ. *τυλόω-ω*=δίδω τυπών, μοσφῆν, σχῆμα, σφραγίζω), *τύμπανον* καὶ ποιητ. *τύπανον, τυπητέος*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τυπὰς-ἄδος* (=σφυρὶ) καὶ τὸ μτγν. *τύψις* (=κτύπημα).

Θ. *τυπ-* (προβλ. *τυπ-η*=κτύπημα, *τύπ-ης*=ἐκεῖνος πού κτυπᾷ καὶ τὸν ποιητ. καὶ μτγν. ἄορ. *β' ἔτυπον*). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ πρόσωφ. τ: *τυπι-*. Ἐκ τοῦ *τυπι-* μὲ τὸ πρόσωφ. ε προήλθε νέον θ. *τυπιτε* (πρὸ συμφώνου *τυπιτ-* οὕτω ἐνεργ. μέλλ. *τυπήσω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ἀντί: *Ἀντιτύπω*=ἀποδίδω τὸ κτύπημα εἰς αὐτόν, πού μὲ κτυπᾷ. ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. *τύπω* λέγεται ἢ περιφρασις *πληγὴν παρέχω* καὶ *πληγὰς ἐμβάλλω* καὶ τὰ συνώνυμα *μαστιγῶ-ω* κλπ. (βλ. *μαστιγῶ-ω*).

Τυραννεύω (=εἶμαι τύραννος, διοικῶ τυραννικῶς)—ἄορ. *ἐτυραννεύω*, πρκμ. *τετυράννευκα*. Παθ. *τυραννεύομαι* (=κυβερνώμαι ἀπὸ τυράννου). Τὰ ἔλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. *ἀτυράννευτος*.

Θ. *τυραννευ-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *τύραννος*. Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ *βασιλεύω*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρόθ. κατὰ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τύραννός εἰμι, δυναστεύω, τυραννέω-ω*. Ἐπὶ μβτβ. ἐννοίας φέρεται ἢ περιφρασις *τυραννὸν τινα καθίστημι*.

Τυραννέω-ω (=τυραννεύω)—πρτ. *ἐτυράννεον-ουν*, ἄορ. *ἐτυράννησα*. Παθ. *τυραννέομαι-οῦμαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τυραννήσομαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. *τυραννηθήσομαι* καὶ *παρκμ. τετυράννημαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ἐφετικὸν ὄ. *τυραννησεῖω* καὶ τὸ ῥηματ. ἐπίθ. *τυραννητέον*.

Θ. *τυραννε-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *τύραννος*. Τὰ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. σιγμολήκτα οὐσιαστ. εἰς ος-γεν. ος-οσ-οις (κράτος-κράτεος-οις=οις-κρατέω-ω). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ

τὴν πρόθ. *κατά*: *κατατιραννέω-ῶ*=διοικῶ με βίαια μέσα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *τιραννέω*]

Τυφλόω-ῶ (=τυφλώω). Τὸ ὄ. ποιητ. Εἰς τοὺς ἀπτ. πεζογρά-
φους ἐκ τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ ἔνεστ. σύνθ. *ἐκτυφλόω-ῶ*. Παθ. *τυφλό-*
μαι-οῦμαι, παθ. ἄορ. *ἐκτυφλώθην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς
ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν ὁμαλῶς σχηματιζόμενοι ὅλοι οἱ
ἐνεργ., μέσ. καὶ παθ. χρόνοι. Εἰς τοὺς μτγν. φέρεται καὶ τύπος ἀμτβ.
τυφλώωτιω, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐπιθ. *τυφλός* κατ' ἀναλογίαν
τοῦ ἐκ τοῦ *λιμός* (=πεινά) ὁ *λιμώωτιω* καὶ *ὄνειρος-ὄνειρώωτιω*: [ΠΑ-
ΡΑΓ. Τὰ μτγν. *τύφλωσις*, *ἐκτύφλωσις* καὶ *ἀποτύφλωσις*, *τυφλωτικὸ*:
(προβλ. τὸ σημερινὸν *ἐκτυφλωτικὸν φῶς*).

Θ. *τυφλο-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *τυφλός*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ἐκ καὶ εἰς τοὺς
μτγν. καὶ μετ' ἢν ἀπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπι ἀμτβ. σημασίας ἀπαντοῦν
αἱ περιφρ. *τυφλός εἰμι*, *τυφλὸς γίγνομαι*, *τυφλῶς ἔχω*.

Τυφόω-ῶ (=γεμίζω) κατ' ἀπὸ τύφων, ἀπὸ καπνόν' μτφρ.=τυ-
φλώω τὸν νοῦν ἀπὸ ἀλαζονείαν, μωρίαν). Τὸ ὄ. ποιητ. Εἰς τοὺς ἀτ-
τικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ πρξμ. *τετύφωμαι* πάντοτε ἐπὶ τῆς μτφρ.
σημασίας τοῦ ἤματος (=εἶμαι πλήρης ἀλαζονείας, εἶμαι παράφρων).
Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνανούμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν.
φέρονται ὅλοι οἱ τύποι τῆς ἐνεργ. καὶ παθητ. φωνῆς σχηματιζόμενοι
ὁμαλῶς.

Θ. *τυφο-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ὁ) *τύφος* (*τύφω*)=καπνὸς καὶ μτφρ.=ἀλαζονε-
α, οἷσις (μετὰ τῆς ὁποίας μάλιστα συνάπτεται εἰς τοὺς μτγν., ὅπως εἰς τὴν φρῶ-
σιν *ἀπέβαλε τὸν τύφον καὶ τὴν οἴησιν*), Λευκανικός, [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. με-
τ' ἢν πρόθ. ἐκ: *Ἐκτυφώμαι-οῦμαι* (παθ.)=εἶμαι ἀλαζών, ματαιόδοξος. [ΠΕΡΙΦΡ.]
καὶ ΣΥΝΩΝ. *τύφω*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ οὐσιαστ. *τύφος*. Τὸ *τύφω*, ὅπως καὶ τὸ
τυφόω-ῶ, ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ τὸν παθ. πρξμ. (ἐπι)τέθυμαι.

Τύφω, βλ. *τυφώω-ῶ*.

Υ

Υβρίζω (ἀμτβ.=συμπεριφέρομαι με ἀνθάδειαν, ἀνθαδιάζω,
παρεκτρέπομαι' μτβτ.=κακομεταχειρίζομαι κάποιον, προσβάλλω ὡς
δικαστικὸς ὄρος=δέρο, κακοποιῶ, βλάπτω κάποιον)—πρτ. *ὑβρίζον*,
μέλλον *ὑβριῶ*, ἄορ. *ὑβρισα*, παρακείμ. *ὑβριχα*, ὑπερσ. *ὑβρίκειν*. Παθ.
ὑβρίζομαι, παρτ. *ὑβρίζομαι*, παθ. μέλλ. *ὑβρισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ὑβρί-*
σθην, πρξμ. *ὑβρισμαι*, ὑπερσ. *ὑβρίσειην* καὶ *ὑβρισμένος ἦν*. Τὸ μέσ.
κατ' ἀνάλυσιν *ὑβρίζω ἑμαντόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιη-
τὰς καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *ὑβριοῦμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ὑβρισμα*, *ὑβριστός*
α-ον, *ὑβριστής*: καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ *ὑβριστικός*, τὸ ποιητ. *ὑβρισμὸς* καὶ τὸ
μτγν. *ὑβριστήρ* (=ὑβριστής).

Θ. *ὑβριζ-* (*ὑβριδ-ζ-*) ἐκ τοῦ οὐσ. (ἡ) *ὑβρις* (=ὑπεροψία, ἀνθάδεια) κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς *-ίζω* ὁδοποικολήκτων (*ἐλπὶς ἐλπίδ-ος*—*ἐλπίδ-ζ-ω* *ἐλπίζω*). [ΣΥΝΘ.
Με τὰς προθ. *ἐπί*, *ἐξ*, *πρὸς* καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετ' ἢν
κατά: *Ἐρυβρίζω=μεταχειρίζομαι ὑβριστικὴν γλώσσαν*. *Προσυβρίζω=καθυ-*
βρίζω, προσβάλλω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὑβριστής εἰμι*, *χρῶμαι ὑβρι*
τινα, χρῶμαί τινι ὑβριστικῶς, κακῶς ποιῶ, ἀδικῶ, λοιδορῶ, προηλικίζω.

Υγιαίνω (=εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν μου)—πρτ. *υγιαίνον*,
μέλλ. *υγιαῶ*, ἄορ. *υγιαῖνα*. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν

σωνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ ἔνεργ. *ποκμ.* *ὕγιακα* καὶ *παθ.* ἄοφ. *ὕγιάνθη* καὶ *ἐξὕγιάνθη*. Εἰς τοὺς *μτγν.* ὡς *μβτ.* τοῦ ἑ. *χρησιμοποιεῖται* ἢ *περίφρασις ὑγιά ποιῶ τινα* καὶ *τὰ ἑ.* *ὕγιαζω* καὶ *ἐξὕγιαζω*. [ΠΑΡΑΓ. *Τὰ μτγν.* *ὕγιασις* καὶ *ὕγιασις*, *ὕγιασμα*, *ὕγιατις* (=θεραπεύσιμος).

Θ. *ὕγια-ν* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ὕγιης* (γεν. *ὕγια-ος-ὕγιέ-ος-οῦς*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *ὕγια-ια*—*ὕγια* (εἰς τοὺς μεταγενεστ. *ὕγια*), *ὕγιρός*, *ὕγιενός*, *ὕγιενός*. Τὸ ἑ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἑ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ ἐπιθ. εἰς -ας γεν. *αν-ος* (*μέλας μέλαν-ος*—*μελαν-γ-ω* καὶ μετὰ τὴν ἐπένθεσιν (βλ. σμ. σελ. 24) τοῦ *γ-μελαιν-ω*. Τὸ θεματικὸν φωνήεν *α* δὲν ἐκτείνεται εἰς *η*, ἀλλ' εἰς *α*, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει *ι* (*ὕγιαν-σα-ὕγιαν-να ὕγιανα*). Ἡ προστ. *ὕγιανε* εἰς τοὺς *μτγν.* συνήθης τύπος χαιροετισμοῦ, ὅπως τὸ *χαιρε*—*γαί* σου, *εχε γαί* (λατιν. *vale*). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὕγιως ἔχω*, *ὕγιενῶς ἔχω*, *ὕγιενῶς διίγω*, *ῥώννυμαι*. [ΑΝΤΙΘ. ἀρ-ρωστέω *ῶ*, *κάνω*, *ροσέω ῶ*.

Ὑγραίνω (=κάνω κάτι ὑγρόν, διαβρέχω). Ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστώς. Ἐκ τῆς παθ. ὁ ἐνεστ. *ὕγραίνομαι*, παθ. ἄοφ. *ὕγραίνθη*. [ΠΑΡΑΓ. *Τὰ μτγν.* *ὕγρασις*, *ὕγραντικός-ἡ-όν*, *ὕγρασία*, *ὕγρασμα* (=ὕγρασία).

Θ. *ὕγραν-* ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ὕγρός*. Τὸ ἑ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *μέλας μέλαν-ος*—*μελαν-γ-ω* καὶ μετὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ *γ-μελαιν-ω*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς *μτγν.* μετὰ τὴν προθ. *κατά* : *Καθυγραίνω*=μεταβάλλω εἰς ὑγρόν, ὑγροποιῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βρέχω*, *ροτίζω*, *τέγγω*. [ΑΝΤΙΘ. *αἰαίνω*, *ξηραίνω*.

Ὑδρευόμαι (=παίρω, ἐφοδιάζομαι με ὕδωρ). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεστώς. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. *πρτ.* *ὕδρενόμην*, *ποιητ.*, μέσ. μέλλ. *ὕδρεύσομαι*, *μτγν.* Εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντᾷ καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ἑ. *ὕδρευω* (=ὑδρευόμαι). [ΠΑΡΑΓ. *ὕδρεια* (=ὑδρευσις) καὶ τὰ *μτγν.* *ὕδρευσις*, *ὕδρευθής*.

Θ. *ὕδρεν-* ἐξ ἀρχικοῦ *ὕδρ-*, τὸ ὅποion προήλθε κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σμ. σελ. 29) ἐκ τοῦ ὕδωρ (πρβλ. καὶ *ἑδαρ-ής* =νερούλης καὶ *ὕδρ-ια* =σιτάμνα καὶ *ὕδρ-ος* ἢ *ὕδρ-α* =νοροφίδα). Τὸ ἑ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἑ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστικά εἰς -εύς (*βασιλεὺς*—*βασιλεύω*, *ἱππέυς*—*ἱππεύω* κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ὡς *μβτ.* τοῦ ἡμματος φέρεται ἢ *περίφρασις ὕδρειαν παρέχω*.

Ὑμνέω-ῶ (=πλέκω ὕμνος, ἐγκώμια). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς χωρὶς ὑπερσυντέλικον. Παθ. *ὕμνεομασ-οῦμαι*, *πρτ.* *ὕμνεόμην-οῦμαι*, *ποκμ.* *ὕμνημαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. *παθ.* μέλλ. *ὕμνηθήσομαι*, *ποιητ.* καὶ *μτγν.*, *παθητ.* ἄοφ. *ὕμνηθη*, *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. *ὕμνητος*, *ὕμνητής*, τὸ *ποιητ.* καὶ *μτγν.* *ὕμνητός* καὶ τὰ *μτγν.* *ὕμνησις*, *ὕμνητής*, *ὕμνητήριος*.

Θ. *ὕμν-* ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *ὕμνος* (ἐξ ἀρχικοῦ *ὑφ-μ-νος*, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα *ὕφ-* εἶναι τοῦ *ὕφραίνω*=πλοκή λόγου (ἔσματος) πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. *ἐπι* καὶ εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ μετὰ τὴν *ἐξ* πρὸς ἐπίτασιν : *Ἐφνυμένῳ*=τραγουδῶ κατὰ πρὸς ὄρισμένον σκοπόν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὕμνοις τιμῶ* (εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ *ἐν ὕμνοις τιμῶ*) *τινα*, *ὕμνοις γεραίρω*, *ἐγκωμιάζω* κλπ. (βλ. *ἐγκωμιάζω*). Ὡς μέσ. εἶναι ἢ *περίφρ.* *ὕμνος παρέχομαι* (=δι' ἄλλων πλέκω ὕμνος εἰς τὸν ἑαυτὸν μου). Παθ. *ὕμνος ποιεῖται*.

Ὑπαντάω-ῶ, βλ. *ἀπαντῶ*.

Ὑπείκω, βλ. *εἴκω*.

Ὑπηρετέω-ῶ (=ἐργάζομαι διὰ τὰ συμφέροντα κάποιου, προσφέρω ὑπηρεσίαν, βοηθῶ)—*πρτ.* *ὕπηρετεον-ουν*, μέλλ. *ὕπηρετήσω*, ἄοφ. *ὕπηρετήσῃ*, *ποκμ.* *ὕπηρετήκα*, ὑπερσ. *ὕπηρετήκει*. Παθ. *ὕπηρετέομαι*

Ἀνώμαλα ῥήματα—Ν. Φραγκίσκος

79

-οῦμαι (=ἐκτελοῦμαι ὡς ὑπηρεσία). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. *ὑπηρετηθήσομαι*, παθητ. ἄορ. *ὑπηρετηθήην*, ποικμ. *ὑπηρετήμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ὑπηρετήμα* καὶ τὰ μτγν. *ὑπηρετήσις* καὶ *ἐξυπηρετήσις*, *ὑπηρετητέον*.

Θ *ὑπηρετε*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὑπηρετής* (ῥόσ, ἐρέσσω [=κωπηλάτῳ]), το ὁποῖον ἀρχικῶς μὲν ἐσήμαινε τὸν κωπηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐτέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου κωπηλάτου (ῥέρον), κατόπιν δὲ γενικῶς: τὸν ὑποταταγμένον εἰς ἄλλον καὶ ἐργαζόμενον δι' αὐτόν, τὸν βοηθόν· ἐκ τοῦ *ὑπηρετής* καὶ τὸ ἐπίθ. *ὑπηρετικός* καὶ τὰ οὐσιαστ. *ὑπηρεσία* καὶ *ὑπηρεσίον* (=1) τὸ δευράτινον ὑπόστρωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο οἱ κωπηλάται κατὰ τὴν ὥραν τῆς κωπηλασίας, 2) ὁ μισθὸς τῶν στρατευομένων καὶ τῶν κωπηλατῶν. Ἐσχηματίσθη δὲ τὸ *ὑπηρετέω-ω* κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -ης, γεν *εἰσ-ος* οὖς συμλόληται ἐπίθ. (*εὐτυχής-εὐτυχέος-οὖς*—*εὐτυχέω-ω* *εὐτύχου-ω*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. ἐξ' [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὑπηρετήσις* εἰμί, *διακοπέω-ω*, *θεραπεύω*, *ἔπουροῦ* (τιν). Ὡ; παθ. εἶναι *χρῶμαί τινι ὑπηρετῆ* (=ὑπηρετοῦμαι ἀπὸ κάποιου). [ΑΝΤΙΘ. *προστάτω*.

Ὑπισχνέομαι-οῦμαι (=ὑπόσχομαι) ἀποθ. μέσ. μὲ ἔνεργ. διὰ θ ε σ ι ν—ποτ. *ὑπισχνέουην-οῦην*, μέσ. μέλλ. *ὑποσχίσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ὑπεσχόμην* (ὑποτ. ὑπόσχωμαι κλπ., εὐκτ. ὑποσχοίμην κλπ., προστατ. ὑπόσχου-ὑποσχέσθω κλπ., ἀπαρέμφ. ὑποσχέσθαι, ιγθ. ὑποσχόμενος-η-ον), ποικμ. *ὑπέσχημαι*, ὑπερσ. *ὑπεσχίμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ῥ. φέρεται καὶ ὑπὸ τὸν τύπον *ὑπίσχομαι*, ποτ. *ὑπισχόμην*. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὑπὸ ἔνεργ. τύπον *ὑπισχνέω-ω* (*κόραξ ὑπὸ παιγίδος κρατηθείς ἠΰξαστο τῷ Ἀπόλλωνι λιβανοῦτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν...*, Αἰσώπ. μῦθ. 205. Προβλ. καὶ *ἀγορεύομαι οὔμαι*). Ὑπὸ τῶν νεωτέρων Βυζαντινῶν ἐπλάσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἄορ. β' *ὑπεσχόμην* καὶ ὁ μέχρις ἡμῶν διατηρηθεὶς τύπος τοῦ ῥήματος *ὑπόσχομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ὑπόσχεσις*.

Θ. *σχ-* ἀπὸ ἀρχικῶν *σχ-* τοῦ *ἔχω*. Τὸ θ. *σχ-* μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμένον = *ασχ-* καὶ τὸ προσφ. *νε* = *ασχ-νε*. Τὸ οὗτω παραχθέν θ. μὲ τὴν πρόθ. *ὑπό* = *ὑπ-σχ-νε*. Κατὰ ταῦτα *ὑπισχνόμμαι* = κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὑποκάτω καὶ ἐπομένως = ἀναδέχομαι κάποιο βᾶρος ἐπάνω μου, ὑλικὸν ἢ ἠθικόν· ἐκ τούτου = δίδω ὑπόσχεσιν. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ῥ. καὶ μὲ διττὴν σύνθ. *καθυπισχνέομαι-οῦμαι* πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *τάς ὑποσχέσεις ποιῶμαι*, *ἐπαγγέλλομαι*. Ἡ διαφορά τοῦ *ὑπισχνόμμαι* ἀπὸ τοῦ συνωνύμου *ἐπαγγέλλομαι* εἶναι, ὅτι τὸ μὲν *ὑπισχνόμμαι* = δίδω ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητοῦν καὶ τὴν ὁποίαν σκοπεῖω νὰ ἐκτελέσω, ἐνῶ *ἐπαγγέλλομαι* = δίδω ὑπόσχεσιν ἀφ' ἑαυτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀμφιβάλω, ἂν θὰ ἐκτελέσω. Ἐν τούτοις συχνὰ γίνεται χρῆσις τῶν δύο ῥημάτων ἀδιαφόρως.

Ὑπνώω-ω (ὡς μβτβ. = ἀποκοιμίζω· ὡς ἀμτβ. = ἀποκοιμοῦμαι). Ὁ ἔνεστ. ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς Ἀττικὸς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεργ. ἄορ. σύνθ. *καθύπνωσα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ἐκτὸς τοῦ ἔνεστ. καὶ τοῦ ἀπλοῦ ἄορ. *ὑπνωσα* (*ὑπνωσας*, *Χριστέ, τὸν φρυζῶσον ὑπνον ἐν τάφῳ*) ἀπαντοῦν καὶ μέλλ. *ὑπνώσω*, ποικμ. *ὑπνωκα*, μέσος μέλλ. *ὑπνώσομαι*, παρακείμε. *ὑπνωμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *ὑπνωτέον*.

Θ. *ὑπνο* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *ὑπνος*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρόθ. κατὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ τὴν ἐπί: *Καθυπνώω* = κοινοῦμαι βαθιά, βυθίζομαι εἰς τὸν ὕπνον. Ἐφρπνώω = κοινοῦμαι ἐν τῷ μεταξύ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *ὑπνώω-ω* οἱ ἄττικοι πεζογράφοι χρησιμοποιοῦν τὰς περιφράσεις *ὑπνον λαγχάνω*, *ὑπνον*

αἰροῦμαι, ἕπος λαμβάνει με καὶ τὰ συνόν. καθεύδω, καταδαρθάω καὶ τὸ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λιμώτιω (λιμὸς) καὶ ἀνειρώττω (ἀνειρός) ὃ ὑπνώττω.

Ἵποκορίζομαι [=1] ὁμιλῶ ὡσάν παιδί, μικρῶν μίαν ἔννοιαν εἶτε πρὸς χάδι, εἶτε πρὸς κοροϊδίαν, εἶτε σύμφωνα μετὰ τὴν πραγματικότητα, 2) ὀνομάζω μετὰ χαδευτικὸν ὄνομα) ἄ π ο θ. μ έ σ. με έ νε ρ γ. δ ι α θ. Μόνον ὁ ἔνεστος. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. ὑπεκορίζω, ποιητ., μέλλ. ὑποκορίζομαι, μέσ. ἄθρ. ὑπεκορίζω, καὶ οἱ δύο μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ τύπος ἔνεργ. ὑποκορίζω=κολακεύω (Σουΐδας, σελ. 1069, β'). [ΠΑΡΑΓ. ὑποκόρισμα καὶ τὰ μτγν. ὑποκόροις, ὑποκορομὸς, ὑποκοροιστικός.

Θ. ὑποκορίζω (ὑποκοριδ-ζ) σύνθετον ἐκ τῆς προθ. ὑπό καὶ κορίζω καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (δ) κόρος (ἰων. κοῖρος=νεός, παιδί), τοῦ ὁποίου το ἠηλ-κόρη Το ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόλικτων (ἔρις-ἔριδ-ος=εἰδίζω εἰρίζω, κόρος=κοριδ-ζ-ω-κορίζω).

Ἵποκρίνομαι [=1] ἀποκρίνομαι, 2) παριστάνω ἐπὶ τῆς σκῆνῆς, προσποιούμαι) ἄ π ο θ. μ έ σ. —πρτ. ὑπεκρινόμην, μέλλ. (καθ)υ' ποκρινόμαι, μέσ. ἄθρ. ὑπεκρινάμην, μέσ. πρμ. ὑποκέρμαι (-σαι κλπ.). Ὁ παθ. ἄθρ. με μέσων σημασίαν ὑπεκρίθημι εἶναι μτγν. [ΠΑΡΑΓ. ὑπόκρισις, ὑποκριτής (τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαιότητης σημασίαι εἶναι=ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δίδει ἀπόκρισιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ χοροῦ, πού ἐτραγουδοῦσε τὰ παθήματα τοῦ Διονύσου· κατόπιν ὅπως σημερον=ὁ ὑποκριτής, ἡθοποιός). Ἐκ τοῦ ὑποκριτής τὸ ἐπίθ. ὑποκριτικός.

Θ. ὑποκρινω- σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ὑπό καὶ κρινω (βλ. κρίνω).

Ἵποπτεύω (ἄμτβ.=ὑποψιάζομαι· μτβ.=θεωρῶ κάποιον ὑποπτον)—πρτ. ὑλώπιενον, ἄθρ. ὑλώπιενσα. Παθ. ὑλοπιεύομαι (ὑλότινος=θεωροῦμαι ὑποπτος· σήμερον ὅπως τὸ ἔνεργ. ὑλοπιεύω), πρτ. ὑλώπιεμόην, παθ. ἄθρ. ὑλώπιεύθημι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. ὑλοπιεύσω, πρμ. ὑλώπιενκα, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ὑλόπιενσις, ὑλοπιευτέον, ὑλοπιευτής (=ὁ φιλόπτοπος).

Θ. ὑλοπιεν- ἐκ τοῦ ἐπίθ. ὑλοπιος [=1] ὁ ὑποπτεύων. 2) ὁ ὑποπτευόμενος καὶ αὐτὸ ἐκ τῆς προθ. ὑπό καὶ τοῦ θ. ὄπ- τοῦ ὄραω-ῶ. Ἐκ τοῦ ὑλοπιος καὶ τὸ οὐσιαστ. ὑλοπία. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστικά εἰς -ενς (βασιλεύς-βασιλεύω κλπ.) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΘΗ. Ἐντὶ τοῦ ὑλοπιεύω ἡ ἐλέγετο ἡ περιφρασίς ἐν ὑποπρία ποιούμαι εἰ, ὑλόπιος ἔχω τινὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. δ' ὑλοπίας ἔχω τινὰ (Πλουτ. Εὐμέν. 2), εἰκάω, ἰεκαίρομαι, τοτάζω, ὑπονοέω, ὑποπιεύω, ὑποπιπέω-ῶ, ὑφορῶ ῶ (τινα) Ἐντὶ τοῦ παθ. ὑλοπιεύομαι ὑπό τινας φερόνται αἱ περιφρ. ὑλοπιός εἰμι ἡ γίγνομαι τινι, ὑλοπιός καθίσταμαι, ὑλόπιως διάκειμαι τινι (=θεωροῦμαι ὑποπτος ἀπὸ κάποιου), ὑλόπιως ἔχω πρὸς τινα, ὑλοπία εἶναι εἰς τινα ἢ τινί, ὑλοπία παρέχω τινί.

Ἵποτοπέω ῶ (=ὑποψιάζομαι, ἔχω τὴν ὑπόνοιαν)—ἄθρ. ὑπετόπῃσα. Μέσ. πρτ. ὑπετοπέωμην-οῦμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. πρμ. ὑπετόπεον-ουν, ὑποτειτόπηκα, καὶ οἱ δύο μτγν., μέσ. ἔνεστ. ὑποτοπέομαι-οῦμαι, ποιητ., καὶ παθ. ἄθρ. ἰωνικός ('Ηροδ. ὑπετοπήθημι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ὑποτόπημα, ὑποτοπητέον.

Θ. ὑποτοπε-. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μτγν. μέν, ἀλλ' ὄχι ἔξενον καὶ εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἀτικῶν συγγραφῶν ἐπιθέτου ὑπότοπος (=ὑλοπιος) καὶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγώληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος, γεν. εσ-ος-ους (κράτος-κράτεος-ους-κρατέω-ω-κρατέω-ῶ). Ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐπίθ. καὶ τὸ συνώνυμον ὑποτοπεύω, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρτ., ὅπως καὶ τὸ μτγν. ὑποτοπάζω. Ἐπὶ τὸ ἀπλοῦν τόπος προήλθε τὸ ῥ. το-

πάω (=έχω την υπόνοιαν, καταλήγω εις τὸ συμπέρασμα), ποτ. ἐτόλαζον, ἄδο. ἐτόλασα. Παθ. τοιάζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ὑποπιεύω.

Ῥπουογέω-ῶ (=προσφέρω ὑπηρεσίας, βοηθῶ)—ἄδο. ὑπούργησα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ μτγν. παθ. ἔνεστώς ὑπουογέομαι οὔμαι (=βοηθοῦμαι) καὶ ὁ ἴων. (Ἡροδ.) παθητ. παρακίμω. ὑπουοργήμαι. [ΠΑΡΑΓ. ὑπουοργήμα καὶ τὰ μτγν. ὑπουοργήσις, ὑπουοργητέον.

Θ. ὑπουοργεῖν. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπουοργός (ὑπό, ἔργον), ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ ὑπουοργία. Ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ σιγμολήκτα οὐδέτερα οὐσιαστ. εἰς ὅς γεν. εὐ-ος οὐς (κράτος-ος οὐς—κρατέω-ω—κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὴν προθ. σύν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὑπουοργός εἰμί τι, ἀμόνω κλπ. (βλ. ἀμόνω).

Ῥστερέω ῶ [=1] καθυστερῶ, μένω ὀπίσω, ἔρχομαι ἀργότερα, 2) μτφρ. =ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος)—μέλ. ὑστερήσω, ἄδο. ὑστερήσα, ὑπερσ. ὑστερήκειν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργητ. πρκμ. ὑστερήκα, παθ. ἔνεστ. ὑστερέομαι οὔμαι (=στεροῦμαι, χάνω: «οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὑστεροῦνται», Αἰσ. μῦθ. 134), μέσ. μέλλ. ὑστερήσομαι καὶ παθ. ἄδο. ὑστερήθην (καὶ ὑστερηθεῖς οὐ κατενάγκησα (=ἀπὸ νάρκωσιν παρημέλησα) οὐδένοός, Παῦλ. πρὸς Κορινθ. β', ια', 8). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. ὑστερήμα ὑστερήσις.

Θ. ὑστεροῦ- ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὑστερος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὁμοιον κατὰ τὴν σημασίαν ὑστερίζω (βλ. τὸ ῥ.). Τὸ ὑστερέω-ῶ ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥημ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστ. εἰς ὅς γεν. εὐ-ος οὐς (κράτος-ος οὐς—κρατέω-ω—κρατέω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Εἰς ἀττικὰς ἐπιγραφὰς καὶ εἰς τοὺς μτγν. μετὴν προθ. κατὰ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὑστερός τινος ἀφικνούμαι ἢ ἔρχομαι, ὑστερίζω. Ἐπὶ τῆς μτφρ. σημασίας τοῦ ῥ. συνώνυμα εἶναι τὰ ἐνδεδῶς ἔχω, ἤτιον εἰμί, μέϊον ἔχω, ἐλλείπω, ἠτάσομαι-ῶμαι, μειονεκτέω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. προτιρέω-ῶ (=κάνω κάτι πρῶτος, ὑπερτερῶ), φθάνω.

Ῥστερίζω (=ὑστερῶ)—πρ. ὑστερίζον, μέλλ. ὑστεριῶ, ἄδο. ὑστερίσα. Τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ ὑστερῶ καὶ τῶν ἄλλων συνωνύμων.

Θ. ὑστεριζέ- (ὑστεριζέ-ν) ἐκ τοῦ ὑστερος (βλ. ὑστερέω-ῶ). Τὸ ῥ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτων (ἔρις-ερίδ-ος—ερίδ-ν-ω-ερίζω). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. ὑστερέω-ῶ.

Ῥφαίνο (=φαίνο, πλέκω) μτφρ. =σοφίζομαι, ἐτοιμάζω)—πρτ. ὑφανομαι, ἄδο. ὑφῆκα. Μέσ. καὶ παθητ. ὑφαίνομαι (ὡς μέσ. ὑφαίνομαι τι=σχεδιάζω, ἐτοιμάζω κάτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου), μέσ. ἄδο. ὑφῆνάμην, παθ. ἄδο. ὑφάνθη, παρακίμω. σύνθ. (ἐν-παρ-)ὑφασμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ποιητ. ἐνεργ. μέλλ. ὑφανῶ καὶ οἱ μτγν. ἐνεργ. ἄδο. ὑφᾶνα, πρκμ. (συν)ὑφραγκα, παθ. ὑπερσ. (ἐν)υφάσμη. [ΠΑΡΑΓ. συνῦφανσις, ὑφάνησις, ὑφαντός, ὑφασμα καὶ τὰ μτγν. ὑφαμμα (ἐπιγρ. 678 Ραγκ. τοῦ 378 π.Χ), ὑφανσις, ὑφαντέον.

Θ. ὑφαν- ἐξ ἀρχικοῦ ὑφ- (πρβλ. ὑφ-ος=πλοκή λόγου, ὑφ-ῆ=ὑφρος), μετὸ πρόσφ. αν-. Τὸ θ τοῦ ἐνεστ. μετὸ πρόσφ. ν ὑφαν-ν- καὶ μετὴν ἐπέθεσιν (βλ. σημ. σελ. 21) τοῦ ν ὑφαν-. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, παρά, ἐν, ἐκ, σύν, πρὸς: Ἀνυφαίνο=ὑφαίνο ἐκ νέου. Παρρυφαίνο=περιβάλλω ἀπὸ παντοῦ ὡς παρουφή, ὡς γῦρος. Ἐξυφαίνο=τελειώνω τὴν ὑφανοῦ σημερα=ἐτοιμάζω κάτι εἰς τὰ κρυφά, μηχανοραφῶ. Προσυφαίνο=συνυφαίνο. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πλέκω. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σοφίζεσθαι: ἐπανοῶ, ἐφευρίσκω καὶ ἐξευρίσκω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, ῥάπτω, σοφίζομαι, τεχνῶμαι.

Ῥῶ (=βρέχω). Εἰς τοὺς ἀττικὸὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεργ.

ἐνεστὸς καὶ ἡ μτχ. τοῦ παθ. προκμ. (ἐφ)υσμένος (=ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχήν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. ὕω (ἰων.), μέλλ. ὕωα (ποιητ.), ἄορ. ὕσα (ποιητ., ἰων. καὶ μτγν.), παθ. ἐνεστ. ὕομαι (ἰων. καὶ μτγν.), πρτ. ὕομην (ἰων.), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ὕομαι (ἰων. καὶ ποιητ.), παθ. ἄορ. ὕσθην (ἰων.). [ΠΑΡΑΓ. ὑεῖδς (=ῥαγδαία βροχή) καὶ τὸ μτγν. ὕσμα (=βροχή).

Θ. ὕ-. Τὸ ὕ. ἀπαντᾷ συνήθως εἰς τὸ γ' πρὸς. ὕει (ἐνν. ὁ θεός, ὅπως ῥίψει, οἰεῖ, συσκοτίζει). Τὸ παράγωγον ὕ-ε-τός προσέλαβε τὸ ἐπένθημα ε, ὅπως τὸ τοκ-ε-τός. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν πρῶθ. ἐπὶ εἰς τὸν παθητ. τύπον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ὕδατα ὁ θεὸς ποιεῖ, ὕδωρ γίγνεται ἢ ἐπιγίγνεται ἢ ἐστὶ ἀπλῶς ἢ ἐξ οὐρανοῦ, ὕδωρ ἄνωθεν γίγνεται, ὑετός ἢ ὄμβρος γίγνεται, βρέχει. Ἄλλὰ τὸ ὕω διαφέρει τοῦ βρέχει κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ὕω=παράγω βροχήν, τὸ δὲ βρέχει=ὑγραίνω, κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν ἔστιν ὕη, ἀποβρέχει (Θεόφρατος).

Φ

Φαιδρῶνω (=κάνω κατὶ νὰ λάμπη, καθαρίζω* μτφ.=χαροποιῶ)—ἀορ. *ἑφαιδρῶνα*. Μέσ.—ἀορ. *ἑφαιδρῶνάμην*, παθ. ἀορ. ὡς μέσ. *ἑφο δούνην* (=ἑφαιδρῶνα τὸν ἑαυτὸν μου, ἐγέμισα ἀπὸ χαρᾶν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. ἐνεστ. *φαιδρῶνομαι* καὶ πρτ. *ἑφαιδρῶμίην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *φαιδρῶνης* (τὸ θηλ. *φαιδρῶντρια* εἶναι ποιητ.), *φαιδρῶντικός*, *φαιδρῶσμα*.

Θ. *φαιδρῶν*. ἐκ τοῦ ἐπιθ. *φαιδρός* (=λάμπρὸς καὶ μτφ.=χαροῦμενος), ἀπὸ τὸ ὅποιον καὶ τὸ *φαιδρῶν-ω* (μόνον εἰς τὸν παθ. ἀορ. *ἑφαιδρῶθη*). Ἐκ τοῦ *φαιδρός-φαιδρᾶ* καὶ τὰ κύρια ὀνόματα *Φαῖδρος*, *Φαῖδρα* (πρβλ. τὰ νεώτερα *Ξάνθος* (ἐκ τοῦ *ξανθός*), *Λάμπρος* (ἐκ τοῦ *λαμπρός*). Τὸ *φαιδρῶν* ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἑσμ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ ἐπιθ. εἰς -ης (*ἡδῶς*—*ἡδῶν*, *βαθῶς*—*βαθῶν* κλπ.) Τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ προσφ. *φ-φαιδρῶν-φ-*. Μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ *φ* πρὸς τὸ *ν* (=φαιδρῶν-), τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο *φ* καὶ τὴν ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ *ν*=φαιδρῶν-. Καὶ εἰς τὸν ἀορ. ἐπίσης τὸ *ν*, διότι *ἑφαιδρῶνσα-ἑφαιδρῶνθα-ἑφαιδρῶνα*. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν πρῶθ. κατὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Συνών. τοῦ *φαιδρῶν* ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *κάνω* νὰ λάμπη κατὶ εἶναι *ἀγάλλω*, *καλλῶνω*, *κοσμῶ*, *λαμπρῶνω*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *καθαρίζω*: *καθαίρω*. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ *χαροποιῶ*: *εὐφραίνω*, *θέλω*, *τέρω* καὶ τὰ μτγν. *ἱλαρῶ-ω* καὶ *ἱλαρῶνω*. Ἄντι τοῦ μέσ. *φαιδρῶνομαι* φέρεται ἡ περιφρασὶς *φαιδρὸς γίγνομαι*.

Φαίνω (=φέγγω, φαγερόνω, ἀποκαλύπτω, καταγγέλλω)—πρτ. *ἔφαινον*, μέλλ. (ἀπο)φανῶ, ἀορ. *ἔφηννα*, προκμ. α' (ἀπο)πέφαγκα. Μέσ. καὶ παθητ. *φαίνομαι*, πρτ. *ἐφαινόμην*, μέσ. μέλλ. *φανήσομαι*, μέσ. ἀορ. (ἀπ)εφηνάμην, παθητ. μέλλ. β' ὡς μέσ. *φανήσομαι*, παθ. ἀορ. α' ὡς παθ. *ἐφάνθη* (=ἀπεκαλύφθη), παθ. ἀορ. β' ὡς μέσ. *ἐφάνην*, ἐνεργ. προκμ. β' ὡς μέσ. *πέφηννα* (=ἔχω παρουσιασθῆ, ἀποκαλυφθῆ), παθ. προκμ. *πέφασμαι* ([πέφασαι], πέφανται, [πεφασμεθα, πέφανθε], πεφασμένοι εἰσίν, ὑποτ., εὐχτ. καὶ προστακτ. ἔλλειπουν, ἀπαρέμφ. *πέφανθαι*, μτχ. *πέφασμαι-ον*). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάγκην ἀποφαίνω *ἑμαυτόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἐνεργ. παρακείμε. α' φέρονται ἄλλοι. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἐνεργ. ἀορ. α' εἶναι *ἐφᾶνα* (θεὸς κύριος καὶ ἐπέφανε *ἡμῖν*), ἐνεργ. παρακείμε. α' καὶ *πεφάνηκα* (ἐπιγραφὴ Ἀττικῆς) καὶ παθητ. μέλλ. α' (ἀπο)φανθήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. φάσις καὶ ἀπόφασις (γνώμης), *ἔμφασις*, *ἐπίφασις*, *καταφανής*, *διαφανής*, *περιφανής*, *ὑπερφανής*, *ἐκφανής*, *προ-*

φανής, Ἄριστοφάνης, φανός (ὡς ἐπίθ. = λαμπρός* ὡς οὐσιαστ. = ὀ πυρός, τὸ φανόρι), φάσμα, συκοφάντης, τὸ ποιητ. φαντός, περίφαντος, ἄφαντος καὶ τὰ μτγν. φάνσις (= ἐμφάνισις), ἀπόφανσις (= ἐκφρασις γνώμης* ὡς φιλοσοφικός ὅρος = ἀπόδειξις, βεβαίωσις), ἀποφαντεόν, ἀποφαντικός, ἐμφαντικός, ἀποφαντός.

Θ. φαν ἐξ ἀρχικοῦ φα- (φά-ος φῶς, Σεροφάων-ων). Τὸ φ. τοῦ ἔνεστ. μετὸ προσφ j = φαν-γ καὶ μετὴν ἐπένθησιν (βλ. σημ. σελ. 24) οὗτοῦ φαν-. Ἄπο τὸ ἴδιον φ. καὶ τὸ ῥήμα φαντάζομαι (= φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι), τοῦ ὁποιοῦ ἀντιπρὸς τὸ πρτ. ἐφαντάζομαι, ὁ παθ. μέλλ. ὡς μέσος φαντασθήσομαι καὶ παθ. ἀφ. ὡς μέσ. ἐφαντάσθην. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἐνεργ. φαντάζω (= φανερώω κάτι). [ΧΡΗΣΙΣ. Τὸ μέσον φαίνομαι ἔχει διπλὴν σύνταξιν. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας του ἢ λαμβάνει μετοχὴν ὡς κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του, τὴν λεγομένην κατηγορηματικὴν μτχ., ὅτε σημαίνει = ἀποδεικνύομαι, εἰμι φανερός (φαίνεται ὁ νόμος ἡμῶς βλάπτων, = ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ συνήθεια μᾶς βλάπτει, πρὸς ῥιγὸς ἢ συνήθεια μᾶς βλάπτει), ἢ ἀπαρέμφατον, ὅτε ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δοκεῖ (φαίνεται ὁ νόμος ἡμῶς βλάπτειν = φαίνεται, δίδει τὴν ἐντύπωσιν, πὼς θὰ μᾶς βλάψῃ ὁ νόμος). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθέσεις ἀνά, κατά, διά, παρά, ἐπί, ἀπό, ὑπό, ἔπι, ἀντι, παρ, προ, ἀπο, συναπο, ἐν, ἐκ, πρὸ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοῦ μτγν. καὶ μετὴν περὶ καὶ ὕπερ: Ἀναφανώ = κηιστώ γνωστόν. Παραφανώ = δεικνύω πλαγίως· παραφαίνομαι = φαίνομαι πλαγίως, ἀποκαλύπτωμαι. Ἀποφαίνομαι = πυροσιάζω, ἀποδεικνύω. Ὑποφαίνομαι = ἀποκαλύπτω ὀλίγον. Ὑπερφαίνομαι (παθ.) = πηροσιάζομαι ὑπεράνω Ὑπερφαίνομαι = σημαίνω ἐν μέρει, προσηνῶ [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καταφανές τι ποιῶ, δῆλον ποιῶ, δεικνύμι καὶ ἀποδεικνύμι, δηλοῦ, ἐλέγχο, καταγγέλλω, μητῶ. Παθ. καταφανής (διαφανής, ἐκφανής, περίφανής) εἰμι ἢ γίγνομαι, περιφάνεια γίγνεται. Τοῦ φαίνομαι συνων. εἶναι τὸ δοκῶ καὶ νομίζομαι Ἄντι τοῦ ἀποφαίνομαι λέγεται καὶ ἀπόφρασις ποιοῦμαι, τοῦ ὁποίου παθ. εἶναι ἀπόφρασις ἐστὶ ἢ γίγνεται.

Φάσκειω (= βεβαίωω, ἰσχυρίζομαι, ὑπόσχομαι). Ἡ ὄρισ. τοῦ ἔνεστ. ἀχρηστος, ἢ ὑποτακτ. φάσκω, εὐκτ. φάσκοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. φάσκων, μτχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον—πρτ. ἐφρασκον. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ προστ. φάσκε καὶ παθ. πρτ. ἐφάσκετο [ΠΑΡΑΓ. βλ. φημί.

Θ. φα· καὶ μετὸ πρόσφ. σκ = φα·σκ-. Ὁ ἔνεστ. εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ τὴν προστ. ἀναπληροῦται ἀπὸ τὸ φημί, εἰς τὸ ὁποῖον, ὅπως θὰ ἴδωμεν, δαεῖζει τὸ φάσκω τὴν μετοχὴν του. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μετὴν ἀπὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν κατά: Ἀποφάσκο = ἀρνοῦμαι. Καταφάσκο = συμφωνῶ, λέγω ναί. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ., βλ. φημί.

Φειδομαι (= λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω, φειδωλεύομαι) ἀ π ο θ. μέσ. με ἐνεργ. διὰ θ. —πρτ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλλ. φείσομαι, μέσ. ἀφ. ἐφεισάμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρτμ. πέφεισομαι. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης τὸ φ. φέρεται καὶ μετὰ συνηρ. τύπον φειδέομαι·οὔμαι. [ΠΑΡΑΓ. φειδῶ (γεν. φειδοῦς), φειδωλός, φειστέον, ἀφειδής καὶ τὸ μτγν. φειδός (= τσιγγούνης) καὶ τὸ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἔνεστ. ἐπίφρ. φειδομένως (ὁ φειδομένως σπείρων φειδομένως καὶ φειδίσει, Παῦλος).

Θ. φειδ-. Τὸ φ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφμμα. [ΣΥΝΘ. Μετὴν προθ. ἔπι: Ὑποφειδομαι = συμπεριφέρωμαι κάπως φειδωλῶς (ἰδίως εἰς ἐχθρικούς ἐκδηλώσεις), συμπεριφέρωμαι μετὰ προνοητικότητά [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φειδωλός εἰμι, σφίζω. ταπεινῶμαι. Ὡς παθ. εἶναι φειδῶ γίγνεται. [ἌΝΤΙΘ. ἀφειδέω-ω, δαπανῶ-ω, ἀναλίσσω (ἢ ἀναλώω ω).

Φενακίζω (= ἀπατῶ)—πρτ. ἐφενάκιζον, μέλ. φενακῶ, ἀφ. ἐφε·νάκισα, πρτμ. πεφενάκισα. Παθ. φενακίζομαι, παθ. ἀφ. ἐφενάκισθ·ν.

ποχη. *πεφηνάκισμα*. Τὸ μέσον ἀναλελυμένως *φενακίζω* *εμαντόν*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. *φενακισμός* καὶ τὰ μτγν. *φηνάκισις*, *φενάκισμα*, *φενακιστή* .

Θ. *φενακίζω* (=φενακιδ-*ζ*) ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *φενάκη* (=φενάκη, πρόσθετα μαλλιά, περρούκια). Το ὄ. ἐναγματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντο-λήκτων (*ἐλπιδ-ἐλλιδ-ος*—*ἐλλιδ* ἢ *ω-ἐλλιδίζω*) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπάτη παράγω ἢ ἀπλῶς παράγω, ἀπατάω καὶ ἐξαπατάω ὦ, παρακρούομαι, ψεύδομαι.

Φέρω (=φέρω, ὑποφέρω, βαστάζω, ὀδηγῶ, παράγω)—πρτ. *φέρω*, μέλλ. *οἴσω*, ἄορ. *ἀ' ἤνεγκα* (ἤνεγκας, ἤνεγκε κλπ., εὐκτ. ἐνεγκάμαι κλπ., προστ. μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικὸν ἐνεγκάτω καὶ τὸ β' πληθ. (ἀν)ε νέγκατε, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ ἄορ. β'), ἄορ. β' (δι *ἤνεγκον* (μόνον εἰς τὸ ἀ' πρῶσ. τοῦ ἐνικοῦ, ὑποτ. ἐνεγκω, εὐκτ. ἐνεγκομαι, προστ. ἐνεγκε-ἐνεγκέτω, ἀπαρέμφ. ἐνεγκεῖν, μτχ. ἐνεγκῶν-οὔσα-όν), πρχι. *ἐνήνοχα*, ὑπερσυντ. σύνθ. *εἰς-ἀπ-*)*ενηνόχουν*. Μέσ. καὶ παθ. *φέρομαι*, πρτ. *φερόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ σπανίως καὶ ὡς παθ. *οἴσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἀ' ἤνεγκάμην* (ὑποτ. *εἰς*)*ενέγκωμαι*, εὐκτ. (*εἰς*)*ενεγκαίμην*, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. σύνθ. ἐνεγκασθαι, μτχ. ἐνεγκάμενος-η-ον), παθ. μέλλ. *οἰσθήσομαι* καὶ (κατ-, ἐπ-)*ενεχθήσομαι*, παθητ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἤ-ἐγθη*, παθητ. ποχη. (ἐν)*ἤνεγμα* (-ξαι -κται -γμεθα -χθε -ἐνηνεγμένοι εἰσίν), παθητ. ὑπερσυντ. (προστ.)*ενηνέγμην* (-ξο -κτο -γμεθα -χθε, προσενηγμένοι ἦσαν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσος ἄορ. β' *ἤν-γκόμην*. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ μέσ. ἄορ. (προστ.)*ενηνέγκωμην*(τι) φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ *προσηνέχθη* (μη ποτε *παροξυνθεῖς ὁ λέων προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶ*; Αἰσ. μῦθ. 249 β'). [ΠΑΡΑΓ. *φάρ-έ-τρα*, *φάρ-ε-τρον*, *φερνή*, *φορά* (διαφορά, μεταφορά, ἐπιφορά, ἀποφορά, ἐισφορά, ἐκφορά, συμφορά, προσφορά), *φόρημα* (=βάρος) καὶ *ἐπιφόρημα* (=πρόσθετον φραγτόν, ξηροὶ καρποὶ προσφερόμενοι εἰς τὸ τέλος τοῦ δειπνου, τὰ ἄλλως τρωγάλια), *φορμὸς* (=σκεῦος πλεκτόν, κοφίνι, ζεμπίλι πρὸς μέτρον καὶ μεταφορὰν τῶν σιτηρῶν), *φόρος*, *φώρ-φω-ρός* (=κλέπτης), *διφορος*, *διηνεκῆς* (=συνεχῆς), *οἰστέον*, *οἰστὸς* (=ἐκεῖ-θον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπομένη κανεῖς), *ἀποροῖστος* (=χωρὶς ἐπι-κοινωνίαν), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *φόρτος* καὶ τὰ μτγν. *φορεῖς*, *συμφο-ρηδόν* (=σωρηδόν), *συμφόρημα*, *φόρησις* καὶ *συμφόρησις* (=συσσώρευσις), *συμφορητὸς* (=συγκεντρωμένος), *διένεξις*, *ἐπένεξις* (=προσθήκη).

Θ. 1) *φέρω* καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. ὑπόσημ. σελ. 29) *φωρ* (*φῶρ-ος*) *φάρ* (*φάρ-έ-τρα*), *φρ* (*δί-φρ-ος*), 2) *οἰ*· καὶ *οἰσ-* καὶ 3) *εν-εκ-* ἐκ τοῦ ὁποῦ *ἐνκ-*=*ἐγκ-*. Τὸ ὄ. καὶ τὰ ταῦτα εἶναι ἐλλειπτικὸν δανειζόμενον συγγενῆ θέματα διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν περισσοτέρων χρόνων του. **Ὁ ἐνεργ. ἄορ. β'* (*ἐν εκ on*=*ἐνεργ-*) καὶ μετ' τὴν χρονικὴν ἀύξησιν) *ἤνεγκον* ἔλαβεν ἀτίκτον ἀναδιπλασιασμὸν. **Ομοίως* καὶ ὁ *ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. ἀ' ἤνεγκα-ἤνεγκάμην* καὶ οἱ συντελικοὶ χρόνοι *ἐνήνοχα* καὶ (*εἰς-ἀπ-*)*ενηνόχουν*, *ἐνήνεγμα* καὶ (προστ.)*ενηνέγμην*. **Ὁ ἤνεγκα-ἤνεγκά-μην* χωρὶς τῶν χρονικῶν χαρακτήρα σ. Εἰς τὸν *ἐνεργ. πρχι.* καὶ τὸν ὑπερσυντ. τὸ ε τοῦ θ. *ἐνεκ-ἐνράπη* εἰς ο (*ἐνήνοχα* κλπ., πρβλ. *γίγνομαι-γεν-γένον-α*, *κλειπτο-κλειπ*=*κέ-κλωφα*, *τόφω τρεφ-τέ-τροφ-α*). [ΧΡΗΣΙΣ: 'Ἰδιόζουσα εἶναι ἡ σημασία τοῦ *φέρω* ἐπὶ μερικῶν περιφράσεων. Οὕτω ἄγω καὶ *φέρω*=*λεηλατῶ* (βλ. ἄγω)· *βαρῶς φέρω*=*βαρυνθῶ*, *ἀγανακτῶ*· τὴν *φήρον φέρω*=*ψηφοροῦ*, *ἀποφασίζω* μετ' τὴν *ψηρὸν μου*· *πλέον φέρομαι*=*πλεονεκτῶ*, *ὑπερέχω*· τὰ *πρῶτα φέρομαι*=*ἔπαροῦμαι* *πρῶτος*, *ἀνήνω* εἰς τὴν ἀνωτάτην κοινωνικὴν τάξιν· *εὐ φέρομαι*=1) *εὐμερῶ*, *εὐτυχῶ*· 2) *προσελκῶ* τὴν ἀγάτην καὶ ἐκτίμησιν· τὸ *πράγμα εὐ φέρεται*=*ἡ ἐπιχείρησις πηγαίνει καλά*. Ἡ προστακτικὴ τοῦ *ἐνεστ. φέρε*, ὅταν συνοδεύη παρακλεισματορικὴν ὑποτακτικὴν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπίρ-

ρημα : φέρω *Πωμεν*—ἐμπρός νά ἰδοῦμε, ὡς ἰδοῦμε. Ἡ μετοχὴ τοῦ ἔνεστ. εἰς τὸ οὐδέτερον τοῦ ἐνίκου τὸ φέρον εἰς θέσιν οὐσιαστικῶν = ἡ φορὰ τῆς τύχης, ἡ τύχη, ὁ πλῆθυν. τῆς μετχ. τοῦ οὐδέτ. εἰς τὴν παθητ. φωνῆν τὰ φερόμενα = τὰ λεγόμενα. Τὸ γ' ἐνίκον τοῦ παθητ. ἔνεστ. φέρεται λαμβάνεται καὶ ἀπροσώπως = ἀναφέρεται, διαδίδεται. [ΣΥΝΘ. Τὸ ε. ἀναρτᾶ σὺνθ. με ὅλας τὰς προθ. πλὴν τῆς ἐν, ἀλλ' εἰς τοὺς μετγν. καὶ με αὐτὴν : Ἀναφέρω = 1) φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω, 2) συνεσφέρω, 3) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, 4) ἀποδίδω καὶ (εἰς κάποιον) ὡς ἀμτβτ. = ὀδηγῶ, φέρω. Καταφέρω = ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον καταφέρομαι = 1) φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, 2) καταπλέω, ἐπιστρέφω. Διαφέρω = 1) φέρω μέχρι τέλους, βασιτάζω, 2) εἶμαι διάφορος, ὑπερέχω εἰς τὸ γ' ἐνίκον πρὸς. μετὰ δοτ. προσωπικῆς διαφέρει μοι (= με ἐνδιαφέρει, με μέλει) εἶναι ἀπρόσωπον διαφέρομαι τῷ ἢ πρὸς τινα = ἔχω διαφωνίαν, διαφορίαν, φιλονικίαν με κάποιον. Παραφέρω, ἰδίως ἐπὶ φαγητῶν = παραθέτω παραφέρομαι = 1) παρατίθεται εἰς τὸ τραπέζι, 2) παρασύρομαι. Ἀντιφέρω = ἀντιτάσσω. Ἐπιφέρω = 1) διεξάγω, 2) θέτω προσφοράς εἰς τὸν τάφον ἢ ἐπὶ τοῦ μωβιτίου τῆς τέφρας καὶ τῶν ὀστέων τοῦ νεκροῦ ἐπιφέρομαι = 1) φέρω μαζί μου ὡς προίκα, 2) φέρομαι, διευθύνω ἐναντίον κάποιου. Ὑπερφέρω (μετβτ.) = μεταφέρει ὑπερώνω (ἀμτβ) = ὑπερετώ, ὑπερέχω. Συμφέρω = συναδροίζω, συγκεντρώνω ὡς ἀπρόσωπον συμφέρεω ὡφειλετ' το οὐδέτ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἔνεστ. τὸ συμφέρον εἰς θέσιν οὐσιαστικῶν = τὸ ὄφελος, τὸ κέρδος συμφέρομαι = 1) συμφωνῶ, συγκατανεύω, 2) συμβαίνομαι. Ἐκ τοῦ συμφέρομαι τὸ οὐσιαστικὸν συμφροσά = κάθε συμβᾶν καλὸν ἢ κακόν, ἀλλ' ἰδίως κακόν Προσφέρω = τοποθετῶ, προσθέτω, παραθέτω προσφέρομαι (παθ.) = 1) προσορμίζομαι, 2) ἐπιτίθειμαι, 3) συμπεριφερομαι (πρὸς κάποιον) (ὡς μέσον) = 1) προσφέρω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τρώγω, 2) παλαιῶν πρὸς τὸ κῆμα φθάνω κάπου (λ. γ. εἰς τὴν γῆν, τὴν ξηράν). Προφέρω = 1) φέρω ἐνώπιον κάποιου, 2) προφέρω λέξεις, κάλον λόγον, ἀναφέρω, 3) ὑπερέχω. Ἐμφέρω = φέρω μέσα [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Φέρονται πλείοι περιφράσεις τοῦ συνθέτου ὀήματος· οὗτω λέγεται ἀποφοράς λαμβάνω — κομίζομαι — πράτω (= λαμβάνω ἢ εἰσπράττω κέρδος, ἐνοίκιον), εἰσφοράς ποιοῦμαι (παθ. εἰσφορά εἰσιν ἡ γίγονται), ἐκφορά ἐστι, ἐπιφοράν δίδωμι (= δίδω φορὰν, εἰσφοράν), διαφοράν ἔχω ἡ λαμβάνω, συμφροσάν ἔχω, συμφροσά ζῶμαι, συμφροσά λαμβάνει ἢ ἔχει με κ. ἀ. β. καὶ τὰ συνών. ἄνω κλπ. (βλ. ἄνω). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑποφέρω συνών. εἶναι : ἀνατλάω ὦ, ἀνέχομαι, καρτεροῦν ὦ, ὑπομένω.

Φεύγω [= 1) τρέπομαι εἰς φυγὴν, 2) ἐξορίζομαι, 3) εἶμαι ὑπὸ κατηγορίαν] — ποτ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. φεύξομαι καὶ δωρικὸς φευξοῦμαι, ἀόφ. β' ἔφυγον, ποικμ. πέφηνγα, ὑπερσ. ἐφευγέην καὶ με τὸν ἀρχαϊκώτερον τύπον ἐφευέγη καὶ (κατα)πεφηνγώς ἦν. [ΠΑΡΑΓ. φενκτέος — τέον καὶ προσφενκτέον, φενκτός, διάφηνξις (= διαφυγὴ) καὶ κατάφηνξις, φηνγὰς (ἐκ τοῦ ὀποιον τὸ ὄ. φηνγαδέων = ἐξορίζω), φηνγή, ἄφηνκος (εἰς τοὺς μετγν. ἄφηνκτος = ἐκεῖνος τὸν ὀποιον δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀποφυγῆ κανεῖς), τὰ ποιητ. φευξίς (ἀίδαο φευξίς = ἀποφυγὴ τοῦ θανάτου), τὰ ποιητ. καὶ μετγν. φύξιμος, φύξις καὶ τὰ μετγν. φευξίμος, τὸ σφετιζὸν ὄ. φενκτιάω (= ἐπιθυμῶ νά φύγω), ἀνάφηνξις, πρόσφηνξ.

Θ. φευγ. (ισχυρὸν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. ὑποσημ. σελ. 29) φηγ. (ἀσθενής, λατιν. fugio). Ὁ ποικμ. πέφηνγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὴν δικαιοκῆν γλῶσσαν τῶν Ἀθηναίων τὸ φεύγω (= κατηγοροῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ διώκω (= κατηγορῶ) ἐκ τούτου ἡ μετχ. ὁ φεύγων = ὁ κατηγορούμενος, ὁ διώκων = ὁ κατηγορὸς (βλ. διώκω) καὶ ἀποφεύγω ἢ ἐκφεύγω δίζην (= ἀθρόωνοι) ἔχουν ἀντίθετον τὸ ἀλόσκομαι (= καταδικάζομαι). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, περὶ, ἀπό, ὑπό, παρακατά, ὑπεκ, ἐκ, σὺν, εἰς τοὺς ποιητάς καὶ με τὴν προκ. καὶ εἰς τοὺς μετγν. καὶ με τὴν πρόσ : Ἀναφεύγω = φεύγω πρὸς τὰ ἐπάνω, διαφεύγω. Περιφεύγω = ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. Ὑποφεύγω = προσπαθῶ νά ἀποφύγω, ἀπομακρύνωμαι. Ὑπερφεύγω = διαφεύγω. Συμφεύγω = μετέχω τῆς ἐξουσίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φηνγήν ποιοῦμαι, κατάφηνξιν ποιοῦμαι εἰς τι (Θουκ. Ζ', 41), εἰς φυγὴν καθίσταμαι, εἰς φυγὴν τρέπομαι, εἰς φυγὴν ὀμοῦ, ἀπαλλάττομαι, ἀερόχομαι, ἀποδιδράσχομαι. Ὡς μετβ. ἔχει τὸ φεύγω τὸ ποῖω ἢ ἀναγκάζω νινά φεύγειν, εἰς φυγὴν νινά καθίστημι, ἀποφυγὴν παρέχω τινί (Θουκ. Η', 106) καὶ καταφυγὴν

ποιοῦμαι εἰς τινα (Εὐριπ. Ὀρέστ. 567). Ὡς παθ. εἶναι τὸ φηγὴ γίνεσθαι, φηγὴ εἶναι ἀπὸ τινος, φηγὴ καθίσταται, καταφνεξίς ἐστι (Θουκ. Ζ' 38). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξορίζομαι καὶ εἶμαι ὑπὸ κατηγορίαν: φηγάς εἰμι, ἐξορίζομαι—κατηγοροῦμαι.

Φημί (=λέγω, ἰσχυρίζομαι, βεβαιῶνω). Ὁ ἐνεστώς κλίνεται ὡς ἑξῆς: Ὀριστ. φημί, φῆς καὶ φῆς, φησί(ν), φαμέν, φατέ, φασί(ν), Ὑποτ. φήω-ῶ, φήης-ῆς, φή-η-ῆ κλπ., Εὐκτ. φαίην, φαίης-φαίη, φαίμεν καὶ φαίημεν, φαίητε, φαίεν καὶ φαίησαν, Προστ. φάθι (καὶ κατὰ τοὺς λεξικογράφους Ἡρωδιανὸν καὶ Σουΐδαν καὶ φραθί), φάτω καὶ τίποτε ἄλλο, Ἀπαρέμφ. φάναι, Μτχ. φάσκων-φάσκουσα-φάσκον—πρτ. ἔφην (ἔφρησθα καὶ ἔφης—«ἔφης ἔστι μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δὲ πλείστον ἔφρησθα» (Φρύνιχος))—ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε ἔφασαν), μέλλ. φήσω, ἄορ. ἔφρησα. Μέσ. ἐνεστ. μόνον εἰς τὴν μτχ. φάμενος, παθητ. παρακειμ. εἰς τὸ γ' πρόσωπον τῆς προστ. πεφάσθω (=ὡς ἔχει λεχθῆ). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς, τὸν Ἡρόδ. καὶ τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ μτχ. τοῦ φημί φᾶς-φᾶσα-φάν. Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐπίσης φέρεται καὶ μέσ. πρτ. καὶ ἄορ. β' ἐφάμην, εἰς δὲ τοὺς μτγν. παθητ. ἄορ. (ἀπ-κατ-)εφάσθην καὶ γ' ἐνικὸν πρόσ. παθητ. παρακειμ. εἰς τὴν Ὀριστικὴν λέφασται. [ΠΑΡΑΓ. φάσις (ἀπόφασις, κατὰφασις), φατέον, φατέος, φήμη, προφήτης (=ἐρηνηνευτῆς τῶν λόγων τοῦ θεοπνεύστου μάντεως) καὶ τὰ ποιητ. φατός, ἄφατος.

Θ. φη (ἰσχυρόν) καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) φα- (ἀσθενές), ἐκ τοῦ ὁποῦο καὶ τὸ φάσκω καὶ τὸ φαίνω. Ἡ ὑποτακτ. καὶ τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστώτος, ὅπως καὶ ὁ πρτ. τοῦ ῥ., ἔχουν σημασίαν καὶ ἀορίστου. Ἡ μτχ. φάσκων-φάσκουσα-φάσκον εἶναι δανεία ἐκ τοῦ φάσκω. Ὅλοι οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστικῆς ἐγκλινόμενοι ἐκτός τοῦ β' ἐν. προσώπου φῆς ἢ φῆς (ἐκ τοῦ φη-σί, διότι παλαιότατα τὸ β' ἐνικὸν πρόσ. εἶχε κατάληξιν -σι (πρβλ. καὶ τὸ β' ἐνικ. πρόσ. τοῦ εἰμί-εἰ [ἐκ τοῦ ἐσσί=ἔσσι]), καὶ κατόπιν φηί καὶ μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ς κατ' ἀναλογίαν τῶν παρφηγμένων χρόνων (ἔφης) φῆς-φῆς. Τὸ φημί ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ ἰσχυρίζομαι, παραδέχομαι ἔχει μέλλοντα φήσω καὶ ἄορ. ἔφρησα, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ λέγω ἔχει μέλλ. ἐρῶ καὶ ἄορ. ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην. Τὸ α' καὶ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. καὶ μάλιστα τὸ γ' πληθ. φασίν, ὁ πρτ. ἔφην καὶ ἰδίως τὸ γ' ἐν. πρόσ., ὡς καὶ τὸ ἀπαρέμφ. φάναι, χρησιμοποιοῦνται συνήθως παρενθετικῶς, ὅπως εἰς τὴν σημερινὴν μας γλῶσσαν τὸ λέω-λέει. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ, ἀντί, ἀπό, σύν: Κατάφημι=παραδέχομαι τὸ ἀντιθέτον. Ἀπόφημι=ἀρνοῦμαι. Ἀντίφημι=ἀντιλέγω. Σύμφημι=συμφωνῶ. Εἰς τὰ σύνθετα ἀναριθμᾶται ὁ τόνος εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ τὴν προστακτικὴν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἡμί (βλ. ῥ.), λέγω, φάσκω, φράζω

Φθάνω (=προλαμβάνω, ἔρχομαι πρώτος)—πρτ. ἔφθανον, μέλλ. φθάσω καὶ συνηθέστερα μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητικῶς φθήσομαι, ἄορ. α' ἔφθασα (χωρὶς προστακτ.) καὶ β' ἔφθην (ἔφθης, ἔφθη, ἔφθημεν, ἔφθητε, ἔφθησαν, ὑποτ. φθῶ, φθῆς κλπ., εὐκτ. (εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡρόδ.) φθαίην, προστ. ἑλλείπει, ἀπαρέμφ. φθῆναι, μτχ. (εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡρόδ.) φθᾶς-φθᾶσα-φθάν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρκμ. ἔφθακα καὶ λέφθακα, ὑπερσυντ. ἔφθάκειν, παθητ. ἐνεστ. φθάνομαι, πρτ. ἔφθανόμην, μέσ. ἄορ. (ἐπ.) ἐφθασάμην (Σουΐδ. σ. 42, β') καὶ παθ. ἄορ. ἐφθάσθην. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. φθασιέον, ἀφθαστος.

1. Γραμματικὸς ἐκ Βιθυνίας. Ἐξῆσε περὶ τὰ 180 μ. Χ. καὶ συνέγραψε «Ἐκλογὴν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν».

Θ φθα- και φθη-. °Ο ένεστ. εκ του θ. φθα- με το πρόσφ. ν=φθαν-. Είς τους άιλικούς το θεματικόν φωνήεν α πάντοτε βραχύ εις τους έλικούς ποιητής μακρόν. [ΧΡΗΣΙΣ. Ίδιαζουσα είναι ή χρήση του φθάνω με κατηγορούμενον του υποκειμένου μετοχήν, την λεγομένην κατηγορηματικήν μετοχήν, ή όποιαν φανερόναι την ενεργειαν, εις την όποιαν προλαμβάνει κάποιος ένα άλλον (εφθη Ἀγχιόλαος εις την πόλιν ἀπειλῶν=επροσφθασεν ὁ Ἀγχιόλαος καί ἐπανήλθεν εις τήν πόλιν, εφθασε πρώτος εις τήν πόλιν). [ΣΥΝΘ. Με τήν πρόθ. ποθ. Είς τους μτρν. και με τήν υπό χωρίς μεταβολήν εις τήν σημασίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι ή παραγίγνομαι πρότερος.

Φθέγγομαι (διὰ κάθε ζῶον, πού έχει πνεύμονας, ἀλλ' ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου=βγάζω φωνήν, ὁμιλῶ δυνατά και καθαρά, δίδω ὄνομα) ἄ π ο θ. μέ σ. με ἔ ν ε ρ γ. και σπανίως π α θ. δ ι ἄ θ ε σ ι ν (τά ἐπιφθηγρόμενα ὀνόματα=αὶ λέξεις πού λέγονται κατοίονα, Πλάτ. Σοφ. 257 γ')—πρτ. ἐφθηγγύωμν, μέσ. μέλλ. φθέγξομαι, μέσ. ἄθρ. ἐφθεγξάμην, πρκμ. ἐφθεγμαί. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Είς τους πολύ μτρν. Βυζαντινούς και συνηρημένους ἐνεργ. τύπος τοῦ ὄ. φθογγέω-ῶ=φθέγγομαι. [ΠΑΡΑΓ. φθέγμια (=λόγος, ὁμιλία), ἀποφθεγμα (=εὐφυνής βραχὺς λόγος, ξυλτη ἀπάντησις) και παράφθεγμα (=τροποποιήσις τοῦ λόγου), φθόγγος, ἀφθεγκτός, τὸ ποιητ. φθογγή και τὰ μτρν. φθεγκτός, φθεγματικός και ἀποφθεγματικός (=ἐκεῖνος πού λέγει ὀλίγα και σωστά), φθέγξις (=φωνή, προφορά) και ἐπιφθεγξις, ἐπίφθεγμα (=ἐπίπληξις, ἀπειλή).

Θ. φθγ- (φθέγμα), τὸ ὅποιον με τὸ πρόσφ. j=φθγ j=φθγγ-. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. παρά, ἐπί, ὑπό, πρὸς, εις τους ποιητάς και τους μτρν. με τήν ἀντι και εις τους μτρν. με τήν περι: Παραφθέγγομαι (=1) τροποποιῶ τήν ὁμιλίαν μου, 2) περὶ λόγια εις τους μτρν.=1) λέγω ἀνοησία, 2) διακόπτω, 3) ὁμιλῶ κρυφίως. Ὑποφθέγγομαι=ὁμιλῶ χαμηλωφώνως. Προσφθέγγομαι=φωναίω κάποιον (ή κάτι) με τὸ ὄνομά του Περιφθέγγομαι=ὁμιλῶ πρὸς καθέ εἶδους ἀνθρώπους. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀλαλάζω, βοάω-ῶ, κράζω, λέγω, φάσκω, φημί, φράζω, φωνέω-ῶ. [ΑΝΤΙΘ. σιγῶω-ῶ, σιωπάω-ῶ.

Φθείρω (=καταστρέφω)—πρτ. ἐσθειρον, μέλλ. φθερῶ, ἄθρ. ἐφθειρα, πρκμ. ἐφθορα, ὑπερσυντ. (δι)εφθάρκειν. Παθ. ρθείρωμαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, παθ. μέλλ. β' (δια)φθαρήσομαι (ὁ ἄπλοῦς μτρν.), παθ. ἄθρ. ἐφθάρην, παθ. πρκμ. ἐφθάρμαι (ἐφθάρσαι, ἐφθαρταί, ἐφθάρμεθα, ἐφθαρθε, ἐφθάραι και ἐφθαρμένοι εἰσίν, ἀπαρέμφ. ἐφθάρθαι), ὑπερσυντ. (δι)εφθάρμην (-σο -το, μεθα -θε-ἐφθαρημένοι ἦσαν). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν διαφθείρω ἐμαντόν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Είς τους ποιητάς και τους μτρν. και ἐνεργ. πρκμ. β' (δι)εφθορα=διεφθάρκα, ἀλλ' εις τους μτρν. με ἀμτβ. σημασίαν=εἶμαι χαμένος. [ΠΑΡΑΓ. φθορά, (ὁ) φθόρος (=φθορά), ἀδιάφθατος, ἐδιάφθατος, ἀδιάφθορος, τὸ ποιητ. θυμοφθόρος και τὰ μτρν. φθάρμα, φθάρσις, φθαρίος, ἀφθαρτος, φθορεὺς και διαφθορεὺς, ἀφθορος (ὁ τόκος Σου ἀφθορος εδείχθη), ψυχοφθόρος (πρβλ. τὸ σημερινόν: ψυχοφθόρα ἀναγνώσματα).

Θ. φθερ- και κατά μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) φθορ- και φθαρ-. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. εκ του φθερ- και με το πρόσφ j=φθερ j. Μετα τήν ἀφρωκωσιν τοῦ j πρὸς τὸ ρ (φθερρ), τήν ἀποβολήν τοῦ ἔνος εκ των δύο ρ και τήν ἀναπληρωματικὴν ἔκτισιν τοῦ θεματικῶ φωνήεντος ε=φθειρ-. °Ο ἄθρ. ἐφθειρα ἐξ ἀναπληρωματικῆς ἐπίσης ἐκτάσεως [ἐφθερ-σα ἐφθερρα=ἐφθειρα]. [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. κατά, διά, περί, ἀπό, συνδιά, προδιά, προδιά: Περιφθειρομαι (ἀποθ j=περιπλανῶμαι ἐγκαταλειμμένος. Ἀποφθείρω=καταστρέφω ἐντελῶς' ἀποφθειρο-

γίαι=γάνομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ φθορὰν ἀπεργάζομαι, φθορὰν ἐμποῶ, ἀπόλλυμι, ἀφανίζω, λυμáινομαι, λωβάομαι-ώμαι. Ἄντι τοῦ παθ. φθείρομαι λεγεται φθορὰ ἢ φθόρος γίγνεται, φθίνω (βλ. ῥ.)

Φθίνω (ἀμτβ.—μαραίνομαι, λειώνω· ἐπὶ χρόνον=περῶ, τελειώνω)—πρτ. ἐφθίνον. Ἐκ τῆς μέσ. φωνῆς μόνον ἢ μτγ. τοῦ ποιητ. μέσου ἄορ. β' ἐφθίμην· φθίμενος καὶ ἀπορθίμενος. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. φθίσω, ἄορ. ἐφθισα, καὶ οἱ δύο ἔπικοι τύποι με μτβτ. σημασίαν (=θά καταστρέψω, θά φονεύσω—κατέστρεψα, ἐφόνευσα), πρκμ. ἐφθικα καὶ πέφθικα, μτγν., μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθίσομαι, ποιητ., μέσ. ἄορ. α' (ἀπ)εφθισάμην, μτγν., μέσ. ἄορ. β' ἐφθίμην, πρκμ. ἐφθιμαί, καὶ οἱ δύο ποιητ. Ἐπικός τύπος τοῦ ῥ. εἶναι φθινύθω καὶ ποιητικὸς φθίω. Εἰς τοὺς μτγν. παραλλήλως πρὸς τὸν φθίνω φέρονται καὶ οἱ δύο φθινάω καὶ φθινέω-ῶ καὶ φθιτω-ῶ. [ΠΑΡΑΓ. φθίσις, φθόη (=φθίσις), τὸ ποιητ. φθισίμβροτος (=ἐκείνου πρὸς καταστρέφει, ἐξαφανίζει τοὺς βροτούς, τοὺς ἀνθρώπους), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. φθινάς-φθινάδος (ἀμτβ=ἢ εἰς τὸ τέλος εὐρισκομένη· μτβτ. (φθινάς νόσος) =ἐκείνη πρὸς ἐλαφρέσει ἐξάντλησιν, φθορὰν), φθισήνωρ-ορος (=ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρας), φθιυτός (κυριῶς εἰς τὸν πλιθυντικὸν οἱ φθιτοί=οἱ νεκροί), ἄφθιτος.

Φθι- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. γ=φθιν-. Εἰς τοὺς Ἰωνας τὸ θεματικὸν φωνῆν εἶναι μακρόν· εἰς τοὺς ἄπτικους ποιητὰς καὶ πελογράφους βραχὺ (τὸ φθίνον ἔτος). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς μετὰ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ κατά: Ἀποφθίνω=γάνομαι ἐντελής, ἐκλείπω. Καταφθίνω=μαραίνομαι, σθῆνω (τὰ πῆματα (=παθήματα, συμφοραὶ) θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνοντα θρῶ, Σοφ. Ἡλ. 260). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀπανθέω-ῶ, ἀπόλλυμαι, διαλθομαι, μαραίνομαι, παρακμάζω, σβέννυμαι, τήκωμαι, φθείρομαι· ἐπὶ τοῦ χρόνον: λήγω, τελειῶ. [ΑΝΤΙΘ. ἀμάζω, ἀνθέω-ῶ, ἀξάνομαι, ὁώννυμαι.

Φθονέω-ῶ [=1) φθονῶ, 2) ἀποφεύγω, ἀρνοῦμαι κάτι ἀπὸ φθόνου)—πρτ. ἐφθόνεον-ουν, μέλλ. φθονήσω, ἄορ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐφθονέουην-οῦμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθονήσομαι καὶ παθ. φθονηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφθονήθην. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἔνεργ. ἄορ. καὶ μετὰ τὸν τύπον ἐφθόνεσα παραλλήλως πρὸς τὸν ἐφθόνησα καὶ παθ. πρκμ. ἐφθόνημαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ ποιητ. φθόνησις, ἀφθόνητος καὶ τὰ μτγν. φθονητέον, φθονητός.

Φθονε- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. φθόνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον καὶ φθονερός. Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ σγι-όληκτα οὐδέτ. οὐσιαστικά εἰς-ος-γεν. εσ-ος-ους (ἀνθος-ἀνθεος ος-ους—ἀνθέω ω ἀνθέω-ῶ, κράτος—κρατέω-ω-κρατέω-ῶ κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὴν προθ. ὑπὸ: ὑποφθονέω-ῶ=αἰσθάνομαι κρυφῶ φθόνον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φθόνῳ χροῶμαι (Πλάτ. Ἀπολογία δ', 18) Ἄντι τοῦ παθ. λέγεται ἢ περιφρασις φθόνος γίγνεται περὶ τινα (=φθονεῖται κάποιος). Ὡς μτβτ. εἶναι φθόνον ἐμποῶ ἢ ἔχω (=παρέχω) τι.

Φιλέω-ῶ [=1) ἀγαπῶ, δίδω· φίλημα, 2) μοῦ ἀρέσει ἢ συνηθίζω νὰ κάνω κάτι). Τὸ ἔνεργ. ὁμαλὸν χωρὶς ὑπερσυντέλ. Παθητ. φιλέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐφιλεόμην-οῦμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φιλήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφιλήθην, πρκμ. πεφιλήμαι. Τὸ μέσον ἀναλελυμένως φιλῶ ἔμαινόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. φιληθήσομαι, ὑπερσυντ. ἐπεφιλήμην, τετελ. μέλλ. πεφιλήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. φίλημα, προσφιλής, ἀξιοφίλητος, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. φιλητέον, φιλή-

τωρ (=ἔραστῆς) καὶ τὰ μτγν. *Φιλήμων* (ἐπίθ. ὡς κύριον ὄνομα), *φιλήσις*, *φιλητής* (=φιλήτωρ), *φιλητός* καὶ *πυλυφιλήτος*.

Θ. *φίλι*- ἐκ τοῦ *φίλος* κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. αἰγμόληκα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *εσ-ος-ους* (*κράτος-κράτεος-ους-κρατέω-ω*). [ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. κατὰ, ἀντί, ὑπέρ: **Αναφιλέω* ὠ=ἀντι-γαπῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. οἰκείως *διάκειμαι* τινι. εἰνοϊκῶς *ἔχω* τινι (Κύρ). **Ανάβ. Α'*, 1), *ἀγαπῶ*, *ἀσπάζομαι*, *στέργω*. [ΑΝΤΙΘ. *ἐχθρῶς* καὶ *ἀλλοτρίως* *διάκειμαι* τινι, *μισῶ*.

Φιλονικέω-ῶ [=1] ἀγαπῶ τὴν νίκην, διαγωνίζομαι διὰ τὰ πρωτεῖα, 2) εἶμαι *φιλόνικος*]—*ἐφιλονίκεον-ουν*, μέλλ. *φιλονικῆσω*, ἄορ. *ἐφιλονίκησα*. **Εκ* τοῦ παθ. μόνον ὁ προκμ. *πεφιλονίκημαι*. [ΠΑΡΑΓ. *φιλονικητέον* καὶ τὸ μτγν. *ἀφιλονικητος* (πρβλ. τὸ σημερινὸν *ἀδιαφιλονίκητος*).

Θ. *φιλονικε*-. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ *φιλότικος* (=ὁ ἀγαπῶν τὴν νίκην) ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *φιλονικία*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα αἰγμόληκα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *εσ-ος-ους* (*κράτος-κράτεος-ους-κρατέω-ω*). Ἡ ἐπικρατήσασα γραφή τοῦ ῥ. εἶναι *φιλονικέω-ῶ* ἐκ τοῦ *φιλότικος* (*φιλῶ-τικος*, γεν. *τικούς*=λογομαχία, τσάκωμα). **Ἄλλ'* ἢ παραγωγή αὐτῆ καὶ ἐπομένως καὶ ἡ γραφή δὲν εἶναι ὀρθή. **Ἄν* τὸ *φιλότικος* προήρχετο ἀπὸ τὸ *φιλῶ-τικος*, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη τὸν τύπον *τριτοκλίτου φιλονεικῆς*, ὅπως *ἀμφινεικῆς* (=περιζήτητος) καὶ *πολυνικῆς* (καὶ ὡς κύριον *Πολυνεικῆς*=*φιλόνικος*) πρβλ. καὶ (*φιλῶ-πυεδδος*) *φιλοπυεδῆς* [ΣΥΝΘ. Μετὰς προθ. *σύν* καὶ εἰς τὸς μτγν. καὶ μετὰς τὴν διὰ πρὸς ἐπίτασιν: *Συμφιλονικέω* ὠ=παίρω τὸ μέρος κάποιου κατὰ τὴν λογομαχίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *φιλότικός* εἰμι, *φιλονικός* ἔχω, *ἀμιλλῶμαι* καὶ *ἀνθαμιλλῶμαι*—*ἐρίζω* κλπ. (βλ. *ἐρίζω*). Ὡς μέσ. εἰς *φιλονικίας* καθίσταται. Παθ. *φιλονικίαι* γίνονται. Ὡς μτβτ. εἶναι τὸ *φιλονικίας* ἐμβάλλω.

Φιλοσοφέω-ῶ [=1] ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, τὴν ἀνωτέραν πνευματικὴν μόρφωσιν, 2) ἐξετάζω μετὰ φιλοσοφικὸν πνεῦμα]—πρτ. *ἐφιλοσόφειον-ουν*, μέλλ. *φιλοσοφῆσω*, ἄορ. *ἐφιλοσόφησα*, παρακαίει. *πεφιλοσόφηκα*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἔνεστ. *φιλοσοφούμεαι* οὐμαί (μόνον εἰς τὴν μτγ. τοῦ οὐδέτ. τὰ *φιλοσοφούμενα* (=ὄσα ἐξετάζονται μετὰ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, τὰ φιλοσοφικά προβλήματα, αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι). [ΠΑΡΑΓ. *φιλοσοφητέον* καὶ τὰ μτγν. *φιλοσόφημα* καὶ *φιλοσόφησις*.

Θ. *φιλοσοφε*-. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθ. ἐκ τοῦ *φιλόσοφος* (=ὁ φιλῶν τὴν σοφίαν), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *φιλοσοφία*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ αἰγμόληκα οὐδέτερα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *εσ-ος-ους* (ἄνθος-ἄνθεος-ους-ἄνθεῶ-ω-ἄνθεω-ῶ κλπ.). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰς προθ. ὑπέρ καὶ σύν: **Υπερφιλοσοφέω* ὠ=ὑπερβολικὰ ἀσχολοῦμαι μετὰ τὴν φιλοσοφίαν. *Συμφιλοσοφῶ*=εἶμαι συσπουδαστής μετὰ κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *φιλόσοφος* εἰμι, *περὶ τὴν φιλοσοφίαν* εἰμι ἢ *διατριβῶ*, *φιλοσόφως* *διάκειμαι* πρὸς τι.

Φιλοτιμέομαι-οῦμαι (=εἶμαι *φιλότιμος*, ἐπιζητῶ τιμὴν καὶ δόξαν) ἀποθ. μέσ. μετὰς ἐνεργ. *διὰθειςιν*—πρτ. *ἐφιλοτιμέομην* οὐμην, μέσ. μέλλ. *φιλοτιμήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐφιλοτιμήθην*, μέσ. προκμ. *πεφιλοτιμήμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *φιλοτιμηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐφιλοτιμησάμην* καὶ ὑπεροσ. *ἐπεφιλοτιμήμην*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *φιλοτίμημα*, *φιλοτίμησις*, *φιλοτιμητέον*.

Θ. *φιλοτιμε*-. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθετον ἐκ τοῦ *φιλότιμος* (*φιλῶ-τιμή*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *φιλοτιμία*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα πα.

ρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος- γεν. -ος-ους (ἀνθος-ἄνθος-ος — ἀνθέω-ω ἀνθέω-ω κλπ.), [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντι καὶ σύν: Συμφιλοτιμῶμαι-οῦμαι=φιλοτιμοῦμαι ὁμοίως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φιλότιμος εἰμι, φιλοτίμως ἔχω ἢ διαίκεμαι, φιλοτιμίας εἰμί μεστός, φιλοτικῶ-ω. Ὡς μβρτ. εἶναι φιλοτιμίαν ἐμβάλλω.

Φιλοφρονέομαι-οῦμαι (=φέρομαι μὲ φιλικὰ αἰσθήματα, μὲ εὐγένειαν εἰς κάποιον) ἄ π ο θ. μ ἔ σ.—πρτ. ἐφιλοφρονέομην-οῦμην, μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονήσαμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφιλοφρονήθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέσ. μέλλ. φιλοφρονήσομαι. Ἐπίσης ὁ ἔνεστὼς φιλοφρονοῦμαι καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐφιλοφρονήθη εἶναι εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. διαθέσεως. Φέρεται ὁμοίως εἰς αὐτοὺς καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ὁ. φιλοφρονέω-ω. [ΠΑΡΑΓ. φιλοφρόνημα καὶ τὰ μτγν. φιλοφρόνησις καὶ φιλοφρονητέον.

Θ. φιλοφροε-. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. φιλόφρων (φίλος-φρην = ὁ ἔχων φιλικὰς διαθέσεις), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ φιλοφροσύνη. Ἐσηματιοῦται κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμόληκτα οὐσιαστικά εἰς -ος γεν. -ος-ους (ἀνθος-ἄνθος-ος — ἀνθέω-ω ἀνθέω-ω, κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ σωφρονέω-ω ἐκ τοῦ σώφρων καὶ εὐδαιμονέω-ω ἐκ τοῦ εὐδαιμων κλπ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φιλόφρων εἰμί, φιλοφρόνως ἔχω, φιλοφροσύνην ἐνδείκνυμαι.

Φιλοψυχέω-ω (=ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου, τὸ σαρκίον μου, εἶμαι δειλὸς)—μέλλ. φιλοψυχῶσω, ἄορ. ἐφιλοψυχῶσα. [ΠΑΡΑΓ. φιλοψυχητέον.

Θ. φιλοψυχε-. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιθ. φιλόψυχος (φιλό-ψυχή), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ φιλοψυχία. Ἐσηματιοῦται κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμόληκτα οὐσιαστικά εἰς -ος γεν. -ος-ους (ἀνθος-ἄνθος-ος — ἀνθέω-ω ἀνθέω-ω κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φιλόψυχος εἰμι, φιλοψυχία ἔχει με.

Φλεγμαινῶ, βλ. φλέγω.

Φλέγω (μβρτ.=φλογίζω, καίω, ξεροθίζω' ὡς ἄμβρ.=φλέγομαι, ξεῖαπτομαι). Τὸ ὁ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ σύνθ. ἄορ. ἐπέφλεξα. Παθ. πλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, παθ. ἄορ. (κατ)εφλέχθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ὁ. καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐξῆς χρόνων: ἔνεστ. φλέγω, πρτ. ἐφλεγον, μέλλ. φλέξω, ἄορ. ἐφλεξα. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. (κατὰ)φλέξομαι, παθ. μέλλ. β' (συμ)φλεγῆσομαι, παθ. ἄορ. β' (ἀν, συγκατ)εφλέγη, παθ. πρτμ. πέφλεγμα. Ἄλλοι τύποι τοῦ ὁ. εἶναι ὁ ποιητ. φλεγέθω (=καταφλέγω), ὁ ποιητ. καὶ μτγν. φλογίζω καὶ ὁ μτγν. φλογιάω-ω=φλεγμαινῶ, κοκκινίζω. [ΠΑΡΑΓ. φλέγμα, φλόξ, εὐφλεκτος, πυρφλεγῆς (=ἐκείνος πὺ φλογίζει ὅπως ἡ φωτιά) καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἄφλεκτος, πυρίφλεκτος (=ὁ ἀναδίδων πυρίνας γλώσσας). Ἐκ τοῦ παραγώγου φλέγμα (=φλόγα) τὰ φλεγματικός, φλεγμονή (=φλόγωσις), φλεγματοειδής καὶ φλεγματοῦδης καὶ τὸ ὁ. φλεγμαινῶ (ὡς μβρτ.=δημιουργῶ φλεγμονήν, φρήσκω' ὡς ἄμβρ.=ὑποφέρω ἀπὸ φλεγμονῆν), τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸν ἔνεστῶτα.

Θ. φλεγ- καὶ κατὰ μετέπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) φλογ-. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ ἐπί, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μὲ τὴν σύν καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ὑπέρο: Συμφλέγω=καίω καὶ μεταβάλλω εἰς στάτην. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καίω(κάω), πίμπρημι, πυρπολέω-ω.

Φλυαρέω ὦ (=λέγω ἢ διαπραττω ἀνοησίας, μωρολογῶ)—πρτ.

ἐφλυάρεον-ουν, μέλλ. φλυαρήσω. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν καὶ παθῆτ. ἐνεστ. φλυαρόμαι-οὔμαι (=ἐμπαίζομαι). Μεταγενέστερος ἐπίσης ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ φλυαρῶ εἶναι ὁ φλυαροκοπέω-ῶ. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. φλυάρημα.

Θ. φλυαρε- ἐκ τοῦ ἐπιθ. φλύαρος καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποιητ. ῥ. φλύω=ἐχειλίξω καὶ μτφρ. φλυαρῶ. Ἐκ τοῦ φλύαρος καὶ τὸ οὐσιαστ. φλυαρία [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φλυαρία ἔχει με, φλυαρίας μιχαριρίζομαι, εἰς φλυαρίαν ἐμπίπτω, ἀδόλεσχέω-ῶ, λαλέω-ῶ, ληρέω-ῶ.

Φοβέω-ῶ (=ἐκφοβίζω, τρομάζω κάποιον)—πρτ. ἐφόβειον-ουν, μέλλ. φοβήσω, ἄοφ. ἐφόβησα. Μέσ. φοβέομαι-οὔμαι, πρτ. ἐφοβέουμην-οὔμην, μέσ. μέλλ. φοβήσομαι, παθ. ἄοφ. ὡς μέσος ἐφοβήθημ, πρκμ. πεφόβημαι, ὑπερσυντ. ἐπεφοβήμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσος ἄοφ. ἐφοβησάμην καὶ εἰς τοὺς μτγν. παθ. μέλλ. φοβηθήσομαι (οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλω συνεπιθεμένων μου). [ΠΑΡΑΓ. φοβητέον, φόβητρον, τὰ ποιητ. φόβημα, φοβητός, ἀφόβητος καὶ τὰ μτγν. ἐκφόβησις, φοβητικὸς (=ὁ δειλός, ὁ φοβησιαίτης), φοβήτωρ (=ὁ προξενῶν φόβον, ὁ ἐκφοβίζων).

Θ. φοβε- ἐκ τοῦ φόβος (ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ φοβερός) παραγέγονο τοῦ ποιητ. ῥ. φέβομαι (=τρέπομαι εἰς φυγὴν ἀπὸ φόβου) Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ φροῶ εἶναι τρέπω εἰς φυγὴν καὶ τοῦ φοβοῦμαι τρέπομαι εἰς φυγὴν, σημασίαν, τὴν ὁποίαν διατηρεῖ σπανίως καὶ εἰς τοὺς ἀπτικοὺς πεζογράφους (οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαορῆνας προσπίπτουσι [τοῖς ἐναντίοις] καὶ τρέπονται, ὥστε . . . φοβηθέντας ἐς φυγὴν καὶ τὸ πλεόν τοῦ στρατεύματος καταστῆσαι (Θουκ Γ, 108. 1). Τὸ φροῶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁλοία παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστικά εἰς ος γεν. εο-ος-ους (ἄνθος ἄνθεος-ος-ους—ἀνθέω-ω ἄνθῶ-ῶ, κράτος—κρατέω-ῶ κλπ) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατά, ὑπέρ, ἐκ, σύν: Καταφοβέω ὦ=ταῖς κάποιον εἰς μεγάλον φόβον. Ἐκφοβῶ=προξενῶ φόβον. Ὑπερφοβέομαι=(ἀπ-ῶ)=φοβοῦμαι ὑπερβολικῶς [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἄντι τοῦ ἐνεργ. φοβέω-ῶ φέρονται αἱ περιφορᾶσις φόβου ἐπιποιῶ ἢ ποιῶ τιμ (Κ. Ἀνάβ. Α', ἦ, 19), φόβον ἐπιβάλλω, εἰς φόβον καθίσταμι (Θουκ. Ζ', 44, 7, Η', 105, 3), φόβον ἐμβάλλω τινί, φόβον παρέχω τινί. Ἄντι τοῦ μέσ. φοβοῦμαι λέγεται εἰς φόβον καθίσταμαι, διὰ φόβον εἰμί (Θουκ. Γ', 59), δέδοικα, ὄκνω, ὀροφωδέω-ῶ Ὡ: πωθ. εἶναι φόβος γίγνεται [Κύρ. Ἀνάβ. Α', 2, 18] ἢ ἐγγίγνεται τινί [Θουκ. Ζ', 80]. [ΑΝΤΙΘ. θαροῶ-ῶ, τοιμάω-ῶ.

Φοιτάω ὦ (=συχνάζω, ἐπισκέπτομαι συχνά, μαθητεύω)—πρτ. ἐφοίταον-ων, μέλλ. (συμ)φοιτήσω, ἄοφ. ἐφοίτησα, πρκμ. πεφοίτηκα. [ΠΑΡΑΓ. φοιτήσις καὶ συμφοιτήσις, φοιτητέον, φοιτητής, φοιτητὴς (=ἐκεῖνος πού συχνάζει κάποιον, ἰδίως ὁ μαθητὴς) καὶ συμφοιτητὴς (=συμμαθητὴς) καὶ τὸ μτγν. φοιτητήριον (=σχολεῖον), ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ σημερινὸν κατ' ἄνομοίωσιν (βλ. σημ. σελ. 20) ἀποφοιτήριον ἄντι ἀποφοιτητήριον.

Θ. φοιτα- ἐκ τοῦ ποιητ. οὔσιαστ. (δ) φοίτος (=τὸ σύχνασμα) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς-ῶ συνηρημένων, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπο πρωτόκλητα θηλυκά οὐσιαστ. εἰς ἠ ἢ ἠ (τοίμα-τοιμάω-ῶ, νίκη-νικᾶω-ῶ κλπ., κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἀριστ. (=πρόγευμα) ἀριστάω-ῶ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἐπί, ἀπὸ, εἰς, σύν, πρὸς καὶ εἰς τον Ἡρόδ. καὶ τοὺς μτγν., μάλιστα δὲ εἰς τὴν ἐκκλησιαστ. ὀνολογίαν καὶ με τὴν κατά: Διαφοιτάω-ῶ=περιφέρομαι συνεχῶς, περιπλανῶμαι. Ἐπιφοιτῶ=προσερχομαι, εἰσβάλλω κάποιον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν=ἐπισκέπτομαι, ἐμπνέω. Προσοιτῶ=φοιτῶ. Καταφοιτῶ=ἐρχομαι, καταβαίνω (καταπεφοιτήσας ἐν κατοικίᾳ τῆς γῆς). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. θαμίζω.

Φορέω-ῶ (=φορῶ, φέρω, κουβαλῶ)—πρτ. ἐφόρεον-ουν, μέλλ. (ἐκ)φορήσω, ἄοφ. ἐφόρησα, παρακειμ. σύνθ. (ἐκ, κατα-)πεφόρηκα. Μέσ. καὶ παθ. φορέομαι-οὔμαι (ὡς μέσ. σύνθ. προφοροῦμαι (=φέρω τὰ βή-

ματά μου, τρέχω ἐδῶ και ἐκεῖ), μέσ. ἄορ. (ἐξ-, παρ-)εφορησάμην (τι=εμάζευσα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου κάτι), πάθ. ἄορ. (δι)εφορηήθην (=ελαφυραγωγώθηθην, ἔστερηθην) και ὡς μέσ. ἐνεφορηήθην, παθ. παρακειμ. πεφόρημαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ ἔνεργ. μέλλ. ἀπαντᾷ ἀπλοῦς (φορήσω), εἰς δὲ τοὺς μτγν. ὁ μὲν μέλλ. φέρεται και ὑπὸ τὸν τύπον φορέσω, ὁ δὲ ἄορ. ἐφόρεσα (καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοῦκου, φορέσομεν και τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου, Παῦλος πρὸς Κορινθ. Α', ις', 15). Ἄπαντᾷ ἐπίσης εἰς τοὺς μτγν. και μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φορήσομαι. [ΠΑΡΑΓ. φόρημα (=ᾧ, τι φέρεται κανεῖς ἐπάνω του, ἰδίως τὰ στολίδια), ἀφόρητος, τὸ ποιητ. και μτγν. φορητὸς (=1) ὁ μετακινήτος, 2) ὁ ὑποφερτὸς) και τὰ μτγν. φόρεμα (=φόρημα), φόρησις (ἐπιφόρησις, συμφόρησις), φορητὸς τέα τέον.

Θ. φορε-. Τὸ ὄ. εἶναι θυμαστικὸν τοῦ φέρω και ἐπιμένος ἐκφράζει ἐνεργεῖαν ἐπαναλαμβανομένην ἢ συνήθη (φορῶ φακέλους ἕλης=μεταφέρω, κουβαλῶ-συνεχῶς δέματα ἀπὸ Ξυλόκλαδα, φορῶ ἱμάτιον κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διὰ, παρά, ἐπί, ὑπὸ, ὑπέρ, ἐν, εἰς, ἐκ, σὺν, πρὸς, πρό: Ἄναφορῶ-ᾧ=μεταφέρω πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀνεβάζω διαρκῶς. Καταφορῶ=φέρω πρὸς τὰ κάτω, κατεβάζω συνεχῶς. Διαφορῶ=παίρνω μαζί μου και φεύγω, λαφυραγωγῶ διαφοροῦμαι=λαφυραγωγούμαι. Παραφορῶ=φέρω και τοποθετῶ ἐμπρός, παραθέτω. Ἐπιφορῶ=ἐπισορευῶ. Ὑποφορῶ=φέρω ὑποκάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω. Ὑπερφορῶ=φέρω ὑπεράνω. Ἐμφοροῦμαι (λ.χ. ἀνοίας)=εἶμαι γεμάτος (ἀπὸ ἀνοϊαν, μωριαν' προβλ. τὸ νεώτερον «ὁ τότε ἐμφορεῖται ὕγιων ἀντιλήψεων»). Ἐκφοροῦμαι (μέσ.)=ἐξορούσσω, ἐξάγω. Συμφορῶ=συνχεντριῶνω, συσσορευῶ Προσφορῶ=φέρω συνεχῶς: προσφοροῦμαι (μέσ.)=τρέχω ἐδῶ και ἐκεῖ. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. ἀμπέχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἐνδύομαι.

Φραῶζω (=λέγω, δεικνύω, διασαφῶ, σημαίνω) — πρτ. φραζόν, μέλλ. φράσω, ἄορ. ἴφρασα, πρκμ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι, παθ. πρκμ. πέφρασαι. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ φράζομαι ἔχει και μέσην διάθεσιν (=ὑποδεικνύω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, σκέπτομαι) μὲ πρτ. ἐφραζόμην, μέσον μέλλ. φράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην και παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφρασθήην. Τὸ ὄ. ἐπεβίωσε και εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν σύνθ. ὡς ἐνεργητικὸν (ἐκφράζω τὴν λύπην μου, μεταφράζω, παραφράζω), ὡς παθ. (μεταφράζομαι, παραφράζομαι, συμφράζομαι (μόνον εἰς τὴν μτγ. τὰ συμφραζόμενα) και ὡς μέσ. (δὲν ἐκφραζέσαι καθαρὰ κλπ.). [ΠΑΡΑΓ. φράσις, φρασίον, φραστήρ (=πληροφοριοδότης, ὀδηγός), εὐφραδής, δύσφραστος, τὸ ποιητ. φράσιωρ-ορος (=φραστήρ), τὸ ποιητ. και μτγν. ἄφραστος (ἄφραστον θαῦμα) και τὰ μτγν. φράσις και μεταφράσις (ὄχι μεταφραστής), φραστικὸς (προβλ. τὸ σημερινὸν «φραστικὸν λάθος»), ἀνέκφραστος, ἀπερίφραστος και τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρ. ἀπεριφραστως.

Θ. φραδ. (εὐφραδής) και μὲ τὸ πρόσφ. j=φραδ-j-φραδ-. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς και τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. ἐκ, μετά, περί, σὺν, και εἰς τοὺς μτγν. και μὲ τὴν ἀπό και τὴν παρά: Ἐκφραζῶ=ἐκθέτω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς. Μεταφράζω=1) παραφράζω, ἐξηγῶ, 2) μεταφράζω τὰς λέξεις μᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην' εἰς τοὺς ποιητὰς μόνον εἰς τὸν μέσ. τύπον μεταφράζομαι=σκέπτομαι. Περιφράζω=ἐκφράζομαι μὲ περιφράσεις' εἰς τοὺς ποιητὰς μόνον ὁ μέσος τύπος περιφράζομαι=σκέπτομαι. Συμφράζω=ἀναφέρω συγχρόνως' εἰς τοὺς ποιητὰς μόνον ὁ μέσ. τύπος συμφραζομαι=σκέπτομαι, ἐπινοῶ. Ἀποφράζω=περιγράφω, οἰκίζω. Παραφράζω=λέγω τὸ ἴδιον πρᾶγμα μὲ ἄλλας λέξεις. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. λέγω, φράσκω, φθέγγομαι, φημί, δεικνύμι, διδάσκω, ἐρημνεύω, φαίνομ.

Φράττω ἢ φράσσω (=φράζω, περικλείω)—πρτ. (συν)ἐφραττον,

μέλλ. (δια)φράξω, ἄορ. ἐφραξα. Μέσος ἄορ. ἐφραξάμην, παθητ. ἄορ. ἐφράχην, μέσ. και παθητ. προκμ. πφραγμαί. Ὁ μέσ. ἐνεστώσ κατ' ἀνάγνωσιν περιφράττω ἐμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Τό δ. φέρεται εἰς τοὺς ποιητὰς και τοὺς μτγν. και ὑπὸ τύπον εἰς -μι: φάργνυμι και φράγγνυμι (ἀποφάργνυμι, ἀποφράγγνυμι, διαφάργνυμι κλπ.), ὁ ὁποῖος εἶναι παρασηματισμὸς τοῦ φράττω. Τοῦ εἰς -μι τούτου τύπου ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ὁ ἐνεργ. προτ. ἀπεφράγγνυν (Συρακόσιοι και Γύλιππος ἀπεφράγγνυσαν τὰς ὁδοὺς, Θουκυδίδης). Εἰς τοὺς μτγν. φέρονται και οἱ ἐξῆς ἀκόμη χρόνοι: ἐνεργ. παρακμ. (περι)πέφραγα, ὑπερσυντ. (ἐπ)εφράγειν και ἐπεφράκειν, μέσ. μέλλ. (ἐμ)φράξομαι, παθητ. μέλλ. α' φραχθήσομαι και β' φραγήσομαι, παθητ. ἄορ. β' (ἐν)εφράγγην (ἐνεφράγγη στόμα λαλούντων ἄδικα). Εἰς τοὺς Ἴωνας (Ἡρόδ.) ἀπαντᾷ και μέσ. ὑπερσυντ. ἐπεφράγγην. [ΠΑΡΑΦ. φράγμα και ἐμφραγμα, ἄφρακτος, κατάφρακτος, ἀπόφραξις (=φραξίμων, ἀποκλεισμός), (τὸ) δρύ-φρακ-τον κατ' ἀνομοίωσιν (βλ. σημείωσ. σελ. 20) ἀντὶ δρύ-φρακ-τον ἢ ὀρθότερον δρυό-φρακ-τον (=καγκελωτὸν περιφραγμα), τὸ ποιητικὸν και ἰωνικὸν φραγμός και τὰ μτγν. φράκτις, φρακτικὸς και ἐφρακτικὸς (=κατάλληλος διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ἐμποδίων¹), φρακτός (=φραγμένος, σκεπασμένος).

Θ. φραγ- (φράγμα) κατὰ μετάθεσιν ἐξ ἀρχικοῦ θέματος φρακ- (λατιν. *farcio*)=φραγ- (προβλ. τὸ ποιητ. φάργ-νυμι και ἀπο-φάργ-νυμι). Τό θ. τοῦ ἐνεστ. φραγ- με τὸ πρόσφ. j=φραγ- j=φράττ(-σσ). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, ἀντί, περί, ἀπό, ἐν, σύν: Διαφράττω=χωρίζω με φράγμα, ἀποκλείω. Ἀντιφράττω=ἐμποδίζω. Ἐμφράττω=φραῶ, θέτω φραγμόν. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. Ἐντὶ τοῦ ἐμφράττω λεγεται ἡ περιφρασις ἐμφραγμα ποιούμαι.

Φρέω (μτβτ. πάντοτε σύνθετον με τὰς προθ. διά, ἐπεισ-, εἰς-, ἐκ- ἄλλ' ἄχρηστον εἰς τὸν ἐνεστώτα=εἰσάγω, ἐξάγω κλπ. ἀναλόγως τῆς προθέσεως, με τὴν ὁποῖαν εἶναι συνθεθειμένον)—προτ. εἰσέφρουν-ουν, ἐνεργ. μέλλ. (εἰσ-δια)φρήσω, ἄορ. α' μόνον εἰς τὴν ὀριστ. εἰσέφρηκα (με χρόνικὸν χαρακτηρισμόν, ὅπως εἰς τὸν ἐνικὸν τῶν ἄορ. β' τῶν εἰς -μι). Μέσ. προτ. εἰσφροέμην-ούμην, μέσ. μέλλον ὡς ἐνεργ. εἰσφροήσομαι, μέσ. ἄορ. β' εἰσφροέμην (μόνον εἰς τὸ ἀπαρέμφ. εἰσφροέσθαι). (ΠΟΙΗΤ. και ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' με χρόν. χαρακτηρισμόν σ εἰσέφρησα και μέσ. ἐνεστ. εἰσφροέμαι (=εἰσέρχομαι). Εἰς τοὺς ποιητὰς ὁ κατὰ τὰ εἰς -μι ἄορ. α' εἰσέφρηκα ἔχει ὑποτ. (ἐπεισ)φρῶ και γ' πληθ. (ἐκ)φρῶσιν, προστ. (ἐκ)φρες, ἀπαρέμφ. (εἰσ)φρῆναι, μτχ. (ἐπεισ)φρεῖς. [ΠΑΡΑΦ. Τὰ μτγν. ἐπεισ-φρησις (=εἰσαγωγὴ) και παρείσ-φρησις (=λαθροαία εἰσαγωγὴ), εἰπεισ-φρητέον.

Θ. φρε- πιθανώτατα ἐκ τοῦ φρε- τοῦ φέρω (προβλ. δι-φρ-ος). Εἰς τὴν νεωτέραν καθαρῶσαν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν διεσώθη τὸ ῥ., ἔλαβε κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνώνυμον εἰσδύω (ἀττικὸς εἰσδύνω) τὸν ἐσφαλμένον τύπον εἰσφρῶ, παρείσφρῶ και παρείσφροῦσα. [ΣΥΝΘ. Ὅπως ἐλέχθη εἰς τὴν ἀοχὴν, με τὰς προθ. διά, ἐπεισ- εἰς, ἐκ και εἰς τοὺς μτγν. και με τὴν παρσιο-. [ΠΕΡΙΦΡ. και ΣΥΝΩΝ. διάγω, ἐπεισάγω, εἰσάγω, ἐξάγω, παρείσάγω, Ἐντὶ τοῦ ἀχρήστου μέσ. ἐνεστ.

1. Κατ' ἀναλογίαν τοῦ συνθ. παραγώγου ἀπόφραξις (=φραξίμων, ἀποκλεισμός) και τῆς σημασίας τοῦ συνθέτου μετὰ τῆς προθ. ἐκ μτγν. παραγώγου ἐκφρακτικὸς (=κατάλληλος δι' ἄρσιν καλυμμάτων) ἠμποροῦμεν σήμερον νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὴν λέξιν ἐκφραξις προκειμένου περὶ ἐκκαθαρίσεως ἐμποδίων. Ἐστὶ λ.χ. δυνάμεθα νὰ λέγωμεν «συντελέσθη ἡ ἐκφραξις τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου».

εισφρέομαι ἐλέγετο παρεισδύω (εἰς τοὺς μτγν. παρεισδύω καὶ παρεισδύομαι, παρεισέρχομαι).

Φοίττω ἢ φρίσσω (=ἀνατριχιάζω, καταλαμβάνομαι ἀπὸ φρικίας, τρόμον)—ἀόρ. ἐφρίξα, πρκμ. πέφρικα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ μέλλ. φρίξω, ὑπερσ. ἐπεφρίκειν, μέσ. ἀόρ. ἐφριξάμην. Παράλληλοι τύποι τοῦ φρίττω εἰς τοὺς μτγν. εἶναι φρικιάω-ῶ καὶ φρικιάζω. [ΠΑΡΑΓ. φρίκη (ἐκ τοῦ ὁποίου φρικιάωδης καὶ τὸ μτγν. φρικιάλος), τὰ ποιητ. καὶ μτγν. (ἢ) φριξέ γεν. φρικῶς (=φρικίασις) καὶ τὰ μτγν. φρικτός, φριξὸς (=ὁ κατεχόμενος ἀπὸ φρικίαςιν), ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ κύριον ὄνομα Φριξός.

Θ. φρικ· (φρίκη ἢ) συγγενές πρὸς τὸ Φριγ· τοῦ ὀγίω-ῶ. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ προσφ. j=φρικ·j-φριτ·φρισσ· (λατιν. frig-eo). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰς προθ. περὶ καὶ ὑπό: Περιφρίσσω=φρίττω ἐνώπιον κάποιου. Ὑποφρίσσω=κατέχομαι ἀπὸ ἐλαφρῶν φρικίαςιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δέδοικα, ὄρω-δέω-ῶ, τρέω, τρέω, φοβοῦμαι. Ὡς παθ. τοῦ ῥ. φέρεται ἢ περιφρ. φρίκη ἐγγίγνεται τινι.

Φροντίζω (=προσέχω εἰς κάτι, σκοτίζομαι διὰ κάτι)—πρτ. ἐφρόνιζον, μέλλ. φρονιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, πρκμ. πεφρόνικα. Παθ. φροντίζομαι (=εἶμαι ὑποκείμενον φροντίδος). Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων.] ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μέσ. μέλλ. φροντιῶμαι καὶ εἰς τοὺς μτγν. παθητ. πρκμ. πεφρότισμαι. [ΠΑΡΑΓ. φροντιστής, φροντιστέον, ἀφρόνιστος, τὰ ποιητ. καὶ μτγν. φρόνισμα (=σκέψις, σκοτούρα), φρονιστήριον (=ἐργαστήριον φροντίζων, τόπος μελέτης, μελετητήριον) καὶ τὸ μτγν. φρόνισις.

Θ. φροντιδ· ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ φροντίς·φροντιδ-ος καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ φρονεῶ-ῶ. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μὲ τὸ προσφ. j=φροντιδ·j-φροντιζ·. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ἐκ: Ἐφφροντίζω=σκέττομαι σοβαρὰ. ἐπινοῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἔστι μοι φροντίς περὶ τίνος, εἰσέρχεται μοι φροντίς περὶ τίνος, φροντίδος μέτεστί μοι, ἐν φροντίδι εἰμι, φροντιστής εἰμι ἢ γίγνομαι, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι, κήρυγμα, μέλει μοι, μεριμνάω-ῶ, προμηθεῖομαι οὐμαί, προνοεῶ-ῶ Ὡς μβτ. εἶναι φροντίδας ἐμβάλλω τινί, εἰς φροντίδας καθιστημί τινα. [ΑΝΤΙΘ. ἀμειλώ-ῶ, ἀφρονεῖ-ῶ, ὀλιγωρέω-ῶ.

Φρουρέω-ῶ (=φυλλάττω ὡς φρουρός)—πρτ. ἐφρουρέον-ον, μέλλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρουρήσα. Παθ. φρουρέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐφρουρέομην-οῦμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. φρουρήσομαι, παθητ. ἀόρ. ἐφρουρήθη, παθ. πρκμ. πεφρουρήμαι. [ΠΑΡΑΓ. ἀφρουρήτος, τὸ ποιητ. φρούρημα καὶ τὰ μτγν. φρούρησις, φρουρητήρ (=φρουρός), φρουρητός, φρουρήτω (=φρουρητήρ).

Θ. φρουρός· Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φρουρός (συνθ. ἐκ τοῦ πρόματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. οἰγμόληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. ε-ος ους (κράτος-κράτες ους --κρατέω-κρατέω-ῶ, ἄνθος-ἀνθίσω-ἀνθέω-ῶ κλπ.). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. περὶ καὶ ἐν: Ἐμφρουρέω-ῶ=εἶμαι φρουρός κάπου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐμφρουρός εἰμι [Ξενοφ. Ἑλλην. Α', 6, 15], φυλακὰς φυλάττω, τὴν φυλακὴν ἔχω ἢ ποιοῦμαι (Κύρ. Ἄν. Γ', Θουκ. Γ' κεφ. 21, 4), φυλάττω.

Φρύγω (=φρυγανίζω, ξεροψήνω). Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους μόνον ὁ παθ. πρκμ. πέφρυγμα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ῥ., κρυῖως ποιητ. καὶ μτγν., ἔχει τοὺς ἀκολουθίους τύπους εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μεταγενεστέρους: ἐνεστ. φρύγω, πρτ. ἐφρυγον, μέλλ. φρύξω καὶ

* Ἀνώμαλα Ῥήματα—N. Φρυγίσκω

δωρικὸν φρυξῶ, ἄορ. *ξορυξα*. Παθ. *φρυγομαι*, παθ. ἄορ. α' *εφούχθη* καὶ β' *εφρύγη*. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ τύπος *φρύτω-φρύσω*. [ΠΑΡΑΓ. *φρυγανον*, *φρυκτός* (ὡς ἐπίθ. *ξορυχημένος*) ὡς οὐσιαστ. κυρίως κατὰ πληθυντικὸν (οἱ) *φρυκτοί*=ἀναμμένοι δαυλοὶ, λαμπάδες ἢ σήματα διὰ πυρῶν, μὲ τὰ ὅποια μετέδιδαν, ὅπως σήμερα μὲ τὸν ὀπτικὸν τηλεγραφον ἢ τὰς φωτοβολίδας, εἰδήσεις ἐν καιρῷ νυκτός) καὶ τὰ μτγν. *φρύγ-ε-τρον* (=καρδιοδιστήρι), *φρυγεύς* (=ἀγγελοὶ ἐντός τοῦ ὁποίου ἐκαβουρδίζαν κριθάρι ἢ κουκιά), *φρυγμός* (=φρυγάνισμα).

Θ. *φρυγ-* (λατιν. *frig-o*). Ὁ μτγν. τύπος *φρύτω-φρύσω* ἐκ τοῦ ἰδίου ἢ *φρυγ-* μὲ τὸ πρόσφ. *j=φρυγ-j-φρυτ* (*φρυσο-*). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν διὰ πρὸς ἐπίτασιν. *Καταφρύγω*=καταξηραίνω, κατακαίω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *κατακαίω* (*κατακάω*), *ξηραίνω*, *αἰάνω*, *ὀπτάω-ᾶ*.

Φρυκτωρέω-ῶ (=δίδο συνθηματικά σημεῖα ἐν καιρῷ νυκτός μὲ πυρᾶ, ὑψώων ἀναμμένον δαυλὸν ἢ λαμπάδα' προβλ. τὰς σημερινὰς φωτοβολίδας ἢ τὸν ὀπτικὸν τηλεγραφον). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἔνεστ. καὶ ὁ παθ. ἄορ. *εφρυκτωρήθη* (=μὲ ἀναμμένους δαυλοὺς ἢ λαμπάδας ἐγνωστοποιήθη, ἀνεκοινώθη). [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *φρυκτώρημα* (=λάμπις), *φρυκτώρησι*.

Θ. *φρυκτωρός*. Τὸ ὄ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *φρυκτωρός* (*φρυκτός* (βλ. *φρύγω*) -*ῶρι*)=ρύλαξ διαβιβάζων ἐν καιρῷ νυκτός ἀπο ὑψηλῶν θέσιν σημεῖα μὲ ἀναμμένον δαυλὸν ἢ λαμπάδα' προβλ. *θυρωρός*, *πυλωρός* κλπ.) Ἀπο τοῦ *φρυκτωρός* παράγεται καὶ τὸ *φρυκτωρία* (=ἡ συνεινότησις ἐν καιρῷ νυκτός μὲ πυρᾶ). Τὸ *φρυκτωρέω-ῶ* ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπο οὐδὲ. συμμόληκτα οὐδ'ιαστ. εἰς ὅς γεν. *εσ-ος-ους* (*κράτος-κράτος-ος*—*κρατέω-ω*—*κρατέω-ω*, *ἀνθος-ἀνθέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *παρᾶ*: *Παραφρυκτωρέω-ῶ*=κάνω κακὴν χρῆσιν τῶν φρυκτῶν πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐχθρῶν καὶ ζημιᾶν τῶν φίλων στρατευμάτων=συγχέω τὰ διὰ φρυκτῶν σημεῖα προδοτικῶς. Παράλλῃλως πρὸς τὸ *παραφρυκτωρέω-ῶ* ἐλέγετο μόνον κατ' ἔνεστ. τὸ ἀποθετ. *παραφρυκτωρέομαι*. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *παραφρυκτωρέω-ῶ* ὁ Θουκυδίδης χρησιμοποιεῖ τὴν περιφρασιν *παρασίχω φρυκτοὺς* (=ὑψώων καὶ ἐγῶ παράλλῃλως φρυκτοὺς (ἀναμμένους δαυλοὺς, λαμπάδας κλπ.), διὰ τὰ ἐπιφρῶ συγγυσιον εἰς τὰ συνθηματικά σημεῖα, Θουκυδ. Γ', 22, 8). Ὁ: *παθητ.* φέρεται καὶ ἡ περιφρασις *φρυκτοὶ αἰροῦνται* (Θουκυδ. Β', 24, 1, Γ', 22, 7).

Φυγαδεύω (=ἐκδιώκω, ἐξορίζω)—πρτ. *εφυγαδενον*, μέλλ. *φυγαδεύσω*, ἄορ. *εφυγάδευσα*. Παθ.—πρτ. *εφυγαδενύθη*. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθητ. ἔνεστ. *φυγαδεύομαι*, παθητ. ἄορ. *εφυγαδύθη*, πρτ. *πεφυγάδευμαι*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης τὸ ἔνεγο. *φυγαδεύω* ἔχει καὶ ἀμτβ. σημασίαν=εἶμαι φυγᾶς, ἐξόριστος. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ μτγν. *φυγαδεία* (=ἐξορία), *φυγάδεις*, *φυγαδεντέον*, *φυγαδεντής*, ἐκ τοῦ ὁποίου *φυγαδεντήριον* (=πόλις καταφυγῆς).

Θ. *φυγαδεν-* ἐκ τοῦ *φυγᾶς* (βλ. *φεύγω*). Τὸ ὄ. ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -*εω* ὄ., τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπο οὐσιαστ. εἰς -*εως* (*βασιλεὺς*—*βασιλείω*, *ἱππέως*—*ἱππέω* κλπ.). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *φυγαδεύω* τινὰ ἐλέγετο κατὰ περιφρασιν *φυγάδα τινὰ ποιῶ*, *φυγῆν* ἐπιβάλλω ἢ ἐπιπέθημι *τινι*, *φυγῆν* καταγιγνώσκω *τινός*, *φυγῆ* ζημιῶ *τινα*. Το *τιμῶμαι* *τινι* *φυγῆς* σημαίνει: προτείνω διὰ κάποιον ὡς τιμωρίαν τὴν ἐξορίαν (βλ. *τιμᾶω-ῶ*). Ὁ: *παθ.* τοῦ *φυγαδεύω* φέρεται ἡ περιφρασις *φυγῆ* *ζημιῶμαι* καὶ *φυγᾶς* *γίγνομαι* (Ξενοφ. Ἑλλην. Β', γ', 42).

Φυγγάνω (=φεύγω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν. Εἰς τοὺς ἀτι-

κούς πεζογράφους μόνον κατ' ἐνεστώτα σύνθ. με τὰς προθ. κατά, διά, ἀπό. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ φεύγω, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶναι ἰσοδύναμον.

Θ. φυγ- (βλ. φεύγω). Τὸ θ. φυγ με τὸ προσφ. γ πρὸ τοῦ χαρακτηριστικῶς καὶ τὸ αν μετ' αὐτόν=φυγ-γ-αν=φυγγαν- (πρβλ. λαμβάνω, λανθάνω, τυγχάνω κλπ.). Περί τῆς συνθέσεως τοῦ ῥ. καὶ τῶν συνωνύμων βλ. ὅσα λέγονται εἰς τὴν ἀρχήν.

Φυλάττω καὶ φυλάσσω (= παραφυλάττω, περιμένω, καιροφυλάκτω)—πρτ. ἐφυλάττων, μέλλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφυλάξα, πρκμ. (δια-παρα-) ἐφυλάξα Μέσ. καὶ παθ. φυλάττομαι, πρτ. ἐφυλάττομαι, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθητ. φυλάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφυλάξαμαι, παθητ. ἀόρ. ἐφυλάχθη, π κμ. πεφυλάχθαι (ὡς παθ. σύνθ. διαπεφυλάχθαι ἔαι-κται-γμεθα χθε- πεφυλαγμένοι εἰσίν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθητ. μέλλον φυλαχθήσομαι, μέσος ὑπερο. ἐπεφυλάχθη] (-ζο-κτο-γμεθα-χθε-πεφυλαγμένοι ἦσαν). [ΠΑΡΑΓ. φυλακῆ (=1) φρουρήσις, 2) φρουρὰ τόπου ἢ φρουρίου, 3) τμήμα τῆς νυκτός, κατὰ τὸ ὁποῖον ἠλλασσεν ἢ φρουρὰ, ἢ «βράδια», 4) ἀσφάλεια εἰς τοὺς μτγν. ὅπως καὶ σήμερον=φυλακῆ, δεσμοτήριον), φυλακτέος, φυλακτῆριος (=ἐκεῖνος πού χρησιμοποιεῖται πρὸς φυλάξιν), ἀφυλάκτος, δυοφυλάκτος, ἐδφύλακτος, τὸ ποιητ. φυλακτῆρ καὶ τὰ μτγν. φυλάγμα, φυλάκτης, φυλακτὸν (=τὸ φυλακτό), φυλάκτωρ. Ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ φυλακῆ καὶ τὰ μτγν. καὶ σημερινὰ φυλακεῖον (=τὸ οἶκημα ὅπου μένει ἡ φρουρὰ) καὶ φυλάκιον (=φρουρὰ τεσσάρων ἀνδρῶν) σήμερον καὶ τὸ οἶκημα τοῦ στρατωνισμοῦ τῆς φρουρᾶς καὶ ἀπόσπασμα στρατιωτικῶν πλοκῶς ἐπιτήρησιν τῶν προφυλακῶν (πρβλ. ὁ στρατὸς ἐγκατέστησε φυλάκιον).

Θ. φυλακ- (φυλακῆ) ἐκ τοῦ φύλαξ φύλακ-ος. Τὸ θ. φυλακ- με τὸ προσφ. j=φυλάκ j φυλάττ-(φυλάσσω). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. διά, παρα, ἀντί, σύν, πρὸς Ἀντιφυλάττω=ἐπιτηρῶ αὐτόν, πού με ἐπιτηρεῖ, λαμβάνω προφυλακτικά μέτρα ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος φυλάττεται ἀπὸ ἐμέ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. φυλακῆν νίος ποιοῦμαι, διὰ φυλακῆς ἢ ἐν φυλακῆ ἔχω (Θουκ. Η', 51, Ἔν. Κ. Ἀνάβ. Δ', ε', 29), τὴν φυλακῆν ἔχω (Θουκ. Η', 11, Ξενοφ. Ἑλλην. Γ', 1, 17), ἐν φυλακῆ νίος εἰμι (Θουκ. Δ', 55), τηρέω-ω, φρουρέω-ω. Παθητ. φυλακαὶ γίνονται νίος.

Φύρω (=ἀνακατώνω, ζυμώνω). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἐνεστώσ. Μέσ. φύρομαι, πρτ. ἐφύρομαι, παθ. πρκμ. πέφύρωμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. πρτ. ἐφύρον, ποιητ., ἀόρ. ἐφύρα καὶ ἐφύρασα, ποιητ. καὶ μτγν., παθ. ἀόρ. ἐφύρθην καὶ β' (συναν)εφύρην, ποιητ. καὶ μτγν. [ΠΑΡΑΓ. φύρθην (ἐπίρρ.=με ἀταξίαν, σύγχυσιν' πρβλ. φύρθην-μύρθην) καὶ τὰ μτγν. φύρμα (=σύμφυρμα, μείγμα), φυρμός (=συμφυρμός, ἀνάμειξις, σύγχυσις), φύρσις, (σύμφυρσις), φύρτης, φυρτός, αἰματοφυρτός καὶ αἰμόφυρτός.

Θ. φρω-, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ φυράω-ω. Τὸ φυράω εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τοῦ φύρω καὶ σημαίνει κυρίως: ζυμώνω ἀλεύρι με νερόν, ἔχει δὲ ἐνεργ. ἀόρ. ἐφύρασα, παθ. ἀόρ. ἐφύραθην, παθ. πρκμ. πεφύραμαι (ἡσθιον ἄλιγα πεφύραμαι οἶνω καὶ ἐλαίω, Θουκυδίδης). [ΣΥΝΘ. Με τὰς προθ. σύν καὶ συνανα: Συναναφύρω=ἀνακατώνω μαζί το μέσ. συναναφύρομαι=χνύομαι μαζί με ἄλλον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μάντω, μέγνυμι—κεράννυμι (βλ. τὰ ῥ. καὶ τὰς διαφορὰς τῶν).

Φυτεύω (=σπείρω, φυτεύω, παράγω, γεννῶ)—μέλλ. φυτεύσω, ἀόρ. ἐφυτεύσα. Παθ. φυτεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφυτεύσαμαι, παθ. ἀόρ.

ἐφυτεύθη, παθ. πρkm. πεφύτευμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. παρακείμε. πεφύτευκα, μτγν., μέσος μέλλ. φυτεύσομαι, ποιητ., παθητ. μέλλ. φυτευθήσομαι, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. φυτεία, φύτευμα, φτευτήριον (=φυτὸν τὸ ὁποῖον ἀνεπτύχθη ὡς παραφυάς, φυντάρι), φυτευτός, ἀφύτευτος καὶ τὰ μτγν. φύτευσις, φυτευτέον, φυτευτής, φυτευτικός.

Θ. φυτευ- ἐκ τοῦ φυτὸν (βλ. φύω) κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁ, τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐσιαστικὰ εἰς -εύς (βασιλεύς—βασιλεύω κλπ., κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ πλίνθος—πλινθεύω κ.ά.δ.). Τὸ φυτεύω κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν φυτῶν, ἀλλὰ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰδικότερα ἐπὶ τοῦ πατρὸς (*ἐλάμβανε τὴν μητέρα σου ὁ πατήρ καὶ ἐφύτευέ σε», Πλάτ. Κριτ., 12 καὶ *ὅστις ἀνοφέλῃτα φυτεύει τέκνα», Σοφ. Ἀντιγ.). Εἰς τοὺς ποιητὰς ἐν τούτοις, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ φυτεύω ἀπαντᾷ καὶ ὑπὸ τὸν τύπον φυτεύω (ἐκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. φῆτις vos=ὁ πατήρ), φέρεται τὸ φυτεύω ἢ φυτεύω καὶ ἐπὶ γυναικῶν ('Ἡώς... Κεφάλῳ φυτεύσαστο υἱόν. Ἡσιόδ. Θεογ. 926) καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀφηρημ. οὐσιαστικῶν (ἔβριος φυτεύει τύραννον, Οἶδ. Τύραν. 873), ἢ δὲ μτχ. οἱ φυτεύσαντες=οἱ γυνοῖς (περβλ. οἱ τεκόντες, οἱ τοκεῖς) ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. περί, ἐν, σύν: Περιφυτεύω=φυτεύω ὀλογυρα. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σπεύρω, ἀναδίδωμι, γεννῶ, τίκω, φύω.

Φύω (=κάνω κάτι νὰ φυτρώσῃ, παράγω, γεννῶ)—πρτ. ἐφυον' ἄορ. ἐφῦσα (=ἐγέννησα), πρkm. φύσας ἔχω. Μέσον καὶ παθ. φῦομαι' πρτ. ἐφύομη, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. φύσομαι, ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς μέσοι καὶ παθ. ἐφυν (-υς -υ, ὡς ἐξ ἐνεστώτος εἰς -μι: φῦμι=ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, ἐγεννήθη ἐν ὑποτ. φύω, φύης κλπ., εὐκτ. (ἐκ)φύοιμι, προστ. ἔλλειπει, ἀπαρέμφ. φῦναι, μτχ. φύς (γεν. φύντος) -φύσα -φύν), ἐνεργ. πρkm. ὡς μέσοι καὶ παθ. πέφυνκα (=εἶμαι πλασμένος), ὑπερσύντ. ἐφύκειν καὶ σπανίως ἀναύξητος πεφύκειν καὶ πεφυνκώς ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. φύσω καὶ φήσω, ποιητ. καὶ μτγν., παθητ. μέλλ. β' φήσομαι, παθητ. ἄορ. α' (συν)εφύθη καὶ β' ἐφύθη (ὑποτ. φῦω, ἄπαρ. φῦναι, μτχ. φυνεῖς -εἶσα -έν). Εἰς τοὺς ἐπικοῦς ποιητὰς καὶ τύπος πρkm. πέφυνκα (μτχ. πεφυνώς). [ΠΑΡΑΓ. φῦλον (=φυλή, γένος), φῦμα (=κάθε τι ποὺ φύεται, δημοφωγείται καὶ κυριώως=ἐξόγκωμα ἐπὶ τῶν μαλακῶν μορίων τῶν ὀστέων τοῦ σώματος, σπυρί, ἀπόστημα' σήμερον τὸ ὑποκοριστικὸν φυνάτιον=τὸ σωματίον ποὺ ἀναπτύσσεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἰστέων ἢ εἰς τὸ παρέγχυμα, τὸν συμπηθὴ δηλ. ἰστὸν τῶν σπλάγγων, ὀφειλόμενον εἰς τὸ μικροβίον τῆς φυματώσεως (βάκιλλος Κώχ)' ἐξ αὐτοῦ γυματικός), φυλή (=ἄθροισμα ἀνθρώπων ἐκ φύσεως διακρινομένων ἀπὸ τοὺς ἄλλους), φύσις, φυτὸν (ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ὁ. φυτεύω), ἐφυμισ, σύμφυτος καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. φῦη (=σωματικὴ ἀνάπτυξις, αἱ γραμαῖς τοῦ σώματος' ἐξ αὐτοῦ εὐφύης=ὁ καλῶς ἀνεπτυγμένος, ὁ εὐτραφής, ὁ ἔξυπνος), φύλλον (ἀντὶ φύλιον ἐκ τοῦ φῦλον, λατιν. folium), φυνάμιος καὶ φύσιος (=ὁ παράγων' ἐπὶ τῶν θεῶν), φύτλη (=φύτρα, γενεά), φυτὸς-ἡ-ὄν [=1] ὁ ἐκ φύσεως καὶ ὄχι διὰ τῆς τέχνης πλασμένος, 2) ὁ καρποφόρος], φῶς γεν. φωτός (=ἄνθρωπος, θνητός).

Θ. φῦ- καὶ μετὸ προσφ. j=φῦ-j-ω-φῦω. Τὸ υ εἰς τοὺς ἄττικους εἶναι ἄλλοτε μακρὸν (κατὰ κανόνα πρὸ συμφώνου) καὶ ἄλλοτε βραχὺ (συνήθως πρὸ φωνήεντος, ἀλλ' εἰς τὸ φῦω φῦομαι-ἐφυον ἐφύομη μακρὸν ἅμα καὶ βραχύν). Ὁ πρkm πέφυνκα καὶ ἐνίοτε ὁ ἄορ. β' ἐφυν ἔχουν σημασίαν ἐνεστ.=εἶμαι πλασμένος ἐκ φύσεως τέτοιος ἢ τέτοιος καὶ ἀπλῶς εἶμαι: *ἐκαστος ἡμῶν, ὅπως εἴητε, πέφυνκε»—«ἄνθρωπος πέφυνκε»=ἐστὶ φύσει, «ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφυν (=ἐστὶ)». [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, μετὰ, περί, ἐπί, ἐν, ἐκ, σύν, πρὸς: Ἀναφῦω=παράγωμαι

τό παθ. *ἀναφύομαι* = αὐξάνομαι. *Μεταφύομαι* (ἵποθετ. μέσ) = μετατρέπομαι εἰς... μεταβάλλομαι. *Περίφύω* = κἀνω γὰρ να βλοστίση γ' ὄσο ἢ ἐπάνω εἰς ἓνα πρῶγμα, κἀνω νὰ κολλήσῃ καὶ κάπου ὥσάν νὰ εἶχε φυτρώσει ἐκεῖ. **Εμφύω* = ἐμφυτεύω. *Προσφύω* καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὸ παθ. *προσφύομαι* = φυτρώω ἐπάνω εἰς κάτι, προσκολλῶμαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναδίδωμι, γεννάω ὦ, τίκτω, φυτεύω. Τὸ φύομαι συνών. ἔχει τὸ γεννάομαι ὦμαι καὶ τὸ γίγνομαι.

Φωνέω-ῶ (ἐπὶ ἀνθρώπου = ὁμιλῶ δυνατὰ ἢ καθαρά, λέγω, ἀναφέρω) — μέλλ. σύνθ. (δια-συν) *φωνήσω*, ἄορ. *ἐφώνησα*. **Ἐκ* τοῦ παθητ. μόνον ὁ παθητ. ἄορ. *ἐφωνήθη*ν. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθές *συμφωνοῦμεν ἀλλήλοις*. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρτ. *ἐφώνεον-ουν* καὶ εἰς τοὺς ποιητ. καὶ μτγν. ὁ μέλλ. ἄπλοῦς *φωνήσω*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης, καὶ μάλιστα εἰς τὰ βιβλία τῆς Π. καὶ Κ. Δ., τὸ *φωνεῖν* λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ζῴων (*ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ*). **Ομοίως* εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ *φωνῶ* ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ φωνάζω κάποιον μὲ τὸ ὄνομά του, καλῶ (*ὄμιτε-φωνεῖτέ με ὁ δίδουκαλος*. Ἰωάν. κγ' 13). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *φώνημα* (= τὸ λεχθέν, ὁ λόγος) καὶ τὰ μτγν. *ἐπιφώνημα*, *ἐκφώνημα*, *φώνησις* (= ὁμιλία) καὶ *ἐκφώνησις*, *φωνητήσιος* (πρὸ βλ. *φωνητήρια ὄργανα*), *φωνητής* (= ἐκφωνητής, κήρυξ' πρὸ βλ. τὰ νεώτερα ἐκφωνητής, τηλεφωνητής κλπ.), *φωνητός* (= λεκτός' ἐξ αὐτοῦ *φωνητικός*' πρὸ βλ. τὸ σημερινὸν φωνητικὴ μουσικὴ).

Θ. *φωνεῖ* ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *φωνή* (ἐκ θ. *φα-* [ρά σκω] καὶ κατὰ μεταπτώσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *φω-*, ἔκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ἐπιθ. *φωνήσις -εσσα -εν* (τὸ οὐδ ε. εἰς θέσιν οὐσιαστικῶν τῶν *φωνῆσεν* καὶ μάλιστα εἰς τον πληθ. τὰ *φωνήσεντα* (ἐνν. γράμματα). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *διά, σύν, πρὸς* καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί: *Προσφωνέω-ῶ* = προσαγορεύω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βοάω ὦ, καλέω-ῶ, κράζω, κραυγάζω, λαλέω ὦ, λέγω, φάσκω, φημί, φθέγγομαι, φράζω*. [ΑΝΤΙΘ. *ψοφέω-ῶ* (= παράγω ἀναθῶρον ἤχου).

Φωράω-ῶ (= ἀναζητῶ κλέπτην ἢ κλοπιμαῖα, ἀνακαλύπτω κάτι χρυμμένον) — πρτ. (κατ) *εφώρασων*, ἄορ. *εφώρασα*. Παθ. *φωράομαι-ῶμαι* (= ἀνακαλύπτομαι), πρτ. *εφωραόμην-ῶμην*, παθ. ἄορ. *εφωραόθη*ν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεργ. μέλλ. *φωράσω*, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρκμ. *πεφώρακα*, παθ. μέλλ. *φωραθήσομαι* καὶ παθ. πρκμ. *πεφώραμαι*. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *φωρατός* καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ *φωρατικός* (= ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀνακαλύπτει κλοπιμαῖα).

Θ. *φωραῖ* ἔκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (ἢ) *φώρα* (= ἔξευνα πρὸς ἀνακάλυψιν κλέπτου ἢ κλοπιμαίων). Παράγεται δὲ τὸ *φώρα* ἐκ θ. *φωρ-* τοῦ *φίρω* (βλ. *φίρω*), ἔκ τοῦ ὁποίου καὶ *φωρ-φωρός* (= κλέπτης) καὶ τὸ ἐπιθ. *αὐτόφωρος* (= ἐκεῖνος ποὺ ἀποκαλύπτει μόνος του πρὸ βλ. καὶ τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ *λαμβάνει* = συλλαμβάνει ἐπ' αὐτῆς τῆς πράξεως). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *κατά*: *Καταφωράω-ῶ* = συλλαμβάνω κάποιον νὰ κἀνῃ κάτι, ἀποκαλύπτω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *δηλώω ὦ, ἐλέγχο, ἐξευτάω-ῶ, ζητέω-ῶ, καταγγέλλω, μὴνώ, φαινώ* καὶ *ἀναφαίνω*.

X

Χάζω (μτβτ. = ἀναγκάζω κάποιον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του' ἀμτβ. = ὀπισθοχωρῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν θέσιν μου). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογο. ἔκ τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ ἔνεστῶς σύνθε-

τος (ἀνα-, δια-)χάζω. Ἐκ τοῦ μέσ. ὁ πρτ. (ἀν)εχαζόμην καὶ μέσ. ἄορ. (δι)εχασάμην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ἔνεργ. μέλλ. μὲ ἀναδιπλῆσαισιμὸν κε-καδῆσω, ἄορ. β' κέ-καδ-ον, μέσ. ἔνεστ. χάζομαι, μέσ. μέλλ. μὲ ἀναδιπλῆσαι. κε-καδῆσομαι καὶ μέσ. ἄορ. β' κε-καδ-όμην.

Θ χαδ- ἐξ ἀρχικοῦ καδ- (πρβλ. τὸν ποιητ. ἄορ. β' κέ καδ-ον κλπ.) τοῦ σκεδάννυμι. Τὸ χαδ- μὲ τὸ προσφ j=χαδj=χας. [ΣΥΝΘ Ἐκτός τῆς ἀνά καὶ διὰ οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἀναγράφουν τὸ ὄ σύνθετον καὶ μὲ τὰς προθ. παρὰ καὶ πρό: Παραχάζομαι=παραχωρῶ, Προχάζω=προχωρῶ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπι τῆς ἀμτβ. σημασίας τὸ ἀναχάζω συνώνυμα ἔχει τὰ ὄ ἐνδίδομαι, ὑπέκω, ἀναχωρῶ, ὑποσιτρέφω, ἐποχωρῶ

Χαίρω (αὐτοπαθὲς=ἔχω χαράν, χαίρομαι)—πρτ. ἔχαιρον, μέλλ. χαιρήσω, πρκμ. γέγηθα (βλ. γέγηθα). Ἐκ τῆς παθητ. φωνῆς μόνον ὁ παθητ. ἄορ. ὡς ἔνεργ. ἐχάρην (χωρὶς προστακτικὴν). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. μέλλ. χαρῶ, ἄορ. ἐχαρησα καὶ ἐχαρησα, καὶ οἱ δύο μτγν., πρκμ. κεχάρηκα (ποιητ. καὶ Ἡροδ.), μέσ. ἔνεστ. χαιροῦμαι καὶ χαιρήσομαι (καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται, Λουκᾶ Α', 14, παρακείμε. κεχάρημαι, καὶ οἱ δύο μεταγενέστ. [ΠΑΡΑΓ. χαρά, χάρις (ἐκ τοῦ ὁποίου χαρίεις-χαρίτιος=χαριτωμένος, χαρῆς (=ἐκεῖνος τὸν προσξενεὶ χαρῶν, ὁ εὐπρόσδεκτος), ἐλίχατος (=ἐκεῖνος διὰ τὰ κακὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ χαιρῇ κανεῖς), καὶ τὸ ποιητ. χάρμα (ἐκ τοῦ ὁποίου χαριωνή (=χαρά, τέρψις) καὶ ἐλίχαμα.

Θ. χαρ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν ἐπένθεσιν (βλ. σημ. σελ. 24) αὐτοῦ χαρjχαρ-. Μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ προσφ ε τὸ θ. χαρ-=χαρε- (εἰς τοὺς μτγν. καὶ χαρε-, βλ. ἔνεργ. μέλλ. χαρέ-σω χαρέω-ω), τὸ ὁποῖον πρὸ συμφώνου χαιρη- καὶ χαρη- (χαιρήσω-κεχάρηκα). [ΧΡΗΣΙΣ. Ἰδιότυπα εἶναι ἡ χοῆσις τοῦ χαιρῶ εἰς τὰς ἀκλουθούσας ἐκφράσεις: Ἡ προστακτικὴ χαιρε καὶ χαιρετε εἶναι συνήθισμένους τύπος χαιρετισμοῦ Τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἀπαρέμφ. χαιρεῖν εἰς προσσησιασμοῦ δ' ἐπιστολῶν: Ἰσοκράτης Φιλίππῳ χαιρεῖν (=ὁ Ἰσ. λέγει εἰς τὸν Φίλιππον νὰ χαιρῇ, χαιρετίζει τὸν Φ.). Συχνωτάτη ἐπίσης εἰς τοὺς ἀρχαίους ἡ φράσις ἐὼ τι χαιρεῖν (=ἀφήνω κάτι νὰ πῆθαι σὲ καλῶ, δὲν τὸ βάξω εἰς τὸν νοῦν μου) καὶ συνήθως εἰς τὴν προστακτ. ἔασον χαιρεῖν=ἄφησε νὰ πῆθαι σὲ καλῶ, νὰ κουρευεῖται. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ ἐπί, ὑπὲρ, σύν, πρὸ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν περί: Ἐπιχαιρῶ=χαιρῶ διὰ κάτι (συνήθως διὰ τὰ ἔβνα παθήματα). Περιχαιρῶ=ἐπερχαιρῶ=χαιρῶ ὑπερβολικῶς. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐντὶ τοῦ χαιρῶ λέγονται αἱ περιφράσεις καὶ τὰ συνών. χαρὰν ἔχω, περιχαρῆς εἰμι, ἀγάλλομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἡδομαι, τέρομαι. Ὡς μτβτ. εἶναι τὸ χαρὰν ἐνεργάζομαι τιν.

Χαλάω ᾧ (ὡς μτβτ.=χαλαρώνω, καταπραῖνον· ὡς ἀμτβτ.=χαλαρώνομαι, ἀνοίγω)—ἄορ. ἐχάλασα. Παθ. χαλάσομαι-ᾶμαι, παθ. ἄορ. ἐχάλασθην. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. μέλλ. χαλάσω, ἔνεργητ. πρκμ. κεχάλακα, παθ. πρκμ. κεχάλασαι, ὑπερσ. ἐκεχαλάσθην. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης καὶ μάλιστα εἰς τὴν Κ. Δ. τὸ χαλῶ σημαίνει καὶ κατεβάζω (ἀπεστεγά-

1. Ὁ μέσ. ἔνεστ. χαιρομαι (ἡδομαι καὶ χαιρομαι κενφραίνομαι) φέρεται εἰς τὴν κομφιδίαν τοῦ Ἀριστοφάνους *Ελοῖην* (στιχ. 291) καὶ τίθεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἠττημένου τοῦ Μαραθῶνος πέρσου στρατηγοῦ Δάτιδος. Εἶναι ἄρα γατισμός ἢ βαρβαρισμός καὶ ὄχι πραγματικὸν γλωσσικὸν στοιχεῖον τῆς ἔστω καὶ δημωδιστάτης ἀττικῆς γλώσσης, ὁποία ἦτο ἴσως ἡ γλώσσα τῶν μετοίκων.

παν τὴν στέγην καὶ ἐξορῶντες χαλιῶσι τὸν κράβατον, ἐφ' ᾧ ὁ παρα-
λυτικὸς κατέκειτο, Μάρκον Β, 4). *Ἐκ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ χαλιῶ,
χαλιῶμαι=χαλαρώνω, χαλαρώνομαι προήλθεν ἡ νεωτέρη ιατρ. καὶ
ἀιτρ. σημασία τοῦ ἔνεργ. χαλιῶ, ἡ ὁποία ἐκφράζει τὸ ἀποτελεσμα τῆς
χαλαρώσεως=φθειρῶ-φθειρομαι (ἐχάλασες τὴν κλειδαριά—ἐχάλασε τὸ
ρολόδι) καὶ τοῦ παθ. χαλιέμαι ἢ χαλιῶμαι. [ΠΑΡΑΓ. χαλαρός, χάλα-
σις καὶ τὰ μτγν. χάλασμα (=1) χαλαρὰ κατάστασις, 2) ἐξάρθρωσις,
χάλασμα ὀστού), χαλασιμός, χαλασιεον, χαλασιεω, χαλασιεὺς (χαλασιεὺς τοῦ
κ ὁ σ μ ο υ=καταστροφεὺς τοῦ κόσμου).

Θ. χαλασ-. Εἰς τὸν ἔνεστ. τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπεβλήθη (χαλάσω
χαλιῶ-ω). Εἰς τὸν ἔνεργ. ἄορ. ἐχάλασα ἐγένεν ἀπλοποίησις τῶν δύο σ χωρὶς
ἀναπληρωματικὴν ἔκτασιν τοῦ θεματικοῦ φωνηέντος (ἐχάλασα). [ΣΥΝΘ. Μὲ
τὴν προσθ. διά: Διαχαλιῶ=καθιστῶ κάτι εὐλογιστὸν μετὰ τὴν διαρκῆ ἀσκήσιν.
[ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀνίημι, λύω, πρᾶνω. [ΑΝΤΙΘ. τείνω καὶ τὰ σύνθ.
κατατείνω, ἐπιτείνω, ἐντείνω, συντείνω.

Χαλεπαίνω (=ἀγανακτιῶ, θυμῶνω)—πρτ. ἐχαλέπαινον, μέλλ.
χαλεπανῶ, ἄορ. ἐχαλέπηνα Μέσ. μετὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ ἔνεργ.
χαλεπαίνωμαι, παθητ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐχαλεπάνθη. Τὰ ἐλλείποντα διὰ
περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Θ. χαλεπαν- ἐκ τοῦ ἐπιθ. χαλεπός (=δύσκολος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ
τοῦ ἐπιθ. μέλας μέλανος ὁ μέλαν γ-ω καὶ κατ' ἐπέκθεσιν (βλ. σημ. σελ. 24) με-
λαίνω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς τινα, χαλε-
πῶς φέρω, χαλεπῶς εἰμί τι (Πλ. Πολ. σ. 3.6. ε), χαλεπῶς λαμβάνω ἢ διατίθε-
μαι, ἀγανακτιῶ, θυμώομαι-οἶμαι, ὀργίζομαι [ΑΝΤΙΘ. ἀσπάζομαι, φιλῶ.

Χαρίζομαι (=λέγω ἢ κάνω κάτι πρὸς χάριν κάποιου, δεικνύω
εὐνοίαν, κάνω χατήρι) ἄ πο θ. μέ σ. —πρτ. ἐχαριζόμην, μέσ. μέλλ.
χαριζοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐχαρισάμην, πρκμ. μετὰ ἔνεργ. καὶ σπαιλῶς παθητ.
διάθεσιν κεχαρίζομαι καὶ κεχαρισμένος εἰμί, ὑπερσυντ. κεχαρισμένος ἦν,
τετελεσμ. μέλλ. κεχαρισμένος ἔσομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς
μτγν. καὶ μέσ. μέλλ. χαρίζομαι, παθητικὸς ἄορ. ἐχαρισθῆν καὶ εἰς τοὺς
ποιητὰς καὶ τὸν Ἡρόδ. μονολεκτικὸς ὑπερσυντ. ἐκχαρισομην. Εἰς τοὺς
μτγν. καὶ ἔνεργ. τύπος τοῦ ὀνόματος, ὁ ὁποῖος διεσώθη καὶ εἰς τὴν
νέαν γλῶσσαν, χαρίζω («σὺ δέ, ὦ λύκε, δικαίως τ' ἔπ' ἂν ἔσχες, εἴ τι-
τὸν φίλων ἀυτὰ κεχαρικέ σοι» Αἰσώπ. μῦθ. 279 β). [ΠΑΡΑΓ. χαρι-
στέον, χαριστήριος (εἰς τὸν πληθ. τοῦ οὐδεν. τὰ χαριστήρια [ἐνν.
ἱερά])=εὐχαριστήριον θυσίαί, ἀχάριστος, εὐχάριστος καὶ τὰ μτγν.
χάρισμα (=δῶρον τῆς θείας χάριτος), χαρισμός.

Θ. χαριτ- ἐκ τοῦ οὐσιαστ. χάρις γεν. χάριτος. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μετὰ
προσθ. j=χαριτ j χαριζ-. *Ὡς παθ. τὸ χαρίζομαι=εἰμι ἀγαπητός. Τὴν σημασίαν
αὐτὴν ἔχει κυρίως ὁ πρκμ. καὶ μάλιστα ἡ μτχ. κεχαρισμένος-η-ον (=ἀγαπητός,
εὐπρόσδεκτος), τῆς ὁποίας ἐσηματίσαν οἱ μτγν. καὶ προσηθετικὰ κεχαρισμένω-
τερος-κεχαρισμένωτάτος (πρὸβλ. τὴν μτχ. τοῦ πρκμ. τοῦ ὀνόματι: ἐροομένω-
ἐροομένωτερος-εροομένωτάτος). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προσθ. κατά, ἀντί, ἐπί, προσ-
επι, πρὸς: Καταχαρίζομαι (τι)=κάνω κάτι πρὸς χάριν κάποιου. Ἀντιχαρίζο-
μαι=κάνω χάριν εἰς ἀντιπόδον χάριτος. Προσεπιχαρίζομαι=χαρίζομαι προσ-
θῆτως. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἐν χάριτι ποιῶ τί τι (Πλ. Φαίδ. 115, β), χά-
ριν παρέχω τινί (Σοφ. Οἰδ. ἐπί Κολ. 855 καὶ 1183), χάριν φέρω τινί (=χαρίζομαι
τινί, Θουκ. Γ, 53).

Χάσκω (ὅπως καὶ σήμερον=ἔχω τὸ στόμα ἀνοιχτόν)—πρκμ. κέ-
χηνα. ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ πρτ. (ἀμφ)έχασκον,

μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. (ἐγ)χανοῦμαι, ἀόρ. β' ἔχανον, ὑπερσ. ἐκεχίνειν. Εἰς τοὺς μγγν. φέρεται ὁ τύπος χαίνω καὶ συνήθως σύνθ. ἀναχαίνω, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸν ἀόρ. ἔχανον. [ΠΑΡΑΓ. χάος, χάσμα, χάσμη (=χασμουρητόν), χαίνος (ἐκ τοῦ χάζνω.), τὸ ποιητικὸν χεῖα (=τρυπά καὶ μάλιστα ἢ τρυπά τῶν ὄψεων, ἢ φιδοφωλιά) καὶ τὸ μγγν. χάσκαξ (=χάχας). Ἀπὸ τῆς παράγωγος οὐσιαστ. χάσμη παρήχθη τὸ ὄ. χασμάομαι-ῶμαι (μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ μέλλ. χασμήσομαι), τοῦ ὁποῖου παράγωγα εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μγγν. χάσμημα καὶ τὸ μγγν. χάσμησις.

Θ. χην· (κε-χην-α) καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) χαν· (ἐξ αὐτοῦ οἱ ποιητ. τύποι τοῦ μέλλ. χαν-οῦμαι, καὶ τοῦ ἀόρ. β' ἔχαν-ον). Ἐκ τοῦ θ. χαν· μὲ τὸ πρόφθ. σκ παρήχθη τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. χαν-σκ-χασκ-. Ὡς μτβτ. τοῦ χάσκω εἶναι τὸ θμιστικὸν χασκάξω τινά=περιμένω μὴ ἀνοικτὸν τὸ στόμα κάποιου (σὺ χασκάξεις τὸν κωλοκρέτην=σὺ περιμένεις μὴ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, τότε θὰ ἔλθῃ ὁ κωλοκρέτης—ὁ διαχειριστὴς τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ—διὰ τὰ σου φέρῃ τὸν μισθόν, Ἀριστοφάνης) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. ὄπθ. εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μγγν. μὲ τὴν ἀμφι καὶ εἰς τοὺς μγγν. καὶ μὲ τὴν περι, ἐπι καὶ τὴν ἐν· Ὑποχάσκω=χάσκω ὀλίγον Ἀμφιχάσκω=ἔχω ἀνοικτὸν τὸ στόμα, διὰ τὰ καταπίω κάτι Ἐπιχάσκω (καὶ ἐπιχαίνω)=περιμένω κάτι μὴ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Ἐγχαχάσκω (καὶ ἐγχαίνω)=χασσογελεύθω.

Χασμάομαι-ῶμαι, βλ. χάσκω.

Χειμάζω (=περνῶ τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω· ἐπὶ τοῦ θεοῦ=σηκόω, ἐξαπολύω κακοκαίριαν, τρικυμίαν)—πρτ. ἐχειμάζον, μέλλ. (δια)χειμάσω, ἀόρ. ἐχειμασα. Παθ. χειμάζομαι (=καταλαμβάνομαι ἢ ὑποφέρω ἀπὸ τρικυμίας), πρτ. ἐχειμαζόμεν, παθητ. ἀόρ. ἐχειμάσθη. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ τοὺς μγγν. τὸ ὄ. καὶ ἀπροσώπως· χειμάζει (=ἐπικρατεῖ τρικυμία), ὅπως τὸ θεὸς καὶ νίφει. [ΠΑΡΑΓ. χειμάδιον (=χειμαδιό), τὸ ἰωνικὸν (Ἡρόδ.) καὶ μγγν. χειμασία καὶ τὰ μγγν. χειμασις, χειμαστρον (=χειμερινὸν ἔνδυμα).

Θ. χεμαζ· (χεμαδ-ζ) ἐκ τοῦ ποιητ. οὐσιαστ. (τὸ) χεῖμα (=χειμῶν) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -αζω ὀδοντοκλήτων (ἀγορά-ἀγοραδ-ζ-ω ἀγοράζω, δόξα-δοξάδ-ζ-ω δοξάζω κλπ.) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. διά, παρά, ἐπι καὶ εἰς τοὺς μγγν. καὶ τὴν ἐν· Ἐπιχειμάζω=περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς ἓνα τόπον ἢ διεξάγων (στρατιωτικὴν) ἐπιχείρησιν. Ἐγχειμάζω=περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς κάποιο μέρος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τοῦ χειμάζει περιφρασις εἶναι χεῖμῶν ἐστι (Κύρ. Ἀνάβ., Ε', ἡ', 20) ἢ ἐπιπίπτει ἢ ἐπιγίγνεται. Ἐντὶ τοῦ χειμάζομαι ἐλέγετο ἡ περιφρασις χεῖμῶν χροάμαι. [ΑΝΤΙΘ. φερίζω καὶ εἰς τοὺς μγγν. διαθερίζω (ὄχι παραθερίζω, τὸ ὁποῖον, μεταγενέστερον καὶ αὐτὸ, σημαίνει=θερίζω, ἀποκόπτω τὰ ἄκρα ἐνὸς πράγματος).

Χειροτονέω-ῶ (=ἐκλέγω, ἀποφασίζω μὲ ἀνάτασιν τῶν χειρῶν). Τὸ ἔνεργ. σχηματίζεται ὁμαλῶς χωρὶς ὑπερσυντέλικον. Παθ. χειροτονέομαι-οῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐχειροτονήθη, πρσμ. κειροτονήμαι, ὑπερσυντ. ἐκεχειροτονήμην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάληυσιν χειροτονῶ ἑμαυτὸν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μγγν. καὶ παθ. πρτ. ἐχειροτονεύομαι-οῦμαι, μέσ. μέλλ. χειροτονήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχειροτονεύομαι, παθ. μέλλ. χειροτονήθησομαι, τετελ. μέλλ. κειροτονεύομαι (Ἰωσ. ἀρχαιολ. Ἰουδ. Δ', β', 4). Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ χειροτονῶ ἐσθ· μαινε ἀρχικῶς=ἐκλέγω διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, διότι ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο καὶ τότε δι' ἀνάτασεως τῶν χειρῶν τῶν ἐκλεκτόρων· ἢ ἐπακολουθοῦσα θρησκευτικὴ τελετὴ δὲν ἐλέγετο χειροτονία, ἀλλὰ ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις. Ἀργότερα καὶ μέχρι σήμερον τὸ χειροτονῶ σημαίνει

ὄχι μόνον ἐκλέγει ἑκκλησιαστικὸν λειτουργόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐδικτῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐπισημοποιῶν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐκλεγέντος διὰ τὸ ἑκκλησιαστικὸν λειτουργήμα. [ΠΑΡΑΓ. *χειροτονητός*, τὸ ποιητ. *χειροτονητέον* καὶ τὰ μτγν. *χειροτονητής*, *ἀχειροτόνητος*, *αὐτοχειροτόνητος*.

Θ. *χειροτονε-*. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἐπιθ. *χειρότονος* (*χειρὶ τείνω*), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ *χειροτονία*. Ἐσχηματιστῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτερα σιγμολήκτα οὐσιαστικά εἰς -ος γεν. εο-ος-ους (*κράτος-κράτεος ος-ους*—*κρατέω-κρατέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθέσεις κατὰ, διά, ἀντί, ἐπί, ἀπὸ, πρό: *Καταχειροτονεῶ-ῶ* (κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου εἰς τὰς Ἀθήνας)=δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ψηφίζω ἐναντίον κάποιου. *Διαχειροτονεῶ*=ἐκλέγω μὲ φανεράν ψηφοφορίαν μεταξύ δύο πραγμάτων. Ἀντιχειροτονεῶ=1) ψηφίζω ἐναντίον ἁπλῶς=ψηφίζω. Ἀποχειροτονεῶ=1) κηρύττω ἄθῳ τον κατηγορούμενον, 2) ἀπορρίπτω κάποιον ὡς ἀκατάλληλον δι' ἕνα ἔργον, ἀφαιρῶ ἀξίωμα ἀπὸ κάποιου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *αἰρέουμαι-οῦμαι*, *ἐκλέγω*, *ψηφίζομαι*. Ἀντὶ τοῦ παθῆτ. λέγεται καὶ *χειροτονία* ἢ *διαχειροτονία* γίνεται.] ANTIΘ. *λαγχάνω* (=ἐκλέγω μὲ λαχόν, κλήρον), *κταμέω* (=ἐκλέγω μὲ κτάμους (κονικία), δηλ. μὲ κλήρον).

Χειροδομαί-οῦμαι (=κάνω κάποιον ὑποχειρίον μου, νικῶ, ὑποτάσσω) ἄ πο θ ε τ. μ ε ἔ ν ε ρ γ. διὰ θ ε σ ι ν—πρτ. *ἐχειροδοῦμαι-οῦμαι*, μέσ. μέλλ. *χειρώσομαι*, μέσ. ἄθρ. *ἐχειρώσαμην*, παθητ. μέλλ. *χειρωθήσομαι*, παθ. ἄθρ. *ἐχειρώθην*, παθ. ποκμ. *κεχέρωμαι*, τετελ. μέλλ. παθητ. *κεχειρώσομαι*. ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ παθητ. ποκμ. *κεχέρωμαι* καὶ μὲ μέσῃ σημασίαν. Εἰς τοὺς ποιητάς, παρὰ τοῖς ὁποίοις τὸ *χειροῦμαι* ἔχει καὶ παθητ. διάθεσιν (=ὑποτάσσομαι), ὅπως καὶ εἰς τοὺς μτγν., ἅπαντᾶ καὶ ἐνεργητικὸς τύπος τοῦ ῥ. *χειρώω-ῶ* μὲ τὴν ἰδίαν σημασίαν τοῦ μέσου. [ΠΑΡΑΓ. *χείρωσις*, *χειρωτικός*, *ἀχειρώτως*, *δυσχειρώτως*, τὸ ποιητ. *χείρωμα* καὶ τὸ μτγν. *χειρωτός* (=ἔκλεινος πὸν κυριεῖται εὐκόλα).

Θ. *χειρο-* ἐκ τοῦ *χειρὶ* κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων εἰς -οω ῥ. (*ἡμερος-ἡμεροῦ-ῶ* κλπ.)] ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὴν προθ. κατὰ: *Καταχειροδοῦμαι-οῦμαι* (μέσ.)=ὑποτάσσω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὑποχειρίον* τινα ποιοῦμαι, *ὑποχειρίον* ἔχω τινά, *ὑποχειρίον* λαμβάνω (εἰς τοὺς ποιητάς καὶ *χειρίον* λαμβάνω τινά, Εὐριπ. Κύκλ. 177), *αἰρέω-ῶ*, *δουλόομαι-οῦμαι*, *καταστρέφομαι*, *λαμβάνω*, *παρίσταμαι*. Ἡ περίφρασις *ὑποχειρίον* ποῶ τινά τινι (εἰς τοὺς ποιητάς *γχειρίον* ἀφιμί τινά τινι, Σοφ. Αἷ. 495) σημαίνει=ἐνεργῶ νὰ καταστήσω κάποιον δούλον εἰς ἄλλον. Ὡς παθ. τοῦ ῥ. εἶναι *ὑποχειρίος* εἰμι, *ὑποχείριος* γίγνομαι, *ἄλλοκομαι*, *λαμβάνομαι*.

Χέω (=χύνω). Εἰς τοὺς ἄττικους πεζογράφους ὁ ἐνεστώς πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. *σύν*, *ἐν*, *ἐπί*, *διά* ἐκ—πρτ. (ἐν)έχεον, μέλλ. (ἐν)χέω (μόνον εἰς τὸ γ' ἐνικὸν *ἐγχεῖ*), ἄθρ. σύνθ. *ἐχεα*. Μέσ. καὶ παθ. *χέομαι*, μέσ. πρτ. σύνθ. *ἐχεόμην*, μέσ. μέλλ. *χέομαι*, μέσ. ἄθρ. *ἀ' ἐχεάμην* (μόνον εἰς τὴν ὑποτ. *ἐγχεώμαι* καὶ τὴν μτχ. *ἐγχεάμενος*), παθ. μέλλ. (συγ)χυθήσομαι, παθ. ἄθρ. σύνθ. *ἐχῆθην*, παθ. ποκμ. *κέχυμαι*, ὑπερσυντ. (ἔξ)εκεχύμην. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητάς τὸ ῥ. φέρεται σχεδὸν πάντοτε ἁπλοῦν μὲ μέσ. ἄθρ. ὡς ἐνεργ. *ἐχεάμην*. Εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἅπαντᾶ ἐνεργ. ἄθρ. *ἐχεσσα* ἀλλὰ καὶ *ἐχυσα* καὶ ποκμ. *κέχυκα*, διότι ὁ ἔπικρατῶν εἰς αὐτοὺς τύπος τοῦ ἐνεστ. εἶναι *χύνω* καὶ συνήθως σύνθ. *ἐκχύνω*.] ΠΑΡΑΓ. *χοή* (=χύσιμον ὕγρου, μέλιτος ἢ οἴνου, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἢ τοῦ τάφου του), *χύδην* (ἐπίρρ.=χυτὰ, σωρηδόν, χῆμα, ὅπως λέγομεν σήμερα), *χυλὸς* (=ὁ ὄπος, ὁ χυ-

μὸς τῶν φυτῶν), *χυμός, χυτός, χύτρα, οἰνοχόος*, τὸ ἐκ τῆς μυχ. τοῦ ποικμ. ἐπίρρ. *ἐκκεχυμένως* (=ἀφθόνως, μὲ πολυτέλειαν), τὰ ποιητ. *χεῦμα* (=θεῦμα) καὶ τὸ ῥ. *χάομαι* (=συγχύζομαι, θυμῶνω) [ὅπως ἐκ τοῦ πλέω—πλώω καὶ τοῦ ῥέω—ῥώομαι], *ιοχέαιρα* (=ἡ χέουσα (δίπτουσα) ἰούς, βέλῃ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος), *λοετροχόος (λουτροχόος=1)* καζάνι μὲ τρεῖς πόδια, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέστειναν τὸ νερόν τοῦ λουτροῦ, 2) ὁ ἐπὶ τοῦ λουτροῦ δοῦλος), *οὐλοχύται (οὐλαί (δλαί)—χέω)*=χονδροειεσμένον κριθάρι, τὸ ὁποῖον ἐπασπάλιζαν ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ τοῦ βοιοῦ πρὸ τῆς θυσίας), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ὁ *χόανος* ἢ τὸ *χόανον* [=1] ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔλειωναν τὰ μέταλλα, 2) τὸ χωνί), *αὐτοχόανος* (=προχείρως χυμένος, ὀγκώδης), τὸ ἰωνικόν ('Ηροδ.) καὶ μτγν. *χόος-οὖς* (=χῶμα), ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ῥ. *χῶ-ῶ* καὶ *χώννυμι* (=σφραεῦω χῶμα) καὶ τὰ μτγν. *χυδαῖος* (=κοινός, πρόστυχος, ἄλλὰ καὶ πολυπληθής), *χῶμα, χύσις, χύτιον* (=κάθε ἔρυστον ὑγρὸν ἐξ αὐτοῦ τὰ ῥ. *χυτλάζω* καὶ *χυτλώ-ῶ*=πλύνω, λούω) καὶ τὰ ἐπιρρηματα *διακεχυμένος, συγκεχυμένος*.

Θ *χε-* (πρὸ συμφ. *χεν-* καὶ κατὰ μετάπτωσιν (βλ. σημ. σελ. 29) *χεν-δην χυτός*· πρβλ. *ῥέω—ἔροῦν, ῥύσις, ῥυτός*). Ἐκ τοῦ θ. *χεν-* μὲ τὸ πρόσφ. παρήχθη τὸ μτγν. *χύνω*. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. *χέω χέομαι* διακρίνονται πρὸ τούτων ἔνεστ. ἐκ τῶν συμφραζομένων. Οἱ μέλλ. καὶ ἄορ. τοῦ ῥ. χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτήρα σ. [ΣΥΝΘ. Ἐκτὸς τῶν προθ. *διά, ἐπί, ἐν, ἐκ, οὐν* (βλ. ἔνεστ.) τὸ ῥ. συντέθη καὶ μὲ τὰς προθ. *κατά, περί, προσ* καὶ εἰς τ. ὑ. μτγν. καὶ μὲ τὴν *μετά*: *Διαχέω*=διασκορπίζω. *Μεταχέω*=μεταγγίζω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. σιτέω (ἐπὶ τοῦ οἴνου).

Χορηγέω-ῶ (=παρέχω τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην διὰ τὴν συγχορτήσιν καὶ τὴν ἀσκησιν δραματικοῦ χοροῦ, δίδω). Τὸ ἔνεργ. ὀμιλὸν χωρὶς ὑπερσυντέλ. Μέσ. διὰ μέσον *χορηγοῦμαι* (ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας=ἔτοιμάζω δραματικὸν χορὸν διὰ τοῦ χορηγοῦ) καὶ ὡς παθ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθητ. ἄορ. *ἐχορηγήθη* καὶ παθητ. ποικμ. *κεχορηγήμαι*. [ΠΑΡΑΓ. *χορήγιον* ἢ *χορηγεῖον* (=δὲ τόπος ἢ τὸ οἶκημα, ὅπου ἐγίνετο ἡ ἀσκήσις τοῦ χοροῦ, χοροδιδασκαλεῖον), *αὐτοχορηγητός* (=ἐκεῖνος ποῦ γίνεται χωρὶς ξένης ἐπιχορηγήσιν, ἐξ ἰδίων) καὶ τὰ μτγν. *χορήγημα, χορηγητῆρ* καὶ *χορηγητής*.

Θ *χορηγ*. Το ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *χορηγός* [=1] ὁ ἀναλαμβάνων εἰ τὰς Ἀθῆνας τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατατίσῃ μὲ ἰδικὰ του ἔξοδα δραματικὸν χορὸν, 2) ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, 3) ὁ χορηγητής χρημάτων προοιοῦνθ' ἄποτε σκοπὸν 4) εἰς τὴν μτγν. ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν=δὲ δίδων, ὁ παρέχων τὰ ἀγαθὰ (*ζωῆς χορηγός*). Τὸ ῥ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τὰ ὁποῖα παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. συμμόληκτα οὐσιαστ. εἰς ὅς γεν. *εἰς ὅς οὐκ* (*κρατός κρατέω ὅς-οὐς*—*κρατέω ὠ-κρατέω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά* καὶ *ἀντι* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἐπί: *Καταχορηγέω-ῶ*=δαπάνω ἀφειδῶς ὡς *χορηγός*, *σπαταλῶ*. *Ἀντιχορηγῶ*=ἀνταγωνίζομαι μὲ κάποιον διὰ τὴν χορηγίαν. *Ἐπιχορηγῶ*=χορηγῶ ὁ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῶν σπεῖροντι καὶ ἄορον εἰς βῶσιν *χορηγῆσαι* καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὕμων, Παῦλ. πρὸς Κορινθ. Β', θ', 10) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Περὶ τοῦ χορηγοῦ ἐλέγετο *χορηγός καθίσταται, χορηγός αἰρούμαι*. Ἐπὶ τῆς πόλεως ἢ τῆς φυλῆς, ἡ ὁποῖα ὠρεῖε τὸν χορηγόν, *χορηγόν φέρω, χρώμαι τιμὴν χορηγῶ, χορηγόν λαμβάνω* ἢ *ἔχω*.

Χῶ-ῶ, βλ. *χώννυμι*.

Χραίνω (=ἐγγίζω ἑλαφρῶ, ἐπαλείφω, μολύνω). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον οἱ ἔνεστ. ἔνεργ. *χραίνω* καὶ μέσ. (*ἀποχραίνωμαι* =ἀποχρωματίζομαι, ἀποκτῶ σιῆς, μεταβάλλω χρώμα) [ΠΟΙΗΤ.

καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ πρτ. ἔχρανον, μέλλ. χραῶν, ἄορ. ἔχρονα, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. παθ. ἄορ. ἐχράνθη καὶ εἰς τοὺς μτγν. πρκμ. (κατα)κέχραμμαι (καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. κερράνθαι (Πλήθων περὶ Νόμων, Γ', λβ', σ. 130).] ΠΑΡΑΓ. ἄχροαντος (=ἀμίαντος, ἄσπιλος' πρβλ. τὰ ἄχροαντα μυστήρια καὶ «ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἀφθορε, ἄχροαντε, ἀγνή παρθένε θεόνυμφε Δέσποινα») καὶ τὸ μτγν. χραντὸς (=μολυσμένος).

Θ. χραν· καὶ μετ' τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν ἐπένθεσιν του=χραν-j=χραίν-. Τὸ ὄ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐπιθ μέλας γεν. μέλανος ὃ =μελαν-j-ω=μελαίνω ἐξ ἀρχικοῦ θ. χραῖ, ἐκ τῆς ὁποίου τὸ ποιητ. ὄ. χραῖω=χραν-ζουρίζω, πληγῶν ἐλαφρά [ΣΥΝΘ. Μετ' τὴν ποσθ. ἀπό: Ἀποχραίνω=ἀποχρωματίζω σιιάζω.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, ἐναλείφω, ἐπαλείφω, μαινῶ, μολύνω, ὑπαλείφω, χρίω, χροῶζω.

Χρῆ (=εἶναι χρέος, ἀνάγκη) καὶ χρεῶν ἔστι (εὐκτ. χρεῖη καὶ χρεῶν εἶη, προστ. χρεῶν ἔστω, ἀπαρέμφ. χρῆναι καὶ χρεῶν εἶναι, μτγ. τὸ χρεῶν (ἀκλικτον)—πρτ. χρῆν καὶ ἐχρῆν καὶ χρεῶν ἦν ('Αριστοφ. Ίππ. 138), μέλλ. χρῆσει (υἰόνον εἰς τὴν εὐκτ. χρῆσοι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ ὑποτ. τοῦ χρῆ: χρῆ καὶ χρεῶν ἦ καὶ τίπος τοῦ ἄπαρ. (τὸ) χρῆν (=ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον).

Θ. χρῆ-. Τὸ χρῆ ἀρχικῶς ἦτο οὐσιαστ. ἢ χρῆ, γεν. (ἄχρηστος) τῆς χρῆς (=ἡ χρεῖα, ἢ ἀνάγκη). Ἀργότερα τὸ οὐσιαστικὸν συνεχωνεῦθη μετ' οὓς τῆς οὐς τοῦ ὄ εἰμι, οἱ ὅλοιοι κατὰ κανόνα τὸ ἠκολουθῶν, καὶ ἀπετέλεσε τοὺς ὄρηματιζοὺς τύπους: ὄριστ. χρῆ ἔστι καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐστὶ: χρῆ, ποστ. χρῆ+ἦ=χρηῖ, εὐκτ. χρῆ+εἶη=χρεῖη, ἀπαρέμφ. χρῆ+εἶναι=χρηῖναι, μτγ. χρῆ+ὄν καὶ κατὰ μετάθεσιν τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων (ἀντιμεταχώρησιν) η καὶ ο =χρεῶν (!), πρτ. χρῆ+ἦν=χρηῖν καὶ μετ' αὐθῆναι: ἐχρηῖν, ἐπειδὴ ἐνομισθη ὡς ἀτλοῦν ὄ.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀμοῖται, δεῖ, πρέπει, προσήκει.

Χρηῖζω (=ἔχω ἀνάγκην, ἐπιθυμῶ)—πρτ. ἐχρηῖζον. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Θ. χρῆς- (χρηδ-j-) ἐκ τοῦ χρηδ-j-=χρηῖς- καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον οὐσιαστικὸν χρῆα=χρεῖα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -ίζω ὀδοντοκόληκτα (ἐλλίς-ἐλλίδ-ος—ἐλλίδ-j ω ἐλλίζω). Ὁ ἐπικός καὶ ἰωνικός τύπος τοῦ ὄ. εἶναι χρῆῖζω.] ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. χρεῖαν ἔχω τίνος, ἔστι μοι χρεῖα, ἐν χρεῖα εἶμι ἢ γίγνομαι τίνος, ἀπορῶ-ῶ, δέω καὶ δέομαι καὶ ἐνδέομαι, σπανίζω, στέρομαι καὶ στεροῦμαι καὶ στροφάομαι, βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ.

Χρηματίζω [=1) συζητῶ, συσκέπτομαι, διεξάγω διαπραγματεύσεις ἰδίως ἐμπορικὰς ἢ χρηματικὰς, 2) ἀποκρίνομαι κατόπιν σκέψεως)—πρτ. ἐχρημάτιζον, μέλλ. χρημασιῶ, ἄορ. ἐχρημάτισα, πρκμ. κερχημάτικα. Μέσ. χρηματίζομαι (=ἀσχολοῦμαι μετ' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δι' ὀφρέλειαν μου, συλλέγω χρημᾶτα), παρατ. ἐχρηματίζουην, μέσ. μέλλ. χρηματιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐχρηματισάουην, μέσ. πρκμ. κερχηματισομαι καὶ μετ' παθ. ἐνίστε σημασίαν (ὅπως εἰς ἐπιγραφήν τῆς Αἰγίνης (ἀριθ. 688) ὅπου ἡ φράσις «κεχρηματισμένα προστάγματα»=διατάγματα ἐκ-

1. Πρὸς τὴν γνώμην αὐτὴν περὶ τῆς προσελεύσεως τοῦ χρεῶν ἀντιτίθεται ἡ διδασκαλία τοῦ ἀοιδμοῦ γλωσσολόγου Γ. Χατζηδάκι. Κατ' αὐτὸν τὸ χρεῶν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ χρῆ+ὄν, διότι μετάθεσις τῆς ποσότητος φωνηέντων τελεῖται ὄχι μετὰ δὺο λεξῶν, ἀλλ' εἰς μίαν (βασιλέος—βασιλέως, πόλιος—πόλιος κλπ.), ἀλλὰ προσήλθεν ἀπὸ τὸ θηλ. ἢ χρῆῶ—χρεῶ, τὸ ὅποιον προσέλαβε τὸ ν (=χρεῶν) κατὰ τὰ συνώνυμα δίκαιον, ἀναγκαῖον, προσήκον. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, ὅτι τὸ χρεῶν ἀπαντᾷ εἰς τὸν Πίνδαρον, εἰς τὸν ὅποιον εἶναι ἀγνώστως ἢ χρονικὴ μετάθεσις τῶν φωνηέντων.

δοθέντα κατόπιν δωροδοκίας). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ ἔνεργ. *χημαίω* ἔλαβεν ἰδιαιτέραν σημασίαν: Οὕτω σημαίνει 1) λαμβάνω καὶ φέρω ὄνομα ἢ τιμητικὸν τίτλον, ἀποκαλοῦμαι (*ἐχηματίσσε βασιλεὺς—χηματίζει Χαλκηδόσιος*, πρβλ. τὰ σημερινὰ ἐχηματίσσε καθηγητής, δήμαρχος, βουλευτής κλπ.), 2) χαρακτηρίζομαι (*χηματίζω ἄφρων*), 3) ὡς μβτ. (*χηματίζω τινά τι*)=ὀνομάζω κάποιον κατὶ (*χηματίσσει τε πρόωτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανοὺς*, Πράξ. Ἀποστόλων ια', 26), 4) χρησιμοποιῶ, χρησιμοποιοῦμαι ὡς κατὶ (*χηματίζω ἀντὶ γεφύρας*), 5) δίδω χρησμόν. Ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν σημασίαν τοῦ ἔνεργ. *χηματίζω* (=δίδω χρησμόν) προέκυψεν εἰς τὴν γλώσσαν τῆς Κ. Δ. ἡ σημασία τοῦ παθ. *χηματίζομαι*=λαμβάνω συμβουλήν δι' ἀποκαλύψεως παρὰ τοῦ Θεοῦ (*καὶ χηματισθέντες* (οἱ μάγοι) *καὶ ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν*, Ματθ. β', 12). Εἰς τὴν νεωτέραν γλώσσαν ὁ μέσ. ἐνεστ. *χηματίζομαι*=κερδίζω παρανόμως χρήματα ἀπὸ κατάχρησιν τῆς θέσεως ἢ τοῦ ἀξιώματός μου (ὁ τάδε χηματίζεται, ἐχηματίσθη κλπ.). [ΠΑΡΑΓ. *χηματίσσει* (=ἀπόκτησις χρημάτων), *χηματιστέον*, *χηματιστής* (=ὁ ἀσχολούμενος εἰς χηματικὰς ἐργασίας) καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μτγν. *χηματιστήριον* [=1) δικαστήριον, 2) τόπος χηματικῶν ἐργασιῶν, 3) μαντεῖον].

Θ *χηματίζω* (*χηματιδ-ζ*) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *χημα* (=πρᾶγμα, βλ. *χοήμαι-ωμαι*) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοκλήκων (*ἐλπίζω—ἐλπιδ-ος—ἐλπιδ-ζ* ω-ἐλπίζω, *χημα—χηματιδ-ζ—χηματίζω*). Τὸ *χηματίζω*, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶδμεν, σημαίνει=συζητῶ, συσκεπτόμαι, διεξάγω διαπραγματίσεις, ἐλέγγο εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ ἐπιστάτου (προέδρου) τῶν πρυτάνεον, ἐπὶ τῆς βουλῆς, τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν στρατηγῶν. Τὸ μέσ. *χηματίζομαι* παρήχθη ἐκ τοῦ πληθ. *χημάτα* καὶ σημαίνει=ἀσχολοῦμαι μὲ ἐμπορικὰς ἢ χηματικὰς ὑποθέσεις, μαζεύω χρήματα (πρβλ. *φρυνανίζομαι*=μαζεύω φρύγανα, *ἐνλιζομαι*=μαζεύω ξύλα, *λαχανίζομαι*=μαζεύω λαχάνα, *ἀργυρίζομαι*=μαζεύω ἀργύριον (χρήματα) χρησιμοποιῶν ἐκβιαστικά μέσα): «*Χηματίσσει μὲν ἐστὶ τὸ πρᾶξι, χηματίσασθαι δὲ τὸ κερδᾶναι*». Σουΐδας σ. 1131, β'. [ΣΥΝΘ. Εἰς ἐπιγραφὰς μὲ τὴν προθ. *πρό: Προχηματίζω*=διεξαγω προηγουμένως χηματικὰς ἐργασίας. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *βουλεύομαι, προσβύδομαι*. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *χηματίζομαι* λέγεται *χημάτα συλλέγομαι, χημάτα ἐργάζομαι, χηματισμόν ποιῶ ἐμαντῶ, περὶ χηματισμόν εἶμι* (=ἀσχολοῦμαι μὲ συλλογὴν χημάτων), *ἀργυρολόγεω-ω*.

Χηρομαι-ωμαι (=χησιμοποιῶ, ἔρχομαι εἰς στενάς σχέσεις) ἄ π ο θ. μ ε ι κ τ ὄ ν. Ὁ ἐνεστώδης κλίνεται ὡς ἐξῆς: Ὅριστ. *χηρομαι-ωμαι, χηρεῖ-χηρῆ, χηρέται-ῆται, χηρόμεθα-χρώμεθα, χηρέσθε-χηρήσθε, χηρόνται-ώνται, ὑποτ. χηρώμαι-χρώμαι, χηρή-χηρῆ, χηρήται-χρηῆται κλπ.*, εὐκτ. *χηροίμην-χρώμην, χηροίω-χρῶω, χηροίτω-χρῶτω κλπ.*, προστ. *χηροῦ-χρῶ, χηρέσθω-χρήσθω, χηρέσθε-χηρήσθε, χηρέσθων-χρήσθων ἢ χηρέσθωσαν-χρήσθωσαν, ἀπαρέμφ. χηρέσθαι-χηρῆσθαι, μτχ. χηρόμενος-χρώμενος κλπ.* Παθητ. διαθέσεως εἶναι ὁ ἐνεστώδης σύνθετος μὲ τὴν πρόθεσιν *πρὸς: προσχηρομαι-ωμαι, πρτ. ἐρχοίμην-ώνην* (*ἐχρήσου-ἐχρῶ, ἐχρήετο-ἐχρήητο, ἐχροίμεθα-ώμεθα, ἐχρήεσθε-ἐχρήησθε, ἐχρήοντο-ἐχρῶντο*), μέσ. μέλλ. *χηρήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐχρησάμην*, παθητ. ἄορ. μὲ παθ. διάθεσιν *ἐχρήσθη*, μέσ. παρακειμ. ὡς ἐνεργητ. *κέχηρμαι* καὶ ὡς παθ. σύνθ. *κατακέχηρμαι*, μέσ. ὑπεροτ. ὡς ἔνεργη. *ἐκεχρήμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. μέλλ. ὡς παθ. *χηροθήσομαι* καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τετελεσμένος μέλλ. *κεχηρήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *χηρῆμα*

[=πρῶγμα, κτήμα), *χοῆσις, χρηστέον* καὶ *προσχορηστέον, χρηστός, ἄχρηστος, δύσχορηστος, εὐχορηστος, πάγχορηστος.*

Θ. *χοη-* Ὁ θεματικὸς χαρακτὴρ ἢ συναίρειται κανονικῶς μετὰ τὸ ε καὶ ει εἰς η καὶ η καὶ μετὰ τὸ εἰς ω, ὅπως καὶ εἰς τὰ ὀλίγα ἄλλα ὅμοια ὀρήματα (βλ. *διηγήσῳ*). Ὁ παθ. ἄορ. καὶ τὰ εἰς -τός καὶ τέος ὀρηματικά προσέλαβαν εἰς τὸ θέμα σ (*ἐχρήσθησαν, χρηστέος, χρηστέον*) κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, τῶν ὁποίων ἀρχικῶς ὁ θεματικὸς χαρακτὴρ ἦτο σ (*γελᾶσθαι/ομαι-ῶμαι-ἐγελᾶσθην*). [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐπί, ἐναντί, πρὸς καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὸν σ: Ἀναχρηῶμαι ὦμαι=φρονεύω. Καταχρηῶμαι (τινὶ ἢ τι) = κἀνω πλήρη χρησῶν, καταχρησῶν, ἐνὸς πράγματος ὡς παθητ. (εἰς τὸν παθητ. ἄορ. καὶ πρκμ.) καταναλίσκομαι, ἐξαντλοῦμαι διὰ τὴν μεγάλην χρῆσιν (ἀνάγκη τὰ μὲν μέγιστα κατακεκοῦσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλείπειν, Ἰσοκρ. 55, 8). Διαχρηῶμαι (τινι) = μεταχειρίζομαι συνεχῶς· διαχρηῶμαι τινα=φρονεύω. Αποχρηῶμαι (τινι) = κἀνω ὀφείλων χρησῶν ἐνὸς πράγματος· ἀποχρηῶμαι τινα=φρονεύω. Ἐπιχρηῶμαι (τινι) = δημιουργῶ στενὰς σχέσεις μετὰ κάποιον. Ἐναποχρηῶμαι (τινι) = καταχρηῶμαι, ἐκμεταλλεύομαι κάτι. Προσχορηῶμαι (τινι) = ὀφελοῦμαι προσεῖ από κάτι. Συγχορηῶμαι=1) κἀνω χρησῶν ἀπό κοινοῦ, 2) ἔχω σχέσεις, συναναστρέφομαι (οὗ συγχορῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαριταῖς, Ἰω. 8' 9). [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. μεταχειρίζω ἢ μεταχειρίζομαι (τι). Ὡς παθ. φέρεται ἢ περιφρασις ἐν *χρηεῖ εἰμί* (=χρησιμοποιοῦμαι).

Χρηῶ-ῶ (=δίδω χρῆσιμόν). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἐκ τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ ἄορ. *ἐχρησα*. Μέσο. ἔνεστ. *χρηῶμαι-ῶμαι* (χρηίει-χρηί, χορήται-χορήται, χορηόμεθα-χρωμέθα κλπ.=ἐρωτῶ μαντεῖον, ζητῶ χρῆσιμόν), πρτ. *ἐχρηόμην-ῶμην* (ἐχρηόου-ῶ, ἐχρηέτο-ῆτο κλπ.), μέσο. ἄορ. *ἐχρηόσασθην*, παθ. ἄορ. *ἐχρηόσθη* (=ἐχρησιμοδοτήθη). Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ὁ ἔνεργ. ἔνεστὸς *χρηῶ-ῶ* (χρηίει-ῆς, χορήει-ῆ, χορηόμεν-ῶμεν, χορήετε-ῆτε, χορήουσι-ῶσι), ὁ πρτ. *ἐχρηόου-ων* (ἐχρηέου-ης, ἐχρηε-ῆ κλπ.), ὁ μέλλ. *χρηῶσω* εἶναι ποιητ., ἰωνικοῖ (Ἡροδ.) καὶ μτγν., μέσο. ἄορ. *χρηόσομαι*, ποιητ., πρκμ. *κέρχρησμαι* καὶ *κέρχρημαι*, ὑπερσ. *ἐκεχρηόσασθην* καὶ *ἐκεχρηόμην*, καὶ οἱ δύο Ἴων. (Ἡροδ.). [ΠΑΡΑΓ. *χρησιμός, πυθόχορηστος* (=ἐκεῖνος ποῦ ἐχρησιμοδοτήθη ἀπὸ τὸ πυθικόν (δελφικόν) μαντεῖον), *χρησιτήριον* (=μαντεῖον), τὸ ποιητ. *πυθόχορηστος* (=ὁ στελλόμενος ἀπὸ τὸ πυθικόν (δελφικόν) μαντεῖον) καὶ τὰ μτγν. *χρησιτήρ, κρησίτης* (=ἐκεῖνος ποῦ δίδει ἢ ἐξημενεύει χρῆσιμούς). Ἐκ τοῦ παραγ. *χρησιμός* καὶ τοῦ ῥ. *ἄδω* προήλθε τὸ *χρησιμώδης* καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ παρασύνθ. ῥ. *χρησιμώδω-ῶ* (πρτ. *ἐχρησιμώδεον-ων*, ἄορ. *ἐχρησιμώδησα*, παθητ. πρκμ. *κέρχρησώδησμαι*).

Θ. *χοη-* Τὸ θεματικὸν φωνήεν η μετὰ τὸ ε καὶ ει συναίρειται κανονικῶς εἰς η καὶ η καὶ μετὰ τὸ εἰς ω (βλ. *διηγήσῳ*). Ὁ παθ. ἄορ., ὁ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσυν. τοῦ Ἡροδότου καὶ τὰ παράγωγα προσέλαβαν εἰς τὸ θ. σ (*ἐχρηόσθη, χοησιμός, πυθόχοηστος*, βλ. καὶ *χοηῶμαι-ῶμαι*). [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μετὰ τὴν προθ. ἀπό χωρὶς μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀναιρέσῳ-ῶ, ναιρέσῳμαι (τὸ ὅποιον ἔχει καὶ μέσσην σημασίαν=ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρῆσιμόν), *προλέγω, προφητεύω, χρησιμώδω-ῶ*.

Χρησιμώδω-ῶ, βλ. *χρηῶ-ῶ*.

Χρηῶ (=ἀλείφω, μυρώνω). Εἰς τοὺς ἄττικοὺς πεζογράφους ἐκ τῆς ἔνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστ. πάντοτε σύνθ. (ὑπο-, ἐγ-) *χρηῶ*. Μέσο. καὶ παθ. *χρηῶμαι* (ὡς παθ. σύνθ. *ὑποχρηῶμαι*), μέσο. πρτ. *ἐχρηόμην*, μέσο. ἄορ. *ἐχρηόσασθην*, παθ. πρκμ. *κέρχρησμαι*, παθ. ὑπερσυντ. *ἐκεχρηόμην*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἔνεργ. πρτ. *ἐχρηῶ*, μέλλ. *χρηῶσω*, ἄορ. *ἐχρηῶ*, πρκμ. *κέρχρηκα*, ὅλοι ποιητ. καὶ μτγν., μέσο. μέλλ. *χρηῶσω* (ποιητ.), παθ. μέλλ. *χρησθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐχρηόσθη*, πρκμ. *κέρχρησμαι*, ὑπερσ.

ἐκεχρίσθη, καὶ οἱ τέσσαρες μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *χοῖμα* (=ἀλοιφή, ἀλειμμα), τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *χριστός* (=ὁ ἀλειμμένος με *χοῖμα* ὡς κύριον ὄνομα ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ=ὁ ὑπὸ θεοῦ χρισμένος Σωτήρ, ὅπως μετεφράσθη τὸ ἑβραϊκὸν *Messiah* (Μεσσίας), καὶ τὰ μτγν. *χοῖμα*, *χοῖσις*, *χριστέον*, *χρίστης*.

Θ. *χρῶσ*. Εἰς τὸν ἔνεστ. τὸ σ μεταξὺ φωνηέντων ἀπεβλήθη καὶ οὕτω *χρῶω*. Τὸ *ι* τοῦ *χρῶω*, ὅπως καὶ τοῦ *πρῶω* (=πρῶνίζω) πάντοτε μακρόν. [ΣΥΝΘ. Ὅπως εἶδαμεν εἰς τὴν ἀρχήν, με τος προθ. ὑπὸ καὶ ἐν: Ὑποχρῶω=ἀλείφω ἢ ἀποκάτω ἢ ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἀλείφω καὶ τὰ συνθ. ἐπαλείφω, ὑπαλείφω, ἐναλείφω, χρῶνω.

Χρῶζω (=ἐγγίζω, μολύνω, χρωματίζω). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *ἐχρῶσθη* καὶ ὁ παθ. πρκμ. (ἐπι)κ*έχρωσμαι* [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ὁ εἶναι πληρέστερον. Ἐκτὸς τῶν ἑνεστώτων, τοῦ ἔνεσθ. *χρῶζω* καὶ *χρῶννμι* (εἰς τοὺς μτγν. καὶ *χρῶννύω*) καὶ τοῦ παθητ. (μετὰ)χ*ρῶννμαι* (εἰς τοὺς μτγν. καὶ *χρῶννύομαι*), ἀπαντοῦν καὶ ἐνεργητικὸς μέλλ. *χρῶσω*, ἀόρ. *ἔχρωσα*, παρακείμε. (ἐπι)κ*έχρωσα* καὶ παθητ. μέλλ. *χρῶσθήσομαι*. [ΠΑΡΑΓ. *χρῶμα* καὶ τὰ μτγν. *χρῶσις* καὶ ἀπόχρωσις (=βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ χρώματος εἰς χρῶμα), *χρῶσθηρ* (=μολυβδοκόνδυλον). Ἐκ τοῦ παραγώγου οὐσιαστικοῦ *χρῶμα* τὸ μτγν. ὁ. *χρωματίζω*.

Θ. *χρῶς*. (*χρωτ*-j) ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (δ) *χρῶς* γεν. *χρωτ*-ός (=ἡ ἐπιφάνεια καθὲ σώματος καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρώπινου, τὸ δέρμα, τὸ χρῶμα). Τὸ μτγ. *χρῶννμι* καὶ *χρῶννύω* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐσ-νν-μι (ἐνννμ-ἀμφιένννμι), οὐδέννμ (οὐδέννμ) ὡς ἐκ θ. *χρῶσ*- με τὸ πρόσφ. νν-*χρῶσ*-νν-*χρῶνν*. Ἀπὸ τοῦ *χρῶς*-*χρῶ*-τός ἐπίσης καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *χρωτίζω* (=χρῶζω)—*χρωτίζομαι* καὶ *συγχρωτίζομαι* (=πλησιάζω, ἔχω σχέσεις με κάποιον). [ΣΥΝΘ. Μετ' τὴν προθ. ἐπὶ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετ' τὴν ἀνά, κατά, μετά, παρά, ἀπό, σύν: Ἐπιχρῶζω=χρωματίζω τὴν ἐπιφάνειαν ἐνὸς πραγματος. Ἀναχρῶννμι=δίδω νέον χρῶμα. Καταχρῶννμι=χρωματίζω ἐντελῶς. Μεταχρῶννμι=μεταβῆλω τὸ χρῶμα τὸ παθ. μεταχρῶζομαι=χρωματίζομαι ἐκ νέου. Παραχρῶννμι=χρῶζω, νοθεύω τὴν μυσικὴν μετ' τὴν λεγομένην *χρωματικὴν ἀρμονίαν*. Ἀποχρῶννμι=χρωματίζω, δίδωσις με χρῶματα. Συγχρῶννμι καὶ συγχρῶζω=χρωματίζω τὸ παθ. συγχρῶζομαι ὅπως τὸ συγχρωτίζομαι=εἶμαι συνδεδεμένος, ἔχω στενὰς σχέσεις με κάποιον. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βλ. *χρῶνω*.

Χωλαίνω (ἀμτβ.=εἶμαι χολός, κουτσός). Μόνον ὁ ἔνεστώς. Τὰ ἄλλα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μτγν. *χῶλασις*.

Θ. *χῶλαν*- καὶ μετ' τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν ἐπένθεσιν αὐτοῦ *χῶλαν*-j=χῶλαιν-. Τὸ ὁ ἐκ τοῦ *χολός*, παραγώγου τοῦ *χολῶω*-ῶ. *χολός* ἐπομηνωσ.=εἰκένος ὁ ὅποιος διὰ τῆς χαλαρώσεως τῶν μυῶν καὶ τῶν τενόντων ἢ διὰ τῆς ἐξαρθρώσεως τοῦ ἄρθρου κατήντησε κουτσός. Τὸ *χῶλαινω* ἐοχηματισθῆ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας γεν. μέλανος ὁ. μέλαν j ὦ=μελαίνω. Ἀπὸ τοῦ *χολός* καὶ τὸ ἐπίσης ἀμτβ. *χολεύω* (ἀόρ. *ἐχόλεσα*, παθ. *χολεύομαι* (=χολεύω), πρκμ. (ἀπο)κ*εχόλεμαι*) καὶ τὸ μτβτ. *χολῶω*-ῶ (=κουτσαίνω κάποιον), τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἴος. πρτ. (ἀπ)ε*χολούμην*-οἴμην ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *χολός* εἶμι ἢ γίνομαι, *χολεύω* καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σιάζω* καὶ ὑποσιάζω (εἰ *χολῶ* παροικῆσις, ὑποσιάζειν μαθήσει). Ὡς μτβτ. εἶναι *χῶλον* τινα ἀποδείκνυμι, *χολῶω*-ῶ.

Χωλεύω, βλ. *χῶλαινω*.

Χωλώω-ῶ, βλ. *χῶλαινω*.

Χώννμι καὶ *χωννύω*. Καὶ οἱ δύο εἶναι τύποι μτγν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους *χῶω*-ῶ (μόνον εἰς τὸ γ' ἔνν. τῆς ὀριστ. (προσ)χῶ

καὶ τὸ ἀπαρέμφ. *χωρῆν* καὶ *συγχοῦν*), πρτ. *ἔχουν-ουν*. μέλλ. *χώσω*, ἄθρ. *ἔχωσα*, πρκμ. (ἀνά) *κέχωκα*. Παθ.—πρτ. (προσ) *εχοόμην-ούμην*, παθ. ἄθρ. *ἐχώσθην*, πρκμ. *κέχωμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Ἐκτός τοῦ ἔνεργ. ἔνεστ. *χώννυμι-χωννύω* καὶ τοῦ παθ. *χώννυμαι-χωννύομαι* καὶ *χόομαι-οῦμαι* εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντοῦν καὶ ἔνεργ. πρτ. *ἐχώννυν* καὶ *ἐχώννυν*, μέσ. ἄθρ. *ἐχώσαμην*, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ παθ. μέλλ. *χωσθήσομαι*. Εἰς μτγν. ἐπιγραφὴν φέρεται ἐπίσης καὶ παθητ. πρκμ. *κατοκέχωμαι* (ἀριθ. 787 ἐπιγρ. Ραγκ.) [ΠΑΡΑΓ. *χώμα*, *χώσις*, τὰ ποιητ. *χωστός* καὶ *πολυχωστός* καὶ τὸ μτγν. *χωστέον*.

Θ. *χο* (*χό-ος-οὺς*) καὶ *χωσ-*. Ἐκ τοῦ θ. *χωσ-* μετὸ προσφ. ἢ τὸ μτγν. *χώσ-νυμι*=*χώννυμι* ἢ *χωννύω*. Ἰδιάζουσα ἡ σημασία τοῦ *χώ-ω* εἰς τὰς φράσεις *χω* τάφον, *τύμβον*, *σημα*, *μνήμα*=δι' ἐπισωρεύσεως *χώματος* σχηματίζου τάφον, τύμβον, μνημεῖον. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *κατά*, *ἀπό*, *σύν*, *πρός*, *πρό*, εἰς τὸν Ἡρόδ. καὶ μετὴν *ἐκ* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὴν *ἐπι*: Ἄναχώω=ἀνυψώνω διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως *χώματος*. Καταχώω=χώνω βαθιά, θυπιώ. Ἀποχώω=φράσσω δι' ἐπιχωματώσεως. Προσχώω=φράσσω ἢ γερῆζω μετ' ἑλόν. Ἐκχοῦμαι (ἀποτ. παθ.)=ὑψώνομαι δι' ἐπισωρεύσεως *χώματος*. Ἐπιχώννυμι=σπερναῖω εἰς ὕψος. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *θάπτω*, *καλύπτω*, *κατορύττω*, *κρύπτω*, *σκεπάζω*.

Χωρέω-ῶ [=1] προχωρῶ, κινούμαι πρὸς τὰ ἔμπρός, 2) περὶέχω, χωρῶ, 3) ἀπλώνομαι, διαδίδομαι)—πρτ. *ἐχώροισ-ουν*, μέλλ. *χωρήσω* καὶ συχνότερα μέσ. μέλλ. ὡς ἔνεργ. *χωρήσομαι*, ἄθρ. *ἐχώρησα*-πρκμ. *κεχώρηκα*, ὑπερσ. σύνθ. *ἐκεχωρήκειν*. Παθ.—πρτ. (συν) *εχωρέωμην-ούμην*, παθ. ἄθρ. (συν) *εχωρήσθην*, παθ. πρκμ. (ἐπι, συγ-) *κχωρήμαι*. Τὸ μέσ. ἀναλελυμένος *συγχωρῶ ξμανιόν*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἔνεστ. (συγ) *χωρέομαι-οῦμαι*, παθ. μέλλ. (συγ) *χωρηθήσομαι*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν τὸ *χωρῶ*, ἐκτός τῶν σημασιῶν, τὰς ὁποίας ἔχει εἰς τοὺς ἀττικοὺς πελογράφους, συντασσόμενον μετ' ἀπαρέμφ. σημαίνει=ἔχω τὴν ἱκανότητα, ἠμπορῶ: «Ἐπι τοῦ ὄρους μετεμορφώθης καὶ ὡς ἐχώρουν (ἐνν. θεάσασθαι) οἱ μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο» πρβλ. καὶ τὸ «*δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἤδυναντο*». [ΠΑΡΑΓ. *ἀναχώρησις* (ἀποχώρησις, ὑποχώρησις, συγ-*χώρησις*), *ἀναχωρητέον* (παραχωρητέον, συγχωρητέον) καὶ τὰ μτγν. *χώρημα* (=χώρος), *ἀναχώρημα*, *παραχώρημα*, *ὑποχώρημα*, *χώρησις* (=προχώρησις) *παραχώρησις* καὶ λοιπὰ σύνθ., *χωρητέον* καὶ *ἀποχωρητέον*, *ἀναχωρητῆς* (=δὲ ἀναχωρήσας, ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῶν κόσμων, ὁ μοναχός).

Θ. *χωρε-* ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *χώρος* κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ., τὰ ὁποία παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτ. συμμόληκτα οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *σο-ος-ους* (*κράτος-κράτεος-οὺς*—*κρατέω-κρατέω-ω*). Τὸ ῥ. φέρεται καὶ ἀπροσώπως πάντοτε σύνθετον. Οὕτω *διαχωρεῖ κάτω*=παρουσιάζεται διάρροια, ὑποφέρει *κάποιος* ἀπὸ διάρροιαν, *ἐγχορεῖ*=εἶναι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, *συγχορεῖ*=εἶναι δυνατόν, *προχωρεῖ*=εἶναι εὐκόλον, πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα. Ἄξια σημειώσεως καὶ ἡ σημασία τοῦ ῥήματος εἰς τὴν φράσιν *ὁμοσε χωρῶ*, ἡ ὁποία σημαίνει ὅτι καὶ τὰ συνόνυμα *ὁμοσε ἔρχομαι*, *θέω*, *φέρομαι*=ἐπιτιθεμαι, *συγχοροῦμαι*. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *ἀνά*, *διά*, *μετά*, *παρά*, *ἐπί*, *ἀπό*, *ὑπό*, *ἐναντί*, *ἑναντί*, *ὑπεκ*, *ἐξανά*, *συνανά*, *προσάπο*, *ἐν*, *εἰς*, *ἐκ*, *σύν*, *πρός*, *πρό*. Τὸ παθ. πάντοτε σύνθ. μετὴν *σύν*: *Διαχωρέω-ω*=ἐξέρχομαι. *Μεταχωρῶ*=ἀπερχομαι εἰς ἄλλον τόπον, μεταίχοῦ. Ἐπιχωρῶ=ἔρχω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπιαναχωρῶ=ἀποσύρομαι. Ἐπιαναχωρῶ=ὑποχωρῶ σιγὰ σιγὰ, βαθμιαίως, Ἐπεκχωρῶ=ἀποσύρομαι ἵσχυα ἢ ἀπαρητήρητος. Ἐξαναχωρῶ=ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὡς μβτ. (τι)=ἀποσῶ, ἀνακαλῶ (ἐξαναχωρῶ τὰ εἰσημένα). Ἐκχωρῶ=δίδω χωρον, ἐπιτρέπω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ.

βαδίζω, πορεύομαι. *Ἀντί τοῦ ἀποχωρῶ λέγεται καὶ ἀποχώρησιν ποιῶμαι (Θουκ. Ζ, 67) καὶ ἀποχώρησις ἔστι τινί (Θουκ. Η', 70) ἀντί τοῦ ἀναχωρῶ : ἀναχώρησις ἔστι μου ἀντί τοῦ ἄλλου χωρῶ καὶ τοῦ συνθ. προχωρῶ τὰ συνών. προβαίνω, προέρχομαι, προπορεύομαι.

Χωρίζω (=ἀποχωρίζω, διακρίνω)—πρτ. σύνθ. (ἀν·κατ-)εχωρί-ζον, ἄορ. ἐχώρισα. Μέσ. καὶ παθ. χωρίζομαι, πρτ. ἐχωρίζομαι, παθητ. ἄοριστος καὶ ὡς μέσ. ἐχωρίσθη, πρκμ. κεχώρισμαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλλ. χωριῶ, πρκμ. κεχώρικα, ὑπερσ. ἐκεχωρίκειν, μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. ἐκεχωρίσθη, ὅλοι μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ παθ. χωρίζομαι σημαίνει καὶ=χωρίζω, παίρνω διαζύγιον (συνήθως ἐπὶ τῆς γυναικός). [ΠΑΡΑΓ. χωρισμός, χωριστέον, ἀχώριστος καὶ τὰ μτγν. χώρισις, χώρισμα, καταχωρισμός, χωριστής καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ χωριστικός.

Θ. χωρίζ- ἐκ τοῦ χωριδ j-. Τὸ θ. ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ ξεχωρίζω, διακρίνω προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιρρ. χωρίς, κατ' ἀναλογίαν τῶν ὀδοντοκοληκτῶν, τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ τὰ εἰς -ις -ιδος οὐσιαστ. (ἐλλίς-ἐλλίδος—ἐλλίδ j ω-ἐλλίς), ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ τοποθετῶ εἰς μίαν θέσιν, σημασίας τὴν ὅποιαν ἔχει κυρίως τὸ ἐκ τῆς συντάξεως κατὰ χρόνον τίθημι παρασύνθετον ὁ καταχωρίζω, προέρχεται ἐκ τοῦ οὐσιαστ. χώρα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, ἀπό: *Ἀναχωρίζω=ἀποσύρω. Διαχωρίζω=χωρίζω ἐντελής. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. διαρῶ, διαλέγω, διστικμὶ καὶ συγνότερα τὸ μέσ. δίσταμαι, ἀπολέγω, κρῖνω, διακρίνω, ἀποκρίνω, διαζέγγυμι, ἐξαιρῶ, μερίζω.

Ψ

Ψακάζω (=βρέχω εἰς λεπτὰ σταγονίδια, ψηχαλίζω). Μόνον ὁ ἔνεστ. σύνθ. ἐψακακίζω (=βρέχω μὲ σταγόναις, θαντίζω). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς μτγν. ὁ ἔνεστ. ἄπλοῦς ψακάζω. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ ὄημα φέρεται καὶ ὑπὸ τὸν τύπον ψ·κάζω καὶ ψεκάζομαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. ψακαστός καὶ τὰ μεταγενέστερα ψεκασμός, ψεκασμός (=ψηχάλα).

Θ. ψακαδ ἐκ τοῦ οὐσιαστ. (ἦ) ψακάς γεν. ψακάδος (=ψιχίον· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ ὑγρῶν=μικρὰ σταγόναις, ἰδίως βροχῆς· εἰς τοὺς κωμικοὺς ποιητὰς παρωνύμιον ἀνθρώπου (ὁ ψακάς), τοῦ ὁποίου ἐξακοντίζεται τὸ σίαλον κατὰ τὴν ὁμιλίαν). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j-ψακάδ j-ψακάζ-. [ΣΥΝΘ. *Ἐκτός τῆς προθ. ἐπί, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. τὸ ὁ. φέρεται σύνθετον καὶ μὲ τὴν κατά: Καταψακάζω=βρέχω μὲ ἀραιὰν καὶ λεπτήν βροχὴν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. βρέχω, τέγγω, ὄω.

Ψάλλω (=παίζω μὲ τὰ δάκτυλα ἐγχορδον ὄργανον). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. ἔψηλα. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Τὸ ὁ. εἶναι κυρίως ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ ψάλλω=ἐγγίζω δυνατὰ, τραυῶ, τεντώνω· εἰς τοὺς μτγν.=τραγουδῶ μὲ συνοδείαν κιθάρας, ὑμνῶ—πρτ. ἐψαλλον, μέλλ. ψαλῶ (ψαλῶ τῷ Θεῷ μου, ἔως ὑπάρχω), ἄορ. ἐψάλα (ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε), καὶ οἱ τρεῖς μτγν., πρκμ. ἐψαλκα, ποιητ. καὶ μτγν. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ παθ. ἔνεστ. ψάλλομαι. [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ψαλμός καὶ τὰ μτγν. ψάλαμα, ψάλασις, ψάλητος ἢ ψαλήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ψαλήτριον, ψαλήτης.

Θ. ψαλ- ἐκ τῆς ὀξείας ψα- τοῦ ψάω (ψῆω)· ᾠ=ψηλαφῶ (βλ. ψῆω). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. μὲ τὸ πρόσφ. j-ψαλ-j=ψαλλ-. [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς μτγν. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐπί, κατά: *Ἀποψάλλω=1) τίλλω, μαδῶ (ἐπὶ τῶν τευχῶν τῆς κεφαλῆς), 2) ἀπῆχῶ. Διαψάλλω=ψάλλω. *Ἐπιψάλλω=κρούω ἐγχορδον ὄργανον καὶ συγχρόνως τραγουδῶ, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἄρμονία. Καταψάλλω=τέρπω παιζῶν τὴν κιθάραν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. κιθαρίζω. *Ἐπὶ τῆς σημασίας

τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ῥ. εἰς τοὺς *μτγν.*, συνώνυμα εἶναι τὸ *ἄδω*, *ἐγκωμιάζω*, *εὐλόγῳ*, *ὑμνεῶ-ῶ*

Ψαύω (=ἐγγίζω, ψηλαφῶ)—ἄορ. *ἔψανσα*. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. πρτ. *ἔψανον*, *μτγν.*, μέλλ. *ψάσω*, ποιητ. καὶ *μτγν.*, πρκμ. (παρ)*ἔψανκα*, *μτγν.* Παθητ. *ψαύομαι*, παθητ. ἄορ. *ἔψαύσθην*, πρκμ. (παρ)*ἔψανσμαι*, καὶ οἱ τρεῖς *μτγν.* [ΠΑΡΑΓ. ἄψαντος καὶ τὰ *μτγν.* *ψαύσις*, *ψαύσμα*, *ψαναστέον*, *ψαναστός*.

Θ. *ψαΨ* (=ψαν-) συγγενές τοῦ *ψα(ψη)* τοῦ *ψάω-ῶ* (βλ. *ψῆω-ῶ*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. *σύν*, εἰς τοὺς ποιητ. καὶ τοὺς *μτγν.* καὶ μὲ τὴν *παρά*: *Συμψαύω*=ψαύω κάποιον καὶ ψαύομαι ἀπὸ αὐτόν. *Προσψαύω*=ἐγγίζω. *Παραψαύω*=ἐγγίζω ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, θιγγάνω, ψηλαφεῶ ῶ, ψήχω, ψῆω-ῶ.

Ψέγω (=κατακρίνω, κατηγορῶ)—πρτ. *ἔψεγον*, μέλλ. *ψέξω*, ἄορ. *ἔψεξα*. Παθ. *ψέγομαι*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν *ψέγω* ἑμαυτόν. Τὰ ἐλλείποντα διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς *μτγν.* καὶ παθ. πρκμ. *ἔψεγμα*. [ΠΑΡΑΓ. *ψέκτης*, *ψεκτός*, *ψόγος*, *ψιλόψογος*, τὰ ποιητ. (τὸ) *ψέγος*, *ἄψεγής*, *ἄψεκτος* καὶ τὸ *μτγν.* *ψεκτέον*.

Θ. *ψεγ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφμα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. διὰ πρὸς ἐπίτασιν. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ *ψέγω* τινὰ λέγεται καὶ *ψόγον* ἐπιφέρω ἢ *ποιῶ* τινι, ἐν *ψόγῳ* τίθεμαι τι (Λουκιανὸς Ἀνάχ. 14), αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ, λοιδορῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω. Ὡς παθ. *ψόγον* τινὸς *βλέπω*, *ψόγον* τινὸς *τυγχάνω* (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 5, 16). [ΑΝΤΙΘ. *ἐγκωμιάζω*, *ἔπαιν-ῶ*, *εὐλόγῳ*.

Ψελλίζομαι (=δυσκολεύομαι εἰς τὴν ἄρθρωσιν τῶν λέξεων, δμιλῶ ἄσαφῶς) ἄ π ο θ. Μόνον ὁ ἔνεστ. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἔνεργ. ἔνεστ. *ψελλίζω*, μέλλ. *ψελλίσω*, ἄορ. *ἔψέλλισα*. [ΠΑΡΑΓ. Τὰ *μτγν.* *ψελλισμα*, *ψελλισμός*, *ψελλιστής*.

Θ. *ψελλιζ-* (*ψελλιδ j*) ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιθ. *ψελλός* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ιζω ὀδοντοκόληκτων (*ἐλλιπ-**ἐλλιπ-ος*—*ἐλλιπιδ j* ὡς *ἐλλιπ-ος*). Σημαίνει δὲ τὸ ἐπιθ. *ψελλός* τὸν προφέροντα τὰς λέξεις ἐσφαλμένως, τὸν ἀνίκανον νὰ προσφέρῃ μερικά γράμματα ἢ συλλαβάς· οὗτω διαφέρει τοῦ *τραυλιός* (ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ποιητ. καὶ *μτγν.* ῥ. *τραυλιζῶ*), τὸ ὁποῖον δηλοῖ τὸν προφέροντα ἐσφαλμένως γράμματα. Ὁ Ἀριστοφάνης μᾶς δίδει εἰς ἑμὴν ἐκ τῶν κωμωδιῶν του, τοὺς *Σφήκας* (στίχ. 44-45), σαφῆς δείγμα *τραυλισμοῦ* :

Εἴτ' Ἀλικυιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας·

ὄλῳ· Ἐθελῶς τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει

ἀντὶ Ὅρης· Ἐθελῶς τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει [ΣΥΝΘ. Εἰς τοὺς *μτγν.* μὲ τὴν προθ. ὑπό: Ὑποψελλίζω=ψελλίζω ὀλίγον, ἐλαφρά. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Τὸ ποιητ. καὶ *μτγν.* ῥ. *βαταρίζω*, τοῦ ὁποίου ἰσοδύναμον ἐπίσης εἰς τοὺς *μτγν.* εἶναι τὸ *βατο-λογεῶ-ῶ*=ὀμιλῶ τσεβδά, ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ ἴδιον πράγμα, ὅπως κάνουν οἱ δυσκολευόμενοι εἰς τὴν γλώσσαν, ἐπομένως = μακρολογῶ (πρβλ. κατὰ Ματθ. 5, 7 *ἠρροσευόμενοι μὴ βατιολογήσῃτε ὡσπερ οἱ ἔθνηοι*).

Ψεύδω (=διαψεύδω, λέγω ψέματα, ἀπατῶ). Ἐκ τοῦ ἔνεργ. ἀπαντοῦν εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους ὁ μέλλ. *ψεύσω* καὶ δωρικῶς *ψενσῶ*, ἄορ. (δι)*ἔψενσα*. Μέσ. *ψεύδομαι* (=1) λέγω ψέματα, 2) ἀπατῶ τὸν ἑαυτόν μου, *πλανῶμαι*], πρτ. *ἔψενδομην*, μέσ. μέλλ. *ψεύσομαι* (=θὰ εἶπω ψέματα ἢ θὰ πλανηθῶ), μέσ. ἄορ. *ἔψενσάμην* (=εἶπα ψέματα), παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἔψενσθην* (=ἤπατήθην, ἀπέτυχα), μέσ. καὶ παθ. πρκμ. *ἔψενσομαι* (ὡς μέσ.=ἔχω εἶπει ψέματα, ὡς παθ.=ἔχω λεχθῆ ψενδῶς—ἔχω ἐξαπατηθῆ), μέσ. ὑπερσ. *ἔψενσμην* καὶ *ἔψενσομένους ἦν*=εἶχα εἶπει ψέματα—ἤπατήθην), τετελ. μέλλ. *ἔψενσμέ-*

Ἀνώμαλα Ῥήματα—N. Φραγκίσκου

νος ἔσομαι. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. ἄορ. ἀπλοῦς *ἔφρασα*, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. *φενσθήσομαι*, καὶ οἱ δύο ποιητ., τετελεσμ. μέλλ. μονολε κτικός *ἐφρεύσομαι*, μτγν. [ΠΑΡΑΓ. *φευδής* καὶ *ἀφευδής*, *φευδος* *φεύσμα*, τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *φεύστης* (θηλ. *φεύστειρα*) καὶ τὸ μτγν *φεύμα* (=ψέμα), *φρευσιθρ* (=ψεύστης), *ἀδιάφρευτος*. Τὸ ἀφρηρημένον οὐσιαστ. *διάφρευσις* εἶναι νεώτερον.

Θ. *φενδ-*. Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. χωρὶς πρόσφωνα. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. *κατά*, *διά*, *ἐπί*, *ἐπικατα-*, *συγκατα-*: *Καταφύδομαι* (ἀποθ.)=ὀμιλῶ *φενδῶς* *διά* *κά* *ποιον*. *Διαφρεύω*=ἵπατῶ *τελείως*· *διαφρεύδομαι*=ἀπατάωμαι. *Ἐπιφρεύδομαι* (ἀποθ.)=φύδομαι *διά* *κάτι*. *Ἐπικαταφύδομαι*=φύδομαι *προσέτι* *τελείως*. *Συγκαταφύδομαι* (ἀποθ.)=κατηγορῶ *φενδῶς* *μαζὶ* *μέ* *κάποιον*. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *φένδει* *χρῶμαι*, *φένδει* *παράγω* (=παρασύρω) *τινά*, *ἀπατάω-ῶ*, *παράγομαι* (*τινα*), *παρακρούω* καὶ *παρακρούομαι* (*τινα*), *φενακίζω*, *φενδολογέω-ῶ*. [ΑΝΓΙΘ. *ἀληθέω*, *ἀφενδέω-ῶ*.

Ψηλαφάω-ῶ (ὅπως καὶ σήμερα=προσπαθῶ *νά* *ὀδηγηθῶ* *εἰς* *κάτι* *ἢ* *νά* *εὖρω* *κάτι* *μέ* *τὰς* *χεῖρας* καὶ *τὴν* *ἀφῆν*, *θαυτεύω*)—ἄορ. (ἐπ) *εψηλάφησα*. Παθ. *ψηλαφάομαι-ῶμαι*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. *Εἰς* *τοὺς* *μτγν*. καὶ *παθ.* ἄορ. *εψηλαφήθην*. [ΠΑΡΑΓ. *ψηλάφημα* (=πασπάτεμα) καὶ *τὰ* *μτγν*. *ψηλάφησις*, *ψηλαφητής*, *ψηλαφητός* (προβλ. *ψηλαφητόν* *σκότος*) καὶ *τὸ* *ἕξ* *αὐτοῦ* *ἐπίρρ*. *ψηλαφητῶς*.

Θ. *ψηλαφα-* *συγγενές* *πρὸς* *τὸ* *θ.* *ψη-* *τοῦ* *ψῆω-ῶ* (βλ. *τὸ* *δ*). [ΣΥΝΘ. *Μέ* *τὴν* *προθ.* *ἐπί*. | ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ἄπιτομαι*. *θιγγάνω*, *θαυπέω*, *ψάω*.

Ψηφίζω (=λογαριάζω *μέ* *ψηφίδας*, *πετραδάκια*, *βότσαλα*). Ὡς ἀπλοῦν εἶναι *ποιητ.* καὶ *κυρίως* *μτγν*. *Εἰς* *τοὺς* *ἀτικίους* *πεζοῦ*. πάντοτε *σύνθ*. *ἐπιψηφίζω* (ἐπὶ *τοῦ* *ἐπιστάτου* (*προέδρου*)) *τῶν* *πρυτάνεων* *εἰς* *τὴν* *βουλήν* καὶ *τὴν* *ἐκκλησίαν* *τοῦ* *δήμου* *εἰς* *τὰς* *Ἀθήνας*=θέτω *εἰς* *ψηφοφορίαν*)—*πορτ.* *ἐπεψηφίζον*, μέλλ. *ἐπιψηφισῶ*, ἄορ. *ἐπεψηφίσα*, *πορμ.* *ἐπεψηφίκα*, ὑπερσ. *ἐπεψηφικῶς* ἦν. *Μέσ.* καὶ *παθ.* *ψηφίζομαι* (ὡς μέσ.=δίδω *τὴν* *ψηφόν* *μου*· ὡς *παθ.* *σπανίως* *ἐπὶ* *τῶν* *ψηφισμάτων*=ἐγκρίνομαι), μέσ. *πορτ.* *ἐψηφίζομην* καὶ *παθ.* *ἐπεψηφίζομην*, μέσ. μέλλ. *ψηφιοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐψηφισάμην*, *παθ.* μέλλ. *ψηφισθήσομαι*, *παθ.* ἄορ. *ἐψηφίσθην*, *πορμ.* μέσ. καὶ *παθ.* *ἐψηφισμαι*, ὑπερσ. μέσ. καὶ *παθ.* *ἐψηφίσμην* καὶ *ἐψηφισμένος* ἦν, *τετελ.* μέλλ. *ἐψηφισμένος* ἔσομαι. [ΠΑΡΑΓ. *καταψηφίσις* (=καταδίκη), *διαψηφίσις* (=ἀπόφασις *διά* *τῆς* *ψήφου*· *ἀποψηφίσις* (=1) ἀνῶσις), 2) στέρησις *τῶν* *πολιτικῶν* *δικαιωμάτων*), *ψηφισμα* (=πρότασις *ἐγκριθεῖσα* καὶ *νομιμοποιηθεῖσα* *ὑπὸ* *τῆς* *ἐκκλησίας* *τοῦ* *δήμου* *εἰς* *τὰς* *Ἀθήνας*, *ὄχι* *νόμος*, δηλαδὴ *θεμελιώδης* *διά-* *ταξίς* *τῆς* *πολιτείας*), *καταψηφιστέον* καὶ *τὰ* *μτγν*. *ἐπιψηφίσις*, *ψηφισμός* καὶ *διαψηφισμός* (=ἀπόφασις *διά* *ψήφου*), *ἐπιψηφισμός*, *ψηφιστέον*, *ψηφιστής* (=λογιστής) καὶ *διαψηφιστής* (=εἰσπράκτωρ *φόρων*), *ψηφιστός* καὶ *διαψηφιστός* (=ἐκεῖνος *ποῦ* *ἐκλέγεται* *μέ* *ψηφοφορίαν*, *ὁ* *αἰρετός*).

Θ. *ψηφίζ-* (*ψηφιδ-ῆ*) *ἐκ* *τοῦ* *ψῆφος* (=πετραδάκια *τριμμένον* *ἰδίως* *ἀπὸ* *τῆς* *θάλασσαν*, *κοχλίδι*, *βότσαλο*) καὶ *αὐτὸ* *ἐκ* *τοῦ* *ψῆω-ῶ* (βλ. *δ*) *κατ'* *ἀναλογίαν* *τῶν* *εἰς* *-ίζω* *ὀδοντικολήτων* (*ἐλπίς-ἐλπίδ-ος*—*ἐλπιδ-ῆ* *ἐλπίζω*). [ΣΥΝΘ. *Μέ* *τὰς* *προθ.* *ἀνά*, *κατά*, *διά*, *ἐπί*, *ἀπό*, *πρὸς* καὶ *εἰς* *τοὺς* *μτγν* καὶ *μέ* *τὴν* *σύν*: *Ἀναψηφίζω*=θέτω *ἐκ* *νέου* *ἑνα* *ζήτημα* *εἰς* *ψηφοφορίαν*. *Καταψηφίζομαι* (ἀποθ. μέσ.)=καταδικάζω (ἀντιθ. *ἀποψηφίζομαι*). *Διαψηφίζομαι* (ἀποθ.)=ψηφοφορῶ *κατὰ* *σειράν*, *ἀποφασίζω* *μέ* *τὴν* *ψηφόν* *μου*. *Ἐπιψηφίζω*=θέτω *εἰς* *ψηφοφορίαν*· *ἐπιψηφίζομαι* (*παθ.*)=τίθεμαι *εἰς* *ψηφοφορίαν*. *Ἀποψηφίζομαι* (ἀποθ.)=

ἀθρόνως (ἀντίθ. καταψηφίζομαι). Προσηφίζομαι (ἀποθ. μέσ.)=ψηφίζω προσέτι. Συμψηφίζω=1) ψηφίζω μαζί, 2) συνυπολογίζω (καί συνεψηφίσασι τὰς τιμὰς αὐτῶν καὶ εὐρὸν μυριάδας ἀργυρίων πέντε, Πράξ. Ἀποστ. ἰθ', 19) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἀντί τοῦ ψηφίζω (=λογαριάζω μὲ ψηφίδας), τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶδαμεν εἰς τὴν ἀρχήν, εἶναι ποιητ. καὶ πρὸ πάντων μτγν., οἱ ἀτιτικοὶ πεζογράφοι ἔλεγον ψήφον τίθημι (Δημοσθ. 18, 229). Ἀντί τοῦ ἐπιψηφίζω λέγεται κατὰ περιφρασσάν δίδωμι τῷ δήμῳ τὴν ψήφον, προτιδήμι τὴν διαψήφισαν (Σεν. Ἑλλ. Α', ζ' 14), ψήφον ἐμβάλλω περὶ τινος, ψήφον ἐλάω. Ἀντί τοῦ ψηφίζομαι φέρονται αἱ περιφρασεῖς καὶ τὰ συνώνυμα: τὴν ψήφον φέρω ἢ διαφέρω, ψήφισμα ποιοῦμαι, τὴν ψήφον τίθημαι ἢ τὴν ψήφον προστίθεμαι (τινὶ=ὑπὲρ τινος), ἐπιχειροτονοῦ. Ὡς παθ. εἶναι ψήφος ἐπάγεται τινι περὶ τινος, ψήφος γίγνεται τινι. Εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν ἐπὶ μὲν τοῦ κατηγοροῦ ἐλέγετο ἄγω τινὰ ὑπὸ τὴν τῶν δικαστῶν ψήφον, ἐπὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου ἔρχομαι ὑπὸ τὴν τῶν δικαστῶν ψήφον. Τὸ συνθ. καταψηφίζομαι συνών. ἔχει τὸ καταγνωστικὸν (τινὸς τι), καταχειροτονοῦ τινος, τὸ δὲ ἀποψηφίζομαι τὸ ἀπογνωστικὸν τινὸς τι, ἀποχειροτονοῦ τινα.

Ψήχω (=τρίβω, φθείρω μὲ τὴν τριβήν, ξυστριόω)—μέλλ. ψήξω. Παθ. ψήχομαι. Τὰ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. ἄορ. ἔψηξα, μέσ. ἄορ. (ἀπ)εψηξάμην, παθ. ἄορ. (κατ)εψηχθήην, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ παθ. ποικμ. (κατ)εψηγμαί. Εἰς τοὺς μτγν. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ψήχω εἶναι ψηκτιόω (=ξυστριόω) ἔκ τοῦ οὐσιαστ. ψήκτρα (προβλ. τὸ νεώτερον ξυστριόω ἀπὸ τὸ ξύστρα). [ΠΑΡΑΓ. ψήξις καὶ τὰ ποιητ. καὶ μτγν. ψήγμα (=ἀπόξεσμα, ὀνίσμα) καὶ ψήκτρα (=εἶδος ξύστρας, τὸ ὁποῖον μετεχειριζόντο οἱ λουόμενοι εἰς τοὺς λουτρῶνας), ψηχερός (=δὲ τριμύσος εἰς λεπτὰ μόρια, ὁ λεπτός).

Θ. ψηχ. ἔκ τοῦ θ. ψη- τοῦ ψήω-ω (βλ. ῥ.), ὅπως ἔκ τοῦ σμῶω-ω (=ἀποσπογγίζω), σμῆχω καὶ ἔκ τοῦ νέω (=κολυμβῶ) νήχω (κυρίως ὡς ἀποθ. τὴν γρηγομαί). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὴν προθ. κατὰ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν ἀπό. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. τρίβω, ψήω ὦ.

Ψήω-ῶ (ψήεις-ψῆς, ψήει-ψῆ, ψήομεν-ψῶμεν, ψήετε-ψῆτε, ψήουσι-ψῶσι=ψαύω ἑλαφρά, τρίβω, σπογγίζω, καθαρίζω). Εἰς τοὺς ἀτιτικούς πεζογράφους μόνον ὁ ἄορ. κατέψησα καὶ μέσ. ἔνεστ. (ἀπο)ψήομαι ὦμαι (ἀπο)ψήει-ῆ, ἀποψήεται-ῆται κλπ.=σπογγίζομαι). [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. ἔνεργ. προτ. (ἀπ)εψηγον-ων (ἔψηες-ης, ἔψηε-η, ἐψήομεν-ῶμεν, ἐψήετε-ῆτε, ἐψηον-ων), μέλλ. (ἀπο) ψήσω, παθ. ἄορ. (συν)εψήθηην. Εἰς τοὺς μτγν. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ψήω-ῶ φέρεται ὁ τύπος ψώχω (ψώχοντες τοὺς στάχυν ταῖς χερσίν). [ΠΑΡΑΓ. ψή-φος καὶ τὰ μτγν. ἀλόψημα (=ἀπόξεσμα), ἀλόψητος (=δὲ σπογγισμένος), παλιμψητος-ον (=δὲ πάλιν ἐψηγημένος, ὁ ἔκ νέου ξυσμένος· τὸ ἐπίθ. ἐπὶ χειρογράφων βιβλίων (πατύρον, περγαμηνῶν), τῶν ὁποίων ἀπεξέστη τὸ περιεχόμενον, διὰ τὰ γραφῆ εἰς τὴν θέσιν του νέον).

Θ. ψη-. Περὶ τῆς συναιρέσεως τοῦ ῥ. βλ. διαψήω-ῶ. [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. κατὰ καὶ ἀπό: Καταψήω-ῶ=τρίβω ἑλαφρά. Ἀποψῶμαι=σπογγίζομαι, καθαρίζομαι. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. καθαίρω, τρίβω, ψήχω.

Ψοφέω-ῶ (ἀιτρ.=παράγω βαρὺν καὶ ὑπόκωφον κρότον, κτυπῶ, θρουβῶ)—προτ. ἐψόφειον-ουν. Τὰ ἄλλα διὰ περιφράσεως καὶ ἔκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μέλλ. ψοφήσω, ἄορ. ἐψόφησα, εἰς δὲ τοὺς μτγν. καὶ ποικμ. ἐψόφηκα. Εἰς τοὺς τμγν. καὶ ὡς μβτρ. ψοφῶ τὴν θύραν=κτυπῶ τὴν θύραν ἀπὸ μέσα εἰς ἔνδειξιν, ὅτι πρόκειται νὰ ἐξεέλθω· ἀντίθετον κρούω καὶ κόπτω, τὰ ὁποῖα σημαίνουν=κτυπῶ ἀπ' ἔξω: «ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόν.

των τὸ κόπτειν λέγεται, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν *προφεῖν*. Ἰκανῶς δὲ τοῦτο διέστειλε Μένανδρος ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν λέγων *κόψω τὴν θύραν*, ἐπὶ δὲ τοῦ ἔσωθεν *ἐπόφηκε τὴν θύραν τις ἐξῶν* (Σουΐδας, βλ. σημ. σ. 18). Εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν τὸ *προφῶ* (ἀμτβ.) λέγεται ἐπὶ τῶν ζῳῶν (ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μόνον ὑβριστικῶς) μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἀποθνήσκω. Ἡ σημασία αὕτη προῆλθε προφανῶς ἐκ τοῦ ψόφου (=κτύπου), τὸν ὅποιον παρᾶγει τὸ ἐξηγτημένον καὶ καταπίπτον βαρέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς ζῳῶν. Οὗτω καὶ *ψόφος* = θάνατος, ἐπιζωοτία (ἐπίασε ψόφος τὰ πρόβατα· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑβριστικῶς: δὲν τὸν πιάνει ψόφος). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ψόφους* καὶ τὸ μτγν. *ψόφημα*.

Θ. *προφει* - ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ *ψόφος* (=θόρυβος, κτύπος προερχόμενος ἀπὸ τὴν συγκρούσασιν σκληρῶν σωμάτων) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἑ. τὰ ὅποια παρήχθησαν ἀπὸ οὐδέτε. σιγμοληκτῶν οὐσιαστ. εἰς -ος γεν. *εσοσ-ους* (ἀνδρος ἀνδρος ος -ους -ἀνθέω-ἀνθέω-ὠ κλπ.) [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *ἐπὶ* καὶ *κατὰ*: Ἐπιμορφέω-ὠ = κἀνω κρότον ὑπερα ἀπὸ κἀντι. Καταμορφῶ = κἀνω νὰ ἀνηχηθῆ καὶ (φιλίημαι καταμορφῶσι τὰς ἐκκλησίας) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. δουπέω-ὠ, ἡξέω-ὠ, θορυβέω-ὠ, κροτέω-ὠ, κινπέω-ὠ παταγέω-ὠ. [ΑΝΤΙΘ. βοάω-ὠ, φωνέω-ὠ.

Ψύχω (=κἀνω κἀτι ψυχρόν, δροσερόν) - ἀόρ. (δι)έψυξα. Παθ. *ψύχομαι* (=γίνομαι ψυχρός, κρυώνω), παθ. ἀόρ. *ἀ' ἐψύχθη* καὶ β' (ἀπ)εψύχην, πρκμ. *ἐψυγμαί*. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ ἔνεργ. πρτ. *ἐψυχον*, μέλλ. *ψύσω*, πρκμ. *ἐψυχα*, παθ. μέλλ. *ἀ' ψυγθήσομαι* καὶ β' *ψυγήσομαι* ἢ *ψυγήσομαι*, παθητ. ἀόρ. β' *ἐψύχην*. [ΠΑΡΑΓ. *ψυκίη* (=ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκρύωναν τὸ κρασί, τὸ κρουωτήρι, τὸ «φιάσκο»· ἐξ αὐτοῦ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *ψυκίηριον* καὶ *ἀναψυκίηριον*), *ψυχή*, *ψύχος*, *ψυχρός* (ἐξ αὐτοῦ *ψυχρότης*), *ἄψυκτος* καὶ τὰ μτγν. *ψύγμα* (=μέσον πρὸς ἀερισμόν, δροσισμόν), *ψυγμός*, *ψυκτικός* (=δροσιστικός), *ψύξις* καὶ *ἀνάψυξις* (ἐν τόπῳ ἀναψύξεως) καὶ *ἀπόψυξις*.

Θ. *ψυχ-*. Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. χωρὶς πρόσφμμα. [ΣΥΝΘ. Μετὰ τὰς προθ. *ἀνά*, *διά*, *ἀπό*, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν *κατὰ* καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μετὰ τὴν *ἐπέ* καὶ *ἐκ*: *Ἀναψύχω* = στεγνώνω· *ἀναψύχομαι* = ἀναζωογονοῦμαι. Εἰς τοὺς μτγν. τὸ *ἀναψύχω* καὶ ἀμτβ = ἀναζωογονοῦμαι. *Διαψύχω* = δροσιζέω, ξηραίνω διὰ τοῦ ἀέρος. *Ἀποψύχω* = ἐκπνέω, ἀποθνήσκω ἀλροσώπως ἀποψύχει = ἀρχίζει τὸ ψύχος· εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μτγν. *ἀποψύχω* = κόβεται ἡ ἀναπόη μου, λιποθυμῶ. *Καταψύχω* = ψυχραίνω, παγώνω. *Ἐκψύχω* = ἐκπνέω, ἔσ. *ψυγῶ* (Ἀκούων Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους τούτους ἐξέψυξε, Πράξ. Ἀποστ. Ε', 5) [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ξηραίνω*, *πύγνυμι*. [ΑΝΤΙΘ. *θερμαίνω*, *θάλλω* καὶ τὸ μτγν. *ἀλείνω*.

Ω

ᾠδίνω (=ἔχω ὠδίνας τοκετοῦ, κοιλοπονῶ· μτφο. ἐγκυμονῶ ἰδέας, θεωρίας). Εἰς τοὺς ἀττικὸς πεζογράφους μόνον ὁ ἔνεστώς. Τὰ λοιπὰ διὰ περιφράσεων καὶ ἐκ τῶν συνωνύμων. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. καὶ πρτ. *ὠδινον*, μέλλ. *ὠδινῶ*, ἀόρ. *ὠδίνα* (ὠδινεν ὄρος). Παρασηματισμὸν τοῦ ὠ - δηλ. τύπον ἐκ τοῦ ἰδίου θέματος διὰ μεταβολῆς τῆς καταλήξεως - ἀποτελεῖ τὸ φερόμενον εἰς τὴν Π. Δ. *ὠδινάω-ὠ*, τοῦ ὁποίου μέλλ. *ὠδινῶσω*, ἔνεργ. ἀόρ. *ὠδίνησα* καὶ μέσ. *ὠδινῶσμαι*, παθ. ἀόρ. *ὠδινήθη*. Εἰς τοὺς μτγν. ὡς μτβτ. *ὠδίνω*

τινά=κάνω κάποιον νά τρέψη, ὅπως ἡ κατεχομένη ἀπὸ τὰς ὠδίνας τοῦ τοκετοῦ (βροנית ὠδίνουσε γῆν). Τὸ ὠδίω εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς μυθ. ἰσοδύναμον πρὸς τὸ τίκτω καὶ γεννῶ (περιστεραὶ καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνοσαι, Αἰλιανὸς εἰς Ποικ. Ἰστορ. 15). [ΠΑΡΑΓ. Τὸ μὲν. ἐκ τοῦ ὠδινάω-ῶ οὐσιαστ. ὠδίνημα (=προῖδον ὠδίνων, γέννημα, τέκνον).

Θ. ὠδιν- ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ὠδὶς γεν. ὠδίν-ος (μην. ὠδίν)=πῶτος τοκετοῦ ἀγωνία. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. Ἐπί τῆς μην. σημασίας τοῦ γεννῶ: γεννῶ, τίκτω.

ῶθέω-ῶ (=σπρώχνω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω)—πρτ. ἐώθειον -ονν, μέλλ. ὠσω, ἄορ. ἔωσα. Μέσ. καὶ παθητ. ὠθέομαι-οῦμαι, παρατ. ἐωθεόμην-οῦμην, μέσ. μέλλ. σύνθ. (ἀπ., δι-)ῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐωσάμην, παθ. μέλλ. (ἐξ)ωσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐωσάμην, μέσ. σύνθ. ἀπέωσομαι τινα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθεῖς κατ' ἀνάλυσιν προωθῶ ἐμαυτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. ἐνεργ. μέλ. ὠθήσω, ποιητ. καὶ μτγν., ἄορ. ὠθήσα, πρξι. (ἐξ)έωκα, ὑπερσ. (ἐξ)έωκειν, καὶ οἱ τρεῖς μτγν. Ὁ μέσ. ἄορ. ἐωσάμην εἰς τοὺς μτγν. ἀπαντᾷ καὶ χωρὶς αὔξησιν (ἀπ)ωσάμην (τῷ Μουσεῖ οὐκ ἠθέλησαν ἐπήκοοι γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀπώσαντο, Προξ. Ἀποστ. 3, 29). Θαμιστικὸν τύπον τοῦ ὠθέομαι-οῦμαι ἀποτελεῖ τὸ ποιητικὸν ὠσιζομαι=στρουμῶγγομαι (πρβλ. τὰ σημερινὰ συνωσιζομαι, συνωσισμός). Ἰσοδύναμος ἐπίσης τύπος τοῦ ὠθέω-ῶ εἰς τοὺς μτγν. εἶναι ὠθίζω. [ΠΑΡΑΓ. ὠθισμός, ἄπωσις, σύνωσις (=στρῦμωγμα), ἐξώσις (ἐπὶ ἀνέμου=δ ἀπομακρύνων ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον, ὁ σφοδρὸς εἰς τοὺς μτγν. ὅπως καὶ σήμερον=μπαλκόνι, τὰ ποιητ. ἀπωστέος, ἀπωστός καὶ τὰ μτγν. ὠθημα, ὠθησις, ὠσις καὶ ἄνωσις (=ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθησις) καὶ δίωσις (=ὠθησις μακράν), ὠσμός καὶ ἀπωσμός (=ἀπώθησις), ὠστέον, ὠσῆς καὶ ἀπώσῆς, ὠστός, δίωσιρα (=μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου σπρώχεται κάτι). Κατὰ τὰ ἄπωσις, ἄνωσις, δίωσις ἐπλάσθη τὸ νεώτερον ἄνωσις=ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὠθησις.

Θ. ὠθ- ἐξ ἀρχικοῦ *F*ωθ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε=ῶθε- (πρὸ συμφώνου ἀρχῆν *F* (πρβλ. ὠνόμαι-οῦμαι) [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀνά, διά, παρά, περί, ποῖου. Διωθῶ=1) ἀποκρούω, 2) σταματῶ, φράζω. Παρωθῶ=ἀπωθῶ μακράν, ἀναβάλλω ἀπωθῶμαι (παθ.)=περιφρονοῦμαι, παραγχαρνίζομαι. Περιωθῶ=πρώ- γω ἄπ' ἔδω καὶ ἄπ' ἐκεῖ περιωθῶμαι (παθ.)=περιφρονοῦμαι, ἐγκαταλείπομαι. Ὑπωθῶ=1) σπρώχνω ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, 2) σπρώχνω διὰ τῆς βίας. Εἰσωθῶ=σπρώχνω πρὸς τὰ μέσα εἰσωθῶμαι (μέσ.)=εἰσομω. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. ἄπερύνω, ἀποδιώκω, ἀποκρούω καὶ τὸ μέσ. ἀποκρούομαι. Ὡς παθ. εἶναι τὸ ὠθισμός ἐστ. [ΑΝΤΙΘ. ἔλω, ἐπισπάμαι ὦμαι.

ῶνόμαι-οῦμαι (=1) ἀγοράζω, 2) προσφέρω τιμὴν διὰ δημοσίους φόρους ἢ δασμούς, μετέχω εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐξαγορὰν φόρων ἢ δασμῶν τοῦ δημοσίου, 3) ἐξαγοράζω κάποιον μὲ χρήματα ἢ δῶρα, διαφθείρω) ἀποθ. μέσ. μὲ ἐνεργητικὴν καὶ σπανίως παθητ. διὰ θ ε σ ι ν—μέσ. πρτ. καὶ σπανίως παθ. ἐωνεόμην-οῦμην, μέσ. μέλλ. ὠνήσομαι, μέσος ἄορ. βί' ἐπριάμην (ἐπρίω, πριαίμην-αιο-αιτο κλπ. κατὰ τὰ βαρύτερα, προστ. πρίω-πριάσθω κλπ., ἀπαρέμφ. πρίασθαι, μτχ. πριαμένος-η-ον), παθητ. ἄορ. μὲ παθ. διάθ. ἐωνήθη, μέσ. καὶ παθητ. πρξι. ἐώνημαι, μέσ. ὑπερσυντ. ὡς ἐνεργ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν.

μέσ. ἀόρ. α' *ἑωνησάμην* καὶ *ὄνησάμην*, παθητ. μέλλ. (ἀπ)ωνηθήσομαι. Εἰς τοὺς λεξικογράφους τὸ ὄ. φέρεται καὶ ὑπὸ ἔνεργ. τύπον *ὄνω-ῶ* μὲ μέλλ. *ὄνήσω*, ἀόρ. *ὄνησα* καὶ ποικμ. *ὄνηκα* καὶ *ἑώνηκα*. Εἰς τοὺς μτγν. ἐπίσης ἀπαντᾷ καὶ ἐφρετικὸν τοῦ *ὄνωμαι*: *ὄνησεῖω* καὶ *ὄνητιάω-ῶ* (=ἐπιθυμῶ μὲ ἀγοράσω). [ΠΑΡΑΓ. *ὄνη* (=ἀγορά) καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ *ὄνος* (=ἀγοραστὸς), *ὄνησις*, *ὄνησιος*, *ὄνησιος*, *ἀγρογυῶνησιος*, καὶ τὰ μτγν. *ὄνημα* (=προῖδον ἀγορᾶς), *ὄνήτωρ* (=ὄνησιος).

Θ. *ὄν-ἐκ* παλαιότερου *Ἔων-* (πρβλ. τὸ ποιητ. οὐσιαστ. (δ) *Ἔωνος*=ἀντίτιμον, ἀγορά) καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *ε=ῶνε* (πρὸ συμφώνου *ὄνη-* [ὄνησομαι]). Ἡ συλλαβικὴ ἀῤῥῆσις τοῦ *ὄνωμαι* εἶναι ὁμαλή, διότι παλαιότερα τὸ ὄ. εἶχεν εἰς τὴν ἀρχὴν *Ἔ* (πρβλ. *ὄθεω-ῶ*). Ὁ ἀόρ. β' *ἑπριάμην* σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -μι, ἀλλ' εἰς τὴν ὑποτακτικὴν καὶ τὴν εὐκτικὴν τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτερα (ὑποτ. *πρίαμαι* ἀντὶ *πριάμαι*, εὐκτ. *πριάμην* (πρίατο πρίατο ἀντὶ *πρίατο πρίατο* π. βλ. *δύναμαι*, *ἐπίσταμαι*, *κρέμαμαι* καὶ τὸν μέσον ἀορ. τοῦ *δύνημι* *δύνημι*). [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί, ἔξ, σύν, πρόσ: *Ἀντιῶνομαι*=διαγωνίζομαι πρὸς ἄλλους προσφέρων ἀνωτέραν τιμὴν διὰ κάτι. *Ἐξῶνομαι*=ἐξαγοράζω. *Συνῶνομαι*=ἀγοράζω συνεταιρικῶς. *Προσῶνομαι*=ἀγοράζω προσεῖ. [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὄνην* ποιοῦμαι, *ὄνησις* εἰμι, *ἀγοράζω*. Ὡς παθ. φέρεται τὸ *ὄνησιος* ἢ *ὄνησιος* εἰμι. [ΑΝΤΙΘ. ἀποδίδομαι, πωλῶ, παρασκω.

Ὁφελῶ-ῶ (ὄφως σήμερα=ὄφελῶ, εἶμαι χρῆσιμος)—πρτ. *ὄφέλεον-ουν*, μέλλ. *ὄφελήσῶ*, ἀόρ. *ὄφέλησα*, ποικμ. *ὄφέληκα*, ὑπερσυντ. *ὄφελήκειν* καὶ μὲ τὸν ἀρχαϊκώτερον τύπον *ὄφελήκη*. Μέσ. καὶ παθητ. *ὄφ-λέουαι-οῦμαι*, παθητ. πρτ. *ὄφελεδύμην-οῦμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καὶ μέσ. (βλ. σημείωσιν σελ. 5) *ὄφελήσομαι*, παθ. μέλλ. *ὄφεληθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ὄφελήθη*, παθ. ποικμ. *ὄφελήμηναι*, παθ. ὑπερσ *ὄφ-λήμην*, τετελ. μέλλ. *ὄφελημένος* ἔσομαι. Τὸ μέσον συνήθως κατ' ἀνάλυσιν *ὄφελῶ* καὶ *συνωφελῶ* ἔμνωτόν. [ΠΟΙΗΤ. καὶ ΜΤΓΝ. Εἰς τοὺς μτγν. ὁ παθητ. ἀόρ. *ὄφελήθη*ν εἶναι καὶ μέσης διαθέσεως: *ἐν Μαραθῶνι* χυδὴν μὲν ἀργυρίον καὶ χρυσοῦ παρόντος, *ἐοθῆτος* δὲ παντοδαπῆς καὶ χρυμάτων ἄλλων ἀμνηθῶν ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ τοῖς ἡλωκόσι σκάφεσιν ὑπαρχόντων οὔτε αὐτὸς (Ἄριστείδης) *ἐπεθύμησε* θιγεῖν, οὔτ' ἄλλον εἶασε, πλὴν εἴ τινες ἐκεῖνον λαθόντες *ὄ φ ε λ ῆ θ η σ α ν*» (Πλουτάρχ. Ἄριστείδης ε', 3). [ΠΑΡΑΓ. *ὄφέλημα*, *ὄφελητέρας*ον καὶ *προσώφελητέον*. *ἀνωφέλητος* καὶ τὸ ποιητ. *ὄφέλησις* (=ὄφέλεια).

Θ. *ὄφελσ-* ἐκ τοῦ ἀρρήστου ὡς ἀπλοῦ ἐπιθ. *ὄφελής* γεν. *ὄφελῆς* ος-έος-οῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ οὐσιαστ. *ὄφελῆσ-ια*-*ὄφέλεια* καὶ μὲ ἀρχαϊκώτερον τύπον *ὄφελία*. Τὸ ἀρρήστον ἐπιθ. *ὄφελής* ἀπαντᾷ συχνὰ εἰς τοὺς ἀττικεὺς πεζογράφους ὡς συνθ. *ἀνωφελής* καὶ *δημοφελής*, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς καὶ μτγν. καὶ ἐπωφελής, κατοφελής, βιωφελής (=χρησιμος εἰς τὴν ζωὴν), μεγαλωφελής, ὀλιγωφελής, πολυωφελής. Ἀρχικὴ ῥίζα τοῦ *ὄφελής* εἶναι *ὄφελ-* (δι' ἐκτάσεως *ὄφελ-*) τοῦ οὐσιαστ (τὸ) *ὄφελος*, τὸ ὁποῖον παρηχθῆ ἐκ τοῦ ποιητ. ὃ *ὄφελλοσ*=αὐξάνω [ΣΥΝΘ. Μὲ τὰς προθ. ἀντί, ἐπί, σύν, εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς Ἰωνας (Ἡρόδ.) καὶ μὲ τὴν πρόσ καὶ εἰς τοὺς μτγν. καὶ μὲ τὴν πρόσ: *Ἀνωφελῆσ-ῶ*=ὄφελῶ αὐτὸν ποῦ μὲ ὄφελει. *Ἐπωφελῶ*=ὄφελῶ. βοηθῶ κάποιον εἰς κάτι. *Προσώφελῶ*=συνεργῶ εἰς ὄφελειαν κάποιου [ΠΕΡΙΦΡ. καὶ ΣΥΝΩΝ. *ὄφέλειαν* ἢ *ὄφελήματα* παρεῖχε μιν, *ὄφελός* εἰμί τινι, ἐν καιρῷ εἰμι ἢ γήγρομαι τινι, ἐν καιρῷ τι ποῦ (=ὄφελῆμον τι ποῦ) λυσιτελῶ, *δύνημι*, *συμβάλλομαι*. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσου φέρεται ἡ περιφρασις τὰς *ὄφελείας* ποιοῦμαι ἐκ τινος, ἐπὶ δὲ τοῦ παθητ. *ὄφέλεια* ἢ *ὄφελός* ἐστὶ τινι. [ΑΝΤΙΘ. βλάπτω, ζημῶ ὦ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΙΔΕΡΗ

Λ Ε Ξ Ι Κ Α

H. LIDDELL · R. SCOTT : Έλλην. Γλώσσης
ΖΗΚΙΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ : Όρθογραφικόν
ΒΑΡΒΑΤΗ Κ. : Γαλλοελληνικόν. *Έξδ Νέα
ΒΛΑΧΟΥ ΔΓΓ. *Έλληνογαλλικόν *Έκ. Νέα
ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΝΙΚΟΛ. : Άγγλοελληνικόν
ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΝΙΚΟΛ. : Έλληνοαγγλικόν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Μ. : Έλληνοαγγλικόν
ΠΑΝΤΑΖΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ : Γαλλοελληνικόν
ΠΑΝΤΑΖΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ : Έλληνογαλλικόν
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΔΗΜ : Άγγλοελληνικόν
ΣΙΔΕΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ : Ίταλοελληνικόν
ΣΙΔΕΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ. : Έλληνοϊταλικόν
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Δ. : Όρθογραφικόν
ΔΑΔΕΖΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ : Γερμανοελληνικόν
ΔΑΔΕΖΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ : Έλληνογερμανικόν
ΣΙΔΕΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ : Λατινοελληνικόν
ΣΙΔΕΡΗ ΙΩΑΝΝΟΥ : Έλληνολατινικόν

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΜΜ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ - ΑΝΕΣΤΑΣΑΔΑ ΡΗΜΑΤΑ